BESTSELLER INTERNAȚIONAL
&
O ECRANIZARE DE SUCCES

DOUGLAS ADAMS

GHIDUL AUTOSTOPISTULUI GALACTIC

NAUTILUS

DOUGLAS ADAMS

Ghidul autostopistului galactic

Traducere din limba engleză
Eugen Dumitrescu

THE HITCHHIKER'S GUIDE TO THE GALAXY, 1979

THE RESTAURANT AT THE END OF THE UNIVERSE, 1980

LIFE, THE UNIVERSE AND EVERYTHING, 1982

SO LONG AND THANKS FOR ALL THE FISH, 1984

MOSTLY HARMLESS, 1992

Cuprins

Despre autor

DOUGLAS ADAMS (1952–2001), scriitor şi scenarist britanic, a debutat încă din anii de liceu în publicaţii locale din Cambridge, unde eseurile sale umoristice, pe teme filosofice, s-au bucurat de mare succes. După ce a renunţat la St John's College şi s-a mutat la Londra, a început să colaboreze cu BBC ca scenarist, calitate în care s-a remarcat, printre altele, pentru producţii ca *Doctor Who*. Împreună cu Simon Brett, producător Radio BBC, s-a gândit să scrie un serial radio în genul *comic SF,* ceea ce a şi făcut. *Ghidul autostopistului galactic* s-a bucurat de succes încă de la primele episoade difuzate în 1978, opera transformându-se într-un adevărat fenomen multimedia şi fiind adaptată la diverse formate. Cele cinci cărţi reunite în acest volum care a încântat milioane de cititori au fost publicate în perioada 1979-1992, în 2001 apărând o continuare, *And Another Thing,* semnată de Eoin Colfer. Un serial TV, un joc video, mai multe cărţi de benzi desenate şi, în 2005, un film artistic s-au născut din ideea lui Douglas Adams.

INTRODUCERE

UN GHID AL GHIDULUI
Câteva remarci inutile din partea autorului

Istoria *Ghidului* a devenit atât de complicată, încât ori de câte ori o relatez mă contrazic singur şi, când reuşesc s-o spun ca lumea, sunt citat greşit. Ca atare, publicarea acestei ediţii de tip omnibuz pare o ocazie bună ca să pun lucrurile în ordine – sau măcar să le încurc definitiv. Orice este scris greşit aici este, din punctul meu de vedere, greşit pentru totdeauna.

Ideea titlului mi-a venit prima dată în vreme ce zăceam beat pe un câmp de lângă Innsbruck, Austria, în 1971. Mă rog, nu eram chiar beat, ci mă încerca acea ameţeală ca atunci când bei două beri Gosser tari după ce n-ai mâncat absolut nimic de două zile, din cauză că eşti un biet autostopist lefter. Mai precis, mă refer aici la o uşoară incapacitate de a mă ridica în picioare.

Călătoream având la mine un exemplar din *Ghidul autostopistului prin Europa* de Ken Welsh, un exemplar extrem de „muncit”, pe care îl împrumutasem de la cineva. De fapt, cum lucrurile se petreceau în 1971 şi cum eu încă am acel exemplar, probabil că el trebuie să figureze ca furat. Nu aveam niciun exemplar din *Europa cu cinci dolari*

pe zi (cum se numea atunci), pentru că nu îmi permiteam financiar.

Câmpul de sub mine şi din jurul meu era treptat şi leneş cuprins de noapte. Mă întrebam unde puteam să mă duc ca să fie mai ieftin decât în Innsbruck, totul în jur să se învârtă mai puţin şi să nu păţesc ce păţisem în acea după-amiază în Innsbruck.

Şi iată ce păţisem. Umblasem prin oraş încercând să găsesc o adresă anume şi, la un moment dat, simţindu-mă complet rătăcit, m-am oprit să cer îndrumare din partea unui om de pe stradă. Ştiam că nu avea să-mi fie uşor, deoarece nu vorbesc germana, dar am fost surprins să descopăr cât de greu îmi era să comunic cu acest om. Treptat, adevărul m-a copleşit în vreme ce ne străduiam amândoi, inutil, să ne înţelegem. Dintre toţi oamenii din Innsbruck pe care i-aş fi putut ruga să mă îndrume, alesesem unul care nu vorbea nici engleza, nici franceza şi, în plus, mai era şi surd, şi mut. Dând de mai multe ori din mână în chip de scuze sincere, m-am îndepărtat şi, câteva minute mai târziu, pe o altă stradă, m-am oprit şi am întrebat un alt om, care s-a dovedit a fi tot surd şi mut, moment în care am cumpărat berile.

M-am aventurat din nou pe stradă. Am încercat iarăşi.

Când cel de-al treilea om căruia m-am adresat s-a dovedit surd, mut şi în plus orb, am început să simt o greutate teribilă aşezându-se pe umerii mei; oriîncotro mă uitam, copacii şi clădirile căpătau un aspect întunecat şi ameninţător. Mi-am strâns haina mai bine pe trup şi am pornit repede de-a lungul străzii, înfiorat de o pală bruscă de vânt. M-am ciocnit de cineva şi am îngăimat o scuză, dar omul era surd, mut şi incapabil să mă înţeleagă. Cerul mă privea urât. Trotuarul părea să se vălătucească şi să se rotească. Dacă n-aş fi cotit chiar atunci din întâmplare pe o stradă lăturalnică şi n-aş fi trecut pe lângă un hotel în care

se ţinea o convenţie a surdomuţilor, probabil că mintea mea ar fi luat-o complet razna şi mi-aş fi petrecut restul vieţii scriind genul de cărţi pentru care a devenit faimos Kafka.

Aşa că m-am dus să mă întind pe un câmp, împreună cu *Ghidul autostopistului prin Europa*, iar atunci când au apărut stelele, mi-a trecut prin minte că, dacă cineva ar scrie şi *Ghidul autostopistului galactic*, eu unul aş ţâşni spre el ca din puşcă. Cu acest gând întipărit în creier am adormit şi am uitat de acest subiect timp de vreo şase ani.

M-am dus la Universitatea Cambridge. Am făcut câteva băi şi mi-am luat diploma în engleză. M-au îngrijorat enorm fetele şi ceea ce i s-a întâmplat bicicletei mele. Ulterior am devenit scriitor şi am lucrat la o groază de chestii care au fost aproape incredibil de reuşite, dar care de fapt nici nu au văzut lumina zilei. Alţi scriitori înţeleg ce vreau să spun.

Proiectul meu favorit era să scriu ceva care combină ştiinţifico-fantasticul şi comedia; această obsesie mă conducea la disperare şi la datorii financiare.

Nimeni nu era interesat de proiectul meu. Într-un târziu a apărut un om, un producător radio de la BBC pe nume Simon Brett, care avea aceeaşi idee, să combine comedia cu ştiinţifico-fantasticul. Cu toate că Simon a produs doar primul episod înainte de a părăsi BBC-ul ca să se dedice propriilor scrieri (este autorul romanelor poliţiste cu Charles Paris), îi datorez recunoştinţa mea eternă, pentru că a făcut ca ideea să se transforme în realitate. După el a venit legendarul Geoffrey.

În formula originală, spectacolul avea să fie un pic diferit. În acele momente eram cam supărat pe lume şi alcătuisem o serie de şase poveşti diferite, fiecare dintre ele încheindu-se cu distrugerea omenirii într-un alt mod şi pentru un alt motiv. Spectacolul urma să fie intitulat „Sfârşiturile Pământului”.

În vreme ce eram ocupat cu detaliile primei poveşti – în

care Pământul era distrus pentru a se face loc unei noi rute superrapide prin hiperspaţiu – mi-am dat seama că aveam nevoie de cineva de pe o altă planetă care să spună cititorului ce se întâmplă şi să ofere poveştii contextul de care avea nevoie. Aşa că trebuia să îmi imaginez cine era personajul şi ce căuta el pe Pământ.

Am hotărât să-l botez Ford Prefect. (Era o glumă care scăpa complet spectatorilor de origine americană, de vreme ce ei nu auziseră niciodată de o maşină cu un astfel de nume şi mulţi se gândeau că de fapt e vorba de o greşeală de ortografie, în loc de „Perfect”.) Am explicat în text că munca minimă de documentare pe care personajul meu extraterestru o efectuase înainte de a ajunge pe această planetă îl condusese la ideea că un astfel de nume ar fi fost „destul de insignifiant”. El pur şi simplu greşise în privinţa formei dominante de viaţă. Cum putea apărea o asemenea greşeală? Mi-am amintit de vremea când făceam autostopul prin Europa şi descopeream adesea că informaţiile sau sfaturile primite erau depăşite sau eronate. Cele mai multe însă proveneau din relatări ale experienţelor de drumeţie trăite de alţi oameni.

În acel moment mi-a revenit brusc în minte, din colţişorul în care se ascunsese, numele *Ghidul autostopistului galactic*. Am decis ca Ford să fie un cercetător care strânge date pentru *Ghid*. Imediat ce am început să lucrez la acest concept, el s-a deplasat inexorabil către centrul poveştii, iar restul, aşa cum ar spune creatorul originalului Ford Prefect, este istorie.

Aşa cum mulţi oameni vor afla cu surprindere, povestea a crescut într-o manieră plină de convulsii. Scriind episodic, când încheiam un episod habar n-aveam ce va conţine următorul. Ca atare, atunci când în meandrele evoluţiei poveştii un eveniment părea să ilumineze brusc scena, eram la fel de surprins ca oricine altcineva.

Cred că atitudinea BBC faţă de spectacol, câtă vreme

acesta s-a aflat în producţie, a fost asemănătoare cu cea pe care o avea Macbeth faţă de uciderea oamenilor – dubii iniţiale, urmate de entuziasm moderat, apoi de griji din ce în ce mai mari, odată cu amplificarea fenomenului şi cu lipsa unui orizont imaginabil de încheiere. Relatările conform cărora eu cu Geoffrey şi cu inginerii de sunet stăteam îngropaţi într-un studio subteran săptămâni în şir ca să producem un singur efect sonor, în timpul în care alţii produceau seriale întregi (şi, totodată, furând timpul de studio al altora ca să facem asta), erau negate cu putere de noi, deşi erau cât se poate de adevărate.

Bugetul spectacolului a crescut până la nivelul câtorva secunde din serialul *Dallas.* Dacă n-ar fi mers...

Primul episod a fost transmis din studioul 4 al BBC la ora 22.30, miercuri, 8 martie 1978, în artificiile scânteietoare ale lipsei complete de publicitate. Poate că liliecii l-au ascultat. Un câine singuratic a lătrat.

După două săptămâni, au sosit vreo două scrisori. Aşadar, cineva ascultase. Oamenilor cu care am vorbit părea să le placă Marvin, androidul paranoic, pe care îl concepusem ca personaj pentru o singură scenă de comedie, după care se dezvoltase ca personaj în toată puterea cuvântului, la insistenţele lui Geoffrey.

După aceea, mai mulţi editori au devenit interesaţi, aşa că până la urmă Pan Books mi-a cerut să adun toate episoadele într-o carte. După multe amânări, ascunderi, scuze inventate şi băi îndelungate, am reuşit să fac treaba în proporţie de două treimi. În acel punct, editorii mi-au spus, cu voce amabilă şi politicoasă, că depăşisem deja zece termene-limită, aşa că m-au rugat să termin pagina la care lucram şi să le predau ce aveam.

Între timp, mi-am găsit de lucru încercând să scriu un alt serial, totodată scenografiind *Dr. Who,* pentru că un serial radio propriu, chiar dacă sună foarte măgulitor, mai ales când îţi spune cineva că a auzit despre tine, nu reuşeşte să-

ţi pună şi ceva consistent pe masă.

Aşadar cam asta era situaţia în septembrie 1979, când a fost publicat *Ghidul autostopistului galactic.* Volumul a apărut în lista celor mai bine vândute cărţi, publicată de *Sunday Times*, pe poziţia unu şi s-a încăpăţânat să rămână acolo. În mod clar, cineva ascultase emisiunile radio.

De aici lucrurile se complică şi asta mi s-a cerut să explic în această introducere. *Ghidul* a apărut sub atât de multe forme – cărţi, emisiuni radio, serial de televiziune, discuri şi în curând un film de lungmetraj – de fiecare dată cu o abordare diferită a poveştii, încât chiar şi cei mai înfocaţi adepţi ai săi şi-au manifestat uneori nedumerirea.

Aşadar, iată cum stau lucrurile cu diferitele versiuni – fără a mai include aici şi cele câteva versiuni scenice, care ar complica şi mai mult lucrurile.

Serialul radio a început în martie 1978. Prima serie a constat din şase programe radio, sau „tomuri”, cum erau ele numite. De la tomul 1 la 6. Uşor. Ulterior, în acelaşi an a fost înregistrat şi transmis încă un episod, cunoscut mai bine ca episodul de Crăciun. Nu conţinea niciun fel de referire la sărbătoarea Crăciunului. I s-a spus aşa deoarece a fost transmis pentru prima dată pe 24 decembrie, adică nu chiar de ziua Crăciunului. După asta lucrurile se complică cu adevărat.

În toamna lui 1979 a fost publicată prima carte din seria *Autostopistul,* cu numele *Ghidul autostopistului galactic.* Era o versiune substanţial extinsă a primelor patru episoade din serialul radio, în care unele personaje se comportau cu totul altfel, iar altele se comportau exact la fel, însă din motive cu totul diferite, fapt care duce la acelaşi rezultat, dar economiseşte rescrierea dialogurilor.

Cam în aceeaşi perioadă a fost scos un disc dublu, care era o versiune uşor restrânsă a primelor patru episoade din serialul radio.

Nu era vorba despre înregistrările originale, transmise în

eter, ci de înregistrări cu totul noi ale aceloraşi scenarii. Chestia asta s-a întâmplat deoarece la serialul radio folosisem muzică de pe discuri de gramofon, ceea ce merge bine într-o emisiune radio, dar este un dezastru în cazul unui disc.

În ianuarie 1980 au fost transmise cinci episoade din *Ghidul autostopistului galactic* într-o singură săptămână, aducând numărul episoadelor la un total de doisprezece. În toamna lui 1980 a fost publicat al doilea volum al *Autostopistului* în Marea Britanie, cam în aceeaşi perioadă în care Editura Harmony Books a publicat primul volum în Statele Unite. Acest al doilea volum reprezenta o versiune substanţial revăzută, revizuită şi restrânsă a episoadelor 7, 8, 9, 10, 11, 12, 5 şi 6 (în această ordine) din serialul radio *Ghidul autostopistului galactic*. Ca mutarea să nu pară prea îndrăzneaţă, volumul a fost botezat *Restaurantul de la Capătul Universului*, deoarece includea materialul din episodul radio numărul 5 al *Ghidului autostopistului galactic*, în care acţiunea se petrecea într-un restaurant numit Milliways, sau „Restaurantul de la Capătul Universului”.

Cam în aceeaşi perioadă a fost scos un al doilea disc, pe care era prezentată o versiune rescrisă şi extinsă a episoadelor 5 şi 6 din serialul radio. Acest disc a fost şi el botezat *Restaurantul de la Capătul Universului.*

Între timp, BBC a creat un serial de şase episoade pentru televiziune din *Ghidul autostopistului galactic,* pe care le-a transmis în ianuarie 1981. Serialul s-a bazat mai mult sau mai puţin pe primele şase episoade ale serialului radio. Cu alte cuvinte, a încorporat cea mai mare parte a cărţii *Ghidul autostopistului galactic* şi a doua jumătate a cărţii *Restaurantul de la Capătul Universului*. Ca atare, deşi serialul a urmărit structura de bază a spectacolelor radio, el a încorporat şi revizuirile cărţilor.

În ianuarie 1982, Harmony Books a publicat *Restaurantul*

de la Capătul Universului în Statele Unite.

În vara lui 1982 a apărut o a treia carte *Autostopistul,* simultan în Marea Britanie şi Statele Unite, intitulată *Viaţa, universul şi tot restul*.

De această dată cartea nu se baza pe nimic auzit la radio sau văzut la televizor. De fapt, ea contrazicea în mod esenţial episoadele 7, 8, 9,10,11 şi 12 din serialul radio. Dacă vă amintiţi, aceste episoade din *Ghidul autostopistului galactic* fuseseră deja încorporate în forma revizuită a cărţii intitulate *Restaurantul de la Capătul Universului.*

Ajuns aici, am plecat în America să scriu un scenariu de film care n-a avut nicio legătură cu ceea ce se întâmplase până atunci şi, cum realizarea acestui film a fost amânată (un zvon care circula spunea că filmările vor începe cu puţin înainte de *Last Trump),* am scris o a patra şi ultimă carte din trilogie, *La revedere şi mulţumesc pentru peşte.* Cartea a fost publicată în Marea Britanie şi în Statele Unite în toamna lui 1984 şi a contrazis absolut tot ce apăruse până atunci, inclusiv pe ea însăşi.

Oamenii mă întreabă adesea cum pot ei, în atari circumstanţe, să părăsească această planetă, aşa că le-am pregătit câteva scurte instrucţiuni.

CUM SE POATE PLECA DE PE PLANETĂ:

1. Sunaţi la NASA. Numărul de telefon este (731) 483-3111. Explicaţi că e foarte important să plecaţi cât mai curând posibil.

2. Dacă ei nu cooperează, telefonaţi oricărui prieten de la Casa Albă – (202) 456-1414 – ca să vă pună o vorbă bună pe lângă tipii de la NASA.

3. Dacă nu aveţi prieteni la Casa Albă, telefonaţi

la Kremlin (cereţi operatoarei să vă facă legătura la 0107-095-295-9051). Nici cei de la Kremlin nu au prieteni acolo (cel puţin nu au prieteni pe care să-i facă publici), dar se pare că dispun de ceva influenţă, aşa că puteţi încerca.

4. Dacă nici asta nu merge, telefonaţi papei pentru îndrumări. Numărul de telefon este 011-39-6-6982 şi centrala lui telefonică, bănuiesc, este infailibilă.

5. Dacă toate aceste tentative eşuează, faceţi semn unei farfurii zburătoare aflate în trecere şi explicaţi-le celor dinăuntru că este extrem de important să plecaţi înainte de a primi factura telefonică.

DOUGLAS ADAMS
Los Angeles 1983 şi Londra 1985

GHIDUL AUTOSTOPISTULUI GALACTIC

Pentru Jonny Brock şi Clare Gorst

Şi pentru toţi ceilalţi arlingtonieni,
pentru ceai, compătimire şi o canapea.

PROLOG

Undeva departe, în străfundurile necartografiate ale capătului demodat al braţului spiralat vestic al galaxiei, se află un mic Soare galben neînsemnat,

Orbitând în jurul lui, la o distanţă de circa o sută cincizeci de milioane de kilometri, se află o planetă verzui-albastră îngrozitor de nesemnificativă, ale cărei forme de viaţă descinzând din maimuţe sunt atât de primitive, încât continuă să creadă că un ceas digital e o idee trăsnet.

Această planetă are – sau mai degrabă a avut – o problemă, anume: cei mai mulţi oameni care trăiau pe ea erau nefericiţi în cea mai mare parte a timpului. *Au fost propuse multe soluţii pentru această problemă, dar cele mai multe erau legate de circulaţia unor bucăţele verzi de hârtie, ceea ce este foarte ciudat, întrucât nu aceste mici bucăţi verzi de hârtie erau nefericite*.

Aşa că problema a rămas în picioare: o sumedenie de oameni erau răi şi mulţi dintre ei se simţeau mizerabil, chiar şi cei care posedau ceasuri digitale.

Mulţi aderau din ce în ce mai tare la ideea că făcuseră o mare greşeală coborând din copaci. *Iar unii susţineau că până şi copacii reprezentaseră o idee proastă, şi că nimeni n-ar fi trebuit să părăsească oceanele*.

Atunci, într-o zi de joi, la aproape două mii de ani după ce un om a fost răstignit pe un lemn pentru că a spus ce minunat ar fi ca oamenii să fie drăguţi cu ceilalţi, o fată care şedea într-o cafenea din Rickmansworth şi-a dat brusc seama ce anume nu a mers bine în tot acest timp şi a înţeles cum se putea ca lumea să devină un loc mai bun şi

mai fericit. De această dată avea să fie bine, avea să meargă şi nimeni nu avea să mai fie răstignit pe ceva.

Ce trist însă că, înainte ca fata să pună mâna pe un telefon şi să spună cuiva, a avut loc o catastrofă cumplită şi ideea s-a pierdut pentru totdeauna.

Asta nu e povestea acelei fete. Dar este povestea acelei catastrofe stupide şi a unora dintre consecinţele ei.

Mai este şi povestea unei cărţi, o carte intitulată Ghidul autostopistului galactic – *o carte care nu e pământeană, n-a fost niciodată publicată pe Pământ şi, până la acea catastrofă cumplită, niciun pământean n-a văzut-o şi n-a auzit vreodată despre ea.*

Cu toate astea, este o carte remarcabilă.

De fapt, a fost probabil cea mai grozavă carte produsă de marile corporaţii publicistice din Ursa Mică – dar nici despre astea n-a auzit niciodată vreun pământean.

Nu numai că este o carte remarcabilă în întregul ei, dar este una de mare succes – mai populară decât Totul despre îngrijirea la domiciliul celest, *mai bine vândută decât* Alte cincizeci şi trei de lucruri de făcut la gravitaţie zero *şi mai provocatoare decât trilogia filosofică a lui Oolon Colluphid compusă din* Unde a greşit Dumnezeu, Alte greşeli mari ale lui Dumnezeu *şi* Cine e această persoană numită Dumnezeu?

În cadrul multora dintre civilizaţiile mai relaxate de pe inelul exterior estic al galaxiei, Ghidul autostopistului *a înlocuit deja* Enciclopedia Galactică *drept depozitar standard al tuturor cunoştinţelor şi înţelepciunii civilizaţiilor deoarece, deşi are multe omisiuni şi conţine multe chestii indescifrabile, sau cel puţin extrem de incorecte, depăşeşte cealaltă lucrare mai veche în două aspecte importante:*

În primul rând, este o carte puţin mai ieftină. În al doilea rând, are cuvintele NU INTRAŢI ÎN PANICĂ *scrise cu litere mari şi prietenoase pe copertă.*

Însă povestea acelei zile stupide şi groaznice de joi, a

consecinţelor extraordinare ale ei şi a modului în care aceste consecinţe sunt inextricabil legate de această carte remarcabilă începe foarte simplu, începe cu o casă.

1

Casa se înălţa pe o mică ridicătură, chiar la marginea satului. Stătea izolată şi privea peste o întindere vastă de teren agricol din West Country. Nu era o casă remarcabilă din niciun punct de vedere – era veche de treizeci de ani, pătrăţoasă şi joasă, era construită din cărămidă şi avea patru ferestre în faţă, de o formă şi cu nişte dimensiuni taman potrivite cât să nu placă nimănui.

Singura persoană pentru care acea casă reprezenta ceva special era Arthur Dent, iar asta se întâmpla pentru că, accidental, el era cel care locuia în ea. Stătea acolo de circa trei ani, de când plecase din Londra din pricină că oraşul îl irita şi îl făcea nervos. Avea cam treizeci de ani, era înalt, brunet şi nu se simţea niciodată în largul lui. Cel mai mult îl îngrijora faptul că oamenii obişnuiau să-l întrebe de ce părea aşa de îngrijorat mereu. Lucra la staţia locală de radio, despre care le spunea întotdeauna prietenilor că era un loc mult mai interesant decât credeau ei. Aşa şi era, de fapt – căci majoritatea prietenilor lui lucrau în publicitate.

În cursul nopţii de miercuri plouase intens, astfel că terenul se înmuiase şi devenise noroios, dar joi dimineaţă soarele strălucea limpede pe cer deasupra casei lui Arthur Dent, pentru ultima dată.

Lui Arthur încă nu-i intrase în cap că oamenii din consiliul local vor să-i dărâme casa şi să facă în locul ei un drum de scurtătură.

Joi dimineaţă, la ora 8, Arthur nu se simţea prea bine. Se trezi mahmur, se dădu jos din pat, se plimbă mahmur prin

încăpere, deschise o fereastră, văzu un buldozer, îşi găsi papucii şi plecă în goană spre baie, să se spele.

Pastă de dinţi pe periuţă – aşadar. Frecă.

Oglinda de ras – îndreptată spre tavan. O potrivi mai bine. Pentru o fracţiune de secundă, sticla reflectă un al doilea buldozer prin fereastra de la baie. Potrivită ca lumea, reflectă favoriţii lui Arthur. Îi rase, se spălă, se şterse şi porni în goană spre bucătărie, ca să pună ceva plăcut în gură.

Ibric, priză, frigider, lapte, cafea. Un căscat mare.

Pentru o clipă, cuvântul *buldozer* i se plimbă prin minte în căutarea unei conexiuni posibile.

Buldozerul de dincolo de fereastra bucătăriei era unul destul de mare.

Arthur se uită fix la el.

„Galben”, îşi spuse el, după care porni în goană spre dormitor, să se îmbrace.

Trecând pe lângă baie, se opri să bea un pahar mare cu apă, apoi încă unul. Începu să bănuiască o mahmureală pe cinste. De ce era mahmur? Băuse în noaptea precedentă? Presupuse că aşa trebuia să fi făcut. Prinse un licăr în oglinda de bărbierit. „Galben”, îşi spuse el, după care îşi continuă goana către dormitor.

Rămase acolo, gândindu-se. „Localul”, îşi spuse. „Oh, fir-ar să fie, localul.” Îşi amintea vag că se enervase în legătură cu ceva ce părea important. Povestise oamenilor despre chestia asta, le povestise pe larg. Cea mai puternică amintire vizuală era aceea a unor expresii sticloase pe chipurile altor oameni. Ceva despre o nouă scurtătură despre care el tocmai aflase. Proiectul fusese lansat de câteva luni, dar nimeni nu părea să fi ştiut ceva despre el. Ridicol. Luă o gură de apă. Decise că problema avea să se rezolve de la sine. Nimeni nu voia o scurtătură, iar consiliul nu avea o poziţie suficient de puternică în privinţa asta. Avea să se rezolve de la sine.

Doamne, ce mahmureală cumplită îi provocase chestia aia. Se privi în oglinda din dormitor. Scoase limba. „Galbenă”, îşi zise.

Cuvântul *galben* îi rătăci prin minte în căutarea unei conexiuni.

Cincisprezece secunde mai târziu, ieşea din casă şi se posta în faţa unui buldozer mare şi galben, care înainta pe cărarea din grădina lui.

Domnul L. Prosser era, cum se spune, doar un om. Cu alte cuvinte, era o formă de viaţă bipedă pe bază de carbon, care descindea din maimuţă. Mai exact, era un om de patruzeci de ani, gras şi meschin, care lucra pentru consiliul local. Ca o curiozitate, deşi el habar n-avea de asta, pe linie paternă era descendent direct din Gingis Han, cu toate că generaţiile scurse şi amestecul de rase îi diluaseră într-atât genele, încât nu mai avea trăsături mongoloide sesizabile, iar ultimele vestigii rămase în domnul Prosser legate de moştenirea lui ilustră constau în mărimea pronunţată a abdomenului şi în predilecţia pentru căciuli mici de blană.

În niciun caz nu era un mare războinic. De fapt, era un om nevricos şi plin de griji. Astăzi era în mod special nevricos şi îngrijorat, pentru că primise o sarcină păcătoasă în cadrul slujbei – anume, să aibă grijă ca locuinţa lui Arthur Dent să fie demolată înainte de sfârşitul zilei.

— Lăsaţi-o baltă, domnule Dent, zise el, ştiţi că nu puteţi câştiga. Nu puteţi sta la infinit în faţa buldozerului.

Încercă să arunce văpăi din priviri, dar ochii nu-l ascultară.

Arthur stătea în noroi şi se încruntă la el.

— Mie îmi convine, rosti el. Aşa vom vedea cine rugineşte mai întâi.

— Mă tem că va trebui să acceptaţi, zise domnul Prosser, dându-şi căciula de blană pe spate, că această scurtătură

trebuie şi va fi construită!

— E prima dată când aud de aşa ceva, zise Arthur. De ce trebuie construită?

Domnul Prosser dădu din deget în direcţia lui câteva clipe, apoi se opri.

— Cum adică, de ce trebuie construită? se miră el. Este o scurtătură. Iar scurtăturile trebuie construite.

Scurtăturile sunt dispozitive care permit unor oameni să treacă de la punctul A la punctul B foarte repede, în vreme ce alţi oameni trec la fel de repede de la punctul B la punctul A. Oamenii care trăiesc în punctul C, care este un punct între celelalte două, se întreabă adesea ce este atât de nemaipomenit la punctul A ca atâţia oameni din punctul B să vrea să ajungă repede acolo şi ce este atât de nemaipomenit la punctul B, ca atâţia oameni din punctul A să vrea să ajungă repede dincolo. Aceşti oameni vor ca lumea să se hotărască o dată pentru totdeauna unde vrea să stea.

Domnul Prosser îşi dorea să fie în punctul D. Punctul D nu se găsea nicăieri anume, ci era doar un punct foarte convenabil, la mare distanţă de punctele A, B şi C. În punctul D avea o căsuţă drăguţă, cu topoare prinse deasupra uşii, şi îşi petrecea în mod plăcut o bună parte din timp în punctul E, care era cel mai apropiat local de punctul D. Nevasta lui bineînţeles că voia trandafiri căţărători, dar el îşi dorea topoare. Habar n-avea de ce – pur şi simplu îi plăceau topoarele. Se înroşi sub zâmbetele ironice ale şoferilor de buldozere.

Îşi plimbă greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, deşi se simţea la fel de puţin confortabil pe oricare. Era clar că cineva dăduse dovadă de incompetenţă crasă şi domnul Prosser spera din tot sufletul să nu fi fost el acela. Aşa că zise:

— Să ştiţi că aveaţi dreptul să protestaţi sau să faceţi sugestii la momentul potrivit.

— Momentul potrivit? izbucni Arthur. Momentul potrivit? Prima dată când am aflat de chestia asta a fost ieri, când a venit un muncitor la mine acasă. L-am întrebat dacă a venit să-mi spele geamurile şi mi-a răspuns că nu, a venit să demoleze casa. Bineînţeles că nu mi-a spus-o pe şleau. Oh, nu! Mai întâi a şters câteva geamuri şi m-a taxat cu cinci lire. După aceea mi-a spus.

— Dar, domnule Dent, planurile sunt disponibile spre consultare de nouă luni în biroul de planificare locală.

— O, da... păi, imediat ce am aflat, m-am dus drept acolo să le văd, ieri după-amiază. Nu prea v-aţi dat osteneala să atrageţi atenţia asupra lor, nu? Cum ar fi să anunţaţi prin cineva, cumva.

— Dar planurile erau afişate...

— Afişate? Ca să le găsesc a trebuit să cobor în pivniţă.

— Acolo este departamentul de afişare.

— Cu o torţă în mână.

— Ah, probabil că s-au stins becurile.

— Ca şi scările, care s-au prăbuşit.

— În fine, dar aţi descoperit înştiinţarea, nu?

— Da, răspunse Arthur, da, am găsit-o. Era afişată în capătul unui vestiar încuiat, înghesuit într-un spălător dezafectat, cu un semn pe uşă, pe care scria *Atenţie la leopard.*

Pe deasupra lor trecu un nor. Acesta aruncă o umbră peste Arthur Dent, în vreme ce el zăcea proptit într-un cot în noroiul rece. Norul aruncă o umbră şi peste casa lui Arthur Dent. Domnul Prosser se încruntă.

— Nu că ar fi cine ştie ce casă nemaipomenită, reluă el.

— Îmi pare rău, dar din întâmplare mie îmi place.

— Vă va plăcea şi scurtătura.

— Oh, mai taci din gură, zise Arthur Dent. Taci din gură şi pleacă, şi ia-ţi şi nenorocita de scurtătură cu tine. Nu ai suficientă autoritate să faci asta şi o ştii prea bine.

Gura domnului Prosser se deschise şi se închise de mai

multe ori, în vreme ce în minte îi apăru pentru câteva clipe imaginea de neexplicat, dar teribil de atrăgătoare, a casei lui Arthur Dent răvăşită de flăcări şi a lui Arthur însuşi alergând şi ţipând în faţa ruinelor arzânde, cu cel puţin trei ţepe groase ivindu-i-se din spate. Domnul Prosser era adesea tulburat de astfel de viziuni şi acestea aveau darul de a-l face foarte nervos. Se bâlbâi câteva clipe, apoi îşi veni în fire.

— Domnule Dent, rosti el.

— Alo? Da? răspunse Arthur.

— O informaţie punctuală pentru dumneavoastră. Aveţi idee câte stricăciuni ar suferi buldozerul ăla dacă l-aş lăsa să treacă peste dumneavoastră?

— Câte?

— Absolut niciuna, zise domnul Prosser, după care se îndepărtă nervos, întrebându-se de ce mintea i se umpluse brusc cu imaginea a o mie de călăreţi păroşi, cu toţii urlând la el.

Printr-o coincidenţă curioasă, *absolut niciuna* descria perfect nivelul de suspiciune al descendentului din maimuţă Arthur Dent faţă de faptul că unul dintre prietenii lui cei mai apropiaţi nu se trăgea din maimuţe, ci era originar de pe o mică planetă aflată undeva în apropierea stelei Betelgeuse şi nu din Guildford, aşa cum pretindea el.

Arthur Dent nu bănuise niciodată aşa ceva.

Acest prieten al lui sosise pe planeta Pământ cam acum cincisprezece ani pământeni şi muncise din greu ca să se integreze în societatea de aici – cu ceva succes, trebuie spus. De exemplu, îşi petrecuse aceşti cincisprezece ani pretinzând că e un actor fără slujbă – o motivaţie destul de plauzibilă.

Comisese totuşi o eroare din neglijenţă, deoarece scurtcircuitase un pic cercetarea preparatorie înainte de a veni aici. Informaţiile pe care le strânsese îl conduseseră la

alegerea numelui „Ford Prefect” pentru sine, ca fiind un nume plăcut şi banal.

Nu era foarte înalt, iar trăsăturile lui ieşeau în evidenţă, dar fără a fi izbitor de frumoase. Avea părul sârmos, de culoarea ghimbirului, pieptănat spre spate în dreptul tâmplelor. Pielea părea întinsă pe pometi, dinspre nas. Exista ceva uşor ciudat la el, dar era greu de spus ce anume. Poate faptul că ochii lui nu păreau să clipească suficient de des, iar când discutai cu el o perioadă mai îndelungată, ochii tăi începeau să se umezească involuntar, parcă din simpatie pentru ai lui. Poate era vorba de faptul că zâmbea puţin prea larg, dându-le oamenilor senzaţia neplăcută că are de gând să le sară la gât.

Cei mai mulţi dintre prietenii pe care şi-i făcuse pe Pământ îl socoteau un excentric inofensiv – un băutor rebel cu nişte obiceiuri mai bizare. De exemplu, obişnuia să se ducă neinvitat la petrecerile studenţeşti, unde se îmbăta criţă şi începea să-şi bată joc de astrofizicienii care erau acolo, până când era dat afară.

Uneori era cuprins de stări bizare, când se holba la cer ca şi cum ar fi fost hipnotizat, până când era întrebat de careva ce anume face. Atunci îşi pleca privirea, oarecum ruşinat pentru o clipă, după care se relaxa şi zâmbea.

— Oh, mă uitam doar după farfurii zburătoare, obişnuia el să glumească în astfel de ocazii, şi toată lumea izbucnea în râs şi îl întreba ce gen de farfurii zburătoare căuta.

— Unele verzi! replica el cu un zâmbet viclean, după care râdea zgomotos câteva secunde şi apoi pornea brusc spre cel mai apropiat bar, unde le făcea cinste tuturor cu băutură.

Astfel de seri de obicei sfârşeau prost. Ford îşi îmbiba creierul cu whisky, se cuibărea într-un colţ cu vreo fată, căreia îi explica în fraze mormăite că, de fapt, culoarea farfuriilor zburătoare nu conta chiar atât de mult.

După aceea, clătinându-se semiparalizat pe străzi în

noapte, îi plăcea adesea să-i întrebe pe poliţiştii cu care se întâlnea dacă aceştia cunoşteau drumul către Betelgeuse. De obicei poliţiştii îi răspundeau ceva de genul:

— Nu credeţi că ar cam trebui să vă duceţi acasă, domnule?

— Încerc, băiete, zău că încerc, răspundea invariabil Ford în astfel de ocazii.

De fapt, ceea ce căuta el când privea distrat cerul era orice fel de farfurie zburătoare. Motivul pentru care susţinea verdele era acela că el reprezenta culoarea spaţială tradiţională a comercianţilor de pe Betelgeuse.

Ford Prefect îşi dorea cu disperare ca o farfurie zburătoare să aterizeze cât mai curând. Cincisprezece ani reprezenta un timp îndelungat de şedere forţată într-un loc, mai ales pe o planetă înnebunitor de plictisitoare, precum Pământul.

Ford voia ca o farfurie zburătoare să ajungă în curând la el deoarece ştia foarte bine cum să facă semn unor asemenea vehicule să îl ia şi pe el la bord. Ştia cum să vadă Minunile Universului contra a mai puţin de treizeci de dolari altairieni pe zi.

De fapt, Ford Prefect era un cercetător neobosit, ce se documenta pentru cartea aceea remarcabilă, intitulată *Ghidul autostopistului galactic.*

Fiinţele umane se adaptează cu uşurinţă la orice. Până la ora prânzului, viaţa în jurul casei lui Arthur intrase într-o rutină proprie. Arthur acceptase rolul de a zăcea lipăind din picior în noroi, cerând din când în când să-şi vadă avocatul, mama sau să citească o carte bună. Domnul Prosser acceptase rolul de a-l convinge să renunţe, cu diverse discursuri de genul „E pentru binele public”, sau „Acesta este progresul”, sau „Să ştiţi că şi mie mi-a fost dărâmată casa odată şi de atunci nu m-am mai uitat înapoi”, plus alte linguşeli şi ameninţări. În acelaşi timp, şoferii buldozerelor

acceptaseră rolul de a sta pur şi simplu, bând cafea şi schimbând impresii despre regulile sindicale, ca să vadă cum pot întoarce situaţia în avantajul lor financiar.

Pământul se deplasa încet pe traiectoria lui diurnă.

Soarele începea să usuce noroiul în care zăcea Arthur.

O umbră trecu din nou peste el.

— Salut, Arthur, zise umbra.

Arthur ridică privirea şi, zgâindu-se în lumina soarelui, constată uluit că Ford Prefect stătea deasupra lui.

— Ford! Salut, ce mai faci?

— Bine. Ascultă, eşti ocupat?

— Dacă sunt ocupat? exclamă Arthur. Păi, m-am trezit cu buldozerele şi cu toate chestiile astea în faţa cărora mă întind pentru că, dacă n-o fac, îmi vor dărâma casa. În afară de asta, însă… în fine, nu în mod deosebit. De ce?

Pe Betelgeuse nu există sarcasm, aşa că Ford Prefect nu-l observa adesea decât dacă se concentra serios. Aşa că zise:

— Bun. Atunci putem sta undeva de vorbă?

— Ce? exclamă din nou Arthur Dent.

Câteva secunde, Ford păru să-l ignore şi se holbă fix la cer, ca un iepure care se zgâieşte la maşina care îl va călca. Apoi brusc se aşeză lângă el.

— Trebuie să vorbim, rosti el cu o nuanţă de impetuozitate în voce.

— Bine, fu Arthur de acord. Vorbeşte.

— Şi să bem. Este extrem de important să vorbim şi să bem. Acum. Vom merge la localul din sat.

Se uită din nou spre cer, nervos, părând că aşteaptă ceva.

— Ascultă, nu pricepi? îl repezi Arthur, arătând înspre Prosser. Omul ăla vrea să-mi dărâme casa!

Ford se uită nedumerit la el.

— Păi, o poate face cât eşti plecat, nu?

— Dar eu nu vreau să o facă!

— Ah!

— Ascultă, ce e cu tine, Ford? întrebă Arthur.

— Nimic. Nu-i nimic cu mine. Ascultă-mă… Trebuie să-ţi spun cel mai important lucru pe care l-ai auzit vreodată. Trebuie să ţi-l spun acum şi trebuie să ţi-l spun în barul de la Horse & Groom.

— Dar de ce?

— Pentru că o să ai nevoie de o băutură tare.

Ford se uită fix la Arthur, iar Arthur constată uluit că voinţa începe să i se înmoaie. Nu-şi dădu seama că asta se petrecea datorită unui vechi joc cu băuturi pe care Ford învăţase să îl joace în porturile din hiperspaţiu care deserveau centurile miniere de mandranit din sistemul solar Orion Beta.

Jocul semăna oarecum cu cel pământean botezat „lupte indiene” şi se desfăşura astfel:

Doi concurenţi se aşezau de o parte şi de alta a unei mese, cu un pahar în faţa fiecăruia.

Între ei era pusă o sticlă de Janx Spirit (aşa cum fusese imortalizat în acel antic cântec minier de pe Orion: *Oh, nu-mi mai da nicio picătură de Janx Spirit / Nu, nu-mi mai da nicio picătură de Janx Spirit / Căci capul meu va zbura, limba mea va minţi, ochii mei se vor prăji şi eu aş putea să mor / Să nu-mi mai torni nicio picătură din păcătosul Janx Spirit).*

Fiecare dintre cei doi concurenţi îşi concentra apoi voinţa asupra sticlei şi încerca s-o încline şi să toarne băutură în paharul adversarului – care era obligat să bea.

Apoi sticla era umplută la loc. Jocul pornea din nou. Şi din nou.

Cel care începea să piardă pierdea de obicei în continuare, deoarece unul dintre efectele principale ale lui Janx Spirit este să înmoaie puterile telepsihice.

Imediat ce o cantitate de băutură antecalculată se consuma, cel care pierdea ultimul trebuia să joace un

forfeit, care de obicei însemna ceva obscen de biologic.

Ford Prefect juca de obicei ca să piardă.

Ford se uită la Arthur, care începea să creadă că, la urma urmei, chiar voia să meargă la localul Horse & Groom.

— Dar cum rămâne cu casa mea…? întrebă el ezitant.

Ford se uită la domnul Prosser şi prin minte îi trecu brusc un gând poznaş.

— El vrea să-ţi dărâme casa?

— Da, vrea să construiască…

— Şi nu poate s-o facă deoarece tu stai în faţa buldozerelor?

— Da, şi…

— Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere, zise Ford. Scuzaţi-mă! strigă el tare.

Domnul Prosser (care încerca să decidă cu reprezentantul şoferilor de buldozere dacă Arthur Dent constituia un caz de boală psihică sau nu şi cât anume aveau să ceară ca plată în caz că răspunsul era afirmativ) privi în jurul lui. Păru surprins şi uşor alarmat să constate să Arthur nu mai era singur.

— Da? Alo? strigă el. A revenit domnul Dent la sentimente mai bune?

— Putem presupune că deocamdată răspunsul e negativ.

— Şi atunci? oftă domnul Prosser.

— Şi mai putem presupune, continuă Ford, că va rămâne aici întreaga zi?

— Şi?

— Şi atunci toţi oamenii dumitale vor sta aici întreaga zi fără să facă nimic?

— S-ar putea, s-ar putea…

— Păi, atunci, dacă v-aţi resemnat în privinţa asta oricum, nu aveţi nevoie ca el să stea tot timpul întins aici, nu?

— Ce?

— De fapt, reluă Ford cu răbdare, nu aveţi nevoie de el aici.

Domnul Prosser se gândi la asta.

— Păi, nu, nu ca atare… Nu e vorba chiar de a avea nevoie…

Prosser era îngrijorat. Se gândea că unul dintre ei nu prea avea logică.

Atunci Ford zise:

— Aşadar, dacă aţi fi amabil să consideraţi oricum că el e aici, atunci noi doi ne-am putea strecura până la local pentru o jumătate de oră. Cum vi se pare?

Domnul Prosser se gândi că totul părea o tâmpenie.

— Sună perfect rezonabil… zise el pe un ton încrezător, întrebându-se pe cine încerca să liniştească de fapt.

— Şi dacă şi dumneata vrei să vii la una mică mai târziu, continuă Ford, îţi putem oferi oricând acoperire la schimb.

— Mulţumesc foarte mult, răspunse domnul Prosser, care nu mai ştia ce să facă, mulţumesc foarte mult. Da, sunteţi foarte amabil…

Se încruntă, apoi zâmbi, apoi încercă să le facă pe amândouă simultan. Nu reuşi şi îşi luă căciula de blană şi o roti ca să i se potrivească mai bine pe vârful capului. Putea presupune că el câştigase acest mic război.

— Aşadar, continuă Ford Prefect, dacă aţi fi amabil să veniţi până aici şi să vă întindeţi…

— Ce? izbucni domnul Prosser.

— Ah, îmi cer scuze, zise Ford, poate că nu m-am făcut clar înţeles. Cineva trebuie să se întindă în calea buldozerelor, nu? Altfel nu va mai exista nimic între ele şi casa domnului Dent, nu?

— Ce? izbucni iarăşi domnul Prosser.

— E foarte simplu, explică Ford. Clientul meu, domnul Dent, spune că nu va mai sta întins aici în noroi, cu singura condiţie ca dumneata să vii încoace şi să preiei postul lui.

— Ce naiba zici acolo? zise Arthur, la care Ford îi dădu un

ghiont cu piciorul ca să tacă.

— Adică vreţi, reluă Prosser, rostindu-şi gândul cu voce tare pentru a pricepe mai bine, vreţi să vin şi să mă întind acolo…

— Da.

— În faţa buldozerului.

— Da.

— În locul domnului Dent.

— Da.

— În noroi.

— Aşa cum spuneţi, în noroi.

Imediat ce domnul Prosser îşi dădu seama că el era cel care pierduse, simţi că o greutate i se ridică de pe umeri. Parcă revenise într-o lume pe care o cunoştea. Oftă.

— În schimb, îl veţi lua pe domnul Dent cu dumneavoastră la local?

— Asta e, răspunse Ford. Exact asta e.

Domnul Prosser înaintă nervos câţiva paşi, apoi se opri.

— Promiteţi?

— Promit, răspunse Ford. Se întoarse spre Arthur. Hai, scoală-te şi lasă omul să se întindă.

Arthur se ridică, simţind că trăieşte un vis.

Ford se înclină în direcţia lui Prosser care, trist şi greoi, se aşeză în noroi. Simţea că întreaga lui viaţă era un soi de vis şi uneori se întreba al cui vis era şi dacă era un vis frumos. Noroiul i se întinse în jurul dosului mare şi al braţelor şi i se strecură în pantofi.

Ford îl privi cu asprime.

— Şi fără decizii hoaţe de dărâmare a casei domnului Dent câtă vreme el e plecat, s-a înţeles?

— Nu mi-a trecut prin minte nici cel mai mic gând de a lua în calcul o astfel de posibilitate, mârâi domnul Prosser, lăsându-se pe spate.

Îl văzu pe reprezentantul sindicatului şoferilor apropiindu-

se, îşi întinse capul pe spate şi închise ochii. Încerca să îşi adune în minte argumentele pentru care el însuşi nu trebuia socotit acum un caz de boală psihică. Oricum, era departe de a găsi astfel de argumente – creierul lui părea plin de zgomote, cai, fum şi duhoare de sânge. Asta se întâmpla întotdeauna când se simţea mizerabil sau era luat peste picior şi niciodată nu îşi putuse explica o asemenea senzaţie. Într-o dimensiune superioară, despre care el habar n-avea, puternicul han al tătarilor urla de mânie, însă domnul Prosser se mulţumea să tremure uşor şi să scâncească. Începu să simtă mici picături de apă în spatele pleoapelor.

Surprize birocratice neplăcute, oameni furioşi zăcând în noroi, străini imposibil de descifrat umilindu-l în mod inexplicabil şi o armată neidentificată de călăreţi înarmaţi râzând de el în interiorul minţii – ce zi!

Ce zi! Ford Prefect ştia că nu conta nici cât o pereche de rinichi de câine dacă era dărâmată casa lui Arthur sau nu.

Arthur era însă foarte îngrijorat.

— Dar putem avea încredere în el? întrebă.

— Eu însumi aş avea încredere în el până la sfârşitul Pământului, răspunse Ford.

— Oh, da, replică Arthur. Şi cât de departe este acest sfârşit?

— E cam la douăsprezece minute distanţă. Hai, trebuie să beau ceva.

2

Iată ce spune Enciclopedia Galactică despre alcool. Scrie acolo că alcoolul este un lichid volatil incolor, obţinut prin fermentaţia zaharurilor şi tot acolo se notează efectul său

toxic asupra anumitor forme de viaţă pe bază de carbon.

Ghidul autostopistului galactic menţionează la rândul lui alcoolul. Zice că băutura cea mai bună care se poate găsi este Pan Galactic Gargle Blaster[1].

Se spune că efectul consumului de Pan Galactic Gargle Blaster este asemănător cu senzaţia că o cărămidă învelită într-o felie de lămâie îţi spulberă creierii.

Ghidul mai spune pe ce planete se prepară cel mai bun Pan Galactic Gargle Blaster, cât se plăteşte pentru el şi ce organizaţii voluntare există ca să vă ajute să vă reveniţi la normal după aceea.

Ghidul vă explică şi cum să vă preparaţi singur băutura.

Spune acolo să luaţi sucul dintr-o sticlă de Ol'Janx Spirit.

Turnaţi-l într-o măsură de apă din mările de pe Santraginus V – oh, apa de mare de pe Santraginus, scrie acolo. Oh, peştii ăia santragineni!

Lăsaţi trei cuburi de gin Arcturan Mega să se topească în amestec (trebuie răcit bine, altfel benzenul se pierde).

Lăsaţi patru litri de gaz de mlaştină fallian să aereze amestecul, în amintirea tuturor acelor cutezători fericiţi care au murit de plăcere în Mlaştinile de pe Fallia.

De pe spatele unei linguriţe de argint lăsaţi să cadă o măsură de extract de hipermentă qualactiniană, mirosind pătrunzător a toate aromele grele din Zonele întunecate de pe Qualactin, suave, dulci şi mistice.

Puneţi înăuntru şi dintele unui Suntiger algolian. Priviţi-l cum se dizolvă, împrăştiind focul Sorilor Algolieni în chiar inima băuturii.

Presăraţi puţin Zamphuor peste amestec. Adăugaţi o măslină.

Beţi… dar… cu foarte mare prudenţă…

Ghidul autostopistului galactic se vinde mult mai bine decât *Enciclopedia Galactică.*

---

[1] În traducere aproximativă, „explozibilul de gargară pangalactic” (n. tr.).

— Şase halbe de bere amară, îi zise Ford Prefect barmanului de la Horse & Groom. Şi repede, te rog, căci lumea se apropie de sfârşit.

Barmanul de la Horse & Groom nu merita un astfel de tratament, căci era un bătrân plin de demnitate. Îşi împinse ochelarii în susul nasului şi clipi în direcţia lui Ford Prefect. Ford îl ignoră şi privi pe fereastră, aşa că barmanul se uită la Arthur, care dădu neajutorat din umeri şi nu zise nimic.

Aşa că barmanul spuse:

— Oh, da, domnule? Bună vreme pentru aşa ceva!

După care se apucă de turnat bere în halbe. Imediat încercă din nou să afle câte ceva:

— Deci veţi urmări meciul după-amiază?

Ford întoarse privirea spre el.

— Nu, n-are sens, rosti el, după care se uită iarăşi pe fereastră.

— Ce înseamnă asta, domnule, trageţi concluzii înainte de meci? întrebă barmanul. Arsenal n-are nicio şansă?

— Nu, nu, preciză Ford. E vorba doar de sfârşitul lumii.

— Oh, da, domnule, aţi mai spus asta, replică barmanul privind pe deasupra ochelarilor, de această dată spre Arthur. Ce mai scăpare pentru Arsenal dacă s-ar întâmpla aşa.

Ford întoarse privirea spre el, surprins cu adevărat.

— Nu, nu chiar.

Barmanul inspiră adânc.

— Gata, domnule, şase halbe, anunţă el.

Arthur îi zâmbi tâmp şi dădu iarăşi din umeri. Se răsuci şi zâmbi tot tâmp şi celorlalţi oameni din local, în cazul în care vreunul dintre ei ar fi auzit ce se întâmpla. Niciunul nu auzise nimic şi niciunul nu înţelegea de ce le zâmbea tâmp acel om.

La bar, alături de Ford, se aşeză un alt ins, care privi cele şase halbe, făcu nişte calcule aritmetice în minte, ajunse la

un rezultat care îi plăcea şi afişă un zâmbet idiot şi plin de speranţă în direcţia lor.

— Pleacă de aici, zise Ford. Sunt ale noastre.

După care îi aruncă o privire pe care un Suntiger[2] algolian ar fi luat-o ca un îndemn de atac.

Ford trânti o bancnotă de cinci lire pe tejghea. Zise:

— Păstraţi restul.

— Ce, de la cinci lire? Mulţumesc, domnule.

— V-au mai rămas zece minute pentru a cheltui banii.

Barmanul hotărî simplu că e mai bine să se îndepărteze o vreme.

— Ford, zise Arthur, vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă?

— Bea, îl îndemnă Ford, ai trei halbe de ras.

— Trei halbe? La ora prânzului?

Omul de lângă Ford zâmbi şi dădu fericit din cap. Ford îl ignoră şi zise:

— Timpul e o iluzie. Ora prânzului este o iluzie dublă.

— Foarte profund, replică Arthur. Ar trebui să trimiţi comentariul la Reader's Digest. Au o pagină pentru oameni ca tine.

— Bea!

— De ce trei halbe dintr-odată?

— Îţi vor relaxa muşchii, vei avea nevoie de asta.

— Îmi vor relaxa muşchii?

— Îţi vor relaxa muşchii.

Arthur se holbă la berea lui.

— Oare am greşit cu ceva azi, se miră el, sau lumea a fost întotdeauna aşa şi eu am fost prea cufundat în problemele mele ca să observ?

— Bine, rosti Ford. O să încerc să-ţi explic. De cât timp ne cunoaştem?

— De cât timp? repetă Arthur. Păi… de cinci sau de şase ani. În cea mai mare parte a timpului a fost o relaţie care părea să aibă logică.

[2] În traducere aproximativă, „Tigru solar” (n. tr.).

— Bine. Cum ai reacţiona dacă ţi-aş spune că nu sunt din Guildford, ci de pe o planetă mică, de undeva din apropiere de Betelgeuse?

Arthur dădu din umeri.

— Habar n-am, răspunse el, luând un gât de bere. De ce… Crezi că ăsta e un lucru important?

Ford renunţă. Nu merita să-şi bată capul cu asta deocamdată, mai ales că lumea era pe punctul de a se sfârşi. Se mulţumi să zică:

— Bea! După care adăugă, pe un ton perfect neutru: Lumea e pe cale să se sfârşească.

Arthur oferi un alt zâmbet tâmp oamenilor din local. Aceştia se încruntară în direcţia lui. Un individ îi făcu semn să înceteze cu zâmbetele şi să-şi vadă de treaba lui.

— Astăzi trebuie să fie joi, zise Arthur pentru sine, aplecându-se deasupra berii. Niciodată nu m-am descurcat cu mahmureala joia.

3

În acea zi de joi, ceva se deplasa tăcut prin ionosferă, la mulţi kilometri deasupra suprafeţei planetei; erau de fapt mai multe „ceva”, câteva zeci de „ceva” uriaşe, galbene, plate, imense ca nişte clădiri de birouri, tăcute ca nişte păsări. Se mişcau cu uşurinţă, scăldate în razele electromagnetice ale stelei Sol, calculându-şi timpul, grupându-se şi pregătindu-se.

Planeta de sub ele părea aproape indiferentă la prezenţa lor, ceea ce lor le convenea de minune deocamdată. „Ceva”-urile galbene trecură neobservate de Goonhilly, traversară Cape Canaveral fără nici un singur bip pe ecranele de observare, iar Woomera şi Jodrell Bank se

uitară la ele fără să vadă nimic – ceea ce constituia un mare păcat, deoarece ele reprezentau exact genul de lucruri pe care observatoarele le căutau de atâţia ani.

Au fost remarcate doar de un mic dispozitiv negru denumit Sens-O-Matic Sub-Etha, care vibră tăcut pentru sine. Dispozitivul era ascuns în întunericul dinăuntrul unui săculeţ de piele, pe care Ford Prefect îl purta de obicei în jurul gâtului. De fapt, conţinutul acelui săculeţ era extrem de interesant şi orice fizician pământean ar fi făcut ochii mari cât cepele dacă l-ar fi văzut. Tocmai de aceea, Ford Prefect ascundea acel conţinut, păstrând la suprafaţa săculeţului vreo două scenarii de piese de teatru pe care pretindea că le repetă pentru a căpăta un rol. Pe lângă scenarii şi dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Etha, mai avea acolo un Deget Electronic – un bastonaş scurt şi negru, neted şi mai, cu mai multe comutatoare şi butoane miniaturale la un capăt. Alături era un dispozitiv care semăna mai degrabă cu un calculator electronic de buzunar, mai mare. Avea cam o sută de taste miniaturale şi un ecran pătrat de circa o sută de centimetri pătraţi, pe care putea apărea oricând, în funcţie de dorinţă, oricare dintre cele un milion de „pagini" preîncărcate. Dispozitivul arăta îngrozitor de complicat şi, de aceea, pe carcasa lui de plastic erau gravate cu litere mari şi prietenoase cuvintele: nu intraţi în panică. În plus, maşinăria era, de fapt, cea mai grozavă dintre cărţile publicate vreodată de marile edituri corporatiste din Ursa Mică – *Ghidul autostopistului galactic.* Motivul pentru care cartea era publicată sub forma unui dispozitiv electronic sub-mezonic era acela că, dacă ar fi fost tipărită în forma convenţională a unei cărţi, un autostopist interstelar ar fi avut nevoie de câteva clădiri pentru a o căra cu el.

Sub toate astea, în săculeţul lui Ford Prefect se mai găseau câteva stilouri, un caieţel şi un prosop de baie mărişor de la Marks & Spencer.

Ghidul autostopistului galactic spune câteva lucruri pe tema prosoapelor.

Un prosop, scrie acolo, este cel mai util lucru pe care un autostopist interstelar îl poate duce cu el. În parte, prosopul are o mare valoare practică – te poţi înveli cu el ca să-ţi fie cald în vreme ce traversezi Lunile răcoroase din Jaglan Beta; te poţi întinde pe el pe plajele cu nisip strălucitor de pe Santraginus V, inhalând vaporii de apă plini de arome; te poţi acoperi cu el, sub stelele care strălucesc roşu-aprins pe planeta Kakrafoon; îl poţi folosi ca pe o velă, navigând de-a lungul marelui fluviu leneş Moth; îl poţi uda ca să-l utilizezi în lupte corp la corp; ţi-l poţi înfăşură în jurul capului ca să te păzeşti de gazele toxice sau ca să eviţi privirea Bestiei flămânde mâncătoare de gândaci de pe Traal (un animal extrem de idiot, care presupune că dacă tu nu poţi să-l vezi, atunci nici el nu te poate vedea – prost ca noaptea, dar foarte, foarte flămând); îl poţi flutura în caz de urgenţă ca pe un S.O.S. şi, bineînţeles, te poţi şterge cu el de apă, dacă după toate astea pare să se fi păstrat suficient de curat.

Mai important, un prosop are o valoare psihologică imensă. Din anumite motive, dacă un strag („strag” înseamnă drumeţ care nu practică autostopul) descoperă că un autostopist are prosopul la el, atunci va presupune automat că insul este şi în posesia unei periuţe de dinţi, a unui fular de faţă, a unui săpun, a unei cutii de biscuiţi, a unei carafe, a unei busole, a unei hărţi, a unor mătănii, a unui spray contra ţânţarilor, a unor haine contra umezelii, a unui costum spaţial etc. etc. Mai mult, stragul va împrumuta cu bucurie autostopistului oricare dintre aceste obiecte sau altele pe care autostopistul le-ar fi putut „pierde” din greşeală. Stragul va crede că orice individ care poate călători în lungul şi în latul galaxiei poate îndura lipsuri, se poate descotorosi de confort, se poate lupta cu soarta, câştigând în ciuda dificultăţilor, în acelaşi timp

ştiind unde îi este prosopul – un astfel de individ este în mod evident un om de care trebuie să ţii seama.

De aici şi o frază care a devenit jargon al autostopiştilor: „Hei, îl sass-uieşti pe hoopy-ul ăla de Ford Prefect? Uite un frood care ştie cu adevărat unde îi e prosopul.” („Sass”: a şti, a fi conştient de, a întâlni, a face sex cu; „hoopy”: un tip cu adevărat stăpân pe el; „frooda: un tip uluitor de stăpân pe el.)

Cuibărit discret pe prosopul din săculeţul lui Ford Prefect, dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Etha începu să vibreze mai repede. La câţiva kilometri deasupra suprafeţei planetei, „ceva”-urile uriaşe galbene începură să se estompeze. La Jodrell Bank, cineva decise că a sosit vremea unei ceşti liniştitoare de ceai.

— Ai un prosop la tine? îl întrebă brusc Ford pe Arthur.

Luptându-se cu cea de-a treia halbă, Arthur îşi mută privirea spre el.

— De ce? Nu… Ar fi trebuit să am?

Renunţase să mai fie surprins, căci nimic nu părea să mai aibă sens.

Ford plescăi din limbă, iritat.

— Bea, îl îndemnă el pe Arthur.

În acel moment, peste murmurul vocilor din local, peste sunetul tonomatului, peste sughiţurile omului care şedea lângă Ford şi care bea din paharul de whisky pe care Ford i-l cumpărase în cele din urmă, se auzi afară zgomotul sec al unei prăbuşiri.

Arthur se înecă atunci cu berea şi sări în picioare.

— Ce-a fost asta? îngăimă el.

— Nu-ţi face griji, zise Ford, încă n-au început.

— Slavă Domnului!

— Probabil că e doar zgomotul produs de dărâmarea casei tale, zise Ford, dând pe gât ultima halbă de bere.

— Ce?

Brusc, vraja creată de Ford se destrămă. Arthur privi în jur cu ochi sălbatici şi alergă la fereastră.

— Doamne, chiar au făcut-o! îmi dărâmă casa. Ce naiba caut eu în acest local, Ford?

— În acest moment, nu mai contează. Lasă-i să se distreze.

— Să se distreze? se răţoi Arthur. Să se distreze!

Se uită iarăşi pe fereastră, crezând că nu discută amândoi despre acelaşi lucru.

— La dracu' cu distracţia lor! urlă el şi ieşi furios din local, agitându-şi halba aproape goală.

În acel moment, niciun consumator din local nu îl socotea prieten.

— Opriţi-vă, vandalilor! Distrugători de case ce sunteţi! Vizigoţi nebuni, opriţi-vă!

Ford trebuia să se ducă după el. Întorcându-se iute spre barman, ceru patru pungi cu alune.

— Iată-le, domnule, zise barmanul, trântind pungile pe tejghea. Douăzeci şi opt de pence, dacă sunteţi amabil.

Ford era foarte amabil – îi dădu barmanului o altă bancnotă de cinci lire şi îi spuse să păstreze restul. Barmanul se uită la bancnotă, apoi îl privi pe Ford. Brusc începu să tremure: îl încercă pentru o clipă senzaţia că nu înţelege pentru că nimeni de pe Pământ nu mai trăise aşa ceva. În momente de stres maxim, toate formele de viaţă existente emit un soi de semnal subliminal minuscul. Acest semnal spune pur şi simplu cât de departe este acea fiinţă de locul naşterii sale. Pământenii nu pot fi niciodată mai departe de douăzeci şi cinci de mii de kilometri de locul naşterii, ceea ce nu înseamnă prea mult în termeni de distanţe, aşa că semnalele lor sunt prea slabe pentru a fi receptate. Ford Prefect era în acel moment sub un stres maxim şi, totodată, la şase sute de ani-lumină de locul naşterii sale, situat în vecinătatea lui Betelgeuse.

Barmanul ezită o clipă, lovit de o senzaţie de depărtare imposibil de înţeles şi şocantă. Habar n-avea ce însemna, dar se uită la Ford Prefect cu un nou simţ al respectului, al uimirii chiar.

— Sunteţi serios, domnule? rosti el în şoaptă, ceea ce reduse restul localului la tăcere. Credeţi că lumea se va sfârşi?

— Da, răspunse simplu Ford.

— Dar… În această după-amiază?

Ford îşi revenise. Era perfect calm.

— Da, răspunse el vesel, estimez că se va întâmpla în mai puţin de două minute.

Barmanului nu-i venea să creadă că purta această conversaţie şi nici că simţise ce simţise înainte.

— Deci nu putem face nimic în privinţa asta? întrebă el.

— Nu, nu se poate face nimic, răspunse Ford, înghesuind pungile de alune în buzunar.

Cineva din localul redus la tăcere izbucni brusc în râs văzând cât de idioţi deveniseră toţi. Omul de lângă Ford era deja ameţit. Privirea lui se îndreptă tulbure asupra lui Ford.

— Credeam, zise el, că, dacă lumea se sfârşeşte, noi ar trebui să ne întindem pe jos sau să ne punem o pungă de hârtie pe cap sau ceva de genul ăsta.

— Dacă vrei, poţi s-o faci, replică Ford.

— Aşa ni s-a spus în armată, continuă omul, după care privirea îi alunecă înapoi spre paharul cu whisky.

— Ăsta ajută? îl întrebă el pe barman.

— Nu, îi răspunse Ford, oferindu-i un zâmbet prietenos. Scuzaţi-mă, trebuie să plec.

Cu un gest din mână, se făcu nevăzut.

Localul rămase tăcut câteva clipe după aceea, apoi individul cu râsul zgomotos izbucni iarăşi. Fata pe care o adusese cu el începuse să-l dispreţuiască tot mai mult în cursul ultimei ore. Probabil că ar fi fost extrem de satisfăcută să ştie că în circa un minut şi jumătate individul

avea să se evapore brusc într-un nor de hidrogen, ozon şi monoxid de carbon. În orice caz, în acel moment ea însăşi avea să fie prea preocupată de evaporarea propriei persoane ca să mai observe şi altceva.

Barmanul îşi drese glasul. Se trezi că spune:

— Ultimele comenzi, vă rog.

Maşinăriile galbene uriaşe începură să coboare tot mai repede spre suprafaţa planetei.

Ford ştia că erau acolo. Nu aşa şi-ar fi dorit să se petreacă lucrurile.

Alergând tot drumul, Arthur aproape că ajunsese acasă. Nu observă cât de rece se făcuse brusc, nu remarcă vântul, nu văzu căderea bruscă şi iraţională a ploii. Nu observă nimic, cu excepţia buldozerelor ce urcau pe mormanul de moloz care fusese odată casa lui.

— Barbarilor! ţipă el. Voi da consiliul în judecată şi o să vă iau toţi banii! Voi avea grijă să fiţi spânzuraţi, traşi pe roată şi rupţi în bucăţi! Şi biciuiţi! Şi fierţi… până… până… până când vă va sta în gât.

Ford alerga repede după el. Foarte, foarte repede.

— Şi după aia o s-o iau de la capăt! urlă Arthur. Şi când voi termina, o să iau toate bucăţile care rămân din voi şi o să sar pe ele!

Arthur nu văzu că oamenii se îndepărtau în fugă de buldozere; nu observă că domnul Prosser se holba prostit la cer. Căci domnul Prosser observase acele „ceva”-uri uriaşe şi galbene coborând cu zgomot din nori. Nişte „ceva”-uri imposibil de uriaşe şi de galbene.

— Şi voi sări la nesfârşit pe ele, urla Arthur, continuând să se apropie în fugă, până ce fac băşici sau îmi vine o idee şi mai neplăcută şi atunci…

Arthur se împiedică şi căzu cu capul înainte. Se rostogoli şi ateriză pe spate. Aşa observă în sfârşit că se petrecea

ceva. Degetul lui ţâşni în sus.

— Ce dracu' mai e şi asta?

Chestia care gonea pe cer în gălbeneala aceea monstruoasă o făcea cu un zgomot năucitor, lăsând aerul din urmă să se închidă cu un bang care înfunda tuturor urechile în cap.

Un alt obiect se ivi şi făcu exact acelaşi lucru, doar că puţin mai tare.

E greu de spus ce anume făceau oamenii de pe suprafaţa planetei în acel moment, deoarece nu prea erau în stare să spună cu ce anume se ocupau. Nimic nu avea sens – unii alergau în case, alţii ieşeau în fugă din ele, alţii urlau neauziţi la acele zgomote.

În întreaga lume străzile se umplură de oameni, iar maşinile se ciocniră unele de altele, în vreme ce zgomotul cădea asupra lor, după care se rostogolea mai departe ca un val mareic peste dealuri şi văi, deşerturi şi oceane, părând să zdrobească tot ce atingea.

Un singur om stătea în picioare şi privea cerul, cu o imensă tristeţe în ochi şi cu dopuri de cauciuc în urechi. El ştia exact ce se petrece şi o ştiuse de când dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Etha începuse să vibreze în toiul nopţii, lângă pernă, şi îl trezise din somn. Era ceea ce aşteptase în toţi aceşti ani, dar când descifrase codul semnalului, stând singur în camera lui întunecată, o răceală îl cuprinsese şi îi înfiorase inima. Dintre toate rasele galaxiei care puteau veni să salute Pământul, se nimeriseră să vină tocmai Vogonii.

Şi totuşi, ştia ce avea de făcut. În vreme ce nava vogonă scrâşnea prin aer deasupra lui, îşi deschise săculeţul. Scoase dinăuntru şi aruncă un exemplar al scenariului Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat, apoi aruncă şi un exemplar din Godspell. Acolo unde se ducea nu avea nevoie de ele. Totul era gata, totul era pregătit.

Ştia unde îi este prosopul.

O tăcere bruscă lovi Pământul. Era mai îngrozitoare decât zgomotul. Pentru o vreme, nu se întâmplă nimic.

Navele mari atârnau nemişcate pe cer, deasupra fiecărei naţiuni de pe Pământ. Atârnau nemişcate, imense, grele, sigure pe cer, o blasfemie contra naturii. Mulţi oameni intrară direct în stare de şoc în vreme ce minţile lor încercau să cuprindă corect ceea ce vedeau. Navele atârnau pe cer exact aşa cum nu o fac cărămizile.

Şi totuşi, nimic nu se întâmpla.

Apoi se auzi o şoaptă uşoară, un fior brusc de sunet ambiental. Se activară toate sistemele audio din lume, toate radiourile, toate televizoarele, toate casetofoanele, toate difuzoarele de unde joase, înalte şi medii.

Toate cutiile de conserve, toate ferestrele, toate maşinile, toate paharele de vin, toate foile de tablă ruginită deveniră incinte de propagare perfectă a sunetului.

Înainte ca Pământul să moară, avea să fie tratat extrem de elegant în termeni de reproducere a sunetului, prin intermediul celui mai mare sistem de adresare publică construit vreodată. Numai că acum nu se transmitea un concert, muzică, nu exista vreo fanfară, ci era vorba doar despre un simplu mesaj.

— Oameni ai Pământului, vă rog să-mi acordaţi atenţie, zise o voce minunată.

Era un sunet cvadrofonic perfect, cu un nivel de distorsiuni atât de mic, încât cei mai curajoşi dintre oameni izbucniră în plâns.

— Aici este Prostetnicul Vogon Jeltz de la Consiliul Galactic de Planificare a Hiperspaţiului, continuă vocea. Aşa cum fără îndoială sunteţi conştienţi, planurile de dezvoltare a regiunilor exterioare ale galaxiei cer construirea unei rute hiperspaţiale expres prin sistemul vostru solar şi, din nefericire, planeta voastră se numără printre cele programate pentru demolare. Procesul va dura ceva mai puţin de două minute pământene. Vă mulţumesc.

Vocea se stinse.

Pământenii care se uitau la cer fură cuprinşi de o groază iraţională. Groaza parcurse încet mulţimile adunate laolaltă, ca şi cum oamenii ar fi fost pilitură de fier pe o foaie de hârtie, pe sub care se deplasa un magnet. Panica îşi făcu de cap, determinându-i pe toţi să fugă care încotro, numai că nu se putea fugi nicăieri.

Observând agitaţia, vogonii deschiseră din nou amplificatoarele de sunet. Prin ele se auzi din nou vocea:

— *N-are niciun sens să vă prefaceţi atât de surprinşi. Toate graficele de planificare şi comenzile de demolare au fost afişate la departamentul vostru local de planificare din Alfa Centauri timp de cincizeci de ani pământeni, aşa că aţi avut la dispoziţie destul timp pentru a înainta plângeri oficiale, iar acum e prea târziu să vă mai jeluiţi.*

Vocea tăcu din nou şi ecoul ei pluti peste câmpii şi munţi. Navele se întoarseră uşor pe cer. De sub pântecele fiecăreia se deschise o trapă, ca un pătrat negru şi gol.

Cineva, undeva, probabil că reuşise să manevreze un emiţător radio, să localizeze o lungime de undă de comunicare şi să transmită un mesaj către navele vogone, să ceară îndurare în numele planetei. Nimeni nu auzi cererea, ci doar răspunsul, când amplificatoarele se treziră din nou la viaţă. Vocea era iritată:

— Cum adică n-aţi fost niciodată pe Alfa Centauri? Pentru numele lui Dumnezeu, omenire, dar e doar la patru ani-lumină depărtare de voi! Îmi pare rău, dar dacă nu vă interesează treburile comunităţii locale, atunci este numai vina voastră. Activaţi laserele de demolare.

Prin trape începură să curgă fascicule luminoase puternice.

— **Nu ştiu,** zise din nou vocea în amplificator, *sunteţi o planetă tare apatică şi nu am niciun fel de simpatie pentru voi.*

După care vocea muri.

Se lăsă o tăcere cumplită.
Se auzi un zgomot înfiorător.
Se lăsă din nou o tăcere cumplită.
Flota Constructorilor Vogoni se îndepărtă în vidul înstelat.

4

La mare depărtare, pe braţul spiralat opus al galaxiei, la cinci sute de mii de ani-lumină de steaua Sol, Zaphod Beeblebrox, preşedintele Guvernului Galactic Imperial, gonea peste mările din Damogran. Nava lui, delta cu propulsie ionică, tremura şi sclipea în soarele damogran.

Damogran cea fierbinte; Damogran cea îndepărtată; Damogran, planeta aproape necunoscută. Damogran, cuibul secret al *Inimii de Aur.*

Barca gonea peste ape. Avea să treacă ceva timp până ce ajungea la destinaţie, deoarece Damogran este o planetă amplasată extrem de neconvenabil. Formată din insule deşertice medii până la mari, separate de întinderi drăguţe, dar iritant de late, de ocean.

Barca gonea mai departe.

Din cauza acestei ciudăţenii topografice, Damogran rămăsese o planetă pustie. Tocmai de aceea, Guvernul Galactic Imperial alesese Damogran pentru proiectul Inima de Aur, deoarece planeta era atât de pustie şi *Inima de Aur* era atât de secretă.

Barca o luă în zigzag şi apoi alunecă peste apele mării care se întindeau între insulele principale ale singurului arhipelag de o mărime cât de cât utilă de pe întreaga planetă. Zaphod Beeblebrox îşi începuse călătoria de la un mic port spaţial pe Insula Paştelui (numele era doar o coincidenţă lipsită de orice însemnătate – în galactilimbă,

paşte înseamnă mic, plat şi maroniu deschis) către insula Inima de Aur, care printr-o altă coincidenţă lipsită de însemnătate fusese botezată Franţa.

Unul dintre efectele colaterale ale lucrului la proiectul *Inima de Aur* era un întreg şir de coincidenţe lipsite de orice însemnătate.

Însă nu era deloc o coincidenţă faptul că astăzi, ziua de culme a proiectului, marea zi a dezvăluirii, ziua în care Inima de Aur avea să fie în sfârşit prezentată unei întregi galaxii uluite, era o zi de culme şi pentru Zaphod Beeblebrox. De dragul acestei zile decisese el în primul rând să candideze la preşedinţie, o decizie care trimisese valuri de uimire prin Galaxia Imperială – Zaphod Beeblebrox? Nu acel Zaphod Beeblebrox? Doar nu chiar la preşedinţie? Mulţi socotiseră această decizie ca o dovadă incontestabilă a faptului că tot ce însemna creaţie cunoscută în univers o luase razna.

Zaphod zâmbi şi acceleră.

Zaphod Beeblebrox, aventurier, fost hipiot, oportunist (escroc? — foarte posibil), lăudăros maniac, cu un comportament detestabil în materie de relaţii personale, socotit adesea sărit de pe fix.

Preşedinte?

Nimeni nu înnebunise, cel puţin nu în acest mod.

Doar şase persoane din galaxie înţelegeau principiile de guvernare a galaxiei. Toate ştiau că, odată ce Zaphod Beeblebrox îşi anunţase intenţia de a candida la preşedinţie, totul era mai mult sau mai puţin un *fait accompli:* individul era marioneta prezidenţială ideală[3].

---

[3] Preşedinte. Titlul complet este Preşedinte al Guvernului Galactic Imperial.

Termenul Imperial a fost păstrat, deşi este un anacronism. Împăratul ca atare este aproape mort şi e în starea asta de multe secole. În ultimele momente ale agoniei sale comatoase, a fost închis într-un câmp de stază, care îl menţine într-o stare de neschimbare perpetuă. Toţi moştenitorii lui sunt morţi de mult, iar asta înseamnă că, fără

Dar nimeni nu înţelegea de ce Zaphod făcea toate astea.

Viră abrupt, aruncând un val imens de apă spre Soare.

Astăzi era ziua; astăzi era ziua când toţi aveau să-şi dea seama ce plănuise Zaphod. Astăzi era cheia de boltă a preşedinţiei lui Zaphod. Astăzi mai era şi cea de-a două suta aniversare a zilei lui de naştere, dar şi asta era doar o coincidenţă lipsită de însemnătate.

Ducându-şi barca peste mările de pe Damogran, Zaphod zâmbi pentru sine, gândindu-se ce zi minunată avea să fie aceasta. Se relaxă şi îşi întinse leneş braţele pe spătarul scaunului. Manevra timona cu un braţ suplimentar pe care şi-l montase recent chiar sub braţul drept, ca să-l ajute la îmbunătăţirea prestaţiei sale la schi-box.

— Hei, murmură el pentru sine. Să ştii că eşti un tip cu adevărat tare.

Însă nervii lui erau mai întinşi decât ar fi vrut el să fie.

Insula Franţei avea cam trei kilometri lungime, opt kilometri lăţime la mijloc, era nisipoasă şi în formă de semilună. De fapt, nu părea a exista ca o insulă cu

---

tulburări politice, puterea s-a mutat simplu şi eficient cu un nivel sau două mai jos pe scara ierarhică, iar acum este socotită a fi în mâinile unui grup de persoane care acţionează în calitate de consilieri ai împăratului un consiliu guvernamental ales, condus de un preşedinte desemnat de consiliu. În fapt, puterea nu rezidă nicăieri.

Preşedintele, mai ales, e un soi de marionetă căci nu deţine niciun fel de putere, în aparenţă el e ales de guvern, dar calităţile care i se cer nu au nicio legătură cu capacităţile de conducător, ci cu insultele bine judecate. Datorită acestui fapt, preşedintele e întotdeauna o alegere controversată şi un personaj detestabil, dar fascinant. Slujba lui nu e să deţină puterea, ci să îndepărteze atenţia de la putere. Datorită acestor criterii, Zaphod Beeblebrox este unul dintre cei mai de succes preşedinţi ai galaxiei deja şi-a petrecut doi din cei zece ani de preşedinţie în închisoare, pentru fraudă. Extrem de puţine persoane îşi dau seama că preşedintele şi guvernul nu deţin practic niciun fel de putere, iar dintre aceste persoane, doar şase ştiu cine deţine adevărata putere politică. Cei mai mulţi dintre ceilalţi nutresc credinţa secretă că procesul de luare a deciziilor este de fapt gestionat de un computer. Aceste persoane nu ar putea crede ceva mai greşit.

personalitate proprie, ci mai degrabă ca formă de definire curbă a unui golf imens. Impresia era întărită de faptul că întreaga coastă interioară a semilunii consta în faleze abrupte. Din capătul falezei, terenul cobora în pantă lină cei opt kilometri până la ţărmul opus.

Pe faleză aştepta un comitet de primire. Acesta era format în cea mai mare parte din inginerii şi cercetătorii care construiseră Inima de Aur – cei mai mulţi aveau forme umanoide, dar ici şi colo se vedeau câţiva atomineeri reptiloizi, doi sau trei maximegalaticieni asemănători unor silfide, unul sau doi fisucturalişti octopodici şi un hooloovoo (un hooloovoo este o nuanţă superinteligentă a culorii albastre). Cu excepţia hooloovooului, toţi ceilalţi arătau superb în halatele lor ceremoniale de laborator multicolore. Hooloovoo-ul fusese temporar închis într-o prismă de sine stătătoare pentru marea ocazie.

Cu toţii erau animaţi de o emoţie intensă. Împreună şi între ei ajunseseră şi trecuseră de limitele legilor fizicii, restructuraseră însăşi textura materiei, întinseseră, răsuciseră şi încălcaseră legile posibilului şi imposibilului, dar cea mai mare emoţie încercată părea să fie aceea a întâlnirii cu o persoană cu un şal portocaliu în jurul gâtului (şalul portocaliu reprezenta ţinuta tradiţională a preşedintelui galaxiei). Probabil că nici măcar n-ar fi contat pentru ei dacă ar fi cunoscut exact câtă putere deţinea preşedintele galaxiei: zero. Doar şase oameni din galaxie ştiau că slujba preşedintelui galactic nu era aceea de a deţine puterea, ci de a îndepărta atenţia lumii de la putere.

Zaphod Beeblebrox se pricepea uimitor de bine la asta.

Mulţimea icni, ameţită de Soare şi de talentele de marinar ale preşedintelui, în vreme ce barca în care se afla acesta intră în golf. Nava strălucea, apropiindu-se pe mare în viraje largi.

De fapt, ambarcaţiunea nu trebuia să atingă deloc apa, deoarece era susţinută de nişte amortizoare ceţoase din

atomi ionizaţi – dar pentru efectul public era dotată cu lame de cauciuc subţiri care puteau fi coborâte în apă. Acestea tăiau felii de apă pe care le trimiteau sfârâind în aer, lăsau dâre adânci în mare, care se răsuceau nebuneşte şi generau spumă în spatele bărcii, în vreme ce aceasta traversa golful.

Lui Zaphod îi plăceau la nebunie efectele; se pricepea cel mai bine la ele. Roti cu putere timona şi barca viră sălbatic sub faleză, după care se opri să se odihnească uşor pe valuri.

În câteva secunde alergă pe punte, făcu din mână şi zâmbi la mai mult de trei miliarde de persoane. Cele trei miliarde de persoane nu erau de fapt acolo, dar urmăreau fiecare gest al lui Zaphod prin ochii unei mici camere tridimensionale robotizate, care plutea în aerul din apropiere. Comportamentul exotic al preşedintelui avea întotdeauna parte de popularitate: pentru aşa ceva era şi menit.

Zaphod zâmbi din nou. Trei miliarde şi şase oameni nu o ştiau, dar astăzi aveau să aibă parte de un comportament mai exotic decât cel la care se aşteptau.

Camera robotică se fixă pe un instantaneu de aproape al unuia dintre cele două capete ale lui Zaphod, care făcu din nou cu mâna. Silueta lui era în mare parte umanoidă, cu excepţia capului suplimentar şi a celui de-al treilea braţ. Părul, în neorânduială, îi zburătăcea în toate direcţiile, ochii albaştri scânteiau cu o expresie complet indescifrabilă, iar bărbile îi erau aproape întotdeauna nerase.

Un glob transparent înalt de şase metri plutea alături de barcă, rostogolindu-se şi săltând, licărind în soarele strălucitor. Înăuntrul lui plutea o canapea largă, semicirculară, tapiţată cu piele roşie: cu cât globul se rostogolea şi sălta mai tare, cu atât mai mult canapeaua rămânea perfect nemişcată, ca o stâncă de neclintit. Din nou, totul era regizat pentru efect.

Zaphod trecu prin peretele globului şi se aşeză pe canapea. Îşi întinse două braţe pe spatele canapelei şi cu al treilea îndepărtă nişte fire de praf de pe genunchi. Capetele lui priviră în jur, zâmbind; Zaphod îşi ridică picioarele. Îşi zise că în orice moment putea începe să urle.

Sub glob, apa începu să fiarbă, să sfârâie şi să împroaşte. Imensa bulă se înălţă în aer, rostogolindu-se şi săltând pe jetul de apă. Urcă tot mai mult, aruncând pumnale de lumină înspre creste. Îşi continuă urcuşul pe jet, cu apa căzând şi prăbuşindu-se în mare, zeci de metri dedesubt.

Zaphod zâmbi, imaginându-se în postura în care se afla. O formă de transport îngrozitor de ridicolă, dar teribil de frumoasă în acelaşi timp.

Pe vârful crestei, globul ezită o clipă, porni spre o rampă cu şine, se rostogoli în jos către o mică platformă concavă şi se opri cu o tresăltare.

În aplauzele furtunoase ale mulţimii, Zaphod Beeblebrox ieşi din imensa bulă, cu şalul portocaliu strălucind ca focul în lumină.

Sosise preşedintele galaxiei.

Zaphod aşteptă ca aplauzele să se stingă, apoi ridică mâna în chip de salut.

— Bună, zise el.

Un păianjen guvernamental se furişă spre el şi încercă să-i pună în mână o copie a discursului pregătit dinainte. Paginile de la trei la şapte ale versiunii originale pluteau deocamdată la întâmplare pe apele mării de pe Damogran, la opt kilometri distanţă de golf. Paginile unu şi doi fuseseră salvate de un vultur crestat cu frunză de pe Damogran şi fuseseră deja încorporate într-o formă de cuib nouă şi extraordinară, inventată chiar de vultur. Cuibul era construit în cea mai mare parte din hârtie presată şi unui pui de vultur abia ieşit din ou îi era practic imposibil să scape din el. Vulturul crestat cu frunză de pe Damogran auzise despre conceptul de supravieţuire a speciilor, dar nu

voia să se confrunte cu aşa ceva.

Zaphod Beeblebrox nu avea nevoie de un discurs prefabricat, aşa că respinse cu blândeţe foile oferite de păianjen.

— Bună, zise el din nou.

Toată lumea radia de plăcere în direcţia lui, sau aproape toată lumea. Zaphod o depistă pe Trillian din mulţime. Trillian era o fată pe care el o alesese recent, în vreme ce vizita incognito o planetă, doar ca să se distreze. Era zveltă, închisă la culoare, umanoidă, cu valuri lungi de păr negru, o gură plină, un nas ciudat de mic şi de snob şi ochi ridicol de căprui. Părea vag de seminţie arabă cu turbanul roşu înnodat în acel mod aparte şi cu rochia lungă, maro şi mătăsoasă, curgând de-a lungul trupului. Bineînţeles că nu toată lumea de acolo auzise vreodată de seminţia arabă. Arabii încetaseră de curând să mai existe şi, chiar atunci când mai trăiau, se găseau la cinci sute de mii de ani-lumină distanţă de Damogran. Trillian nu era a nimănui anume sau cel puţin aşa pretindea Zaphod. Doar că îl însoţeşte adesea şi îi spune ce crede despre el.

— Bună, dulceaţă, zise în direcţia ei.

Ea îi aruncă un zâmbet abia schiţat şi privi în altă parte. Apoi privi înapoi o clipă şi zâmbi cu mai multă căldură, dar în acel moment el se uita la altceva.

— Bună, rosti Zaphod către un mic grup de creaturi de la presă care stăteau în apropiere, aşteptând ca el să înceteze cu acele „Bună” şi să înceapă citatele. Zaphod le zâmbi mai ales pentru că ştia că în câteva clipe avea să le ofere un citat memorabil.

Următorul lucru pe care îl rosti nu prea avea importanţă pentru presă. Una dintre oficialităţile petrecerii decisese în mod supărător că preşedintele nu avea chef să citească discursul delicios scris special pentru el şi apăsase comutatorul dispozitivului de control la distanţă din buzunar. În faţa lor, în depărtare, un imens dom alb care se

înălţa spre cer se crăpă la mijloc, apoi se deschise şi căzu încet la sol. Toţi cei prezenţi icniră, deşi ştiau perfect că aşa avea să se întâmple, pentru că ei construiseră totul astfel.

Sub dom se odihnea, neacoperită, o imensă navă spaţială, lungă de o sută cincizeci de metri, construită în forma unui pantof sport zvelt, imaculat de albă şi năucitor de frumoasă. Nevăzută, în inima navei se odihnea o cutiuţă de aur care adăpostea cel mai teribil dispozitiv conceput vreodată de o minte, un dispozitiv care conferea unicitate acestei nave spaţiale în toată galaxia, un dispozitiv care dăduse şi numele navei: Inima de Aur.

— Ooh, exclamă Zaphod Beeblebrox către Inima de Aur.

Nu prea putea spune altceva.

Exclamă acelaşi lucru din nou, pentru că ştia că presa va fi iritată:

— Ooh!

Mulţimea se întoarse spre el, aşteptând. Zaphod îi făcu cu ochiul lui Trillian, care înălţă din sprâncene şi îl privi fix. Fata ştia ce are el de gând să spună şi se gândea că reprezentaţia oferită era groaznică.

— Este cu adevărat uluitoare, zise el. Este cu adevărat extraordinar de uluitoare. Este atât de uluitor de uluitoare, încât cred că mi-ar plăcea să o fur.

Un citat prezidenţial excelent, categoric adevărat în fond. Mulţimea râse apreciativ, reporterii se apucară să tasteze cu frenezie la dispozitivele lor Ştiri-Matic Sub-Etha, iar preşedintele zâmbi.

Zâmbind, sufletul lui urla insuportabil. Zaphod mângâie mica bombă Paralizo-Matic, care i se odihnea tăcută în buzunar.

În cele din urmă nu mai putu suporta. Îşi ridică ambele capete spre cer, scoase un sunet sălbatic în terţe majore, aruncă bomba pe sol şi porni în goană prin marea de zâmbete largi, încremenite brusc.

5

Prostetnicul Vogon Jeltz nu avea o înfăţişare plăcută, nici măcar pentru alţi vogoni. Nasul lui ţuguiat se înălţa mult deasupra frunţii mici, porcine. Pielea verde-închis şi cauciucată era suficient de groasă ca el să poată juca bine jocul politic al Serviciului Civil Vogon şi suficient de rezistentă la apă ca el să supravieţuiască la infinit în adâncuri marine de până la trei sute de metri, fără niciun efect advers.

Bineînţeles că nu înota niciodată. Programul lui încărcat nu-i permitea asta. Era aşa deoarece, cu miliarde de ani în urmă, când vogonii se târâseră pentru prima dată afară din mările primordiale de pe Vogsphere şi se stabiliseră gemând şi icnind pe ţărmurile virgine ale planetei… când primele raze ale tânărului şi strălucitorului Soare Vogsol îi îmbăiaseră în acea dimineaţă, totul se întâmplase ca şi cum forţele evoluţioniste renunţaseră atunci şi acolo să mai acţioneze asupra vogonilor, după care se îndepărtaseră dezgustate şi îi concediaseră ca fiind o greşeală urâtă şi nefericită. De atunci, vogonii nu mai evoluaseră; nici măcar n-ar fi trebuit să supravieţuiască.

Faptul că au rezistat reprezintă un soi de tribut plătit încăpăţânării îngrozitor de prosteşti a acestor creaturi. Evoluţie? îşi spuseseră ele. Cine are nevoie de ea? Aşa că se descurcaseră cu ceea ce aveau şi cu ceea ce natura refuzase să facă pentru ele, până în momentul în care aveau să-şi poată corecta inconvenientele anatomice majore prin intermediul chirurgiei.

Între timp, forţele naturii de pe planeta Vogsphere munciseră non-stop pentru a-şi răscumpăra greşeala anterioară. Creaseră crabi cu mişcări scurte, decoraţi în mod interesant, pe care vogonii îi mâncau, zdrobindu-le carapacea cu baroase de fier; copaci înalţi, cu o coloristică

şi o zvelteţe care îţi luau răsuflarea, pe care vogonii îi tăiau şi îi foloseau drept combustibil pentru a frige carnea de crab; creaturi elegante, asemănătoare gazelelor, cu pielea mătăsoasă şi ochii înrouraţi, pe care vogonii le puteau prinde ca să se aşeze pe ele. Nu puteau fi folosite la transport deoarece spatele le plesnea instantaneu, dar vogonii se aşezau oricum pe ele.

Astfel, planeta Vogsphere trecuse prin milenii de nefericire, până ce vogonii descoperiseră brusc principiile călătoriilor interstelare, în decursul câtorva ani vog scurţi, toţi vogonii migraseră către ciorchinele de planete Megabrantis, sediul politic al galaxiei, iar acum formau solida coloană vertebrală a Serviciului Civil Galactic. Vogonii încercaseră să se instruiască, să dobândească stil şi graţie socială, dar, din multe puncte de vedere, vogonul modern nu prea diferă de strămoşii lui. An de an vogonii importă douăzeci şi şapte de mii de crabi cu mişcări scurte, decoraţi interesant, de pe planeta lor natală şi petrec o noapte fericită şi îmbătătoare făcându-i bucăţi cu baroase de fier.

Prostetnicul Vogon Jeltz era un vogon tipic în sensul că era scârbos peste măsură. Totodată, nu-i plăceau autostopiştii.

Undeva, într-o cabină mică, ascunsă adânc în pântecele navei-amiral a Prostetnicului Vogon Jeltz, un chibrit sclipi nervos. Proprietarul chibritului nu era un vogon, dar ştia totul despre vogoni şi avea tot dreptul să fie nervos. Numele individului era Ford Prefect[4].

---

[4] Numele original al lui Prefect se poate pronunţa doar într-un obscur dialect betelgeusian, acum dispărut după Marele Dezastru Hrung de Prăbuşire din Gal./Sid./Anul 03758, care a şters complet toate comunităţile Praxibetel de pe Betelgeuse VII. Tatăl lui Ford a fost singurul individ de pe întreaga planetă care a supravieţuit Marelui Dezastru, printr-o coincidenţă extraordinară pe care el n-a fost niciodată în stare să o explice în mod satisfăcător. Întregul episod este

Privi în jur prin cabină, fără a putea vedea prea multe; umbre ciudate şi monstruoase se iveau ameninţătoare şi se agitau odată cu mica flacără tremurătoare, dar totul în jur era tăcut. Ford murmură un „Mulţumesc” tăcut către dentrassis. Dentrassisii sunt un trib rebel de gurmanzi, o gaşcă sălbatică, dar plăcută, pe care vogonii o angajaseră recent ca personal de catering în flota lor de transport la mare distanţă, cu înţelegerea strictă ca dentrassisii să fie extrem de discreţi.

Asta le convenea de minune dentrassisilor, deoarece le plăceau banii vogonilor, una dintre cele mai valoroase monede din galaxie, dar îi dispreţuiau profund pe aceştia. Singurul tip de vogon pe care le-ar fi plăcut să-l vadă era unul iritat.

Tocmai datorită acestei mici informaţii preţioase, Ford Prefect nu era acum un norişor de hidrogen, ozon şi monoxid de carbon.

Auzi un geamăt uşor. La lumina chibritului zări o formă masivă mişcându-se uşor pe podea. Stinse repede chibritul, băgă mâna în buzunar, găsi ce căuta şi scoase obiectul. Îl desfăcu din ambalaj şi îl scutură. Apoi se ghemui pe podea. Forma se mişcă din nou.

— Am cumpărat nişte alune, zise Ford Prefect.

Arthur Dent se mişcă şi gemu din nou, mormăind incoerent.

învăluit într-un mister profund. De fapt, nimeni nu a ştiut vreodată ce e un Hrung şi nici de ce acest Hrung a ales să se prăbuşească tocmai pe Betelgeuse VII. Neluând în seamă norii de suspiciune care l-au înconjurat în mod inevitabil, tatăl lui Ford a ajuns să trăiască pe Betelgeuse V, unde a fost tată şi unchi pentru Ford; în memoria rasei sale, acum dispărute, l-a botezat pe Ford în vechea limbă Praxibetel.

Deoarece Ford nu a învăţat niciodată să-şi pronunţe numele original, tatăl lui a murit în cele din urmă de ruşine, o boală care în unele părţi ale galaxiei este încă letală. Ceilalţi copii de la şcoală l-au poreclit Ix, ceea ce în limba de pe Betelgeuse V se traduce prin „băiatul care e incapabil să explice în mod satisfăcător ce e un Hrung şi de ce Hrungul a ales să se prăbuşească pe Betelgeuse VII”.

— Uite, ia câteva, îl îndemnă Ford, scuturând din nou punga. Dacă n-ai mai trecut niciodată printr-un fascicul de transferare a materiei, probabil că ai pierdut ceva sare şi nişte proteine. Berea pe care ai băut-o ar fi trebuit să-ţi protejeze întru câtva organismul.

— Hhhrrr… mormăi Arthur Dent, deschizând ochii. E întuneric.

— Da, răspunse Ford Prefect. E întuneric.

— Nicio lumină, reluă Arthur Dent. Întuneric, fără lumină.

Unul dintre lucrurile pe care Ford Prefect le găsise întotdeauna greu de înţeles la oameni era obiceiul lor de a pronunţa şi repeta continuu ceea ce era foarte, foarte evident, ca în expresii de genul „Este o zi frumoasă”, „Eşti foarte înalt” sau „Oh, dragă, se pare că ai căzut într-un puţ adânc de zece metri, te simţi bine?” La început, Ford îşi construise o teorie pentru acest comportament straniu. Dacă fiinţele umane nu fac exerciţii cu buzele, îşi zisese el, probabil că gurile lor înţepenesc. După ce studiase problema câteva luni, abandonase teoria în favoarea uneia noi. Dacă nu fac exerciţii cu buzele, gândise el, atunci creierul lor începe să funcţioneze. După o vreme o abandonase şi pe asta, ca fiind obstructiv de cinică, şi decisese că la urma urmei îi plăceau fiinţele umane, dar rămăsese întotdeauna cu un soi de îngrijorare disperată legată de numărul înfiorător de mare de lucruri despre care aceste fiinţe nu aveau nici cel mai mic habar.

— Da, fu el de acord cu Arthur, fără lumină.

Îl ajută să ia câteva alune.

— Cum te simţi? îl întrebă.

— Ca o „academie militară”, răspunse Arthur, căci bucăţi din mine parcă trec mereu în pas de paradă.

Ford îl privi nedumerit în beznă.

— Dacă te-aş întreba unde naiba suntem, crezi că aş regreta întrebarea? zise încet Arthur.

Ford se ridică.

— Suntem în siguranţă, răspunse el.

— Oh, ce bine!

— Suntem într-o bucătărie mică, îi explică Ford, de pe una dintre navele spaţiale ale Flotei Vogone de Constructori.

— Aha, făcu Arthur. E clar că acesta este un sens ciudat al cuvântului siguranţă, de care eu n-am fost conştient înainte.

Ford aprinse un alt chibrit, ca să poată căuta un comutator de lumină. Umbre monstruoase se iviră din nou, ameninţătoare. Arthur se luptă să se ridice în picioare şi se pipăi îngrijorat. În jurul lui păreau să se rotească forme extraterestre hidoase, aerul era încărcat de miasme grele care i se insinuau în plămâni fără a putea fi identificate şi un zumzet iritant îl împiedica să se concentreze.

— Cum am ajuns aici? întrebă el, tremurând uşor.

— Am făcut autostopul.

— Poftim? Vrei să-mi spui că am dat din degetul mare şi un monstru verde, cu ochi de insectă, a scos capul din navă şi a zis „Bună băieţi, hai înăuntru, vă pot duce până la următorul nod de trafic”?

— Ei bine, zise Ford, „degetul mare” este un dispozitiv electronic de semnalizare subeterică, nodul de trafic este Steaua lui Barnard, la distanţă de şase ani-lumină, dar altfel ai perceput corect.

— Şi monstrul cu ochi de insectă?

— Da, e verde.

— Bun, rosti Arthur, când mă pot duce acasă?

— Nu poţi, răspunse Ford Prefect, găsind comutatorul de lumină. Acoperă-ţi ochii, continuă el, apăsând butonul.

Chiar şi Ford fu surprins de ceea ce văzu.

— Doamne, icni Arthur, ăsta chiar este interiorul unei farfurii zburătoare?

Prostetnicul Vogon Jeltz îşi deplasă cu greu trupul verde

şi urât în jurul punţii de control. Se simţea întotdeauna vag iritat după demolarea planetelor populate. Şi-ar fi dorit să vină cineva şi să-i spună că totul fusese o greşeală ca să poată urla şi, descărcându-se astfel, să se simtă mai bine. Tropăi cât de greu putea spre scaunul lui de comandant, în speranţa că acesta va ceda şi îi va oferi un motiv autentic de furie, dar scaunul protestă doar printr-un soi de geamăt.

— Dispari! ţipă el la un tânăr paznic vogon care urcase pe punte în acel moment.

Paznicul dispăru imediat, cu un sentiment mai degrabă de uşurare. Era bucuros că nu trebuia să fie acum el cel care să livreze raportul abia primit. Raportul era un comunicat oficial care anunţa că un nou model minunat de navă spaţială era chiar în acel moment inaugurat la o bază de cercetare guvernamentală de pe Damogran; din cauza lui, traseele expres hiperspaţiale deveneau din acel moment inutile.

O altă uşă se deschise, dar de această dată căpitanul vogon nu mai ţipă, deoarece era uşa dinspre bucătărie, unde dentrassisii îi pregăteau mesele. Mâncarea era întotdeauna binevenită.

O imensă creatură păroasă trecu prin uşă cu tava cu mâncare. Creatura zâmbea ca nebuna.

Prostetnicul Vogon Jeltz era încântat. Ştia că, dacă un dentrassis arăta atât de mulţumit de sine, atunci undeva, pe navă, se întâmpla ceva care avea să îi ofere lui însuşi motive de furie serioasă.

Ford şi Arthur priviră în jurul lor.

— Ei, ce crezi? întrebă Ford.

— E un pic cam sordid, nu?

Ford se încruntă văzând saltelele murdare, ceştile nespălate şi piesele neidentificabile de lenjerie extraterestră mirositoare, care zăceau împrăştiate prin întreaga cabină.

— În fine, asta este o navă de lucru, înţelegi. Astea sunt cabinele de dormit ale dentrassisilor.

— Credeam că ai zis că li se spune vogoni sau ceva de genul ăsta.

— Da, răspunse Ford, vogonii conduc nava, dar dentrassisii sunt bucătarii şi ei ne-au lăsat la bord.

— Sunt nedumerit, mărturisi Arthur.

— Hei, uită-te la asta!

Ford se aşeză pe una dintre saltele şi căută ceva în săculeţ. Arthur pipăi nervos salteaua şi apoi se aşeză şi el. De fapt, nu prea avea de ce să fie nervos, căci toate saltelele crescute în mlaştinile de pe Squomshellous Zeta sunt ucise cu grijă şi puse la uscat înainte de a deveni bunuri de consum. Foarte puţine dintre ele au mai revenit la viaţă.

Ford îi dădu cartea lui Arthur.

— Ce este? întrebă acesta.

— Ghidul autostopistului galactic. Este un fel de carte electronică, îţi spune tot ce vrei să ştii despre orice. Asta e menirea ei.

Arthur răsuci nervos obiectul în mâini.

— Îmi place coperta, zise el. „Nu intra în panică.” Este primul lucru util sau inteligent pe care l-am văzut azi.

— Îţi arăt cum funcţionează, zise Ford.

Luă cartea de la Arthur, care continua să o ţină de parcă ar fi fost o ciocârlie moartă de două săptămâni, şi îi scoase învelitoarea.

— Apeşi butonul de aici şi se va aprinde ecranul, arătându-ţi indexul.

Se iluminǎ un ecran, cam de opt pe zece centimetri, pe suprafaţa căruia începură să pâlpâie caractere.

— Vrei să afli despre vogoni, aşa că am să introduc acest cuvânt exact aşa cum se scrie. Degetele lui Ford apăsară câteva butoane în plus. Şi uite ce avem aici!

Ford apăsă un buton mare şi roşu din partea de jos a

ecranului şi cuvintele începură să se onduleze pe întreaga lui lăţime. În acelaşi timp, din carte se auzi o voce care rostea cuvintele de pe ecran cu o voce înceată şi măsurată. Iată ce spunea cartea:

Flota Vogonă a Constructorilor. Iată cum trebuie să acţionezi dacă vrei să faci autostopul cu vogonii: las-o baltă. Sunt una dintre cele mai neplăcute rase din galaxie – nu sunt chiar răi, dar sunt irascibili, birocratici, preţioşi şi nesimţiţi. Nu ar ridica nici măcar un deget ca să-şi salveze bunicile de Bestia flămândă mâncătoare de gândaci din Traal, fără ordine semnate în trei exemplare, trimise, returnate, îndosariate, pierdute, regăsite, supuse anchetei publice, pierdute din nou şi în cele din urmă îngropate în turbă moale timp de trei luni şi reciclate ca torţe.

Cea mai bună cale de a obţine ceva de băut de la un vogon e să-ţi înfigi degetul în gâtul lui, iar cel mai bun mod de a-l irita este de a-i da bunica Bestiei flămânde mâncătoare de gândaci din Traal.

Sub niciun chip nu lăsa un vogon să-ţi citească un poem.

Arthur clipi derutat.

— Ce carte ciudată! Şi atunci, cum am intrat aici?

— Tocmai asta e poanta, cartea e depăşită acum, zise Ford, băgând volumul înapoi în învelitoare. Eu întocmesc cercetarea de teren pentru o nouă ediţie revizuită, iar unul dintre lucrurile pe care va trebui să-l fac va fi să includ câte ceva despre faptul că vogonii angajează acum bucătari dentrassis, care ne oferă câte o portiţă de scăpare extrem de utilă.

Pe chipul lui Arthur apăru o expresie de îndurerare.

— Dar cine sunt dentrassisii? întrebă el.

— Nişte tipi minunaţi. Sunt cei mai buni bucătari şi cei mai buni barmani şi nu le pasă de nimic altceva. În plus, vor ajuta întotdeauna autostopiştii să urce la bordul navelor, în parte pentru că le place compania, dar în special pentru că

asta îi irită pe vogoni. Este exact genul de informaţie pe care trebuie să o cunoşti, dacă eşti un autostopist sărac, care încearcă să vadă minunile universului pentru mai puţin de treizeci de dolari altairieni pe zi. Iar asta e slujba mea. Distractivă, nu?

Arthur părea complet pierdut.

— E uluitor, îngăimă el, încruntându-se în direcţia unei saltele.

— Din nefericire, am rămas pe Pământ mai mult timp decât aveam intenţia, continuă Ford. Am venit pentru o săptămână şi am stat cincisprezece ani.

— Dar cum ai ajuns acolo?

— Uşor, am făcut autostopul cu un şicanor.

— Un şicanor?

— Mda.

— Aă, ce e…

— Un şicanor? Şicanorii sunt de obicei puştani bogaţi care n-au nimic de făcut. Se plimbă de colo-colo, în căutare de planete care să nu fi stabilit contacte interstelare încă şi le claxonează.

— Le claxonează??

Arthur începea să creadă că lui Ford îi plăcea să-l pună tot mai mult în dificultate.

— Mda, răspunse Ford, le claxonează. Găsesc un locşor izolat cu foarte puţine persoane în jur, apoi aterizează chiar lângă un suflet nevinovat şi pur, pe care nimeni nu îl va crede, după care încep să se plimbe ţanţoşi prin faţa lui, purtând antene caraghioase pe cap şi scoţând sunete de tip bip bip. O copilărie.

Ford se lăsă pe spate pe saltea, cu mâinile sub cap. Părea enervant de mulţumit de sine.

— Ford, insistă Arthur. Nu ştiu dacă ţi se pare o întrebare prostească, dar ce caut eu aici?

— Păi, ştii deja asta. Te-am salvat de pe Pământ.

— Şi ce s-a întâmplat cu Pământul?

— Ah! A fost demolat.
— A fost? întrebă Arthur cu voce neutră.
— Da. Tocmai s-a vaporizat în spaţiu.
— Ascultă, zise Arthur. Să ştii că povestea asta mă cam irită.
Ford se încruntă şi păru să rumege gândul în minte.
— Da, înţeleg, rosti el în cele din urmă.
— Înţelegi! izbucni Arthur. Înţelegi!
Ford se ridică brusc.
— Continuă să te uiţi la carte! sâsâi el.
— Ce?
— Nu intra în panică.
— Dar nu intru în panică!
— Ba da.
— Bine, intru în panică, ce-mi rămâne de făcut altceva?
— Vii cu mine şi te distrezi. Galaxia e un loc de distracţie. Va trebui să porţi acest peşte în ureche.
— Poftim??? întrebă Arthur, cam politicos judecând după situaţie.
Ford ridică un mic borcan de sticlă care conţinea în mod clar un peşte mic, galben, ce se agita înăuntru. Arthur clipi. Ar fi vrut să găsească împrejur un reper simplu, pe care să-l recunoască şi de care să se agaţe. S-ar fi simţit în siguranţă dacă, alături de lenjeria dentrassisilor, de saltelele de pe Squomshellous şi omul de pe Betelgeuse care ţinea un peştişor galben şi voia să i-l bage în ureche, ar fi văzut măcar o pungă de fulgi de porumb. Însă nu vedea aşa ceva, aşa că nu se simţea în siguranţă.
Brusc, spre ei se năpusti un zgomot violent, dintr-o sursă neidentificabilă. Arthur icni îngrozit la auzul a ceea ce părea o voce de om care încearcă să facă gargară în timp ce se bate cu o haită de lupi.
— Şşşt! îi zise Ford. Ascultă, ar putea fi important.
— Im… important?
— Este căpitanul vogon care face un anunţ pe Tannoy.

— Adică aşa vorbesc vogonii?

— Ascultă!

— Dar eu nu vorbesc vogona!

— Nu-i nevoie. Bagă-ţi peştele în ureche.

Cu o mişcare fulgerătoare, Ford îşi lipi palma de urechea lui Arthur, care avu senzaţia revoltătoare a peştelui alunecându-i adânc pe traiectul auditiv. Icnind de groază, Arthur se scărpină în ureche câteva secunde, după care făcu ochii mari de uimire. Încerca senzaţia echivalentă auditiv cu cea pe care o ai când priveşti o imagine cu două chipuri văzute din profil şi brusc îţi dai seama că te uiţi de fapt la o lumânare albă. Sau ca atunci când te uiţi la o mulţime de puncte colorate pe o bucată de hârtie, care se transformă brusc în cifra şase, ceea ce înseamnă că oftalmologul avea să te taxeze gras pentru o pereche nouă de ochelari.

Ştia că asculta acelaşi urlet de gargară, numai că acum semăna perfect cu cea mai pură engleză.

Iată ce auzi…

6

— Grr grr gâlţ grr gâlţ grr grr grr gâlţ grr gâlţ grr grr gâlţ gâlţ grr gâlţ gâlţ gâlţ grr hâc aaah să se distreze. Mesajul se repetă. Vă vorbeşte căpitanul, aşa că încetaţi ceea ce faceţi şi ascultaţi. Mai întâi, instrumentele de bord ne spun că avem doi autostopişti pe navă. Salut, oriunde aţi fi. Vreau să vă fie extrem de clar că nu sunteţi deloc bineveniţi. Am muncit din greu ca să ajung unde sunt astăzi şi nu am devenit uşor căpitanul unei nave vogone de construcţii, aşa că nu-mi place să văd nava transformată în taxi pentru doi vagabonzi degeneraţi. Am trimis o patrulă după voi şi

imediat ce veţi fi găsiţi vă voi arunca de pe navă. Dacă sunteţi foarte norocoşi, s-ar putea să vă citesc mai întâi câteva poeme de-ale mele.

În al doilea rând, suntem pe cale să intrăm în hiperspaţiu pe drumul spre Steaua lui Barnard. La sosire vom sta andocaţi pentru o reîncărcare de şaptezeci şi două de ore şi nimeni nu are voie să părăsească nava în acel timp. Repet, toate permisiile pe planetă sunt anulate. Tocmai am avut o legătură amoroasă nefericită, aşa că nu văd de ce alţii să se distreze. Sfârşitul mesajului.

Zgomotul încetă.

Spre ruşinea lui, Arthur descoperi că zăcea ghemuit ca o minge pe podea, cu braţele înfăşurate în jurul capului. Schiţă un zâmbet.

— Ce om încântător, zise el. Mi-aş dori să fi avut o fată, ca să-i pot interzice să se mărite cu un…

— N-ai fi avut nevoie, i-o tăie Ford. Vogonii sunt la fel de atrăgători ca o căpşună storcită. Nu, nu te mişca, adăugă el văzând că Arthur începe să se întindă. Mai bine te-ai pregăti pentru saltul în hiperspaţiu. E o chestie neplăcută, ca şi cum ai fi beat.

— Ce e atât de neplăcut să fii beat?

— Îţi vine să bei apă.

Arthur medită câteva clipe.

— Ford… începu el.

— Mda?

— Ce caută peştele ăsta în urechea mea?

— Îţi traduce. Este un peşte Babel. Uită-te în carte, dacă vrei.

Ford aruncă *Ghidul autostopistului galactic* spre Arthur, după care se ghemui el însuşi în poziţie fetală, pregătindu-se pentru salt.

În acel moment, Arthur avu senzaţia că îi ţâşneşte creierul prin ţeastă. Ochii îi ieşiră din orbite. Picioarele începură să i se scurgă prin vârful capului. Camera deveni

plată în jurul lui, se roti, păru că dispare şi îl lăsă alunecând pe spate.

Treceau prin hiperspaţiu.

Peştele Babel, spunea Ghidul autostopistului galactic *cu voce scăzută, e mic, galben şi seamănă cu un păduche, fiind probabil cel mai ciudat lucru din univers. Se hrăneşte cu energia undelor cerebrale primite nu de la propriul purtător, ci de la cei din jur. Absoarbe toate frecvenţele mentale ale inconştientului din această energie cerebrală, pentru a-şi procura substanţele nutritive. După aceea secretă în mintea purtătorului o matrice telepatică formată prin combinarea frecvenţelor gândului conştient cu semnale nervoase culese din centrele de vorbire ale creierului care le-a emis. Aspectul practic al întregii poveşti este acela că, dacă îţi bagi un peşte Babel în ureche, poţi înţelege instantaneu orice ţi se spune, în orice formă de limbaj. Tiparele de vorbire pe care le auzi de fapt decodează matricea undei cerebrale care ţi-a fost introdusă în minte de peştele Babel.*

Posibilitatea ca o creatură atât de utilă să fi evoluat din pură întâmplare este atât de redusă, încât unii gânditori spun ca aceasta este dovada irefutabilă şi definitivă a non-existenţei lui Dumnezeu. Argumentul lor sună cam aşa: „Refuz să dovedesc că exist”, spune Dumnezeu, „căci dovada neagă credinţa şi fără credinţă eu nu sunt nimic.”

„Dar”, susţine Omul, „peştele Babel este un indiciu pe gratis, nu? Nu ar fi putut evolua din întâmplare. El dovedeşte că tu exişti şi, ca atare, conform propriilor tale argumente, tu nu exişti. QED.”

„Oh, dragă”, spune Dumnezeu, „nu m-am gândit la asta”, după care dispare prompt, într-un nor de logică.

„Oh, a fost uşor”, replică Omul, după care continuă să dovedească faptul că negrul este alb şi este ucis pe următoarea trecere de pietoni.

Cei mai mulţi teologi de frunte pretind că acest

argument e doar o încărcătură de rinichi de câine dingo, dar asta nu l-a oprit pe Oolon Colluphid să facă o mică avere când a folosit acest argument ca temă centrală a cărţii sale de mare succes Chestia asta îi cam pune capac lui Dumnezeu.

Între timp, bietul peşte Babel, îndepărtând efectiv toate barierele de comunicare dintre diferitele rase şi culturi, a provocat războaie mai multe şi mai sângeroase decât orice altceva din istoria creaţiei.

Arthur scoase un geamăt. Descoperea cu groază că saltul în hiperspaţiu nu-l omorâse. Era acum la şase ani-lumină de locul în care s-ar fi aflat Pământul dacă ar fi continuat să existe.

Pământul.

Imagini ale planetei începură să i se preumble prin mintea înceţoşată. Imaginaţia lui nu putea cuprinde impactul distrugerii întregului Pământ. Era pur şi simplu prea mult. Îşi testă sentimentele, gândindu-se că părinţii şi sora lui dispăruseră. Nicio reacţie. Se gândi la toţi oamenii de care fusese apropiat. Nicio reacţie. Atunci se gândi la un necunoscut în spatele căruia stătuse la coadă la supermarket cu două zile înainte şi simţi brusc un junghi – supermarketul dispăruse, la fel ca toţi cei din el. Dispăruse Coloana lui Nelson! Coloana lui Nelson nu mai era şi nimeni nu mai ţipa de furie, pentru că nu mai rămăsese nimeni să ţipe. Din acel moment, Coloana lui Nelson continua să existe doar în mintea lui. Anglia exista doar în mintea lui – mintea lui, înţepenită acolo, în acea navă de oţel puturoasă. Îl cuprinse un val de claustrofobie.

Anglia nu mai exista. Măcar asta o pricepuse – nu ştia cum, dar o pricepuse. Încercă din nou. America se dusese. Nu putea pricepe. Decise să încerce din nou cu ceva de dimensiuni mai mici. New Yorkul dispăruse. Nicio reacţie. Oricum, nu crezuse niciodată că există cu adevărat. Dolarul se dusese pentru totdeauna la fund. Un uşor tremur aici. Se

evaporaseră toate filmele cu Bogart şi asta îi provocă un şoc urât. McDonald's. Nu mai exista niciun fel de hamburger McDonald's.

Leşină. Când îşi reveni, o secundă mai târziu, descoperi că o jelea pe maică-sa.

Sări brusc în picioare.

— Ford!

Ford înălţă privirea de unde stătea, într-un colţ, fredonând ceva pentru sine. Pentru el, drumul-efectiv-prin-spaţiu, ca parte a călătoriilor spaţiale, era extrem de stresant.

— Mda? mormăi el.

— Dacă te-ai documentat pentru această carte şi ai fost pe Pământ, trebuie să fi adunat material despre planetă.

— Păi, da, am putut să extind puţin însemnările iniţiale.

— Lasă-mă să văd ce spune în această ediţie. Trebuie să văd.

— Mda, OK.

Ford îi dădu iarăşi cartea lui Arthur.

Acesta o înşfăcă şi încercă să-şi oprească tremuratul mâinilor. Apăsă tasta pentru pagina corectă. Ecranul clipi şi se transformă într-o listă de informaţii. Arthur se holbă la ea.

— Nu există o pagină pentru Pământ! izbucni el.

Ford se uită peste umăr.

— Ba există, ripostă el, acolo jos, la capătul ecranului, chiar sub Excentrica Gallumbits, curva cu trei ţâţe de pe Eroticon 6.

Arthur urmări degetul lui Ford şi văzu încotro era aţintit. Pentru o clipă nu pricepu nimic, apoi mintea lui aproape că explodă.

— Cee? Inofensivă? Atât au avut de spus? Inofensivă! Un singur cuvânt!

Ford dădu din umeri.

— Păi, sunt o sută de miliarde de stele în galaxie şi

microprocesoarele cărţii au spaţiu limitat, zise el. În plus, nimeni nu ştia prea multe despre Pământ.

— Sper, pentru numele lui Dumnezeu, că ai rectificat situaţia cât de cât.

— Oh, da, am reuşit să transmit o nouă intrare către editor. A trebuit să taie ceva din ea, dar tot reprezintă o îmbunătăţire.

— Şi acum ce spune?

— În mare parte inofensivă, recunoscu Ford, cu o tuse uşor stingherită.

— În mare parte inofensivă! răcni Arthur.

— Ce a fost zgomotul ăsta? sâsâi Ford.

— Eram eu, ţipând.

— Nu! Taci! Cred că am dat de belea.

— Tu crezi că am dat de belea!?

Dincolo de uşă se auzea clar zgomotul unor paşi în marş.

— Dentrassisi? şopti Arthur.

— Nu, sunt ghete cu şpiţ de oţel, zise Ford.

În uşă se auziră brusc bubuituri puternice.

— Atunci, cine e?

— Păi, dacă avem noroc, sunt doar vogonii care vin să ne arunce în spaţiu.

— Şi dacă avem ghinion?

— Dacă avem ghinion, replică Ford cu o mină sumbră, căpitanul şi-a luat în serios ameninţarea că ne va citi mai întâi câteva poezii de-ale lui…

7

Poezia vogonă este, bineînţeles, antepenultima din univers în termeni de poezie proastă. Penultima este poezia azgothilor de pe Kria. În timpul unei recitări susţinute de maestrul lor poet Grunthos cel Băşinos cu

poezia *Odă unui mic bulgăre de chit verde pe care l-am găsit sub braţul meu într-o dimineaţă din miezul verii,* patru persoane din audienţă au murit de hemoragie internă, iar preşedintele Consiliului de Arte Nobile Mid-Galactice supravieţuise doar muşcându-şi piciorul până când şi-l tăiase de tot. S-a relatat ulterior că Grunthos a fost „dezamăgit” de modul în care a fost primit poemul său şi a vrut să recite apoi epopeea sa epică în douăsprezece volume intitulată *Râgâielile mele favorite,* când propriul lui intestin gros, într-o încercare disperată de salvare a vieţii şi civilizaţiei, a sărit în sus prin gât şi i-a sufocat creierul.

Cel mai cumplit poem s-a pierdut însă odată cu creatoarea lui, Paula Nancy Millstone Jennings din Greembridge, Essex, Anglia, în cursul operaţiunii de distrugere a planetei Pământ.

Prostetnicul Vogon Jeltz schiţă lent un zâmbet. O făcea nu atât pentru efect, cât fiindcă încerca să-şi amintească secvenţa de mişcare a muşchilor. Ţinuse o sesiune terapeutică de urlete groaznice către prizonierii lui, iar acum se simţea destul de relaxat şi gata pentru o mică răutate.

Prizonierii stăteau în scaunele de Apreciere a Poeziei – bine legaţi. Vogonii nu-şi făceau niciun fel de iluzii când venea vorba despre modul în care le erau recepţionate operele. Tentativele lor timpurii de compoziţie făcuseră parte din planul insistent de a fi consideraţi o rasă evoluată şi culturalizată, însă acum singurul lucru care îi făcea să continue în direcţia asta era pura încăpăţânare oarbă.

Sudoarea îngheţase pe sprâncenele lui Ford Prefect şi aluneca în jurul electrozilor ataşaţi de tâmplele lui. Aceştia erau legaţi la o baterie de echipamente electronice – intensificatoare de imagini, modulatoare de ritm, rezidulatoare de aliteraţii şi golitoare de metafore – toate proiectate pentru a ridica la cote înalte experimentarea poemului şi a asigura captarea tuturor nuanţelor

intenţionate de poet.

Arthur Dent şedea şi tremura. Habar n-avea ce îl aştepta, dar ştia că nu-i plăcuse nimic din ce se întâmplase până atunci şi nu credea că lucrurile aveau să se schimbe.

Vogonul începu să citească – un mic pasaj fetid, de sine stătător.

— *Oh, pătăcios gândagemurât...* declamă el.

Corpul lui Ford fu cuprins de spasme – era mai rău decât îşi închipuise.

— *Micturaţiile tale sunt pentru mine / Ca autoripătacleveteala scuivărsată pe o muscă beată.*

— Aaaaaahhhhhh! făcu Ford Prefect, dându-şi capul pe spate în vreme ce săgeţi de durere îl străpungeau.

Abia îl zărea pe Arthur lângă el, agitându-se în scaun. Strânse din dinţi.

— *Multcica vă implor,* continuă nemilos vogonul, *turlingdromurile mele funtinare.*

Vocea i se ridica spre un vârf de stridenţă pasională.

— *Şi înzăstriţi-mă cu cocozbutirci strâmboase / Sau vă voi scuijacula în bubomizericame cu zdrobivoma mea, o să vedeţi voi!*

— Nnnnnnnuuuuuuurrrrrrrgggggghhhhh! urlă Ford Prefect într-un spasm final, în vreme ce dispozitivul electronic de amplificare a ultimului vers se descărcă la maximum asupra tâmplelor sale.

Deveni moale pe scaun. Arthur se agită.

— Şi-acum, pământenaşilor... cârâi vogonul (care nu ştia că Ford Prefect era de fapt originar de pe o mică planetă din apropierea lui Betelgeuse, dar nici nu i-ar fi păsat dacă ar fi ştiut), vă prezint o alegere simplă! Fie muriţi în vidul spaţial, fie... – făcu o pauză pentru efect melodramatic – îmi spuneţi cât de bun vi s-a părut poemul meu!

Se aruncă pe spate într-un fotoliu imens de piele în formă de liliac şi se uită la prizonieri. Afişă din nou zâmbetul anterior.

Ford gâfâia din greu. Îşi plimbă limba încărcată de praf în interiorul gurii uscate şi gemu.

Arthur rosti cu vioiciune:

— De fapt, mie chiar mi-a plăcut.

Ford se răsuci şi căscă gura mare. Iată o abordare care lui nu-i trecuse deloc prin minte. Vogonul ridică surprins o sprânceană, care îi obtură efectiv nasul, ceea ce nu însemna ceva rău.

— Hm, bine… cârâi el, relativ uluit.

— Oh, da, zise Arthur, mi-am zis că o parte din imagistica metafizică este eficientă în mod special.

Ford continuă să se holbeze la el, organizându-şi încet gândurile în jurul acestui concept cu totul nou. Oare chiar aveau să iasă din belea pe calea asta?

— Da, continuă… îl invită vogonul.

— Oh… şi ăă… interesante şi dispozitivele ritmice, continua Arthur, care păreau să contrabalanseze… ăă… ăă…

Ford îi sări în ajutor, riscând:

— …să contrabalanseze suprarealismul metaforei subînţelese a… ăă…

Începu şi el să se bâlbâie, dar Arthur era din nou gata:

— …umanităţii… ăă…

— Vogonităţii, îi şopti Ford.

— Ah, da, vogonităţii (scuze) sufletului plin de pasiune al poetului…

Arthur se simţea pe teren propriu acum:

— …care izbuteşte prin intermediul versificaţiei să sublimeze un lucru, să transceandă altul şi să aducă în acelaşi plan dihotomiile fundamentale ale celorlalte (glasul lui urma un crescendo vibrant)… şi ascultătorul rămâne cu o privire introspectivă adâncă şi vie în… în… ăă…

Inspiraţia îl părăsi brusc. Ford îi sări în ajutor cu lovitura de graţie:

— În ceea ce voia să descrie poemul! răcni el. Apoi, din

colţul gurii: Bine lucrat, Arthur, a fost foarte bine!

Vogonul îi scrută cu privirea. Preţ de o clipă, sufletul lui înrăit de ura de rasă fusese mişcat, dar îşi reveni curând – elogiul fusese prea scurt şi venise prea târziu. Vocea lui căpătă tonalitatea unui mieunat de pisică jucându-se cu un ghem de nailon.

— Deci voi spuneţi că eu compun poezie pentru că sub carapacea mea exterioară dură şi rea zace o fiinţă care vrea doar să fie iubită, zise el. Apoi, după o scurtă pauză: Aşa e?

Ford necheză – un soi de râs nervos.

— Păi, cam da, zise el, nu vrem cu toţii, în străfunduri, ştiţi… ăă…

Vogonul se ridică.

— Ei bine, aţi înţeles complet greşit. Eu compun poezie doar ca să-mi scot în evidenţă carapacea exterioară dură şi rea. O să vă arunc oricum de pe navă. Paznic! Du prizonierii la sasul numărul trei şi aruncă-i afară!

— Ce? strigă Ford.

Un tânăr paznic vogon uriaş făcu un pas în faţă şi îi scoase din legături cu braţele lui imense.

— Nu ne puteţi arunca în spaţiu, chelălăi Ford. Noi încercăm să scriem o carte.

— Rezistenţa este inutilă! ripostă paznicul vogon pe un ton dur.

Era prima propoziţie pe care o învăţase când se alăturase Corpului Vogon de Paznici.

Căpitanul urmări scena cu amuzament şi detaşare, apoi întoarse spatele.

Arthur privi sălbatic în jur.

— Nu vreau să mor acum! scheună el. Tot mă doare capul! Nu vreau să ajung în rai cu o durere de cap, aş fi cu susul în jos, ceea ce nu mi-ar plăcea!

Paznicul îi înşfăcă pe amândoi bine de gât, după care, înclinându-se ceremonios spre spatele căpitanului, îi scoase

de pe punte, în ciuda protestelor. Uşa de oţel se închise şi căpitanul rămase din nou singur. Fredonă încetişor şi se amuză singur, mângâind uşor caietul cu versuri.

— Hmmmm, zise el, să contrabalanseze suprarealismul metaforei subînţelese…

Se gândi câteva clipe la cuvinte, apoi închise caietul cu în zâmbet sumbru.

— Moartea e o soartă prea bună pentru ei, trase el concluzia.

Coridorul lung de oţel răsuna de la zbaterile anemice ale celor două fiinţe umanoide prinse bine sub braţele cauciucate ale vogonului.

— E minunat, mormăi Arthur, e chiar minunat. Dă-mi drumul, brută!

Paznicul vogon îi duse mai departe.

— Nu-ţi face griji, şopti Ford, mă gândesc eu la ceva.

Nu părea însă deloc plin de speranţă.

— Rezistenţa este inutilă! tună paznicul.

— Nu mai spune chestia asta, îngăimă Ford. Cum îşi poate menţine cineva o atitudine mentală pozitivă dacă spui astfel de lucruri?

— Doamne, se plânse Arthur, vorbeşti de o atitudine mentală pozitivă când nu tu ai fost cel care şi-a văzut planeta demolată astăzi. M-am trezit de dimineaţă cu gândul că voi avea o zi frumoasă şi relaxată, voi citi puţin, voi peria câinele… Acum abia ar fi trecut de ora patru după-amiaza şi deja sunt aruncat afară dintr-o navă spaţială extraterestră aflată la şase ani-lumină de rămăşiţele fumegânde ale Pământului!

Bolborosi ceva neinteligibil, în vreme ce vogonul îşi întări strânsoarea.

— Bine, zise Ford, dar încetează cu panica!

— Cine a spus ceva de panică? ripostă Arthur. Este vorba doar despre şocul cultural. Aşteaptă să mă obişnuiesc cu

situaţia şi să înceapă rotiţele să mi se învârtă. Atunci o să mă panichez!

— Arthur, devii isteric. Taci din gură!

Ford încerca disperat să gândească, dar fu întrerupt de paznicul care urlă din nou:

— Rezistenţa este inutilă!

— Şi tu ai putea să taci din gură!

— Rezistenţa este inutilă!

— Oh, las-o mai moale!

Îşi răsuci capul până ce ajunse să privească drept în ochii celui care îl ţinea captiv. Îi veni o idee.

— Chiar îţi place chestia asta? întrebă el brusc.

Vogonul încremeni şi pe chip i se întipări o expresie de imensă stupiditate.

— Să-mi placă? bubui el. Ce vrei să spui?

— Adică, reluă Ford, îţi oferă o viaţă plină de satisfacţie. Să calci pe toată lumea în picioare, să urli, să împingi indivizii afară din navele spaţiale…

Vogonul se holbă la tavanul scund din oţel şi sprâncenele aproape că i se rostogoliră una peste alta. Gura i se căscă. În cele din urmă, zise:

— Păi, programul e bun…

— Trebuie să fie, aprobă Ford.

Arthur îşi răsuci capul pentru a-l privi.

— Ford, ce faci? întrebă el uimit, în şoaptă.

— Oh, încerc doar să îmi dovedesc interesul faţă de lumea înconjurătoare, replică el. Aşadar, programul e bun?

Vogonul se uită fix la el, în vreme ce gânduri leneşe începură să i se înfiripe în adâncurile nămoloase ale creierului.

— Mda, zise el, dar acum, că ai menţionat asta, cele mai multe minute sunt destul de nasoale. Cu excepţia…

Mai gândi un pic, ceea ce îl obligă să se uite în tavan.

— …cu excepţia faptului că îmi place să urlu. Îşi umplu plămânii şi tună: Rezistenţa este…

— Da, da, categoric da, îl întrerupse Ford. Eşti bun la asta, îmi dau seama. Dar dacă în cea mai mare parte e nasol, continuă el rar, lăsând cuvintele să îşi atingă bine ţinta, atunci de ce o faci? Care-i şpilul? Fetele? Pielea? Faptul că te simţi macho? Sau ai descoperit că împăcarea cu inutilitatea plictiselii reprezintă o provocare interesantă?

Arthur privi nedumerit în jur.

— Ăă… se bâlbâi paznicul, ăă… ăăă… nu ştiu. Cred că e o chestie… pe care doar o fac. Mătuşa mea zice că a fi paznic de navă spaţială e o carieră bună pentru un tânăr vogon – ştii tu, uniforma, arma paralizantă, plictiseala…

— Ia fii atent la asta, Arthur, zise Ford cu aerul cuiva care găsise argumentul suprem într-o dispută, şi mai susţii că tu ai probleme!

Arthur chiar credea că are. Dincolo de povestea neplăcută cu planeta lui natală, vogonul îl sugrumase deja pe jumătate şi, în plus, nu prea era încântat de perspectiva de a se vedea aruncat în spaţiu.

— Încearcă să înţelegi problema lui, insistă Ford. Uite, bietul băiat, munca lui de o viaţă se reduce la tropăială, aruncatul oamenilor din navele spaţiale…

— Şi urlatul, adăugă paznicul.

— Desigur, şi urlatul, zise Ford bătând uşor braţul strâns în jurul gâtului său, în semn de simpatie prietenească. Şi nici măcar nu ştie de ce o face!

Arthur încuviinţă că un asemenea lucru era foarte trist. Îşi arătă acordul cu un mic gest din mână, deoarece era prea asfixiat ca să mai vorbească.

Dinspre paznic se auziră mormăituri adânci de surprindere:

— Bine. Acum, dacă socoteşti aşa, presupun că…

— Ce băiat bun! îl încurajă Ford.

— Bun, în regulă, continuară mormăielile, deci care e alternativa?

— Ei bine, zise Ford cu voce joasă, să încetezi să o mai

faci! Spune-le, continuă el, că nu mai vrei să o faci.

Simţea că ar fi trebuit să mai adauge ceva, dar deocamdată mintea paznicului părea ocupată cu ce auzise.

— Hhhmm… făcu paznicul, hm, păi, asta nu mi se pare aşa de nemaipomenit.

Ford simţi brusc că momentul prielnic e pe cale să treacă.

— Stai o clipă, ăsta e doar începutul, înţelegi, mai sunt multe altele de făcut…

Însă în acel moment paznicul îşi reînnoi strânsoarea şi se mai apropie puţin de scopul lui final, de a-şi duce prizonierii la sasul de evacuare. Era evident mişcat.

— Nu, cred că dacă vouă vă convine oricum, zise el, mai bine vă bag pe amândoi în sasul ăsta şi apoi continui cu celelalte urlete care mi-au rămas.

Lui Ford Prefect nu-i convenea absolut deloc.

— Fii serios… ascultă-mă odată! zise el, mai puţin lent şi mai puţin inteligent.

— Huhhhhggggnnnnn… aprobă Arthur fără nicio intonaţie clară.

— Dar stai aşa, insistă Ford, trebuie să-ţi mai povestesc despre muzică, despre artă şi despre altele! Aaaggggghhhh!

— Rezistenţa este inutilă, tună paznicul, după care adăugă: Vedeţi voi, dacă o ţin tot aşa, pot fi promovat în cele din urmă ca Ofiţer Urlător Superior şi, de obicei, nu prea există locuri libere pentru ofiţeri non-urlători şi non-împingători-de-indivizi, aşa că e mai bine să rămân la ce ştiu.

Ajunseseră la sas – un chepeng circular mare, din oţel foarte greu, care permitea accesul din zona de înveliş în interiorul navei. Paznicul apăsă un buton şi chepengul se deschise lin.

— Dar mulţumesc că v-aţi arătat interesul, zise paznicul vogon. Şi acum, la revedere.

Îi aruncă pe Ford şi pe Arthur prin chepeng în cămăruţa

din înveliş. Arthur căzu, gâfâind după aer. Ford se învârti şi îşi împinse inutil umărul în chepengul care se închidea.

— Dar ascultă, urlă el spre paznic, există o lume întreagă despre care tu n-ai habar… ce zici de asta?

Se agăţă disperat de singura bucăţică de cultură pe care o ştia pe dinafară şi fredonă primele măsuri din Simfonia a V-a de Beethoven.

— Da da da dum! Nu stârneşte nimic în tine?

— Nu, răspunse paznicul, nu chiar. Dar o să-i povestesc asta mătuşii mele.

Dacă mai zise ceva pe urmă, oricum nu s-a mai auzit. Chepengul se închise ermetic la loc şi până la ei nu mai răzbătu nimic în afara zumzetului îndepărtat al motoarelor navei.

Se găseau într-o cameră cilindrică strălucitor de lustruită, cu un diametru de circa doi metri şi lungimea de circa trei.

Ford privi în jur, icnind.

— Mi-am zis că e un tip cu potenţial, zise el, după care se lăsă jos, sprijinindu-se de peretele curbat.

Arthur continua să zacă pe podea, acolo unde căzuse. Nu îşi ridică privirea. Se mulţumea să zacă acolo, gâfâind.

— Acum suntem prinşi în capcană, nu?

— Da, recunoscu Ford, suntem prinşi.

— Păi, nu te-ai gândit la ceva? Credeam că te gândeşti la ceva. Poate că ai făcut-o şi n-am observat eu.

— Da, m-am gândit la ceva.

Arthur se uită la el, sperând.

— Dar, din nefericire, continuă Ford, soluţia implica situaţia ca noi să fim de cealaltă parte a chepengului ăstuia.

Dădu cu piciorul în chepeng.

— Dar era o idee bună, nu?

— Oh, da, foarte bună.

— Ce anume?

— Păi, n-am pus la punct detaliile încă. Oricum acum nu

prea mai are sens, nu?

— Aşadar… ăă, ce urmează? întrebă Arthur.

— Păi, ăă, chepengul din faţa noastră se va deschide automat peste câteva clipe şi vom fi expulzaţi în vidul cosmic, unde ne vom asfixia. Dacă iei o gură mare de aer cu tine, poţi rezista cam până la treizeci de secunde, bineînţeles.

Îşi duse braţele în spate, ridică din sprâncene şi începu să fredoneze un vechi imn de bătălie betelgeusian. În ochii lui Arthur, Ford păru brusc un extraterestru total.

— Deci asta e, zise Arthur, o să murim.

— Da, răspunse Ford, cu excepţia… nu! Stai aşa!

Se întinse brusc către ceva aflat dincolo de linia vizuală a lui Arthur.

— Ce e cu comutatorul ăsta? strigă el.

— Ce? Unde? ţipă şi Arthur, răsucindu-se.

— Nu, glumeam doar. Până la urmă, o să murim.

Se lipi din nou de perete şi continuă fredonatul de unde se oprise.

— Ştii, începu Arthur, în astfel de momente, atunci când sunt prins într-un sas vogon, cu un individ de pe Betelgeuse şi pe punctul de a muri asfixiat în vidul cosmic, îmi doresc cu adevărat să fi ascultat ce-mi spunea mama când eram mic.

— De ce, ce îţi spunea?

— Nu ştiu, că n-o ascultam.

— Oh!

Ford îşi reluă fredonatul.

— Ce minunat, gândi Arthur cu voce tare. Coloana lui Nelson s-a dus, McDonald’s s-a dus, nu am mai rămas decât eu şi cuvintele în mare parte inofensivă. Peste câteva secunde nu vor mai rămâne decât cuvintele în mare parte inofensivă. Iar ieri planeta părea să meargă atât de bine.

Se auzi un zgomot de motor.

Un şuierat uşor se transformă într-un muget asurzitor

când chepengul exterior se deschise către întunericul pustiu, înspicat de punctuleţe de lumină imposibil de strălucitoare. Ford şi Arthur fură expulzaţi în vidul cosmic precum dopurile din două sticle de şampanie.

8

Ghidul autostopistului galactic *este o carte remarcabilă. A fost compilată şi recompilată de multe ori, în decursul multor ani şi de mulţi editori. Ea conţine contribuţii din partea unui număr enorm de călători şi cercetători.*

Introducerea începe aşa:

„Spaţiul”, scrie acolo, „este mare. Mare cu adevărat. Nici nu vă vine să credeţi cât de năucitor de mare este. Adică, s-ar putea să vi se pară lung drumul până la farmacie, dar ăsta nu înseamnă nici cât negru sub unghie pentru întreg spaţiul. Ascultaţi...” şi aşa mai departe.

(După o vreme, stilul se mai potoleşte puţin şi cartea începe să vă spună lucruri de care aveţi nevoie, cum ar fi faptul că planeta Bethselamin, fabulos de frumoasă, are acum atât de multe griji cu eroziunea cumulativă produsă de zece miliarde de turişti anual, încât orice diferenţă între ceea ce consumi şi ceea ce elimini în timp ce te afli pe planetă este îndepărtată chirurgical din greutatea corporală la plecarea de pe planetă. Ca atare, de fiecare dată când vă duceţi la toaletă, este esenţial să luaţi o chitanţă.)

Ca să fim cinstiţi totuşi, confruntate fiind cu enormitatea distanţelor dintre stele, multe minţi evoluate, mai grozave decât cea care a creat Ghidul, au eşuat. Unii te invită să-ţi imaginezi pentru o clipă o alună în oraşul Reading şi o altă alună în Johannesburg şi alte astfel de concepte ameţitoare.

Adevărul adevărat este că distanţele interstelare nu încap în imaginaţia umană.

Chiar şi lumina, care călătoreşte atât de repede încât celor mai multe rase le trebuie mii de ani ca să înţeleagă faptul că ea se deplasează, are nevoie de timp pentru a naviga între stele. Îi ia opt minute să călătorească de la steaua Sol la locul unde era Pământul şi alţi patru ani ca să ajungă la cel mai apropiat vecin stelar al lui Sol, Alfa Proxima.

Luminii îi ia chiar mult mai mult să ajungă în cealaltă parte a galaxiei, de exemplu, pe Damogran: cinci sute de mii de ani.

Recordul de străbatere a acestei distanţe prin autostop este de sub cinci ani, dar nu apuci să vezi prea multe pe drum.

În Ghidul autostopistului galactic *scrie că, dacă îţi umpli plămânii cu aer, poţi supravieţui în vidul spaţial circa treizeci de secunde, în orice caz, cartea spune mai departe că, din cauza dimensiunilor năucitoare ale spaţiului, şansele de a fi cules de o altă navă în răstimpul celor treizeci de secunde sunt de ordinul unu la doi la puterea două sute şaptezeci şi şase de mii, şapte sute nouă.*

Printr-o coincidenţă absolut năucitoare, acesta e totodată numărul de telefon al unui apartament din Islington, unde Arthur s-a dus odată la o petrecere grozavă şi a cunoscut o fată foarte drăguţă, cu care a eşuat total să se cupleze – ea a plecat cu un spărgător de uşi.

Deşi planeta Pământ, apartamentul din Islington şi telefonul au fost deja distruse acum, este liniştitor de ştiut că toate sunt comemorate în acelaşi fel, prin faptul că, douăzeci şi nouă de secunde mai târziu, Ford şi Arthur au fost salvaţi.

9

Un computer începu să discute cu el însuşi, alarmat fiindcă un sas s-a deschis şi s-a închis de unul singur, fără niciun motiv aparent.

Asta se întâmpla pentru că motivul ieşise, de fapt, să ia masa.

O gaură tocmai apăruse în galaxie. Era lungă exact de o nimicime de secundă, lată de o nimicime de centimetru şi adâncă de multe milioane de ani-lumină, de la un capăt la celălalt.

Când se închise, din ea ieşiră o mulţime de pălării de hârtie şi de baloane de petrecere, care începură să plutească în derivă prin univers. Tot din ea căzu o echipă de şapte analişti de piaţă înalţi de un metru, care muriră, unii prin asfixiere, alţii din pricina surprizei.

Din gaură ieşiră şi două sute treizeci şi nouă de mii de ouă uşor prăjite, care căzură ca o mană pe solul lovit de foamete din Poghril, în sistemul Pansel.

Întregul trib Poghril murise de foame, cu excepţia ultimului individ, care se stinse câteva săptămâni mai târziu, otrăvit cu colesterol.

Nimicimea de secundă de existenţă a găurii reverberă înapoi şi înainte prin timp, într-o manieră cu totul improbabilă. Undeva, în trecutul îndepărtat, traumatiză puternic un mic grup aleatoriu de atomi care pluteau prin sterilitatea pustie a spaţiului şi îi făcu să se agaţe unul de altul în cele mai extraordinar de nepotrivite tipare. Aceste tipare învăţară repede să se doneze (asta era atât de extraordinar la tipare) şi începură să provoace necazuri majore pe fiecare planetă pe care ajunseră prin derivă. Aşa a început viaţa în univers.

Cinci Maelstrom-uri de Eveniment sălbatice se învârtoşară în nişte furtuni groaznice de ilogică şi generară

o platformă de asfalt.
Pe platformă zăceau Ford Prefect şi Arthur Dent, căscând amândoi gura ca nişte peşti pe jumătate morţi.
— Aici erai, icni Ford, căutând o agăţătoare de deget în asfalt în vreme ce platforma gonea prin Cea de-a Treia Alonjă a Necunoscutului. Ţi-am zis eu că mă voi gândi la ceva.
— Mda, sigur, sigur, răspunse Arthur.
— Ce idee sclipitoare am avut să găsesc o navă spaţială în trecere şi să fim salvaţi de ea!
Universul real se arcui îngreţoşat la mare depărtare în spatele lor. Diverse chestii trecură cu viteza luminii pe lângă ei, ca nişte capre de munte. Lumina primordială explodă, împroşcând spaţiul-timp ca şi cum ar fi aruncat în el cu bucăţele de gunoi. Timpul înflori, materia se contractă. Cel mai mare număr prim se retrase discret într-un colţ şi se ascunse pentru totdeauna.
— Hai, fii serios, zise Arthur, riscul să nu se producă aşa ceva era astronomic.
— Nu mai da cu pietre, căci a mers.
— În ce fel de navă suntem? întrebă Arthur, în vreme ce sub ei se căsca hăul eternităţii.
— Nu ştiu, răspunse Ford, încă nu am deschis ochii.
— Nu, nici eu.
Universul sări, încremeni, tremură şi se extinse în câteva direcţii neaşteptate.
Arthur şi Ford deschiseră ochii şi priviră surprinşi în jur.
— Doamne, Dumnezeule, zise Arthur, arată ca priveliştea mării în Southend.
— La naiba, mă simt uşurat să te aud spunând asta.
— De ce?
— Pentru că am crezut că înnebunesc.
— Poate că aşa e. Poate că te-ai gândit doar că am spus asta.
Ford medită la cele auzite.

— Ei, ai spus-o sau nu? întrebă el.
— Cred că da, mărturisi Arthur.
— Atunci poate că amândoi suntem pe cale să înnebunim.
— Da, zise Arthur, am fi nebuni, luând în considerare totul, să credem că ăsta ar putea fi Southend.
— Păi, chiar crezi că e Southend?
— Da.
— Şi eu.
— Ca atare, trebuie să fim nebuni.
— Ce zi bună să înnebuneşti!
— Da, fu de acord un maniac în trecere.
— Cine a fost ăsta? întrebă Arthur.
— Cine – individul cu cinci capete şi tufişul de soc plin cu peşti afumaţi?
— Da.
— Habar n-am. Un oarecare.
— Aha!
Şedeau amândoi pe asfalt şi urmăreau cu oarecare nelinişte cum nişte copii imenşi se rostogoleau greoi pe nisip, iar cai sălbatici tropoteau prin cer, ducând provizii proaspete pe şine de fier întărite către Zonele Nesigure.
— Ştii, zise Arthur tuşind uşor, dacă ăsta e Southend, atunci ceva e foarte ciudat aici…
— Te referi la modul în care marea stă încremenită ca o stâncă şi clădirile se spală singure, ridicându-se şi coborând înapoi în apă? întrebă Ford. Da, şi eu mi-am spus că e ciudat. De fapt, continuă el în vreme ce, cu un zgomot imens, Southend se sparse în şase segmente egale care începură să danseze şi să se învârtă jucăuşe unul în jurul altuia, în formaţii de-a dreptul ludice şi licenţioase – de fapt, se întâmplă ceva cu totul şi cu totul ciudat.
Prin vânt se auziră sunete sălbatice de ţevi şi corzi, gogoşi fierbinţi ţâşniră din drum la zece bani bucata, peşti scârboşi năvăliră din cer, iar Ford şi Arthur deciseră să o ia

la goană.

Se năpustiră prin ziduri groase de sunet, munţi de gândire arhaică, văi de muzică temperamentală, şedinţe de ritmuri proaste şi tobe iritante, după care auziră brusc o voce de fată. Părea o voce sensibilă, iar aceasta spuse:

— Unu contra lui doi la puterea o sută de mii, în scădere.

Atâta tot.

Ford alunecă pe un fascicul de lumină şi se răsuci încercând să găsească sursa vocii, dar nu zări nimic în care să creadă serios.

— Ce a fost vocea asta? strigă Arthur.

— Nu ştiu, urlă Ford, habar n-am. Părea o măsură de probabilitate.

— Probabilitate? Ce vrei să spui?

— Probabilitate. Ştii tu, ca în doi la unu, trei la unu, cinci la patru. A spus unu contra lui doi la puterea o sută de mii. Asta e cam improbabil, să ştii.

Un container imens cu un milion de galoane de cremă de ouă se deschise deasupra lor, fără niciun fel de avertisment.

— Dar ce înseamnă? strigă Arthur.

— Ce, crema de ouă?

— Nu, măsurarea improbabilităţii!

— Nu ştiu. Habar n-am. Cred că suntem pe un soi de navă spaţială.

— Pot doar să presupun că ăsta nu e un compartiment la clasa întâi, zise Arthur.

În textura spaţiu-timp apărură umflături. Umflături mari şi urâte.

— Haaaaauuuurrgghhh… făcu Arthur, simţindu-şi trupul cum se înmoaie şi se îndoaie în direcţii neobişnuite. Southend pare să se topească… stelele se învârt… un deşert… picioarele mele plutesc spre asfinţit… mi-a ieşit şi braţul stâng. Îl lovi un gând înfiorător. La naiba, continuă el, cum voi mai lucra cu ceasul meu digital acum?

Îşi răsuci disperat ochii în direcţia lui Ford.

— Ford, rosti el, te transformi într-un pinguin. Încetează!

Se auzi iarăşi vocea:

— Unu contra lui doi la puterea şaptezeci şi cinci de mii şi în scădere.

Ford plescăi prin iazul lui, într-un cerc furios.

— Hei, cine eşti? mârâi el. Unde eşti? Ce se întâmplă şi cum poate fi oprit totul?

— Te rog să te linişteşti, rosti vocea cu un ton plăcut, ca o stewardesă într-un avion cu o singură aripă şi două motoare, dintre care unul e în flăcări. Eşti în perfectă siguranţă.

— Dar nu asta e problema! spumegă Ford. Esenţial este faptul că acum sunt un pinguin în perfectă siguranţă, iar colegul meu de aici îşi pierde cu repeziciune membrele!

— E-n regulă, mi le-am recăpătat, zise Arthur.

— Unu contra doi la puterea cincizeci de mii şi în scădere, rosti vocea.

— Recunosc, interveni Arthur, că membrele mele sunt mai lungi decât mi-ar plăcea, dar…

— Nu ne zici nimic? chelălăi Ford cu furie sufocantă.

Vocea îşi drese glasul. Un petit four gigantic dispăru cu paşi mari undeva în depărtare.

— Bine aţi venit, zise vocea, pe nava spaţială *Inima de Aur.*

Vocea continuă:

— Vă rog să nu vă alarmaţi, din pricina a ceea ce vedeţi sau auziţi în jurul vostru. Veţi simţi la început câteva efecte adverse fiindcă aţi fost salvaţi de la o moarte certă cu un nivel de improbabilitate de doi la puterea două sute şaptezeci şi şase de mii – poate chiar mult mai mare. Acum navigăm la un nivel de improbabilitate de unu contra doi la puterea douăzeci şi cinci de mii şi în scădere, şi vom reveni la normalitate imediat ce vom şti cu siguranţă ce e

normalul. Mulţumesc. Unu contra doi la puterea douăzeci de mii, în scădere.

Vocea se stinse.

Ford şi Arthur se treziră într-un mic cub roz şi luminos.

Ford era emoţionat la culme.

— Arthur, exclamă el, este fantastic! Am fost culeşi de o navă propulsată de Motorul cu Probabilitate Infinită! Este incredibil! Auzisem zvonuri despre acest motor înainte! Au fost toate negate în mod oficial, dar trebuie să-l fi realizat! Au construit Motorul cu Improbabilitate! Arthur, chestia asta e… Arthur? Ce se petrece?

Arthur se lipise de uşa cubului, încercând să o menţină închisă, dar aceasta nu era etanşă. Mâini micuţe, păroase şi agitate, se insinuau prin crăpături, cu degete pătate de cerneală; mai multe voci subţirele se auziră simultan.

Arthur ridică privirea.

— Ford! zise el, afară este un număr infinit de maimuţe care vor să discute cu noi despre scenariul pe care l-au conceput pentru Hamlet.

10

Cursa cu Improbabilitate Infinită reprezintă o metodă nouă şi minunată de a traversa distanţe interstelare mari în ceva mai mult de o nimicime de secundă, fără toată tevatura aia de trecere prin hiperspaţiu.

A fost descoperită printr-un noroc chior, după care a fost transformată într-o formă controlabilă de propulsie de echipa de cercetare a Guvernului Galactic de pe Damogran.

Aceasta este, pe scurt, istoria descoperirii.

Bineînţeles că principiul de generare a unor mici cantităţi de improbabilitate finită prin simpla conectare a circuitelor

logice ale unui Creier Bambleweeny 57 Sub-Mezonic la un plotter vectorial atomic suspendat într-un generator puternic de mişcare browniană (cum ar fi o ceaşcă bună de ceai fierbinte) era bine cunoscut – iar astfel de generatoare erau folosite adesea la spargerea gheţii la petreceri prin determinarea tuturor moleculelor din lenjeria intimă a gazdei să facă un salt simultan de un pas la stânga, în conformitate cu teoria nedeterminării.

Mulţi fizicieni respectabili au declarat că nu suportă aşa ceva – parţial din cauză că petrecerile reprezentau o demitizare a ştiinţei, însă mai degrabă pentru că ei nu erau invitaţi la acest gen de petreceri.

Un alt lucru pe care nu-l suportau era eşecul permanent cu care se confruntau în încercarea de a construi o maşinărie care să genereze câmpul de improbabilitate infinită necesar pentru a propulsa cu iuţeală o navă spaţială pe distanţele paralizant de mari dintre cele mai îndepărtate stele. În cele din urmă, oamenii de ştiinţă au anunţat morocănoşi că o astfel de maşinărie era virtual imposibilă.

Apoi, într-o bună zi, un student care fusese lăsat să măture prin laborator după o anume petrecere lipsită de succes s-a trezit raţionând astfel:

Dacă o asemenea maşinărie reprezintă o imposibilitate virtuală, atunci trebuie să fie în mod logic o improbabilitate finită. Ca atare, tot ce trebuie să fac pentru a fabrica o astfel de maşinărie este să aflu exact cât de improbabil e, să introduc acea cifră într-un generator de improbabilitate finită, să-i dau o ceaşcă proaspătă de ceai cu adevărat fierbinte… şi să-l pornesc!

Studentul trecu de la gând la faptă şi descoperi uluit că a reuşit să creeze din nimic mult căutatul generator de Improbabilitate Infinită.

A fost şi mai uluit când, imediat după ce i s-a decernat Premiul Institutului Galactic pentru Inteligenţă Extremă, a fost linşat de o gaşcă furioasă de fizicieni respectabili, care

îşi dăduseră în sfârşit seama că adevăratul lucru pe care nu-l suportau era un alt tip deştept.

11

Cabina de control blindată la improbabilitate de pe Inima de Aur arăta ca o navă spaţială convenţională, cu excepţia faptului că lucea de curăţenie pentru că era atât de nouă. Unora din scaunele de control nici măcar nu le fusese încă scoasă folia protectoare din plastic.

Cabina era în cea mai mare parte albă, dreptunghiulară, cam de dimensiunile unui mic restaurant. De fapt, nu era perfect dreptunghiulară. Cei doi pereţi lungi erau rotunjiţi într-o curbă uşoară paralelă şi toate unghiurile şi colţurile erau conturate în forme excitant de butucănoase. Adevărul era că ar fi fost mult mai simplu şi mai practic să se construiască acea cabină ca o încăpere dreptunghiulară tridimensională comună, dar atunci designerii s-ar fi simţit mizerabil. Aşa cum era, cabina arăta extrem de utilă, cu ecrane video mari întinse peste panourile sistemelor de control şi ghidare pe peretele concav şi cu lungi bancuri de computere aşezate pe peretele convex. Într-un colţ, un robot zăcea ghemuit, cu capul lucitor de oţel atârnând între genunchii lucitori de oţel. Şi el era nou-nouţ, dar cu toate că fusese superb construit şi lustruit, arăta ca şi cum diverse părţi ale trupului său mai mult sau mai puţin umanoide nu se potriveau prea bine una cu alta. De fapt, ele se potriveau de minune, dar ceva din atitudinea lui sugera că ar fi fost posibil să se potrivească şi mai bine.

Zaphod Beeblebrox se plimba nervos în sus şi în jos prin cabină, mângâind cu mâinile diverse piese de echipament strălucitor şi chicotind de emoţie.

Trillian stătea ghemuită peste un ciorchine de instrumente şi citea diverse cifre. Vocea ei era purtată de sistemul Tannoy în întreaga navă.

— *Unu contra cinci şi în scădere... zise ea, unu contra patru şi în scădere... unu contra trei... doi... unu... factor de probabilitate de unu la unu... avem stare de normalitate, repet, avem stare de normalitate*. Închise microfonul, apoi îl reporni cu un zâmbet vag şi continuă: *Dacă mai există ceva cu care nu vă puteţi descurca, sunteţi pe cont propriu. Vă rog să vă relaxaţi. Vom trimite curând după voi.*

Zaphod izbucni iritat:

— Cine sunt ăia, Trillian?

Ea îşi roti scaunul, ajungând cu faţa spre el şi dădu din umeri.

— Doi indivizi pe care se pare că i-am cules din spaţiul deschis, răspunse ea. Secţiunea ZZ9 Plural Z Alfa.

— Mda, ce să zic, te-ai gândit bine, Trillian, dar chiar crezi că e înţelept, date fiind circumstanţele? Adică, noi suntem fugari, probabil că pe urmele noastre se află jumătate din poliţia galaxiei, şi ne oprim să luăm autostopişti!? Bun, îţi dau zece din zece pentru stil, dar primeşti minus câteva milioane pentru idee, bine?

Bătu iritat într-un panou de control. Trillian îi îndepărtă cu blândeţe mâna înainte ca el să tasteze vreo comandă importantă. Oricare ar fi fost calităţile mentale ale lui Zaphod – curaj, bravadă, îngâmfare – din punct de vedere mecanic era inept şi era în stare să arunce cu uşurinţă nava în aer cu un gest extravagant. Trillian ajunsese să suspecteze că principalul motiv pentru care el ducea o viaţă atât de sălbatică şi de plină de succes era acela că nu înţelegea niciodată semnificaţia lucrurilor pe care le făcea.

— Zaphod, rosti ea cu răbdare, indivizii pluteau neprotejaţi în spaţiul deschis... Doar nu voiai să-i las să moară, nu?

— Păi, ştii... nu. Nu ca atare, dar...

— Nu ca atare? Să nu moară ca atare? Dar?
— Ei bine, era posibil să-i fi luat altcineva, mai târziu.
— O secundă mai târziu şi ar fi fost morţi.
— Mda, aşa că, dacă te-ai fi deranjat să te gândeşti niţel mai mult la problemă, ar fi fost oricum prea târziu.
— Ai fi fost fericit să-i laşi să moară?
— Păi, ştii, nu fericit ca atare, dar…
— Oricum, îl întrerupse Trillian, întorcându-se la manetele de control, nu eu i-am cules.
— Ce vrei să spui? Atunci cine i-a cules?
— Nava.
— Ha?
— Nava a făcut-o. De una singură.
— Ha?
— Cât eram în Cursa de Improbabilitate.
— Dar aşa ceva nu e de crezut!
— Nu, Zaphod. Este doar foarte, foarte improbabil.
— Ăă, mda.
— Ascultă, Zaphod, zise ea, bătându-l uşor pe braţ, nu-ţi face griji în legătură cu străinii. Mă aştept să fie doar doi indivizi oarecare. O să trimit robotul jos ca să-i ia şi să-i aducă aici. Hei, Marvin!
În colţ, capul robotului se ridică brusc, după care se clătină imperceptibil. Apoi se ridică în picioare ca şi cum ar fi fost mai greu cu câteva kilograme decât era în realitate şi făcu un efort – care unui observator neutru i s-ar fi părut eroic – pentru a traversa încăperea. Se opri în faţa lui Trillian şi păru să se holbeze prin umărul ei stâng.
— Cred că ar trebui să ştii că mă simt foarte deprimat, zise robotul, cu o voce joasă şi disperată.
— Oh, Doamne, mormăi Zaphod, lăsându-se să cadă într-un scaun.
— Ei bine, rosti Trillian pe un ton de compasiune, îţi dau ceva de care să te ocupi şi care să-ţi ţină mintea departe de gânduri.

— Nu va merge, scânci Marvin. Am o minte excepţional de mare.

— Marvin!

— Bine, acceptă robotul, ce vrei să fac?

— Du-te jos, în cala de intrare numărul doi, şi adu-i pe cei doi străini aici, sub supraveghere.

Cu o pauză de o microsecundă şi o modulare perfect calculată a tonului şi intonaţiei – în legătură cu care nimeni nu se putea simţi ofensat – Marvin reuşi să-şi exprime dispreţul superior şi groaza legată de toate lucrurile omeneşti.

— Doar atât? întrebă el.

— Da, răspunse Trillian cu fermitate.

— Nu-mi va plăcea.

Zaphod sări de pe scaun.

— Nu-ţi cere să-ţi placă, strigă el, ci doar s-o faci, înţelegi?

— Bine, acceptă Marvin, ca pe o corvoadă cumplită. O s-o fac.

— Bine… replică Zaphod, minunat… mulţumesc…

Marvin se răsuci pe călcâie şi îşi ridică ochii triunghiulari şi roşii cu marginea superioară plată către Zaphod.

— Nu te-am ofensat deloc, nu? rosti el cu amărăciune.

— Nu, nu, Marvin, cântă Trillian cu voce armonioasă, este foarte bine, zău…

— Nu aş vrea să cred că te ofensez.

— Nu, nu-ţi face griji în privinţa asta, continuă cântând, comportă-te cum îţi vine în mod firesc şi totul va fi în regulă.

— Eşti sigură că nu te supără? încercă Marvin.

— Nu, nu, Marvin, e foarte bine, zău… face parte din viaţă.

Robotul îi aruncă o privire electronică.

— Viaţa… Nu-mi vorbi mie despre viaţă.

Se răsuci pe călcâie, lipsit de speranţă, şi porni spre

ieşirea din cabină. Cu un zumzăit de satisfacţie şi un clicăit, uşa se închise după el.

— Nu cred că mai suport mult robotul ăsta, Zaphod, mârâi Trillian.

> Enciclopedia Galactică *defineşte un robot ca fiind un aparat mecanic destinat să efectueze munca omului. Divizia de marketing a Corporaţiei Cibernetice Sirius defineşte un robot ca pe „Amicul tău de plastic, cu care te simţi bine”.*
>
> Ghidul autostopistului galactic *defineşte divizia de marketing a Corporaţiei Cibernetice Sirius ca pe „o adunătură de ticăloşi inculţi care vor fi primii puşi la zid când va veni revoluţia”, cu o notă de subsol prin care editorii primesc cu plăcere cereri de la oricine e interesat să preia postul de corespondent în robotică.*
>
> *Curios, dar o ediţie a Enciclopediei Galactice care a avut norocul să cadă printr-o gaură de timp de la o mie de ani în viitor definea divizia de marketing a Corporaţiei Cibernetice Sirius cape „o adunătură de ticăloşi inculţi care au fost primii puşi la zid când a venit revoluţia”.*

Cubul roz dispăruse, maimuţele se scufundaseră într-o dimensiune mai propice lor. Ford şi Arthur se treziră în zona de îmbarcare a navei. Era un spaţiu drăguţ.

— Cred că nava asta este nou-nouţă, zise Ford.

— De unde ştii? se miră Arthur. Ai la tine vreun dispozitiv exotic de măsurare a vârstei metalului?

— Nu, dar tocmai am găsit pe podea broşura asta de vânzări. Conţine multe chestii de genul „Universul poate fi al vostru”. Ah! Uite, am avut dreptate.

Ford se repezi la una dintre pagini şi i-o arătă lui Arthur.

— Spune aici: *O descoperire senzaţională a Fizicii Improbabilităţii. Imediat ce cursa navei atinge Improbabilitatea Infinită, ea trece prin fiecare punct din univers. Este motivul invidiei altor guverne majore.* Uh,

chestia asta e serioasă rău.

Ford vână emoţionat detaliile tehnice despre navă, icnind din când în când uluit de ceea ce citea – în mod clar astrotehnologia galactică progresase serios în timpul cât el fusese exilat.

Arthur îl ascultă pentru o vreme, însă, din pricina incapacităţii de a înţelege cea mai mare parte a spuselor lui Ford, începu să-şi lase mintea să hălăduiască liberă. Mângâind cu degetele marginea unui banc imposibil de lung de computere, se întinse şi apăsă un buton roşu, care îl ispitea de pe un panou apropiat. Panoul se lumină, afişând cuvintele *Vă rugăm să nu mai apăsaţi acest buton din nou.* Arthur tremură involuntar.

— Ascultă, zise Ford, care continua să citească din broşura de vânzări, tipii ăştia fac mare caz pe seama ciberneticii navei. O *nouă generaţie de roboţi şi computere ale Corporaţiei Cibernetice Sirius, cu noua caracteristică PPA.*

— Caracteristică PPA? se miră Arthur. Ce mai e şi asta?

— Păi, aici spune că înseamnă Personalităţi Populare Autentice.

— Aha, exclamă Arthur, sună înspăimântător.

— Aşa este, rosti o voce din spatele lor.

Vocea era coborâtă şi lipsită de speranţă, fiind însoţită de un sunet asemănător unui uşor clinchet. Ford şi Arthur se răsuciră pe călcâie şi văzură un om abject de oţel stând îndoit de spate în pragul uşii.

— Ce? exclamară ei.

— Totul e înspăimântător, continuă Marvin. Absolut înspăimântător. Nici măcar nu trebuie să vorbeşti despre asta. Uitaţi-vă la uşa asta, zise el, păşind prin ea. Circuitele de ironie interveniră în modulatorul lui de voce în vreme ce robotul mima cuvintele din broşura de vânzări. Toate uşile de pe navă au o dispoziţie veselă şi însorită. Este plăcerea lor să se deschidă pentru dumneavoastră şi satisfacţia lor

să se închidă la loc, cu conştiinţa datoriei împlinite.

În vreme ce uşa se închise, deveni evident că aceasta părea a acţiona cu un oftat de satisfacţie: Hummmmmmmiummmmmmmm ah!

Marvin o privi cu un dispreţ rece, în vreme ce circuitele sale logice discutară dezgustate unul cu celălalt şi tremurară de emoţie la ideea conceptului de violenţă fizică împotriva uşii. Alte circuite interveniră spunând: De ce să ne deranjăm? Ce sens are? Nimic nu merită implicarea noastră. Alte circuite se amuzară analizând componentele moleculare ale uşii şi componentele celulelor nervoase ale umanoizilor. Preţ de încă o clipă, măsurară nivelul emisiei de hidrogen din parsecul cubic de spaţiu înconjurător, apoi se închiseră de plictiseală. Trupul robotului fu scuturat de un spasm de disperare. Umanoidul se întoarse.

— Haideţi, mormăi el. Mi s-a ordonat să vă duc pe punte. Iată-mă, un creier de dimensiunea unei planete şi mi se cere să vă duc pe punte. Se poate numi asta satisfacţia muncii? Pen'că eu unul, nu cred.

Se întoarse din nou şi porni înapoi, spre uşa mult-urâtă.

— Ăă, scuză-mă, zise Ford, luându-se după el, ce guvern deţine nava?

Marvin îl ignoră.

— Urmăriţi această uşă, mormăi el, e pe punctul de a se deschide din nou. Vă spun asta după aerul intolerabil de îngâmfare pe care îl generează brusc.

Cu un mic foşnet nerecunoscător, uşa se deschise şi Marvin trecu prin ea.

— Haideţi, rosti el.

Ceilalţi îl urmară repede şi uşa alunecă la loc cu câteva sfârâieli şi clinchete satisfăcute.

— Mulţumesc, divizie de marketing a Corporaţiei Cibernetice Sirius, zise Marvin, târşâindu-şi dezolat picioarele metalice pe coridorul curbat şi strălucitor care se întindea în faţa lor. Să construim roboţi cu Personalităţi

Populare Autentice, au zis ei. Aşa că au încercat cu mine. Eu sunt prototipul personalităţii. Se vede, nu-i aşa?

Ford şi Arthur murmurară stingheriţi câteva proteste firave.

— Urăsc uşa aia, continuă Marvin. Nu vă ofensez deloc, nu?

— Care guvern… începu Ford din nou.

— Nu o deţine niciun guvern, zise rânjind robotul. A fost furată.

— Furată?

— Furată? îl imită ironic Marvin.

— De cine? întrebă Ford.

— De Zaphod Beeblebrox.

Ceva extraordinar se întâmplă cu faţa lui Ford. Cel puţin cinci expresii distincte de şoc şi uimire i se amestecară pe chip într-un melanj haotic. Piciorul stâng, aflat în plină cursă de coborâre, păru să găsească podeaua cu greu. Ford se holbă la robot şi încercă să îşi flexeze nişte muşchi.

— Zaphod Beeblebrox…? întrebă el încet.

— Scuze, am rostit ceva greşit? se miră Marvin, continuând să meargă indiferent înainte. Mă iertaţi că respir, ceea ce oricum nu fac niciodată, aşa că habar n-am de ce mă deranjez să spun asta. Oh, Doamne, sunt atât de deprimat! Uite încă una din uşile alea autosatisfăcute. *Viaţa!* Nu-mi vorbiţi mie despre viaţă.

— Nici măcar nu s-a menţionat aşa ceva, mormăi iritat Arthur. Ford, te simţi bine?

Ford se uită fix la el.

— Robotul a spus Zaphod Beeblebrox? întrebă el.

12

O adevărată bolboroseală de muzică anodină inundă cabina de pe Inima de Aur când Zaphod începu să caute veşti despre sine pe lungimile de undă ale radioului subeteric. Maşinăria era destul de greu de operat. Ani de-a rândul radiourile fuseseră manevrate prin apăsarea de butoane şi rotirea de comutatoare; apoi, pe măsură ce tehnologia avansase, butoanele deveniseră sensibile la atingere – aşa că panourile de control abia dacă trebuiau mângâiate cu degetele. Acum era suficient să îţi ondulezi palma în direcţia generală a componentelor şi să speri. Bineînţeles că asta scutea efortul muscular, dar însemna şi să stai enervant de nemişcat dacă voiai să asculţi mai mult timp acelaşi program.

Zaphod flutură din mână şi canalul comută din nou. Altă muzică anodină, dar de această dată ca fundal pentru un anunţ. Ştirile erau întotdeauna redactate astfel încât să se potrivească ritmurilor muzicale.

> — ...iar rapoartele de ştiri aduse aici pe frecvenţa subeterică, transmiţând non-stop în toată galaxia, chiţăia o voce, iar noi vom transmite un mare salut tuturor formelor de viaţă inteligente de pretutindeni... şi tuturor celor din spaţiu, căci secretul este să ciocneşti pietrele una de alta, prieteni. Şi, bineînţeles, marea ştire din seara asta este furtul senzaţional al noii nave-prototip de Cursă cu Improbabilitate de către nimeni altul decât preşedintele galactic Zaphod Beeblebrox. Iar întrebarea pe care şi-o pune toată lumea este... oare Marele Z a luat-o în sfârşit razna? Beeblebrox, omul care a inventat Pan Galactic Gargle Blaster, cel care înşela încrederea, descris pe vremuri de Excentrica Gallumbits drept Cel Mai Bun Bang după Cel Mare şi recent votat pentru a şaptea oară Cel Mai Prost

> îmbrăcată Fiinţă cu Sentimente din Universul Cunoscut… Are el un răspuns de această dată? L-am întrebat pe specialistul lui particular de îngrijire a creierului, Gag Halfrunt…

Muzica se atenua pentru o clipă. Se auzi o altă voce, probabil a lui Halfrunt. Acesta spuse:

— În vine, Zaphod e toar un tip, jtiţi?

Emisia se întrerupse din pricina unui creion electric care zbură prin cabină şi trecu prin spaţiul sensibil de pornire/închidere al radioului. Zaphod se întoarse şi se uită urât la Trillian – ea aruncase creionul.

— Hei, de ce ai făcut asta?

Trillian tasta cu degetul pe un ecran plin de cifre.

— Tocmai m-am gândit la ceva, răspunse ea.

— Mda? Care să merite întreruperea unui buletin de ştiri despre mine?

— Auzi şi aşa destule despre tine.

— Mă simt tare nesigur. Ştii asta.

— Putem lăsa egoul tău la o parte pentru o clipă? Chestia asta e importantă.

— Dacă există ceva mai important în jur decât egoul meu, vreau ca acest ceva să fie prins şi împuşcat acum, continuă Zaphod şi se uită iarăşi urât la ea, apoi râse.

— Ascultă, i-am cules pe tipii ăia doi…

— Care tipi?

— Cei pe care i-am cules.

— A, da, rosti Zaphod, tipii ăia.

— I-am cules în sectorul ZZ9 Plural Z Alfa.

— Mda?

— Îţi spune ceva chestia asta?

— Mmm, zise Zaphod, ZZ9 Plural Z Alfa. ZZ9 Plural Z Alfa?

— Ei bine? Trillian aştepta.

— Aăă… ce înseamnă Z?

— Care dintre ele?

— Oricare.

În relaţia ei cu Zaphod, una dintre dificultăţile majore consta în învăţarea deosebirii între ipostaza în care el pretindea că e prost doar ca să-i prindă pe indivizi cu garda jos, ipostaza în care pretindea că e prost doar pentru că nu se mai obosea să gândească şi voia ca altcineva să o facă în locul lui, ipostaza în care pretindea că e incredibil de prost doar ca să ascundă faptul că nu înţelege ceea ce se petrece şi ipostaza în care era prost în mod autentic. Era renumit pentru inteligenţa lui uimitoare şi în mod clar aşa era – dar nu tot timpul, fapt care îl îngrijora evident, de unde şi ipostazele teatrale. Prefera ca lumea să fie mai degrabă nedumerită decât dispreţuitoare. Chestia asta mai mult ca orice i se părea o prostie lui Trillian, dar nu se mai deranja de mult să-l contrazică pe tema asta.

Oftă şi apăsă o hartă stelară pe viziecran, ca să-i poată explica în termeni simpli, indiferent care ar fi fost motivele pentru care el se comporta aşa.

— Uite, zise ea, chiar acolo.

— Hei… da! exclamă Zaphod.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

Părţi din interiorul capului ei urlară la alte părţi din interiorul capului ei. Rosti, foarte calmă:

— Este acelaşi sector din care m-ai cules tu iniţial.

El o privi, apoi se uită la ecran.

— Hei, da, ce mai chestie. Ar fi trebuit să ţâşnim chiar în mijlocul Nebuloasei Capului de Cal. Cum am ajuns aici? Vreau să spun că aici nu suntem nicăieri.

Trillian ignoră remarca.

— Cursa de Improbabilitate, rosti ea cu răbdare. Chiar tu mi-ai explicat. Trecem prin fiecare punct din univers, ştii asta.

— Mda, dar e o coincidenţă bizară, nu-i aşa?

— Da.

— Să culegi pe cineva din acel punct? Când ai întregul univers din care să alegi? Asta e prea... Vreau să lucrez la asta. Computer?

Computerul de bord Sirius Cybernetics, care controla şi penetra în fiecare particulă a navei, comută pe mod de comunicaţie.

— Salut! rosti computerul voios, simultan scuipând o panglică mică de bandă de înregistrat, ca totul să fie oficial.

Aceasta zise:

— Salut!

— Of, Doamne, făcu Zaphod.

Nu lucra de mult timp cu acest computer, dar învăţase deja să-l urască. Computerul continuă, vesel şi ferice, ca şi cum ar fi vândut cutii de detergent:

— Vreau să ştiţi că, oricare ar fi problema, eu sunt aici pentru a vă ajuta să o rezolvaţi.

— Da, da, zise Zaphod. Ascultă, cred că mai bine aş folosi o bucată de hârtie.

— Categoric, rosti computerul, aruncând în acelaşi timp mesajul într-un coş de gunoi, înţeleg. Dacă veţi vrea vreodată...

— Taci! se răţoi el, după care, înşfăcând un creion, se aşeză lângă Trillian la consolă.

— Bine, bine... zise computerul cu o voce rănită, după care îşi închise canalul de vorbire.

Zaphod şi Trillian începură să prelucreze cifrele pe care scannerul de curs de zbor de improbabilitate le ilumina discret în faţa lor.

— Din punctul lor de vedere, ne putem da seama care era improbabilitatea salvării lor?

— Da, asta e o constantă, zise Trillian. E doi la puterea două sute şaptezeci şi şapte de mii, şapte sute nouă.

— E mare. Tipii ăştia au avut noroc cu carul.

— Da.

— Însă, legat de ceea ce făceam noi când i-a cules

nava…

Trillian tastă cifrele. Acestea arătară o improbabilitate de doi-la-puterea-infinit-minus-unu (un număr iraţional care are doar un înţeles convenţional în Fizica Improbabilităţii).

— …e destul de scăzut, continuă Zaphod cu un fluierat uşor.

— Da, aprobă Trillian, uitându-se enigmatic la el.

— Este o cantitate mare de improbabilitate care trebuie luată în calcul. Ceva destul de improbabil trebuie să apară pe foaia de bilanţ dacă vrem ca suma rezultată să fie frumoasă.

Zaphod scrijeli câteva sume, le încrucişă şi aruncă creionul.

— Nu-mi dă niciun rezultat.

— Ei bine?

Zaphod îşi lovi, de iritare, cele două capete unul de celălalt şi scrâşni din dinţi.

— Bine, rosti el. Computer!

Circuitele de voce se treziră din nou la viaţă:

— Ei, salut! (bandă de înregistrat, bandă de înregistrat). Nu vreau decât să vă fac ziua mai frumoasă şi mai frumoasă şi mai frumoasă…

— Mda, taci din gură şi prelucrează ceva pentru mine.

— Categoric, sporovăi computerul, dacă vreţi o previziune de probabilitate bazată pe…

— Date de improbabilitate, da.

— Bine. Iată o noţiune interesantă. V-aţi dat seama că vieţile celor mai multe persoane sunt guvernate de numere de telefon?

Pe feţele lui Zaphod se ivi o expresie de durere, care trecu de la un chip la celălalt.

— Ai luat-o razna? întrebă el.

— Nu, dar voi o veţi face când vă voi spune că…

Trillian icni. Apăsă butoanele de pe ecranul cursului de zbor de improbabilitate.

— Număr de telefon? interveni ea. Chestia aia chiar a spus „număr de telefon?”

Numerele licăriră pe ecran. Computerul făcuse o pauză din politeţe, dar acum reluă:

— Eram pe punctul de a spune că…

— Te rog, nu te mai deranja, zise Trillian.

— Uite! Ce e asta? întrebă Zaphod.

— Nu ştiu, dar străinii ăştia… sunt pe drum spre punte cu nenorocitul ăla de robot. Îi putem depista pe vreuna dintre camerele de monitorizare?

13

Marvin se târa pe coridor, continuând să geamă:

— …şi pe urmă am, bineînţeles, durerea asta în toate diodele de pe partea stângă…

— Serios? rosti Arthur cu voce sumbră, mergând alături de el. Chiar aşa?

— Chiar aşa. Le-am cerut să mi le înlocuiască, dar nimeni nu mă ascultă, niciodată.

— Îmi imaginez.

Dinspre Ford se auzeau tot felul de fluierături şi fredonări.

— Măi, măi, măi, vorbea el pentru sine, Zaphod Beeblebrox… Brusc, Marvin se opri şi ridică o mână.

— Bineînţeles că ştiţi ce s-a întâmplat acum, nu?

— Nu, ce anume? întrebă Arthur, care n-avea niciun chef să afle.

— Am ajuns la o nouă uşă.

Se vedea o uşă glisantă pe partea laterală a coridorului. Marvin se uită bănuitor la ea.

— Ei? întrebă Ford cu nerăbdare. Nu trecem prin ea?

— *Nu trecem prin ea?* îl luă Marvin peste picior. Ba da. Asta este intrarea pe punte. Mi s-a spus să vă aduc pe punte. Probabil că e cea mai importantă cerere care va fi adresată capacităţilor mele intelectuale pe ziua de azi.

Încet, cu un mare dispreţ, păşi către uşă, ca un vânător care îşi adulmecă prada. Brusc, uşa glisă şi se deschise.

— *Mulţumesc,* zise ea, *că aţi făcut o simplă uşă foarte fericită.*

Undeva, în adâncurile lui Marvin, manetele scârţâiră.

— Ce interesant, intonă el pe ton funebru, că exact atunci când crezi că viaţa nu poate fi mai rea, se întâmplă ceva care te contrazice.

Se târî cu greu prin uşă şi îi lăsă pe Ford şi pe Arthur să se holbeze unul la celălalt şi să dea din umeri. Dinăuntru se auzi iarăşi vocea lui Marvin:

— Presupun că vreţi să-i vedeţi pe străini acum. Vreţi să stau în colţ şi să ruginesc sau să mă dezmembrez acolo unde sunt acum?

— Mda, mulţumeşte-te să-i pofteşti înăuntru, te rog, se auzi o altă voce.

Arthur se uită la Ford şi fu uluit să-l vadă râzând.

— Ce se...?

— Şşşt, făcu Ford, vino înăuntru.

Păşi prin uşă pe punte. Arthur îl urmă nervos şi văzu cu uimire un individ şezând relaxat pe un scaun, cu picioarele pe o consolă de control, curăţindu-şi dinţii din gura capului de pe dreapta cu mâna stângă. Capul de pe dreapta părea profund preocupat de această sarcină, dar cel de pe stânga afişa un zâmbet larg, relaxat şi nonşalant. Erau multe lucruri pe care Arthur le vedea şi pe care nu le putea crede. Pentru o vreme, falca îi căzu cât putu de jos.

Individul acela aparte făcu un gest leneş din mână spre Ford şi zise, cu un accent teribil de nonşalant:

— Bună, Ford, ce mai faci? Mă bucur că ai trecut pe aici.

Ford n-avea de gând să se lase mai prejos.

— Zaphod, rosti el tărăgănat, ce minune să te văd! Arăţi bine, braţul ăla suplimentar ţi se potriveşte. Frumoasă navă ai furat.

Arthur făcu ochii mari înspre el.

— Vrei să spui că îl ştii pe tipul ăsta?

— Dacă îl ştiu! exclamă Ford. Este…

Se opri şi decise să facă altfel prezentările.

— Zaphod, el e un prieten de-al meu, Arthur Dent. L-am salvat când i-a fost aruncată planeta în aer.

— Aha, desigur, zise Zaphod. Salut, Arthur, mă bucur că ai supravieţuit.

Capul de pe dreapta privi binevoitor în jur, zise „bună” şi îşi reluă treaba cu dinţii. Ford continuă:

— Arthur, el este verişorul meu pe jumătate, Zaphod Beeb…

— Ne-am cunoscut, îl întrerupse brusc Arthur.

Când goneşti pe o pistă de curse pe culoarul rapid şi treci leneş pe lângă câteva maşini conduse la puterea maximă, te simţi destul de mulţumit de tine, după care accidental schimbi din viteza a patra într-a întâia în loc de a treia, gest care are darul de a-ţi cam distruge motorul la modul urât, te simţi suficient de scos din ale tale, cam cum se simţea în acea clipă Ford Prefect din cauza remarcii lui Arthur.

— Ăă… ce? exclamă el.

— Am spus că ne-am cunoscut.

Zaphod arătă un început stângaci de surprindere şi îşi lovi dureros o gingie.

— Hei… ăă, ne-am cunoscut…? Adică…

Ford se întoarse spre Arthur cu un licăr de mânie în ochi. Acum, că simţea că revenise pe teren cunoscut, începu brusc să urască faptul că se legase la cap cu acel primitiv ignorant care cunoştea la fel de multe despre afacerile galaxiei precum ştia un ţânţar din Ilford despre viaţa din Beijing.

— Cum adică v-aţi cunoscut? Acesta este Zaphod Beeblebrox de pe Betelgeuse V, să ştii, nu un nenorocit de Martin Smith din Croydon.

— Nu-mi pasă, rosti Arthur cu răceală. Ne-am cunoscut, Zaphod Beeblebrox, nu-i aşa? Sau mai bine să-ţi spun… Phil?

— Ce??? strigă Ford.

— Va trebui să-mi aminteşti, zise Zaphod. Am o memorie groaznică atunci când vine vorba despre specii.

— Eram la o petrecere, insistă Arthur.

— Mda, ei bine, mă cam îndoiesc de asta!

— Las-o baltă, Arthur! ceru Ford.

Arthur nu se lăsă abătut.

— O petrecere cu şase luni în urmă. Pe Pământ… Anglia…

Zaphod clătină din cap cu un zâmbet îngheţat.

— Londra, insistă Arthur. În Islington.

— Oh, zise Zaphod cu un zâmbet vinovat, acea petrecere.

Nu era deloc corect faţă de Ford. Acesta se uita când la unul, când la celălalt.

— Cee? Doar nu vrei să spui că şi tu ai fost pe planeta aia mică şi mizerabilă!

— Nu, bineînţeles că nu, rosti Zaphod dintr-o răsuflare. În fine, poate că am trecut pe acolo, ştii, în drum către ceva…

— Dar eu am înţepenit acolo cincisprezece ani!

— Păi, nu aveam de unde să ştiu asta, nu?

— Dar ce făceai acolo?

— Căutam şi eu diverse, ştii.

— A distrus o petrecere, zise Arthur tremurând de furie, o petrecere frumoasă…

— Nici nu se putea altfel!

— La petrecerea asta, insistă Arthur, era o fată… În fine, uite ce e, acum nu mai contează. Tot locul ăla a dispărut, oricum…

— Aş vrea să nu mai oftezi după planeta aia nenorocită, zise Ford. Cine era cucoana?

— Oh, doar cineva. În fine, nu mă descurcam prea bine cu ea, deşi încercasem toată seara. La naiba, era o adevărată figură. Frumoasă, încântătoare, devastator de inteligentă, o prinsesem pentru mine câteva minute şi o vrăjeam cu un pic de conversaţie, când se iveşte prietenul ăsta al tău şi spune: „Hei, păpuşă, te plictiseşte tipul ăsta? De ce nu vorbeşti în schimb cu mine? Eu sunt de pe o altă planetă.” N-am mai văzut-o niciodată de atunci.

— Zaphod!? exclamă întrebător Ford.

— Da, zise Arthur, uitându-se urât la el şi încercând să nu pară un idiot. Pe atunci avea doar două braţe şi un cap şi îşi spunea Phil, dar…

— Dar trebuie să recunoşti că s-a dovedit a fi de pe o altă planetă, interveni Trillian, ivindu-se din celălalt capăt al punţii.

Se uită la Arthur cu un zâmbet plăcut, care îl lovi pe acesta ca un munte de cărămizi, după care îşi întoarse din nou atenţia asupra dispozitivelor de control ale navei.

Se lăsă tăcerea câteva secunde, apoi creierul zdruncinat al lui Arthur reuşi să conceapă câteva cuvinte:

— Tricia McMillan? Ce cauţi aici?

— La fel ca tine. Am făcut autostopul. În definitiv, cu o licenţă în matematică şi o alta în astrofizică, ce altceva puteam face acolo? Ori plecam, ori mă aşezam luni la coada pentru ajutorul de şomaj.

— Infinit minus unu, sporovăi computerul. Suma de Improbabilitate este acum completă.

Zaphod privi în jurul lui, la Ford, la Arthur, apoi la Trillian.

— Trillian, zise el, genul ăsta de lucru se va întâmpla de fiecare dată când vom folosi Cursa de Improbabilitate?

— Mă tem că e foarte probabil, răspunse ea.

14

Inima de Aur călătorea tăcută prin noaptea spaţială, acum pe propulsie convenţională fotonică. Cele patru persoane din echipaj se simţeau destul de rău ştiind că ajunseseră împreună nu din voinţa lor sau prin coincidenţă, ci printr-o perversiune curioasă a fizicii – ca şi cum relaţiile dintre indivizi erau susceptibile la aplicarea aceloraşi legi care guvernau relaţiile dintre atomi şi molecule.

Făcându-se noapte artificială pe navă, fiecare se simţi uşurat să se retragă în câte o cabină separată şi să încerce să îşi pună gândurile în ordine.

Trillian nu putea dormi. Se aşeză pe o canapea şi privi fix o cuşcă mică, în care se găsea ultima şi singura ei legătură cu Pământul – doi şoareci albi pentru care insistase pe lângă Zaphod să-i poată aduce cu ea. Se aşteptase să nu mai revadă niciodată planeta, dar acum era deranjată de reacţia ei negativă la vestea că Pământul fusese distrus. Părea o chestie îndepărtată şi ireală, iar ea nu descoperea niciun gând anume asupra căruia să se concentreze. Urmări şoriceii agitându-se în cuşcă şi alergând furioşi în rotiţele lor de plastic până ce îi absorbiră complet atenţia. Brusc, se scutură din gânduri şi se întoarse pe punte, privind luminiţele şi cifrele licăritoare care înregistrau înaintarea navei prin vid. Şi-ar fi dorit să ştie la ce anume încerca să nu se gândească.

Zaphod nu putea dormi. Şi el şi-ar fi dorit să ştie ce era acel lucru la care nu-şi putea permite să se gândească. Din câte îşi amintea, suferise din pricina unui sentiment vag de îngrijorare dureroasă, legat de o senzaţie de neîmplinire. În cea mai mare parte a timpului fusese capabil să lase acest gând deoparte şi să nu-şi mai facă griji în privinţa lui, dar acesta fusese redeşteptat de sosirea bruscă şi inexplicabilă a lui Ford Prefect şi a lui Arthur Dent. Cumva, această

sosire părea să se conformeze unui tipar invizibil pentru el.

Nici Ford nu putea dormi. Era prea emoţionat, pentru că pornise din nou la drum. Se încheiaseră cei cincisprezece ani de închisoare virtuală, exact atunci când începuse să-şi piardă speranţa. Parcurgerea câtorva călătorii alături de Zaphod promitea să fie extrem de distractivă, deşi semiverişorul său părea să aibă un aer ciudat, a cărui cauză nu o putea identifica precis. Era uluitor faptul că ajunsese preşedinte al galaxiei, uluitoare fiind şi maniera lui de a-şi părăsi postul. Oare exista vreun motiv secret? N-avea niciun sens să-l întrebe pe Zaphod, căci individul nu părea niciodată să aibă vreun motiv anume pentru acţiunile lui. Ridicase imprevizibilitatea la rang de artă. Ataca totul în viaţă cu un amestec de geniu extraordinar şi incompetenţă naivă şi adesea era greu să deosebeşti una de alta.

Arthur dormea; era îngrozitor de obosit.

Se auzi o bătaie uşoară în uşa lui Zaphod. Aceasta se deschise.

— Zaphod...?

— Mda?

Silueta lui Trillian se vedea decupată într-un oval de lumină.

— Cred că tocmai am descoperit ce anume ai venit să cauţi.

— Hei, da?

Ford renunţă la tentativa de a adormi. În colţul cabinei lui se găseau un mic ecran de computer şi o tastatură. Se aşeză în faţa lor pentru o vreme şi încercă să compună o nouă intrare în *Ghid* pentru subiectul vogonilor, dar nu se putea gândi la nimic suficient de acid, aşa că renunţă şi la această tentativă, îşi puse un halat şi plecă să se plimbe pe punte.

Intrând, fu surprins să vadă alte două siluete, aplecate

asupra instrumentelor.

— Vezi? Nava e pe cale să se plaseze pe orbită, spunea Trillian. E o planetă acolo. Sunt coordonatele exacte prezise de tine.

Zaphod auzi un zgomot şi îşi înălţă privirea.

— Ford! şuieră el. Hei, vino să te uiţi aici.

Ford se apropie şi se uită. Era o serie de cifre, licărind pe un ecran.

— Recunoşti coordonatele astea galactice?

— Nu.

— Îţi voi da un indiciu. Computer!

— Salut, gaşcă! rosti maşinăria. Începe să miroasă a societate pe aici!

— Taci, îl repezi Zaphod, şi arată-ne ecranele.

Lumina de pe punte se diminuă. Licăre luminoase începură să joace de-a latul consolei şi se reflectară în patru perechi de ochi care se uitau la ecranele externe. Nu se vedea absolut nimic pe ele.

— Recunoşti asta? şopti Zaphod.

Ford se încruntă.

— Ăă, nu, zise el.

— Ce vezi?

— Nimic.

— Îl recunoşti?

— Ce vrei să spui?

— Suntem în Nebuloasa Capului de Cal. Un întreg nor imens şi întunecat.

— Şi trebuia să recunosc asta dintr-un ecran gol?

— Interiorul unei nebuloase întunecate este singurul loc din galaxie unde se vede un ecran gol.

— Foarte bine.

Zaphod râse. Era în mod clar foarte emoţionat de ceva, aproape copilăreşte de emoţionat.

— Hei, chestia asta e chiar teribilă, este mult prea mult!

— Ce e aşa de nemaipomenit că te-ai înţepenit într-un

nor de praf?

— Ce crezi că vom găsi aici? îl zori Zaphod.

— Nimic.

— Nicio stea? Nicio planetă?

— Nu.

— Computer, inversează unghiul de vedere cu o sută optzeci de grade şi nu scoate nicio vorbă!

Preţ de o clipă nu păru să se întâmple nimic, apoi la marginea ecranului uriaş începu să licărească ceva strălucitor. O stea roşie de dimensiunea unei mici farfurii parcurse ecranul, urmată repede de o alta – un sistem binar. Apoi se ivi o semilună mare, care tăie colţul întregii imagini – un fulger roşu care se pierdea în întunericul profund, în partea întunecată a planetei.

— Am găsit-o! strigă Zaphod, dând cu pumnul în consolă. Am găsit-o!

Ford se holbă uluit.

— Ce e asta? întrebă el.

— Asta… rosti Zaphod, este cea mai improbabilă planetă care a existat vreodată.

15

(Extras din Ghidul autostopistului galactic,
pagina 634784, secţiunea 5a. Intrare: Magrathea)

Cu mult timp în urmă, în negura vremurilor antice, în măreţele şi glorioasele zile ale fostului Imperiu Galactic, viaţa era sălbatică, bogată şi în mare parte scutită de taxe.

Nave spaţiale puternice îşi croiau drum printre sori exotici, căutând aventura şi recompensa în rândul celor mai îndepărtate colţuri ale spaţiului galactic. În acele

zile sufletele erau curajoase, mizele înalte, bărbaţii erau bărbaţi adevăraţi, femeile erau femei adevărate, iar micile creaturi blănoase din Alfa Centauri erau mici creaturi blănoase adevărate din Alfa Centauri. Şi cu toţii încercau să înfrunte terori necunoscute, să facă fapte eroice, să despartă plini de curaj infinitive pe care nimeni nu le mai despărţise înainte – şi aşa a fost făurit Imperiul.

Mulţi indivizi au devenit, bineînţeles, extrem de bogaţi, dar asta era ceva perfect natural şi nimeni nu se ruşina pentru că nimeni nu era cu adevărat sărac – cel puţin nimeni care să merite să se vorbească despre el. Iar pentru toţi neguţătorii bogaţi şi de succes, viaţa a devenit inevitabil plictisitoare şi enervantă, aşa că au început să-şi imagineze că totul se întâmpla din cauza lumilor în care îşi făcuseră ei sălaş – niciuna dintre ele nu era pe deplin satisfăcătoare. Fie climatul nu era cum trebuie în partea a doua a după-amiezii, fie ziua era cu o jumătate de oră prea lungă, fie apa mării avea exact nuanţa greşită de roz.

Şi aşa s-au creat condiţiile pentru o nouă formă uluitoare de industrie specializată: construirea de planete de lux, la cererea clientului. Domiciliul acestei industrii a fost planeta Magrathea, unde inginerii hiperspaţiali sugeau materia prin găuri albe din spaţiu, ca să o modeleze în planete de vis – planete de aur, planete de platină, planete din cauciuc moale cu o mulţime de cutremure – toate fiind minunat create pentru a corespunde standardelor precise aşteptate de cei mai bogaţi indivizi din galaxie.

Însă întreprinderea s-a dovedit atât de plină de succes, încât Magrathea însăşi a devenit curând cea mai bogată planetă din toate timpurile, iar restul galaxiei a fost redus la o sărăcie abjectă. Ca atare, sistemul s-a fisurat, Imperiul s-a prăbuşit şi o tăcere îmbufnată s-a aşternut peste un miliard de lumi înfometate, întreruptă doar de scârţâitul peniţelor savanţilor în vreme ce aceştia munceau noaptea târziu la cărticele înfumurate despre valoarea unei economii

politice planificate.

Magrathea însăşi a dispărut şi amintirea ei a trecut curând în obscuritatea legendei. Bineînţeles că în zilele noastre luminate, nimeni nu mai crede o iotă despre toate acestea.

16

Arthur se trezi auzind o ceartă şi se duse pe punte. Ford dădea din mâini.

— Eşti nebun, Zaphod, zicea el. Magrathea este un mit, un basm, este ceea ce le povestesc părinţii copiilor noaptea, dacă vor ca aceştia să devină economişti, este…

— Şi este planeta în jurul căreia orbităm acum.

— Ascultă, nu mă priveşte în jurul cui vrei să orbitezi tu personal, dar nava asta…

— Computer! strigă Zaphod.

— Oh, nu…

— Salut! Aici este Eddie, computerul vostru de bord, şi mă simt nemaipomenit, prieteni, şi mai ştiu că o să încasez nişte şuturi pentru orice program pe care vreţi să-l rulaţi prin mine.

Arthur se uită întrebător la Trillian. Ea îi făcu semn să intre, dar să păstreze tăcerea.

— Computer, rosti Zaphod, spune-ne din nou care este traiectoria noastră curentă.

— O adevărată plăcere, omule! Acum orbităm la o altitudine de patru sute cincizeci de kilometri în jurul legendarei planete Magrathea.

— Asta nu dovedeşte nimic, spuse Ford. N-aş avea încredere în computerul ăsta nici să-mi măsoare greutatea.

— Categoric pot face asta pentru tine, izbucni vesel computerul, aruncând altă bandă de înregistrare. Pot chiar

să-ţi rezolv problemele de personalitate până la zece zecimale, dacă te ajută.

Trillian interveni:

— Zaphod, de-acum suntem pe cale să intrăm în zona de zi a planetei, orice planetă ar fi ea.

— Hei, ce-ai vrut să spui prin asta? Planeta este acolo unde am prezis eu că va fi, nu-i aşa?

— Da, ştiu că e o planetă acolo. Nu vreau să mă cert cu nimeni, doar că n-aş putea să deosebesc Magrathea de oricare altă stâncă rece şi pustie. Se ivesc zorile, dacă asta te încântă.

— Bine, bine, cel puţin să ne bucurăm ochii. Computer!

— Salut! Ce pot…

— Taci şi oferă-ne din nou priveliştea planetei.

Ecranele se umplură iarăşi de o masă întunecată şi lipsită de detalii – planeta care se rostogolea sub ei. Urmăriră tăcuţi scena câteva clipe, dar Zaphod era prea agitat de emoţie.

— Traversăm acum partea întunecată, de noapte, zise el în şoaptă.

Planeta continuă să se rotească.

— Suprafaţa planetei este acum la patru sute cincizeci de kilometri sub noi, continuă el, încercând să reînvie sentimentul a ceea ce el simţea că trebuie să însemne o ocazie măreaţă. Magrathea! Reacţia de scepticism a lui Ford îl lovise rău. Magrathea! în câteva secunde, reluă el, ar trebui să vedem… Uitaţi!

Momentul se dezvălui singur. Nici măcar cel mai înrăit vagabond stelar nu-şi poate împiedica un tremurat observând drama spectaculoasă a unui răsărit de soare văzut din spaţiu, iar un răsărit de soare binar este una dintre minunile galaxiei.

Din bezna cea mai adâncă ţâşni ca un pumnal un punct de lumină orbitoare. Punctul se înălţă lent şi se împrăştie în lateral într-o lamă subţire în formă de semilună. În câteva

secunde se văzură doi sori, ca nişte furnale de lumină, sfâşiind marginea neagră a orizontului din flăcări albe. Prin atmosfera subţire de sub ei se împrăştiară dâre aprinse de culoare.

— Focurile zorilor...! icni Zaphod. Cei doi sori gemeni Soulianis şi Rahm...!

— Sau cum s-or numi ei, zise Ford încet.

— Soulianis şi Rahm!

Sorii străluciră în spaţiu şi o muzică fantomatică începu să plutească pe punte: Marvin fredona ironic, deoarece îi ura atât de mult pe oameni.

Privind spectacolul de lumină din faţa lor, Ford simţi emoţia crescând în el, dar era doar emoţia vederii unei planete noi şi ciudate, îi era suficient s-o vadă aşa cum era. Îl irita un pic că Zaphod trebuia să-şi impună fanteziile lui stupide ca să creadă în ce spune. Tot acest nonsens cu Magrathea părea o chestie juvenilă. Nu e suficient oare să vezi o grădină frumoasă? Trebuie să mai şi crezi că în capătul ei sunt zâne?

Pentru Arthur, toată afacerea asta cu Magrathea părea de neînţeles. Se furişă lângă Trillian şi o întrebă ce se petrece acolo.

— Eu ştiu doar ce mi-a spus Zaphod, şopti ea. Se pare că Magrathea este un soi de legendă din vremuri antice, în care nimeni nu crede cu adevărat. Seamănă un pic cu Atlantida de pe Pământ, cu excepţia faptului că magratheenii obişnuiau să fabrice planete.

Arthur clipi şi simţi că îi scapă ceva important. Brusc îşi dădu seama despre ce era vorba.

— Pe nava asta spaţială există ceai? întrebă el.

În vreme ce *Inima de Aur* îşi continua călătoria orbitală, planeta se dezvăluia tot mai mult privirilor. Sorii se ridicaseră acum pe cerul negru, efectele pirotehnice ale zorilor se terminaseră, iar suprafaţa planetei părea stearpă şi banală în lumina obişnuită a zilei – cenuşie, prăfoasă şi cu

un contur extrem de vag. Părea moartă şi rece ca o criptă funerară. Din când în când, contururi promiţătoare apăreau la orizontul îndepărtat – ravene, poate munţi, poate chiar oraşe – dar în vreme ce se apropiau, liniile se înmuiau şi se estompau în anonimat. Suprafaţa planetei era înceţoşată de timp şi de mişcarea înceată a atmosferei subţiri şi stătute, care o învelea de secole. Era clar că era o planetă foarte, foarte bătrână.

Ford încercă o clipă de îndoială urmărind peisajul cenuşiu de sub ei. Imensitatea timpului îl îngrijora; simţea timpul ca pe o prezenţă fizică. Îşi drese glasul.

— Păi, chiar presupunând că e…

— Este, rosti ferm Zaphod.

— Ceea ce nu e, continuă Ford. Ce vrei de la ea, oricum? Nu e nimic aici.

— Nu la suprafaţă, replică Zaphod.

— Bine, presupunând că e ceva, bănuiesc că nu ai venit aici pentru arheologia industrială pură. Ce cauţi?

Unul dintre capetele lui Zaphod se uită în altă parte. Celălalt privi în jur, ca să vadă la ce se uita primul cap, care nu privea spre nimic anume.

— Ei bine, rosti aerian Zaphod, parţial din curiozitate, parţial dintr-un simţ al aventurii, dar în cea mai mare parte cred că e vorba de faimă şi de bani…

Ford se uită la el cu asprime. Avea impresia foarte clară că Zaphod n-avea nici cea mai mică idee de ce venise acolo.

— Să ştiţi că nu-mi place deloc cum arată planeta aia, zise Trillian, scuturată de un fior.

— Ah, nu lua chestia asta în seamă! Cu jumătate din averea fostului Imperiu Galactic depozitată undeva pe ea, îşi permite să arate înfricoşător.

„Prostii”, îşi spuse Ford. Chiar dacă planeta era leagănul unor civilizaţii antice acum transformate în pulbere, chiar presupunând un număr de alte lucruri improbabile, era

imposibil ca acolo să fie depozitate bogăţii mari, care acum să mai aibă vreo importanţă.

— Cred că este doar o planetă moartă, zise el.

— Suspansul mă omoară, interveni şi Arthur, ca să testeze apele.

Stresul şi tensiunea nervoasă reprezintă acum probleme sociale serioase în toate părţile galaxiei, iar următoarele fapte vor fi dezvăluite în avans, în ideea ca această situaţie să nu fie sub niciun chip exacerbată.

Planeta în discuţie este de fapt legendara Magrathea. Atacul mortal cu rachete care urmează să fie lansat în curând de un vechi sistem automat de apărare va duce doar la spargerea a trei ceşti de cafea şi a unei cuşti de şoareci, la zgârierea braţului cuiva şi la crearea înainte de termen, urmată de brusca lui anihilare, a unui ghiveci cu petunii şi a unui caşalot inofensiv.

Pentru păstrarea unui oarecare sentiment al misterului, nu se va face încă nicio dezvăluire despre persoana al cărei braţ a fost zgâriat. Acest lucru poate constitui un subiect de suspans fără probleme, de vreme ce oricum nu are nicio semnificaţie.

17

După un început de zi cam ezitant, mintea lui Arthur reuşise să se recompună după şocurile prin care trecuse cu o zi înainte. Descoperise o maşinărie Nutri-Matic, de unde luase un pahar de plastic plin cu un lichid care nu semăna deloc, decât foarte puţin, cu ceaiul. Era foarte interesant cum funcţiona maşinăria. Când era apăsat butonul „băutură”, aceasta efectua o examinare instantanee şi

extrem de detaliată a buricelor degetelor celui care dăduse comanda, o analiză spectroscopică a metabolismului clientului şi apoi trimitea mici semnale experimentale pe canalele nervoase către centrii gustului din creierul subiectului, pentru a depista ce anume i se potrivea cel mai bine. În orice caz, nimeni nu ştia exact de ce proceda maşinăria astfel, deoarece în mod invariabil ea livra o ceaşcă de lichid care nu semăna deloc, decât foarte puţin, cu ceaiul. Maşinăria Nutri-Matic era proiectată şi fabricată de Corporaţia Cibernetică Sirius, al cărei departament de reclamaţii acoperă acum ca dimensiuni toate spaţiile deschise de pe primele trei planete ale sistemului stelar Sirius Tau.

Arthur bău lichidul şi îl găsi înviorător. Privi din nou spre ecrane şi urmări trecerea pe dedesubt a altor câtorva sute de kilometri de suprafaţă cenuşie şi golaşă. Brusc îi veni în minte să pună o întrebare care îl preocupa de mai mult timp:

— Este sigură?

— Magrathea este moartă de cinci milioane de ani, răspunse Zaphod, aşa că bineînţeles că e sigură. Chiar şi fantomele probabil că s-au aşezat la casele lor acum şi au familii.

În acel moment, un sunet ciudat şi inexplicabil se auzi pe punte – un sunet ca de fanfară aflată undeva departe; un sunet găunos, metalic şi lipsit de substanţă. Sunetul precedă o voce la fel de găunoasă, metalică şi lipsită de substanţă. Vocea rosti:

— *Salutări vouă…*

Cineva de pe planeta moartă li se adresa.

— Computer! strigă Zaphod.

— Salutare!

— Ce e cu semnalul ăsta?

— Oh, doar o bandă veche de cinci milioane de ani, care emite spre noi.

— O ce? O înregistrare?

— Şşşt! făcu Ford. Mesajul continuă.

Vocea era bătrână, plină de curtoazie, aproape fermecătoare, dar era marcată de o ameninţare imposibil de confundat.

— Este un anunţ înregistrat, *zise vocea,* *deoarece mă tem că în acest moment noi am dispărut. Consiliul comercial de pe Magrathea vă mulţumeşte pentru vizita voastră mult stimată…*

— O voce de pe Magrathea antică! urlă Zaphod.

— Bine, bine, îl potoli Ford.

— *…dar regretă,* continuă vocea, *că întreaga planetă este temporar închisă pentru afaceri. Vă mulţumim. Dacă vreţi să vă lăsaţi numele şi adresa la care puteţi fi contactaţi, vă rugăm să vorbiţi când auziţi tonul.*

Urmă un bâzâit scurt, apoi se lăsă tăcerea.

— Vor să scape de noi, rosti nervoasă Trillian. Ce facem?

— E doar o înregistrare, zise Zaphod. Mergem înainte. Ai priceput, computer?

— Am priceput, zise computerul, accelerând uşor nava.

După o secundă şi ceva se auzi din nou aceeaşi fanfară, apoi vocea:

— Am vrea să vă asigurăm că, de îndată ce afacerile noastre vor fi reluate, vom face anunţuri în toate revistele potrivite şi în suplimentele color, iar clienţii noştri vor putea alege iarăşi dintre cele mai bune coordonate geografice contemporane. Ameninţarea din voce deveni şi mai evidentă*. Între timp, le mulţumim clienţilor noştri pentru interesul lor generos şi am vrea să le cerem să plece. Acum.*

Arthur se uită la chipurile nervoase ale tovarăşilor lui.

— Presupun că ar fi mai bine să plecăm, nu? propuse el.

— Şşt! şuieră Zaphod. Nu avem de ce să ne facem griji.

— Atunci, de ce este toată lumea atât de încordată?

— Suntem doar interesaţi! Computer, începi coborârea în

atmosferă şi pregăteşte-te de aterizare.

De această dată, fanfara se auzi tare de tot, iar vocea deveni rece:

— Este extrem de apreciabil faptul că entuziasmul vostru pentru planeta noastră nu se lasă abătut, dar vrem să vă asigurăm că rachetele ghidate care acum converg către nava voastră fac parte dintr-un serviciu special pe care noi îl oferim tuturor clienţilor noştri mai entuziaşti, iar focoasele nucleare complet armate sunt, desigur, doar un detaliu de curtoazie. Abia aşteptăm să vă deservim şi în viaţa viitoare… Mulţumim.

Vocea se stinse brusc.

— Oh! exclamă Trillian.

— Ăă… bâjbâi Arthur.

— Ei bine? întrebă Ford.

— Ascultaţi, zise Zaphod, chiar nu vreţi să pricepeţi? Este doar un mesaj înregistrat. E vechi de milioane de ani. Nu ni se aplică nouă, clar?

— Atunci, cum rămâne cu rachetele? întrebă Trillian.

— Rachete? Nu mă face să râd.

Ford îl bătu pe Zaphod pe umăr şi arătă ecranul din spate. La distanţă în urma lor, două săgeţi argintii urcau clar prin atmosfera planetei, către navă. O schimbare bruscă de magnitudine le aduse aproape – două rachete masive şi adevărate, care goneau pe cer. Periculozitatea bruscă a imaginii era şocantă.

— Am impresia că se străduiesc să ni se aplice nouă, remarcă Ford.

Zaphod se uită uluit la proiectile.

— Hei, e groaznic! Cineva de acolo de jos încearcă să ne ucidă!

— Groaznic, îl îngână Arthur.

— Dar nu vă daţi seama ce înseamnă asta?

— Ba da. O să murim.

— Bun, dar dincolo de asta?

— *Dincolo de* asta?

— Înseamnă că trebuie să fi dat peste ceva!

— Cât de repede putem scăpa de aici?

Cu fiecare secundă, imaginea rachetelor pe ecran devenea tot mai mare. Se rotiseră pe un curs de abordare direct, aşa că acum nu se mai vedeau decât capetele focoaselor venind drept spre ei.

— Din curiozitate, rosti Trillian, ce vom face?

— Ne vom păstra sângele rece, răspunse Zaphod.

— Asta e tot? ţipă Arthur.

— Nu. De asemenea, vom trece la... ăă... la acţiune evazivă! zise Zaphod, cuprins de un acces brusc de panică. Computer, ce acţiune evazivă putem întreprinde?

— Ăă, mă tem că niciuna, prieteni.

— ...atunci altceva, continuă Zaphod.

— Se pare că există ceva care îmi bruiază sistemele de ghidare, explică vesel computerul. Timp până la impact, patruzeci şi cinci de secunde. Vă rog să îmi spuneţi Eddie, dacă asta vă ajută să vă relaxaţi.

Zaphod încercă să fugă simultan în mai multe direcţii la fel de decisive.

— Bine! exclamă el. Ăă... trebuie să trecem nava pe control manual.

— O poţi pilota? întrebă Ford cu voce politicoasă.

— Nu, tu poţi?

— Nu.

— Trillian, tu poţi?

— Nu.

— Perfect. O s-o facem împreună.

— Nici eu nu pot, interveni Arthur, care simţea că sosise timpul să se facă remarcat.

— Am bănuit asta, replică Zaphod. Bun! Computer, vreau control manual deplin, acum.

— S-a făcut, zise computerul.

Mai multe panouri mari se deschiseră, iar din ele ieşiră

bancuri de console de control, împroşcând echipajul cu bucăţele de ambalaj de polistiren expandat şi rotocoale de celofan. Consolele de control nu fuseseră folosite niciodată. Zaphod se holbă la ele înnebunit.

— Bine. Ford, motoarele pe complet înapoi şi ia zece grade la tribord. Sau ceva de genul ăsta…

— Mult noroc, prieteni, ciripi computerul, treizeci de secunde până la impact…

Ford se repezi la consolele de control – doar câteva manete îi spuneau cât de cât ceva, aşa că trase de ele. Nava se scutură şi gemu, în vreme ce motoarele de ghidaj încercară să tragă, fiecare în legea lui. Ford dădu drumul la jumătate din manete şi nava ţâşni într-un viraj în ac de păr şi se întoarse pe drumul pe care venise, drept spre rachete.

Pernele de aer ieşiră din pereţi într-o clipită, în vreme ce toţi cei de pe punte se treziră aruncaţi în ele. Câteva clipe, forţa inerţială îi menţinu aplatizaţi, căutând aerul cu disperare, incapabili să se mişte. Zaphod se agită şi împinse cu o frenezie de maniac, astfel că în cele din urmă reuşi o lovitură sălbatică într-un mic levier care făcea parte din sistemul de ghidare.

Levierul se deplasă cu toată forţa. Nava se răsuci violent şi ţâşni în sus. Echipajul fu aruncat cu sălbăticie pe spate, de-a lungul cabinei. Exemplarul lui Ford din *Ghidul autostopistului galactic* se zdrobi de o altă parte a consolei de control, cu rezultatul că *Ghidul* începu să explice oricui voia să asculte care erau cele mai bune modalităţi de a fura glande de piţigoi antarean de pe Antares (o glandă de piţigoi antarean înfiptă pe un mic băţ este o delicatesă revoltătoare, dar mult căutată, şi adesea se plătesc sume mari de bani pentru aşa ceva de către idioţi foarte bogaţi care vor să impresioneze alţi idioţi foarte bogaţi), iar nava căzu brusc din cer, ca o piatră.

Bineînţeles că la un moment dat se întâmplă ca un

membru al echipajului să încaseze o zgârietură urâtă pe braţ. Chestia asta trebuie subliniată deoarece, aşa cum a fost deja dezvăluit, echipajul scăpă astfel complet nevătămat, iar rachetele nucleare mortale ratară nava. Siguranţa echipajului era neîndoielnică.

— Douăzeci de secunde până la impact, prieteni… zise computerul.

— Atunci, porneşte din nou nenorocitele alea de motoare! se răţoi Zaphod.

— Oh, categoric, prieteni.

Cu un muget subtil, motoarele reveniră la viaţă, nava reuşi să se redreseze frumos din vrie şi porni din nou spre rachete.

Computerul începu să cânte:

— Când te plimbi prin furtună, ţine-ţi capul drept în sus…

Zaphod urlă la el să tacă, dar vocea lui se pierdu în vacarmul a ceea ce toată lumea presupuse că reprezintă apropierea distrugerii.

— Şi nu… te teme… de întuneric! scânci Eddie.

În cursul procesului de revenire, nava se rotise de fapt cu fundul în sus şi aşa cum stăteau acum, lipiţi de tavan, membrilor echipajului le era imposibil să ajungă la sistemul de ghidaj.

— La sfârşitul furtunii… gânguri Eddie.

Cele două rachete se apropiau ameninţătoare pe ecrane, cu un zgomot de tunet.

— …este un cer auriu…

*Î*nsă, printr-un noroc extraordinar, rachetele nu îşi adaptaseră pe deplin traiectoria de zbor la cea a navei care se deplasa haotic, aşa că trecură chiar pe sub ea.

— Şi trilul dulce şi argintiu al ciocârliei.. Timp revizuit până la impact, cincisprezece secunde, prieteni… *Mergi mai departe prin vânt…*

Rachetele virară abrupt în ac de păr şi plonjară din nou în

urmărire.

— Asta e, rosti Arthur, uitându-se la ele. Acum chiar o să murim, nu-i aşa?

— Aş vrea să termini cu asta, strigă Ford.

— Păi, o să murim, nu?

— Da.

— Mergi mai departe prin ploaie… cânta Eddie.

O idee trecu prin mintea lui Arthur. Se strădui să se ridice în picioare.

— De ce nu porneşte nimeni chestia asta cu Cursa de Improbabilitate? întrebă el. Probabil că am putea ajunge până acolo.

— Ce, eşti nebun? ripostă Zaphod. Fără o programare adecvată, se poate întâmpla orice.

— Mai contează în acest moment?

— Deşi visurile tale vor fi strivite şi aruncate în aer… cânta Eddie.

Arthur se chinui să ajungă la una dintre decoraţiunile aflate în locul în care peretele se întâlnea cu tavanul.

— Mergi mai departe, mergi mai departe, cu speranţa în inimă…

— Ştie cineva de ce Arthur nu poate porni Cursa de Improbabilitate? urlă Trillian.

— Şi nu vei merge niciodată singur… Impact în cinci secunde, a fost nemaipomenit să vă cunosc, prieteni, Dumnezeu să binecuvânteze… *Nu te… vei… plim… ba nici… odată… singur!*

— Am întrebat, urlă Trillian, ştie cineva…

În clipa următoare avu loc o explozie năucitoare de zgomot şi lumină.

18

Iar după aceea se petrecu ceva simplu: *Inima de Aur* îşi continuă drumul perfect normal, cu un interior interesant redecorat. Era cumva mai mare şi colorat în tonuri delicate de verde şi albastru. În centru, o scară în spirală, care nu ducea nicăieri anume, se ridica într-o feerie de ferigi şi flori galbene, iar alături de ea un piedestal de piatră găzduia principalul terminal de computer. Lumini şi oglinzi aşezate cu măiestrie creau iluzia unei sere care se deschidea spre o grădină atent îngrijită. În jurul serei se găseau mese cu plăci din marmură aşezate pe picioare incredibil de frumoase din fier forjat. Privind suprafaţa lustruită a marmurei, în faţa ochilor îţi apăreau forme vagi de instrumente muzicale, iar la atingere instrumentele se materializau instantaneu. Privite din unghiurile adecvate, oglinzile păreau să reflecte toate ecranele cu date, deşi nu era deloc clar de unde anume se reflectau acestea. Totul era, de fapt, senzaţional de frumos.

Relaxându-se într-un şezlong, Zaphod Beeblebrox zise:

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Păi, tocmai spuneam că lângă mine este comutatorul de Cursă de Improbabilitate… rosti Arthur, şezând lungit lângă un mic iaz cu peşti şi dând din mână spre locul în care fusese comutatorul.

Acum acolo se afla o plantă într-un ghiveci.

— Dar unde ne aflăm? întrebă Ford, care şedea pe scara în spirală, ţinând în mână un pahar bine răcit de Pan Galactic Gargle Blaster.

— Cred că exact unde eram şi înainte… zise Trillian, în vreme ce, de jur împrejurul lor, oglinzile arătară brusc o imagine plină de băşici a peisajului de pe Magrathea, care încă se derula sub ei.

Zaphod se ridică din şezlong.

— Atunci, ce s-a întâmplat cu rachetele?

În oglinzi se ivi o imagine nouă şi uluitoare.

— Se pare, răspunse nesigur Ford, că s-au transformat într-un vas cu petunii şi un caşalot care pare foarte surprins…

— Cu un Factor de Improbabilitate, interveni Eddie, de unu contra opt milioane şapte sute şaizeci şi şapte de mii o sută douăzeci şi opt.

Zaphod se uită la Arthur:

— Te-ai gândit la asta, pământeanule?

— Păi, răspunse Arthur, eu doar am…

— Să ştii că te-ai gândit foarte bine. Să porneşti Cursa de Improbabilitate preţ de o secundă fără să activezi ecranele de protecţie. Hei, puştiule, ştii că tocmai ne-ai salvat vieţile?

— Oh, rosti Arthur, păi, n-a fost nimic, zău…

— N-a fost? Bine, las-o baltă atunci. Computer, du-ne pe sol.

— Dar…

— Am spus s-o laşi baltă.

Un alt fapt trecut cu vederea a fost acela că, în ciuda tuturor probabilităţilor, un caşalot fusese brusc adus la viaţă la câţiva kilometri de suprafaţa unei planete ciudate.

Şi, pentru că asta nu reprezintă deloc o poziţie de siguranţă pentru un caşalot, biata şi nevinovata creatură avu foarte puţin timp la dispoziţie ca să se împace cu identitatea ei de balenă înainte de a se împăca o dată pentru totdeauna cu gândul că nu mai este deloc balenă.

Iată o înregistrare completă a gândirii ei din clipa în care şi-a început viaţa, până în clipa în care aceasta s-a sfârşit.

Ah…! Ce se petrece? Aă, scuze, cine sunt eu?

Alo?

De ce sunt aici? Care e scopul meu în viaţă?

Cum adică cine sunt eu?

Calmează-te, stăpâneşte-te... Oh! Uite o senzaţie interesantă! E ca un... căscat, ca o gâdilătură în... în... în fine, cred că mai bine ar fi să găsesc nume pentru lucruri, dacă vreau să îmi croiesc un drum în ceea ce de dragul discuţiei am să denumesc „lume”. Aşa că am să-i spun „stomac”.

Bun. Oooh, senzaţia devine tot mai puternică. Şi, hei, ce-i cu sunetul ăsta de şuierat mugitor trecând pe lângă ceea ce brusc am să numesc „cap”? Poate că îl pot boteza... „vânt”! Este un nume bun? O să meargă... poate că găsesc un nume mai bun pentru el mai târziu, când am să descopăr ce reprezintă. Trebuie să fie ceva foarte important, pentru că în jur e plin de aşa ceva. Hei! Ce e chestia asta? Asta... să-i spunem „coadă” – da, „coadă”. Hei! Pot da din ea destul de bine, nu? Ah! Mă simt minunat! Nu pare să rezolve multe lucruri, dar probabil că o să descopăr mai târziu la ce foloseşte. Şi acum – mi-am construit o imagine coerentă a lucrurilor deja?

Nu.

Nu contează. Hei, mă simt emoţionată, sunt atâtea de aflat, atâtea de aşteptat, anticiparea mă ameţeşte de-a dreptul...

Sau să fie vântul?

E chiar mult vânt, nu?

Şi, oh! Hei! Ce e chestia asta care vine brusc şi foarte repede spre mine? Foarte, foarte repede. Atât de mare şi de plată şi de rotundă, are nevoie de un nume mare şi răsunător precum... ou... ol... bol... sol! Asta el E un nume bun – sol!

Mă întreb dacă va fi prieten cu mine.

După un zgomot surd şi ud, restul deveni tăcere.

Curios, dar singurul lucru care trecu prin mintea vasului de petunii în vreme ce cădea a fost: Nu, ah nu, nu din nou!

Mulţi indivizi au făcut ulterior supoziţii că, dacă am fi aflat exact de ce gândise vasul cu petunii aşa, am şti despre natura universului mult mai multe decât ştim acum.

19

— Luăm robotul ăsta cu noi? întrebă Ford, privind cu neplăcere spre Marvin, care şedea într-o poziţie ciudat de ghemuită în colţ, sub un mic palmier.

Zaphod îşi mută privirea de la ecranele cu oglinzi care prezentau o imagine panoramică a peisajului plin de bube pe care aterizase deja Inima de Aur.

— Oh, androidul paranoic, zise el. Mda. Îl luăm cu noi.

— Dar ce putem face cu un robot maniaco-depresiv?

— Tu crezi că ai probleme, interveni Marvin ca şi cum se adresa unui sicriu proaspăt ocupat, dar ce-ţi rămâne de făcut dacă chiar eşti un robot maniaco-depresiv? Nu, nu te obosi să răspunzi la asta, sunt de cincizeci de mii de ori mai inteligent decât tine şi nici măcar eu nu cunosc răspunsul. Mă doare capul doar încercând să mă cobor la nivelul tău.

Trillian dădu buzna pe uşă, venind dinspre cabina ei.

— Au dispărut şoarecii mei albi!

Pe ambele chipuri ale lui Zaphod nu se citi nicio expresie de îngrijorare sau preocupare.

— La naiba cu şoarecii tăi albi!

Trillian îi aruncă o privire supărată şi se făcu din nou nevăzută.

Este posibil ca remarca ei să fi suscitat o mai mare atenţie dacă ar fi existat o conştientizare generală a faptului că fiinţele umane sunt a treia formă de viaţă de pe Pământ în ordinea inteligenţei, nu a doua, aşa au crezut până acum cei mai mulţi observatori independenţi.

— Bună ziua, băieţi.

Vocea era ciudat de familiară şi în acelaşi timp ciudat de bizară. Avea un ton matriarhal. Se prezentă în faţa echipajului când acesta ajunse la sasul de ieşire pe planetă. Membrii echipajului se uitară, nedumeriţi unii la alţii.

— E computerul, explică Zaphod. Am descoperit că avea o personalitate de rezervă pentru urgenţă, care am socotit că i se potriveşte mai bine.

— Asta va fi prima voastră zi pe o planetă nouă şi ciudată, continuă noua voce a lui Eddie, aşa că vreau ca toţi să vă înfăşuraţi în ceva călduros şi să nu vă jucaţi cu vreun monstruleţ răutăcios cu ochi de insectă.

Zaphod bătu cu degetele, nerăbdător, în chepeng.

— Îmi cer scuze, zise el, cred că ar fi mai bine să plecăm la drum fără atâtea reguli.

— Aşa! spuse a batjocură computerul. Cine a zis asta?

— Vrei să deschizi chepengul, te rog, computer? ceru Zaphod, încercând să nu se enerveze.

— Nu, până ce nu iese în faţă cel care a rostit acele vorbe, se încăpăţână computerul, închizându-şi câteva sinapse.

— Of, Doamne, mormăi Ford, care stătea lipit de un perete şi începuse să numere până la zece.

Era profund îngrijorat că, într-o zi, formele de viaţă capabile de sentimente aveau să uite cum să facă aşa ceva. Oamenii îşi puteau demonstra independenţa faţă de computere doar numărând.

— Haide, insistă Eddie.

— Computer… începu Zaphod…

— Aştept, îl întrerupse Eddie. Pot aştepta toată ziua, dacă e nevoie…

— Computer… zise din nou Zaphod, care încercase să găsească o cale subtilă de a argumenta ca să blocheze criza de rezistenţă a computerului şi decisese în cele din urmă să nu intre în dispută cu el pe terenul acestuia. Dacă

nu deschizi chepengul de ieşire în acest moment, mă duc drept la băncile tale de date şi te reprogramez cu un topor foarte mare, ai înţeles?

Şocat, Eddie tăcu şi se gândi la cele auzite. Ford continua să numere în tăcere. Era aproape cel mai agresiv mod de comportament faţă de un computer, echivalentul acţiunii de a te posta în faţa unei fiinţe umane şi de a-i spune: sânge… sânge… sânge… sânge…

În cele din urmă, Eddie rosti încetişor:

— Văd că avem cu toţii de lucrat la această relaţie.

După care chepengul se deschise. Îi izbi un vânt de gheaţă, aşa că se îmbrăţişară strâns şi păşiră pe treptele rampei de coborâre până pe solul pustiu de pe Magrathea.

— Totul se va sfârşi în lacrimi, o ştiu, strigă Eddie după ei, apoi închise chepengul.

Câteva minute mai târziu deschise şi închise chepengul din nou, ca răspuns la o comandă care îl luă complet prin surprindere.

20

Cinci siluete se deplasau încet pe terenul ars. Părţi din acest teren erau plictisitor de cenuşii, alte părţi plictisitor de maro, iar restul şi mai puţin interesant de privit. Totul semăna cu o mlaştină secată, golită acum de toată vegetaţia şi acoperită cu un strat de praf gros de circa trei centimetri. Era extrem de frig.

Zaphod se simţea în mod clar deprimat. Se îndepărtă de unul singur şi curând dispăru din raza vizuală a celorlalţi în spatele unei mici ridicături a solului.

Vântul îi ardea lui Arthur ochii şi urechile, iar aerul rarefiat îl strângea de gât. În orice caz, cel mai tare îl ardea

propriul creier.

— Este fantastic… rosti el, iar vocea îi sună ciudat în urechi.

Sunetul era prost transmis în acea atmosferă rarefiată.

— Pentru mine e doar o gaură dezamăgitoare, zise Ford. M-aş distra mai bine într-un vas cu excremente de pisică.

Simţea cum creşte iritarea în el. Dintre toate planetele de pe toate sistemele stelare din toată galaxia – multe dintre ele sălbatice şi exotice, mustind de viaţă – trebuia să eşueze într-o fundătură ca asta, după ce cincisprezece ani fusese un proscris? Nu se vedea absolut nimic în jur. Ford se apleca şi culese o bucată rece de ţărână, dar sub ea nu văzu nimic care să merite parcurgerea a mii de ani-lumină.

— Nu, insistă Arthur, nu înţelegi, pentru mine este pentru prima dată că păşesc cu adevărat pe suprafaţa altei planete… O întreagă lume extraterestră…! Şi totuşi, păcat că e o asemenea fundătură.

Trillian se îmbrăţişă singură, tremurând încruntată. Putea jura că zărise o mişcare uşoară şi neaşteptată cu colţul ochiului, dar când privi în direcţia respectivă, constată că nu era vorba decât de navă, nemişcată şi tăcută, la o distanţă de circa o sută de ani în spatele lor.

Se simţi uşurată o secundă mai târziu, când îl zăriră cu toţii pe Zaphod stând pe vârful ridicăturii de pământ şi făcându-le semn să vină lângă el. Părea emoţionat, dar nu se putea auzi clar ce spunea, din pricina vântului şi a atmosferei rarefiate.

Apropiindu-se de ridicătura de teren, constatară că aceasta părea circulară – ca un crater cu diametrul de circa o sută cincizeci de metri. Pe marginea craterului, terenul ridicat era împestriţat cu noduli negri şi roşii. Se opriră şi se uitară la un astfel de nodul. Era ud. Şi avea aspect de cauciuc.

Cu groază îşi dădură seama că era o bucată proaspătă de carne de balenă.

În vârful buzei craterului se întâlniră cu Zaphod.

— Priviţi, zise el, arătând spre centrul craterului.

În centru zăcea carcasa explodată a unui caşalot care nu trăise suficient de mult ca să fie dezamăgit de viaţă. Tăcerea era întreruptă doar de spasmele involuntare ale gâtlejului lui Trillian.

— Presupun că n-are niciun sens să încercăm să o îngropăm? murmură Arthur, care regretă imediat întrebarea.

— Veniţi, zise Zaphod, începând să coboare spre centrul craterului.

— Ce, să mergem acolo jos? se miră Trillian, cu un dispreţ evident.

— Mda, răspunse Zaphod, haideţi, vreau să vă arăt ceva.

— Dar vedem şi de aici!

— Nu asta, replică Zaphod, altceva. Haideţi.

Ezitară cu toţii.

— Haideţi, insistă Zaphod. Am găsit o cale de intrare.

— *Către ce?* exclamă Arthur cu groază.

— Către interiorul planetei! Un pasaj subteran. Forţa impactului cu balena a deschis calea de acces şi pe acolo trebuie să trecem. Acolo unde nimeni nu a pătruns de cinci milioane de ani, chiar în măruntaiele timpului…

Marvin începu iarăşi să fredoneze ironic. Zaphod îi trase una şi robotul tăcu.

Tremurând de dezgust, îl urmară cu toţii pe panta craterului, încercând din răsputeri să nu privească spre rămăşiţele celei care îl provocase.

— Viaţa, rosti Marvin cu mare tristeţe, o poţi uri sau ignora, dar nu-ţi poate plăcea.

Acolo unde se prăbuşise balena, solul cedase, dezvăluind o reţea de galerii şi pasaje, acum în mare parte obstrucţionate de moloz. Zaphod începuse curăţenia, înlăturând molozul de la intrarea într-una dintre galerii, dar Marvin era capabil să se descurce mult mai repede. Din

temniţele subpământene răbufni un val de aer stătut, în bătaia căruia torţa aprinsă de Zaphod nu reuşi să facă prea multă lumină.

— Conform legendei, rosti el, magratheenii îşi duceau vieţile în majoritate sub pământ.

— De ce? întrebă Arthur. Era prea multă poluare la suprafaţă sau prea multă populaţie?

— Nu, nu cred, răspunse Zaphod. Cred doar că nu le plăcea prea mult la suprafaţă.

— Eşti sigur că ştii ce faci? întrebă Trillian, mijind nervoasă ochii în întuneric. Am fost deja atacaţi o dată, ştii bine.

— Ascultă, puştoaico, sunt sigur că populaţia vie a acestei planete este zero plus noi patru, aşa că hai să intrăm acolo. Ăă, hei, pământeanule!

— Arthur mă cheamă.

— Mă rog, tu ai putea să ţii robotul ăsta cu tine şi să păzeşti capătul pasajului. Bine?

— Să păzesc? se repezi Arthur. De cine? Tocmai ai spus că nu e nimeni aici.

— Mda, păi… pentru siguranţă, bine?

— A cui? A voastră sau a mea?

— Bun băiat! Bine, plecăm.

Zaphod se furişă în pasaj, urmat de Trillian şi de Ford.

— Sper să petreceţi cu toţii nişte momente mizerabile, le ură Arthur.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Marvin, aşa va fi.

În câteva secunde, ceilalţi dispărură din raza lui vizuală. Arthur bătu din picior, apoi îşi spuse că mormântul unei balene nu e tocmai locul potrivit unde să baţi din picior. Marvin se uită bleg la el câteva clipe, apoi se închise singur.

Zaphod mergea repede prin pasaj, îngrozitor de nervos, dar încercând să-şi ascundă starea înaintând cu paşi siguri. Flutura torţa în jurul lui. Pereţii erau acoperiţi de plăci

întunecate şi erau reci la atingere, iar aerul mirosea a putreziciune.

— Uitaţi, ce v-am spus? zise el. O planetă locuită, Magrathea.

Continuă să meargă prin praful şi resturile de moloz care acopereau podeaua.

Lui Trillian, totul îi amintea inevitabil de metroul londonez, deşi pasajul era mult mai puţin părăginit. Din când în când, de-a lungul pereţilor, plăcile făceau loc unor mozaicuri mari – tipare în unghiuri simple şi culori strălucitoare. Trillian se opri şi studie unul dintre mozaicuri, dar nu putu găsi niciun sens. Îl chemă pe Zaphod.

— Hei, ai idee ce sunt aceste simboluri ciudate?

— Cred că sunt doar un soi de simboluri ciudate, răspunse Zaphod, abia catadicsind să întoarcă privirea.

Trillian dădu din umeri şi se grăbi după el. Din când în când, o uşă ducea în stânga sau în dreapta, spre camere micuţe pe care Ford le descoperi pline de echipamente computerizate învechite. Îl trase pe Zaphod ca să se uite într-una din aceste încăperi. Trillian îi urmă.

— Ascultă, zise Ford, tu susţii că asta e Magrathea…

— Mda, răspunse Zaphod, şi am auzit cu toţii vocea, nu?

— Bun, deci am înghiţit ideea că e Magrathea – deocamdată. Ce ai spus tu până acum nu îmi dă nicio idee despre modul în care ai reuşit să o găseşti în galaxie. Doar nu te-ai uitat într-un atlas stelar!

— Cercetare. Arhive guvernamentale. Treabă de detectiv. Câteva bănuieli norocoase. Foarte uşor.

— Şi după aceea ai furat Inima de Aur, ca să vii s-o cauţi?

— Am furat-o ca să caut multe lucruri.

— Multe lucruri! exclamă Ford, surprins. Cum ar fi?

— Nu ştiu.

— Cee?

— Nu ştiu ce caut.

— De ce nu?

— Deoarece... deoarece... probabil pentru că, dacă ştiam, n-aş fi fost în stare să caut.

— Ce, ai înnebunit?

— Este o posibilitate pe care nu am exclus-o complet încă, răspunse încet Zaphod. Ştiu despre mine doar cât poate descifra mintea mea în condiţiile actuale. Iar condiţiile actuale nu sunt bune.

Timp de câteva minute nimeni nu mai scoase o vorbă. Ford se uită la Zaphod cu mintea plină de gânduri de îngrijorare.

— Ascultă, prieten vechi, dacă vrei să... începu el într-un târziu.

— Nu, aşteaptă... O să-ţi spun ceva. Mie îmi place mult să experimentez. Îmi vine o idee să fac ceva şi atunci, hei, de ce să n-o fac? îmi dau seama că voi deveni preşedintele galaxiei şi exact asta se întâmplă, e uşor. Decid să fur nava asta. Decid să caut Magrathea şi o găsesc. Mda, caut cea mai bună cale să obţin ce vreau şi întotdeauna îmi iese. Ca şi cum aş avea un card Galacticredit care continuă să fie valabil, deşi niciodată nu e alimentat. Şi apoi, când mă opresc şi mă gândesc de ce am vrut să fac ceva şi cum mi-am dat seama cum să rezolv problema, mă cuprinde o dorinţă foarte puternică să nu mă mai gândesc la nimic. Ca acum. Pentru mine efortul e mare doar să vorbesc despre asta.

Zaphod făcu o pauză. Pentru o vreme se lăsă tăcerea. Apoi el se încruntă şi reluă:

— Noaptea trecută mi-am făcut iarăşi griji în privinţa asta. În legătură cu faptul că o parte a minţii mele nu părea să funcţioneze cum trebuie. Apoi mi-a trecut prin cap ideea că totul e ca şi cum altcineva îmi foloseşte mintea ca să obţină idei bune, fără să-mi spună şi mie despre asta. Am legat cele două idei şi am hotărât că e posibil ca cineva să-mi fi blocat o parte a minţii pentru un scop anume, şi de-asta nu sunt capabil să folosesc acea parte. M-am întrebat

dacă există vreo cale de a verifica.
M-am dus la infirmeria navei şi m-am conectat singur la dispozitivul encefalografic. Mi-am trecut ambele capete prin toate testele majore – toate testele pe care a trebuit să le efectuez în faţa ofiţerilor medicali guvernamentali înainte de ratificarea nominalizării mele la preşedinţie. Nu a apărut nimic. Cel puţin nimic neaşteptat. Testele au demonstrat că sunt inteligent, am imaginaţie, sunt iresponsabil, nu sunt de încredere, sunt extrovertit – nimic care să nu poată fi ghicit. Nicio altă anomalie. Aşa că am început să inventez alte teste, complet aleatorii. Nimic. Apoi am încercat să supraimprim rezultatele unui cap peste rezultatele celuilalt cap. Tot nimic. Într-un târziu m-am prostit, pentru că am socotit totul doar ca pe un atac de paranoia. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să iau poza supraimprimată şi s-o privesc printr-un filtru verde. Îţi aminteşti că eram întotdeauna superstiţios la culoarea verde când eram copil? Că întotdeauna am vrut să fiu pilot într-una dintre patrulele de negoţ?
Ford dădu din cap.
— Aşa am văzut totul, continuă Zaphod. Limpede ca lumina zilei. O întreagă secţiune din mijlocul ambelor creiere, care se leagă numai una de cealaltă şi de nimic din jurul lor. Un ticălos mi-a cauterizat toate sinapsele şi mi-a traumatizat electronic acei doi bulbi cerebrali.
Ford se holbă la el, îngreţoşat. Trillian se făcu albă.
— Ţi-a făcut cineva asta? şopti Ford.
— Da.
— Dar ai idee cine? Sau de ce?
— De ce? Pot doar să ghicesc. Dar ştiu cine a fost nemernicul.
— Ştii? Cum poţi să ştii?
— Pentru că şi-a lăsat iniţialele arse pe sinapsele cauterizate. Au fost lăsate acolo ca eu să le văd.
Ford se uită îngrozit la el şi începu să simtă că i se face

pielea de găină.

— Iniţiale? Arse în creierul tău?

— Da.

— Şi care erau, pentru numele lui Dumnezeu?

Zaphod se uită la el în tăcere câteva clipe. Apoi privi în altă parte.

— Z.B., rosti el încetişor.

În acel moment, un panou de oţel căzu cu zgomot în spatele lor şi în încăpere începu să intre gaz.

— Îţi povestesc despre asta mai târziu, rosti Zaphod înecându-se, după care toţi trei leşinară.

21

La suprafaţa planetei, Arthur se plimba necăjit.

Ford îi lăsase, dând dovadă de înţelepciune, exemplarul lui din *Ghidul autostopistului galactic*, ca Arthur să mai aibă cu ce să-şi ocupe timpul. Acum apăsă câteva butoane la întâmplare.

> *Ghidul autostopistului galactic* este o carte redactată foarte inegal şi conţine multe pasaje care pur şi simplu li s-au părut editorilor idei bune la momentul respectiv.
>
> Unul dintre aceste pasaje (peste care dădu acum Arthur) se presupune că relatează despre experienţele unuia, Veet Voojagig, un student tânăr şi discret de la Universitatea Maximegalon, care a urmat o carieră academică strălucită, studiind filologia antică, etica transformaţională şi teoria undei armonice a percepţiei istorice, după care, la sfârşitul unei nopţi de băut Pan Galactic Gargle Blaster cu Zaphod Beeblebrox, a devenit tot mai obsedat de ceea ce se întâmplase cu toate pixurile cu bilă pe care el le cumpărase în ultimii ani.

A urmat o perioadă dureroasă de cercetare, în cursul căreia a vizitat toate centrele majore de raportare a pixurilor cu bilă de pe cuprinsul galaxiei şi în cele din urmă a venit cu o mică teorie care a aprins imaginaţia publică. Individul susţinea că undeva în cosmos, alături de toate planetele locuite de umanoizi, reptiloizi, ihtioizi, copacoizi umblători şi nuanţe superinteligente ale culorii albastru, exista o planetă aflată în stăpânirea formelor de viaţă de tip pix cu bilă. Iar pixurile cu bilă nefolosite dispăreau către această planetă, strecurându-se tăcute prin găuri de vierme în spaţiu, către o lume în care ştiau că se pot bucura de o viaţă unică de tip pixoid, răspunzând la stimuli orientaţi către pixurile cu bilă şi în general ducând echivalentul pixoid al unei vieţi îndestulate.

Aşa cum e soarta teoriilor, şi aceasta a fost bună şi plăcută până ce Veet Voojagig a pretins brusc că a găsit această planetă şi că a lucrat acolo o vreme ca şofer de limuzină pentru o familie de pixuri verzi ieftine, de unde a fost luat, închis, apoi a scris o carte şi a fost în cele din urmă trimis în exil fiscal, ceea ce reprezintă soarta rezervată în mod obişnuit celor hotărâţi să se facă de râs în public.

Într-o bună zi, când a fost trimisă o expediţie pe coordonatele spaţiale pretinse de Voojagig pentru această planetă, s-a descoperit doar un mic asteroid locuit de un bătrân solitar, care susţinea continuu că nimic nu era adevărat, deşi s-a descoperit ulterior că individul minţea.

În orice caz, rămâne problema celor 60.000 de dolari altairieni misterioşi, plătiţi anual în contul lui bancar de pe Brantisvogan şi, bineînţeles, problema afacerii extrem de profitabile cu pixuri la mâna a doua a lui Zaphod Beeblebrox.

Arthur citi şi lăsă cartea jos. Robotul continua să stea acolo, inert. Arthur se ridică şi merse până în vârful craterului. Se plimbă în jurul acestuia. Urmări apusul

magnific al celor doi sori ai Magratheei.

Se întoarse în crater. Trezi robotul, deoarece oricum era mai bine să discute cu un robot maniaco-depresiv decât să nu schimbe o vorbă cu nimeni.

— Se lasă noaptea, zise el. Ascultă, robotule, apar stelele.

Din inima unei nebuloase întunecate se văd foarte puţine stele şi doar vag, dar ele erau acolo ca să fie văzute. Robotul se uită supus, apoi îşi întoarse privirea.

— Ştiu, rosti el. Ce păcat, nu-i aşa?

— Dar apusul ăla de soare! N-am văzut aşa ceva nici în cele mai sălbatice vise ale mele… cei doi sori! Ca nişte munţi de foc fierbând în spaţiu.

— L-am văzut, zise Marvin. E o porcărie.

— Acasă aveam un singur soare, perseveră Arthur. Să ştii că eu vin de pe o planetă denumită Pământ.

— Ştiu, replică Marvin, tot dai din gură pe tema asta. Sună groaznic.

— Ah, nu, era un loc frumos.

— Avea oceane?

— Da, oftă Arthur, oceane mari şi largi şi albastre care se rostogoleau…

— Nu suport oceanele, pufni Marvin.

— Spune-mi, te înţelegi bine cu alţi roboţi?

— Îi urăsc! Unde te duci?

Arthur nu mai putea suporta. Se ridicase din nou în picioare.

— Cred că o să mă mai plimb puţin, zise el.

— Nu te învinuiesc, rosti Marvin, după care numără cinci sute nouăzeci şi şapte de mii de milioane de oi înainte de a adormi din nou, o secundă mai târziu.

Arthur îşi trase palme, încercând să-şi entuziasmeze un pic circulaţia sângelui. Se căţără înapoi pe peretele craterului.

Deoarece atmosfera era atât de rarefiată şi din pricina

lipsei unei Luni, căderea nopţii se petrecea cu repeziciune, aşa că se făcuse deja foarte întuneric. În consecinţă, Arthur aproape călcă peste bătrân înainte de a-l observa.

22

Stătea cu spatele la Arthur şi urmărea ultimele licăre de lumină pierzându-se în beznă, dincolo de orizont. Era mai degrabă înalt, vârstnic şi îmbrăcat cu o robă lungă, cenuşie. Când se întoarse, se văzu că avea un chip subţire şi distins, ridat fără a deveni urât, genul de chip căruia i-ai încredinţa cu uşurinţă banii. Însă individul nu se întoarse cu totul încă, nici măcar ca să reacţioneze la icnetul de surpriză al lui Arthur.

În cele din urmă, ultimele raze de soare dispărură complet şi individul se întoarse. Chipul lui continua să fie luminat de undeva şi, căutând sursa de lumină, Arthur descoperi, la câţiva metri depărtare, o mică ambarcaţiune – ca un hovercraft liliputan. Ambarcaţiunea arunca o lumină slabă de jur împrejurul ei. Individul se uită la Arthur, mai degrabă cu tristeţe.

— Ţi-ai ales o noapte rece să ne vizitezi planeta moartă, rosti el.

— Cine… cine eşti? îngăimă Arthur.

Individul se uită în altă parte. Din nou chipul îi păru inundat de o expresie de tristeţe.

— Numele meu are mai mică importanţă, răspunse el.

Părea să-l bântuie un gând anume. Era clar că nu avea chef de o conversaţie rapidă. Arthur se simţi ciudat.

— Eu… ăă… m-ai şocat… zise el, ezitând.

Individul privi spre el şi ridică uşor din sprâncene.

— Hmmm?

— Am spus că m-ai şocat.
— Nu te alarma, nu-ţi voi face rău.
Arthur se încruntă.
— Dar ai tras în noi! Rachetele alea… zise el.
Individul privi ţintă spre fundul craterului. Licărul uşor emis de ochii lui Marvin arunca umbre roşii vagi asupra imensei carcase a balenei. Individul chicoti uşor.
— Un sistem automat, zise el, oftând încet. Computere antice înşirate în măruntaiele planetei bat măsura mileniilor întunecate, iar erele se aşază grele şi pline de praf pe băncile lor de date. Cred că mai trag din când în când cu ceva ca să mai scape de monotonie. Se uită extrem de serios la Arthur şi adăugă: Să ştii că sunt un mare admirator al ştiinţei.
— Oh… ăă, zău? întrebă Arthur, începând să-l găsească pe individ interesant, deşi oarecum deconcertant.
— Da, da, rosti bătrânul, după care tăcu pur şi simplu.
— Aha, zise Arthur, ăă…
Avea sentimentul bizar că era prins în mijlocul unui adulter, surprins de bărbatul femeii care intră ca o furtună în dormitor, îşi schimbă pantalonii, rosteşte câteva remarci benigne despre vreme, apoi pleacă din nou.
— Mi se pare că ţi-e rău, zise bătrânul, dovedind o îngrijorare politicoasă.
— Ăă, nu… De fapt, da. De fapt, vezi tu, nu ne aşteptam să găsim pe cineva aici. Am bănuit că eraţi cu toţii morţi sau ceva de genul ăsta…
— Morţi? se miră bătrânul. Of, Doamne, nu, am fost adormiţi.
— Adormiţi? repetă incredul Arthur.
— Da, pe timpul recesiunii economice, înţelegi? explică bătrânul, părând să nu-l intereseze câtuşi de puţin dacă Arthur înţelegea ceva din ce spunea el sau nu.
Arthur îl îndemnă din nou.
— Ăă, recesiunea economică?

— Păi, vezi tu, acum cinci milioane de ani, economia galactică s-a prăbuşit şi, observând că planetele construite la comandă reprezintă o marfă de lux, înţelegi… Se opri şi se uită la Arthur. Doar ştii că am construit planete, nu? întrebă el cu solemnitate.

— Păi da, eu mi-am imaginat…

— Minunat negoţ, rosti bătrânul, cu un aer de regret în ochi. Mie întotdeauna mi-a plăcut să creez ţărmuri. Mă distram mereu de minune cu fiordurile… în fine, reluă el încercând să înnoade firul, a venit recesiunea şi am hotărât că am fi scutiţi de multe necazuri dacă am dormi în perioada respectivă. Aşa că am programat computerele să ne trezească la viaţă când se termină totul.

Omul îşi înăbuşi un căscat şi continuă:

— Computerele au fost conectate la indicele de curs al acţiunilor galactice, înţelegi, astfel ca noi toţi să fim readuşi la viaţă când toate planetele şi-au refăcut economiile suficient de bine ca să-şi permită serviciile noastre scumpe.

Cititor frecvent de *Guardian*[5], Arthur se simţi profund şocat auzind toate astea.

— Dar ăsta e un comportament cam neplăcut, nu?

— Chiar aşa! se miră bătrânul. Îmi cer scuze, am cam ieşit din ritm. Arătă spre fundul craterului. Robotul ăla e al tău? întrebă el.

— Nu, se auzi o voce metalică din crater, eu sunt doar al meu.

— Asta dacă îi spui robot, mormăi Arthur. E mai degrabă o maşinărie electronică de îmbufnare.

— Adu-l, zise bătrânul.

Arthur fu surprins să audă nota de hotărâre din vocea bătrânului.

Îl chemă pe Marvin, care se târî de-a lungul pantei făcând zgomotos pe invalidul, ceea ce nu era adevărat.

— Dacă mă gândesc mai bine, rosti bătrânul, lasă-l aici.

[5] Cotidian al Partidului Conservator din Marea Britanie (n. tr.).

Tu trebuie să vii cu mine. Ne aşteaptă lucruri măreţe.

Se întoarse spre ambarcaţiunea lui care, deşi nu părea să fi primit vreun semnal, acum plutea tăcută spre ei prin întuneric.

Arthur se uită la Marvin, care se dădea iarăşi în spectacol întorcându-se extrem de încet şi de greu şi pornind în jos pe panta craterului, mormăind tot felul de nimicuri pentru sine.

— Vino, zise bătrânul, vino acum sau vei răposa.

— Răposa? se miră Arthur. Cum adică?

— Care e numele tău, fiinţă umană?

— Dent. Arthur Dent.

— Răposa, ca în „răposatul Dentarthurdent”, răspunse bătrânul cu fermitate. E un soi de ameninţare, înţelegi. O nouă expresie de regret i se citi în ochi. Nici eu nu m-am descurcat prea bine cu ele, dar mi s-a spus că pot fi foarte eficiente.

Arthur clipi.

— Ce persoană extraordinară, mormăi el pentru sine.

— Poftim? făcu bătrânul.

— Oh, nimic, îmi cer scuze, rosti Arthur, stânjenit. În regulă, unde mergem?

— În maşina mea aeriană, răspunse bătrânul, făcându-i semn să intre în ambarcaţiunea care se odihnea tăcută lângă ei. Vom merge adânc în măruntaiele planetei, acolo unde chiar acum rasa noastră se trezeşte iarăşi din coma ei de cinci milioane de ani. Magrathea se deşteaptă.

Arthur se scutură involuntar şi se aşeză lângă bătrân. Ciudăţenia situaţiei şi mişcarea tăcută de săltare a ambarcaţiunii în vreme ce urca pe cerul nopţii aveau darul de a-l nelinişti profund. Se uită la bătrân, a cărui faţă era luminată de licărul indicatoarelor de pe panoul cu instrumente de control.

— Scuză-mă, zise el, pe tine cum te cheamă?

— Cum mă cheamă? repetă bătrânul, cu aceeaşi expresie

de tristeţe pe chip. Numele meu este… Slartibartfast.

Arthur simţi că se îneacă.

— Cum ai spus? exclamă el.

— Slartibartfast.

— *Slartibartfast?*

Bătrânul se uită la el cu seriozitate.

— Ţi-am spus că nu are importanţă, rosti el.

Maşina aeriană navigă prin noapte.

23

Faptul că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par este cunoscut şi important. De exemplu, pe planeta Pământ, omul a presupus întotdeauna că e mai inteligent decât delfinii deoarece a dobândit atât de multe – roata, New Yorkul, războaiele şi aşa mai departe – în vreme ce delfinii nu făceau altceva decât să se distreze în apă, cu giumbuşlucuri. Şi invers lucrurile stăteau la fel, căci delfinii crezuseră întotdeauna că sunt mult mai inteligenţi decât oamenii – din exact aceleaşi motive.

Ca o curiozitate, delfinii aflaseră cu mult înainte de distrugerea iminentă a planetei Pământ şi încercaseră de multe ori să alerteze omenirea cu privire la pericol. Numai că mesajele lor fuseseră greşit interpretate drept tentative amuzante de a împinge mingi de fotbal sau de a fluiera pentru aplauze, aşa că în cele din urmă au renunţat şi au părăsit Pământul prin mijloace proprii, cu puţin înainte de sosirea vogonilor.

Ultimul mesaj transmis de delfini a fost greşit interpretat ca o încercare surprinzător de sofisticată de a face un salt dublu pe spate printr-un cerc, fluierând în acelaşi timp măsuri din Star Spangled Banner, când, de fapt, mesajul

era acesta: La revedere şi mulţumim pentru toţi peştii.

De fapt, pe planetă exista o singură specie mai inteligentă decât delfinii şi membrii ei petreceau o mare parte din timpul lor în laboratoare de cercetare comportamentală care funcţionau non-stop în interiorul roţilor şi conduceau experimente înspăimântător de elegante şi de subtile asupra oamenilor. Faptul că oamenii au interpretat iarăşi greşit această relaţie s-a conformat în întregime cu planurile acestor creaturi.

24

Maşina aeriană naviga tăcută prin bezna rece – un licăr unic de lumină, cumplit de singuratic în profunda noapte magratheeană. Aeronava înainta rapid. Tovarăşul lui Arthur părea cufundat în propriile gânduri. Când Arthur încercă, în mai multe ocazii, să îl atragă în conversaţie, replică simplu, întrebându-l dacă se simţea bine şi renunţând să mai scoată vreo altă vorbă. Arthur încercă să estimeze viteza cu care călătoreau, dar bezna de afară era completă, aşa că nu putea discerne niciun punct de referinţă. Mişcarea era atât de lină şi de uşoară, încât abia dacă avea impresia că se mişcă.

Apoi un licăr minuscul de lumină apăru la mare distanţă. În câteva secunde crescu atât de mult în dimensiuni, încât Arthur îşi dădu seama că lumina venea spre ei cu o viteză colosală. Încercă să înţeleagă ce fel de navă putea fi. Se zgâi la ea, dar nu reuşi să discearnă niciun fel de formă clară. Brusc, icni alarmat când maşina aeriană viră abrupt şi se îndreptă în jos pe ceea ce părea un curs de coliziune. Viteza lor relativă părea incredibilă, iar Arthur abia avu timp să inspire înainte ca totul să ia sfârşit. Următorul lucru pe

care îl conştientiză fu o ceaţă argintie năucitoare, care părea să-l înconjoare. Îşi răsuci iute capul şi văzu un mic punct negru care se depărta rapid de ei, în spate. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama ce se întâmplase.

Plonjaseră într-un tunel din sol. Viteza colosală fusese de fapt viteza lor de apropiere de licărul luminos, care era o gaură în sol, gura unui tunel. Ceaţa argintie năucitoare reprezenta peretele tunelului de-a lungul căruia goneau ei acum, în aparenţă cu câteva sute de kilometri pe oră.

Închise ochii, îngrozit. După un timp, pe care Arthur nu făcu niciun efort de a-l aprecia, sesiză o uşoară încetinire. Ceva mai târziu deveni evident că alunecau lent spre o oprire blândă.

Arthur deschise ochii din nou. Se găseau tot în tunelul argintiu, croindu-şi drum prin ceea ce părea o intersecţie de tunele convergente. Când în cele din urmă se opriră, o făcură într-o mică încăpere de oţel curbat. Mai multe tunele îşi aveau punctul terminus acolo, în capătul îndepărtat al încăperii, Arthur zări un cerc mare de lumină slabă şi iritantă. Era iritantă deoarece juca feste ochilor. Era imposibil să te concentrezi asupra ei ca lumea şi să-ţi dai seama cât de aproape sau de departe era. Arthur ghici (greşit) că putea fi vorba despre lumină ultravioletă.

Slartibartfast se întoarse şi îl privi cu ochii lui bătrâni şi solemni.

— Pământeanule, zise el, acum ne aflăm adânc în inima Magratheei.

— De unde ştiai că sunt pământean? se miră Arthur.

— Lucrurile astea vor deveni clare pentru tine, sau cel puţin ceva mai clare decât sunt în acest moment, explică bătrânul cu o uşoară îndoială în voce, după care continuă: Ar trebui să te avertizez că încăperea în care vom intra nu există ca atare în interiorul planetei noastre. Este un pic prea… mare. Vom trece printr-o poartă către un imens

traiect al hiperspaţiului. S-ar putea să te deranjeze.

Arthur scoase mai multe sunete nervoase. Slartibartfast atinse un buton şi adăugă:

— Pe mine mă sperie de moarte. Ţine-te bine.

Maşina ţâşni înainte drept, în cercul de lumină. Brusc, Arthur avu o idee clară asupra infinitului.

De fapt, nu era infinitul. Infinitul în sine arată plat şi neinteresant. A te uita la cerul nopţii înseamnă să priveşti infinitul – distanţa este de neînţeles şi, ca atare, fără sens. Camera în care pătrunse maşina era complet diferită de infinit. Era doar foarte, foarte, foarte mare, atât de mare încât dădea impresia de infinit mult mai bine decât infinitul însuşi.

Simţurile lui Arthur o luară razna pe măsură ce, purtat de viteza imensă a maşinii aeriene, se trezi că urcă încet prin spaţiul deschis, lăsând poarta prin care trecuseră, ca un punct tot mai puţin vizibil, în zidul licăritor din spatele lor.

Zidul.

Zidul sfida orice imaginaţie – o seducea şi o învingea. Era atât de paralizant de mare şi de plat încât vârful, fundul şi marginile laterale ieşeau din raza lor vizuală. Simplul şoc al vertijului acolo putea ucide o persoană.

Zidul părea perfect plat. Ar fi fost nevoie de cel mai fin echipament laser de măsurare ca să detecteze asta pe măsură ce se înălţa, în aparenţă spre infinit, pe măsură ce plonja spre adâncimi ameţitoare şi pe măsură ce se depărta în direcţiile laterale, unde se şi curba. Zidul se întâlnea iarăşi cu el însuşi la treisprezece secunde-lumină depărtare. Cu alte cuvinte, forma interiorul unei sfere goale, o sferă cu un diametru de peste patru milioane, cinci sute de mii de kilometri şi inundată de o lumină inimaginabilă.

— Bun venit, rosti Slartibartfast, în vreme ce punctul reprezentat de maşina aeriană călătorea acum cu o viteză triplă faţă de viteza sunetului, târându-se imperceptibil

înainte, în acel spaţiu năucitor. Bun venit în sectorul nostru de producţie.

Arthur se holbă la el cu un amestec de groază şi uluială. Înşirate în faţa lor, la distanţe pe care nu le putea aprecia şi nici măcar ghici, se găseau mai multe suspensii curioase, spirale delicate de metal şi lumină, care atârnau de nişte forme sferice umbroase, ce păreau să plutească în spaţiu.

— Aici creăm noi cele mai multe planete, înţelegi? zise Slartibartfast.

— Vrei să spui, rosti Arthur, încercând să articuleze cuvintele, vrei să spui că o luaţi de la capăt chiar acum?

— Nu, nu, cerule, nu! exclamă bătrânul. Nu, galaxia nu a redevenit suficient de bogată ca să ne suporte. Nu, am fost redeşteptaţi ca să aducem la îndeplinire doar o treabă extraordinară pentru nişte… clienţi speciali din altă dimensiune. S-ar putea să te intereseze… Uite acolo, la distanţă în faţa noastră.

Arthur urmări degetul bătrânului, până ce reuşi să distingă structura plutitoare indicată. Era într-adevăr doar una dintre multele structuri care trădau semne de activitate, deşi era vorba mai degrabă de o impresie subliminală decât de un lucru cert.

În acel moment, un fulger luminos se arcui prin structură şi dezvălui formele care erau create pe sfera întunecată dinăuntru. Forme pe care Arthur le cunoştea, forme care îi erau familiare precum formele literelor şi făceau parte din structura minţii lui. Câteva secunde rămase într-o tăcere încremenită, în vreme ce imaginile goneau în jurul minţii lui, încercând să se aşeze undeva şi, de asemenea, să capete sens.

O parte a creierului îi spunea că ştia foarte bine la ce se uita şi ce reprezentau acele forme, în vreme ce altă parte refuza să accepte ideea oricărui alt gând îndreptat în acel sens.

Fulgerul se văzu din nou şi de această dată nu mai lăsă

loc la nicio îndoială.

— Pământul... şopti Arthur.

— Păi, de fapt este Pământul Scena Doi, zise Slartibartfast cu însufleţire. Facem o copie după proiectele noastre originale.

Făcu o pauză.

— Vrei să-mi spui, zise Arthur, încet şi încercând să-şi menţină controlul, că voi aţi*... făcut* Pământul şi prima dată?

— Oh, da. Ai fost vreodată într-un loc... cred că i se spunea Norvegia?

— Nu, n-am fost.

— Păcat, zise Slartibartfast. Asta a fost una dintre creaţiile mele. A câştigat şi un premiu, să ştii. Ce margini zdrenţuite minunate! Am fost supărat la culme să aud de distrugerea ei.

— Tu ai fost supărat?

— Da. Cinci minute mai târziu n-ar mai fi contat atât de mult. A fost o lucrare şocant de prost realizată.

— Ha? făcu Arthur.

— Şoarecii au fost furioşi.

— Şoarecii au fost furioşi?

— Oh, da, rosti bătrânul cu blândeţe.

— Mda, şi presupun că la fel au fost şi câinii şi pisicile şi raţele cu coadă pătată, dar...

— Ah, dar toţi ăştia nu au plătit pentru ea, înţelegi?

— Ascultă, îl repezi Arthur, te-ar scuti de efort dacă aş renunţa acum şi aş lua-o complet razna?

O vreme, maşina aeriană zbură în tăcere. Apoi bătrânul încercă din nou să explice:

— Pământeanule, planeta pe care ai trăit a fost comandată, plătită şi condusă de şoareci. A fost distrusă cu cinci minute înainte de împlinirea scopului pentru care a fost construită şi, ca atare, trebuie să construim alta.

În mintea lui Arthur se înregistrase un singur cuvânt.

— Şoareci?
— Chiar aşa, pământeanule.
— Ascultă, îmi cer scuze – vorbim despre chestiile alea mici, albe şi blănoase, obsedate de brânză şi din cauza cărora femeile urcau pe mese şi ţipau în filmele proaste din anii şaizeci?
Slartibartfast tuşi politicos.
— Pământeanule, uneori este greu să-ţi urmăresc felul de a vorbi. Aminteşte-ţi că am dormit în interiorul acestei planete, Magrathea, cinci milioane de ani, aşa că ştiu puţine despre filmele astea proaste de la începutul anilor şaizeci la care te referi. Creaturile astea cărora tu le spui şoareci nu sunt chiar ceea ce par. Sunt doar proiecţia în dimensiunea noastră a unor fiinţe pandimensionale de o inteligenţă hipervastă. Toată povestea cu brânza şi cu chiţăiala este doar o faţadă.
Bătrânul făcu o pauză, după care continuă cu o încruntătură de compasiune:
— Mă tem că au făcut experimente pe voi.
Arthur se gândi câteva clipe, apoi chipul i se lumină.
— Aha, exclamă el, acum îmi dau seama care este sursa neînţelegerii. Nu, ascultă, vezi tu, ce s-a întâmplat în realitate a fost că noi obişnuiam să experimentăm pe ei. Erau adesea folosiţi în cercetări comportamentale, Pavlov şi chestii d-astea. Deci ce s-a întâmplat a fost că şoarecii erau supuşi la tot soiul de teste, învăţau să apese pe butoane, alergau prin labirinturi şi chestii de genul ăsta, ca să poată fi examinată întreaga natură a procesului de învăţare. Din observaţiile noastre asupra comportamentului lor puteam afla o mulţime de lucruri despre propriul nostru…
Vocea lui Arthur se stinse.
— O asemenea subtilitate… rosti Slartibartfast, este de admirat.
— Cee? exclamă Arthur.
— Cum să-şi deghizeze mai bine adevăratele lor firi şi

cum să vă ghideze mai bine gândirea? Parcurgerea în goană în direcţia greşită a unui labirint, consumarea unui soi greşit de brânză, moartea subită din cauza mixomatozei – dacă este calculat bine, efectul cumulat este enorm. Făcu o pauză pentru efect, apoi reluă: Vezi tu, pământeanule, chiar sunt fiinţe pandimensionale extrem de hiperinteligente. Planeta ta şi oamenii au format matricea unui computer organic care a derulat un program de cercetare de zece milioane de ani... Dă-mi voie să-ţi spun întreaga poveste. Va lua ceva timp.

— Timpul, rosti Arthur, nu reprezintă acum una dintre problemele mele.

25

Există, bineînţeles, multe probleme asociate vieţii, unele dintre cele mai populare fiind: De ce se nasc oamenii? De ce mor? De ce vor să petreacă atât de mult din timpul intermediar purtând ceasuri digitale?

Cu multe, multe milioane de ani în urmă, o specie de fiinţe pandimensionale hiperinteligente (a căror manifestare fizică în universul lor pandimensional nu este cu mult diferită de a noastră) s-a săturat atât de tare de cleveteala constantă asupra sensului vieţii, care le întrerupea frecvent momentele favorite de Ultra-Crichet Brockian (un joc curios, ce implica lovirea bruscă a indivizilor fără niciun motiv aparent şi fuga de la locul faptei), încât au decis să ia loc şi să rezolve problema o dată pentru totdeauna.

Iar în acest scop şi-au construit un supercomputer uriaş, care era atât de inteligent, că a început, înainte de a fi conectat la bazele de date, cu *Gândesc, deci exist* şi a

ajuns până la deducerea existenţei budincii de orez şi a impozitului pe venit înainte ca cineva să reuşească să-l închidă.

Avea dimensiunile unui mic oraş. Consola lui principală era instalată într-o încăpere special proiectată şi montată pe un imens birou directorial de supermahon îmbrăcat în piele ultraroşie. Covoarele închise la culoare erau discret de somptuoase, în încăpere erau împrăştiate în mod liberal ghivece cu plante exotice şi schiţe gravate cu gust ale principalilor programatori de computer şi ale familiilor lor, iar ferestrele monumentale dădeau spre o piaţă publică mărginită de copaci.

În ziua Marii Porniri, doi programatori îmbrăcaţi sobru, cu serviete-diplomat în mâini, au ajuns acolo şi au fost conduşi discret în cameră. Erau conştienţi că în acea zi reprezentau întreaga lor specie în cel mai important moment al existenţei ei, dar se comportau cu calm şi discreţie. Se aşezară lejer în faţa biroului de mahon, îşi deschiseră servietele şi scoaseră agendele învelite în piele.

Cei doi se numeau Lunkwill şi Fook. Câteva clipe rămaseră într-o tăcere respectuoasă; apoi, după ce schimbă o privire tăcută cu Fook, Lunkwill se aplecă şi atinse un mic panou negru. Un zumzăit extrem de fin indică faptul că masivul computer intrase în regim activ. După o scurtă pauză, acesta le vorbi cu o voce amplă, rezonantă şi profundă, care spuse:

— Care este această sarcină măreaţă pentru care eu, Gândire Profundă, cel de-al doilea computer ca mărime din Universul Timpului şi Spaţiului, am fost chemat la viaţă?

Lunkwill şi Fook schimbară o privire surprinsă.

— Sarcina ta, o, computere… începu Fook.

— Nu, stai un pic, ceva nu e în regulă, interveni Lunkwill, îngrijorat. Noi am proiectat acest computer special pentru a fi cel mai mare din toate timpurile şi nu ne e suficient al doilea ca mărime. Gândire Profundă, se adresă el

computerului, nu eşti aşa cum te-am proiectat noi să fii, cel mai mare şi mai puternic computer din toate timpurile?

— M-am descris ca fiind al doilea ca mărime, intonă Gândire Profundă, şi aşa sunt.

Cei doi programatori schimbară din nou o privire îngrijorată. Lunkwill îşi drese glasul.

— Trebuie să fie o greşeală, zise el. Nu eşti un computer mai mare decât Gargantucreier Miliard din Maximegalon, care poate număra toţi atomii dintr-o stea într-o milisecundă?

— Gargantucreier Miliard? rosti Gândire Profundă cu dispreţ nedisimulat. E doar un abac – nu merită menţionat.

— Şi nu eşti tu, zise Fook, aplecându-se cu nerăbdare înainte, un analist mai mare decât Gânditorul Googleplex Star din cea de-a Şaptea Galaxie de Lumină şi Ingeniozitate, care poate calcula traiectoria fiecărei particule de praf dintr-o furtună de nisip de cinci săptămâni de pe Dangrabad Beta?

— O furtună de nisip de cinci săptămâni? se miră Gândire Profundă. Mă întrebi aşa ceva pe mine, care am studiat chiar vectorii atomilor din însuşi Big-Bang? Nu mă comparaţi cu acest calculator de buzunar.

Cei doi programatori intrară într-o stare de tăcere stingheră câteva clipe. Apoi Lunkwill se aplecă din nou:

— Dar nu eşti tu un critic mai feroce decât Marele Hiperlobic Omni-Cognate Neutron Wrangler de pe Ciceronicus 12, Magicul şi Neobositul?

— Marele Hiperlobic Omni-Cognate Neutron Wrangler, zise Gândire Profundă, accentuând r-urile, ar putea discuta cu toate cele patru picioare ale unui Mega-Măgar arcturan – dar numai eu l-aş putea convinge să meargă la o plimbare după aceea.

— Atunci, care e problema? întrebă Fook.

— Nu-i nicio problemă, răspunse Gândire Profundă cu o voce magnifică. Pur şi simplu sunt al doilea computer ca

mărime din Universul Spaţiului şi Timpului.

— Al doilea? insistă Lunkwill. De ce tot spui „al doilea”? Doar nu te gândeşti la Multicorticoid Perspicutron Titan Muller, nu? Sau la Pondermatic? Sau la…

Pe consola computerului se aprinseră nişte luminiţe dispreţuitoare.

— Nu aloc nici măcar o singură unitate de gândire pentru primitivii ăştia cibernetici! tună el. Eu nu vorbesc despre altceva decât despre computerul care va apărea după mine!

Fook începea să-şi piardă răbdarea. Îşi puse agenda deoparte şi mormăi:

— Cred că povestea asta începe să devină inutil de mesianică.

— Nu ştiţi nimic despre timpul viitor, pronunţă Gândire Profundă, şi totuşi prin circuitele mele pot naviga prin nenumăratele şuvoaie delta de probabilitate a viitorului, văzând că într-o zi trebuie să apară un computer ai cărui simpli parametri operaţionali nu pot să-i calculez, dar care în cele din urmă îmi va cădea mie în sarcină să îl proiectez.

Fook oftă din rărunchi şi se uită scurt la Lunkwill.

— Putem merge mai departe cu întrebarea? zise el.

Lunkwill îi făcu semn să aştepte.

— Ce computer este ăsta despre care vorbeşti?

— Nu voi mai vorbi despre el în acest timp prezent, rosti Gândire Profundă. Şi acum, spune ce altceva vrei de la mine. Vorbeşte!

Cei doi dădură din umeri. Fook se reculese.

— O, computere Gândire Profundă, zise el, sarcina pentru care te-am proiectat este asta: vrem să ne spui… răspunsul!

— Răspunsul? se miră Gândire Profundă. Răspunsul la ce?

— La viaţă! îl îndemnă Fook.

— La univers! zise Lunkwill.

— La totul! rostiră amândoi în cor.

Gândire Profundă se opri o clipă, pentru reflecţie.

— E provocator, rosti el în cele din urmă.

— Dar o poţi face?

Din nou o pauză semnificativă.

— Da, răspunse Gândire Profundă. O pot face.

— Există un răspuns? întrebă Fook cu nedisimulată emoţie.

— Un răspuns simplu? adăugă Lunkwill.

— Da, răspunse Gândire Profundă. Viaţa, Universul şi tot Restul. Există un răspuns. Dar va trebui să meditez la el.

O agitaţie bruscă distruse momentul magic: uşa se deschise violent şi doi indivizi furioşi, îmbrăcaţi în robe de un albastru şters şi purtând centurile Universităţii Cruxwan, dădură năvală în încăpere, împingând cu putere lingăii ineficienţi de la uşă, care încercaseră să le bareze calea.

— Cerem să fim primiţi! urlă individul mai tânăr, lovind cu cotul o tânără secretară drăguţă.

— Haideţi, urlă şi celălalt, nu ne puteţi ţine pe afară!

Asta împinse un programator junior înapoi prin uşă.

— Cerem să nu ne ţineţi afară! strigă tânărul, deşi acum se afla în mod evident în încăpere şi nimeni nu mai încerca să îl oprească.

— Cine sunteţi? întrebă Lunkwill, ridicându-se furios de pe scaun. Ce vreţi?

— Eu sunt Majikthise! anunţă individul mai în vârstă.

— Iar eu pretind că sunt Vroomfondel! urlă tânărul.

Majikthise se întoarse spre Vroomfondel.

— E-n regulă, explică el furios. Nu trebuie să pretinzi asta.

— Bine! lătră Vroomfondel, izbind într-un birou din preajmă. Eu sunt Vroomfondel şi asta nu este o pretenţie, ăsta este un fapt! Noi pretindem fapte!

— Nu, n-o facem! exclamă iritat Majikthise. Tocmai asta nu pretindem!

Abia reuşind să-şi tragă răsuflarea, Vroomfondel tună:

— Nu pretindem fapte! Ce pretindem noi este lipsa totală a faptelor. Pretind că s-ar putea sau nu să fiu Vroomfondel!

— Dar cine naiba sunteţi? exclamă perplex Fook.

— Noi suntem Filosofi, zise Majikthise.

— Deşi s-ar putea să nu fim, replică Vroomfondel, dând ameninţător din deget în direcţia programatorilor.

— Ba da, suntem, insistă Majikthise. Suntem în mod cert aici ca reprezentanţi ai Uniunii Amalgamate a Filosofilor, înţelepţilor, Luminaţilor şi Altor Persoane Gânditoare, vrem închiderea acestei maşini şi vrem închiderea ei acum!

— Care-i problema? se interesă Lunkwill.

— Îţi spun eu care-i problema, amice, zise Majikthise. Demarcaţia, asta-i problema!

— Pretindem, urlă Vroomfondel, că demarcaţia ar putea sau nu să fie problema!

— Voi continuaţi să lăsaţi maşinile să socotească, avertiză Majikthise, şi vom avea noi grijă de adevărurile eterne, mulţumesc. Poate vrei să-ţi verifici statutul legal, amice. Conform legii, Căutarea Adevărului Absolut este în mod clar prerogativa inalienabilă a muncitorilor voştri gânditori. Orice maşină care găseşte acest adevăr ne lasă şomeri, nu? Adică, ce sens are ca noi să şedem o jumătate de noapte certându-ne că poate există un Dumnezeu sau nu, dacă această maşină vă oferă numărul lui de telefon a doua zi?

— Corect, urlă Vroomfondel, pretindem zone rigid definite de îndoială şi nesiguranţă!

Brusc, o voce de stentor tună în încăpere:

— Pot face şi eu o observaţie în acest moment?

Era Gândire Profundă.

— Intrăm în grevă! urlă Vroomfondel.

— Corect! îl aprobă Majikthise. Veţi avea o grevă naţională a filosofilor!

Nivelul de zgomot din încăpere crescu brusc cu câţiva

decibeli, rezonând în dulapuri-difuzor sculptate în mod liniştitor şi furniruite, ceea ce oferi vocii lui Gândire Profundă ceva mai multă putere.

— Tot ce voiam să spun, reluă computerul, este că circuitele mele sunt acum în mod irevocabil dedicate calculării răspunsului la Ultima întrebare a Vieţii, Universului şi tot Restului… Făcu o pauză, satisfăcut că acaparase atenţia tuturor, apoi conţină mai încet: Dar programul va dura ceva timp ca execuţie.

Fook se uită impacientat la ceas.

— Cât? întrebă el.

— Şapte milioane de ani şi jumătate, răspunse Gândire Profundă.

Lunkwill şi Fook clipiră uluiţi:

— Şapte milioane şi jumătate…!

— Da. Am spus că trebuie să mă gândesc la asta, nu? Şi mi se pare că executarea unui astfel de program va genera o cantitate enormă de publicitate populistă pentru întregul sector al filosofiei în general. Toţi vor emite teorii proprii despre răspunsul pe care în cele din urmă am să-l emit şi cine ar putea capitaliza mai bine atenţia mass-media decât voi înşivă? Câtă vreme continuaţi să fiţi în dezacord violent unul cu celălalt, să săriţi unul la gâtul altuia în presa populară şi cât timp veţi avea agenţi isteţi, vă veţi menţine de minune în trenul vieţii. Cum vi se pare?

Cei doi filosofi căscară gura.

— Măi să fie, rosti Majikthise, uite o mostră adevărată de ceea ce eu numesc gândire. Măi, Vroomfondel, noi de ce nu ne gândim niciodată la astfel de lucruri?

— Nu ştiu, răspunse Vroomfondel într-o şoaptă uluită, cred că avem creierele mult prea încercate, Majikthise.

Astea fiind spuse, cei doi se răsuciră pe călcâie, ieşiră pe uşă şi intrară într-un mod de viaţă aflat dincolo de cele mai frumoase visuri ale lor.

26

— Da, foarte interesant, rosti Arthur, după ce Slartibartfast îi relatase părţile principale ale acestei poveşti. Dar nu pricep ce au toate astea de a face cu Pământul, şoarecii şi celelalte chestii.

— Asta nu e decât prima jumătate a poveştii, pământeanule, zise bătrânul. Dacă vrei să descoperi ce s-a întâmplat cu şapte milioane şi jumătate de ani mai târziu, în măreaţa zi a Răspunsului, dă-mi voie să te invit în biroul meu, unde poţi experimenta tu însuţi evenimentele prin înregistrările noastre Sens-O-Bandă. Asta dacă nu cumva preferi să dai o fugă repede pe suprafaţa Noului Pământ. Mă tem că e completat doar pe jumătate – nici măcar n-am terminat cu îngroparea în scoarţa terestră a scheletelor artificiale de dinozaur, apoi mai avem de aşezat stratele corespunzătoare epocilor terţiară şi cuaternară ale Neozoicului şi…

— Nu, mulţumesc, răspunse Arthur, nu ar fi chiar acelaşi lucru.

— Nu, replică Slartibartfast, n-ar fi.

După care întoarse maşina aeriană şi porni din nou spre acel zid năucitor.

27

Biroul lui Slartibartfast era un dezastru total, arătând ca o bibliotecă publică după o explozie. Bătrânul se încruntă când păşiră înăuntru.

— Ce păcat, zise el, că a explodat o diodă într-unul dintre computerele de menţinere a vieţii. Când am încercat să

repornim echipamentele de curăţenie, am descoperit că erau moarte de aproape treizeci de mii de ani. Ce vreau eu să ştiu este cine va îndepărta cadavrele. Ascultă, ce-ar fi să te aşezi aici şi să te conectez?

Îi făcu semn lui Arthur spre un scaun care părea să fi fost făcut din pieptul unui stegozaur.

— A fost confecţionat din pieptul unui stegozaur, explică bătrânul, în vreme ce scotea diverse bucăţi de cablu de sub stivele de hârtie şi instrumentele de desenat. Uite, ţine astea, şi îi dădu lui Arthur două capete dezizolate de cablu.

În clipa în care le atinse, prin Arthur trecu o pasăre.

Era suspendat în aer şi complet invizibil pentru sine însuşi. Sub el se vedea o piaţă orăşenească drăguţă, mărginită de copaci, iar de jur împrejurul ei, cât puteai cuprinde cu privirea, se vedeau clădiri albe din beton cu un design spaţios şi aerisit, dar cumva prost construite – multe erau crăpate şi pătate de ploaie. În orice caz, acum soarele strălucea pe cer, copacii erau înfioraţi de o briză proaspătă şi uşoară, iar ciudata senzaţie că toate clădirile fredonau era probabil provocată de faptul că piaţa şi străzile din jurul ei erau pline de oameni veseli şi emoţionaţi. Undeva cânta o orchestră, steaguri viu colorate fluturau în vânt şi spiritul carnavalului se simţea în aer.

Arthur se simţi îngrozitor de singur acolo sus, în aer, deasupra tuturor, fără un trup al lui, însă înainte de a avea răgazul necesar pentru a reflecta asupra acestei situaţii, o voce se auzi în piaţă, cerând atenţia tuturor. Un om, stând pe o esplanadă decorată strălucitor în faţa clădirii care domina în mod clar piaţa, se adresa mulţimii:

— O, lume, care aştepţi la umbra lui Gândire Profundă! Onoraţi descendenţi ai lui Vroomfondel şi Majikthise, cei mai mari şi cu adevărat interesanţi experţi cunoscuţi vreodată în univers… Timpul aşteptării a luat sfârşit!

În mulţime izbucniră urale sălbatice. Steaguri, panglici şi fluiere ţâşniră prin aer. Străzile înguste arătau mai degrabă

ca nişte miriapode întoarse pe spate şi dând cu frenezie din picioare.

— Rasa noastră a aşteptat şapte milioane de ani şi jumătate pentru această zi minunată şi iluminatoare! strigă vorbitorul. Ziua Răspunsului!

Urale izbucniră din mulţimea în extaz.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, ţipă individul. Nu se va mai întâmpla niciodată să ne sculăm dimineaţa şi să ne întrebăm: „Cine sunt eu? Care e scopul meu în viaţă? Chiar contează, vorbind din punct de vedere cosmic, dacă nu mă scol să mă duc la lucru?” Căci astăzi vom afla o dată pentru totdeauna răspunsul simplu şi direct la toate aceste probleme supărătoare ale Vieţii, Universului şi tot Restului!

În vreme ce mulţimea izbucni din nou, Arthur se trezi alunecând în jos prin aer, către una dintre ferestrele monumentale de la primul etaj al clădirii din spatele tribunei de la care urla vorbitorul.

Pentru o clipă îl încercă spaima când văzu că se îndreaptă chiar spre fereastră, apoi, o secundă şi ceva mai târziu, descoperi că trecuse chiar prin geamul solid, fără să-l fi atins.

Nimeni din încăpere nu remarcă sosirea lui, ceea ce nu era surprinzător, căci el nu era de fapt acolo. Începu să-şi dea seama că întreaga experienţă era doar o proiecţie înregistrată, care bătea de departe orice proiecţie pe şase canale de şaptezeci de centimetri.

Încăperea semăna mult cu ceea ce descrisese Slartibartfast. În decursul a şapte milioane de ani şi jumătate, fusese bine îngrijită şi curăţată regulat la fiecare secol şi ceva. Biroul de ultramahon era ros pe la margini, covorul se mai estompase, dar terminalul mare de computer se odihnea în glorie pe marginea de piele a biroului, la fel de strălucitor ca şi cum ar fi fost construit cu o zi înainte. Doi indivizi îmbrăcaţi sobru şedeau respectuoşi în faţa terminalului şi aşteptau.

— Aproape că a sosit clipa, zise unul.

Arthur constată surprins că vede un cuvânt în aer, chiar lângă gâtul omului. Cuvântul era loonquawl şi acesta clipi de mai multe ori, după care dispăru. Înainte ca Arthur să asimileze imaginea, vorbi celălalt individ şi în dreptul gâtului acestuia apăru cuvântul *phouchg.*

— Cu şaptezeci şi cinci de mii de generaţii în urmă, strămoşii noştri au iniţiat acest program, zise al doilea individ, iar după tot acest timp, noi vom auzi primii computerul vorbind.

— O perspectivă uluitoare, Phouchg, fu de acord primul individ.

Arthur îşi dădu seama brusc că urmărea o înregistrare subtitrată.

— Noi suntem cei care vom auzi răspunsul, zise Phouchg, la marea întrebare a Vieţii…!

— A Universului…! exclamă Loonquawl.

— Şi a tot Restului…!

— Şşşt, făcu Loonquawl cu un gest. Cred că Gândire Profundă se pregăteşte să vorbească!

Urmă un moment de pauză încărcată de aşteptare, în vreme ce panourile se treziră încet la viaţă pe partea frontală a consolei. Luminile se aprinseră şi se stinseră experimental, după care se aprinseră conform unui cod de procedură. Un zumzet slab şi moale se auzi dinspre canalul de comunicaţii.

— Bună dimineaţa, rosti în sfârşit Gândire Profundă.

— Ăă… Bună dimineaţa, O, Gândire Profundă, rosti nervos Loonquawl, ai… ăă, adică…

— Un răspuns pentru voi? îl întrerupse Gândire Profundă cu maiestuozitate. Da, am.

Cei doi indivizi tremurară de nerăbdare. Aşteptarea lor nu fusese inutilă.

— Chiar există unul? icni Phouchg.

— Chiar există unul, confirmă Gândire Profundă.

— La tot? La marea întrebare a Vieţii, Universului şi tot Restului?

— Da.

Ambii indivizi fuseseră antrenaţi pentru acest moment. Vieţile lor fuseseră o pregătire a acestei clipe. Fuseseră selectaţi la naştere pentru a fi martori la Răspuns. Chiar şi aşa, însă, se treziră amândoi căscând gura mare şi agitându-se ca nişte copii emoţionaţi.

— Şi eşti gata să ni-l dai? întrebă Loonquawl.

— Sunt gata.

— Acum?

— Acum.

Amândoi îşi linseră buzele uscate.

— Deşi nu cred, adăugă Gândire Profundă, că vă va plăcea.

— Nu contează! izbucni Phouchg. Trebuie să-l ştim! Acum!

— Acum?

— Da! Acum…

— Bine, rosti computerul, după care tăcu din nou.

Cei doi indivizi se agitară pe loc. Tensiunea devenise insuportabilă.

— Chiar că nu o să vă placă, observă Gândire Profundă.

— Spune-ne!

— În regulă. Răspunsul la Marea întrebare…

— Da…!

— A Vieţii, Universului şi tot Restul… continuă Gândire Profundă.

— Da…!

— Este…

Computerul se opri.

— Da…!!

— Este…

— Da…!!!…?

— Patruzeci şi doi, răspunse Gândire Profundă, cu un

calm şi o maiestuozitate infinite.

28

Trecu mult înainte ca unul dintre cei doi să scoată vreo vorbă. Cu colţul ochiului, Phouchg putea vedea marea de chipuri în aşteptare, în piaţa de afară.

— Vom fi linşaţi, nu? şopti el.

— A fost o misiune dură, rosti Gândire Profundă cu blândeţe.

— Patruzeci şi doi! urlă Loonquawl. Asta-i tot ce poţi să dai după o muncă de şapte milioane de ani şi jumătate?

— Am verificat foarte amănunţit, zise computerul, şi ăsta este în mod cert răspunsul. Ca să fiu sincer cu voi, cred că problema este că n-aţi ştiut niciodată care e întrebarea.

— Dar era Marea întrebare! Suprema întrebare a Vieţii, Universului şi a tot Restului, lătră Loonquawl.

— Da, rosti Gândire Profundă cu aerul unuia care suportă resemnat idioţii, dar care este aceasta?

O tăcere stupefiată se lăsă peste cei doi. Se uitară la computer, apoi se holbară unul la celălalt.

— Păi, ştii, este doar Totul… Totul… încercă slab Phouchg.

— Exact! rosti Gândire Profundă. Aşa că, îndată ce ştiţi care este întrebarea, veţi şti şi ce înseamnă răspunsul.

— Oh, minunat, mormăi Phouchg, aruncând agenda şi ştergându-şi o lacrimă mică.

— Ascultă, e-n regulă, zise Loonquawl, dar ne poţi spune, te rugăm, care e întrebarea?

— Suprema întrebare?

— Da.

— Despre Viaţă, Univers şi tot Restul?

— Da!

Computerul se gândi o clipă.

— Periculos, zise el.

— Dar poţi s-o faci? ţipă Loonquawl.

Gândire Profundă se gândi la asta o altă clipă îndelungată. În cele din urmă:

— Nu, răspunse el cu fermitate.

Amândoi indivizii se prăbuşiră disperaţi pe scaune.

— Dar vă voi spune cine poate, zise Gândire Profundă.

Amândoi îşi ridicară iute privirea.

— Cine? Spune-ne.

Brusc, Arthur începu să-şi simtă ţeasta aparent nonexistentă începând să-l furnice, când se trezi deplasându-se încet, dar inexorabil, către consolă. Însă era vorba doar de un zoom de efect din partea celui care făcuse înregistrarea.

— Nu vorbesc despre nimeni altcineva decât despre computerul care va veni după mine, intonă Gândire Profundă, redobândindu-şi tonul declamator din voce. Un computer ai cărui parametri operaţionali eu nu sunt demn să-i calculez – şi totuşi îl voi proiecta pentru voi. Un computer care poate calcula întrebarea pentru Răspunsul Suprem, un computer de o asemenea complexitate infinită şi subtilă, încât însăşi viaţa organică va face parte din matricea lui operaţională. Iar voi înşivă veţi lua noi forme şi vă veţi duce în computer ca să navigaţi prin programul lui de zece milioane de ani! Da! Voi proiecta acest computer pentru voi. Şi tot eu îl voi boteza pentru voi. Şi va fi numit… Pământul.

Phouchg făcu gura mare.

— Ce nume tâmpit, zise el, după care pe toată lungimea corpului îi apărură nişte incizii mari.

Loonquawl fu atacat din senin de nişte găuri îngrozitoare. Consola computerului bolborosi şi se crăpă, pereţii licăriră şi se fisurară, iar încăperea se prăbuşi în sus, către propriul

tavan…

Slartibartfast stătea în faţa lui Arthur, ţinând de cele două cabluri.
— Sfârşitul benzii, explică el.

29

— Zaphod! Trezeşte-te!
— Mmmmmhhhrrrrr?
— Hei, haide odată, trezeşte-te!
— Lăsaţi-mă să mă ocup de ce mă pricep, bine? mormăi el şi se întoarse pe partea cealaltă.
— Vrei să te lovesc? întrebă Ford.
— Ai fi extrem de mulţumit? replică, mofluz, Zaphod.
— Nu.
— Nici eu. Aşa că, ce sens are? încetează să mă necăjeşti.
— A încasat o doză dublă de gaz, zise Trillian, privind spre el. Două ţevi întregi.
— Şi termină cu vorbitul, zise Zaphod, şi-aşa mi-e greu să dorm. Ce s-a întâmplat cu solul? Este dur şi rece.
— E aur, explică Ford.
Cu o uluitoare mişcare de balet, Zaphod ajunse în picioare, scanând orizontul, deoarece până acolo se întindea aurul în orice direcţie, perfect neted şi solid. Sclipea precum… imposibil de spus cum sclipea, întrucât nimic din univers nu sclipeşte la fel ca o planetă din aur masiv.
— Cine a pus totul aici? icni Zaphod, cu ochii cât cepele.
— Nu te înfierbânta, zise Ford, e doar un catalog.
— Un cee?

— Un catalog, interveni Trillian. O iluzie.

— Cum poţi spune asta? ţipă Zaphod, căzând în mâini şi genunchi şi holbându-se la sol. Îl ciupi şi îl înghionti. Era foarte greu şi foarte molatic – îl putea zgâria cu unghia. Era foarte galben şi foarte sclipitor, iar când respira deasupra lui, respiraţia se evapora în acel mod aparte, tipic pentru aurul solid.

— Trillian şi cu mine ne-am deşteptat cu ceva vreme în urmă, zise Ford. Am strigat şi am urlat până ce a venit cineva, după care am continuat să strigăm şi să urlăm până ce s-au săturat şi ne-au introdus în catalogul planetei lor, ca să ne ţină ocupaţi până ce vor fi gata să se ocupe de noi. Chestia asta este doar o înregistrare Sens-O-Bandă.

Zaphod se uită la el cu amărăciune.

— Ah, la naiba, exclamă el, mă treziţi din propriul vis perfect ca să-mi arătaţi visul altcuiva.

Se aşeză pe jos cu un bufnet.

— Ce e cu văile alea de acolo? întrebă el.

— Afişe de cinema, răspunse Ford. Am verificat.

— Nu te-am trezit mai devreme, zise Trillian. Ultima planetă era afundată până la genunchi în peşte.

— Peşte?

— Unora le plac cele mai bizare lucruri.

— Şi înainte de asta, zise Ford, am avut platină. Un pic cam plictisitoare. Ne-am zis însă că pe asta ţi-ar plăcea s-o vezi.

Mări de lumină sclipeau în direcţia lor aidoma unei flăcări solide oriîncotro se uitau.

— Foarte drăguţ!

Pe cer apăru un număr verde, imens, de catalog. Licări şi se schimbă, iar când priviră în jur constatară că se schimbase şi solul.

Într-o singură voce, toţi trei făcură:

— Bleah!

Marea era purpurie. Plaja pe care se găseau era compusă

din pietre minuscule galbene şi verzi – probabil pietre extrem de preţioase. Munţii din depărtare păreau moi şi ondulaţi, cu creste roşii. În apropiere se găsea o masă de plajă din argint masiv, cu un parasolar mov şi ciucuri argintii. Pe cer apăru un semn uriaş, care înlocui numărul de catalog. Semnul spunea: *Oricare ar fi gusturile dumneavoastră, Magrathea vi le poate satisface. Nu suntem mândri de asta.*

În acel moment, cinci sute de femei complet goale căzură din cer cu paraşutele. În clipa următoare scena dispăru şi îi lăsă pe o pajişte primăvăratică plină cu vaci.

— Au! exclamă Zaphod. Creierele mele!

— Vrei să vorbeşti despre asta? întrebă Ford.

— Mda, în regulă, răspunse Zaphod.

Se aşezară toţi trei şi ignorară scenele care apăreau şi dispăreau în jurul lor.

— Eu îmi imaginez următorul lucru, zise Zaphod. Orice s-ar fi întâmplat cu mintea mea, eu am făcut-o. Şi am făcut-o în aşa fel încât să nu poată fi detectată de testele guvernamentale de depistare. Iar eu însumi nu trebuia să cunosc nimic despre asta. Ce nebunie, nu?

Ceilalţi doi încuviinţară tăcuţi.

— Aşa că mă întreb ce e atât de secret că nu pot lăsa pe nimeni să ştie că eu ştiu, nici guvernul galactic, nici chiar pe mine însumi? Iar răspunsul este că nu ştiu. Evident. Dar am pus câteva lucruri cap la cap şi pot începe să ghicesc. Când am decis să candidez la preşedinţie? Curând după moartea preşedintelui Yooden Vranx. Ţi-l aminteşti pe Yooden, Ford?

— Da, era tipul ăla pe care l-am cunoscut când eram copii, căpitanul arcturian. Era o figură. Ne-a dat castane când ai năvălit în meganava lui de transport. Spunea că eşti cel mai uluitor puşti pe care l-a cunoscut vreodată.

— Ce-s toate astea? întrebă Trillian.

— Istorie antică, zise Ford, din vremea când eram

amândoi copii pe Betelgeuse. Megatransportoarele arcturiene desfăşurau cea mai mare parte a negoţului între Centrul Galactic şi regiunile periferice. Agenţii de prospectare comercială de pe Betelgeuse găseau pieţele şi arcturienii le aprovizionau. Au existat multe necazuri cu piraţii spaţiali înainte ca aceştia să fie eradicaţi în războaiele Dordellis, iar megatransportoarele urmau să fie echipate cu cele mai fantastice scuturi de apărare cunoscute în ştiinţa galactică. Erau nişte namile de nave, imense. Orbitând în jurul unei planete, ajungeau să eclipseze Soarele.

Într-o zi, tânărul Zaphod, cel de aici, a decis să abordeze o navă. Pe un scuter trijet proiectat pentru lucrul în stratosferă, ca un puşti. Vreau să spun că era mai nebun decât o maimuţă dementă. Am mers şi eu cu el, pentru că pariasem nişte bani serioşi că n-o poate face şi n-aveam chef să se întoarcă cu dovezi false. Şi atunci, ce s-a întâmplat? Ne-am urcat în trijetul lui, pe care îl transformase în ceva cu totul diferit, am traversat trei parseci în câteva săptămâni, am dat buzna, nici acum nu ştiu cum, într-un megatransportor, ne-am năpustit pe punte fluturând pistoale de jucărie şi am cerut castane. O chestie nebunească, aşa cum nu mi-aş fi imaginat. Am pierdut banii de buzunar pe un an. Pentru ce? Castane.

— Căpitan era tipul ăsta cu totul uimitor, Yooden Vranx, interveni Zaphod. Ne-a dat de mâncare, băutură – chestii din regiuni cu adevărat ciudate ale galaxiei – şi o mulţime de castane, bineînţeles, iar noi ne-am distrat pe cinste. Apoi ne-a teleportat înapoi. În aripa de maximă securitate a închisorii de stat de pe Betelgeuse. Era un tip ca lumea. A devenit preşedintele galaxiei.

Zaphod făcu o pauză. Scena era acum morbidă. Ceţuri negre se învârteau în jurul lor şi forme elefantine se întrezăreau vag în umbră. Aerul se umplea din când în când de fiinţe iluzorii care ucideau alte fiinţe iluzorii. Probabil că

destule persoane îndrăgeau astfel de chestii, ca să întocmească o cerere atât de scumpă.

— Ford, rosti Zaphod încetişor.

— Mda?

— Chiar înainte de a muri, Yooden a venit să mă vadă.

— Ce? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu.

— Ce a spus? Pentru ce a venit să te vadă?

— Mi-a povestit despre Inima de Aur. A fost ideea lui s-o fur.

— Ideea lui?

— Da, şi singura cale de a o fura era să fiu la ceremonia de lansare.

Ford căscă gura de uimire câteva clipe, apoi izbucni într-un hohot de râs.

— Vrei să-mi spui, zise el, că te-ai aranjat singur să devii preşedinte al galaxiei doar ca să furi nava aia?

— Exact, răspunse Zaphod cu un zâmbet care ar fi determinat cele mai multe fiinţe să se închidă cu lanţul în casă.

— Dar de ce? se miră Ford. De ce e atât de important să o ai?

— Nu ştiu. Cred că dacă aş fi ştiut de ce e important să o am şi pentru ce aş fi avut nevoie de ea, s-ar fi văzut pe testele mele cerebrale, pe care nu le-aş fi trecut niciodată. Cred că Yooden mi-a mai spus multe alte lucruri, care sunt zăvorâte bine.

— Deci crezi că te-ai jucat cu propriul creier ca rezultat al discuţiei dintre tine şi Yooden?

— Era un povestitor pe cinste.

— Mda, dar Zaphod, prietene, ar cam trebui să ai grijă de tine, să ştii.

Zaphod ridică din umeri.

— Adică nu ai nici cea mai vagă idee legată de motivele care te-au determinat să faci toate astea?

Zaphod se gândi intens şi în minte păru să-i apară îndoiala.

— Nu, rosti el într-un târziu, se pare că nu pot să intru în niciunul din secretele mele. Şi totuşi, adăugă el după alte câteva momente de reflecţie, pot înţelege totul. Eu unul nu m-aş încrede în mine mai mult decât într-un şobolan.

O clipă mai târziu, ultima planetă din catalog dispăru de sub ei şi lumea reală reveni.

Şedeau într-o sală de aşteptare elegantă, plină de mese cu tăblii de sticlă şi premii pentru design. În faţa lor stătea un magratheean înalt.

— Şoarecii sunt dispuşi să vă vadă acum, zise el.

30

— Acum ai aflat, zise Slartibartfast, încercând inutil să cureţe câte ceva din dezastrul din birou.

Culese o bucată de hârtie din vârful unui teanc, dar nu se putu hotărî unde să o pună, aşa că o lăsă înapoi pe teancul original care, inevitabil, căzu.

— Gândire Profundă a proiectat Pământul, noi l-am construit şi tu ai trăit pe el.

— Iar vogonii au venit şi l-au distrus cu cinci minute înainte de terminarea programului, adăugă Arthur, nu fără amărăciune.

— Da, replică bătrânul, oprindu-se şi privind cu disperare prin încăpere. Zece milioane de ani de planificare şi muncă dispăruţi ca prin farmec. Zece milioane de ani, pământeanule... poţi concepe o asemenea durată? O civilizaţie galactică ar putea creşte dintr-un singur vierme de cinci ori în acest timp. Totul a pierit. Făcu o pauză. În fine, asta pentru tine înseamnă birocraţie, adăugă el.

— Ştii, zise Arthur gânditor, toate astea explică o grămadă de lucruri. De-a lungul întregii mele vieţi am trăit această senzaţie ciudată că se petrece în lume ceva măreţ, chiar sinistru, şi nimeni nu îmi putea spune despre ce era vorba.

— Nu, replică bătrânul. Asta este doar paranoia perfect normală. Toată lumea din univers suferă de asta.

— Toată lumea! Păi, dacă toată lumea suferă de asta, ceva atunci poate că înseamnă ceva! Poate că undeva, dincolo de universul pe care îl cunoaştem…

— Poate. Cui îi pasă? îl întrerupse Slartibartfast înainte ca Arthur să se înfierbânte prea tare. Poate că sunt eu prea bătrân şi prea obosit, continuă el, dar întotdeauna îmi zic că şansele de a afla ce anume se petrece cu adevărat sunt atât de absurd de mici, încât singurul lucru care se poate face cu adevărat este să nu te mai preocupe chestia asta şi să îţi găseşti alte treburi. Uită-te la mine: eu desenez ţărmuri. Pentru Norvegia am primit un premiu.

Cotrobăi printr-un morman de moloz şi scoase un bloc mare de plexiglas, cu numele lui pe el şi un model al Norvegiei încastrat înăuntru.

— Ce sens are asta? reluă el. Eu nu am găsit niciunul. Am făcut fiorduri toată viaţa. La un moment dat au ajuns la modă şi atunci am primit un premiu.

Răsuci premiul în mâini şi ridică din umeri, apoi îl puse indiferent deoparte, dar nu atât de indiferent încât să nu îl lase pe ceva moale.

— La actualul Pământ numărul doi mi-au dat să fac Africa şi sigur că o fac cu toate fiordurile mele, pentru că îmi plac şi sunt suficient de clasic în gusturi ca să cred că fiordurile conferă un aer baroc încântător unui continent. Iar ei îmi spun că nu e suficient de ecuatorial. Ecuatorial! Scoase un hohot fals de râs. Ce mai contează? Bineînţeles că ştiinţa a dobândit nişte cunoştinţe minunate, dar eu unul aş prefera oricând să fiu fericit decât corect.

— Şi eşti?

— Nu. Şi bineînţeles că aici se rupe totul.

— Păcat, îl compătimi Arthur. Altfel, mi se părea un stil de viaţă excelent.

Undeva, pe perete, licări o mică lumină albă.

— Vino, zise Slartibartfast. Vei cunoaşte şoarecii. Sosirea voastră pe planetă a stârnit o vie emoţie. Deja a fost catalogată, cel puţin aşa îmi închipui, ca al treilea eveniment ca improbabilitate din istoria universului.

— Care au fost primele două?

— Oh, probabil doar coincidenţe, răspunse cu indiferenţă Slartibartfast.

Deschise uşa şi îl aşteptă să iasă.

Arthur privi iarăşi în jur, apoi în jos spre sine, la hainele în neorânduială şi pline de sudoare cu care zăcuse în noroi în dimineaţa zilei de joi.

— Se pare că am dificultăţi enorme cu stilul meu de viaţă, mormăi el pentru sine.

— Ce spui acolo?

— Nimic, răspunse el. Doar glumeam.

31

Se ştie cu siguranţă că vorbirea fără noimă poate costa vieţi, dar dimensiunea exactă a problemei nu este niciodată apreciată cum se cuvine. De exemplu, chiar în clipa în care Arthur rostise „Se pare că am dificultăţi enorme cu stilul meu de viaţă”, o gaură de vierme se deschisese în ţesătura continuumului spaţiu-timp şi purtase cuvintele lui mult, mult înapoi în timp, de-a lungul întinderilor aproape infinite ale spaţiului, către o galaxie îndepărtată, unde fiinţe ciudate şi războinice erau la limita declanşării unei

înfiorătoare bătălii interstelare.

Cei doi lideri adversari se întâlneau pentru ultima dată. O tăcere înspăimântătoare se lăsă peste masa de conferinţe, în vreme ce comandantul Vl'Hurgilor, superb în pantalonii lui scurţi de bătălie decoraţi cu bijuterii, se uita fix la liderul G'Gugvunttilor, care stătea vizavi de el într-un nor de abur verde cu miros dulce şi, cu un milion de crucişătoare spaţiale zvelte şi teribil de înarmate hotărâte să dezlănţuie moartea electrică la un singur ordin, pretindea de la cealaltă creatură nemernică să retragă ceea ce spusese despre maică-sa.

Creatura se agită în vaporii ei greţoşi. Chiar atunci cuvintele *Se pare că am dificultăţi enorme cu stilul meu de viaţă* se auziră deasupra mesei de conferinţe. Din nefericire, în limba Vl'Hurg, aceste cuvinte însemnau cea mai groaznică insultă imaginabilă, iar pentru plata ei nu se putea concepe altceva decât declanşarea unui război cumplit, de secole.

În cele din urmă, desigur, după ce galaxia lor a fost decimată în câteva mii de ani, s-a înţeles că toată povestea fusese doar o eroare îngrozitoare, aşa că cele două flote duşmane îşi rezolvară cele câteva diferende minore rămase şi lansară un atac combinat asupra galaxiei noastre – acum pozitiv identificată drept sursa remarcii ofensatoare.

Timp de alte câteva mii de ani, nave puternice navigară de-a lungul întinderilor pustii ale spaţiului şi în cele din urmă plonjară urlând asupra primei planete întâlnite în cale – care se întâmplă să fie Pământul – unde, din pricina unei cumplite greşeli de calcul, întreaga flotă de bătălie fu înghiţită din greşeală de un căţeluş.

Cei care studiază jocul complex dintre cauză şi efect în istoria universului spun că acest gen de lucru se petrece tot timpul, dar că noi suntem lipsiţi de puterea de a-l preveni.

— E doar o chestiune de viaţă, susţin ei.

O călătorie scurtă cu maşina aeriană îi duse pe Arthur şi pe bătrânul magratheean către o uşă. Părăsiră maşina şi intrară într-o sală de aşteptare plină de mese cu tăblii de sticlă şi premii din plexiglas. Aproape imediat, licări o lumină deasupra uşii aflate în partea opusă a încăperii şi cei doi intrară.

— Arthur! N-ai păţit nimic!? exclamă o voce.

— Aşa să fie? zise Arthur uluit. Oh, ce bine!

Iluminatul era mai degrabă slab şi Arthur avu nevoie de câteva clipe ca să-i vadă pe Ford, Trillian şi Zaphod şezând în jurul unei mese mari, încărcate cu feluri exotice de mâncare, alimente confiate bizare şi fructe ciudate. Se îndopau.

— Ce s-a întâmplat cu voi? ceru Arthur să afle.

— Păi, răspunse Zaphod, atacând un antricot fript, gazdele noastre ne-au gazat, ne-au scurtcircuitat minţile şi, în general, s-au comportat ciudat, iar acum ne-au dat o masă bogată ca să-şi răscumpere faptele. Uite, continuă el, luând o bucată de carne mirosind îngrozitor, încearcă nişte cotlet de rhino de pe Vegan. Este delicios, dacă se întâmplă să îţi placă aşa ceva.

— Gazde? se miră Arthur. Ce gazde? Eu nu văd niciuna…

Atunci se auzi o voce mică:

— Bun venit la prânz, creatură pământeană.

Arthur privi în jur şi scoase brusc un ţipăt.

— Uh! exclamă el. Pe masă sunt şoareci!

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, în vreme ce toată lumea se uită mustrător la el.

Arthur se holba la cei doi şoareci albi care stăteau pe masă, în ceea ce păreau să fie două pahare de whisky. Simţi tăcerea şi privi la chipurile din jur.

— Oh! exclamă el, dându-şi brusc seama. Oh, îmi cer scuze, nu eram pregătit pentru…

— Daţi-mi voie să fac prezentările, rosti Trillian. Arthur, el este şoarecele Benjy.

— Bună, rosti unul dintre şoareci.

Mustăţile lui atinseră ceea ce trebuia să fie un panou sensibil de pe interiorul chestiei cu aspect de pahar de whisky şi chestia se mişcă uşor înainte.

— Iar el este şoarecele Frankie.

— Încântat să te cunosc, rosti celălalt şoarece, executând aceleaşi mişcări.

Arthur căscă gura de uimire.

— Dar nu sunt…

— Ba da, i-o reteză Trillian, sunt şoarecii pe care i-am adus cu mine de pe Pământ.

Ea îl privi drept în ochi şi Arthur avu impresia că sesisează o uşoară resemnare.

— Poţi să-mi dai vasul ăla cu megamăgar arcturan? îl rugă ea.

Slartibartfast tuşi politicos.

— Ăă, scuzaţi-mă, zise el.

— Da, mulţumesc, Slartibartfast, rosti şoarecele Benjy cu voce ascuţită, poţi să pleci.

— Cee? Oh… ăă, foarte bine, făcu bătrânul uşor iritat. Atunci mă duc să-mi văd de fiordurile mele.

— Ah, de fapt nu va mai fi nevoie, zise şoarecele Frankie. Se pare că nu vom mai avea nevoie de noul Pământ, acum că am găsit un băştinaş al planetei care era acolo cu câteva secunde înainte de a fi distrusă.

— Ce?? ţipă Slartibartfast, oripilat. Nu puteţi vorbi serios! Am o mie de gheţari proiectaţi, gata de a se rostogoli peste Africa!

— Păi, atunci, poate îţi iei o scurtă vacanţă de schi înainte de a-i dezmembra, rosti Frankie cu ironie.

— Vacanţă de schi! explodă bătrânul. Gheţarii ăia sunt nişte opere de artă! Au contururi elegant sculptate, ace de gheaţă semeţe, văi maiestuos de adânci! Ar fi un sacrilegiu să schiezi pe o operă de artă!

— Mulţumim, Slartibartfast, interveni Benjy cu fermitate.

Asta-i tot.

— Da, domnule, acceptă bătrânul cu răceală, vă mulţumesc foarte mult. În fine, adio, pământeanule, îi zise el lui Arthur. Sper că stilul tău de viaţă va fi mai bun.

Cu un gest scurt din cap în direcţia celorlalţi, se răsuci pe călcâie şi ieşi trist din încăpere. Arthur rămase cu privirea aţintită după el, neştiind ce să spună.

— Şi acum, rosti şoarecele Benjy, hai la treabă.

Ford şi Zaphod ciocniră paharele.

— La treabă! exclamară ei la unison.

— Poftim? se miră Benjy.

Ford privi în jur.

— Îmi cer scuze, credeam că propuneţi un toast, zise el.

Cei doi şoareci se agitară nerăbdători în transportoarele lor de sticlă. În cele din urmă se liniştiră şi Benjy înaintă ca să i se adreseze lui Arthur.

— Şi acum, creatură pământeană, iată care e situaţia. După cum ştii, am condus planeta ta timp de zece milioane de ani ca să descoperim blestemăţia asta numită întrebarea Supremă.

— De ce? întrebă Arthur, tăios.

— Nu – deja ne-am gândit la asta, întrerupse Frankie, dar nu se potriveşte cu răspunsul. De ce? — Patruzeci şi doi… Vezi, nu merge.

— Nu la asta mă refer, replică Arthur. Vreau să spun, de ce faceţi aşa ceva?

— Aha, înţeleg, răspunse Frankie. Păi, cred că în cele din urmă, din obişnuinţă, ca să fiu brutal de sincer. Şi mai mult sau mai puţin tocmai asta e şi ideea – suntem sătui până în gât de toată chestia asta, iar perspectiva de a repeta procedura din pricina acelor blestemaţi de vogoni mă face, ca să fiu sincer, să mă apuce chiţăitul cu sughiţuri, dacă înţelegi la ce mă refer. A fost un noroc chior că Benjy şi cu mine ne-am terminat treaba şi am părăsit planeta mai devreme pentru o vacanţă, iar de atunci ne-am croit drum

pe Magrathea prin bunele oficii ale prietenilor tăi.

— Magrathea este o poartă înapoi către dimensiunea noastră, interveni Benjy.

— De atunci, continuă colegul lui rozător, am primit oferta de a încheia un contract extrem de gras pentru a modera circuitul de show chat şi lectură în cinci dimensiuni din codrii aflaţi în dimensiunea noastră şi suntem înclinaţi să o acceptăm.

— Eu aşa aş face, nu, Ford? rosti Zaphod.

— Oh, da, aş sări ca un glonţ să o înşfac, răspunse Ford.

Arthur se uită la ei, întrebându-se către ce conducea toată această introducere.

— Numai că trebuie să ducem cu noi produsul, înţelegi, zise Frankie. Vreau să spun că avem încă nevoie de întrebarea Supremă într-o formă sau alta.

Zaphod se aplecă spre Arthur.

— Vezi tu, zise el, dacă ei doi or să stea pur şi simplu în studio, părând foarte relaxaţi şi, ştii tu, menţionând că din întâmplare cunosc Răspunsul la Viaţă, Univers şi tot Restul, după care recunosc că, de fapt, este Patruzeci şi doi, atunci probabil că spectacolul va fi extrem de scurt. Nu va avea o urmare, înţelegi?

— Trebuie să avem ceva care sună bine, zise Benjy.

— Ceva care sună bine? exclamă Arthur. O întrebare Supremă care sună bine? Din partea a doi şoareci?

Şoarecii se burzuluiră.

— Da, păi noi spunem da idealismului, da demnităţii cercetării pure, da căutării adevărului în toate formele lui, dar vine un moment când mă tem că începi să bănuieşti că, dacă există vreun adevăr real, acela e că întreaga infinitate multidimensională a universului este aproape sigur condusă de o gaşcă de maniaci. Şi dacă se ajunge la o alegere între a mai petrece alte zece milioane de ani pentru a descoperi acest lucru şi, pe de altă parte, a înşfăca banii şi a fugi cu ei, atunci eu unul m-aş opri la exerciţiul fizic, zise Frankie.

— Dar… începu Arthur, exasperat.

— Hei, nu vrei să pricepi, pământene? îl întrerupse Zaphod. Tu eşti produsul de ultimă generaţie al matricei de computer, corect? Şi erai acolo chiar în clipa în care planetei tale i s-a venit de hac, da?

— Ăă…

— Ca atare, creierul tău a fost o parte organică a penultimei configuraţii a programului de computer, interveni Ford, cu destulă luciditate, după părerea lui.

— Corect! accentuă Zaphod.

— Hmram, făcu Arthur, cuprins de îndoieli.

Nu fusese niciodată conştient că se simte o parte organică a ceva anume. Întotdeauna considerase asta ca fiind una dintre problemele lui.

— Cu alte cuvinte, zise Benjy, mânându-şi ciudatul vehicul de transport până la Arthur, există o mare şansă ca structura întrebării să fie codată în structura creierului tău – aşa că vrem să o scoatem de acolo.

— Ce, întrebarea? făcu Arthur.

— Da, răspunseră la unison Ford şi Trillian.

— Contra unei sume mari de bani, sublinie Zaphod.

— Nu, nu, interveni Frankie, noi creierul vrem să-l cumpărăm.

— Cee?

— Păi, cine i-ar observa lipsa? se miră Benjy.

— Credeam că aţi spus că îi veţi citi creierul în mod electronic, protestă Ford.

— Oh, da, răspunse Frankie, dar mai întâi va trebui să-l scoatem. Trebuie preparat.

— Tratat, zise Benjy.

— Feliat.

— Mulţumesc, ţipă Arthur, împingând scaunul şi îndepărtându-se de masă îngrozit.

— Ar putea fi înlocuit, zise Benjy, dacă ţi se pare important.

— Da, cu un creier electronic, interveni Frankie. E suficient unul simplu.

— Unul simplu!? se văită Arthur.

— Mda, râse Zaphod, cu un rânjet, n-ar trebui decât să-l programezi să spună Ce? şi Nu înţeleg şi Unde-i ceaiul – cine şi-ar da seama de diferenţă?

— Cee? strigă Arthur, continuând să dea înapoi.

— Vezi la ce mă refer? zise Zaphod, după care urlă de durere din pricina unei chestii făcute de Trillian în acea clipă.

— Eu mi-aş da seama de diferenţă, replică Arthur.

— Nu, nu-ţi vei da seama, ripostă şoarecele Frankie, căci vei fi programat să nu-ţi dai seama.

Ford se îndreptă spre uşă.

— Ascultă, îmi pare rău, amicilor şoareci, zise el, dar nu cred că facem afacerea.

— Noi credem că trebuie să facem afacerea, rostiră la unison şoarecii, cu o voce din care dispăruse orice farmec.

Cu un mic scârţâit, cele două pahare de transport se ridicară de pe masă şi se repeziră prin aer către Arthur, care continuă să meargă cu spatele către un colţ, incapabil să se gândească la o salvare.

Trillian îl prinse cu disperare de mână şi încercă să-l tragă spre uşa pe care Zaphod şi Ford se străduiau să o deschidă, dar Arthur era ca o piatră neînsufleţită – părea hipnotizat de rozătoarele care veneau spre el în zbor.

Trillian ţipă la el, dar Arthur se mulţumi să caşte gura. Cu un ultim efort, Ford şi Zaphod deschiseră uşa. De cealaltă parte a uşii se găsea o mică gaşcă de fiinţe mai degrabă urâte, care nu puteau fi bănuite că aparţin decât mafiei grele de pe Magrathea. Nu numai că fiinţele erau urâte ele însele, dar şi echipamentul medical pe care îl duceau era departe de a fi plăcut ochiului. Indivizii atacară.

Aşadar, Arthur era pe punctul de a-şi vedea ţeasta despicată, Trillian era incapabilă să-l ajute, iar Ford şi

Zaphod erau cât pe ce să fie daţi peste cap de nişte chestii mai grele şi mai bine înarmate decât ei.

Luând în considerare situaţia, se poate socoti drept noroc chior faptul că în acea clipă toate sirenele de alarmă de pe planetă izbucniră într-un vaiet lugubru, care-ţi spărgea timpanele.

32

— *Alarmă! Alarmă! urlau sirenele de pretutindeni. Pe planetă a aterizat o navă ostilă. Duşmani înarmaţi în secţiunea 8A. La posturile de apărare, la posturile de apărare!*

Cei doi şoareci pufniră iritaţi în jurul fragmentelor de transportoare rămase pe podea, în urma spargerii din pricina alarmei.

— Blestemăţie, mormăi şoarecele Frankie, toată tevatura asta pentru un piculeţ de creier pământean.

Se agită şi se învârti pe loc, cu ochii roz aruncând săgeţi de mânie şi cu blăniţa lui albă licărind de electricitate statică.

— Singurul lucru pe care îl mai putem face acum, zise Benjy, ghemuindu-se şi mângâindu-şi meditativ mustăţile cu lăbuţa, este să încercăm să găsim noi o întrebare, să inventăm una care să pară plauzibilă.

— Greu, gândi Frankie cu voce tare. Apoi: Ce zici de: *Ce e galben şi periculos?*

Benjy medită câteva clipe.

— Nu, nu e bună, răspunse el. Nu se potriveşte cu răspunsul.

Rămaseră amândoi tăcuţi câteva secunde.

— Bun, zise Benjy. Cât obţii dacă înmulţeşti şase cu

şapte?

— Nu, nu, e prea literal, prea faptic. Nu ar satisface interesul experţilor.

Căzură din nou pe gânduri. Apoi Frankie zise:

— Uite la ce mă gândeam: Câte drumuri trebuie să parcurgă un om?

— Ah! exclamă Benjy. Aha, acum sună promiţător! Mestecă fraza în minte câteva clipe. Da, rosti el, este excelentă! Pare plină de înţeles, fără să te lege de vreun înţeles anume. *Câte drumuri trebuie să parcurgă un om? Patruzeci şi două.* Excelent, excelent, asta îi va captiva. Frankie, băiatule, ne-am scos!

De emoţie, începură amândoi să danseze pe loc. Lângă ei, pe podea, zăceau câteva fiinţe urâte care fuseseră lovite în cap cu nişte premii grele pentru design.

La opt sute de metri depărtare, patru siluete parcurgeau un coridor, căutând o ieşire. Ieşiră într-un port de computer mare şi deschis. Priviră înnebuniţi în jur.

— Pe ce cale să apucăm, Zaphod? întrebă Ford.

— La prima vedere, aş spune că pe aici, zise Zaphod, începând să alerge în dreapta, între un stativ de computer şi zid. Ceilalţi se luară după el, dar Zaphod fu oprit de un fulger de energie Omoară-Şi-Anihilează, care sfârâi prin aer la câţiva centimetri în faţa lui şi prăji o mică secţiune a zidului învecinat. În acea clipă se auzi o voce puternică:

— Bine, Beeblebrox, stai pe loc. Te-am încercuit.

— Copoi! şuieră Zaphod, după care se răsuci instantaneu pe călcâie. Vrei să încercăm, Ford?

— Bine, pe aici, zise Ford, şi cei patru apucară pe un gang între două stative de computer.

La capătul gangului apăru o siluetă înarmată până în dinţi şi îmbrăcată în costum spaţial, care flutura o armă mortală Omoară-Şi-Anihilează.

— Nu vrem să te împuşcăm, Beeblebrox, strigă silueta.

— Mie îmi convine! ripostă Zaphod, după care coti printr-

o spărtură între două unităţi de procesare a datelor.

Ceilalţi cotiră strâns după el.

— Sunt doi, observă Trillian. Suntem încercuiţi.

Se înghesuiră cu toţii într-un colţ, între o unitate mare de memorie şi zid. Îşi ţinură respiraţia şi aşteptară. Brusc aerul explodă de fulgere de energie. Ambii poliţişti deschiseseră simultan focul asupra lor.

— Hei, trag în noi, zise Arthur, făcându-se ghem. Credeam că au spus că nu vor să facă asta.

— Mda, şi eu credeam că am auzit asta, îl aprobă Ford.

Preţ de o clipă extrem de periculoasă, Zaphod ridică unul dintre capete.

— Hei, urlă el, credeam că aţi spus că nu vreţi să ne împuşcaţi!

Apoi se ascunse la loc. Aşteptară. După o clipă, o voce replică:

— Nu e uşor să fii poliţist!

— Ce a spus? şopti uluit Ford.

— A spus că nu e uşor să fii poliţist.

— Ei bine, asta e în mod clar problema lui, nu?

— Şi eu aş fi gândit la fel.

— Hei, ascultaţi! Strigă Ford. Cred că avem şi aşa destule probleme cu voi trăgând asupra noastră, aşa că dacă aţi putea să nu mai aruncaţi problemele voastre în cârca noastră, cred că ne-am descurca mai uşor cu toţii.

O altă pauză, apoi vocea bubui din nou:

— Ia ascultă aici, amice, să ştii că nu ai de-a face cu vreun pămpălău idiot cu părul tuns scurt, ochii mici şi porcini şi lipsit de darul conversaţiei! Noi suntem doi tipi inteligenţi, grijulii, care probabil v-ar plăcea dacă i-aţi cunoaşte în împrejurări sociale! Eu nu mă apuc să împuşc lumea de pomană, după care să mă laud în baruri spaţiale pentru şerifi, ca unii copoi pe care îi ştiu! Eu împuşc lumea de pomană şi apoi plâng ore în şir pe umărul prietenei mele!

— Iar eu scriu romane! adăugă celălalt poliţist. Cu toate că nu mi-a fost publicat niciunul încă, aşa că vă previn că sunt într-o dispoziţie taaareee rea!

Ochii lui Ford ieşiră pe jumătate din orbite.

— Cine sunt tipii ăştia? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Zaphod, dar cred că îi preferam când trăgeau.

— Aşadar, aveţi de gând să ieşiţi de acolo în linişte, strigă iarăşi unul dintre copoi, sau ne veţi lăsa să vă aruncăm în aer?

— Tu ce ai prefera? strigă Ford.

Peste o fracţiune de secundă aerul din jurul lor începu să frigă din nou, în vreme ce fulger după fulger de energie începură să se descarce în stativul de computer din faţa lor. Jocul continuă câteva secunde la un nivel insuportabil de intensitate.

Când se opri, ecourile reverberară mai multe secunde.

— Mai sunteţi acolo? lătră unul dintre copoi.

— Nu ne-a plăcut deloc să facem asta, ţipă celălalt.

— Ne-am dat seama, ripostă Ford.

— Şi-acum ascultă-ne, Beeblebrox, şi ai face bine să ne asculţi cu atenţie!

— De ce?

— Deoarece, strigă copoiul, ce-ţi voi spune va fi foarte inteligent, destul de interesant şi chiar uman! Şi-acum – fie vă predaţi cu toţii şi ne lăsaţi să vă batem niţel, deşi bineînţeles nu foarte tare, pentru că noi ne opunem cu tărie violenţei inutile, fie aruncăm în aer întreaga planetă şi poate chiar încă una sau două pe care le-am văzut pe drum încoace!

— Dar asta e o nebunie! strigă Trillian. Nu aţi fi în stare de aşa ceva!

— Oh, ba am fi, ţipă copoiul. Nu-i aşa? îşi întrebă el colegul.

— Da, da, va trebui s-o facem, fără îndoială! strigă

celălalt.

— Dar de ce?

— Deoarece sunt lucruri pe care trebuie să le faci chiar dacă eşti un poliţist liberal luminat, care ştie totul despre sensibilitate şi toate chestiile astea!

— Eu nu-i cred pe tipii ăştia, murmură Ford, clătinând din cap. Unul din copoi răcni către celălalt:

— Îi mai împuşcăm puţin?

— Da, de ce nu?

Dădură amândoi drumul unui nou baraj de electricitate. Căldura şi zgomotul degajate erau de-a dreptul fantastice. Stativul de computer începu încet să se dezintegreze. Partea din faţă se topise aproape în întregime şi pâraie înguste de metal lichid începeau să-şi croiască drum spre locul unde se ascundeau fugarii. Aceştia se înghesuiră şi mai mult în spate şi aşteptară sfârşitul.

33

Dar sfârşitul nu veni, cel puţin nu atunci. Barajul de electricitate se opri brusc şi tăcerea neaşteptată de după aceea fu întreruptă de mai multe horcăieli şi bufnituri. Cei patru se uitară unii la alţii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Arthur.

— S-au oprit, răspunse Zaphod, ridicând din umeri.

— De ce?

— Nu ştiu, vrei să te duci să-i întrebi?

— Nu.

Aşteptară.

— Alo? strigă Ford.

Niciun răspuns.

— Ce ciudat…

— Poate că e o capcană.
— N-au ei deşteptăciunea necesară.
— Ce a fost cu bufniturile alea?
— Nu ştiu.
Aşteptară alte câteva secunde.
— Bun, rosti Ford, eu mă duc să mă uit.
Privi în jur, la ceilalţi.
— Nu spune nimeni: „Nu, nu se poate, mă duc eu în locul tău!” Ceilalţi clătinară din cap.
— Offf, biiiine, zise el şi se ridică.
Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, după o secundă şi ceva, continuă să nu se întâmple nimic. Ford se zgâi prin fumul gros care ieşea din computerul topit.
Cu prudenţă, ieşi în spaţiul deschis. Continua să nu se întâmple nimic.
La douăzeci de metri depărtare abia vedea prin fum silueta în costum spaţial a unuia dintre poliţişti. Individul zăcea prăbuşit pe sol. La douăzeci de metri în cealaltă direcţie zăcea al doilea individ. Nu se vedea nimeni altcineva în jur.
Chestia asta i se păru lui Ford extrem de ciudată. Încet, nervos, porni spre primul poliţist. Corpul rămase suficient de nemişcat în vreme ce el se apropie şi continuă să zacă suficient de nemişcat şi când ajunse în dreptul lui şi puse piciorul pe arma Omoară-Şi-Anihilează, care încă atârna de degetele inerte ale individului.
Se apleacă şi culese arma, fără a întâmpina nicio rezistenţă. Copoiul era suficient de mort.
O inspecţie rapidă a situaţiei îi permise lui Ford să descopere că individul era de pe Blagulon-Kappa – era o formă de viaţă care respira metan şi era dependentă de costumul spaţial pentru supravieţuirea în atmosfera oxigenată de pe Magrathea. Micul computer de menţinere a vieţii din rucsacul de pe spatele lui părea să fi explodat în chip neaşteptat.

Ford cotrobăi uluit prin rucsac. Computerele astea miniaturale pentru costume dispuneau de obicei de sprijinul total al computerului principal de pe navă, cu care erau în mod direct legate prin unde subeterice. Un astfel de sistem era ferit de eşec în oricare circumstanţe, cu excepţia unei proaste funcţionări a legăturii, chestie despre care nu se mai auzise până atunci. Se grăbi spre cealaltă siluetă şi descoperi că exact acelaşi lucru i se întâmplase şi ei, probabil simultan.

Îi chemă şi pe ceilalţi să arunce o privire. Aceştia veniră, părură la fel de uluiţi, dar nu-i împărtăşiră curiozitatea.

— Hai să dispărem din gaura asta, rosti Zaphod. Dacă ceea ce se presupune că eu caut se află aici, atunci nu îmi trebuie.

Înşfacă a doua armă, pulveriză un computer de contabilitate complet nevinovat şi ieşi pe coridor, urmat de ceilalţi. Aproape că aruncă în aer o maşină aeriană, care îi aştepta la câţiva metri depărtare.

Maşina aeriană era pustie, dar Arthur o recunoscu ca aparţinând lui Slartibartfast. Conţinea un bilet de la el, prins de o parte a panoului cu instrumente. Biletul avea o săgeată desenată, arătând spre unul dintre butoanele de control.

Pe bilet scria: „Probabil că ăsta este cel mai bun buton pe care să apăsaţi.”

34

Maşina aeriană îi purta la o viteză mai mare de R17 prin tunelurile de oţel care conduceau spre suprafaţa planetei, cuprinsă acum de îmbrăţişarea altor zori de zi plictisitori. Sinistre lumini cenuşii se prelingeau pe sol.

R este un indicator de velocitate, definită ca o viteză rezonabilă de călătorie depinzând de sănătate, de starea mentală de bine şi de o întârziere de maximum cinci minute. Ca atare, este limpede că e vorba de o cifră aproape infinit variabilă, conformă cu circumstanţele, de vreme ce primii doi factori variază nu numai cu viteza luată la modul absolut, ci şi cu gradul de conştientizare a celui de-al treilea factor. Dacă nu e abordată cu linişte, această ecuaţie poate duce la un stres considerabil, ulcer şi chiar moarte. R17 nu reprezintă o velocitate fixă, dar în mod clar este mult prea rapidă.

Maşina aeriană se năpusti prin aer cu R17 şi chiar peste şi îi lăsă lângă Inima de Aur, care stătea pe solul îngheţat ca un os descărnat, după care porni singură înapoi, în direcţia din care venise, probabil ca să ducă la îndeplinire o treabă numai de ea ştiută.

Tremurând, cei patru se ridicară şi se uitară la navă. Alături de ea se afla o altă navă. Era nava de poliţie de pe Blagulon-Kappa, o chestie bulbucată ca un rechin, de culoare verde-ardezie şi împestriţată cu litere negre de diverse grade de mărime şi duşmănie. Literele informau pe oricine se deranja să le citească despre originea navei, despre secţia de poliţie căreia îi era alocată şi despre locul în care trebuiau conectate cablurile de putere.

Părea cumva nefiresc de întunecată şi de tăcută, chiar şi pentru o navă al cărei echipaj de două persoane zăcea în acel moment asfixiat într-o cameră plină de fum, la câţiva kilometri sub sol. Era vorba despre unul dintre lucrurile acelea bizare, imposibil de explicat sau definit, dar care oferă o senzaţie clară de navă moartă.

Ford putea simţi asta şi găsi faptul extrem de curios – o navă şi doi poliţişti păreau să fi murit în mod spontan. Din experienţa lui, universul pur şi simplu nu funcţiona aşa.

Şi ceilalţi trei puteau simţi asta, dar simţeau şi mai bine frigul amarnic, aşa că se grăbiră să intre înapoi în Inima de

Aur, loviţi brusc de un atac de lipsă de curiozitate.

Ford rămase afară şi se duse să examineze nava de pe Blagulon. În drum, aproape că se împiedică de o siluetă de oţel care zăcea cu faţa în jos în praful rece.

— Marvin! exclamă el. Ce faci?

— Nu te simţi obligat să mă remarci, te rog, se auzi o mormăială înfundată.

— Dar ce mai faci, omule de metal?

— Sunt foarte deprimat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, răspunse Marvin. N-am ştiut niciodată.

— De ce zaci cu faţa în jos în praf? întrebă Ford, ghemuindu-se lângă robot şi tremurând.

— E un mod foarte eficient de a te simţi mizerabil. Nu te preface că vrei să discuţi cu mine, căci ştiu că mă urăşti.

— Nu, nu te urăsc.

— Ba da, toată lumea mă urăşte. Face parte din forma universului. Trebuie doar să vorbesc cu cineva, ca să înceapă să mă urască. Chiar şi roboţii mă urăsc. Dacă mă vei ignora, probabil că voi pleca de aici.

Se ridică în picioare şi se proţăpi hotărât cu faţa în direcţia opusă.

— Nava aia m-a urât, zise el, arătând spre nava de poliţie.

— Nava aia? exclamă Ford, brusc emoţionat. Ce s-a întâmplat cu ea? Ai habar?

— M-a urât pentru că am vorbit cu ea.

— Ai vorbit cu ea? exclamă iarăşi Ford. Cum adică ai vorbit cu ea?

— Simplu. M-am plictisit enorm şi am devenit tot mai deprimat, aşa că m-am dus şi m-am conectat la prizele externe de alimentare ale computerului. Am discutat pe îndelete cu computerul şi i-am explicat viziunea mea asupra universului, răspunse Marvin.

— Şi ce s-a întâmplat? insistă Ford.

— Computerul s-a sinucis, rosti Marvin, după care porni înapoi spre Inima de Aur.

35

În acea noapte, în vreme ce Inima de Aur era preocupată să pună câţiva ani-lumină între ea şi Nebuloasa Capului de Cal, Zaphod se întinse sub micul palmier de pe punte, încercând să-şi pună creierele în ordine, folosind în acest scop cantităţi masive de Pan Galactic Gargle Blaster; Ford şi Trillian stăteau într-un colţ, discutând despre viaţă şi despre chestiunile generate de aceasta; iar Arthur se retrase în pat să răsfoiască exemplarul lui Ford din *Ghidul autostopistului galactic*. Îşi spusese că, de vreme ce urma să trăiască în acel loc, era mai bine să înceapă să afle câte ceva despre el.

Ajunse la următoarea adnotare:

„Istoria oricărei Civilizaţii Galactice majore tinde să treacă prin trei faze distincte şi recognoscibile, anume cea de Supravieţuire, cea de Interogare şi cea de Sofisticare, altfel cunoscute sub numele de fazele Cum, De ce şi Unde.

De exemplu, prima fază este caracterizată de întrebarea Cum putem mânca?, a doua de întrebarea: De ce mâncăm? şi a treia de întrebarea: Unde luăm prânzul?”

Nu apucă să treacă mai departe, când sistemul intern de comunicaţie al navei se trezi la viaţă.

— Hei, pământeanule! Ţi-e foame, puştiule?

Era vocea lui Zaphod.

— Ăă, păi, da, presupun că mi-e cam foame, răspunse Arthur.

— Bine, băiete, ţine-te bine! Vom lua o gustare frugală la Restaurantul de la Capătul Universului.

RESTAURANTUL DE LA CAPĂTUL UNIVERSULUI

Pentru Jane şi Jame

Multe mulţumiri lui Geoffrey Perkins, pentru că a reuşit Improbabilul, lui Paddy Kingsland, Lisa Braun şi Alick Hale Munro, pentru că l-au ajutat, lui John Lloyd, pentru contribuţia la scenariul original Milliways, lui Simon Brett, pentru că a început toată povestea. Albumului lui Paul Simon, One Trick Ponyy pe care l-am ascultat încontinuu cat timp am scris această carte. Cinci ani înseamnă mult. Şi mulţumiri speciale lui Jacqui Graham, pentru răbdarea infinită, amabilitatea şi mâncarea oferite în condiţii de restrişte.

Există o teorie care spune că, dacă cineva va descoperi cu exactitate care e scopul universului şi de ce este el aici, acesta va dispărea instantaneu şi va fi înlocuit de ceva şi mai bizar şi inexplicabil.

O altă teorie spune că asta s-a întâmplat deja.

1

Povestea de până acum:

La început a fost creat universul.

Chestia asta i-a înfuriat pe mulţi şi a fost privită în mare parte ca o mutare greşită. Multe rase cred că el a fost creat de un soi de zeu, deşi poporul jatravartid de pe Viltvodle VI consideră că întregul univers a fost de fapt strănutat din nasul unei fiinţe denumite Marele Arkleseizure Verde.

Jatravartizii, care trăiesc cu teama perpetuă că va sosi un moment pe care ei îl numesc Venirea Marii Batiste Albe, sunt nişte creaturi mici şi albastre, cu mai mult de cincizeci de braţe fiecare, iar asta le conferă un caracter unic, fiind singura specie din istorie care a inventat deodorantul cu aerosoli înainte de roată.

În orice caz, Teoria Marelui Arkleseizure Verde nu este acceptată dincolo de Viltvodle VI. Ca atare, din cauza faptului că universul continuă să creeze confuzie, se caută în mod constant alte explicaţii.

De exemplu, o rasă de fiinţe pandimensionale hiperinteligente a construit odată un supercomputer gigantic, botezat Gândire Profundă, pentru a calcula o dată pentru totdeauna Răspunsul la întrebarea Supremă a Vieţii, Universului şi tot Restului.

Timp de şapte milioane de ani şi jumătate, Gândire Profundă a calculat şi a procesat, iar la sfârşit a anunţat că răspunsul era Patruzeci şi doi – aşa că a fost nevoie să se construiască un alt computer şi mai mare, pentru a se descoperi care era, de fapt, întrebarea. Iar acest computer, botezat Pământ, era atât de mare, încât adesea a fost socotit din greşeală o planetă – mai ales de ciudatele fiinţe

asemănătoare maimuţelor care se agitau pe suprafaţa lui, ignorând complet faptul că făceau parte dintr-un program gigantic de computer.

Iar chestia asta e foarte ciudată, deoarece fără această bucăţică simplă şi evidentă de cunoaştere, nimic din ceea ce s-a întâmplat pe Pământ nu are sens.

Din nefericire însă, chiar înainte de momentul critic al aflării rezultatului, Pământul a fost distrus în mod neaşteptat de vogoni, pentru a face loc – sau aşa pretindeau ei – unei noi scurtături hiperspaţiale, astfel că speranţa descoperirii unui sens al vieţii a fost pierdută pentru totdeauna.

Sau cel puţin aşa se părea. Două dintre aceste creaturi asemănătoare maimuţelor au supravieţuit.

Arthur Dent a scăpat în ultimul moment, deoarece un vechi prieten al lui, Ford Prefect, s-a dovedit brusc a fi de pe o mică planetă de undeva din apropierea stelei Betelgeuse şi nu din Guildford, aşa cum susţinuse până atunci. Mai important, însă, Ford Prefect ştia cum să facă autostopul la farfuriile zburătoare.

Tricia McMillan – sau Trillian – fugise de pe planetă cu şase luni mai devreme, împreună cu Zaphod Beeblebrox, pe atunci preşedintele galaxiei.

Doi supravieţuitori.

Ei reprezintă tot ce a rămas din cel mai mare experiment condus vreodată – găsirea întrebării Supreme şi a Răspunsului Suprem la Viaţă, Univers şi tot Restul.

Iar acum, la mai puţin de şapte sute cincizeci de mii de kilometri de locul în care nava lor pluteşte leneşă prin bezna de cerneală a spaţiului, o navă vogonă se îndreaptă încet către ei.

2

Precum toate navele vogone, şi aceasta arăta ca şi cum ar fi închegată, nu proiectată. Umflăturile şi edificiile galbene şi urâte care ieşeau în relief, în unghiuri neplăcute, ar fi desfigurat aspectul celor mai multe nave, însă în acest caz aşa ceva era, din păcate, imposibil, în spaţiu fuseseră zărite şi alte lucruri mai urâte, dar nu de martori de încredere.

De fapt, ca să vezi ceva mai urât decât o navă vogonă trebuia să intri în ea şi să te uiţi la un vogon. Dacă eşti o persoană înţeleaptă, totuşi, vei evita să faci asta, deoarece vogonul obişnuit nu se va gândi de două ori înainte de a-ţi face ceva atât de inutil de hidos, încât s-ar putea să-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată sau, dacă eşti un gânditor cu mintea limpede, îţi vei dori ca vogonul să nu se fi născut niciodată.

De fapt, vogonul de rând probabil că nu ar gândi nici măcar o dată. Vogonii sunt creaturi cu mintea simplă, cu multă voinţă şi cu creier de melc, iar gândirea nu reprezintă un domeniu în care ei excelează. Analiza anatomică a vogonilor dezvăluie faptul că, la origine, creierul lor a fost un ficat groaznic de deformat, prost plasat şi dispeptic. Ca atare, cel mai corect lucru care se poate spune despre ei este că ştiu ce le place, iar ceea ce le place are în general legătură cu chinuirea altor fiinţe şi, ori de câte ori e posibil, cu înfurierea peste măsură.

Un lucru care nu le place este să lase o treabă neterminată – mai ales vogonul de faţă şi mai ales această treabă – din diverse motive.

Acest vogon era căpitanul Prostetnic Vogon Jeltz din Consiliul Galactic de Planificare a Hiperspaţiului şi primise însărcinarea de a distruge aşa-numita „planetă” Pământ. Îşi agită trupul monstruos de mare în scaunul îngust şi

alunecos şi se uită la monitorul pe care era scanată în mod sistematic nava *Inima de Aur.*

Nu conta deloc pentru el că *Inima de Aur,* graţie Cursei de Improbabilitate Infinită, era cea mai frumoasă şi mai revoluţionară navă construită vreodată. Estetica şi tehnologia reprezentau nişte cărţi închise şi, dacă ar fi fost după el, aceste cărţi ar fi fost de mult arse şi îngropate. Conta şi mai puţin că la bordul navei se găsea Zaphod Beeblebrox. Zaphod Beeblebrox era acum fostul preşedinte al galaxiei şi, cu toate că forţele de poliţie din galaxie erau în căutarea lui şi a navei pe care o furase, vogonul nu era interesat de asta. Avea alt peşte de prins.

S-a spus că vogonii nu sunt mai presus de micile şpăgi şi de corupţie, la fel cum marea nu se află deasupra norilor, iar acest fapt era cu siguranţă adevărat în cazul lui. Când auzea cuvintele „integritate” sau „corectitudine morală”, vogonul întindea imediat mâna după dicţionar, dar când auzea sunetul banilor în cantităţi mari, era gata să pună mâna pe regulamente şi să le arunce cât colo.

În îndeplinirea atât de definitivă a sarcinii de distrugere a Pământului şi a tot ce se afla pe sau în el, vogonul trecuse cumva mai presus şi de chemarea sa profesională. Existau chiar îndoieli că menţionata scurtătură spaţială avea să fie construită, dar chestiunea fusese deja îngropată.

Vogonul emise un soi de mormăială de satisfacţie.

— Computer, cârâi el, fă-mi legătura cu specialistul în îngrijirea creierului.

În câteva secunde, chipul lui Gag Halfrunt apăru pe ecran, cu zâmbetul unui individ care se ştie la zece ani-lumină depărtare de faţa vogonă pe care o vede. În zâmbet se citea o urmă de ironie. Deşi vogonul insista să îl numească „specialistul meu particular de îngrijire a creierului”, acesta nu prea avea ce creier să îngrijească. De fapt, Halfrunt era cel care îl angajase pe vogon. Îi plătea o sumă exorbitantă ca să execute o treabă murdară. Fiind

unul dintre cei mai de seamă şi de succes psihiatri din galaxie, el şi colegii lui erau pregătiţi să cheltuiască o adevărată avere atunci când aveau impresia că în joc se afla întregul viitor al psihiatriei.

— Ei bine, zise el, salutare, căpitane al Prostetnicilor vogoni. Cum ne simţim astăzi?

Căpitanul vogon îi spuse că în ultimele ore vaporizase aproape jumătate din echipajul lui, ca exerciţiu de disciplină. Zâmbetul lui Halfrunt nu se modifică nici măcar o fracţiune de secundă.

— Păi, cred că ăsta e un comportament perfect normal pentru un vogon. Canalizare firească şi sănătoasă a instinctelor agresive în acte de violenţă ilogice.

— Asta spui întotdeauna, mormăi vogonul.

— Păi, cred că ăsta e un comportament perfect normal pentru un psihiatru, replică Halfrunt. Bun. Este clar că astăzi suntem amândoi bine ajustaţi în atitudinile noastre mentale. Şi acum, spune-mi, ce veşti mai ai despre misiune?

— Am localizat nava.

— Minunat, rosti Halfrunt, minunat! Şi despre ocupanţi?

— Pământeanul e acolo.

— Excelent! Şi…?

— O femeie de pe aceeaşi planetă. Ei sunt ultimii.

— Bun, bun, radie de bucurie Halfrunt. Şi cine mai e?

— Individul ăla, Prefect.

— Da.

— Şi Zaphod Beeblebrox.

Pentru o fracţiune de secundă, zâmbetul lui Halfrunt se estompă.

— Ah, da, zise el, mă aşteptam la asta. Este cât se poate de regretabil.

— Un prieten personal? întrebă vogonul, care auzise expresia undeva şi decise să o testeze.

— Ah, nu, în profesia mea, ştii, nu prea ne facem prieteni

personali.

— Aha, detaşare profesională!

— Nu, replică Halfrunt cu veselie, pur şi simplu nu ştim cum.

Făcu o pauză. Gura lui continua să zâmbească, însă ochii i se întunecaseră uşor.

— Să ştii că Beeblebrox este unul dintre cei mai rentabili clienţi ai mei, continuă el. Are probleme de personalitate mai mari decât în visurile oricăror analişti.

— În fine, reluă, jucându-se puţin cu gândul înainte de a renunţa la el, nu fără ezitare. Eşti gata să-ţi îndeplineşti sarcina?

— Da.

— Bun. Distruge imediat nava.

— Cum rămâne cu Beeblebrox?

— Păi, Zaphod e doar un oarecare, înţelegi?

După care Halfrunt dispăru de pe ecran. Căpitanul vogon apăsă un buton de comunicare prin care se conecta cu ce-i mai rămăsese din echipaj.

— Atacaţi, ordonă el.

Exact în acel moment, Zaphod Beeblebrox se găsea în cabina lui, înjurând cu voce tare. Cu două ore înainte spusese că se vor duce să ia o gustare la Restaurantul de la Capătul Universului, după care avusese o ceartă cu scântei cu computerul navei şi se năpustise în cabina lui ţipând că va prelucra factorii de Improbabilitate cu creionul, dacă va fi nevoie.

Cursa de Improbabilitate de pe Inima de Aur conferea navei caracteristicile de cea mai puternică şi mai impredictibilă navă existentă. Nimic nu era imposibil pentru această navă, cu condiţia să ştii cât de improbabil era să se petreacă lucrul pe care îl căutai.

Zaphod furase nava ca preşedinte, în clipa în care ar fi trebuit să o lanseze oficial. Habar n-avea de ce o furase,

dar îi plăcea că o făcuse.

N-avea habar nici de ce devenise preşedinte al galaxiei, însă i se păruse distractiv.

Ştia prea bine că existau motive mai bune, dar că aceste motive erau îngropate undeva, într-o secţiune întunecată şi încuiată a celor două creiere ale sale. Şi-ar fi dorit ca acele secţiuni întunecate şi încuiate din cele două creiere să dispară, pentru că, din când în când, ieşeau pentru câteva clipe la suprafaţă şi aduceau cu ele gânduri ciudate în secţiunile mai luminoase şi mai amuzante ale minţii, încercând să îl abată de la ceea ce socotea el a fi afacerea de bază a vieţii sale, anume de a se simţi întotdeauna foarte bine.

În acel moment nu se simţea foarte bine. Îşi pierduse răbdarea şi creioanele şi era extrem de înfometat.

— Starpox! strigă el.

În acelaşi moment, Ford Prefect se găsea în aer. Asta nu avea nimic de-a face cu câmpul de gravitaţie artificială al navei, ci cu faptul că sărea treptele scării către cabinele personalului de pe navă. Era un salt greu de efectuat dintr-odată şi Ford ateriză cu stângăcie, se împiedică, îşi reveni, porni în fugă pe coridor, zburând din drum mai mulţi roboţi miniaturali de serviciu, alunecă la colţ, dădu buzna pe uşa cabinei lui Zaphod şi îi explică ce avea pe suflet.

— Vogonii, rosti el.

Cu puţină vreme înainte de asta, Arthur Dent ieşise din cabina lui, în căutarea unei ceşti de ceai. Nu era o aventură în care pornise cu optimism, deoarece ştia că singura sursă de băuturi fierbinţi de pe navă era un echipament produs de Corporaţia Cibernetică Sirius. Era denumit Sintetizator de Băuturi Nutri-Matic, iar Arthur se mai întâlnise cu el înainte.

Dispozitivul susţinea că produce cea mai largă gamă de băuturi preparate după gustul şi metabolismul celui care se deranja să îl folosească. Pus la încercare, însă,

echipamentul scotea în mod invariabil o ceaşcă de plastic plină cu un lichid care se deosebea complet, dacă nu total, de ceai.

Arthur încercă acum să discute cu maşinăria.

— Ceai, comandă el.

— Împarte şi bucură-te, replică maşina, livrându-i o ceaşcă din lichidul cunoscut.

Arthur o aruncă.

— Împarte şi bucură-te, repetă maşina, producând o altă ceaşcă.

„Împarte şi bucură-te” este mottoul corporatist al preacunoscutei Divizii Reclamaţii a Corporaţiei Cibernetice Sirius, care acoperă acum principalele teritorii de pe trei planete de dimensiuni medii şi este singurul departament al Corporaţiei care a înregistrat un profit consistent în ultimii ani.

Mottoul este inscripţionat – sau mai degrabă era inscripţionat – cu litere luminoase, înalte de aproape cinci kilometri, aproape de spaţioportul Departamentului Reclamaţii de pe Eadrax. Din nefericire, greutatea lui era atât de mare, încât la scurt timp după ce a fost amplasat acolo, solul de sub litere s-a surpat şi cuvintele au căzut pe birourile multor funcţionari tineri şi talentaţi ai departamentului – acum decedaţi cu toţii.

Azi se mai văd doar părţile superioare ale literelor şi mesajul format astfel spune, în limba locală, „Du-te şi bagă-ţi capul într-un porc”. Literele nu mai sunt luminoase, decât cu ocazia unor sărbători speciale.

Arthur aruncă o a şasea ceaşcă de lichid.

Ascultă, maşină, zise el, pretinzi că poţi sintetiza orice fel de băutură; atunci de ce continui să-mi livrezi aceeaşi chestie de nebăut?

— Nutriţie şi date de simţ plăcute, bolborosi maşina. Împarte şi bucură-te.

— Are gust de rahat!

— Dacă te-ai bucurat de experienţa acestei băuturi, continuă maşina, de ce n-o împărţi cu prietenii tăi?

— Deoarece vreau să mi-i păstrez, rosti acru Arthur. Poţi să încerci să înţelegi ce-ţi spun? Băutura aia…

— Băutura aia, rosti maşina cu dulceaţă în voce, a fost fabricată ca să corespundă cerinţelor tale personale de nutriţie şi plăcere.

— Aha, făcu Arthur, deci sunt un masochist la dietă, nu?

— Împarte şi bucură-te.

— Oh, mai taci din gură!

— Asta-i tot?

Arthur decise să renunţe.

— Da.

Apoi hotărî că naiba să-l ia dacă renunţă.

— Nu, reveni el. Ascultă, este foarte, foarte simplu… tot ce vreau… este o ceaşcă de ceai. Tu vei face una pentru mine. Taci şi ascultă.

Apoi se aşeză. Îi povesti maşinăriei despre India, îi povesti despre China, îi povesti despre Ceylon. Îi povesti despre frunzele grase uscându-se la soare. Îi povesti despre ceainicele de argint. Îi povesti despre după-amiezile de vară pe pajişte. Îi povesti despre turnatul laptelui înainte de ceai, ca acesta să nu se brânzească. Îi povesti chiar (pe scurt) despre istoria Companiei Indiilor de Est.

— Deci asta era, nu? rosti Nutri-Matic la sfârşit.

— Da, aprobă Arthur, asta e ce vreau.

— Vrei gustul frunzelor uscate, fierte în apă?

— Ăă, da. Cu lapte.

— Abia muls de la vacă?

— Păi, într-un anume sens, presupun…

— Voi avea nevoie de ajutor cu chestia asta.

Bolboroseala veselă îi dispăruse din voce. Acum trecuse la treabă.

— Păi, orice pot să fac, se oferi Arthur.

— Ai făcut deja destule, îl informă maşina.

Nutri-Matic accesă computerul navei.

— Hei, salut! zise computerul navei.

Maşina îi spuse acestuia cum vine povestea cu ceaiul. Computerul bolborosi, îşi legă circuitele logice la Nutri-Matic şi împreună se cufundară într-o tăcere îmbufnată.

Arthur se uită şi aşteptă o vreme, dar nu se mai întâmplă nimic. Bătu în maşină, dar tot nu se întâmplă nimic.

În cele din urmă renunţă şi porni sus, spre punte.

În pustietatea spaţiului, Inima de Aur stătea nemişcată. În jurul ei luceau miliardele de stele ale galaxiei. Către ea se furişa gogoaşa galbenă a navei vogone.

3

— Are cineva un ibric? se interesă Arthur intrând pe punte.

Instantaneu începu să se întrebe de ce Trillian urla la computer ca acesta să-i vorbească, de ce Ford bătea cu pumnii în taste, iar Zaphod îl lovea cu picioarele şi, mai ales, de ce se vedea o umflătură galbenă şi urâtă pe ecran.

Lăsă jos ceaşca goală şi se apropie de ei.

— Alo? făcu el.

În acel moment, Zaphod se repezi la suprafeţele din marmură şlefuită conţinând instrumentele care controlau propulsia convenţională fotonică. Butoanele se materializară sub mâinile lui şi Zaphod trecu pe control manual. Împinse, trase, apăsă şi înjură. Propulsia fotonică scoase un fâsâit jalnic şi se întrerupse din nou.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Arthur.

— Hei, aţ’ auzit asta? murmură Zaphod în vreme ce se repezi spre comenzile Cursei de Improbabilitate Infinită. A

vorbit maimuţa!

Cursa de Improbabilitate scoase două nechezaturi slabe şi se întrerupse la rândul ei.

— O maimuţă vorbitoare înseamnă istorie pură, omule! exclamă Zaphod, lovind Cursa de Improbabilitate.

— Dacă te supără ceva… rosti Arthur.

— Vogonii! izbucni Ford. Suntem atacaţi!

Arthur fu cuprins de un fior.

— Păi, ce faceţi? Haideţi să o ştergem de aici!

— Nu se poate. Computerul e blocat.

— Blocat?

— Spune că toate circuitele lui sunt ocupate. Nu există energie nicăieri pe navă.

Ford se depărtă de terminalul de computer, îşi şterse fruntea cu mâneca şi apoi se propti de perete.

— Nu putem face nimic, zise el privind mânios în gol şi muşcându-şi buza.

În anii de şcoală, cu mult înainte ca Pământul să fie distrus, Arthur jucase fotbal. Nu fusese deloc bun la acest sport, dar avusese un talent particular: acela de a marca autogoluri în meciurile importante. Când se întâmpla aşa ceva, îl încerca de obicei o mâncărime aparte în jurul cefei, care urca încet pe obraji şi ajungea să-i încingă sprâncenele. Acum îi reveni cu violenţă în minte imaginea noroiului, a ierbii şi a mulţimii de băieţei care urlau.

Aceeaşi senzaţie de mâncărime din jurul cefei i se urca acum încet pe obraji şi îi încingea sprâncenele.

Începu să vorbească şi se opri. Începu iarăşi să vorbească şi se opri din nou. În cele din urmă, reuşi să îngaime:

— Ăă…

După care îşi drese glasul.

— Spuneţi-mi, continuă el, cu o voce atât de nervoasă, încât ceilalţi se întoarseră spre el.

Arthur aruncă o privire gâlmei galbene care se apropia

pe ecran.

— Spuneţi-mi, computerul a explicat ce îl ţine ocupat? întreb doar din pur interes…

Ochii celorlalţi îl măsurară cu atenţie.

— Şi, ăăă… zău că asta e, întreb din curiozitate.

Zaphod întinse o mână şi îl apucă de ceafă.

— Ce i-ai făcut, maimuţă umană? icni el.

— Păi, absolut nimic. Cred doar că, de ceva vreme, încearcă să-şi dea seama cum…

— Da?

— Să-mi prepare nişte ceai.

— Corect, prieteni, ciripi brusc computerul, cu voce tare. Mă ocup de problema asta chiar acum şi, of, e una serioasă rău. Ne revedem mai târziu.

După care computerul reintră în starea de muţenie, echivalată în intensitate doar de tăcerea celor trei indivizi care se holbau la Arthur Dent. Pentru a elimina tensiunea, vogonii aleseră acea clipă să înceapă lupta.

Nava tremură, nava gemu. Afară, câmpul de forţă, gros de trei centimetri, din jurul ei crăpă, se băşică şi scuipă sub atacul unei duzini de tunuri 30-Megalovitură Ucidere-Definitivă Photrazon. Ford Prefect estimă timpul de rezistenţă la patru minute.

— Trei minute şi cincizeci de secunde, zise el după un scurt timp. Şi patruzeci şi cinci de secunde, adăugă la momentul oportun.

Apăsă nervos pe câteva butoane inutile, apoi se uită neprietenos la Arthur.

— Mureai după o ceaşcă de ceai, ha? Trei minute şi patruzeci de secunde.

— Vrei să nu mai numeri? îl repezi Zaphod.

— Mă opresc, rosti el, în trei minute şi treizeci şi cinci de secunde.

La bordul navei vogone, Prostetnicul Vogon Jeltz era nedumerit. Se aşteptase la o urmărire, la o vânătoare emoţionantă cu fascicule de tractare, la obligativitatea de a folosi dispozitivul special Sub-Ciclic de Normalitate Evaluează-i-Tron ca să contracareze Cursa de Improbabilitate Infinită de pe Inima de Aur. Numai că dispozitivul Sub-Ciclic de Normalitate Evaluează-i-Tron zăcea nefolosit, în vreme ce Inima de Aur stătea nemişcată şi o încasa.

Cele douăsprezece tunuri 30-Megalovitură Ucidere-Definitivă Photrazon continuară să tragă asupra Inimii de Aur, care stătea nemişcată şi o încasa.

Testă toţi senzorii aflaţi la dispoziţia lui, ca să vadă dacă nu era vorba de vreo şmecherie la mijloc, dar nu reuşi să depisteze niciuna.

Bineînţeles că nu ştia de povestea cu ceaiul. După cum nu ştia exact nici cum îşi petreceau ocupanţii Inimii de Aur ultimele trei minute şi treizeci de secunde din viaţa lor.

Zaphod Beeblebrox ajunse, fără să ştie nici el exact cum, la ideea de a ţine chiar atunci o şedinţă de spiritism.

Evident, tema morţii plutea în aer, dar era mai degrabă un subiect care trebuia evitat decât abordat direct. Era posibil ca groaza încercată de Zaphod la gândul întâlnirii cu rudele lui decedate să-l fi condus la ideea că şi ele împărtăşeau sentimente similare şi, mai important, că vor decide cumva întreprinderea unei acţiuni menite să amâne această reuniune.

După cum era la fel de posibil să nu fie vorba decât despre una dintre viziunile bizare care ieşeau ocazional la suprafaţă din acea zonă întunecată a minţii pe care el însuşi o încuiase înainte de a deveni preşedinte al galaxiei.

— Vrei să vorbeşti cu stră-străbunicul tău? bolborosi Ford.

— Mda.

— Şi vrei musai acum?

Nava continuă să tremure şi să geamă. Temperatura din interior creştea. Lumina se diminua – toată energia de care computerul nu avea nevoie pentru a se gândi la sintetizarea ceaiului era pompată în câmpul de forţă ce slăbea în intensitate văzând cu ochii.

— Da! insistă Zaphod. Ascultă, Ford, cred că el ar putea să ne ajute.

— Eşti sigur pe termenul cred? Alege-ţi cuvintele cu grijă.

— Dă-mi tu o idee ce altceva am putea face.

— Ăă, păi…

— Bun, faceţi cerc în jurul consolei centrale. Acum. Haideţi! Trillian, maimuţă umană, mişcaţi-vă!

Se strânseră nedumeriţi în jurul consolei centrale, se aşezară şi, cu un sentiment de completă idioţenie, îşi prinseră mâinile în cerc. Cu cel de-al treilea braţ, Zaphod stinse lumina.

Nava se cufundă în beznă. Afară, mugetele tunurilor Ucidere-Definitivă continuară să smulgă bucăţi din câmpul de forţă.

— Concentraţi-vă asupra numelui său, şuieră Zaphod.

— Care e? întrebă Arthur.

— Zaphod Beeblebrox al Patrulea.

— Cee?

— Zaphod Beeblebrox al Patrulea. Concentrează-te!

— Al Patrulea?

— Mda. Ascultă, eu sunt Zaphod Beeblebrox, tata a fost Zaphod. Beeblebrox al Doilea, bunicul Zaphod Beeblebrox al Treilea…

— Cee?

— Un accident cu un contraceptiv şi o maşină a timpului. Şi acum, concentraţi-vă!

— Trei minute, rosti Ford Prefect.

— De ce facem asta? se miră Arthur Dent.

— Taci, îi sugeră Zaphod Beeblebrox.

Trillian nu spuse nimic. Se gândi că, oricum, nu are sens

să spună ceva.

Singura lumină de pe punte venea dinspre două triunghiuri slab luminate dintr-un colţ îndepărtat, unde Marvin, androidul paranoic, şedea ghemuit, ignorând totul şi ignorat de toţi, cufundat într-un univers propriu şi mai degrabă neplăcut.

În jurul consolei centrale, patru siluete se aplecară concentrate, încercând să-şi alunge din minte îngrozitorul tremurat al navei şi înfiorătorul muget care rezona în ea.

Se concentrară.

Continuară să se concentreze.

Secundele treceau una după alta.

Pe sprâncenele lui Zaphod se vedeau picături de sudoare, mai întâi de concentrare, apoi de frustrare şi de ruşine. În cele din urmă scoase un strigăt de mânie, îşi smulse mâinile din palmele lui Trillian şi ale lui Ford şi sări spre comutatorul de lumină.

— Ah, începeam să cred că nu vei mai aprinde niciodată luminile, zise o voce. Nu, nu prea intense, te rog, ochii mei nu mai sunt ce au fost odată.

Cele patru siluete tresăriră în scaunele lor. Îşi întoarseră încet capetele pentru a privi, deşi ţestele lor păreau să încerce cu de la ele putere să rămână nemişcate.

— Şi-acum... Cine mă deranjează într-un asemenea moment? rosti silueta mică, încovoiată şi străvezie de lângă ramurile de ferigă aflate la capătul îndepărtat al punţii.

Cele două capete mici şi acoperite cu câteva fire de păr ale siluetei păreau atât de bătrâne, încât generau sentimentul că posedă amintiri vagi despre însăşi naşterea galaxiilor. Unul din ele moţăia adormit, celălalt îi privea. Dacă ochii nu mai erau ce fuseseră, însemna că pe vremuri avuseseră tăria tăietoarelor de diamante.

Zaphod se agită nervos câteva clipe. Dădu scurt din cap de două ori, în gestul tradiţional betelgeusian de respect familial.

— Oh… ăă, salut, stră-străbunule… icni el.

Mica siluetă se apropie de ei. Se zgâi prin lumina chioară. Apoi întinse un deget osos către stră-strănepotul lui.

— Ah, Zaphod Beeblebrox! Ultimul din marea noastră stirpe. Zaphod Beeblebrox al Nimicălea.

— Primul.

— Al Nimicălea, scuipă silueta.

Zaphod îi ura vocea. Când se gândea la sufletul siluetei, parcă avea sentimentul scârţâitului de unghii pe o tablă şcolărească. Se agită stingherit pe scaunul lui.

— Ăă, mda, mormăi el. Ăă, ascultă, îmi pare tare rău de flori, am vrut să ţi le trimit, dar ştii, magazinul tocmai rămăsese fără coroane şi…

— Ai uitat! tună Zaphod Beeblebrox al Patrulea.

— Păi…

— Prea ocupat. Niciodată nu te gândeşti la alţii. Cei aflaţi în viaţă sunt cu toţii la fel.

— Două minute, Zaphod, şopti Ford cu un şuierat îngrozit.

Zaphod se agită iarăşi, nervos.

— Da, dar chiar am vrut să le trimit, zise el. Şi o să-i scriu şi stră-străbunicii, imediat ce ieşim din povestea asta…

— Stră-străbunica ta… făcu mica siluetă ca pentru sine.

— Mda, răspunse Zaphod. Ăă, ce mai face? Uite ce e, mă duc să o văd. Dar mai întâi trebuie să…

— Răposata ta stră-străbunică şi cu mine suntem foarte bine.

— Aha. Oh!

— Dar e foarte dezamăgită de tine, tinere Zaphod…

— Mda, păi…

Zaphod se simţea tot mai incapabil să controleze această conversaţie, iar respiraţia grea a lui Ford lângă el îi spunea că secundele se scurgeau cu repeziciune. Zgomotul şi tremurăturile atinseseră proporţii înfiorătoare. Zări feţele lui Arthur şi Trillian, albe şi imobile în lumina spectrală.

— Ăă, stră-străbunicule…

— Ţi-am urmărit progresul cu dezamăgire constantă…

— Mda, ascultă, înţelegi că…

— Ca să nu spun cu dispreţ!

— Ai putea încerca să asculţi o clipă…

— Adică, ce faci tu mai exact cu viaţa ta?

— Sunt atacat de o flotă vogonă! urlă Zaphod.

Era o exagerare, dar era singura ocazie ca să ajungă la motivul adevărat al exerciţiului de spiritism.

— Nu mă surprinde deloc, zise mica siluetă, dând din umeri.

— Numai că se întâmplă chiar acum, înţelegi? insistă Zaphod cu febrilitate.

Strămoşul lui spectral dădu din cap, apucă ceaşca adusă de Arthur Dent şi se uită la ea cu interes.

— Ăă… stră-străbunule…

— Ştiai, îl întrerupse silueta fantomatică, fixându-l pe Zaphod cu o privire dură, că Betelgeuse V a căpătat acum o uşoară excentricitate a orbitei?

Zaphod nu ştia şi găsi informaţia complet inutilă din pricina zgomotelor, a iminenţei morţii şi a tuturor celorlalte.

— Ăă, nu… Ascultă, zise el.

— Mă răsucesc în mormânt! lătră strămoşul, apoi trânti ceaşca şi îndreptă un deget tremurător şi acuzator către Zaphod: E vina ta!

— Un minut şi jumătate, murmură Ford, ţinându-şi capul în palme.

— Mda, ascultă, stră-străbunule, poţi să ne ajuţi? Pentru că…

— Să vă ajut? exclamă bătrânul, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— Mda, să ne ajuţi acum, deoarece altfel…

— Să vă ajut! repetă strămoşul, părând la fel de incredul. Tu te plimbi ca un vagabond prin galaxie cu… peroră el, dând dispreţuitor din mână, cu prietenii tăi demni de

dispreţ, prea ocupat ca să-mi aşezi flori la mormânt, chiar dacă ar fi mers şi unele din plastic şi chiar dacă ţi s-ar fi potrivit mai bine. Dar nu! Eşti prea ocupat. Prea modern. Prea sceptic – până ce te trezeşti brusc într-o mică belea şi atunci apari dintr-odată cu o încăpăţânare astrală! Clătină din cap – cu atenţie, ca să nu deranjeze somnul celuilalt cap, care părea deja că începe să se trezească şi adăugă: în fine, nu ştiu ce să zic, tinere Zaphod. Cred că va trebui să meditez la chestia asta.

— Un minut şi zece, rosti Ford cu o voce lipsită de expresie.

Zaphod Beeblebrox al Patrulea se uită curios la el.

— De ce vorbeşte individul ăla în numere?

— Numerele, răspunse Zaphod, reprezintă timpul care ne-a mai rămas de trăit.

— Oh, făcu stră-străbunicul lui, după care se încruntă. Bineînţeles că asta nu mi se aplică mie, concluzionă el, apoi se mută către o porţiune şi mai slab luminată a punţii, în căutarea altui obiect de inspecţie.

Zaphod simţea că ajunge la limita nebuniei şi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să sară asupra strămoşului şi să termine cu el.

— Stră-străbunicule, insistă el, dar ni se aplică nouă! Noi suntem încă în viaţă şi suntem pe cale să ne-o pierdem.

— Ei, uite o chestie bună!

— Cee?

— Ce folos are viaţa voastră pentru cineva? Când mă gândesc la ceea ce ai făcut din viaţa ta, în minte îmi vine irezistibil expresia „troacă de porci”.

— Dar am fost preşedintele galaxiei, omule!

— Hmm, mormăi strămoşul, şi ce fel de slujbă este asta pentru un Beeblebrox?

— Hei, ce spui? Am fost preşedinte, ştii? Al întregii galaxii!

— Micuţă megapăpuşă arogantă!

Zaphod clipi, uluit.

— Hei, ăă, unde vrei să ajungi, omule? Adică, stră-străbunicule.

Mica siluetă gârbovită se apropie de stră-strănepotul lui şi îl bătu pe genunchi. Gestul avu darul să-i reamintească lui Zaphod că vorbea cu o fantomă, căci nu simţi absolut nimic.

— Şi tu şi eu ştim ce înseamnă să fii preşedinte, tinere Zaphod. Tu ştii pentru că ai fost acolo, eu ştiu pentru că sunt mort şi am putut astfel căpăta o perspectivă neîngrădită asupra lucrurilor. Sus acolo avem o zicală: „Viaţa este irosită pe cei care trăiesc.”

— Mda, rosti Zaphod cu amărăciune, foarte bine. Foarte profund. Chiar că aveam nevoie acum de aforisme, aşa cum am nevoie de găuri în capete.

— Cincizeci de secunde, gemu Ford Prefect.

— Unde rămăsesem? zise Zaphod Beeblebrox al Patrulea.

— La pontificare, răspunse Zaphod Beeblebrox.

— Oh, da.

— Tipul ăsta chiar poate să ne ajute? mormăi Ford spre Zaphod.

— Nimeni altcineva nu poate.

Ford dădu dezamăgit din cap.

— Zaphod! exclamă fantoma, ai devenit preşedinte al galaxiei cu un motiv. Ai uitat?

— Putem discuta asta mai târziu?

— Ai uitat??

— Da! Bineînţeles că am uitat! Trebuia să uit. Să ştii că atunci când primeşti slujba, îţi scanează creierul. Dacă ar fi descoperit că am capul plin de idei şmechereşti, m-aş fi trezit iarăşi pe străzi, fără nimic altceva în afara unei pensii grase, a unui personal de secretariat, a unei flote de nave şi a câtorva gâtlejuri tăiate.

— Aha! exclamă fantoma cu satisfacţie. Atunci îţi aminteşti!

Făcu o pauză.

— Bun, zise el şi zgomotul încetă.

— Patruzeci şi opt de secunde, rosti Ford.

Se uită din nou la ceas şi bătu uşor în el. Apoi ridică privirea.

— Hei, s-a oprit zgomotul.

În ochişorii duri ai fantomei sclipi o lucire vicleană.

— Am încetinit timpul pentru o clipă, doar pentru o clipă, înţelegi? M-aş urî dacă aţi rata tot ce am eu de spus.

— Nu, ascultă-mă, liliac bătrân care vede tot, interveni Zaphod, sărind de pe scaun. A: mersi că ai oprit timpul şi aşa mai departe, e minunat, nemaipomenit, superb, dar B: n-am de ce să-ţi mulţumesc pentru predică, înţelegi? Habar n-am care este lucrul ăsta măreţ pe care se presupune că trebuie să-l îndeplinesc şi mi se pare că nici nu trebuia să ştiu. Iar eu urăsc asta, pricepi? Vechiul meu eu ştia. Vechiului meu eu îi păsa. Bun, până acum e ca lumea. Cu excepţia faptului că vechiului meu eu i-a păsat atât de tare, că a intrat în interiorul propriului creier – creierul meu – şi a încuiat părţile care ştiau şi le păsa, pentru că dacă aş fi ştiut şi mi-ar fi păsat, n-aş mai fi fost în stare să o fac. N-aş fi putut să fiu preşedinte, şi n-aş fi putut fura această navă, care trebuie să fie lucrul cel mai important. Dar acest fost eu al meu s-a sinucis, nu, atunci când mi-am schimbat creierul? Bun, asta a fost alegerea lui. Noul meu eu are şi el alegeri de făcut şi, printr-o stranie coincidenţă, aceste alegeri implică faptul ca eu să nu ştiu şi să nu-mi pese de această chestie măreaţă, oricare ar fi ea. Asta a vrut şi asta a obţinut. Numai că acest vechi eu al meu a încercat să rămână la control, lăsându-mi ordine în bucata de creier pe care a zăvorât-o. Ei bine, eu nu vreau să le cunosc şi nici să le aud. Asta e alegerea mea. Nu voi fi păpuşa nimănui, mai ales propria mea păpuşă.

Zaphod lovi furios consola, indiferent la privirile prostite pe care le atrăgea asupra lui.

— Vechiul meu eu este mort! urlă el. S-a sinucis! Morţii n-ar trebui să adaste în lumea celor vii încercând să interfereze cu ei!

— Şi cu toate astea, m-ai chemat pe mine ca să te ajut când ai dat de belea, zise fantoma.

— Ah, făcu Zaphod, aşezându-se la loc, păi, asta este altceva, nu?

Schiţă un zâmbet înspre Trillian.

— Zaphod, şuieră spectrul, cred că singurul motiv pentru care îmi irosesc răsuflarea cu tine este că, fiind mort, nu mi-o pot folosi nicicum altcumva.

— Bine. Ce-ar fi să-mi dezvălui care e marele secret? Ai încredere în mine.

— Zaphod, când erai preşedinte al galaxiei ştiai, la fel ca Yooden Vranx de dinaintea ta, că preşedintele e un nimic. Un cifru. Undeva în umbră se află altcineva, o fiinţă, ceva, cu puteri supreme. Trebuie să găseşti acel individ sau acea fiinţă – cel care controlează galaxia şi, bănuim noi, şi pe altele. Posibil întregul univers.

— De ce?

— De cee? exclamă uimită fantoma. De ce? Priveşte în jurul tău, băiete, ţi se pare că totul e pe mâini bune?

— Mi se pare că da.

Bătrâna stafie se uită urât la el.

— Nu mă voi certa cu tine. Vei lua pur şi simplu această navă, această navă cu Cursă de Improbabilitate, şi o vei duce acolo unde e nevoie de ea. O vei face. Să nu crezi că poţi scăpa de ţelul tău. Câmpul de Improbabilitate te controlează. Eşti în puterea lui. Ce mai e şi asta?

Stătea şi bătea cu degetul într-unul dintre terminalele lui Eddie, computerul de bord. Zaphod îi explică.

— Şi ce face?

— Încearcă să prepare ceai.

— Bun, zise stră-străbunicul. Aprob asta. Şi acum, Zaphod, nu ştiu dacă eşti capabil de reuşită în misiunea ta.

Sper că nu vei fi în stare să o ratezi. Oricum, eu sunt de prea mult timp mort şi sunt prea obosit ca să-mi pese aşa cum îmi păsa. Motivul principal pentru care te ajut acum este că n-aş suporta gândul ca tu şi prietenii tăi moderni să vă volatilizaţi tocmai aici. Înţeles?

— Mda, mersi grozav.

— Oh, şi… Zaphod!

— Ăă, da?

— Dacă vei descoperi iarăşi că ai nevoie de ajutor, ştii tu, dacă dai de necaz, dacă ai nevoie de o mână când eşti strâns la colţ…

— Mda?

— Te rog să nu eziţi să te faci pierdut.

În răstimpul unei secunde, un fulger luminos trecu din mâinile bătrâne ale fantomei către computer, fantoma dispăru, puntea se umplu de vălătuci de fum, iar Inima de Aur străbătu o traiectorie necunoscută prin dimensiunile timpului şi spaţiului.

4

La zece ani-lumină distanţă, Gag Halfrunt îşi micşoră sensibil zâmbetul. Urmărind imaginea de pe ecran, transmisă prin subeter de pe puntea navei vogone, văzu rămăşiţele câmpului de forţă ale Inimii de Aur îndepărtându-se şi nava însăşi dispărând într-un norişor de fum.

„Bun”, îşi zise el. Gândi că ăsta însemna sfârşitul ultimilor supravieţuitori ai distrugerii planetei Pământ, ordonate de el.

Sfârşitul acestui experiment periculos (pentru profesiunea psihiatrică) şi subversiv (tot pentru profesiunea

psihiatrică) de găsire a întrebării la Răspunsul Suprem al Vieţii, Universului şi tot Restului.

În noaptea aceea avea să sărbătorească împreună cu colegii lui, iar dimineaţă aveau să se întâlnească iarăşi cu pacienţii lor nefericiţi, uluiţi şi extrem de profitabili, liniştiţi de conştientizarea faptului că Sensul Vieţii nu va fi acum descifrat cu adevărat, o dată pentru totdeauna.

— Familia este mereu iritantă, nu? îi zise Ford lui Zaphod când fumul începu să se mai împrăştie.

Se opri şi privi în jur.

— Unde-i Zaphod? întrebă el.

Arthur şi Trillian priviră năuciţi în încăpere. Erau palizi şi tremurau şi habar n-aveau unde era Zaphod.

— Marvin, zise Ford. Unde-i Zaphod?

O clipă mai târziu întrebă din nou:

— Unde-i Marvin?

Colţul robotului era pustiu.

Nava era ciudat de tăcută. Zăcea nemişcată în spaţiul gros şi negru. Din când în când se rotea şi sărea. Niciun instrument de la bord nu mergea şi toate ecranele erau negre. Consultară computerul. Acesta le spuse:

— Regret că momentan am fost închis pentru orice comunicaţii, între timp, vă ofer puţină muzică uşoară.

Opriră muzica uşoară. Căutară fiecare colţişor al navei cu uimire şi cu alarmare crescândă. Totul era tăcut şi mort. Nu se vedea nici urmă din Zaphod sau de Marvin.

Una dintre ultimele zone cercetate era micul sector în care se găsea maşina Nutri-Matic. Pe platforma de livrare a Sintetizatorului de Băuturi Nutri-Matic se vedea o tavă mică, pe care se odihneau trei ceşti de porţelan şi trei farfurioare, o cană de porţelan cu lapte, un ceainic de argint plin cu cel mai bun ceai gustat vreodată de Arthur şi un bileţel tipărit pe care scria: „Aşteptaţi.”

5

Unii spun că Ursa Mică Beta este unul din cele mai atrăgătoare locuri din universul cunoscut. Cu toate că este un loc teribil de bogat, oribil de însorit şi mai plin de oameni minunat de interesanţi decât este o rodie de seminţe, nu este deloc nesemnificativ faptul că, atunci când o ediţie recentă a revistei Playbeing a pus în titlul unui articol cuvintele „Când te-ai plictisit de Ursa Mică Beta, te-ai plictisit de viaţă”, rata sinuciderilor s-a împătrit peste noapte.

Nu că ar exista noapte pe Ursa Mică Beta. Este o planetă din zona de vest care, printr-o scăpare topografică inexplicabilă şi cumva ciudată, constă aproape în întregime din linii de coastă subtropicale. Printr-o scăpare temporală la fel de ciudată, acolo este aproape întotdeauna sâmbătă după-amiază, chiar înainte de închiderea barurilor de pe plajă.

Formele de viaţă dominante de pe Ursa Mică Beta nu au oferit nicio explicaţie adecvată pentru aceste fenomene. Ele îşi petrec cea mai mare parte a timpului încercând să dobândească iluminare spirituală prin alergări în jurul piscinelor şi prin invitaţii adresate Oficialităţilor de Investigaţie ale Comisiei de Control Galactice Geo-Temporale pentru „a experimenta o anomalie diurnă drăguţă”.

Pe Ursa Mică Beta există un singur oraş; este denumit oraş deoarece piscinele sunt ceva mai groase la sol aici decât în alte părţi.

Dacă te apropii de Oraşul Luminii pe cale aeriană – şi nu există altă cale de acces, căci nu există facilităţi portuare şi dacă nu zbori nu poţi intra în oraş – vei descoperi de unde i se trage numele. Aici soarele străluceşte cel mai tare, lucind pe suprafaţa piscinelor, licărind pe bulevardele albe

mărginite de palmieri, sclipind pe obiectele sănătos bronzate care se deplasează în susul şi în josul lor, radiind de pe vile, de pe aeroporturi, de pe barurile de plajă şi aşa mai departe.

Străluceşte mai ales pe o clădire, o clădire înaltă şi frumoasă formată din două turnuri albe de câte treizeci de etaje, conectate printr-o pasarelă la jumătatea înălţimii lor.

Clădirea este căminul unei cărţi şi a fost construită aici ca rezultat al unui proces extraordinar de drepturi de autor purtat între editorii cărţii şi o companie de cereale pentru micul dejun.

Cartea este un ghid de drumeţii. Este una dintre cele mai remarcabile cărţi şi, cu siguranţă, cea mai de succes editată vreodată de marile corporaţii editoriale de pe Ursa Mică – mai populară decât Viaţa începe la cinci sute cincizeci, mai bine vândută decât Teoria *Big-Bang*-ului – un punct de vedere personal de Excentrica Gallumbits (curva cu trei ţâţe de pe Eroticon VI) şi mai controversată decât ultimul bestseller semnat Oolon Colluphid, Tot ce n-aţi vrut să aflaţi vreodată despre sex, dar aţi fost forţat să descoperiţi.

(Şi, în multe dintre civilizaţiile mai liniştite de pe braţul exterior estic al galaxiei, cartea a înlocuit de mult măreaţa Enciclopedie Galactică drept depozitar standard al tuturor cunoştinţelor şi înţelepciunii, căci în ciuda multor omisiuni şi a unui substanţial conţinut apocrif, sau cel puţin extrem de incorect, ea depăşeşte lucrarea mai veche şi mai îndelung cumpănită, din două puncte de vedere importante. Mai întâi, este puţin mai ieftină, apoi are cuvintele nu intraţi în panică tipărite cu litere mari şi prietenoase pe copertă.)

Este, bineînţeles, vorba despre tovarăşul de nepreţuit al tuturor celor care vor să vadă minunile universului cunoscut, cu mai puţin de treizeci de dolari altairieni pe zi – *Ghidul autostopistului galactic.*

Iar dacă stai cu spatele la holul principal de la intrarea în birourile *Ghidului* (presupunând că ai aterizat deja şi te-ai împrospătat cu un duş şi un pui de somn) şi mergi spre est, vei trece prin umbra frunzoasă a Bulevardului Vieţii, unde vei fi uimit de culoarea aurie a plajelor care se întind în stânga ta, vei fi şocat de surferii mentali care plutesc neglijenţi la şaizeci de centimetri deasupra valurilor ca şi cum asta n-ar însemna nimic, vei fi surprins şi în cele din urmă iritat de palmierii gigantici care zumzăie afoni tot felul de nimicuri în cursul orelor diurne, adică continuu.

Dacă apoi mergi către capătul Bulevardului Vieţii, vei întâlni districtul comercial Lalamantine, copaci cu nuci uriaşe şi cafenele pe trotuar, unde betanii-UM vin să se relaxeze după o relaxare grea de după-amiază pe plajă. Districtul Lalamantine este una dintre foarte puţinele zone care nu se bucură de o sâmbătă după-amiază perpetuă

— Dar au în schimb răcoarea unui început de sâmbătă seara perpetuu. Dincolo de district se găsesc cluburile de noapte.

Dacă, în această zi anume, după-amiază sau la început de seară – spune-i cum vrei – te apropii de a doua cafenea de pe partea dreaptă, vei vedea mulţimea obişnuită de betani-UM sporovăind, bând, părând foarte relaxaţi şi privindu-şi pe furiş unii celorlalţi ceasurile, ca să constate cât de scumpe sunt.

Totodată, vei vedea o pereche de autostopişti, cu aspect mai degrabă neglijent, de pe Algol, care au aterizat recent la bordul unui megatransportor arcturan, după ce au călătorit cu el câteva zile. Erau furioşi şi uluiţi să descopere că aici, în apropiere de clădirea *Ghidului autostopistului*, un simplu pahar cu suc de fructe costă echivalentul a peste şaizeci de dolari altairieni.

— Vânzare în profit, zise unul din ei cu amărăciune.

Dacă în acel moment te-ai fi uitat la a doua masă alăturată, l-ai fi văzut pe Zaphod Beeblebrox şezând la ea şi

părând extrem de uluit.

Motivul nedumeririi era acela că, doar cu cinci secunde înainte, se aflase pe puntea navei spaţiale Inima de Aur.

— Categoric profit, rosti din nou vocea.

Zaphod privi nervos cu colţul ochiului la cei doi autostopişti cu aspect neglijent de la masa alăturată. Unde naiba se găsea? Cum ajunsese aici? Unde era nava? Mâna lui simţi braţul fotoliului pe care şedea, apoi masa din faţă. Amândouă păreau destul de solide. Rămase nemişcat.

— Cum pot sta să scrie un ghid pentru autostopişti într-un astfel de loc? continuă vocea. Adică, uită-te la el. Uită-te!

Zaphod se uită la el. Îşi zise că era un loc drăguţ. Dar unde se afla? Şi de ce?

Pipăi în buzunar după două perechi de ochelari de soare. În acelaşi buzunar descoperi un ghemotoc greu, neted şi neidentificat din metal foarte greu. Îl scoase şi se uită la el. Clipi, surprins, văzându-l. De unde primise aşa ceva? Băgă obiectul înapoi în buzunar şi îşi puse ochelarii de soare, iritat să descopere că obiectul de metal zgâriase una dintre lentile. Cu toate astea, se simţea mult mai confortabil cu ei pe nas. Era o pereche dublă, Joo Janta 200 Super-Chromatic Perii Sensitive, special proiectată ca să ajute purtătorii să îşi dezvolte o atitudine relaxată faţă de pericol. La primul semn de necazuri, ochelarii devin complet negri şi prin aceasta te împiedică să vezi orice te-ar putea alarma.

În afara zgârieturii, lentilele nu păţiseră nimic. Zaphod se relaxă, dar numai pentru puţin timp.

Autostopistul mânios continuă să privească urât spre sucul său de fructe monstruos de scump.

— E cel mai prost lucru pentru *Ghid* că s-a mutat în Ursa Mică Beta, mormăi el. S-au înmuiat cu toţii. Ştii, am auzit chiar că au creat un întreg univers complet sintetizat electronic într-unul dintre birouri, ca să poată face documentare pentru articole ziua şi să se ducă la petreceri

seara. Nu că ziua şi seara ar însemna prea mult în acest loc.

„Ursa Mică Beta”, îşi zise Zaphod. Cel puţin acum ştia unde se află. Presupuse că era opera stră-străbunicului său, dar cu ce motiv să o fi făcut?

Spre iritarea lui, prin minte îi trecu un gând. Era unul extrem de limpede şi de distinct, iar acum ajunsese să recunoască astfel de gânduri la adevărata lor valoare. Instinctul îi spunea să li se opună. Erau îndemnuri antecalculate, venind din zonele întunecate şi încuiate ale minţii lui.

Rămase nemişcat şi ignoră gândul cu furie. Acesta îi dădu târcoale. El continuă să-l ignore. Gândul continuă să-i dea târcoale. El îl ignoră. Acesta iar îi dădu târcoale. Până la urmă i se predă.

„Ce naiba”, îşi zise el, „trebuie să merg cu valul.” Era prea obosit, prea confuz şi prea înfometat ca să reziste. Nici măcar nu ştia ce înseamnă acel gând.

6

— Alo? Da? Megadodo Publications, căminul *Ghidului autostopistului galactic*, cea mai remarcabilă carte din istoria universului cunoscut, cu ce vă putem ajuta? rosti insecta cu aripi mari, roz, la unul dintre cele şaptezeci de telefoane aliniate de-a lungul tejghelei mari şi cromate a biroului de recepţie din holul sediului *Ghidului autostopistului galactic.*

Insecta bătu din aripi şi îşi rostogoli ochii. Se uită urât la toţi acei indivizi care se înghesuiau în hol, murdăreau covoarele şi lăsau urme de labe pe tapiţerii. Deşi adora să muncească pentru *Ghidul autostopistului galactic,* insecta

ar fi vrut să găsească o cale de a ţine toţi autostopiştii la distanţă. Oare aceştia nu ar fi trebuit să vagabondeze prin spaţioporturi murdare sau ceva de genul ăsta? Era convinsă că citise ceva, undeva, în carte despre importanţa vagabondării prin spaţioporturi murdare. Din nefericire, cei mai mulţi păreau să vină să hălăduiască prin acest hol curat şi drăguţ, imediat după ce bântuiseră prin spaţioporturi extrem de murdare. Şi tot ce făceau era să se plângă. Insecta tremură din aripi.

— Ce? exclamă ea în telefon. Da, am transmis mesajul dumneavoastră domnului Zarniwoop, dar mă tem că îi e prea frig pentru a vă primi acum. Este plecat într-o croazieră intergalactică.

Insecta agită un tentacul către unul dintre indivizii soioşi care încerca furios să-i atragă atenţia. Tentaculul îi făcu semn individului furios să se uite la biletul de pe perete, din stânga lui, şi să nu întrerupă o convorbire telefonică importantă.

— Da, rosti insecta, este în biroul lui, dar este plecat într-o croazieră intergalactică. Mulţumim mult pentru apel.

Trânti telefonul în furcă.

— Citiţi biletul, îi zise apoi individului furios care încerca să se plângă de una dintre informaţiile periculos de greşite din carte.

Ghidul autostopistului galactic e un însoţitor indispensabil al tuturor celor care vor să găsească sensul vieţii într-un univers infinit de complex şi de confuz. Nu poate spera să devină o sursă vastă de informaţii din toate domeniile, ci poate doar afirma în mod liniştitor că, acolo unde informaţiile sunt incorecte, ele sunt, cel puţin, complet incorecte. În cazuri de discrepanţe flagrante, realitatea este cea care greşeşte întotdeauna.

Asta era şi esenţa biletului. Pe el se vedea scris: „Ghidul este definitiv. Realitatea este frecvent incorectă.”

Chestia asta condusese la câteva consecinţe interesante.

De exemplu, când editorii *Ghidului* au fost daţi în judecată de familiile celor care au murit fiindcă au crezut ad litteram articolul referitor la planeta Traal (care spunea: „Bestia flămândă mâncătoare de gândaci prepară adesea o masă extrem de gustoasă pentru turiştii vizitatori” în loc de „Bestia flămândă mâncătoare de gândaci prepară adesea o masă extrem de gustoasă din turiştii vizitatori”), aceştia au pretins că prima versiune a frazei era mai plăcută din punct de vedere estetic, au chemat un poet atestat ca să certifice sub jurământ că frumuseţea înseamnă adevăr, iar adevărul frumuseţe şi au sperat, ca atare, să dovedească faptul că partea vinovată în acest caz era însăşi Viaţa, deoarece nu reuşise să fie frumoasă şi nici adevărată. Judecătorii s-au sfătuit şi, într-un discurs mişcător, au declarat că Viaţa însăşi a sfidat Curtea şi, ca atare, au confiscat-o de la toţi cei prezenţi, înainte de a se duce să se bucure de o seară plăcută de ultragolf.

Zaphod Beeblebrox intră în hol. Se duse drept către recepţionerul insectă.

— Bun, zise el, unde-i Zarniwoop? Dă-mi-l pe Zarniwoop.

— Mă scuzaţi, domnule? făcu insecta cu răceală.

Nu suporta să fie apelată într-o asemenea manieră.

— Zarniwoop. Dă-mi-l, înţelegi? Dă-mi-l acum!

Păi, domnule, i-o întoarse mica şi fragila creatură, dacă v-aţi păstra puţin calmul în privinţa asta…

— Ascultă, o întrerupse Zaphod, sunt calm până peste cap. Sunt atât de uimitor de calm, că ai putea ţine în faţa mea o halcă de carne putredă timp de o lună. Sunt aşa de şolduros că mi-e greu să mă uit dincolo de pelvis. Şi acum, vrei să te mişti înainte să explodez?

— Păi, dacă mi-aţi da voie să vă explic, domnule, zise insecta, agitându-şi cel mai la îndemână tentacul, mă tem că aşa ceva nu e posibil chiar acum, întrucât domnul Zarniwoop este într-o croazieră intergalactică.

„Pe dracu’ e”, gândi Zaphod.

— Când se va întoarce? se interesă el.

— Să se întoarcă, domnule? Dar e la birou.

Zaphod se opri, încercând să descifreze situaţia. Nu reuşi.

— Pisoiul ăsta este într-o croazieră intergalactică… în biroul lui?

Se aplecă în faţă şi apucă tentaculul insectei.

— Ascultă, trei ochi, zise el, să nu încerci să te întreci în bizarerii cu mine, căci halesc chestii mai ciudate decât tine cu cerealele de la micul dejun.

— Păi, cine crezi că eşti, dulceaţă? ripostă insecta, tremurând din aripi de furie. Zaphod Beeblebrox sau ceva de genul ăsta?

— Numără-mi capetele, rosti Zaphod cu voce răguşită.

Insecta clipi. Apoi clipi din nou.

— Chiar eşti Zaphod Beeblebrox?

— Mda, răspunse Zaphod, dar nu mai ţipa aşa, căci altfel toată lumea o să dea năvală.

— Acel Zaphod Beeblebrox?

— Nu, doar un Zaphod Beeblebrox. N-ai auzit că eu vin la pachete de câte şase?

Insecta îşi uni tentaculele într-un gest de mare agitaţie.

— Dar, domnule, schelălăi ea, tocmai am auzit un raport la radioul subeteric. Spunea că sunteţi mort…

— Mda, corect, răspunse Zaphod, numai că nu m-am oprit încă din mişcare. Şi-acum, unde-l găsesc pe Zarniwoop?

— Păi, domnule, biroul lui e la etajul cincisprezece, dar…

— Dar e într-o croazieră intergalactică, ştiu, ştiu. Cum ajung la el?

— Nou-instalatele Transportoare Verticale Fericite ale Corporaţiei Cibernetice Sirius se află în colţul îndepărtat, domnule. Dar, domnule…

Zaphod se răsuci să plece. Apoi se răsuci la loc.

— Da?

— Pot să vă întreb de ce vreţi să-l vedeţi pe domnul Zarniwoop?

— Mda, răspunse Zaphod, neştiind nici el motivul, m-am gândit că trebuie să o fac.

— Poftim, domnule?

Zaphod se apleacă în faţă şi adoptă un aer conspirativ.

— M-am materializat de nicăieri într-una dintre cafenelele voastre, zise el, ca rezultat al unei dispute cu fantoma stră-străbunicului meu. Nu ajunsesem bine aici că fostul meu eu, cel care a mi-a operat creierul, s-a ivit în mintea mea şi mi-a spus: „Du-te să-l vezi pe Zarniwoop.” N-am auzit niciodată de pisoiaşul ăsta. Asta-i tot ce ştiu. Asta şi faptul că trebuie să găsesc fiinţa care conduce universul.

Făcu un semn din ochi.

— Domnule Beeblebrox, zise insecta cuprinsă de uimire, sunteţi atât de ciudat, că ar trebui să jucaţi în filme.

— Mda, rosti Zaphod, bătând uşor creatura pe o aripă roz lucitoare, iar tu, baby, ar trebui să joci în viaţa reală.

Insecta se opri o clipă ca să-şi revină din agitaţia interioară şi întinse un tentacul răspunzând la un telefon ce începuse să sune. O mână de metal îl opri.

— Scuzaţi-mă, zise proprietarul mâinii de metal cu o voce care ar fi făcut o insectă aflată într-o dispoziţie mai sentimentală să izbucnească în lacrimi.

Insecta de faţă nu se găsea într-o asemenea dispoziţie şi nu putea suferi roboţii.

— Da, domnule, şuieră ea, vă pot ajuta cu ceva?

— Mă îndoiesc, rosti Marvin.

— Păi, în acest caz, dacă vreţi să mă scuzaţi…

Acum sunau şase telefoane. Un milion de lucruri aşteptau ca insecta să le acorde atenţie.

— Nimeni nu mă poate ajuta, se plânse Marvin.

— Da, domnule, păi…

— Nu că ar fi încercat cineva, bineînţeles.

Mâna puternică de metal căzu moale pe lângă Marvin.

Capul lui se aplecă foarte puţin înainte.
— Nu zău, zise insecta cu ironie.
— Cu greu merită un robot plictisitor ajutorul cuiva, nu?
— Îmi pare rău, domnule, dacă…
— Adică, unde-i câtimea aia de amabilitate sau de întrajutorare faţă de un robot, dacă el nu dispune de niciun fel de circuite de gratitudine?
— Şi dumneavoastră nu aveţi aşa ceva? întrebă insecta, care părea incapabilă să pună capăt conversaţiei.
— N-am avut niciodată ocazia să descopăr, o informă Marvin.
— Ascultă, grămadă mizerabilă de metal alienat…
— Nu mă întrebi ce vreau?
Insecta făcu o pauză. Limba ei lungă şi subţire ieşi, începu să-i lingă ochii, apoi intră la locul ei.
— Merită? întrebă ea.
— Merită ceva? ripostă imediat Marvin.
— Ce… vrei?
— Caut pe cineva.
— Pe cine?
— Pe Zaphod Beeblebrox. E acolo.
Insecta se înfioră de mânie. Abia mai putea vorbi.
— Atunci de ce m-ai întrebat pe mine?
— Voiam doar să discut cu cineva, zise Marvin.
— Cee?
— Jalnic, nu-i aşa?
Cu un scârţâit de manete, Marvin se răsuci şi plecă. Îl prinse pe Zaphod în vreme ce se apropia de lifturi. Acesta se întoarse uluit.
— Hei… Marvin! exclamă el. Marvin! Cum ai ajuns aici?
Marvin trebuia să spună ceva ce îi venea foarte greu să rostească.
— Nu ştiu.
— Dar…
— Acum şedeam în nava ta şi mă simţeam foarte

deprimat, iar în clipa următoare stăteam aici, simţindu-mă şi mai mizerabil. Cred că e vorba de un Câmp de Improbabilitate.

— Mda, rosti Zaphod. Cred că stră-străbunicul meu te-a trimis ca să-mi ţii companie. Mersi mult, străbunule, adăugă el printre dinţi. Apoi, cu voce tare: Deci, ce mai faci?

— Oh, minunat, dacă îţi place să fii ca mine, ceea ce eu personal nu suport.

— Da, da, făcu Zaphod, în vreme ce uşile liftului se deschiseră.

— Salut, rosti cu dulceaţă în glas liftul. Eu sunt ascensorul tău pentru această călătorie la etajul pe care îl doreşti. Am fost proiectat de Corporaţia Cibernetică Sirius ca să te duc, vizitator al *Ghidului autostopistului galactic*, în aceste birouri ale sale. Dacă eşti mulţumit de călătorie, care va fi rapidă şi plăcută, atunci poate că vei dori să încerci câteva dintre celelalte ascensoare recent instalate în birourile departamentului galactic de Taxe şi impozite, la Boobiloo Baby Foods şi la Spitalul de stat de boli mentale sirian, unde mulţi foşti directori ai Corporaţiei Cibernetice Sirius vor fi încântaţi să îţi binecuvânteze vizita, simpatia pentru ei şi poveştile fericite despre lumea dinafară.

— Mda, zise Zaphod păşind în lift, ce altceva mai faci în afară de a vorbi?

— Merg în sus, răspunse ascensorul, sau în jos.

— Bun, atunci mergem sus.

— Sau jos, îi reaminti ascensorul.

— Mda. Sus, te rog.

Urmă un moment de tăcere.

— Jos e foarte plăcut, sugeră ascensorul plin de speranţă.

— Ei, nu zău?

— E super.

— Minunat, rosti Zaphod. Şi acum, vrei să ne duci sus?

— Pot să vă întreb, rosti ascensorul cu cea mai rezonabilă şi dulce voce, dacă aţi luat în considerare toate

oportunităţile pe care vi le poate oferi coborârea?

Zaphod îşi lovi unul dintre capete de peretele interior al liftului, îşi zise că nu avea nevoie de aşa ceva, mai ales de aşa ceva. Nu el ceruse să se afle acolo. Dacă ar fi fost întrebat în acel moment unde i-ar fi plăcut să se afle, ar fi spus probabil că pe plajă, să zacă alături de cel puţin cincizeci de femei frumoase şi o mică echipă de experţi care să găsească noi modalităţi de a fi amabili cu el, ceea ce constituia replica lui uzuală. La toate acestea ar fi adăugat, probabil, ceva pasional pe tema mâncării.

Un lucru pe care clar n-avea chef să îl facă era să alerge după fiinţa care controla universul, un individ care făcea un lucru pe care şi-l putea vârî undeva, deoarece dacă nu-l făcea el, în mod sigur l-ar fi făcut altcineva. Iar mai presus de toate, nu voia să se afle într-un bloc de birouri şi să se certe cu un ascensor.

— Ce oportunităţi? întrebă el cu sufletul greu.

— Păi, ciripi vocea dulce ca mierea pe biscuiţi, există subsolul, microfişierele, sistemul de încălzire… ăă… Se opri o clipă, apoi adăugă: Nimic cu adevărat interesant, dar mai sunt şi altele.

— Sfinte Zarquon, mormăi Zaphod, am cerut eu un ascensor existenţial?

Bătu cu pumnii în pereţi.

— Ce naiba e cu chestia asta? scuipă el printre dinţi.

— Nu vrea să urce, rosti simplu Marvin. Cred că îi e frică.

— Frică? De ce anume? De înălţime? Un ascensor căruia îi e frică de înălţime?

— Nu, răspunse ascensorul cu o voce mizerabilă, de viitor…

— De viitor? exclamă Zaphod. Ce dracu’ vrea şi nemernicul ăsta, un program de pensionare?

În acel moment, se auzi zarvă în holul din spatele lor. Din pereţi se făcu remarcat un sunet de maşinării intrate în activitate.

— Putem vedea cu toţii în viitor, şopti ascensorul cu o voce care părea îngrozită. Face parte din programarea noastră.

Zaphod privi în afară – o mulţime agitată se strânsese în apropiere, arătând spre ceva şi urlând. Toate ascensoarele din clădire coborau, în mare viteză. Zaphod se ascunse iarăşi înăuntru.

— Marvin, zise el, fă acest ascensor să urce, vrei? Trebuie să ajungem la Zarniwoop.

— De ce? întrebă robotul cu indolenţă.

— Nu ştiu, răspunse Zaphod, dar când îl voi găsi, ar fi bine să-mi ofere un motiv bun pentru care să vreau să-l văd.

Ascensoarele moderne sunt entităţi ciudate şi complexe. Vechiul scripete electric şi anunţurile de tip „capacitate maximă de opt persoane” au tot atâta legătură cu un Transportor Vertical Fericit pentru Oameni al Corporaţiei Cibernetice Sirius, precum are o pungă de alune cu întreaga aripă de vest a Spitalului de boli mentale sirian.

Asta se întâmplă deoarece ascensoarele operează pe baza principiului curios al „percepţiei temporale deconcentrate”. Cu alte cuvinte, ele au capacitatea de a întrezări viitorul imediat, ceea ce le permite să se afle la etajul potrivit pentru a te lua, chiar înainte ca tu să conştientizezi că vrei asta. Astfel, ele elimină toate clevetelile, toată relaxarea şi toată socializarea pe care oamenii erau obligaţi să le facă înainte, în vreme ce aşteptau ascensoarele.

Ca o consecinţă nu complet nefirească, multe ascensoare dotate cu inteligenţă şi premoniţie au devenit teribil de frustrate din pricina afacerii tembele de a urca şi a coborî, sus şi jos, exprimându-şi această frustrare prin încercarea de a merge în lateral, ca un soi de protest existenţial, după care au cerut să participe la procesul de adoptare a

deciziilor şi în cele din urmă s-au hotărât să se ascundă mofluze în subsoluri.

Un autostopist sărac, care vizitează oricare planetă din sistemul stelar Sirius în zilele noastre, poate face uşor rost de bani lucrând ca psiholog pentru ascensoarele nevrotice.

La etajul cincisprezece, uşile ascensorului se deschiseră repede.

— Cincisprezece, rosti ascensorul, şi aminteşte-ţi: fac asta doar pentru că îmi place robotul tău.

Zaphod şi Marvin ieşiră din lift, care îşi închise uşile instantaneu şi coborî cât de repede îl ţineau mecanismele. Zaphod privi îngrijorat în jur. Coridorul era pustiu şi tăcut. Nu oferea niciun indiciu despre locul unde putea fi găsit Zarniwoop. Toate uşile care dădeau în coridor erau închise şi nu aveau plăcuţe pe ele.

Stăteau în apropiere de pasarela care conducea dintr-un turn al clădirii în celălalt. Soarele strălucitor de pe Ursa Mică Beta arunca printr-o fereastră mare blocuri de lumină în care dansau firişoare de praf. O umbră acoperi momentan fereastra.

— Lăsaţi în pustietate de un lift, mormăi Zaphod, care se simţea puţin iritat.

Se uitară amândoi în toate direcţiile.

— Ştii ceva? îi zise Zaphod lui Marvin.

— Mai multe decât îţi poţi imagina tu.

— Sunt convins că această clădire nu ar trebui să tremure.

Tălpile înregistrau doar un tremur uşor – apoi altul. În razele luminoase, firele de praf dansară mai abitir. O altă umbră acoperi fereastra.

Zaphod privi podeaua.

— Fie dispun aici de un sistem vibrator de tonifiere a muşchilor în timp ce lucrezi, rosti el fără prea multă tragere de inimă, fie…

Se duse la fereastră şi se împiedică brusc, deoarece în

acel moment ochelarii săi Joo Janta 200 Super-Chromatic Perii Senzitive deveniră negri ca noaptea. O umbră mare trecu prin faţa ferestrei cu un bâzâit ascuţit.

Zaphod îşi smulse ochelarii de soare şi, în vreme ce făcea asta, clădirea se scutură cu un muget tunător. Sări la fereastră.

— Fie această clădire este bombardată! exclamă el.

Un alt muget răsună.

— Cine ar vrea să bombardeze o editură? se miră Zaphod.

Nu auzi însă replica lui Marvin, deoarece în acel moment clădirea tremură din pricina altui atac cu bombe. Zaphod încercă să se întoarcă la ascensor – o manevră inutilă, îşi dădu seama de asta, dar singura la care se putea gândi. Brusc, la capătul unui coridor în unghi drept faţă de cel pe care se afla el, zări o siluetă, un om. Omul îl văzu.

— Beeblebrox, aici! ţipă el.

Zaphod îl privi cu neîncredere, în vreme ce altă explozie zgudui clădirea.

— Nu, strigă el.

— Beeblebrox, aici!

— Cine eşti?

— Un prieten! replică omul, apoi porni în fugă spre Zaphod.

— Oh, da? Prietenul cuiva anume sau eşti doar aşa, în general, la dispoziţia oamenilor?

Insul fugi de-a lungul coridorului. Podeaua se îndoia sub picioarele lui, ca o pătură emoţionată. Era scurt, îndesat şi bătut de soare, iar hainele lui arătau ca şi cum ar fi fost purtate de două ori în jurul galaxiei.

— Ştiai, ţipă Zaphod în urechea omului când acesta ajunse lângă el, că îţi este bombardată clădirea?

Omul arătă cu un gest că ştia.

Pe neaşteptate, încetă să mai fie lumină afară. Privind spre fereastră ca să vadă motivul, Zaphod căscă gura

mare, zărind o imensă navă spaţială de un verde metalic ce se târa prin aer, pe lângă clădire. Alte două nave o urmau.

— Guvernul pe care l-ai părăsit vine să pună laba pe tine, Zaphod, şuieră omul. Au trimis o escadrilă de Luptători Frogstar.

— Luptători Frogstar! mormăi Zaphod. Zarquon!

— Ai înţeles acum?

— Ce sunt Luptătorii Frogstar?

Zaphod era sigur că auzise pe cineva vorbind despre ei în vremea cât fusese preşedinte, dar nu acordase niciodată prea multă atenţie chestiunilor oficiale.

Individul îl trăgea înapoi printr-o uşă. Zaphod îl urmă. Cu un nechezat înfiorător, un mic obiect negru asemănător unui păianjen traversă aerul şi dispăru pe coridor.

— Ce a fost asta?

— Iscoadă robot Frogstar clasa A, căutându-te pe tine, răspunse omul.

— Hei, chiar aşa?

— La podea!

Din direcţia opusă apăru un obiect mai mare, asemănător unui păianjen negru. Acesta trecu în goană pe lângă ei.

— Şi asta a fost…?

— O iscoadă robot Frogstar clasa B, căutându-te pe tine.

— Şi aia? întrebă Zaphod, când un al treilea robot traversă aerul.

— O iscoadă robot Frogstar clasa C, căutându-te pe tine.

— Hei, chicoti Zaphod pentru sine, cam tâmpiţi roboţii, nu? Dinspre pasarelă se auzi un zumzăit gigantic. O formă neagră uriaşă traversa pasarela dinspre cealaltă clădire. Era de forma şi mărimea unui tanc.

— Sfinte Foton, asta ce mai e? icni Zaphod.

— Un tanc, zise individul. Iscoadă robot Frogstar clasa D, venind să te înşface.

— Să plecăm?

— Cred că ar trebui.
— Marvin!
— Ce vrei?
Marvin se ridică de pe o stivă de moloz aflată mai încolo pe coridor şi privi spre ei.
— Vezi robotul ăla care vine spre noi?
Marvin se uită la forma gigantică şi neagră care se apropia pe pasarelă. Privi în jos spre micul lui trup de metal. Apoi se uită înapoi spre tanc.
— Presupun că vrei să-l opresc, zise el.
— Da.
— În vreme ce voi vă salvaţi pieile.
— Da, rosti Zaphod, treci acolo!
— Doar atâta vreme cât ştiu cum stau, preciză Marvin.
Individul îl trase pe Zaphod de mână şi acesta îl urmă de-a lungul coridorului.
Un gând îi trecu prin minte.
— Unde mergem? întrebă el.
— În biroul lui Zarniwoop.
— E un moment bun pentru o întâlnire?
— Vino!

7

Marvin rămase la capătul de acces dinspre pasarelă. De fapt, nu era un robot tocmai mic. Trupul lui argintiu scânteia în razele prăfoase de soare şi tremura din pricina tirului continuu la care clădirea continua să fie supusă.
Arăta însă tot mai mic pe măsură ce tancul gigantic se apropia, oprindu-se apoi în faţa lui. Tancul îl examină cu o sondă. Sonda se retrase. Marvin rămase nemişcat.
— Dă-te la o parte din calea mea, roboţelule, mârâi

tancul.

— Mă tem că am fost lăsat aici ca să te opresc.

Sonda reveni pentru o scurtă reverificare, apoi se retrase din nou.

— Tu? Să mă opreşti? Dă-i drumul de aici!

— Nu, chiar trebuie să te opresc, rosti Marvin cu simplitate.

— Cu ce eşti înarmat?

— Ia ghiceşte!

Motoarele tancului urniră. Releele electronice de dimensiunea unor molecule, aflate adânc în creierul electronic, comutară înapoi şi înainte, consternate.

— Să ghicesc? se miră tancul.

Zaphod şi individul neidentificat urcară pe un coridor, coborâră un altul şi parcurseră un al treilea. Clădirea continua să se zgâlţâie şi să se agite, iar chestia asta îl nedumerea. Dacă voiau s-o arunce în aer, de ce dura aşa de mult?

Cu dificultate ajunseră la una dintre numeroasele uşi nemarcate şi se împinseră în ea. Cu un tresărit brusc, aceasta se deschise şi amândoi căzură înăuntru.

„Toate astea”, îşi spuse Zaphod, „tot deranjul, toată iritarea de a nu sta acum întins la plajă ca să mă simt bine – pentru ce?” Un singur scaun, un singur birou şi o singură scrumieră murdară, într-o cameră fără nicio decoraţiune. Cu excepţia câtorva fire dansante de praf şi a unei agrafe singuratice, de o formă revoluţionară, încăperea era pustie.

— Unde e Zarniwoop? întrebă Zaphod, simţind că îi scăpa printre degete şi dramul de control asupra situaţiei pe care credea că îl mai are.

— Este într-o croazieră intergalactică, răspunse individul.

Zaphod încercă să-l măsoare din priviri. Părea tipul de individ sincer şi fără prea mult chef de râs. Probabil că îşi alocase o bună bucată din timpul lui alergând în sus şi în

jos pe coridoare, spărgând uşi şi emiţând remarci criptice în birourile pustii.

— Daţi-mi voie să mă prezint, zise omul. Numele meu este Roosta, iar acesta este prosopul meu.

— Salut, Roosta, zise Zaphod. Salut, prosopule, adăugă când Roosta scoase la iveală un prosop cu un motiv floral mai degrabă neplăcut.

Neştiind ce să facă, îl scutură de un colţ.

Dincolo de fereastră, una dintre navele imense trecu pe lângă clădire, mârâind.

— Da, dă-i drumul, îndemnă Marvin imensa maşinărie de luptă, n-ai să ghiceşti niciodată.

— Ermmmm… făcu maşina, vibrând din pricina unor gânduri neobişnuite, fascicule laser?

Marvin clătină solemn din cap.

— Nu, mormăi tancul cu vocea lui guturală, ar fi prea evident. Raze antimaterie? se aventură el.

— Mult prea evident, îl admonestă Marvin.

— Mda. Ăă… ce zici de o baterie electronică de asalt?

Asta era o noutate pentru Marvin.

— Ce mai e şi asta? întrebă el.

— Aşa o chestie, răspunse tancul cu entuziasm.

Din turelă ieşi o lance ascuţită, care scuipă un singur fulger mortal de lumină. În spatele lui Marvin, un zid gemu şi se prăbuşi ca un castel din fire de nisip. Praful se agită puţin, apoi se aşeză.

— Nu, zise Marvin, nu-i aşa ceva.

— Dar e o armă bună, nu?

— Foarte bună.

— Ştiu! rosti maşina de luptă Frogstar. După alte câteva clipe de gândire: Probabil că deţii unul dintre noii Emiţători Xanthic Re-Structuron Destabilizat Zenon!

— Simpatici, nu-i aşa? răspunse Marvin.

— Asta ai? rosti tancul, cu o surprindere colosală în glas.

— Nu.

— Oh, zise tancul, dezamăgit. Atunci trebuie să fie…

— Gândeşti în termeni greşiţi, i-o reteză robotul. Nu vrei să iei în calcul ceva de bază în relaţia dintre oameni şi roboţi.

— Ăă, ştiu, se repezi maşinăria de luptă. E vorba de…

După care se stinse iarăşi în procesul raţionamentului.

— Gândeşte, îl îndemnă Marvin. M-au lăsat pe mine, un robot ordinar, să te opresc pe tine, o maşină gigantică de bătălie, în vreme ce ei au fugit ca să se ascundă. Cu ce arme crezi că m-ar fi lăsat?

— Aaa, păi, ăă, murmură maşinăria alarmată, mă aştept la ceva al naibii de devastator.

— Te aştepţi! făcu Marvin. Oh, da, te aştepţi. Să-ţi spun cu ce m-au lăsat să mă protejez în faţa ta?

— Da, în regulă, acceptă tancul, îmbărbătându-se singur pentru ce era mai rău.

— Cu nimic.

Urmă o pauză extrem de periculoasă.

— Cu nimic? tună maşina de luptă.

— Absolut cu nimic, intonă Marvin pe ton plângăreţ. Nici măcar cu un cârnat electronic.

Tancul începu să tremure de furie.

— Măi, dar asta pune capac la toate! tună el. Cu nimic, ai? Ăştia nu gândesc, nu?

— Iar eu am durerea asta cumplită în toate diodele din partea stângă!

— Îţi vine să vomiţi, nu?

— Da, aprobă Marvin cu însufleţire.

— La naiba, asta mă înfurie rău, mugi tancul. Cred că o să dărâm zidul ăla!

Bateria electronică trase un nou fulger orbitor de lumină şi dărâmă zidul de alături.

— Cum crezi că mă simt eu? întrebă Marvin cu amărăciune.

— Au fugit pur şi simplu şi te-au părăsit, nu?

— Da.

— Cred că o să dărâm şi nenorocitul de tavan! urlă tancul.

Şi distruse plafonul pasarelei.

— Foarte impresionant, murmură Marvin.

— Şi încă n-ai văzut nimic. Pot să dărâm şi podeaua fără probleme!

Dărâmă şi podeaua.

— Clopotele iadului! mugi tancul în vreme ce plonjă cale de cincisprezece etaje şi se făcu bucăţi pe solul de dedesubt.

— Ce maşină deprimant de idioată, zise Marvin, după care plecă de acolo.

8

— Aşadar, stăm aici de pomană sau ce facem? întrebă furios Zaphod. Tipii ăia de afară ce vor?

— Pe tine, Beeblebrox, răspunse Roosta. Or să te ducă pe Frogstar – cea mai diavolească lume din galaxie.

— Oh, da? făcu Zaphod. Mai întâi trebuie să pună laba pe mine.

— Tocmai au venit şi au pus laba pe tine. Uită-te pe fereastră.

Zaphod se uită şi căscă gura mare.

— Solul fuge de sub noi! icni el. Unde duc solul?

— Iau clădirea, zise Roosta. Suntem transportaţi prin aer.

Prin faţa ferestrei trecură nori. Undeva, în aer, se vedea inelul de nave de luptă Frogstar în jurul turnului clădirii, răsturnat cu fundul în sus. O reţea de fascicule luminoase radia dinspre nave şi menţinea turnul într-o strânsoare

puternică. Zaphod clătină perplex din ambele capete.

— Ce am făcut ca să merit aşa ceva? Dacă intru într-o clădire, ei o iau cu totul.

— Pe ei nu îi îngrijorează ce ai făcut, ci ceea ce ai de gând să faci, replică Roosta.

— Păi, eu nu am nimic de spus în privinţa asta?

— Ai avut, cu ani în urmă. Mai bine te-ai ţine de ceva, căci ne aşteaptă o călătorie rapidă şi cam plină de zgâlţâieli.

— Dacă mă voi întâlni vreodată cu mine, zise Zaphod, o să-mi dau una aşa de tare, că nici măcar nu voi şti ce m-a lovit.

Marvin se ivi în uşă, se uită acuzator la Zaphod, apoi se trânti într-un colţ şi se deconectă singur.

Totul era tăcut pe puntea Inimii de Aur. Arthur se holba la grătarul din faţa lui şi se gândea. O prinse pe Trillian că se uită întrebătoare la el şi-şi întoarse privirea spre grătar. În cele din urmă văzu.

Apucă şapte pătrate mici de plastic şi le puse pe planşeta care şedea chiar în faţa grătarului. Cele şapte pătrate aveau pe ele câte o literă, D, E, S, Ă, V, Â şi R. Le puse alături de literele Ş, I, T.

— Desăvârşit, rosti el, pe un careu cu punctaj triplu. Mă tem că scorul e chiar foarte mare.

Nava se scutură şi împrăştie o parte din litere pentru a n-a oară. Trillian oftă şi începu să le amestece din nou.

Ecoul paşilor lui Ford Prefect se auzea în susul şi în josul coridoarelor tăcute, în vreme ce el se plimba prin navă, lovind tot felul de instrumente moarte.

„De ce tremură nava?” se întrebă el. De ce se scutura şi se agita? De ce nu putea afla el unde se găseau?

De fapt, unde se găseau?

Turnul din stânga al clădirii *Ghidului autostopistului*

galactic gonea prin spaţiul interstelar cu o viteză nemaiegalată înainte de vreun alt bloc de birouri din univers. Într-o cameră la jumătatea înălţimii turnului, Zaphod Beeblebrox se plimba înfuriat. Roosta şedea pe marginea biroului şi efectua câteva lucrări banale de întreţinere a prosopului.

— Hei, unde ziceai că se îndreaptă clădirea asta? întrebă Zaphod.

— Spre Frogstar, cel mai diavolesc loc din univers.

— Au şi hrană acolo?

— Hrană? Te îndrepţi spre Frogstar şi pe tine te interesează dacă au hrană acolo?

— Fără hrană s-ar putea să nu ajung pe Frogstar.

Dincolo de fereastră nu se vedea nimic, în afara licărelor de energie şi a unor vagi dungi verzi, care reprezentau probabil formele scâlciate ale navelor de luptă Frogstar. La o asemenea viteză, spaţiul însuşi era invizibil şi cu adevărat ireal.

— Uite, suge asta, zise Roosta, oferindu-i prosopul său lui Zaphod.

Zaphod se uită la el ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din fruntea lui să iasă un cuc pe un arc.

— Este îmbibat în substanţe nutritive.

— Ce eşti tu, un mâncător de dezastre sau ceva de genul ăsta? se miră Zaphod.

— Dungile galbene au un conţinut ridicat de proteine, cele verzi conţin complexul de vitamine B şi C, iar florile mici roz au în ele extras de germeni de grâu.

Zaphod luă prosopul şi se uită uluit la el.

— Ce sunt petele maro?

— Sos barbecue, răspunse Roosta, pentru clipele când mi se face rău de la atâţia germeni de grâu.

Zaphod adulmecă prosopul. Începu şi mai precaut să sugă un colţ. Scuipă imediat.

— Ugghh, făcu el.

— Da, zise Roosta. De obicei, când trebuie să sug capătul ăla, mă văd obligat să sug puţin şi din celălalt capăt.

— De ce? întrebă Zaphod, bănuitor. Ce este acolo?

— Antidepresive.

— M-am săturat de prosopul ăsta, să ştii, replică el, înapoindu-i obiectul.

Roosta îl luă înapoi, sări de pe birou, se plimbă în jurul lui, se aşeză pe scaun şi îşi ridică picioarele pe birou.

— Beeblebrox, zise el, punându-şi mâinile în spatele capului, ai idee ce ţi se va întâmpla pe Frogstar?

— O să-mi dea de mâncare? se aventură Zaphod, plin de speranţă.

— O să te hrănească în Vortexul Perspectivei Totale!

Zaphod nu mai auzise de aşa ceva. Credea că auzise despre toate chestiile amuzante din galaxie, aşa că presupuse că acest Vortex al Perspectivei Totale nu era o chestie amuzantă. Întrebă ce e.

— E doar cea mai sălbatică tortură psihică pe care o poate îndura o fiinţă umană, răspunse Roosta.

Zaphod dădu resemnat din cap.

— Deci nu am parte de mâncare, nu?

— Ascultă, exclamă Roosta, poţi ucide un om, îi poţi distruge corpul, îi poţi înfrânge spiritul, dar numai Vortexul Perspectivei Totale poate anihila sufletul unei fiinţe! Tratamentul durează câteva secunde, dar efectele rămân tot restul vieţii!

— Ai băut vreodată un Pan Galactic Gargle Blaster? se repezi Zaphod.

— Asta e mai rău.

— Pfiiuuu! Ai idee de ce vor să-mi facă mie una ca asta?

— Cred că e cea mai bună cale de a te distruge pe vecie. Ştiu ce urmăreşti.

— Ar putea să-mi scrie un bilet, ca să ştiu şi eu?

— Ştii, Beeblebrox, zise Roosta, ştii. Vrei să te întâlneşti cu fiinţa care conduce universul.

— Ştie să gătească? întrebă Zaphod. După câteva clipe de gândire, adăugă: Mă îndoiesc că ştie. Dacă ar fi ştiut să gătească ceva ca lumea, nu s-ar mai fi îngrijorat de restul universului. Vreau să mă întâlnesc cu un bucătar.

Roosta oftă din rărunchi.

— Oricum, tu ce faci aici? ceru Zaphod să afle. Ce au de-a face toate astea cu tine?

— Sunt doar unul dintre cei care au plănuit această mutare, împreună cu Zarniwoop, împreună cu Yooden Vranx, împreună cu stră-străbunicul tău şi împreună cu tine, Beeblebrox.

— Cu mine?

— Da, cu tine. Mi s-a spus că te-ai schimbat. Nu ştiam cât de mult.

— Dar…

— Mă aflu aici cu o singură treabă. O voi face înainte de a te părăsi.

— Ce treabă, omule, ce tot spui acolo?

— O voi face înainte de a te părăsi.

Apoi Roosta căzu într-o tăcere impenetrabilă. Zaphod se bucură enorm.

9

Aerul din jurul celei de-a doua planete a sistemului Frogstar era stătut şi incomplet. Vânturile umede care suflau continuu pe suprafaţa ei treceau peste platouri sărate, mlaştini secate, vegetaţie îmbârligată şi putrezită şi rămăşiţele prăbuşite ale oraşelor distruse. Nicio formă de viaţă nu se mişca la suprafaţă. Solul fusese părăsit de multă vreme, la fel ca în cazul multor planete din această parte a galaxiei.

Vântul urla înfiorător prin vechile ruine ale caselor din oraşe; urla şi mai înfiorător când se învârtejea în jurul părţilor de jos ale turnurilor înalte şi negre care se ridicau ici şi colo, la suprafaţa acestei lumi. În vârfurile lor colcăiau colonii de păsări mari, osoase şi mirosind îngrozitor, singurele supravieţuitoare ale civilizaţiei care trăise odinioară acolo.

Vântul urla însă cel mai înfiorător când trecea peste un loc bubos, aşezat în mijlocul unei câmpii largi, cenuşii, la periferia celui mai mare oraş abandonat.

Locul bubos era cel care atrăsese reputaţia acestei lumi de a fi cel mai diavolesc loc din galaxie. Privit de afară, era un simplu dom de oţel cu diametrul de circa zece metri. Privit dinăuntru, era ceva mult mai monstruos decât poate înţelege orice minte. La circa o sută şi ceva de metri depărtare, separat de locul bubos printr-o întindere arsă şi pocită de cel mai golaş pământ imaginabil, se găsea ceea ce probabil putea fi descris drept un platou de aterizare. Mai exact, pe o zonă măricică se vedeau împrăştiate scheletele câtorva zeci de clădiri prăbuşite la aterizare.

Plutind peste şi în jurul acestor clădiri se afla o minte, o minte care aştepta ceva. Aceasta îşi direcţionă atenţia în aer şi nu mult după aceea apăru un punct la mare distanţă, înconjurat de un cerc de puncte mai mici.

Punctul mai mare era turnul din stânga al clădirii de birouri a *Ghidului autostopistului galactic*, coborând prin stratosfera Lumii Frogstar B. În vreme ce cobora, Roosta rupse brusc lunga şi inconfortabila tăcere care se lăsase între ei. Se ridică şi îşi strânse prosopul într-o geantă. Rosti:

— Beeblebrox, acum voi face treaba pentru care am fost trimis aici.

Zaphod se uită la el de unde şedea, într-un colţ, împărtăşind cu Marvin gânduri nerostite.

— Mda? făcu el.

— Clădirea va ateriza în curând. Când o părăseşti, să nu

ieşi pe uşă, ci pe fereastră. Noroc, adăugă el, după care ieşi pe uşă, dispărând din viaţa lui Zaphod la fel de misterios precum intrase.

Zaphod sări şi încercă uşa, dar Roosta deja o încuiase. Ridică din umeri şi se întoarse în colţul lui.

Două minute mai târziu, clădirea se prăbuşi printre celelalte ruine. Escorta de nave îşi dezactivă fasciculele de prindere şi se năpusti înapoi în spaţiu, pornind spre Lumea Frogstar A, un loc în esenţă mult mai plăcut. Navele nu aterizau niciodată pe Lumea Frogstar B. Nimeni nu o făcea. Nimeni nu străbătea suprafaţa planetei, în afara victimelor destinate Vortexului Perspectivei Totale.

Pe Zaphod prăbuşirea îl zgudui rău de tot. Rămase o vreme întins în molozul prăfos la care se redusese cea mai mare parte a încăperii. Simţea că ajunsese în cel mai coborât punct al vieţii. Era uluit, singur şi neiubit. În cele din urmă simţi că trebuie să treacă peste această stare, oricare ar fi fost ea.

Privi în jur, prin încăperea crăpată. Zidul se rupsese în jurul uşii, iar uşa atârna liberă. Prin cine ştie ce miracol, fereastra era închisă şi intactă. O vreme Zaphod ezită, apoi se gândi că, dacă acel tovarăş ciudat trecuse prin tot ceea ce trecuse el doar ca să-i spună ce-i spusese, atunci trebuia să existe un motiv al naibii de bun. Cu ajutorul lui Marvin, deschise fereastra. Afară, norul de praf stârnit de prăbuşire şi scheletele celorlalte clădiri care o înconjurau pe cea în care se afla el îl împiedicau să vadă ceva. Nu că povestea asta îl îngrijora prea tare. Principala lui grijă apăru când privi în jos. Biroul lui Zarniwoop se găsea la etajul cincisprezece. Clădirea aterizase cu o înclinare de aproximativ patruzeci şi cinci de grade, însă coborârea la sol continua să pară inaccesibilă.

În cele din urmă, atins de seria continuă de priviri dispreţuitoare pe care Marvin părea să i le arunce, Zaphod inspiră adânc şi se cocoţă afară, pe partea laterală puternic

înclinată a clădirii. Marvin îl urmă şi împreună începură să se târască încet şi dureros în josul celor cincisprezece etaje care îi separau de sol.

Starea de spirit a lui Zaphod nu avu darul de a se îmbunătăţi nici cu ocazia remarcii accidentale a lui Marvin, care spuse:

— Asta e genul de lucru care vă bucură pe voi, formele de viaţă însufleţite, nu? întreb asta din pură curiozitate.

Cam la jumătatea distanţei se opriră să se odihnească. În vreme ce zăcea gâfâind de teamă şi de oboseală, Zaphod avu impresia că Marvin pare ceva mai vesel decât de obicei. Într-un târziu, îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau aşa. Robotul părea vesel doar prin comparaţie cu starea lui de spirit.

O pasăre mare, neagră şi scheletică, veni dând din aripi printre norii de praf care se aşezau încet pe sol şi, întinzându-şi picioarele zdrenţuroase, ateriză pe pervazul înclinat al unei ferestre, la câţiva metri de Zaphod. Pasărea îşi împături aripile inegale şi se clătină stângace pe muchie. Probabil că deschiderea aripilor se apropia de doi metri, iar capul şi gâtul păreau nefiresc de mari pentru o pasăre. Faţa îi era plată, ciocul subdezvoltat, iar la jumătatea părţii inferioare a aripilor se vedeau vestigiile unor terminaţii asemănătoare unor mâini.

De fapt, pasărea părea aproape umană. Îşi întoarse ochii grei spre Zaphod şi clămpăni din cioc într-o manieră haotică.

— Pleacă de aici, rosti Zaphod.

— Bine, mormăi pasărea morocănoasă, după care porni iarăşi în zbor prin norul de praf.

Zaphod urmări uluit plecarea păsării.

— Pasărea aia a vorbit cu mine? îl întrebă el nervos pe Marvin.

Era pregătit să asculte o altă explicaţie, de exemplu că avea halucinaţii.

— Da, îi confirmă robotul.
— Biete suflete, rosti o voce profundă, eterică, în urechea lui Zaphod.
Răsucindu-se violent ca să descopere sursa vocii din apropiere,
Zaphod aproape căzu de pe clădire. Se prinse sălbatic de un cadru de fereastră ieşit în afară şi îşi tăie mâna în el. Se agăţă cum putu, respirând cu greutate.
Vocea nu părea să provină dintr-o sursă vizibilă – nu era nimeni în jur. Cu toate astea, se auzi din nou:
— Au o istorie tragică în spate, să ştii. O nefericire groaznică.
Zaphod privi înnebunit în jur. Vocea era profundă şi discretă. În alte circumstanţe, ar fi putut să fie descrisă ca liniştitoare. Însă nu e nimic liniştitor atunci când ţi se adresează o voce fără trup, venită de nicăieri, mai ales când, la fel ca Zaphod Beeblebrox, nu eşti în cea mai bună stare şi atârni de un pervaz la etajul opt al unei clădiri prăbuşite.
— Hei, ăă… îngăimă el.
— Să-ţi spun povestea lor? întrebă vocea încet.
— Hei, cine eşti? Unde eşti?
— Poate mai târziu, murmură vocea. Sunt Gargravarr. Sunt custodele Vortexului Perspectivei Totale.
— De ce nu te pot vedea…?
— Vei descoperi că poţi coborî mult mai uşor, rosti vocea ceva mai tare, dacă te deplasezi cam cu doi metri în stânga. De ce nu încerci?
Zaphod se uită şi zări o serie de găuri orizontale străbătând toată înălţimea clădirii. Recunoscător, îşi mută greutatea într-acolo.
— Ce-ar fi să ne vedem iarăşi jos? zise vocea în urechea lui, după care se estompă.
— Hei, strigă Zaphod, unde eşti…?
— Va dura doar câteva minute…

— Marvin, rosti Zaphod imediat în direcţia robotului care stătea blegit alături, a… a vorbit o voce…

— Da, confirmă Marvin cu glas plat.

Zaphod dădu din cap. Îşi scoase iarăşi ochelarii de soare Perii Senzitive. Erau complet negri şi zgâriaţi rău de obiectul de metal din buzunar. Îi puse la ochi. Drumul în josul clădirii avea să fie mai relaxant dacă nu trebuia să se uite la ceea ce făcea.

Câteva minute mai târziu se căţără pe marginile rupte şi contorsionate ale fundaţiei clădirii, după care, luându-şi ochelarii de la ochi, se lăsă să cadă pe sol. Marvin i se alătură o clipă mai târziu şi se întinse cu faţa în jos în praf şi moloz, de unde nu mai dădu semne că ar vrea să se scoale.

— Ah, aici erai, rosti vocea brusc în urechea lui Zaphod. Scuză-mă că te-am părăsit aşa, numai că mă apucă o durere cumplită de cap la înălţime. Cel puţin însă, am un cap la înălţime.

Zaphod privi încet şi cu atenţie în jur, să vadă dacă nu pierduse ceva care putea reprezenta sursa vocii. Nu văzu însă decât praf, moloz şi scheletele clădirilor înconjurătoare.

— Hei, ăăă… de ce nu te pot vedea? întrebă el. De ce nu eşti aici?

— Dar sunt aici, zise vocea lent. A vrut şi corpul meu să vină, dar deocamdată e un pic ocupat. Are lucruri de făcut şi oameni de văzut. După ceva ce semăna a oftat eteric, adăugă: Ştii cum e cu corpurile.

Zaphod nu era sigur ce trebuie să răspundă.

— Credeam că ştiu, zise el.

— Sper doar că acum face o cură de odihnă, continuă vocea. La viaţa pe care a dus-o în ultima vreme, probabil că a rămas doar în ultimele coate.

— Coate? se miră Zaphod. Poate vrei să spui picioare?

Vocea nu mai zise nimic o vreme. Zaphod privi stingherit în jur. Habar n-avea dacă vocea plecase sau continua să fie

acolo. Apoi o auzi din nou:

— Deci tu trebuie să fii băgat în Vortex, nu?

— Ăă, păi... făcu Zaphod într-o încercare palidă de a mima nonşalanţa, să ştii că nu mă grăbesc deloc. Pot să mă învârt un pic, ca să mă uit la peisajul local?

— Ai văzut peisajul local? întrebă vocea lui Gargravarr.

— Ăă, nu.

Zaphod se căţără peste moloz şi înconjură una dintre clădirile distruse, care îi obtura câmpul vizual. Se uită la peisajul de pe Lumea Frogstar B.

— Ah, în regulă, zise el, atunci mă învârt doar pe aici.

— Nu, replică Gargravarr, Vortexul e gata pentru tine acum. Trebuie să vii. Urmează-mă.

— Ăă, da? Şi cum aş putea să fac asta?

— Voi fredona pentru tine. Urmează cântecul.

Un sunet moale şi romantic începu să plutească prin aer. Un sunet trist, care părea să nu reprezinte nimic. Zaphod putea să sesizeze direcţia din care venea doar ascultând cu foarte mare atenţie. Încet, ameţit, porni împiedicându-se în urma sunetului. Ce altceva putea face?

10

Aşa cum s-a observat înainte, universul este un loc neliniştitor de mare. E un fapt pe care cei mai mulţi oameni tind să-l ignore de dragul unei vieţi liniştite. Mulţi s-ar muta fericiţi într-un loc mai degrabă micuţ, construit de ei, iar asta este ceea ce, de fapt, fac cele mai multe fiinţe.

De exemplu, într-un colţ al braţului de est al galaxiei se află marea planetă împădurită Oglaroon, a cărei întreagă populaţie „inteligentă” trăieşte permanent într-un nuc destul de mic şi de aglomerat. În acel copac, fiinţele se

nasc, trăiesc, se îndrăgostesc, sculptează mici articole în lemn ce amintesc de sensul vieţii, inutilitatea morţii şi importanţa controlului naşterilor, poartă câteva războaie minore şi în cele din urmă mor prinse de partea inferioară a unora dintre ramurile exterioare puţin accesibile.

De fapt, singurii oglaroonieni care părăsesc copacul sunt cei exilaţi de pe el pentru monstruoasa crimă de a se întreba dacă nu cumva şi alţi copaci sunt capabili să întreţină viaţa sau dacă într-adevăr ceilalţi copaci nu sunt decât nişte iluzii generate de consumarea prea multor oglanuci.

Oricât de exotic ar părea un asemenea comportament, nu există formă de viaţă din galaxie care să nu fie în vreun fel vinovată de acelaşi lucru şi de aceea Vortexul Perspectivei Totale este aşa de îngrozitor. Căci atunci când eşti băgat într-un vortex, ţi se oferă doar o întrezărire temporară a întregii infinităţi de neimaginat a creaţiei, iar undeva în ea se găseşte un mic marker, un punct microscopic pe un alt punct microscopic, care spune „Eşti aici”.

Câmpia cenuşie se întindea în faţa lui Zaphod. O câmpie distrusă şi sfărâmată. Vântul sufla cu sălbăticie deasupra ei.

În mijloc se vedea structura de oţel a domului. Zaphod bănuia că aia era destinaţia lor. Ala era Vortexul Perspectivei Totale.

Când se opri uitându-se ca prostul la el, un geamăt de groază, brusc şi inuman, emană dinspre dom, ca şi cum ar fi fost vorba de un om al cărui suflet este desprins de trup prin ardere. Geamătul se înălţă deasupra vântului şi se stinse.

Zaphod se holbă cu frică şi îşi simţi sângele că devine heliu lichid.

— Hei, ce-a fost asta? murmură el fără glas.

— O înregistrare a ultimului om băgat în Vortex, răspunse Gargravarr. Înregistrarea este întotdeauna prezentată următoarei victime. Ca un soi de preludiu.

— Hei, sună cu adevărat rău... îngăimă Zaphod. N-am putea să ne ducem undeva, la o petrecere, pentru o vreme, ca să ne mai gândim la chestia asta?

— Din câte ştiu eu, rosti vocea eterică a lui Gargravarr, suntem deja la o petrecere. Mai exact, trupul meu. Se duce la o mulţime de petreceri fără mine. Spune că îi stau în cale. Hei ho.

— Ce e toată chestia asta cu trupul tău? întrebă Zaphod, dornic să amâne ceea ce avea să i se întâmple.

— Păi, e... e ocupat, înţelegi?

— Vrei să spui că are o minte proprie?

Urmă o pauză lungă şi înfiorătoare, înainte ca Gargravarr să vorbească din nou:

— Trebuie să spun că găsesc această remarcă de un gust îndoielnic.

Zaphod îngăimă o scuză stânjenită şi uluită.

— Nu contează, zise vocea tulbure, nefericită, nu trebuia să ştii. Adevărul este, continuă ea pe un ton care sugera lupta pentru a se menţine în limite rezonabile, că acum trecem printr-un proces de separare legală. Bănuiesc că vom sfârşi printr-un divorţ.

Apoi tăcu din nou, lăsându-l pe Zaphod fără replică. Mormăi ceva, nesigur pe el.

— Cred că e posibil să nu fi fost potriviţi unul cu celălalt, reluă Gargravarr. Nu păream niciodată fericiţi să facem acelaşi lucru, întotdeauna ne-am certat cel mai tare pe teme sexuale şi de pescuit, în cele din urmă, am încercat să le combinăm, dar asta a condus la dezastru, aşa cum probabil îţi poţi imagina. Iar acum trupul meu refuză să mă primească. Nici măcar nu vrea să mă vadă... Făcu din nou o pauză în chip tragic, în vreme ce sufla cu putere deasupra câmpiei. Spune că eu doar locuiesc în el. Am scos în

evidenţă faptul că am fost destinat să locuiesc acolo, iar el mi-a replicat că era exact genul de remarcă inteligentă care are darul de a ridica nara stângă a unui cadavru, aşa că am lăsat-o baltă. Probabil că va primi custodia prenumelui meu.

— Oh…? făcu Zaphod. Şi care e ăsta?

— Pizpot, răspunse vocea. Numele meu complet este Pizpot Gargravarr. E un nume care spune totul, nu?

— Aăăă… ezită Zaphod.

— Şi de aceea eu, ca o minte fără trup, am această slujbă, de Custode al Vortexului Perspectivei Totale. Nimeni nu va merge vreodată pe solul acestei planete. Cu excepţia victimelor Vortexului, dar mă tem că ele nu prea contează.

— Ah…

— Îţi voi spune o poveste. Vrei să o auzi?

— Ăăă…

— Cu mulţi ani în urmă, asta era o planetă fericită şi plină de viaţă

— Oameni, oraşe, magazine, o lume normală. Cu excepţia faptului că pe bulevardele acestor oraşe se găseau ceva mai multe magazine de pantofi decât ar fi fost necesar. Treptat, în mod insidios, numărul acestor magazine a crescut. Este un fenomen economic cunoscut, dar tragic când vezi cum operează, căci cu cât mai multe magazine de pantofi s-ar fi deschis, cu atât ar fi trebuit fabricaţi mai mulţi pantofi, care deveneau tot mai proşti şi mai de nepurtat. Şi cu cât mai rău se comportau la purtat, cu atât oamenii se vedeau nevoiţi să cumpere mai mulţi ca să rămână încălţaţi, iar cu cât magazinele proliferau, cu atât întreaga economie se apropia de ceea ce cred că se cheamă Orizontul de Eveniment Pantof. Aşa a devenit imposibil din punct de vedere economic să se mai construiască şi altceva în afara magazinelor de pantofi. Rezultatul – colapsul, ruina şi foametea. Cea mai mare parte a populaţiei s-a stins. Cei care dispuneau de

instabilitatea genetică adecvată s-au transformat în păsări – ai văzut una dintre ele – care şi-au blestemat picioarele, au blestemat solul şi au jurat ca nimeni să nu mai calce pe el vreodată. Ce gaşcă nefericită! Hai, trebuie să te duc la Vortex.

Zaphod clătină din cap uimit şi porni mai departe, împiedicându-se, pe câmpie.

— Şi tu, întrebă el, tu provii din acest loc de iad, nu?

— Nu, nu, răspunse Gargravarr, surprins, eu provin de pe Lumea Frogstar C. Un loc frumos. Se pescuieşte nemaipomenit acolo. Mă reped până acolo seara. Deşi tot ce pot face acum e să privesc. Vortexul Perspectivei Totale este singurul lucru de pe această planetă care are o funcţiune. A fost construit aici pentru că nimeni altcineva nu l-a vrut construit în ograda lui.

În acel moment, un alt urlet îngrozitor străbătu aerul şi Zaphod se înfioră.

— Ce poate face chestia aia unui individ, ca să genereze o asemenea reacţie? icni el.

— Universul, răspunse simplu Gargravarr. Tot universul infinit. Sori infiniţi, distanţele infinite dintre ei şi tu însuţi – un punct invizibil pe un punct invizibil, infinitezimal de mic.

— Hei, eu sunt Zaphod Beeblebrox, omule, să ştii!

Gargravarr nu spuse nimic, ci se mulţumi să îşi reia fredonatul până ce ajunseră la domul de oţel din mijlocul câmpiei. Acolo, o uşă se deschise fredonând în partea laterală, dezvăluind o cameră mică şi întunecoasă.

— Intră, zise Gargravarr.

Zaphod simţi frica.

— Hei, ce, acum? întrebă el.

— Acum.

Zaphod se zgâi nervos înăuntru. Camera era foarte mică. Era căptuşită cu oţel şi înăuntru abia dacă era loc pentru mai mult de un om.

— Păi… ăăă… mie nu mi se pare că arată a vortex.

— Nici nu e. E doar liftul. Intră.

Cu o agitaţie internă enormă, Zaphod păşi înăuntru. Era conştient că Gargravarr urcase în lift cu el, cu toate că individul fără trup deocamdată prefera să tacă. Liftul începu să coboare.

— Trebuie să adopt structura mentală potrivită pentru asta, murmură Zaphod.

— Nu există o structură mentală potrivită, rosti Gargravarr cu fermitate.

— Chiar că ştii cum să indispui un om.

— Eu, nu. Dar vortexul, da.

La capătul de jos al puţului, spatele liftului se deschise şi Zaphod trecu într-o cameră şi mai mică, funcţională şi căptuşită cu oţel. În extremitatea ei îndepărtată se afla o singură cutie de oţel, suficient de largă ca să încapă un singur om în ea. Era simplă. Se lega la o mică stivă de componente şi instrumente prin intermediul unui singur cablu gros.

— Asta e? întrebă Zaphod, surprins.

— Ăsta e.

Nu arată prea rău, gândi el.

— Şi eu trebuie să intru acolo, nu?

— Tu intri acolo, răspunse Gargravarr, şi mă tem că trebuie să o faci acum.

— Bine, bine!

Deschise uşa cutiei şi păşi înăuntru. Acolo aşteptă.

După cinci secunde se auzi un „clic” şi în cutie, alături de el, se ivi întreg universul.

11

Vortexul Perspectivei Totale îşi derivă imaginea întregului

univers pe principiul analizei materiale extrapolate. Ca să explicăm: de vreme ce fiecare bucăţică de materie din univers este într-o anumită măsură afectată de fiecare altă bucăţică de materie din univers, teoretic este posibil să se extrapoleze întreaga creaţie – fiecare soare, fiecare planetă, orbitele lor, compoziţia lor şi istoria lor economică şi socială – dintr-o mică bucată de, să zicem, tort virtual.

Individul care inventase Vortexul Perspectivei Totale o făcuse în esenţă ca să-şi irite nevasta. Trin Tragula – căci ăsta era numele lui – era un visător, un gânditor, un filosof speculativ sau, aşa cum spunea nevasta lui, un idiot.

Iar ea îl lua neîncetat la rost în legătură cu timpul teribil de lung pe care el îl petrecea holbându-se în spaţiu sau moşmondind la mecanica acelor de siguranţă ori efectuând analize spectrografice ale bucăţilor de tort virtual.

— Nu mai ai niciun simţ al proporţiilor! îi spunea ea, uneori şi de treizeci şi opt de ori într-o singură zi.

Aşa că el a construit Vortexul Perspectivei Totale – doar ca să-i arate el ei. Iar într-un capăt a conectat întreaga realitate extrapolată dintr-o bucată de tort virtual, iar în celălalt şi-a conectat nevasta. Ca atare, când a pornit maşinăria, ea a văzut într-o fracţiune de secundă întreaga infinitate a creaţiei şi s-a văzut pe ea în relaţie cu aceasta.

Spre groaza lui Trin Tragula, şocul i-a anihilat complet creierul; însă spre satisfacţia lui, Trin şi-a dat seama că dovedise concludent că, dacă viaţa există într-un univers de asemenea proporţii, atunci singurul lucru pe care nu-şi putea permite să-l aibă era simţul proporţiei.

Uşa Vortexului se deschise.

Din interiorul minţii fără trup, Gargravarr urmărea degajat totul, îi plăcuse de Zaphod Beeblebrox, într-un mod ciudat. Desigur, era un individ cu multe abilităţi, chiar dacă în cea mai mare parte acestea erau negative.

Aşteptă ca el să ţâşnească din cutie, aşa cum se

întâmpla cu toţi. Însă Zaphod păşi afară bine mersi.

— Salut! zise el.

— Beeblebrox... icni, uluită, mintea lui Gargravarr.

— Aş putea să beau ceva, te rog?

— Tu... tu... ai fost în Vortex?

— M-ai văzut, puştiule!

— Şi a funcţionat?

— Categoric.

— Şi ai văzut întreaga infinitate a creaţiei?

— Categoric. Ştiai că e un loc cu adevărat simpatic?

Mintea lui Gargravarr se învârtea pe loc, uluită. Dacă ar fi fost însoţită de trup, s-ar fi aşezat pe jos, cu gura căscată.

— Şi te-ai văzut pe tine în relaţie cu totul? continuă Gargravarr.

— Oh, da, da.

— Dar... prin ce experienţă ai trecut?

Zaphod dădu îndrăzneţ din umeri.

— Mi-a confirmat doar ceea ce am ştiut dintotdeauna. Că sunt un tip cu adevărat grozav şi măreţ. Doar ţi-am spus, băiete, că eu sunt Zaphod Beeblebrox!

Privirea lui trecu dincolo de maşinăria care alimenta Vortexul şi se opri brusc, şocată.

— Hei, exclamă el, aia chiar e o bucată de tort virtual?

Smulse mica bucată de prăjitură din senzorii de care era înconjurată.

— Dacă ţi-aş povesti cât de multă nevoie aveam de asta, zise el hulpav, n-aş mai avea timp să o mănânc.

Aşa că o mâncă.

12

La puţin timp după aceea, alerga peste câmp în direcţia

oraşului distrus. Aerul umed îi şuiera zgomotos în plămâni şi el se împiedica adesea din pricina epuizării pe care continua să o resimtă. Începea să se lase noaptea şi solul denivelat devenea tot mai periculos.

Revelaţia recentei sale experienţe continua să îl marcheze. Întregul univers. Văzuse întregul univers întinzându-se la infinit în jurul lui

— Totul. Iar odată cu asta venise şi conştientizarea faptului extraordinar de clar că el însuşi era cel mai important lucru din univers. A avea un ego nemăsurat este una. A-ţi spune o maşinărie chestia asta este cu totul altceva.

Numai că nu dispunea de timp ca să mediteze pe această temă. Gargravarr îi spusese că trebuia să-şi alerteze stăpânii cu privire la cele întâmplate, dar că era pregătit să aştepte un interval decent de timp înainte de a face asta. Suficient ca Zaphod să evadeze şi să-şi găsească un ascunziş.

Habar n-avea ce-i rămânea de făcut acum, dar sentimentul că era cea mai importantă persoană din univers îi conferea încrederea că se va ivi ceva şi pentru salvarea lui. Nimic altceva de pe acea planetă nefericită nu i-ar fi oferit vreun motiv de optimism. Aşa că se puse pe alergat şi în curând ajunse la periferia oraşului abandonat.

Se plimbă pe drumuri crăpate şi pline de găuri, împâslite cu tot soiul de ierburi ciudate, în vreme ce găurile erau pline de pantofi putreziţi. Clădirile pe lângă care trecea erau atât de coşcovite şi de părăginite, încât Zaphod îşi zise că era total nesănătos să se adăpostească în vreuna din ele. Unde se putea ascunde? Se grăbi mai departe.

După o vreme, din drumul pe care mergea se iviră rămăşiţele unui alt drum larg şi şerpuit, la capătul căruia se vedea o clădire mare şi joasă, înconjurată de clădiri mai mici, toate fiind înconjurate de rămăşiţele unei bariere perimetrale de protecţie. Clădirea principală părea să fie

încă rezonabil de solidă, aşa că Zaphod coti spre ea ca să vadă dacă îl putea ajuta cu… în fine, cu ceva.

Se apropie de clădire. De-a lungul unei părţi a ei – partea frontală se părea, de vreme ce dădea spre o platformă mare betonată se vedeau trei uşi gigantice, înalte poate de douăzeci de metri. Cea mai depărtată dintre ele era deschisă, şi Zaphod alergă spre ea.

Înăuntru totul era sinistru, plin de praf şi de confuzie. Pânze uriaşe de păianjen se întindeau pretutindeni. O parte a infrastructurii se prăbuşise, o parte a peretelui din spate făcuse implozie, iar pe podea se odihnea un strat gros de câţiva centimetri de praf înecăcios.

În atmosfera cumplit de sinistră se iveau forme uriaşe ameninţătoare, acoperite de moloz. Formele erau uneori cilindrice, uneori bulboase, uneori asemănătoare unor ouă – sau mai degrabă unor ouă crăpate. Cele mai multe erau sparte de-a binelea sau în curs de dezintegrare, altele erau doar nişte schelete.

Toate erau nave spaţiale vechi. Zaphod se plimbă frustrat printre epave. Nimic de acolo nu părea funcţional. Simpla vibraţie produsă de paşii lui provocă prăbuşirea totală a unei epave aflate în stare avansată de degradare.

Spre partea din spate a clădirii se afla o altă navă veche, ceva mai mare decât celelalte, îngropată sub straturi şi mai groase de praf şi pânze de păianjen. Conturul ei exterior părea încă intact. Zaphod se apropie de ea cu interes, iar în cursul acestui proces se împiedică de un cablu de alimentare.

Încercă să dea cablul la o parte, dar, spre surprinderea lui, descoperi că era conectat la navă. Zaphod descoperi uluit că acel cablu chiar zumzăia uşor. Se uită surprins la navă, apoi din nou la cablul din mâinile sale.

Îşi scoase haina şi o aruncă. Târându-se pe coate şi genunchi, urmă cablul până la punctul de legătură cu nava. Conexiunea era solidă, iar zumzăiala se simţea şi mai bine.

Inima îi bătea cu putere. Îşi şterse murdăria de pe obraz şi îşi lipi o ureche de partea laterală a navei. Auzi un zgomot slab şi neidentificabil. Scotoci cu febrilitate prin molozul care zăcea pe podea de jur împrejurul lui şi descoperi un tub scurt şi o cană din plastic nonbiodegradabil. Din acestea făuri un soi de stetoscop pe care îl aşeză pe partea laterală a navei.

Ceea ce auzi avu darul să-i învârtă creierii în capete. O voce rosti:

— Linia de croazieră Transtellar le cere scuze pasagerilor pentru continua amânare a acestui zbor. Acum aşteptăm încărcarea transportului de şerveţele din hârtie înmuiate în lămâie pentru confortul, împrospătarea şi igiena dumneavoastră în cursul călătoriei. Între timp, vă mulţumim pentru răbdare. Echipajul vă va servi în curând iarăşi cafea şi biscuiţi.

Zaphod se dădu înapoi, uitându-se năuc la navă. Se învârti în cerc câteva momente, ameţit. În acest timp zări brusc o platformă de intrare atârnând deschisă, doar de o balama, de tavanul de deasupra lui. Era plină de murdărie, dar unele cifre erau încă lizibile.

Privirea sa inspectă cifrele, apoi creierii lui făcură repede nişte calcule. Ochii i se măriră.

— Nouă sute de ani… icni el pentru sine.

Atât de mult întârziase acea navă. Două minute mai târziu, ajunse la bordul ei.

Trecând prin sasul de intrare, constată că aerul dinăuntru era răcoros şi proaspăt – ceea ce însemna că aerul condiţionat continua să funcţioneze. Luminile erau aprinse. Trecu din mica încăpere de acces într-un coridor îngust şi scurt şi păşi nervos de-a lungul lui.

Brusc, se deschise o uşă şi o siluetă se ivi în faţa lui.

— Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră, domnule, rosti stewardesa androidă care, după ce-i întoarse spatele, porni pe coridor.

Când îşi simţi inima bătându-i din nou, Zaphod se luă după ea. Stewardesa deschise uşa de la capătul coridorului şi trecu prin ea. Zaphod o urmă. Ajunseră într-un compartiment de pasageri şi inima lui se opri iarăşi pentru o clipă.

Pe fiecare scaun se vedea câte un pasager, legat bine cu centura. Pasagerii aveau părul lung şi în dezordine, unghiile lungi, iar bărbaţii purtau bărbi. Toţi erau în mod clar în viaţă – dar dormeau.

Zaphod simţi că se înfioară de groază.

Se plimbă încet de-a lungul coridorului, ca într-un vis. Când ajunse la mijloc, văzu că stewardesa se afla deja în capătul îndepărtat. Aceasta se întoarse către el şi zise cu o voce dulce:

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Vă mulţumim că ne-aţi suportat în cursul acestei mici întârzieri. Vom decola imediat ce va fi posibil. Dacă vreţi să vă treziţi acum, vă voi servi cafea şi biscuiţi.

Se auzi un zumzet uşor. În acel moment, toţi pasagerii se deşteptară. Se treziră ţipând şi trăgând de centurile şi de sistemele de menţinere a vieţii care îi ţineau strâns legaţi pe scaunele lor. Strigară, se agitară şi urlară până ce Zaphod avu impresia că urechile lui aveau să explodeze. Se luptară şi se foiră în vreme ce stewardesa parcurse răbdătoare coridorul, punând câte o ceşcuţă cu cafea şi un pachet de biscuiţi în faţa fiecăruia dintre ei.

Apoi unul dintre pasageri se ridică de pe scaun. Se întoarse şi privi spre Zaphod.

Acesta îşi simţi pielea ca de găină pe întreaga suprafaţă a corpului. Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă ca să scape din azilul de nebuni. Plonjă prin uşă şi ajunse înapoi pe coridor.

Individul care se ridicase îl urmărea. Goni ca nebunul spre capătul coridorului, apoi trecu prin camera de intrare şi dincolo de ea. Ajunse pe puntea de zbor, unde trânti şi

încuie uşa în urma lui. Se sprijini de uşă, gâfâind din greu.

În câteva secunde, o mână începu să bată în uşă. De undeva de pe puntea de zbor, o voce metalică i se adresă:

— Pasagerii nu au voie pe puntea de zbor. Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră şi să aşteptaţi decolarea navei. Se servesc biscuiţi şi cafea. Vă vorbeşte autopilotul. Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

Zaphod nu răspunse. Respira cu greutate. În spatele lui, mâna continua să bată în uşă.

— Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră, repetă autopilotul. Pasagerii nu au voie pe puntea de zbor.

— Nu sunt pasager, icni Zaphod.

— Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

— Nu sunt pasager!

— Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

— Nu sunt... Alo, mă auzi?

— Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

— Eşti autopilotul? întrebă Zaphod.

— Da, rosti vocea de la consola de zbor.

— Tu eşti la comanda acestei nave?

— Da, răspunse din nou vocea. A apărut o întârziere. Pasagerii trebuie menţinuţi temporar în stare de suspensie, pentru confortul şi plăcerea lor. În fiecare an se servesc biscuiţi şi cafea, după care pasagerii sunt reintroduşi în starea de suspensie pentru confortul şi plăcerea lor. Plecarea va avea loc atunci când magaziile de zbor vor fi pline. Ne cerem scuze pentru întârziere.

Zaphod se îndepărtă de uşa în care nu mai bătea nimeni. Se apropie de consola de zbor.

— Întârziere? ţipă el. Ai văzut lumea din exteriorul acestei nave? E un deşert, un imens pustiu. Civilizaţia a dispărut de mult de aici, omule! Nu vine niciun şerveţel de hârtie înmuiat în lămâie, de nicăieri!

— Probabilitatea statistică, reluă autopilotul cu promptitudine, spune că se vor înălţa alte civilizaţii. Într-o zi

vor veni şerveţelele de hârtie înmuiate în lămâie. Până atunci va fi o mică întârziere. Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

— Dar…

Dar în acel moment se deschise uşa. Zaphod se răsuci pe călcâie şi-l văzu în cadrul uşii pe individul care îl urmărise. Acesta ducea o geantă-diplomat mare, era îmbrăcat elegant şi avea părul tuns scurt. Nu purta barbă şi nu avea nici unghii lungi.

— Zaphod Beeblebrox, rosti el. Numele meu este Zarniwoop. Cred că mă căutai.

Zaphod Beeblebrox simţi că i se face rău. Pe ambele lui guri începură să iasă tot felul de baliverne. Se lăsă să cadă pe un scaun.

— Oh, omule, oh, omule, de unde ai răsărit?

— Te-am aşteptat aici, răspunse individul pe un ton de afaceri.

Lăsă jos geanta-diplomat şi se aşeză pe un alt scaun.

— Mă bucur că ai urmat instrucţiunile, zise el. Am fost un pic îngrijorat că puteai pleca din biroul meu pe uşă, în loc să pleci pe fereastră. Atunci ai fi dat de belea.

Zaphod clătină din capete şi bolborosi ceva.

— Când ai intrat pe uşa biroului, ai intrat în universul meu sintetizat electronic, explică individul. Dacă ai fi ieşit pe uşă, te-ai fi trezit înapoi în universul real. Cel artificial funcţionează de aici.

Bătu uşor geanta cu un aer de superioritate. Zaphod se uită la el cu dispreţ şi ură.

— Care-i diferenţa? mormăi el.

— Niciuna, răspunse Zarniwoop, sunt identice. Oh, exceptând faptul că am impresia că navele de luptă Frogstar sunt cenuşii în universul real.

— Ce se întâmplă?

— E simplu.

Încrederea lui în sine şi aerul de superioritate îl făceau pe

Zaphod să strângă din dinţi.

— E foarte simplu, repetă Zarniwoop. Am descoperit coordonatele la care poate fi găsit acest individ – individul care conduce universul – şi am descoperit că lumea lui este protejată de un Câmp de Improbabilitate. Ca să-mi apăr secretul – şi pe mine însumi – m-am retras în siguranţa acestui univers complet artificial şi m-am ascuns într-o navă de croazieră uitată. Eram în siguranţă, între timp, tu şi cu mine...

— Tu şi cu mine? se repezi furios Zaphod. Vrei să spui că te cunoşteam?

— Da, replică Zarniwoop. Ne cunoşteam bine unul cu celălalt.

— N-am avut gusturi bune, replică Zaphod, după care se retrase într-o tăcere îmbufnată.

— Între timp, tu şi cu mine am aranjat să furi nava cu Cursă de Improbabilitate Infinită – singura care poate ajunge în lumea conducătorului – şi să mi-o aduci aici. Sunt convins că ai făcut asta, şi te felicit.

Schiţă un zâmbet, pe care Zaphod vru să-l şteargă cu o cărămidă.

— Oh, iar în cazul în care te întrebi, adăugă Zarniwoop, acest univers a fost creat în mod special pentru venirea ta. Ca atare, tu eşti cea mai importantă persoană din acest univers. Nu ai fi supravieţuit niciodată Vortexului Perspectivei Totale în universul adevărat, continuă el cu un zâmbet şi mai demn de a fi lovit cu o cărămidă. Mergem?

— Unde? întrebă Zaphod îmbufnat.

Se simţea total distrus.

— La nava ta. Inima de Aur. Bănuiesc că ai adus-o, nu?

— Nu.

— Unde ţi-e haina?

Zaphod se uită mortificat la individ.

— Haina? Am scos-o. E afară.

— Bun, vom merge şi o vom găsi.

Zarniwoop se ridică şi îi făcu un semn să îl urmeze.

Din nou în sasul de intrare, auziră strigătele pasagerilor cărora li se administrau cafea şi biscuiţi.

— Nu a fost o experienţă plăcută să te aştept, zise Zarniwoop.

— Nu a fost pentru tine! lătră Zaphod. Cum crezi…?

Zarniwoop ridică un deget în semn de tăcere, în vreme ce sasul se deschise. La câţiva paşi de ei se vedea haina lui Zaphod zăcând în moloz.

— O navă remarcabilă şi foarte puternică, zise Zarniwoop. Priveşte.

Urmăriră amândoi cum buzunarul hainei se umflă brusc. Treptat acesta se crăpă, apoi se rupse. Micul model de metal al Inimii de Aur pe care Zaphod îl descoperise uluit în buzunar devenea tot mai mare. Crescu şi continuă să crească. După două minute ajunse la dimensiunea maximă.

— Cu un Nivel de Improbabilitate, zise Zarniwoop, de… oh, nu ştiu, dar în orice caz, foarte mare.

Zaphod se agită pe loc.

— Vrei să spui că am avut nava tot timpul cu mine?

Zarniwoop zâmbi. Ridică geanta-diplomat şi o deschise. Apăsă pe un buton din interiorul ei.

— Adio, univers artificial, zise el. Salut, univers real!

Scena din faţa lor tremură uşor – şi reapăru exact ca înainte.

— Vezi? zise Zarniwoop. Este exact la fel.

— Vrei să spui, repetă Zaphod cu încăpăţânare, că am avut nava cu mine tot timpul?

— Oh, da. Bineînţeles că da. Tocmai ăsta era tot şpilul.

— Ajunge, zise Zaphod. Pe mine poţi renunţa să mai contezi. Din acest moment eu mă retrag. Mi-a ajuns prin ce am trecut. Îţi faci singur jocurile de acum înainte.

— Mă tem că nu poţi pleca, replică Zarniwoop. Eşti prins în Câmpul de Improbabilitate. Nu poţi evada.

Zâmbi cu acelaşi surâs pe care Zaphod voia să-l

lovească. De această dată, îl lovi.

13

Ford Prefect tropăi pe puntea Inimii de Aur.

— Trillian! Arthur! strigă el. Merge! Nava a fost reactivată!

Trillian şi Arthur dormeau pe podea.

— Haideţi, oameni buni, mergem, ne mişcăm, zise el, lovindu-i cu piciorul ca să-i trezească.

— Salut, prieteni! ciripi computerul. E minunat să revin alături de voi şi vreau doar să spun că…

— Taci, îl repezi Ford. Spune-ne unde naiba suntem.

— Pe Lumea Frogstar B, o groapă de gunoi infectă, zise Zaphod, ivindu-se în fugă pe punte. Salut, prieteni, probabil că sunteţi atât de uimitor de bucuroşi că mă vedeţi, încât nici nu vă găsiţi cuvintele ca să-mi spuneţi ce tip senzaţional sunt.

— Ce fel de tip? rosti Arthur confuz, abia ridicându-se de jos şi încă nedându-şi seama ce se întâmplase.

— Ştiu cum te simţi, zise Zaphod. Sunt atât de măreţ, încât şi mie mi se împleticeşte limba când trebuie să vorbesc cu mine însumi. Hei, mă bucur să vă văd, Trillian, Ford, maimuţă umană! Hei, ăă, computer…?

— Salut, domnule Beeblebrox, sir, cu siguranţă este o mare onoare să…

— Taci şi scoate-ne de aici, repede, repede, repede.

— Categoric, amice, unde vrei să mergi?

— Oriunde, nu contează, strigă Zaphod. Ba da, contează! reveni el, vrem să mergem în cel mai apropiat loc cu mâncare!

— Categoric, zise fericit computerul şi o explozie masivă

zgudui puntea.

Când intră, un minut şi ceva mai târziu, cu un ochi învineţit, Zarniwoop privi cu interes cele patru fuioare de fum.

14

Patru trupuri inerte se scufundară în întunericul care se învârtea. Conştienţa murise, iar uitarea rece trăgea corpurile tot mai jos în puţul nefiinţei. Mugetul tăcerii rezona incredibil de tare în jurul lor, iar ei se adânceau într-o mare întunecată şi amară de un roşu intens, care îi cuprindea treptat, în aparenţă pentru totdeauna.

Parcă după o eternitate, marea se retrase şi îi lăsă întinşi pe un ţărm rece şi dur, ca pe nişte vagabonzi ai Vieţii, Universului şi tot Restului.

Spasme reci îi scuturară, iar luminile dansară ameţitor în jurul lor. Ţărmul rece şi dur se învârti, se agită şi apoi rămase nemişcat. Emana luciri întunecate – era un ţărm rece şi dur şlefuit cu forme regulate. Un abur verde îi urmărea dezaprobator. Acesta tuşi.

— Bună seara, doamnă, domnilor, rosti aburul, aveţi rezervare? Conştienţa lui Ford Prefect reveni brusc la viaţă ca un elastic, deşteptându-i creierul. Ford se uită confuz în sus, la abur.

— Rezervare? rosti el slăbit.

— Da, domnule, zise aburul verde.

— Ai nevoie de rezervare pentru viaţa de după?

Aburul verde ridică din sprâncene, atât cât e posibil pentru un abur verde să ridice dispreţuitor din sprâncene.

— Viaţa de după, domnule? se miră el.

Arthur Dent bâjbâi după conştienţa sa, aşa cum bâjbâie

cineva să înşface săpunul pe care tocmai l-a scăpat în baie.

— Asta e viaţa de după? îngăimă el.

— Păi, presupun că da, zise Ford Prefect, încercând să-şi dea seama încotro era susul.

Testa teoria care spunea că susul trebuie să se afle în direcţia opusă ţărmului rece şi dur pe care zăcea el, aşa că se ridică pe ceea ce spera să fie în continuare picioarele lui.

— Adică, zise el, ondulându-se cu blândeţe, este imposibil să fi supravieţuit exploziei, nu?

— Aşa e, murmură Arthur.

Se ridicase în coate, dar asta nu părea să-i îmbunătăţească starea. Aşa că se prăbuşi la loc.

— Aşa e, rosti şi Trillian, ridicându-se. În mod categoric.

Un gâlgâit horcăitor şi aspru se auzi dinspre podea. Era Zaphod Beeblebrox, care încerca să vorbească.

— Cu siguranţă că n-am supravieţuit, bolborosi el. M-am dus de tot. Pam, bang! Şi asta a fost tot.

— Mda, mulţumită ţie, n-am avut nicio şansă, zise Ford. Probabil că am fost făcuţi bucăţi. Braţe şi picioare pretutindeni.

— Da, rosti Zaphod, zbătându-se cu zgomot să se ridice în picioare.

— Dacă doamna şi domnii doresc să comande ceva de băut… zise aburul verde plutind nerăbdător lângă ei.

— Trosc, pleosc, continuă Zaphod, şi ne-am dezintegrat instantaneu în moleculele componente. Hei, Ford, zise el, identificând unul dintre aburii care se solidificau încet în jurul lui, ai văzut chestia aia cu întreaga viaţă trecându-ţi într-o fracţiune de secundă prin faţă?

— Şi tu ai văzut-o? întrebă Ford. Întreaga ta viaţă?

— Da, răspunse Zaphod. Cel puţin, presupun că a fost a mea. Ştii că îmi petrec mult timp în afara craniilor mele.

Privi în jurul lui la formele variate care deveneau în sfârşit forme adevărate în loc de forme vagi, tremurătoare şi lipsite de orice formă.

— Aşadar… zise el.

— Aşadar ce? se miră Ford.

— Aşadar, iată-ne aici, reluă Zaphod, ezitând. Zăcem morţi…

— Stăm în picioare, îl corectă Trillian.

— Ăă, stăm morţi în picioare, continuă Zaphod, în acest dezolant…

— Restaurant, punctă Arthur Dent, care se ridicase şi putea acum să vadă clar, spre mirarea lui.

De fapt, chestia care îl surprindea nu era atât faptul că putea să vadă, ci ce anume putea să vadă.

— Iată-ne aici, continuă Zaphod neabătut, stând morţi în picioare în acest dezolant…

— De cinci stele, zise Trillian.

— Restaurant, concluzionă Zaphod.

— Ciudat, nu-i aşa? întrebă Ford.

— Ăă, mda.

— Frumoase candelabre, comentă Trillian.

Priviră cu toţii în jurul lor, vag amuzaţi.

— Chestia asta nu prea seamănă cu viaţa de apoi, zise Arthur, ci mai degrabă cu un soi de postviaţă.

Candelabrele erau de fapt un pic prea strălucitoare şi, într-un univers ideal, tavanul jos de care atârnau nu ar fi fost pictat în acea nuanţă aparte de turcoaz profund; sau dacă ar fi fost, nu puteau fi puse în evidenţă de abajururi mascate. Ăsta nu era însă un univers ideal, aşa cum avea să fie mai târziu subliniat de tiparele podelei de marmură şi de modul în care fusese confecţionată faţada barului lung de douăzeci şi cinci de metri cu tejghea de marmură. Aceasta fusese confecţionată prin coaserea laolaltă a aproape douăzeci de mii de piei de şopârlă mozaică antareană, în ciuda faptului că fusese nevoie ca măruntaiele celor douăzeci de mii de şopârle să fie păstrate înăuntru.

Câteva creaturi îmbrăcate elegant stăteau lejer la bar

sau se relaxau pe fotoliile bogat colorate şi confortabile împrăştiate ici şi colo în zona barului. Un tânăr ofiţer Vl'Hurg şi tânăra lui doamnă verde şi scoţând aburi trecură prin uşile mari de sticlă fumurie din capătul îndepărtat al barului, către luminile orbitoare ale tronsonului principal al restaurantului de dincolo.

În spatele lui Arthur se găsea o fereastră mare, acoperită cu draperii. Arthur dădu la o parte colţul draperiei şi privi spre un peisaj sterp şi neinteresant, cenuşiu, nefericit şi brăzdat de cicatrice, un peisaj care în circumstanţe normale i-ar fi făcut pielea de găină. Însă acestea nu erau circumstanţe normale, căci lucrul care îi îngheţă sângele şi îi făcu părul de pe ceafă să i se ridice era cerul. Cerul era…

Un servitor ceremonios trase politicos draperia la loc.

— Toate la timpul lor, domnule, zise el.

Privirea lui Zaphod luci.

— Hei, ia staţi aşa, amicii mei morţi, zise el, eu cred că ne scapă ceva ultraimportant aici. Ceva ce a zis cineva şi noi nu ne-am prins.

Arthur se simţi profund uşurat să i se atragă atenţia către altceva decât ceea ce tocmai văzuse. Spuse:

— Am zis că e un soi de post…

— Mda, şi n-ai vrea să n-o fi făcut? întrebă Zaphod. Ford?

— Am spus că e ciudat.

— Da, viclean, dar plictisitor, poate că a fost…

— Poate, îl întrerupse aburul verde care între timp se transformase într-un chelner mic şi verde îmbrăcat cu costum negru, poate că aţi dori să discutaţi această chestiune cu o băutură în faţă…

— Băutură! strigă Zaphod. Asta era! Vedeţi ce poţi rata dacă nu rămâi pe fază?

— Într-adevăr, domnule, rosti chelnerul cu răbdare, dacă doamna şi domnii ar dori să ia ceva de băut înainte de cină…

— Cină! exclamă Zaphod cu mare pasiune. Ascultă,

personaj mic şi verde, stomacul meu te-ar putea lua acasă şi îmbrăţişa toată noaptea, doar pentru această idee.

— …iar universul, continuă chelnerul, hotărât să nu se lase abătut de diversiune, va exploda mai târziu pentru plăcerea dumneavoastră.

Capul lui Ford se răsuci încet spre el. Vorbi cu sentiment:

— Oh! Ce fel de băuturi se servesc în acest loc?

Chelnerul scoase un soi de râset politicos de chelner.

— Ah! Cred că domnul e posibil să mă fi înţeles greşit.

— Oh, dar eu sper că nu!

Chelnerul tuşi politicos ca un chelner.

— Nu e neobişnuit pentru clienţii noştri să fie puţin dezorientaţi de călătoria prin timp, aşa că, dacă v-aş putea sugera…

— Călătorie prin timp? făcu Zaphod.

— Călătorie prin timp? făcu Ford.

— Călătorie prin timp? făcu Trillian.

— Vrei să spui că asta nu e viaţa de apoi? întrebă Arthur.

Chelnerul schiţă un zâmbet amabil de chelner. Aproape că îşi epuizase repertoriul său politicos şi simţea că avea să alunece în curând în rolul de chelner sarcastic.

— Viaţa de apoi, domnule? se miră el. Nu, domnule.

— Şi nu suntem morţi? întrebă Arthur.

Chelnerul începu să strângă din buze.

— Aha, făcu el. Ha, domnul este în mod evident viu, altfel nu aş încerca să îl servesc pe domnul.

Cu un gest extraordinar, inutil de descris aici, Zaphod Beeblebrox îşi plesni ambele frunţi cu două braţe şi una dintre coapse cu cealaltă mână.

— Hei, prieteni, zise el. Asta e o nebunie. Am reuşit. În sfârşit am ajuns acolo încotro ne îndreptam. Asta e Milliways!

— Milliways! exclamă Ford.

— Da, domnule, zise chelnerul, la limita răbdării sale, ăsta e Milliways – Restaurantul de la Capătul Universului.

— Capătul cui? întrebă Arthur.

— Al universului, repetă chelnerul, foarte limpede şi inutil de clar.

— Când a ajuns la capăt?

— Peste câteva minute, domnule, răspunse chelnerul, apoi inspiră adânc.

Nu trebuia să facă asta, de vreme ce trupul lui era alimentat cu toate gazele necesare supravieţuirii, printr-un mic dispozitiv intravenos legat de piciorul lui. Există momente însă când, indiferent de metabolism, oricine trebuie să inspire adânc.

— Şi acum, dacă doriţi în sfârşit să comandaţi băuturile… După aceea vă voi conduce la masa dumneavoastră.

Zaphod scoase două zâmbete de nebun, se repezi la bar şi cumpără cea mai mare parte din el.

15

Restaurantul de la Capătul Universului este unul dintre cele mai extraordinare locuri din întreaga istorie a cateringului. A fost construit pe rămăşiţele fragmentate ale… va fi construit pe fragmentele… adică o fi fost construit până acum şi într-adevăr a fost.

Una dintre problemele majore întâlnite în cursul călătoriilor în timp nu este aceea de a deveni în mod accidental tatăl sau mama ta. O familie cu vederi largi şi bine acordată nu are nicio problemă dacă devii astfel propriul tău tată sau propria ta mamă. Totodată, nu este nicio problemă legată de schimbarea cursului istoriei – cursul istoriei nu se schimbă, deoarece totul se potriveşte laolaltă ca un puzzle. Toate schimbările importante s-au petrecut înainte de lucrurile presupuse a fi fost schimbate,

aşa că la final totul se îmbină perfect.

Problema majoră este pur şi simplu una de gramatică, iar principala operă de consultanţă în această chestiune este lucrarea doctorului Dan Streetmentioner, *Manual de buzunar despre cele 1001 de timpuri gramaticale ale călătorului prin timp.* Acest ghid vă va spune, de exemplu, cum să descrieţi ceva ce urma să vi se întâmple în trecut înainte de a fi evitat acel ceva prin saltul înainte în timp cu două zile, ca să ocoliţi acel ceva. Evenimentul va fi descris altfel, conform cu situaţia în care vă referiţi la el din punctul de vedere al timpului dumneavoastră natural, din punctul de vedere al unui timp în viitorul mai îndepărtat sau din punctul de vedere al unui trecut îndepărtat şi este mai departe complicat de posibilitatea efectuării unor conversaţii în vreme ce traversezi de la un timp la altul cu intenţia de a deveni propriul tău tată sau propria ta mamă.

Cei mai mulţi cititori ajung doar la capitolul Viitorul Semi-Condiţional Modificat Subinversat Plagial Trecut Subjonctiv Intenţional, înainte de a renunţa. De fapt, în ediţiile ulterioare ale cărţii, toate paginile aflate dincolo de acest capitol au fost lăsate albe, pentru a reduce costurile de tipărire.

Ghidul autostopistului galactic trece uşor peste această junglă a abstracţiunilor academice, oprindu-se doar asupra observaţiei că termenul „viitorul perfect” a fost abandonat, deoarece s-a descoperit că nu există.

Ca să rezumăm:

Restaurantul de la Capătul Universului este unul dintre cele mai extraordinare locuri din întreaga istorie a cateringului. Este construit pe rămăşiţele fragmentate ale unei planete în cele din urmă distruse, care este (voa foi foast) inclusă într-o imensă bulă de timp şi proiectată înainte în timp către momentul precis de la Capătul Universului. Mulţi ar spune că aşa ceva este imposibil.

În el, oaspeţii îşi ocupă (voar fi oucupaat) locurile la mese

şi mănâncă (voar fi mâncaat) feluri somptuoase în vreme ce urmăresc (voar fi urmăăriit) creaţia în întregul ei explodând în jurul lor. Mulţi vor spune că aşa ceva este la fel de imposibil.

Poţi ajunge acolo (voai fi anteputut) şi ocupa orice loc vrei fără o rezervare anterioară (post antedusă), deoarece poţi rezerva retrospectiv, aşa cum se nimereşte, când te întorci în timpul tău. (Poţi avea anterezervare pentrucând presupusenera dusuntorsa retrocasa.) Mulţi ar insista acum că aşa ceva este absolut imposibil.

La restaurant te poţi întâlni şi poţi cina cu (veei fii putut întâlniteran con cu cinan pe când) o secţiune transversală fascinantă prin întreaga populaţie a spaţiului şi timpului. Chestia asta poate fi explicată cu răbdare ca fiind tot imposibilă.

Îl poţi vizita ori de câte ori vrei (voai fi putut vizitaat reviziliterând… şi aşa mai departe – pentru alte corecţii privind timpurile consultaţi cartea doctorului Streetmentioner), fiind sigur că nu te vei întâlni niciodată cu tine însuţi, ţinând seama de neplăcerile provocate de chestia asta. Cei care se îndoiesc spun că aşa ceva este complet imposibil, chiar dacă restul ar fi adevărat, ceea ce nu e cazul.

Tot ce ai de făcut este să depozitezi un bănuţ într-un cont de economii din vremea ta, iar când ajungi la Capătul Timpului, dobânda strânsă va acoperi costul fabulos al mâncării pe care ai consumat-o.

Mulţi pretind că aşa ceva nu numai că e imposibil, dar e chiar o nebunie curată, motiv pentru care directorii de publicitate ai sistemului stelar Bastablon au venit cu următorul slogan: „Dacă aţi făcut şase lucruri imposibile de dimineaţă, de ce nu aţi întregi totul cu micul dejun luat la Milliways, Restaurantul de la Capătul Universului?”

16

La bar, Zaphod începea să obosească tot mai tare. Capetele i se ciocneau unul de celălalt şi zâmbetele i se desincronizau tot mai des. Era mizerabil de fericit.

— Zaphod, zise Ford, câtă vreme mai poţi vorbi, vrei să-mi spui ce fotonul meu s-a întâmplat? Unde ai fost? Unde am fost noi? E o chestiune minoră, dar aş vrea s-o lămuresc.

Capul din stânga al lui Zaphod se ridică serios, lăsând capul din dreapta să se afunde mai tare în obscuritatea indusă de băutură.

— Mda, rosti acesta. M-am plimbat pe aici. Vor să-l găsesc pe individul care conduce universul, dar mie nu-mi pasă de întâlnirea cu el. Cred că individul nu ştie să gătească.

Capul din stânga urmări capul din dreapta rostind toate acestea şi apoi încuviinţă.

— Adevărat, zise el. Mai ia o băutură.

Ford luă un alt Pan Galactic Gargle Blaster, băutura descrisă ca fiind echivalentul alcoolic al unei tâlhării – scump şi cu efect rău pentru cap. Ford hotărî că oricum nu-i păsa prea mult, orice s-ar fi întâmplat.

— Ascultă, Ford, zise Zaphod. Totul e mişto şi haios.

— Vrei să spui că totul e sub control.

— Nu, răspunse celălalt. Nu vreau să spun că totul e sub control. Asta n-ar fi mişto şi haios. Dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat, să spunem doar că aveam întreaga situaţie în buzunar. Bine?

Ford ridică din umeri. Zaphod chicoti în băutura lui. Aceasta făcu spumă şi se ridică peste buza paharului, apoi începu să îşi croiască drum peste tejgheaua de marmură a barului, dizolvând-o.

Un ţigan stelar cu piele bizară se apropie de ei şi începu

să le cânte din vioara electrică până ce Zaphod îi dădu o groază de bani şi individul acceptă să plece de acolo. Ţiganul se apropie de Arthur şi de Trillian, care şedeau în altă parte a barului.

— Nu ştiu ce anume este locul ăsta, zise Arthur, dar cred că mă înfioară.

— Mai bea ceva, replică Trillian. Bucură-te de ocazie.

— Cum? ripostă el. Cele două stări se exclud reciproc.

— Bietul de Arthur, nu prea eşti făcut pentru o astfel de viaţă, nu?

— Tu numeşti asta „viaţă”?

— Începi să vorbeşti ca Marvin.

— Marvin este cel mai logic gânditor pe care îl cunosc. Cum crezi că l-am făcut pe violonist să plece?

De ei se apropie chelnerul.

— Masa dumneavoastră este gata, zise el.

Văzut dinafară, ceea ce nu se întâmplă niciodată, restaurantul seamănă cu o gigantică stea-de-mare sclipitoare, eşuată pe o stâncă uitată. Fiecare braţ găzduieşte baruri, bucătării, generatoarele de câmpuri de forţă care protejează întreaga structură şi bucata decrepită de planetă pe care stă, precum şi Turbinele Timpului, care mută încet întreaga chestie înapoi şi înainte în timp, peste momentul crucial.

În centru se află domul auriu gigantic, un glob aproape complet, iar Zaphod, Ford, Arthur şi Trillian treceau acum chiar prin această zonă.

Cel puţin cinci tone de sclipici intraseră în structură înaintea lor şi acum acopereau toate suprafeţele disponibile. Celelalte suprafeţe nu erau disponibile deoarece erau deja incrustate cu bijuterii, scoici preţioase de pe Santraginus, foiţă de aur, plăci mozaicate, piei de şopârlă şi un milion de alte decoraţiuni şi brizbizuri neidentificabile. Sticla licărea, argintul lucea, aurul sclipea,

iar Arthur Dent căsca ochii mari.

— O-ho, exclamă Zaphod.

— Incredibil! icni Arthur. Oamenii…! Lucrurile…!

— Lucrurile, zise încet Ford Prefect, sunt tot oameni.

— Oamenii… reluă Arthur, ceilalţi… oameni…

— Luminile…! exclamă Trillian.

— Mesele… zise Arthur.

— Hainele…! exclamă iarăşi Trillian.

Chelnerul avea impresia că indivizii ăştia semănau cu doi aprozi.

— Capătul Universului este foarte popular, rosti Zaphod, înaintând nesigur printre şirurile de mese, unele din marmură, altele din ultramahon îmbogăţit, altele chiar din platină, la fiecare dintre ele stând grupuri de creaturi exotice, care vorbeau între ele şi studiau meniurile.

— Acestor fiinţe le place să se îmbrace frumos pentru asta, continuă Zaphod. Le conferă sentimentul unei ocazii speciale.

Mesele erau aranjate într-un cerc mare, în jurul unei scene centrale unde o mică orchestră interpreta muzică uşoară. Arthur bănuia că acolo erau cel puţin o mie de mese. Printre ele se vedeau palmieri unduitori, fântâni şuierătoare, statui groteşti – pe scurt, întreaga paranghelie tipică tuturor restaurantelor în care s-a cheltuit câte ceva pentru a se crea impresia că nu a fost precupeţit niciun efort financiar. Arthur privi în jur, pe jumătate aşteptându-se să vadă pe cineva filmând de fapt o reclamă pentru American Express.

Zaphod se întinse către Ford, care se întinse la rândul lui către Zaphod.

— O-ho! exclamă Zaphod.

— Zappo, zise Ford.

— Să ştii că stră-străbunicul meu a dat complet peste cap modul de lucru al computerului, zise Zaphod. I-am spus să ne ducă în cel mai apropiat punct unde putem mânca, iar el

ne trimite la Capătul Universului. Aminteşte-mi să fiu drăguţ cu el într-o bună zi. Făcu o pauză, apoi adăugă: Hei, să ştii că toată lumea e aici. Toată lumea care a fost cineva.

— Care a fost? se miră Arthur.

— La Capătul Universului trebuie să foloseşti mult timpul trecut, replică Zaphod, pen'că totul a fost făcut, înţelegi? Salut, prieteni, exclamă el în direcţia unei găşti de forme iguanice din apropiere, ce-aţi mai făcut?

— Ala e Zaphod Beeblebrox? întrebă o iguană pe o alta.

— Cred că da, replică aceasta.

— Măi să fie, chestia asta merită un biscuit, zise prima iguană.

— Ce chestie amuzant de veche, viaţa, rosti a doua.

— E cum ţi-o faci, decretă prima, după care tăcură amândouă.

Aşteptau cel mai mare spectacol din univers.

— Hei, Zaphod, rosti Ford, întinzându-se după braţul lui şi ratându-l, din cauza celui de-al treilea Pan Galactic Gargle Blaster consumat. Ridică în schimb un deget arătător: Uite un vechi amic de-al meu. Hotblack Desiato! Vezi individul de la masa de platină, îmbrăcat în costum de platină?

Zaphod încercă să urmărească degetul lui Ford, dar efortul îl ameţi, în cele din urmă, văzu.

— Oh, da! zise el, dar recunoaşterea veni abia o clipă mai târziu. Hei, tipul ăla a făcut-o de megaoaie! Mai mare decât cel mai mare lucru! Altfel decât mine.

— Şi cine se presupune că e? întrebă Trillian.

— Hotblack Desiato? exclamă uluit Zaphod. Nu ştii? N-ai auzit niciodată de Zona de Dezastru?

— Nu, răspunse Trillian, care nu auzise.

— Cea mai mare, zise Ford, cea mai tare…

— Mai bogată… sugeră Zaphod.

— …formaţie rock din istoria…

Căuta cuvântul.

— …înseşi istoriei, completă Zaphod.

— Nu, insistă Trillian.

— Măi să fie, făcu Zaphod, noi suntem la Capătul Universului şi tu nici n-ai trăit măcar! Ai ratat multe.

O conduse spre masa în dreptul căreia chelnerul aşteptase în tot acest timp. Arthur îi urmă, simţindu-se foarte pierdut şi singur.

Ford îşi croi drum prin gloată, ca să salute o veche cunoştinţă.

— Hei, ăă, Hotblack, strigă el, ce mai faci? Ce bine că te văd, uriaşule, cum e cu zgomotul? Arăţi excelent, chiar foarte, foarte gras şi nesănătos. Uluitor.

Îl bătu pe individ pe spate şi păru uşor surprins că nu primi nicio reacţie de răspuns. Pan Galactic Gargle Blasterele îngurgitate, care se rostogoleau în el, îl îndemnau să insiste, indiferent de consecinţe.

— Îţi aminteşti vremurile de demult? întrebă el. Când obişnuiam să mergem împreună, corect? îţi aminteşti de Bistro Ilegal? De Slim's Throat Emporium? De Evildome Boozarama? Ce vremuri măreţe, ei?

Hotblack Desiato nu-i spuse dacă acele zile fuseseră măreţe sau nu. Ford rămase imperturbabil pe poziţie.

— Şi când ne era foame, ne dădeam drept inspectori de sănătate publică, îţi aminteşti? Şi ne plăcea să confiscăm mâncarea şi băutura, corect? Până ce am dat peste mâncare otrăvită. Oh, şi apoi au fost nopţile lungi de discuţii şi băut în camerele alea mirositoare de deasupra Cafe Lou din Gretchen Town, New Betel, şi tu erai întotdeauna în camera alăturată încercând să scrii cântece cu ajutorul tău pe care noi toţi le uram. Şi tu ziceai că nu-ţi pasă, iar noi spuneam că ne pasă deoarece le uram atât de tare. Ochii lui Ford începeau să se înceţoşeze, dar continuă nostalgic: Şi tu strigai că nu vrei să fii o stea, fiindcă dispreţuiai sistemul stelar. Iar noi spuneam, Hadra, Sulijoo şi cu mine, că nu credem că ai de ales. Şi ce faci acum? Acum cumperi sisteme stelare!

Se întoarse şi solicită atenţia celor de la mesele învecinate.

— Iată un individ care cumpără sisteme stelare!

Hotblack Desiato nu avu nicio tentativă de a confirma sau nega acest fapt, aşa că atenţia audienţei temporare se stinse cu repeziciune.

— Cred că cineva s-a îmbătat, mormăi o fiinţă purpurie, asemănătoare unui tufiş, în paharul ei de vin.

Ford se clătină uşor şi se aşeză cu greutate pe scaunul din faţa lui Hotblack Desiato.

— Ce număr mai execuţi? întrebă el, apucându-se fără inspiraţie de o sticlă pentru a-şi găsi un sprijin şi răsturnând-o – întâmplător într-un pahar din apropiere.

Ca să nu irosească un incident fericit, goli paharul.

— Numărul ăla cu adevărat uriaş, continuă el, cum mai merge? „Bwarm! Bwarm! Baderr!” ceva în sensul ăsta, iar în scena pe care o montezi totul se termină cu nava asta care se prăbuşeşte chiar în Soare, iar tu chiar o faci!

Ford îşi plesni palma cu pumnul de la cealaltă mână, ca să-şi ilustreze admiraţia în mod plastic. Răsturnă iarăşi sticla.

— Navă! Soare! Zbang! urlă el. Uită de lasere şi de chestiile astea; voi, prieteni, sunteţi cu flăcările solare şi cu adevăratele arsuri! Oh, şi cu cântece teribile.

Privirea lui urmări şuvoiul lichid care gâlgâia din sticla aflată pe masă. Îşi zise că trebuie întreprins ceva în legătură cu asta.

— Hei, vrei să bei ceva? întrebă el.

În mintea lui se cuibărea ideea că lipsea ceva de la această reuniune şi că acel ceva care lipsea avea cumva legătură cu faptul că individul gras ce stătea vizavi de el în costumul lui de platină, cu pălăria moale argintie, nu rostise încă „Salut, Ford” sau „Ce bine să te văd după atât timp” sau ceva, orice. Mai mult, nici măcar nu se mişcase de pe loc.

— Hotblack? întrebă Ford.

Din spate ateriză pe umărul lui o mână grasă şi cărnoasă, care îl împinse. Ford alunecă fără graţie de pe scaun şi se zgâi încercând să vadă dacă îl poate depista pe deţinătorul acelei mâini lipsite de orice politeţe. Deţinătorul nu era greu de observat, deoarece avea peste doi metri înălţime şi era pe cât de înalt, pe atât de lat. De fapt, constituţia lui semăna cu cea a unei canapele de piele; era lucitoare, noduroasă şi plină de umplutură. Costumul în care fusese înghesuit trupul individului arăta ca şi cum singurul lui rost în viaţă era să demonstreze cât de greu era să faci un asemenea trup să încapă într-un costum. Chipul avea compoziţia unei portocale şi culoarea unui măr, dar aici se termina orice asemănare cu ceva dulce.

— Puştiule… rosti o voce care ieşi din gura individului ca şi cum ar fi petrecut nişte momente neplăcute în pieptul lui.

— Ăă, da? făcu Ford, pus pe conversaţie.

Se ridică în picioare clătinându-se şi constată dezamăgit că vârful capului propriu nu-i ajunge individului nici până la coşul pieptului.

— Şterge-o, rosti vocea.

— Oh, da? zise Ford, întrebându-se cât de înţelept proceda. Dar tu cine eşti?

Individul se gândi câteva clipe. Nu era obişnuit să i se pună o asemenea întrebare. Cu toate astea, după o vreme găsi un răspuns:

— Sunt tipul care îţi spune să o ştergi înainte să o încasezi zdravăn.

— Şi-acum ascultă, zise nervos Ford – care şi-ar fi dorit ca mintea să nu i se mai învârtă, să se aşeze cuminte la loc şi să preia controlul asupra situaţiei – şi-acum ascultă, sunt unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Hotblack şi…

Privi scurt spre Hotblack Desiato, care continua să stea nemişcat, fără să clipească măcar din gene.

— …şi… încercă iarăşi Ford, întrebându-se ce cuvânt bun

putea rosti după acel „şi”.

Uriaşul avea o întreagă propoziţie de spus după „şi”. O spuse:

— Şi eu sunt bodyguardul domnului Desiato şi răspund de trupul lui, nu de al tău, aşa că ia-ţi-l de aici înainte de a fi deformat rău.

— Hei, stai o secundă!

— Fără secunde! tună insul. Fără stat! Domnul Desiato nu discută cu nimeni!

— Păi, poate ar fi mai bine să-l laşi pe el să-şi expună părerea despre situaţia asta.

— Nu vorbeşte cu nimeni! mugi individul.

Ford se uită nervos din nou la Hotblack şi trebui să admită că matahala părea să deţină controlul asupra faptelor. Continua să nu schiţeze nicio mişcare, darămite vreun semn de interes pentru starea lui de bine.

— De ce? întrebă Ford. Ce s-a întâmplat cu el?

Insul îi povesti.

17

Ghidul autostopistului galactic notează că Zona de Dezastru, o formaţie rock de plutoniu din Zonele Mentale Gagrakacka, este în general socotită a fi nu doar cea mai zgomotoasă formaţie rock din galaxie, ci chiar cea mai mare sursă de zgomot de orice fel. Cei care merg în mod regulat la concerte spun că echilibrul acustic ideal se poate obţine din interiorul unor mari buncăre de beton aflate la circa şaizeci de kilometri distanţă de scenă, în vreme ce muzicienii înşişi cântă la instrumente prin telecomandă, din interiorul unei nave spaţiale bine izolate care orbitează în jurul planetei – sau şi mai des în jurul unei alte planete.

Cântecele lor sunt în esenţă foarte simple şi urmează în cea mai mare parte tema familiară a băiatului care întâlneşte o fată sub Luna argintie, care apoi explodează pentru un motiv insuficient cercetat.

Multe lumi au interzis acum spectacolul lor, uneori din motive artistice, însă cel mai des deoarece sistemul de adresare publică al formaţiei contravine tratatelor locale de limitare a înarmărilor strategice.

Asta nu le-a oprit valul de câştiguri obţinute din împingerea înapoi a graniţelor hipermatematicii pure, iar contabilul lor şef a fost recent numit profesor de neomatematică la Universitatea din Maximegalon, în semn de recunoaştere atât a Teoriei sale Generale, cât şi a Teoriei sale Speciale asupra Veniturilor Returnate din Impozite de Zona de Dezastru, teorii în cadrul cărora el dovedeşte că întreaga textură a continuumului spaţiu-timp nu e doar curbată, ci complet strâmbă.

Ford merse împleticit înapoi, la masa unde Zaphod, Arthur şi Trillian şedeau şi aşteptau începerea distracţiei.

— Trebuie să halesc ceva, zise el.

— Salut, Ford, rosti Zaphod. Ai vorbit cu băiatul cu zgomotul mare?

Ford dădu vag din cap.

— Hotblack? Oarecum am vorbit cu el, mda.

— Ce a avut de spus?

— Păi, nu prea multe. Este… ăă…

— Mda?

— E pedepsit cu un an de moarte din motive de impozite. Trebuie să stau jos.

Se aşeză. Chelnerul se apropie de ei.

— Vreţi să vedeţi meniul? întrebă el, sau vreţi să cunoaşteţi Felul Zilei?

— Ha? făcu Ford.

— Ha? făcu Arthur.

— Ha? făcu Trillian.
— Asta-i mişto, zise Zaphod, ne vom întâlni cu carnea.

Într-o mică încăpere dintr-un braţ al restaurantului, o siluetă înaltă, subţire şi deşirată trase o draperie şi Uitarea Completă o privi drept în faţă.

Nu era o faţă drăgălaşă, poate din cauză că Uitarea o privise drept în ochi de prea multe ori. Mai întâi era prea lungă, apoi ochii erau prea înfundaţi şi adumbriţi, obrajii prea scofâlciţi, buzele prea subţiri şi prea lungi, iar când acestea se despărţeau, dinţii semănau prea mult cu un bovindou recent şlefuit. Mâinile care ţineau draperia erau şi ele lungi şi subţiri; în acelaşi timp, erau reci. Zăceau de-a lungul cutelor draperiei şi dădeau impresia că, dacă silueta nu le supraveghea precum un şoim, aveau să se târâie înapoi din proprie voinţă şi să facă într-un colţ ceva de nerostit.

Individul purtător de siluetă lăsă draperia să cadă şi lumina teribilă care îi jucase pe trăsături se duse să se joace în altă parte, mai sănătoasă. Individul se furişă prin mica lui încăpere precum o insectă care-şi contemplă prada de seară, apoi se aşeză pe un şezlong, lângă o masă pe capre, unde răsfoi câteva file cu glume.

Sună un clopoţel.

Dădu la o parte teancul subţire de hârtii şi se ridică în picioare. Mâinile lui periară câţiva dintre cei peste un milion de nasturi metalici în toate culorile curcubeului cu care îi era împodobită haina, apoi individul dispăru pe uşă.

În restaurant luminile se diminuară, orchestra îşi înteţi ritmul şi o lumină de scenă singulară sfâşie întunericul scării care conducea în sus, spre centrul scenei.

În capul scărilor se ivi o siluetă înaltă, strălucitor colorată. Individul dădu buzna pe scenă, se împletici uşor până la microfon, îl smulse de pe stativ cu o singură mişcare a mâinii sale lungi şi subţiri şi rămase pentru câteva clipe

aplecându-se în stânga şi în dreapta, spre public, ca mulţumire pentru aplauze, afişându-şi în acelaşi timp dinţii în formă de bovindou. Făcu din mână mai ales prietenilor din public, deşi nu exista niciunul acolo, şi aşteptă ca aplauzele să se stingă. Ridică mâna şi emise un zâmbet care nu numai că se întindea de la o ureche la alta, dar părea să se extindă cumva dincolo de limitele chipului său.

— Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor! strigă el, vă mulţumesc foarte mult. Vă mulţumesc aşa de mult! Doamnelor şi domnilor, universul, aşa cum îl ştim, există de peste o sută şaptezeci de milioane de miliarde de ani şi se va termina peste ceva mai mult de o jumătate de oră. Aşadar, bun venit tuturor la Milliways, Restaurantul de la Capătul Universului!

Cu un singur gest, ceru cu îndrăzneală o nouă rundă de aplauze. Cu un alt gest, reduse aplauzele la tăcere.

— În noaptea asta sunt gazda dumneavoastră, reluă el. Numele meu este Max Quordlepleen… (toată lumea ştia asta, căci numele lui era faimos în galaxie, dar el spusese asta pentru aplauzele spontane generate, pe care le primi cu un zâmbet nevinovat şi cu un gest din mână) şi tocmai am venit din celălalt capăt al timpului, unde am ţinut un spectacol la Burger Barul de la Big-Bang, şi unde vă pot spune că am avut o seară foarte emoţionantă. Doamnelor şi domnilor, voi fi alături de dumneavoastră pe tot parcursul acestei ocazii istorice: Capătul Istoriei!

Un alt ropot de aplauze se stinse repede, în vreme ce luminile se diminuară şi mai mult. La fiecare masă lumânările se aprinseră spontan, generând mici icnete de surpriză din partea tuturor şi învăluindu-i într-o mie de luminiţe pâlpâitoare şi un milion de umbre intime. O undă de emoţie trecu prin restaurantul întunecat, în vreme ce imensul dom auriu de deasupra începu, foarte, foarte încet, să se diminueze, să se întunece, să se estompeze.

Max continuă cu o voce şoptită:

— Aşadar, doamnelor şi domnilor, lumânările sunt aprinse, orchestra cântă încet, iar în vreme ce domul protejat de câmpurile de forţă de deasupra noastră se estompează către transparenţă, dezvăluind un cer întunecat şi îmbufnat, care atârnă îngreunat de lumina antică a stelelor umflate şi livide, eu observ că suntem cu toţii pregătiţi pentru o apocalipsă fabuloasă!

Chiar şi muzica înceată a orchestrei se estompă în vreme ce starea de şoc coborî deasupra tuturor celor care nu zăriseră această privelişte înainte.

Peste ei pogorî o lumină monstruoasă şi decadentă, o lumină hidoasă, o lumină pestilenţială şi fierbătoare, o lumină care ar fi desfigurat iadul.

Universul se apropia de capăt.

Timp de câteva secunde interminabile, restaurantul se roti tăcut prin vidul turbat. Apoi Max vorbi din nou:

— Pentru aceia dintre voi care aţi sperat vreodată să vedeţi lumina de la capătul tunelului, să ştiţi că aceasta e.

Orchestra reluă muzica mai tare.

— Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor, urlă Max. Mă voi întoarce peste câteva clipe, dar între timp vă las în mâinile extrem de pricepute ale domnului Reg Nullify şi a sa Cataclysmic Combo. Un ropot mare de aplauze, vă rog, doamnelor şi domnilor, pentru Reg şi băieţii lui!

Agitaţia graţioasă a cerurilor continuă. Ezitând, publicul începu să aplaude şi după o clipă conversaţiile reveniră la normal. Max îşi începu turul pe la mese, schimbând glume, strigând şi râzând, câştigându-şi existenţa.

Un animal rumegător se apropie de masa lui Zaphod Beeblebrox. Era un animal din specia bovinelor, mare, gras, cu patru picioare, cu ochi foarte mari şi umezi şi cu ceea ce aproape că semăna cu un zâmbet sfidător pe buze.

— Bună seara, zise animalul, aşezându-se pe picioarele din spate. Eu sunt principalul Fel al Zilei. Vă interesează vreo parte a corpului meu?

Animalul râgâi şi gâlgâi un pic, îşi agită fesele într-o poziţie mai confortabilă şi se uită paşnic la ei. Privirea lui se întâlni cu privirile uluite ale lui Arthur şi Trillian, cu o ridicare resemnată din umeri a lui Ford Prefect şi cu uitătura lacomă a lui Zaphod Beeblebrox.

— Poate ceva de la umăr? propuse animalul. Pregătit în sos de vin alb?

— Ăă, umărul tău? şopti îngrozit Arthur.

— Dar bineînţeles că umărul meu, domnule, mugi animalul mulţumit, căci pe mine mă am de oferit.

Zaphod sări în picioare şi începu să pipăie apreciativ umărul animalului.

— Şi coapsa e foarte bună, murmură bovina. Am exersat cu ea şi am mâncat o mulţime de cereale, aşa că e foarte multă carne bună acolo.

Apoi scoase un geamăt uşor, regurgită şi începu să mestece ceea ce avea în stomac. Apoi înghiţi mâncarea la loc.

— Sau poate ceva gustări din mine? adăugă el.

— Vrei să spui că animalul ăsta chiar vrea să-l mâncăm? îi şopti Trillian lui Ford.

— Eu? se miră Ford, cu o privire şocată în ochi. Eu nu vreau să spun nimic.

— Dar e absolut oribil, exclamă Arthur. E cel mai revoltător lucru de care am auzit vreodată.

— Care-i problema, pământeanule? întrebă Zaphod, transferându-şi acum atenţia către coapsa enormă a animalului.

— Pur şi simplu nu vreau să mănânc un animal care stă acolo şi mă invită să o fac, explică Arthur. E lipsit de inimă.

— E mai bine decât să mănânci un animal care nu vrea să fie mâncat, zise Zaphod.

— Dar nu asta-i problema, protestă Arthur. Apoi se gândi câteva clipe. Bine, admise el, poate că asta e problema. Nu-mi pasă, nu mă voi gândi la asta acum. Doar că o să… ăă…

Universul gemu în chinurile morţii.

— Cred că o să mă mulţumesc cu o salată verde, murmură el.

— Vă pot îndemna să vă gândiţi la ficatul meu? întrebă animalul. Probabil că e foarte fraged şi bogat în substanţe acum, căci m-am hrănit forţat de luni la rândul.

— O salată verde, insistă Arthur.

— O salată verde? făcu animalul, rotindu-şi dezaprobator ochii în direcţia lui.

— Vrei să-mi spui că n-ar trebui să iau o salată verde?

— Păi, ştiu multe legume şi zarzavaturi care au un punct clar de vedere în această privinţă, răspunse animalul. Tocmai de aceea s-a decis în cele din urmă să se taie nodul gordian al problemei şi să se crească un animal care chiar îşi doreşte să fie mâncat şi e capabil să spună asta clar şi răspicat. Aşa că, iată-mă.

Animalul reuşi o uşoară înclinare.

— Un pahar de apă, vă rog, făcu Arthur.

— Ascultă, interveni Zaphod, noi vrem să mâncăm, nu vrem să facem o varză din toate chestiile astea. Patru fripturi mari, vă rog, şi grăbiţi-vă. Nu am mai mâncat de cinci sute şaptezeci şi şase de milioane de ani.

Animalul se ridică pe toate cele patru picioare. Emise un râgâit uşor.

— O alegere foarte înţeleaptă, domnule, dacă îmi permiteţi. Foarte bine, spuse el. Acum mă duc să mă împuşc.

Se întoarse şi îi făcu prieteneşte cu ochiul lui Arthur.

— Nu vă faceţi griji, domnule, zise el. Mă voi împuşca foarte uman.

Plecă ondulându-se uşor din şolduri spre bucătărie, fără să se grăbească.

Câteva minute mai târziu, chelnerul sosi cu patru fripturi mari şi aburinde. Zaphod şi Ford se năpustiră asupra lor fără ezitare, cu o foame de lup. Trillian se opri puţin, apoi

ridică din umeri şi începu să mănânce din porţia ei. Arthur se holbă la bucata de carne din faţa lui, simţind că i se face rău.

— Hei, pământeanule, zise Zaphod cu un rânjet maliţios pe chipul care nu se ghiftuia, ce te roade?

Iar orchestra continua să cânte. De jur împrejurul restaurantului, oamenii şi lucrurile se relaxară şi începură să sporovăiască. Aerul era plin de discuţii pe cele mai diferite teme, amestecate cu arome de plante exotice, mâncăruri extravagante şi vinuri parşive. Pe o distanţă infinită în orice direcţie, cataclismul universal se pregătea de un climax stupefiant. Privindu-şi ceasul, Max se întoarse pe scenă cu un zâmbet înfloritor.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, rosti el strălucind, se simte toată lumea minunat pentru ultima dată?

— Da, strigară genurile de indivizi care strigă de obicei „da” atunci când comedianţii îi întreabă dacă se simt minunat.

— Asta-i excelent, continuă entuziast Max, absolut nemaipomenit. Iar în vreme ce furtunile fotonice se strâng în şuvoaie turbate în jurul nostru, pregătindu-se să rupă în bucăţi ultimul dintre sorii roşii şi fierbinţi, ştiu că vă veţi relaxa şi vă veţi bucura alături de mine de ceea ce vom socoti cu toţii o experienţă terminală extrem de excitantă. Făcu o pauză. Privi publicul cu ochi scânteietori şi adăugă: Credeţi-mă, doamnelor şi domnilor, nu există nimic penultim în acest caz.

Făcu din nou o pauză. În noaptea asta, sincronizarea era extraordinară. Condusese acest spectacol de nenumărate ori, noapte de noapte. Nu că „noaptea” ar fi avut vreun înţeles aici, la capătul timpului. Nu exista decât repetarea la nesfârşit a momentului final, în vreme ce restaurantul se zgâlţâia încet spre marginea celei mai îndepărtate limite a timpului – şi iarăşi înapoi. Această „noapte” era totuşi bună, căci el avea publicul la degetul mic. Vocea îi scăzu în

intensitate. Indivizii care îl ascultau trebuia să îşi întindă capetele ca să îl audă.

— Acesta, spuse el, este cu adevărat sfârşitul absolut, înfiorătoarea dezolare finală, în care dispare complet întreaga paletă maiestuoasă a creaţiei. Acesta, doamnelor şi domnilor, este proverbialul „el”.

Îşi coborî vocea şi mai mult. În nemişcarea din jur, nici măcar o muscă nu ar fi îndrăznit să îşi dreagă glasul.

— După asta, continuă el, nu mai e nimic. Vidul. Pustietatea. Uitarea. Absolut nimic… Ochii îi scânteiară din nou – sau doar luciră? Nimic… cu excepţia, bineînţeles, a tortului şi a unei selecţii fine de lichioruri de pe Aldebaran!

Orchestra punctă momentul cu un acord muzical. Max şi-ar fi dorit să nu se fi întâmplat asta, căci nu avea nevoie de aşa ceva, mai ales un artist de calibrul lui. Se putea juca oricând cu publicul ca şi cu propriul instrument muzical. Spectatorii râdeau de uşurare. Aşa că el continuă:

— Şi măcar de data asta, nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu mahmureala de dimineaţă – deoarece nu vor mai exista dimineţi!

Privi cu ochi scânteietori publicul vesel şi fericit. Se uită la cer, care trecea prin aceeaşi rutină de moarte din fiecare noapte, privi într-acolo doar pentru o fracţiune de secundă. Avea încredere că bolta cerească avea să-şi facă treaba, aşa cum un profesionist se încrede într-un alt profesionist.

— Şi acum, rosti el, plimbându-se pe scenă, cu riscul de a pune căluş sentimentului minunat de inutilitate şi condamnare din această seară, aş vrea să salut câteva grupuri.

Scoase un carton din buzunar.

— Avem aici… – ridică o mână ca să amâne chiuiturile – avem aici un grup de la Clubul de Bridge Zansellquasare Flamarion de dincolo de Vortvoidul Qvarne? Este aici?

Mai multe chiote de rutină răsunară în spate, dar el pretinse că nu le aude. Se zgâi în jur, încercând să

descopere grupul.

— Sunt aici? întrebă din nou, ca să stârnească nişte chiote şi mai puternice.

Le primi, ca întotdeauna.

— Ah, uite-i! Ei bine, ultimele licitaţii, prieteni – şi fără trişări, amintiţi-vă că acesta este un moment solemn. Făcu un gest de stimulare a râsetelor. Şi mai avem, avem… un grup de zeităţi inferioare din Sălile Asgardului?

Dinspre dreapta se auzi un tunet. Un fulger se arcui peste scenă. Un mic grup de indivizi păroşi, cu căşti, şedeau la un loc, indivizii părând foarte mulţumiţi de sine. Îşi ridicară paharele în cinstea lui Max. „Un grup de foşti”, îşi spuse acesta.

— Atenţie cu ciocanul ăla, domnule, zise el.

Indivizii repetară trucul cu fulgerul. Max le oferi un zâmbet cu buzele foarte strânse.

— Iar în al treilea rând, rosti el, în al treilea rând, un grup de Tineri Conservatori de pe Sirius B. Este aici?

Un grup de tineri câini elegant îmbrăcaţi se opriră din aruncarea cornurilor între membrii grupului şi începură să arunce cu cornuri spre scenă. Câinii se apucară să scheaune şi să latre neînţeles.

— Da, rosti Max. Păi, asta este din vina voastră, vă daţi seama? Şi în cele din urmă, reluă el, reducând publicul la tăcere şi adoptând o mască solemnă, în cele din urmă cred că avem cu noi în seara asta, aici, un grup de credincioşi, de credincioşi devotaţi ai Bisericii celei de-a Doua Veniri a Marelui Profet Zarquon.

Erau cam douăzeci de credincioşi la marginea scenei, îmbrăcaţi ca nişte asceţi, bând nervoşi apă minerală şi neluând parte la festivităţi. Clipiră iritaţi când luminile scenei se opriră asupra lor.

— Uitaţi-i, zise Max. Stau acolo, răbdători. El a spus că va veni din nou şi v-a lăsat să aşteptaţi mult timp, aşa că să sperăm că se grăbeşte, prieteni, pentru că i-au mai rămas

doar opt minute!

Credincioşii lui Zarquon rămaseră rigizi, refuzând să fie luaţi peste picior de valurile de râsete nemiloase care îi înconjurau. Max îşi potoli iarăşi publicul cu un gest.

— Acum, serios vorbind, prieteni, serios vorbind, n-am vrut să ofensez pe cineva. Nu, ştiu că n-ar trebui să ne amuzăm pe seama unor credinţe adânc înrădăcinate, aşa că vă rog să-l aplaudaţi din inimă pe Marele Profet Zarquon…

Publicul aplaudă cu respect.

— …oriunde s-ar duce el!

Le făcu o bezea credincioşilor care îl priveau cu severitate şi se întoarse în mijlocul scenei. Luă un scaun înalt şi se aşeză pe el.

— E minunat totuşi, îi dădu el mai departe, să văd atâta lume aici în seara asta – chiar este, nu-i aşa? Da, e absolut minunat. Deoarece ştiu că atâţia dintre voi vin aici de multe ori, ceea ce cred că este cu adevărat nemaipomenit, să vii şi să urmăreşti acest sfârşit al tuturor lucrurilor, apoi să te întorci acasă în propria ta eră… şi să creşti copii, să te lupţi pentru societăţi noi şi mai bune, să porţi războaie teribile pentru ceea ce crezi a fi corect… chiar că aşa mai există speranţa într-un viitor al tuturor formelor de viaţă. Bineînţeles, cu excepţia – aici făcu un gest către furtuna teribilă care se aduna deasupra şi în jurul lor – cu excepţia faptului că ştim despre inexistenţa unui asemenea viitor…

Arthur se răsuci spre Ford – încă nu înţelegea nimic din ce se întâmpla acolo.

— Ascultă, dar dacă universul e pe cale să se termine… zise el, nu ne terminăm şi noi odată cu el?

Ford îi aruncă o privire ca după ce consumase trei Pan Galactic Gargle Blastere, cu alte cuvinte o privire total nesigură.

— Nu, răspunse el. Uite ce e, îndată ce ai venit aici, ai fost prins în chestia asta uluitoare cu saltul protejat în timp,

printr-un câmp de forţă temporal. Aşa cred.

— Oh, făcu Arthur.

Îşi întoarse atenţia către un castron cu supă pe care reuşise să-l obţină de la chelner în schimbul fripturii.

— Ascultă, reveni Ford. O să-ţi arăt.

Înşfăcă un şerveţel de pe masă şi începu să-l despăturească.

— Uite, reluă el, imaginează-ţi acest şerveţel, înţelegi, ca pe universul temporal, înţelegi? Iar această lingură ca pe un mod transductiv în curbura materiei…

Îi trebui o vreme ca să rostească ultima parte, iar Arthur ura să îl întrerupă.

— Asta e lingura cu care mâncam, rosti el.

— Bine, zise Ford, imaginează-ţi această lingură… – găsi o linguriţă de lemn pe o tavă cu resturi – această linguriţă… – dar descoperi că era cam greu să o apuce – nu, mai bine această furculiţă…

— Hei, vrei să îmi laşi furculiţa în pace? strigă Zaphod.

— Bine, bine. Ce-ar fi să spunem… ce-ar fi să spunem că acest pahar de vin este universul temporal…

— Care, cel pe care tocmai l-ai făcut ţăndări de podea?

— Am făcut eu asta?

— Da.

— Bun, reluă Ford, să uităm asta. Adică… adică, uite, ştii… ştii cum a început de fapt universul?

— Probabil că nu, răspunse Arthur, şi îşi dori să nu fi întrebat nimic.

— Bun, reveni Ford. Imaginează-ţi asta. Aşa. Ai o baie. Aşa. O baie mare şi rotundă. Care este făcută din abanos.

— De unde? întrebă Arthur. Harrods a fost distrus de vogoni.

— Nu contează.

— Tot zici asta.

— Ascultă!

— În regulă.

— Ai baia asta, pricepi? Imaginează-ţi că ai baia asta. Şi e din abanos. Şi e conică.

— Conică? se miră Arthur. Ce fel de…

— Şşşt! şuieră Ford. E conică. Deci ceea ce faci tu, pricepi, e să o umpli cu nisip fin alb, în regulă? Sau cu zahăr. Nisip fin alb şi/sau zahăr. Orice. Nu contează. Zahărul e perfect. Şi când e plină, scoţi dopul… Mă asculţi?

— Ascult.

— Scoţi dopul şi totul se răsuceşte în afară, se răsuceşte în afară, pricepi, prin scurgerea rămasă fără dop.

— Pricep.

— Nu pricepi. Nu pricepi nimic. Încă n-am ajuns la partea deşteaptă. Vrei să auzi partea deşteaptă?

— Spune-mi care e partea deşteaptă.

— Îţi spun eu care e partea deşteaptă.

Ford se gândi câteva clipe, încercând să-şi amintească mai bine care era partea deşteaptă.

— Partea deşteaptă, rosti el, este asta. Filmezi când se petrece.

— Deşteaptă chestie, fu Arthur de acord.

— Iei o cameră şi filmezi cum se petrece.

— Deşteaptă chestie.

— Asta nu e partea deşteaptă. Acum vine partea deşteaptă. Îţi amintesc că acum vine partea deşteaptă. Partea deşteaptă este că după aceea pui filmul în proiector… de la coadă la cap!

— De la coadă la cap?

— Da. Punerea de la coadă la cap este în mod clar partea deşteaptă. Aşa că după aceea stai şi urmăreşti şi totul pare să se înşurubeze în sus, afară din scurgere, şi să umple baia. Pricepi?

— Şi aşa a început universul? întrebă Arthur.

— Nu, răspunse Ford, dar e o cale excelentă de a te relaxa.

Întinse mâna după paharul lui de vin.

— Unde-i paharul meu de vin? se răţoi el.

— Pe podea.

— Ah.

Dându-şi scaunul în spate ca să-l caute, Ford se ciocni de micul chelner verde care se apropia cu un telefon portabil în mână. Ford se scuză, explicând că totul se întâmplase din pricină că era groaznic de beat. Chelnerul spuse că totul era în regulă şi că înţelegea perfect situaţia. Ford îi mulţumi pentru indulgenţa lui amabilă, încercă să facă o reverenţă, rată cu cincisprezece centimetri şi alunecă sub masă.

— Domnul Zaphod Beeblebrox? întrebă chelnerul.

— Ăă, da? făcu Zaphod, ridicându-şi privirea de la cea de-a treia friptură din farfurie.

— Un telefon pentru dumneavoastră.

— Hei, ce?

— Un apel telefonic, domnule.

— Pentru mine? Aici? Hei, dar cine ştie unde sunt eu?

Unul dintre creierele lui gândi cu iuţeală. Celălalt absorbea încântat mireasma mâncării pe care gura continua să o mestece.

— Mă scuzi dacă îmi văd mai departe de treabă, nu? rosti capul care mânca şi care îşi văzu mai departe de friptură.

Pe Zaphod îl urmăreau atâţia indivizi, că el unul le pierduse şirul. Nu ar fi trebuit să-şi facă o intrare atât de spectaculoasă. „Hei, la naiba, în definitiv de ce nu?” îşi spuse el. Cum să ştii că te distrezi dacă nu te vede nimeni distrându-te?

— Poate că cineva de aici a oferit un pont poliţiei galactice, rosti Trillian. Toată lumea a văzut când ai intrat.

— Adică vor să mă aresteze prin telefon? se miră Zaphod. S-ar putea. Sunt un tip cam periculos când sunt încolţit.

— Mda, rosti o voce de sub masă, te faci bucăţi atât de repede încât oamenii din jur sunt împroşcaţi de şrapnele.

— Hei, ce e asta, Ziua Judecăţii de Apoi? zise Zaphod.

— Vom vedea şi asta? întrebă Arthur nervos.
— Eu nu mă grăbesc, mormăi Zaphod. Bun, deci cine e pisoiul de la telefon? îi dădu un şut lui Ford. Hei, vino sus, puştiule. S-ar putea, să am nevoie de tine.
— Eu unul nu-l cunosc pe domnul de metal în chestiune, domnule… zise chelnerul.
— De metal?
— Da, domnule.
— Ai spus de metal?
— Da, domnule. Am spus că eu unul nu-l cunosc pe domnul de metal în chestiune…
— Bine, dă-i drumul mai departe cu ce ai de făcut.
— Dar am fost informat că aşteaptă întoarcerea dumneavoastră de un număr considerabil de milenii. Se pare că aţi plecat de aici în grabă.
— Să plec de aici? se miră Zaphod. Eşti ciudat! Abia am ajuns aici.
— Într-adevăr, domnule, insistă chelnerul ca un câine, dar înainte de a ajunge aici, domnule, am înţeles că aţi plecat de aici.
Zaphod încercă să desluşească misterul cu un creier, apoi cu celălalt.
— Vrei să spui, rosti el, că înainte de a veni aici, am plecat de aici?
„O să fie o noapte lungă”, îşi spuse chelnerul.
— Exact, domnule, zise el.
— Ai probleme cu deducţiile logice, amice.
— Nu, stai aşa, interveni Ford, apărând iarăşi la nivelul mesei. Unde anume este acest aici?
— Ca să fiu foarte exact, domnule, aici este Lumea Frogstar B.
— Dar abia am plecat de acolo, protestă Zaphod. Am plecat de acolo şi am venit la Restaurantul de la Capătul Universului.
— Da, domnule, zise chelnerul, simţind că intră oarecum

pe un teren familiar. A doua a fost construită pe ruinele celei dintâi.

— Aha, interveni Arthur cu o sclipire de geniu, vrei să spui că am călătorit în timp, dar nu şi în spaţiu.

— Ascultă, primată semievoluată, i-o reteză Zaphod, nu vrei mai bine să te caţeri într-un copac?

Arthur tresări.

— Iar tu du-te să-ţi ciocneşti capetele unul de celălalt, patru-ochi, îl sfătui el pe Zaphod.

— Nu, nu, interveni chelnerul în direcţia lui Zaphod, maimuţa dumneavoastră a înţeles bine, domnule.

Arthur tremură de furie şi nu reuşi să scoată pe gură nimic logic sau măcar coerent.

— Aţi făcut un salt înainte… cred că de cinci sute şi şaptezeci şi şase de milioane de ani, în vreme ce aţi rămas exact în acelaşi loc, explică chelnerul.

Apoi zâmbi. Îl încerca sentimentul minunat că reuşise să o scoată la capăt, în ciuda şanselor care păreau extrem de potrivnice.

— Asta e! izbucni Zaphod. M-am prins. I-am spus computerului să ne ducă în cel mai apropiat loc unde să mâncăm şi exact asta a făcut. Nu ne-am mişcat din loc, decât cu plus sau minus cinci sute şi şaptezeci şi şase de milioane de ani. Grozav!

Erau cu toţii de acord că era grozav.

— Dar cine e pisoiul de la telefon? întrebă Zaphod cu voce tare.

— Ce s-o fi întâmplat cu Marvin? se interesă Trillian.

Zaphod îşi plesni mâinile de capete.

— Androidul paranoic! L-am părăsit morocănos pe Frogstar B.

— Când s-a întâmplat asta?

— Păi, ăă, presupun că acum cinci sute şi şaptezeci şi şase de milioane de ani. Hei, ăă, dă-mi telecomanda, Căpitane Plate.

Sprâncenele micului chelner se ridicară pe frunte în semn de nedumerire.

— Vă cer scuze, domnule?

— Telefonul, chelner, porunci Zaphod, smulgând aparatul din mâna individului. Măi, voi, prieteni, sunteţi atât de rigizi încât mă mir că nu vă cad posterioarele din pricina asta.

— Într-adevăr, domnule.

— Hei, Marvin, tu eşti? întrebă Zaphod în telefon. Ce mai faci, băiete?

Urmă o pauză lungă, înainte ca de la celălalt capăt să se audă o voce slabă şi subţire.

— Cred că ar trebui să ştii că mă simt foarte deprimat, rosti Marvin.

Zaphod îşi făcu palma căuş peste telefon.

— E Marvin, zise el către ceilalţi. Hei, Marvin, rosti el din nou în telefon, noi ne simţim minunat aici. Mâncare, vin, câteva abuzuri personale şi universul care stă să explodeze. Unde te putem găsi?

Din nou pauză.

— Să ştii că nu trebuie să te prefaci interesat de mine, rosti Marvin într-un final. Ştiu foarte bine că sunt doar un robot de menaj.

— Bine, bine, făcu nerăbdător Zaphod, dar unde eşti?

— „Inversează motoarele primare, Marvin”, asta îmi spun ei mie. „Deschide sasul numărul trei, Marvin. Marvin, poţi ridica bucata aia de hârtie?” Dacă pot ridica o bucată de hârtie?! Asta – în vreme ce eu am un creier de dimensiunea unei planete şi mie mi se cere să…

— Mda, mda, îl compătimi Zaphod fără niciun fel de indulgenţă.

— Dar m-am obişnuit să fiu umilit, continuă Marvin să se plângă. Chiar mă pot duce să-mi vâr capul într-o găleată cu apă dacă vrei. Vrei să mă duc şi să-mi vâr capul într-o găleată cu apă? Am una gata. Stai o clipă.

— Ăă, hei, Marvin… încercă Zaphod să-l întrerupă, dar

era prea târziu.

Pe linie se auziră nişte clipoceli şi gâlgâituri triste.

— Ce spune? se interesă Trillian.

— Nimic, răspunse Zaphod. A telefonat doar ca să se spele pe cap de noi.

— Aşa, rosti Marvin, revenind pe linie şi gâlgâind un pic. Sper că asta v-a oferit satisfacţie…

— Mda, mda. Acum vrei să ne spui, te rog, unde eşti?

— Sunt în parcarea de maşini.

— Parcarea de maşini? se miră Zaphod. Ce cauţi acolo?

— Parchez maşini, ce altceva poate face cineva într-o parcare de maşini?

— Bine, rămâi acolo, venim imediat la tine.

Cu o singură mişcare, Zaphod sări în picioare, aruncă telefonul şi scrise „Hotblack Desiato” pe nota de plată.

— Haideţi, prieteni, zise el, Marvin e în parcarea de maşini. Să mergem acolo.

— Ce face în parcarea de maşini? întrebă Arthur.

— Parchează maşini, ce altceva să facă? Eşti cap-sec.

— Dar cum rămâne cu Capătul Universului? Vom rata marele moment.

— L-am văzut. E o porcărie, răspunse Zaphod. Nu e altceva decât un gnab-gib.

— Un cee?

— Un Big-Bang pe dos. Haideţi, să ne mişcăm pronto.

Prea puţini dintre ceilalţi comeseni le acordară atenţie în vreme ce îşi croiră drum prin restaurant, către ieşire. Privirile lor erau aţintite pe ororile de pe cer.

— Un efect interesant de urmărit, spunea Max, este cel din cadranul stânga-sus al cerului, unde, dacă veţi privi cu mare atenţie, veţi vedea sistemul stelar Halstromil fierbând până ce dă în ultraviolet. E cineva aici din Halstromil?

Se auziră unul sau două chiote uşor ezitante, de undeva din spate.

— Ei, bine, rosti Max în direcţia lor, acum e prea târziu să

vă mai faceţi griji dacă aţi uitat gazul aprins acasă.

18

Holul de la recepţie era aproape pustiu, dar Ford îşi undui drum prin el. Zaphod îl prinse ferm de braţ şi îl conduse către un cub aflat într-o parte laterală a holului de intrare.

— Ce-i faci? întrebă Arthur.

— Îl trezesc, răspunse Zaphod, după care împinse o monedă într-o gaură.

Luminile începură să clipească şi gazele să se învolbureze.

— Salut, rosti Ford, ieşind de acolo o clipă mai târziu, unde mergem?

— Până în parcarea de maşini, haide.

— De ce nu folosim Teleportarea Temporală personală? Ne trimite imediat înapoi pe Inima de Aur.

— Mda, dar m-am cam săturat de nava aia. Poate să o ia Zarniwoop. Nu vreau să-i fac jocul. Hai să vedem ce descoperim.

Un Transportor Vertical Fericit pentru Oameni al Corporaţiei Cibernetice Sirius îi duse la mare adâncime în stratul geologic de sub restaurant. Constatară bucuroşi că ascensorul fusese vandalizat şi, ca atare, nu încercă să-i facă şi fericiţi pe lângă treaba de a-i transporta în jos.

La fundul puţului, uşile se deschiseră. Îi lovi o pală de aer stătut şi rece. După ce ieşiră din ascensor, primul lucru pe care îl văzură fu un perete lung de beton, cu peste cincizeci de uşi oferind facilităţi de toaletă pentru toate cele cincizeci de forme majore de viaţă din galaxie. Cu toate astea, la fel ca toate parcările de maşini din galaxie, din istoria parcărilor de maşini, şi această parcare de maşini mirosea

îngrozitor de tare a nerăbdare.

Dădură un colţ şi se treziră pe o pasarelă mobilă care traversa un spaţiu vast şi cavernos, ce se întindea mult spre orizont. Spaţiul era împărţit în dane. Fiecare dană conţinea o navă spaţială aparţinând unui grup de comeseni de sus. Unele erau mai mici, fiind modele ale producţiei de masă utilitare, altele erau adevărate limu-nave sclipitoare, aparţinând în mod clar celor foarte bogaţi.

Trecând pe lângă ele, ochii lui Zaphod luciră de ceea ce putea sau nu să fie un semn de avariţie. De fapt, cel mai bine ar fi să fim exacţi în această privinţă – era vorba în mod clar de avariţie.

— Acolo e, rosti Trillian. E Marvin, acolo jos.

Se uitară în direcţia indicată de ea. Se vedea vag o siluetă mică de metal, frecând de zor un colţ îndepărtat al unui pachebot solar gigantic din argint, cu o cârpă mică.

La intervale scurte, de-a lungul pasarelei mobile, tuburi transparente conduceau în jos spre nivelul de acces în nave. Zaphod păşi de pe pasarelă într-un astfel de tub şi pluti uşor în jos. Ceilalţi îl urmară. Ulterior, gândindu-se la acest gest, Arthur Dent avea să-şi spună că fusese singura experienţă cu adevărat plăcută din timpul călătoriilor lui prin galaxie.

— Hei, Marvin, rosti Zaphod, alunecând spre el. Hei, puştiule, ce bucuroşi suntem că te vedem!

Marvin se răsuci pe călcâie. Pe chipul lui păru să se citească reproşul, cât era de posibil să se citească aşa ceva pe un chip de metal complet inert.

— Nu, nu sunteţi, replică el. Nimeni nu e vreodată.

— Cum vrei, replică Zaphod, întorcându-se să privească navele.

Ford se duse cu el. Doar Trillian şi Arthur se apropiară cu adevărat de Marvin.

— Ba chiar suntem, zise Trillian, bătându-l uşor pe umăr, într-o manieră care lui îi displăcea profund. Să te învârţi pe

aici şi să ne aştepţi atâta amar de vreme!

— Cinci sute şaptezeci şi şase de milioane, trei mii cinci sute şaptezeci şi nouă de ani, rosti Marvin. I-am numărat.

— Ei bine, acum suntem aici, replică Trillian, simţind – destul de corect în opinia lui Marvin – că era o mică prostie ceea ce spusese.

— Cele mai rele au fost primele zece milioane de ani, zise Marvin, şi al doilea set de zece milioane de ani. Al treilea set de zece milioane de ani nu mi-a plăcut deloc. După aceea am intrat într-un soi de declin.

Făcu o pauză suficient de lungă pentru ca ei să simtă că trebuie să spună ceva, dar apoi îi întrerupse.

— Lumea pe care o întâlneşti în această meserie e cea care te deprimă, zise el, după care se opri din nou.

Trillian îşi drese glasul.

— Asta e…

— Cea mai bună conversaţie pe care am avut-o a fost cu peste patruzeci de milioane de ani în urmă, continuă Marvin.

Din nou o pauză.

— Oh, d…

— Şi aia a fost cu o maşină de făcut cafea.

Aşteptă.

— Asta e…

— Nu-ţi place să vorbeşti cu mine, nu-i aşa? rosti Marvin pe un ton scăzut şi dezolat.

Trillian se întoarse să vorbească cu Arthur.

Ceva mai încolo în acel spaţiu, Ford descoperise ceva care îi plăcea cum arăta. De fapt, îl interesau mai multe astfel de lucruri.

— Zaphod, rosti el cu voce coborâtă, uită-te la unele din troleele astea stelare mici…

Zaphod se uită şi îi plăcu.

Nava pe care o priveau era destul de mică, dar

extraordinară, semănând foarte mult cu jucăria unui puşti bogat. Nu prea aveai la ce să te uiţi. Aducea foarte bine cu o săgeată de hârtie lungă de circa şase metri, confecţionată din folie metalică subţire, dar dură. La capătul din spate se vedea o cabină mică, orizontală, pentru două persoane. Avea un motor mic şi fermecător, dar incapabil să deplaseze nava cu viteze prea mari. Chestia care mişca nava la asemenea viteze era însă un cazan. Cazanul însemna o masă de circa două mii de miliarde de tone, conţinută în interiorul unei găuri negre montate într-un câmp electromagnetic situat la jumătatea navei. Acest cazan permitea ca nava să fie manevrată la distanţă de câţiva kilometri de un soare galben, unde prindea flăcările solare care ţâşneau de la suprafaţă şi putea călări pe ele.

Călătoria pe flăcările solare reprezintă unul din cele mai exotice şi încântătoare sporturi existente, iar cei care îndrăznesc şi îşi permit să o facă se numără printre cele mai lionizate fiinţe din galaxie. Totodată, este o cursă stupefiant de periculoasă – cei care nu mor călărind flăcările mor invariabil de epuizare sexuală la una dintre petrecerile Après-Flacără de la Clubul Daedalus.

Ford şi Zaphod se uitară şi trecură mai departe.

— Uite şi copilaşul ăsta, rosti Ford, căruciorul stelar mandarină cu propulsoare solare negre…

Căruciorul stelar era o navă mică – denumită cu totul impropriu aşa, deoarece unul dintre lucrurile pe care nu le putea face era să călătorească pe distanţe interstelare. În esenţă, nava era un păşitor sportiv pe planete, ambalat astfel încât să arate a altceva. Cu toate astea, avea nişte linii superbe. Cei doi trecură mai departe.

Următoarea navă era mare şi lungă de zece metri – o limu-navă construită pentru plăcere şi cu un singur scop, acela de a-l îmbolnăvi de invidie pe cel care o privea. Vopseaua şi accesoriile spuneau clar: „Nu numai că sunt suficient de bogat ca să-mi permit această navă, dar sunt şi

suficient de bogat ca să n-o iau în serios.” Era minunat de hidoasă.

— Uită-te la ea, zise Zaphod. Cursă pe bază de quarcuri multiciorchine, panouri de comandă din perspulex. Trebuie să fie un proiect personalizat al lui Lazlar Lyricon.

Examină fiecare centimetru al navei.

— Da, exclamă el. Uite emblema în formă de şopârlă în infraroz pe reactorul cu neutroni. Marca lui Lazlar. Individul ăsta nu mai are niciun fel de reţinere.

— Am fost depăşit o dată de una dintre mămicile astea, pe lângă Nebuloasa Axei, spuse Ford. Eu mergeam la maximum şi chestia asta m-a depăşit ca pe nimic, cu propulsorul stelar abia auzindu-se. Pur şi simplu incredibil.

Zaphod fluieră apreciativ.

— Zece secunde mai târziu, reveni Ford, s-a zdrobit de cea de-a treia Lună a lui Jaglan Beta.

— Mda, chiar aşa?

— E o navă cu aspect uluitor. Arată ca un peşte, se deplasează ca un peşte, dar virează ca o vacă.

Ford se uită în cealaltă parte.

— Hei, vino să vezi, strigă el. Pe partea asta e un desen mare, mural. Un soare în erupţie – marca Zonei de Dezastru. Asta trebuie să fie nava lui Hotblack. Norocosul! Au cântecul ăsta oribil, ştii, care se termină cu o navă-cascador ce se prăbuşeşte în soare. Spectacolul e prevăzut să fie uluitor. E cam scump totuşi, în termeni de nave-cascador.

Atenţia lui Zaphod era însă îndreptată în altă parte. Fusese atrasă de nava care se odihnea alături de limuzina lui Hotblack Desiato. Gurile i se căscaseră de poftă.

— Asta, zise el, asta… chiar că face rău ochilor…

Ford se uită. Rămase şi el uluit. Era o navă cu un design simplu, clasic, ca un somon aplatizat, lungă de şase metri, foarte curată şi foarte zveltă. Un lucru însă era absolut remarcabil la ea.

— Este atât de… neagră! exclamă Ford Prefect. Abia dacă îi discerni forma… lumina pare să pătrundă pur şi simplu în ea!

Zaphod nu zise nimic. Pur şi simplu se îndrăgostise la prima vedere. Negrul navei era atât de intens, încât era aproape imposibil să îţi dai seama cât de aproape de ea te aflai.

— Privirea ta tocmai a depăşit-o… zise Ford, vrăjit.

Era un moment încărcat de emoţie. Îşi muşcă buza. Zaphod se apropie încet de ea, ca un om posedat – sau mai exact ca un om care voia să o posede. Mâna i se întinse să mângâie nava. Mâna i se opri. Mâna i se întinse ca să o mângâie iarăşi. Mâna i se opri din nou.

— Vino să simţi suprafaţa, rosti el cu voce înfundată.

Ford întinse mâna să simtă. Mâna i se opri.

— Nu… nu poţi… zise el.

— Vezi? zise Zaphod. E complet lipsită de frecare. Asta trebuie să fie mama mişcătoarelor…

Se întoarse, privindu-l pe Ford cu seriozitate. Sau cel puţin unul din capete o făcu – celălalt continuând să privească vrăjit nava.

— Ce zici, Ford?

— Vrei să spui… ăă…

Ford privi peste umăr.

— Vrei să plecăm cu ea? Crezi că ar trebui?

— Nu.

— Nici eu.

— Dar o vom face, nu?

— Cum am putea să n-o facem?

Se mai uitară puţin, până ce Zaphod îşi reveni brusc.

— Ar fi bine să plecăm în curând, zise el. Peste o clipă universul va fi terminat şi toţi căpitanii vor năvăli aici, căutându-şi mişcătoarele burgheze.

— Zaphod!

— Mda?

— Cum o facem?

— Simplu, răspunse Zaphod. Marvin!

Încet, laborios, cu un milion de clinchete şi scârţâituri pe care învăţase să le simuleze, Marvin făcu stânga împrejur ca să răspundă chemării.

— Vino aici, zise Zaphod, avem o treabă pentru tine.

Marvin se târî spre ei.

— Nu-mi va plăcea, rosti el.

— Ba da, îţi va plăcea, ripostă Zaphod. În faţa ta se iveşte o viaţă nouă.

— Oh, nu alta nouă!

— Vrei să taci şi să asculţi? De data asta vor fi emoţii, aventură şi chestii cu adevărat sălbatice.

— Sună groaznic.

— Marvin! Tot ce încerc să te rog…

— Presupun că vrei să deschid această navă spaţială pentru tine?

— Ce? Ăă… da. Mda, corect, rosti Zaphod ca pe ghimpi.

Îşi ţinea cel puţin trei ochi aţintiţi asupra intrării. Nu prea mai aveau timp la dispoziţie.

— Păi, aş dori mai degrabă să mi-o spui direct decât să apelezi la entuziasmul meu, răspunse Marvin, căci nu dispun de aşa ceva.

Se duse la navă, o atinse şi imediat se deschise un chepeng. Ford şi Zaphod se holbară la deschizătură.

— Nu-mi mulţumi, zise Marvin. Oh, nici n-ai făcut-o.

Porni, târându-se, înapoi. Arthur şi Trillian se apropiară.

— Ce se întâmplă? întrebă Arthur.

— Uitaţi-vă la asta, zise Ford. Uitaţi-vă la interiorul acestei nave.

— Mai ciudat şi tot mai ciudat, icni Zaphod.

— E negru, rosti Ford. Totul înăuntru este complet negru…

În restaurant, situaţia se apropia cu repeziciune de

momentul după care nu aveau să mai existe momente.

Toate privirile erau aţintite asupra domului, cu excepţia celei a matahalei lui Hotblack Desiato, care se uita atent la Hotblack Desiato, şi a lui Hotblack Desiato însuşi, ai cărui ochi matahala îi închisese în semn de respect.

Matahala se apleca peste masă. Dacă Hotblack Desiato ar fi fost viu, probabil că ar fi socotit acest moment un bun prilej să se sprijine de spătar sau chiar să iasă la o mică plimbare. Paznicul lui nu era o fiinţă a improvizaţiilor. Din cauza stării lui nefericite, însă, Hotblack Desiato rămase inert.

— Domnule Desiato, sir? şopti matahala.

Când vorbea, muşchii din părţile laterale ale gurii lui dădeau impresia că se bat unul cu altul pentru a se da la o parte.

— Domnule Desiato? Mă auziţi?

Evident şi cât se poate de firesc, Hotblack Desiato nu spuse nimic.

— Hotblack? şuieră paznicul.

Din nou, cât se poate de firesc, Hotblack Desiato nu răspunse, în mod supranatural însă, o făcu. Pe masa din faţa lui, un pahar de vin se agită şi o furculiţă se înălţă doi centimetri şi bătu în pahar. Apoi se aşeză la loc pe masă.

Matahala scoase un mormăit de satisfacţie.

— E timpul să plecăm, domnule Desiato. Nu vreau să fim prinşi în aglomeraţie, nu în starea dumneavoastră. Trebuie să ajungeţi la următorul spectacol proaspăt şi relaxat. Aţi avut parte de o audienţă cu adevărat impresionantă. Kakrafoon. Cu cinci sute şaptezeci şi şase de mii şi două milioane de ani în urmă. Abia l-ai fi aşteptat?

Furculiţa se ridică din nou, făcu o pauză, se agită într-un mod nehotărât şi căzu la loc.

— Ah, fiţi serios, zise paznicul, va fi să fi fost nemaipomenit. I-aţi făcut praf.

Matahala i-ar fi provocat doctorului Dan Streetmentioner

un atac de apoplexie.

— Nava neagră care se prăbuşeşte în soare îi prinde mereu, iar cea nouă e o frumuseţe. Îmi pare cu adevărat rău să o văd ducându-se. Dacă ajungem acolo, voi seta autopilotul navei negre şi noi vom pleca în limu-navă. Bine?

Furculiţa bătu o dată în masă în semn de aprobare, iar paharul de vin se goli singur în mod misterios. Paznicul scoase scaunul lui Hotblack Desiato din restaurant.

— Şi acum, ţipă Max din centrul scenei, vine momentul pe care l-aţi aşteptat cu toţii!

Îşi aruncă braţele în aer. În spatele lui, orchestra intră într-o frenezie percuţionistă şi de sintocorduri. Max se certase cu ei pe tema asta, dar membrii orchestrei pretinseseră că scrie în contractul lor că vor face asta. Agentul lui Max trebuia să rezolve dilema.

— Cerurile încep să fiarbă! strigă el. Natura se prăbuşeşte în vidul urlând! În douăzeci de secunde, universul în sine va ajunge la un capăt! Vedeţi unde lumina infinităţii dă năvală peste noi?

Furia hidoasă a distrugerii scânteie deasupra lor – iar în acel moment o mică trompetă se făcu auzită, ca de la o distanţă infinită. Ochii lui Max se întoarseră, privind urât la orchestră. Nimeni nu părea să cânte la trompetă. Brusc, un fuior de fum se învârti şi se agită pe scenă, lângă el. Trompetei i se alăturară alte trompete. Max ţinuse acest spectacol de peste cinci sute de ori, dar nimic asemănător nu se mai produsese înainte. Se dădu alarmat înapoi din calea fumului, iar în vreme ce făcea asta, în interiorul şuvoiului de fum se materializă încet o siluetă, silueta unui individ din Antichitate, bărbos, îmbrăcat cu robă şi învăluit în lumină. În ochi i se vedeau stele, iar pe frunte-i strălucea o coroană aurie.

— Ce mai e şi asta? şopti Max, cu ochii cât cepele. Ce se întâmplă?

În spatele restaurantului, grupul de chipuri împietrite

aparţinând

Bisericii celei de-a Doua Veniri a Marelui Profet Zarquon sări extaziat în picioare şi începu să ţipe şi să cânte. Max clipi uluit. Ridică braţele în direcţia publicului.

— Aplauze furtunoase, doamnelor şi domnilor, răcni el, pentru Marele Profet Zarquon! A venit! Zarquon a venit din nou!

Izbucniră aplauze furtunoase, în vreme ce Max parcurse scena şi îi dădu microfonul Profetului.

Zarquon tuşi. Privi în jur la acea adunare. Stelele din ochii lui sclipiră stingherite. Mânuia microfonul cu stângăcie.

— Aă… începu el. Salut. Aă, ascultaţi, îmi cer scuze că am întârziat. Am trecut prin cea mai nefericită perioadă, cu tot felul de lucruri care au apărut în ultimul moment.

Părea nervos din pricina şoaptelor încărcate de aşteptări din sală. Îşi drese glasul.

— Ăă, cum stăm cu timpul? Am doar un min…

Şi universul ajunse la capăt.

19

Un aspect major ce contribuie la vânzarea acelei cărţi de călătorie remarcabile *Ghidul autostopistului galactic*, relativ ieftină şi având cuvintele *nu intraţi în panică* scrise cu litere mari şi prietenoase pe copertă, e glosarul cuprinzător şi pe alocuri corect. De exemplu, statisticile legate de natura geo-socială a universului sunt aşezate măiestrit între paginile nouă sute treizeci şi opt de mii trei sute douăzeci şi patru şi nouă sute treizeci şi opt de mii trei sute douăzeci şi şase; stilul simplist în care sunt scrise e explicat în parte de faptul că editorii, fiind obligaţi să respecte termenul-limită, au copiat informaţiile de pe spatele unei cutii de cereale

pentru micul dejun, împănându-le în grabă cu câteva note de subsol ca să nu fie daţi în judecată din perspectiva legilor incomprehensibil de sinuoase ale Drepturilor de Autor Galactice.

E interesant de notat că ulterior un editor mai atent a trimis cartea înapoi în timp printr-o gaură temporală şi a dat cu succes în judecată compania producătoare a cerealelor pentru micul dejun, pentru încălcarea aceloraşi legi.

Iată o mostră:

> Universul – câteva informaţii menite să vă ajute să trăiţi în el.
>
> 1. **Întindere**: infinită
>
> *Ghidul autostopistului galactic* oferă următoarea definiţie a cuvântului „Infinit”:
>
> Infinit – mai mare decât cel mai mare lucru din toate timpurile şi încă ceva în plus. De fapt, mult mai mare de atât, cu adevărat uluitor de mare, de o mărime totală şocantă, cu adevărat chiar mare. Infinitatea este atât de mare încât, prin comparaţie, marele în sine pare minuscul. Conceptul pe care vrem să-l descriem aici este gigantic multiplicat cu colosal, înmulţit cu incomensurabil.
>
> 2. **Importuri**: de niciun fel
>
> Este imposibil să imporţi lucruri într-o zonă cu întindere infinită, căci nu există „afară” de unde să imporţi.
>
> 3. **Exporturi**: de niciun fel
>
> Vezi **Importuri**.
>
> 4. **Populaţie**: nimic
>
> Se ştie că există un număr infinit de lumi, pur şi simplu deoarece există o cantitate infinită de spaţiu în care să existe. Oricum, nu toate aceste lumi sunt locuite. Ca atare, trebuie să existe un număr finit de

lumi locuite. Orice număr finit împărţit la infinit se apropie foarte mult de nimic, aşa că se poate spune că populaţia medie a tuturor planetelor din univers este zero. Din asta se trage concluzia că populaţia întregului univers este tot zero şi că indivizii pe care i-aţi putea întâlni din când în când sunt doar produsul unei imaginaţii dereglate.

5. **Unităţi Monetare**: niciuna

De fapt, există trei devize liber convertibile în galaxie, dar niciuna dintre ele nu contează. Dolarul altairian s-a prăbuşit recent, mărgeaua de pe Flainian Pobble se poate schimba doar cu o altă mărgea de pe Flainian Pobble, iar pu-ul triganic are problemele lui aparte. Rata de schimb de opt ningi la un pu este suficient de simplă, dar cum un ningi este o monedă triunghiulară de cauciuc cu latura de zece mii două sute de kilometri, nimeni nu a strâns atâţia ningi cât să deţină un pu. Ningii nu sunt monede negociabile, deoarece galactibăncile refuză să aibă de-a face cu mărunţiş divizionar. Pornind de la această premisă, este foarte simplu de dovedit că galactibăncile sunt şi ele produsul unei imaginaţii deranjate.

6. **Artă**: de niciun fel

Funcţia artei este aceea de a ridica oglinda în faţa naturii şi, pur şi simplu, nu există o oglindă suficient de mare – vezi punctul unu.

7. **Sex**: de niciun fel

Păi, de fapt sexul se practică intens, mai ales din pricina lipsei totale de bani, comerţ, bănci, artă sau altceva care ar putea ţine ocupaţi indivizii nonexistenţi din univers.

Oricum, subiectul nu merită o dezbatere încinsă acum, deoarece este cu adevărat teribil de complicat. Pentru mai multe informaţii, vezi capitolele şapte, nouă, zece, unsprezece, paisprezece, şaisprezece, şaptesprezece, nouăsprezece şi de la douăzeci şi unu la

optzeci şi patru inclusiv din *Ghid*, ca de altfel cea mai mare parte a restului *Ghidului*.

20

Restaurantul continua să existe, dar orice altceva se oprise. Elasticele temporale îl ţineau şi îl protejau într-un nimic care nu însemna doar vid, ci pur şi simplu un nimic – nu putea fi ceva în care un vid să poată exista.

Domul protejat de câmpuri de forţă redevenise opac, petrecerea se sfârşise, oaspeţii plecau, Zarquon dispăruse împreună cu restul universului, Turbinele Timpului se pregăteau să tragă restaurantul înapoi în timp, pentru a fi gata de masa de prânz, iar Max Quordlepleen se înapoiase în mica lui cabină de machiaj, încercând să-şi prindă impresarul la tempo-telefon.

În parcarea de maşini stătea nava neagră, închisă şi tăcută. În parcare îşi făcu apariţia şi răposatul domn Hotblack Desiato, propulsat de-a lungul pasarelei de paznicul său.

Coborâră împreună printr-unul dintre tuburi. În vreme ce se apropiau de limu-navă, un chepeng se deschise în partea laterală, abordă roţile căruciorului şi îl trase înăuntru. Paznicul urmă căruciorul şi, după ce îşi văzu şeful conectat în siguranţă la sistemul de suport al morţii, se duse în cabina mică. Acolo manevră sistemul de telecomandă care activa autopilotul din nava neagră aflată lângă limu-navă, astfel generând un sentiment de mare uşurare pentru Zaphod Beeblebrox, care încerca de peste zece minute să pornească blestemăţia.

Nava neagră alunecă lin înainte, ieşind din portul de parcare, se întoarse şi porni pe culoarul central tăcută şi fără zgomot. La capătul cutaarului acceleră brusc, se

năpusti în camera de lansare temporală şi începu lunga călătorie înapoi, în trecutul îndepărtat.

Meniul de prânz de la Milliways citează, pe bază de permisiune, un pasaj din *Ghidul autostopistului galactic.* Pasajul spune aşa:

> *Istoria fiecărei Civilizaţii Galactice majore tinde să treacă prin trei faze distincte şi uşor de recunoscut, anume cele ale Supravieţuirii, Interogării şi Sofisticării, altfel cunoscute şi ca fazele Cum, De ce şi Unde.*
>
> *De exemplu, prima fază este caracterizată de întrebarea „Cum putem mânca?”, a doua de întrebarea „De ce mâncăm?” şi a treia de întrebarea „Unde vom lua prânzul?”*

Meniul sugerează mai departe că Milliways, Restaurantul de la Capătul Universului, ar fi un răspuns agreabil şi sofisticat la cea de-a treia întrebare. Ce nu spune el este că, deşi unei civilizaţii mari îi vor trebui multe mii de ani ca să treacă prin fazele Cum, De ce şi Unde, mici grupuri sociale, în condiţii de stres, le pot parcurge pe toate trei cu maximă iuţeală.

— Ce facem? întrebă Arthur Dent.

— Facem rău, răspunse Ford Prefect.

— Unde mergem? se interesă Trillian.

— Habar n-am, răspunse Zaphod Beeblebrox.

— De ce n-ai habar? se răţoi Arthur Dent.

— Taci din gură, îi sugerară la unison Zaphod Beeblebrox şi Ford Prefect.

— În esenţă, ce încerci tu să spui, insistă Arthur Dent ignorând sugestia, este că nu avem niciun fel de control.

Nava tresălta şi se învârtea ca nebuna, în vreme ce Ford şi Zaphod încercau să smulgă controlul din puterea autopilotului. Motoarele gemeau şi scânceau ca nişte copii obosiţi într-un supermarket.

— Schema nebunească a culorilor este cea care mă sperie, rosti Zaphod, a cărui poveste de dragoste cu nava durase aproape trei minute după începutul zborului. De fiecare dată când încerci să manevrezi una dintre manetele astea negre şi bizare, etichetate în negru pe un fundal negru, mici lumini negre se aprind ca să te anunţe că ai reuşit. Ce mai e şi asta? Un soi de hipercar mortuar galactic?

Pereţii cabinei care se învârtea erau tot negri, tavanul era negru, scaunele – de o formă rudimentară, de vreme ce singurul drum important pe care această navă fusese proiectată să-l străbată se presupunea că nu va fi făcut cu fiinţe vii la bord – erau negre, panoul de control era negru, instrumentele erau negre, şuruburile care le ţineau în loc erau negre, cearceaful subţire de nailon care acoperea podeaua era negru şi, când ridicaseră un colţ al cearşafului descoperiseră că spuma de dedesubt era tot neagră.

— Poate că proiectantul acestei nave avea ochi care reacţionau la lungimi diferite de undă, propuse Trillian.

— Sau nu avea prea multă imaginaţie, mormăi Arthur.

— Sau poate că se simţea extrem de deprimat, zise Marvin.

De fapt, chiar dacă ei nu ştiau, decorul fusese ales în onoarea stării triste, lamentabile şi condiţionate de impozite a proprietarului navei.

Nava făcu un salt extrem de brusc.

— Ia-o mai încet, se rugă Arthur, îmi provoci greaţă spaţială.

— Greaţă temporală, zise Ford, căci ne rostogolim înapoi în timp.

— Mulţumesc! Acum cred că mi se va face cu adevărat rău.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Zaphod. Ne-ar prinde bine ceva culoare în locul ăsta.

— Şi asta se presupune că ar fi o conversaţie politicoasă

de după cină? aruncă Arthur.
Zaphod lăsă manetele în seama lui Ford şi se întinse către Arthur.
— Ascultă, pământeanule, rosti el furios, tu ai o treabă de făcut, corect? Întrebarea pentru Răspunsul Suprem, corect?
— Ce, chestia aia? Credeam că ai uitat de ea.
— N-am uitat, amice. Aşa cum au spus şoarecii, în anumite sectoare întrebarea valorează o mulţime de bănet. Şi e închisă în chestia aia care la tine ţine loc de cap.
— Da, dar…
— Dar nimic! Gândeşte-te la asta. Sensul Vieţii! Avem în vârful degetelor noastre ceea ce poate constitui o recompensă în fiecare colţ al galaxiei, iar asta valorează ceva. Eu unul îmi datorez nişte mentă.
Arthur inspiră adânc, fără prea mult entuziasm.
— Bine, zise el, dar de unde începem? Cum aş putea să ştiu? Ei spun că Răspunsul Suprem sau cum s-o numi este Patruzeci şi doi; de unde să ştiu care e întrebarea? Ar putea fi orice. Adică, cât face şase ori şapte?
Zaphod se uită la el cu duritate pentru câteva clipe. Apoi ochii îi sclipiră de emoţie.
— Patruzeci şi doi!
Arthur îşi şterse palma de frunte.
— Da, rosti el cu răbdare. Ştiu asta.
Gurile lui Zaphod se căscară mari.
— Eu susţin doar că această întrebare ar putea fi oricare, zise Arthur, şi nu văd cum aş putea-o şti.
— Ai putea şti, sâsâi Zaphod, pentru că erai acolo când planeta ta a explodat în marele foc de artificii.
— Pe Pământ avem o chestie…
— Aveaţi, îl corectă Zaphod.
— …denumită tact. Oh, las-o baltă! Uite ce e, pur şi simplu nu ştiu.
O voce se auzi ricoşând pe un ton jos în jurul cabinei.
— Ştiu eu, rosti Marvin.

Ford se răsuci de la manetele cu care ducea o bătălie deja pierdută.

— Nu te băga în chestia asta, Marvin, îl avertiză el, acum avem o discuţie între fiinţe organice.

— Este întipărită în undele cerebrale ale pământeanului, continuă Marvin, dar presupun că nu sunteţi foarte interesaţi să ştiţi asta.

— Vrei să spui, zise Arthur, vrei să spui că poţi vedea ce e în mintea mea?

— Da, răspunse Marvin.

Arthur se uită uluit la el.

— Şi?.

— Mă uimeşte modul în care reuşeşti să trăieşti în ceva atât de mic.

— Ah, făcu Arthur, e vorba de abuz.

— Da.

— Of, ignoră-l, interveni Zaphod. Inventează lucruri.

— Inventez? protestă Marvin, rotindu-şi capul în semn de imitaţie de uimire. De ce aş vrea să inventez ceva? Viaţa e suficient de ingrată aşa cum e, fără ca eu să mai vreau să inventez ceva.

— Marvin, îl întrerupse Trillian cu cea mai blândă şi mai gingaşă voce cu care ea credea că se poate adresa acestei creaturi nefericite. Dacă ai ştiut tot timpul, de ce nu ne-ai spus?

Capul lui Marvin se răsuci spre ea.

— Nu m-aţi întrebat, răspunse el simplu.

— Ei bine, te întrebăm acum, fiinţă de metal, zise Ford, întorcându-se ca să se uite la el.

În acel moment nava se opri brusc din zguduială şi motoarele se calmară până la nivelul unui zumzăit blând.

— Hei, Ford, zise Zaphod, chestia asta sună bine. Ţi-ai dat seama cum se controlează bărcuţa asta?

— Nu, răspunse Ford. Doar am încetat să mă mai joc cu manetele. Cred că trebuie să mergem oriunde merge nava

şi să ieşim repede din ea.

— Mda, corect, făcu Zaphod.

— Eram convins că nu sunteţi cu adevărat interesaţi, mormăi Marvin pentru sine, după care se prăbuşi într-un colţ şi se închise singur.

— Problema e, zise Ford, că mă îngrijorează singurul instrument din această navă pe care se poate citi ceva. Dacă e ceea ce cred eu că e, şi dacă arată ce cred eu că arată, atunci am mers deja mult prea departe în trecut. Poate chiar cu două milioane de ani înainte de era noastră.

Zaphod ridică din umeri:

— Timpul e un nonsens.

— Mă întreb cui aparţine această navă, rosti Arthur.

— Mie, răspunse Zaphod.

— Nu. Cui aparţine cu adevărat.

— Chiar mie, insistă Zaphod. Ascultă, proprietatea înseamnă jaf, corect? Ca atare, jaful înseamnă proprietate. Ca atare, nava asta este a mea, bine?

— Spune-i şi navei chestia asta, rosti Arthur.

Zaphod se repezi la consolă.

— Navă, exclamă el, dând cu pumnul în panou, aici îţi vorbeşte noul tău proprietar…

Nu reuşi să ajungă mai departe. Câteva lucruri se întâmplară dintr-odată. Nava ieşi din modul navigare în timp şi reintră în spaţiul real. Toate comenzile de pe consolă, închise pentru călătoria în timp, se aprinseră. Un ecran mare deasupra consolei se trezi la viaţă, dezvăluind un peisaj stelar imens şi un soare foarte mare şi singur, chiar în faţa lor.

Niciunul dintre aceste lucruri însă nu putea fi făcut responsabil pentru faptul că Zaphod se trezi în acelaşi moment aruncat înapoi în spatele cabinei, împreună cu ceilalţi. Erau aruncaţi înapoi de un val uriaş de zgomot, care tună din difuzoarele navei, de jur împrejurul ecranului.

21

Undeva jos, pe planeta roşie şi uscată Kakrafoon, în mijlocul vastului Deşert Rudlit, tehnicienii de scenă testau sistemul sonor. Mai exact, sistemul sonor era în deşert, dar nu şi tehnicienii. Ei se retrăseseră la adăpostul imensei nave de control a Zonei de Dezastru, care plutea pe orbită la circa şase sute de kilometri deasupra planetei, şi testau de acolo sunetul. Nicio fiinţă aflată pe o rază de opt kilometri depărtare de silozurile-difuzoare n-ar fi supravieţuit zgomotelor de calibrare.

Dacă Arthur Dent s-ar fi aflat la mai puţin de opt kilometri de silozurile-difuzoare, atunci ultimul lui gând înainte de moarte ar fi fost că instalaţiile sonore semănau ca dimensiuni şi formă cu Manhattanul. Înălţate din silozuri, stivele de difuzoare cu fază neutronică se ridicau monstruos de mult către cer, blocând vederea spre băncile de reactoare cu plutoniu şi amplificatoarele seismice din spatele lor.

Îngropate adânc în buncăre de beton, sub oraşul de difuzoare, se aflau instrumentele pe care muzicienii le controlau de pe nava lor, masivul ajuitar cu fotoni, detonatorul de başi şi complexul de tobe Megabang. Urma să fie un spectacol zgomotos.

La bordul imensei nave de control era agitaţie mare. Limu-nava lui Hotblack Desiato, un mormoloc pe lângă nava de control, sosise şi andocase, iar lamentabila vedetă era transportată pe coridoarele înalt arcuite către întâlnirea cu mediumul care avea să interpreteze impulsurile psihice ale vedetei pe tastatura ajuitarului.

La faţa locului ajunseseră şi un doctor, un logician şi un biolog marin, aduşi cu cheltuieli fenomenale de pe Maximegalon pentru a încerca să dialogheze cu solistul trupei, care se încuiase în baie cu o sticluţă de pastile şi

refuza să iasă de acolo până ce nu i se demonstra fără niciun dubiu că nu era un peşte. Basistul era ocupat cu mitralierea dormitorului său, iar bateristul nu putea fi găsit nicăieri la bord.

Cercetări febrile au condus la descoperirea lui pe o plajă de pe Santraginus V, la peste o sută de ani-lumină distanţă, unde, pretindea el, fusese fericit mai mult de o jumătate de oră şi găsise o pietricică pe care şi-o făcuse prietenă.

Managerul trupei era profund uşurat. Asta însemna că, pentru a şaptesprezecea oară în acest turneu, la tobe avea să bată un robot şi, ca atare, temporizarea armonicelor avea să fie adecvată.

Subeterul vibra de comunicaţiile tehnicienilor de scenă, care testau canalele difuzoarelor, iar aceste vibraţii se transmiteau în interiorul navei negre. Ocupanţii ei şocaţi zăceau lipiţi de peretele cabinei şi ascultau vocile din difuzoarele de monitorizare.

— Bun, canalul nouă e activ, rosti o voce. Testez canalul cincisprezece…

Un alt val asurzitor de zgomot pătrunse în navă.

— Canalul cincisprezece în regulă, zise altă voce.

O a treia interveni:

— Nava neagră de cascadorie e acum pe poziţie. Arată bine. Se pare că va fi un plonjon solar pe cinste. Computerul de scenă e online?

Răspunse o voce de computer:

— Online.

— Preia controlul asupra navei negre.

— Nava neagră prinsă în programul traiectoriei, în aşteptare.

— Testare canal douăzeci.

Zaphod se repezi prin cabină şi schimbă frecvenţele receptorului subeteric înainte ca următorul zgomot distrugător să-i lovească. Rămase acolo tremurând.

— Ce înseamnă plonjon solar? întrebă Trillian cu o voce

mică.

— Înseamnă că nava asta o să plonjeze în soare, răspunse Marvin. Plonjeze… Soare. E foarte simplu de înţeles. La ce să te aştepţi dacă furi nava de cascadorie a lui Hotblack Desiato?

— De unde ştii? rosti Zaphod cu o voce care ar fi înfiorat de frig o şopârlă de zăpadă de pe Vegan, că asta e nava de cascadorie a lui Hotblack Desiato?

— Simplu, răspunse Marvin. Eu i-am parcat-o.

— Şi atunci… de… ce… nu… ne-ai… spus?

— Pentru că ziceai că vrei emoţii, aventură şi chestii cu adevărat sălbatice.

— Dar asta e groaznic, adăugă complet inutil Arthur, în pauza care urmă.

— Aşa am zis şi eu, confirmă Marvin.

Pe o frecvenţă diferită, receptorul subeteric prinsese o transmisiune de tip public, care acum răsună de jur împrejurul cabinei.

— …o vreme excelentă pentru concertul de aici, din această după-amiază. Stau în faţa scenei, minţi reporterul, în mijlocul Deşertului Rudlit, şi cu ajutorul ochelarilor hiperbinoptici abia dacă văd imensul public care se adăposteşte laş la orizont, împrejurul meu. În spatele meu, stivele de difuzoare se înalţă ca o creastă abruptă şi sus, deasupra mea, soarele străluceşte şi habar n-are ce îl va lovi. Organizaţiile ecologiste ştiu ce îl va lovi şi pretind că acest concert va provoca uragane, cutremure, tsunami, distrugeri ireparabile atmosferei şi toate chestiile obişnuite pe care ele le susţin de obicei. Însă tocmai am primit informaţia că un reprezentant al Zonei de Dezastru s-a întâlnit cu ecologiştii la prânz şi a pus ca toţi să fie împuşcaţi, aşa că acum nimeni nu se mai opune…

Zaphod închise receptorul. Se întoarse spre Ford.

— Ştii la ce mă gândesc?

— Cred că da, răspunse Ford.

— Spune-mi la ce crezi că mă gândesc.

— Cred că te gândeşti că a sosit vremea să plecăm de pe nava asta.

— Cred că ai dreptate.

— Cred că ai dreptate, zise şi Ford.

— Cum? întrebă Arthur.

— Tăcere, porunciră Ford şi Zaphod la unison. Gândim.

— Aşadar, asta e, concluzionă Arthur. O să murim.

— Aş vrea să nu mai spui asta, rosti Ford.

În acest moment merită să repetăm teoriile la care a ajuns Ford, la prima lui întâlnire cu fiinţele umane, cu privire la obiceiul lor aparte de a afirma şi reafirma în mod continuu ceea ce este foarte, foarte evident, ca „Este o zi frumoasă” sau „Eşti foarte înalt” sau „Aşadar asta e, o să murim”. Prima lui teorie fusese aceea că, dacă nu exersau cu buzele, fiinţelor umane li se încuia gura. După câteva luni de observaţii, venise cu o a doua teorie, care spunea astfel: „Dacă fiinţele umane nu exersează cu buzele, creierele lor încep să funcţioneze.” De fapt, această a doua teorie este mult mai adevărată pentru poporul Belcerebon de pe Kakrafoon.

Poporul Belcerebon obişnuia să provoace resentimente intense şi senzaţii de nesiguranţă în rândul raselor înconjurătoare, deoarece reprezenta una din cele mai iluminate, mai îndestulate şi – mai presus de toate – discrete civilizaţii din galaxie.

Ca pedeapsă pentru acest comportament, socotit ofensiv de îndreptăţit şi provocator, un Tribunal Galactic l-a condamnat la cea mai crudă dintre maladiile sociale, telepatia. În consecinţă, ca să prevină transmiterea celor mai discrete gânduri care îi trec prin minte oricui pe o rază de opt kilometri, fiinţele de pe planetă trebuie să vorbească foarte tare şi continuu despre vreme, despre micile lor dureri, despre meciul de după-amiază şi despre ce loc zgomotos a devenit brusc Kakrafoon.

O altă metodă de a-şi bloca temporar minţile este să fie gazde ale unui concert al Zonei de Dezastru.

Programarea spectacolului era critică. Nava trebuia să-şi înceapă plonjonul înainte de începerea concertului, astfel încât să lovească soarele cu şase minute şi treizeci şi şapte de secunde înainte de punctul culminant al cântecului de care era legat, astfel încât lumina flăcărilor solare să aibă timp să călătorească până la Kakrafoon.

Nava îşi începuse deja de câteva minute plonjonul în momentul în care Ford Prefect reuşi să termine căutarea celorlalte compartimente ale navei negre. Ford dădu buzna înapoi în cabină.

Soarele de pe Kakrafoon se mărea ameninţător pe ecran, cu infernul orbitor şi alb de nuclee de hidrogen care fuzionau crescând clipă de clipă, în vreme ce nava avansa, insensibilă la bătăile şi ciocănelile mâinilor lui Zaphod în panoul de control. Arthur şi Trillian aveau expresiile fixe ale unor iepuri pe un drum de noapte, care cred că modalitatea cea mai bună de a scăpa de farurile care se apropie este să se holbeze la ele.

Zaphod se răsuci, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Ford, zise el, câte capsule de salvare există?

— Niciuna.

Zaphod se înfioră.

— Le-ai *numărat?*

— De două ori, răspunse Ford. Tu ai reuşit să dai prin radio de echipa de la scenă?

— Mda, rosti Zaphod cu amărăciune. Le-am spus că sunt mai mulţi oameni la bord şi ei mi-au transmis să vă salut pe toţi.

Ford făcu ochii cât cepele.

— Nu le-ai spus cine eşti?

— Oh, ba da. Mi-au zis că e o mare onoare pentru ei. Apoi au rostit ceva despre o notă de plată de la restaurant şi despre executorii mei.

Ford îl împinse pe Arthur cu brutalitate din calea lui şi se aplecă deasupra consolei de control.

— Nu funcţionează nimic din toate astea?

— Sunt toate date peste cap.

— Zdrobeşte autopilotul.

— Mai întâi găseşte-l. Nimic nu se conectează la el.

Urmă o clipă de tăcere îngheţată.

Arthur se împiedica prin spatele cabinei. Brusc, se opri.

— Din întâmplare, rosti el, ce înseamnă teleportare?

Trecu un alt moment. Încet, ceilalţi se întoarseră apoi cu faţa spre el.

— Probabil că e un moment prost să întreb, continuă Arthur. Doar că îmi amintesc că v-am auzit folosind cuvântul cu puţină vreme înainte şi ridic acum această temă deoarece...

— Unde scrie „teleportare”? întrebă Ford Prefect cu voce înceată.

— Păi, chiar aici, zise Arthur, arătând spre o cutie neagră din spatele cabinei. Chiar sub cuvântul „urgenţă”, deasupra cuvântului „sistem” şi lângă semnul care spune „Ieşit din funcţiune”.

În nebunia care se instală imediat în cabină, singura acţiune care putea fi observată fu aceea a lui Ford Prefect care sări către cutia mică şi neagră indicată de Arthur, după care lovi repetat în singurul buton montat pe cutie.

Alături de cutie se deschise un panou de doi metri pătraţi care dezvălui un compartiment semănând cu o baterie multiplă de duşuri, ce îşi găsiseră o nouă funcţie în viaţă ca depozit de prostii pentru un electrician. Din tavan atârnau cabluri pe jumătate finisate, pe podea zăcea un adevărat covor de componente abandonate, iar panoul de programare stătea sprijinit de gaura din perete în care ar fi trebuit să se afle.

Un contabil primar al Zonei de Dezastru, în vizită la şantierul unde fusese construită nava, ceruse să afle de la

şeful echipei de muncitori de ce naiba montau ei un sistem de teleportare foarte scump într-o navă care avea o singură călătorie importantă de efectuat şi aceea fără echipaj la bord. Şeful de echipă explicase că sistemul de teleportare era disponibil cu o reducere de 10%, iar contabilul îi spusese că asta e irelevant. Atunci şeful de echipă adăugase că era cel mai fin, mai puternic şi mai sofisticat sistem de teleportare care putea fi cumpărat cu bani, iar contabilul ripostase că banii nu voiau să cumpere aşa ceva. Atunci şeful de echipă explicase că, în ciuda tuturor obiecţiilor, oamenii trebuie să intre şi să iasă din navă, iar contabilul replicase că nava dispunea de o uşă perfect funcţională. Şeful de echipă îi spusese contabilului că se putea duce să-şi pună capul la fiert, iar contabilul îi explicase şefului că lucrul care se apropia cu repeziciune de el dinspre stânga era un pumn făcut sendviş. După încheierea explicaţiilor, munca fusese întreruptă la sistemul de teleportare, acesta fiind ulterior strecurat neobservat pe factură ca „Explic. dumin.”, la un tarif de cinci ori mai mare decât preţul normal al manoperei.

— Pe catârii iadului, murmură Zaphod, în vreme ce el şi Ford încercau să desluşească ceva în măţăraia de cabluri.

După circa o clipă, Ford îi spuse lui Zaphod să se dea în spate. Aruncă o monedă în staţia de teleportare şi învârti o manetă pe panoul de control dezmembrat. Cu un pârâit şi un fulger luminos, moneda dispăru.

— Măcar asta funcţionează, zise Ford. Însă nu există un sistem de ghidare. Un sistem de teleportare a materiei fără aplicaţii de ghidare te-ar putea duce… în fine, oriunde.

Soarele de pe Kakrafoon devenise ameninţător de mare pe ecran.

— Cui îi pasă? făcu Zaphod. Mergem unde o fi.

— În plus, rosti Ford, nu există un sistem auto. Nu am putea să mergem cu toţii. Cineva trebuie să rămână şi să opereze sistemul.

Un moment solemn se scurse tăcut. Soarele se apropia tot mai mare şi mai mare.

— Hei, Marvin băiete, zise Zaphod cu voce veselă, ce mai faci?

— Bănuiesc că foarte rău, mormăi Marvin.

Peste foarte puţin timp, concertul de pe Kakrafoon ajunse la un moment culminant neaşteptat. Nava neagră, cu unicul ei ocupant mofluz, plonjase conform programului în furnalul nuclear al soarelui. Flăcări solare masive linseră nava la milioane de kilometri distanţă în spaţiu, înfiorându-i şi în câteva cazuri dezmembrându-i pe Călăreţii Flăcărilor, care stătuseră în apropiere de suprafaţa soarelui, anticipând momentul culminant.

Cu câteva clipe înainte ca lumina flăcărilor să ajungă pe Kakrafoon, deşertul planetei se crăpă de-a lungul unei falii adânci. Un fluviu subteran imens şi până atunci nedetectat, care zăcea la mare distanţă sub nisip, explodă la suprafaţă, urmat câteva secunde mai târziu de erupţia a milioane de tone de lavă încinsă, care se înălţă la sute de metri în aer, vaporizând instantaneu fluviul de deasupra şi de sub suprafaţă într-o explozie care se făcu auzită până la capătul lumii şi înapoi.

Cei – foarte puţini – care au fost martori la eveniment şi au reuşit să supravieţuiască jură că toate cele câteva sute de mii de kilometri pătraţi de deşert s-au ridicat în aer ca o clătită groasă de un kilometru şi jumătate, care s-a învârtit în aer şi a căzut la loc. În exact acel moment, radiaţia solară emisă de flăcări trecu prin norii de vapori de apă şi izbi solul.

Un an mai târziu, sutele de mii de kilometri pătraţi de deşert erau pline de flori. Structura atmosferei din jurul planetei fusese uşor modificată. Soarele strălucea mai puţin orbitor vara, frigul muşca mai puţin amarnic iarna, ploi plăcute cădeau mai des şi, treptat, lumea deşertică de pe

Kakrafoon deveni un paradis. Forţa exploziei reuşi chiar să disperseze toată puterea telepatică cu care fuseseră blestemate fiinţele de pe Kakrafoon.

Un purtător de cuvânt al Zonei de Dezastru – cel care îi împuşcase pe toţi ecologiştii – a fost ulterior citat ca spunând că a fost „o chestie tare”.

Mulţi oameni vorbesc mişcător despre puterile tămăduitoare ale muzicii. Câţiva oameni de ştiinţă sceptici au examinat înregistrările evenimentului cu mai multă atenţie şi au pretins că au descoperit vestigii vagi ale unui Câmp de Improbabilitate vast, indus artificial dinspre o regiune spaţială învecinată.

22

Arthur se trezi şi regretă instantaneu. Mai suferise de mahmureli, dar niciodată de una aşa de intensă. Era cea mare, era mahmureala supremă. Hotărî că fasciculele de transfer al materiei nu sunt la fel de distractive precum, să zicem, o lovitură zdravănă la cap.

Fiind pe moment incapabil să se mişte, din cauza unei zvâcneli cumplite pe care o resimţea, Arthur rămase o vreme întins şi se gândi, îşi spuse că necazul cu cele mai multe forme de transport era acela că niciuna dintre ele nu merita atât deranj. Pe Pământ – când existase un Pământ, înainte de a fi distrus pentru a se face loc unei scurtături hiperspaţiale – problema o constituiseră maşinile. Dezavantajele scoaterii unor grămezi mari de chestii negre şi lipicioase din solul în care stăteau ascunse în siguranţă, ale transformării acestor chestii în smoală cu care să se acopere terenurile şi în fum cu care să se umple aerul, restul fiind aruncat în mare – toate acestea păruseră să

pălească în faţa avantajului de a fi în stare să ajungi mai repede dintr-un loc în altul – mai ales când locul în care ajungeai devenise, ca rezultat al acestei acţiuni, foarte asemănător cu locul din care plecasei, adică acoperit de smoală, plin de fum şi sărăcit în peşte.

Şi cum rămânea cu fasciculele de transfer al materiei? Orice formă de transport care implica dezmembrarea ta atom cu atom, transmiterea acelor atomi prin subeter, apoi recompunerea lor exact în clipa în care respectivii atomi căpătau, pentru prima dată după mulţi ani, gustul libertăţii, trebuia să însemne ceva rău.

Multe fiinţe crezuseră toate astea înainte de Arthur Dent şi trecuseră chiar la a scrie poeme dedicate subiectului. Iată un asemenea poem, pe care-l cântau de obicei mulţimi uriaşe în faţa fabricii de Sisteme de Teleportare a Corporaţiei Cibernetice Sirius de pe Happy-Worid III:

Aldebaran e măreţ, bine.
Algol e destul de drăguţ,
Fetele simpatice de pe Betelgeuse
Te vor scoate din minţi
Vor face orice vrei
Foarte repede şi apoi foarte încet,
Dar dacă trebuie să mă dezmembrezi ca să mă duci acolo,
Atunci nu vreau să merg.

Cântând,
Dezmembrează-mă, dezmembrează-mă,
Ce mod de a vagabonda,
Şi dacă trebuie să mă dezmembrezi ca să mă duci acolo,
Aş prefera să rămân acasă.

Sirius e pavat cu aur

Aşa am auzit că se spune.
Cine e atunci nebunul care zice
„Să vezi Tau şi apoi să mori” ?
Cu bucurie aş porni pe autostradă
Sau chiar pe un drum desfundat,
Dar dacă trebuie să mă dezmembrezi ca să mă duci acolo
Atunci, eu unul, nu voi merge.

Cântând,
Dezmembrează-mă, dezmembrează-mă,
Probabil că ai luat-o razna,
Şi dacă trebuie să mă dezmembrezi ca să mă duci acolo
Atunci voi rămâne chiar aici, în pat

…şi aşa mai departe. Un alt cântec favorit era mult mai scurt:

M-am teleportat acasă într-o noapte
Cu Ron, Sid şi Meg.
Ron i-a furat inima lui Meggie
Iar eu m-am ales cu piciorul lui Sidney.

Arthur simţi cum durerea începe treptat să îl lase, deşi continua să conştientizeze un junghi înfiorător, zvâcnind. Cu grijă, încet, se ridică în picioare.

— Auzi un zvâcnet care pulsează dureros? întrebă Ford Prefect.

Arthur se răsuci pe călcâie şi trecu nesigur de pe un picior pe celălalt. Ford Prefect se apropie de el, cu ochii roşii şi buhăit.

— Unde suntem? icni Arthur.

Ford privi în jur. Se aflau într-un coridor lung şi curbat, care se întindea în ambele direcţii dincolo de raza lui

vizuală. Peretele exterior de oţel – vopsit în nuanţa aceea oribilă de verde pal folosită în şcoli, spitale şi aziluri de nebuni pentru a ţine pacienţii calmi – se curba deasupra capetelor lor către locul unde se întâlnea cu peretele interior perpendicular care, în mod curios, era acoperit cu un soi de pânză de sac maro-închis. Podeaua era din cauciuc verde-închis.

Ford se duse la un panou foarte gros, întunecat şi transparent, montat în peretele exterior. Panoul avea mai multe straturi în adâncime, însă prin el se puteau vedea stele la mare distanţă.

— Cred că suntem într-un soi de navă spaţială, rosti el.

De pe coridor se auzi zgomotul unui zvâcnet care pulsa dureros.

— Trillian? întrebă nervos Arthur. Zaphod?

Ford ridică din umeri.

— Nu sunt nicăieri prin preajmă, zise el. I-am căutat. Ar putea fi oriunde. Un sistem de teleportare neprogramat te poate arunca la distanţă de ani-lumină în orice direcţie. Judecând după modul în care mă simt, ar trebui să cred că am parcurs cu adevărat o distanţă lungă.

— Cum te simţi?

— Rău.

— Crezi că ei…

— Nu avem de unde să ştim unde sunt şi în ce stare sunt şi nici nu putem face nimic în privinţa asta. Fă ce fac şi eu.

— Ce?

— Nu te mai gândi la asta.

Arthur învârti ideea în minte, îşi dădu ezitând seama de înţelepciunea ei, apoi o ascunse într-un colţ al creierului. Inspiră adânc.

— Urme de paşi! exclamă brusc Ford.

— Unde?

— Zgomotul ăla. Zvâcnetul ăla pulsant. Paşi care tropăie. Ascultă!

Arthur ascultă. Zgomotul reverberă prin coridor spre ei, de la o distanţă nedeterminată. Era sunetul înfundat al unor paşi care tropăiau şi devenea tot mai tare.

— Hai să o luăm din loc, zise Ford.

Plecară amândoi – în direcţii opuse.

— Nu într-acolo, rosti Ford. De-acolo se aude zgomotul.

— Nu, nu e aşa, ripostă Arthur. Vine din cealaltă direcţie.

— Nu, se aude…

Se opriră amândoi. Se întoarseră. Ascultară cu mare atenţie. Căzură amândoi de acord. Apoi plecară iarăşi în direcţii opuse.

Frica îi prinse în mrejele ei. Din ambele direcţii, zgomotul se auzea tot mai tare.

La câţiva metri în stânga lor, un alt coridor ducea în unghi drept către peretele interior. Alergară spre el şi goniră de-a lungul lui. Era întunecat, imens de lung şi, pe măsură ce îl parcurgeau, le dădea impresia că devenea tot mai rece. Alte coridoare se deschideau spre stânga şi spre dreapta, fiecare foarte întunecat şi fiecare supunându-i la şocuri de aer îngheţat când treceau prin dreptul deschizăturilor.

Se opriră câteva clipe, alarmaţi. Cu cât înaintau mai departe pe coridor, cu atât mai puternic devenea zgomotul tropăielii.

Se lipiră de peretele rece şi ascultară furioşi. Frigul, întunericul şi tropăiala îi prinseseră în strânsoare rău de tot. Ford se înfioră, în parte din pricina frigului, în parte din pricina amintirilor despre poveştile pe care mama lui favorită i le spunea pe vremea când era un biet pui de betelgeusian care abia ajungea la nivelul gleznei unui megagreiere arcturan: poveşti despre nave ale morţii, matahale posedate care se învârteau neobosite prin regiunile obscure ale spaţiului profund, infestate cu demoni sau fantome ale echipajelor de mult uitate. Alte poveşti despre călători nesăbuiţi care descopereau şi intrau în

astfel de nave… Poveşti despre…

În acea clipă Ford îşi aminti de pânza de sac maro care îmbrăca peretele primului coridor şi îşi veni în fire. Oricum ar fi ales fantomele şi demonii să-şi decoreze matahalele morţii, Ford putea pune pariu pe orice sumă de bani că n-ar fi făcut-o cu tapiţerie din pânză de sac. Îl prinse pe Arthur de braţ.

— Înapoi pe unde am venit, rosti el cu fermitate.

Porniră amândoi pe urmele propriilor paşi. O clipă mai târziu se năpustiră ca nişte şopârle uluite de-a lungul celei mai apropiate intersecţii de coridoare, atunci când posesorii picioarelor care tropăiau intrară pe neaşteptate în raza lor vizuală, chiar în faţa lor.

Ascunşi pe după colţ, căscară amândoi gura mare de uimire zărind vreo două duzini de femei şi bărbaţi supraponderali trecând pe lângă ei, gemând şi icnind într-o manieră care ar fi alarmat la culme un chirurg cardiolog.

Ford Prefect se holbă după ei.

— Alergători! şuieră el, în vreme ce sunetul paşilor răsună în sus şi în jos de-a lungul reţelei de coridoare.

— Alergători? şopti Arthur Dent.

— Alergători, confirmă Ford Prefect cu o ridicare din umeri.

Coridorul pe care stăteau ascunşi nu era precum celelalte. Era foarte scurt şi se termina cu o uşă masivă de oţel. Ford o examină, descoperi mecanismul de deschidere şi o căscă larg.

Primul lucru care le izbi privirile fu ceva ce părea să semene cu un coşciug.

Iar celelalte patru mii nouă sute nouăzeci şi nouă de lucruri care le izbiră privirea erau tot coşciuge.

23

Cavoul avea tavanul jos, era prost luminat şi era gigantic. La capătul îndepărtat, cam la trei sute de metri distanţă, o arcadă conducea spre ceea ce părea a fi o cameră similară şi ocupată în mod similar.

Ford Prefect scoase un mic fluierat în vreme ce păşi pe podeaua cavoului.

— Ce sălbatic, exclamă el.

— Ce e atât de nemaipomenit la nişte morţi? întrebă Arthur, păşind nervos în urma lui.

— Nu ştiu, dar hai să aflăm, bine?

La o cercetare mai atentă, coşciugele păreau să semene mai degrabă cu nişte sarcofage. Ajungeau cam în dreptul taliei ca înălţime şi erau construite din ceva asemănător marmurei albe, fiind aproape sigur ceva ce doar semăna cu marmura albă. Capacele erau translucide, iar prin ele se distingeau oarecum trăsăturile răposaţilor. Erau umanoizi şi părăsiseră în mod clar necazurile oricărei lumi în care trăiseră, dar dincolo de asta se mai putea distinge şi altceva.

Între sarcofage se vedea un gaz greu, unsuros şi alb, rostogolindu-se încet în jurul podelei, gaz despre care Arthur crezu la început că ar putea să se afle acolo pentru a da un pic de atmosferă locului, până ce descoperi că acelaşi gaz îi îngheţa gleznele. Sarcofagele erau şi ele extrem de reci la atingere.

Ford se ghemui brusc lângă unul dintre ele. Scoase un colţ al prosopului afară din săculeţ şi începu să frece furios ceva cu el.

— Uite, pe ăsta e o plăcuţă, îi explică el lui Arthur. E îngheţată bocnă.

Îndepărtă gheaţa şi examină caracterele gravate. Pentru Arthur semănau cu amprentele unui păianjen care

consumase un pic prea mult din ceea ce consumă păianjenii la distracţie, dar Ford recunoscu instantaneu o veche formă de Eezzeereed Galactic.

— Uite ce scrie: „Flota Golgafrincham Ark, Nava B, Magazia Şapte, Sanitar Telefonic Clasa a Doua” şi un număr de serie.

— Un sanitar telefonic? se miră Arthur. Un sanitar telefonic mort?

— De cel mai bun soi.

— Dar ce face aici?

Ford privi prin capac la silueta dinăuntru.

— Nu prea multe, zise el, după care brusc afişă unul dintre zâmbetele lui, în urma cărora oamenii credeau întotdeauna că el se întrecuse cu gluma şi trebuia să se odihnească puţin.

Se duse la un alt sarcofag. După câteva clipe de muncă asiduă cu prosopul, anunţă:

— Ăsta e un frizer mort. Hopa!

Următorul sarcofag se dovedi a fi ultimul loc de odihnă pentru un manager de cont publicitar; iar cel de după conţinea un vânzător de maşini la mâna a doua, clasa a treia.

Atenţia lui Ford fu brusc atrasă de o trapă de inspectare montată în podea. Se ghemui s-o desigileze, îndepărtând cu mâinile norii de gaz îngheţat, care ameninţau să-l învăluie. Lui Arthur îi trecu un gând prin minte.

— Dacă astea sunt doar coşciuge, zise el, de ce sunt menţinute atât de reci?

— Sau, mai bine zis, de ce sunt menţinute, zise Ford, deschizând trapa. Prin ea năvăli gazul. De fapt, de ce şi-ar asuma cineva necazurile şi costurile de deplasare a cinci mii de cadavre prin spaţiu?

— Zece mii, făcu Arthur, arătând spre arcada prin care abia se vedea cealaltă încăpere.

Ford îşi vârî capul prin trapa din podea. Apoi îşi ridică

privirea la loc.

— Cincisprezece mii, rosti el, căci aici jos mai e o mulţime similară.

— Cincisprezece milioane, rosti o voce.

— Asta-i mult, făcu Ford. Mult prea mult.

— Întoarce-te încet, lătră vocea, şi ridică mâinile. O mişcare în plus şi te fac bucăţi foarte, foarte mici.

— Alo? zise Ford, întorcându-se foarte încet, cu mâinile sus şi fără să facă vreun gest în plus.

— De ce nu e toată lumea fericită să ne vadă? se miră Arthur Dent.

Fiinţa care nu era fericită să îi vadă stătea în pragul uşii prin care intraseră în seif. Neplăcerea ei era comunicată parţial prin tonul de lătrătură din voce şi parţial prin violenţa cu care aţintea spre ei o armă lungă şi argintie Omoară-Şi-Anihilează. Inventatorul armei fusese clar instruit să nu se joace de-a proiectarea. „Fă-o diabolică”, i se spusese. „Fă să fie limpede că această armă are un capăt ucigaş şi un capăt de care o apuci. Fă-o în aşa fel încât să-i fie clar oricui care stă în faţa capătului ucigaş că situaţia este foarte proastă pentru el. Iar dacă asta înseamnă împrăştierea a tot felul de ţepe, cuie şi resturi înnegrite în jurul ei, atunci aşa să fie. Asta nu e o armă de atârnat deasupra căminului sau de pus în standul de umbrele, este o armă de ieşit afară şi făcut viaţa amară fiinţelor vii.”

Ford şi Arthur priviră nefericiţi spre armă. Individul care o ţinea plecă de la uşă şi le dădu ocol. Când ajunse în lumină, Ford şi Arthur îi văzură uniforma neagră cu auriu, pe care nasturii erau atât de şlefuiţi, încât străluceau cu o intensitate care ar fi orbit un motociclist mergând cu farurile aprinse. Individul făcu un gest către uşă.

— Afară! porunci el.

Indivizii care pot livra o asemenea putere de foc nu au

nevoie să se justifice prin vorbe. Ford şi Arthur ieşiră, urmaţi îndeaproape de capătul ucigaş al armei Omoară-Şi-Anihilează şi de nasturii uniformei.

Cotind pe coridor, fură întâmpinaţi de douăzeci şi patru de alergători duşaţi şi îmbrăcaţi, care trecură pe lângă ei şi intrară în cavou. Arthur se întoarse şi privi nedumerit spre ei.

— Mişcă! strigă cel care îi capturase.

Arthur se mişcă.

Ford ridică din umeri şi se mişcă.

În cavou, alergătorii se duseră la douăzeci şi patru de sarcofage goale aliniate de-a lungul peretelui, le deschiseră capacele, se căţărară înăuntru şi căzură în douăzeci şi patru de somnuri lipsite de vise.

24

— Aă, căpitane…

— Da, Numărul Unu?

— Tocmai am un soi de raport de la Numărul Doi.

— Of, Doamne!

Sus, pe puntea navei, căpitanul privea fix spre nemărginirea spaţiului, cu o uşoară iritare. De unde stătea, sub o bulă mare şi boltită, putea vedea în faţa şi deasupra lui panorama vastă a stelelor printre care se deplasau – o panoramă care se subţiase considerabil în cursul voiajului. Întorcându-se şi privind în spate, peste carena imensă, lungă de trei kilometri şi jumătate a navei, putea zări masa mult mai densă de stele din spate, care păreau să formeze o banchiză aproape solidă. Asta era priveliştea în centrul galactic prin care călătoreau şi prin care trecuseră ani la rândul, cu o viteză pe care el nu şi-o mai amintea în acel

moment, dar despre care ştia că era îngrozitor de mare. Era vorba despre ceva care se apropia de viteza unei alte chestii ori a alteia, sau era vorba de viteza triplă faţă de viteza altei chestii? Oricum, era îmbucurător de impresionant. Privi spre spaţiul strălucitor din spatele navei, cercetând. Făcea asta la fiecare câteva minute, dar nu găsea niciodată ceea ce căuta. Cu toate astea, nu se lăsa copleşit de poveste. Tipii de la departamentul ştiinţific insistaseră că totul avea să se desfăşoare perfect, cu condiţia ca nimeni să nu intre în panică şi toată lumea să îşi vadă de treabă, în ordine, fără să se calce pe bătături.

Căpitanul nu era panicat. Din punctul lui de vedere, totul decurgea splendid. Îşi şterse umărul cu un burete mare şi înspumat. În minte continua să i se insinueze gândul că ceva îl irita uşor. Oare despre ce era vorba? O tuse discretă îl atenţionă asupra faptului că primul ofiţer al navei continua să stea în apropiere.

Ce tip drăguţ, Numărul Unu! Nu din cale afară de inteligent – avea permanent de rezolvat problema legării şireturilor – dar era un ofiţer vesel şi croit pentru meserie. Căpitanul nu era genul de individ care să-i dea una vreunui tip care se apleca încercând să-şi lege şireturile, indiferent de cât timp ar fi avut nevoie pentru asta. Nu ca nenorocitul ăla de Număr Doi, care se învârtea peste tot, frecându-şi nasturii şi emiţând rapoarte la fiecare oră: „Nava continuă să se deplaseze, căpitane.” „Suntem încă pe curs, căpitane.” „Nivelurile de oxigen sunt încă menţinute, căpitane.” Cel mai tare îl irita „Abia am ratat-o.” Ah, da, asta era chestia care îl irita de atâta vreme. Se zgâi la Numărul Unu.

— Da, căpitane… Acum striga ceva despre găsirea unor prizonieri…

Căpitanul se gândi la asta. I se părea cam improbabil, dar nu era el fiinţa care să-şi contrazică ofiţerii.

— Ei bine, poate că asta îl va face fericit o vreme, spuse

el. Întotdeauna şi-a dorit nişte prizonieri.

Ford Prefect şi Arthur Dent se târâră înainte pe coridoarele aparent infinite ale navei. Numărul Doi mărşăluia în spate, lătrând din când în când ordine despre interzicerea mişcărilor nelalocul lor sau a oricăror chestii deplasate. Păreau să fi parcurs cel puţin un kilometru şi jumătate de perete îmbrăcat în pânză de sac maro. Într-un târziu, ajunseră la o uşă mare de oţel, care se deschise când Numărul Doi strigă la ea.

Intrară. Pentru ochii lui Ford Prefect şi ai lui Arthur Dent, lucrul cel mai remarcabil de pe puntea navei nu era domul semisferic cu diametrul de cincisprezece metri care o acoperea şi prin care se vedea strălucirea ameţitoare a stelelor. Pentru nişte fiinţe care mâncaseră în Restaurantul de la Capătul Universului, astfel de minunăţii reprezintă o banalitate. După cum la fel de puţin impresionant era şi şirul uluitor de instrumente care aglomerau peretele lung şi curbat din jurul lor. Pentru Arthur, asta era exact priveliştea unui interior de navă spaţială la care se aştepta în mod tradiţional, iar pentru Ford priveliştea era de-a dreptul antică. Asta îi confirma bănuielile că nava de cascadorie a Zonei de Dezastru îi dusese înapoi în timp cu cel puţin un milion, dacă nu chiar cu două milioane de ani înainte de vremea lor.

Nu, chestia care i-a luat cu adevărat prin surprindere a fost baia.

Baia se ridica pe un piedestal de doi metri construit din cristal acvatic albastru, cioplit grosier şi era o monstruozitate barocă nu prea des văzută în afara Muzeului Maximegalon al Imaginaţiilor Maladive. O măţăraie cumplită de ţevi fusese scoasă la iveală şi vopsită în auriu, în loc să fie îngropată decent la miez de noapte într-un cimitir fără identitate. Robinetele şi buşonul de ataşare al duşului ar fi făcut un gargui să sară în sus.

Ca piesă dominantă a punţii unei nave spaţiale, baia era

un element greşit, iar Numărul Doi se apropie de ea cu aerul împovărat de amărăciune al unui individ care ştia asta prea bine.

— Căpitane, domnule! strigă el printre dinţii încleştaţi – o sarcină dificilă, pentru perfecţionarea căreia se antrenase ani la rândul.

Un chip vesel şi un braţ vesel acoperit de spumă se iviră peste marginea monstruoasei băi.

— Ah, salut, Numărul Doi, zise căpitanul, dând vesel din burete. Ai o zi bună?

Numărul Doi îşi pocni călcâiele şi mai tare decât o făcuse până atunci.

— V-am adus prizonierii pe care i-am localizat în zona de congelare şapte, domnule!

Ford şi Arthur tuşiră nedumeriţi.

— Ăă… salut, ziseră ei.

Căpitanul se încruntă la ei. Deci Numărul Doi chiar găsise nişte prizonieri. Ei bine, bravo lui! Căpitanul îşi zise că era excelent să vadă pe cineva executând ceea ce se pricepe cel mai bine.

— Oh, salut şi vouă, zise el. Scuzaţi-mă că nu mă ridic, dar fac o baie rapidă. Până atunci, jynnan tonnyx la toată lumea. Uită-te în frigider, Numărul Unu.

— Desigur, domnule.

E un fapt curios, unul căruia nimeni nu prea ştie ce grad de importanţă să-i atribuie, acela că aproximativ 85% din lumile cunoscute ale galaxiei, fie ele primitive sau superavansate, au inventat o băutură intitulată jynnan tonnyx sau gi-N’N-T’N-ix sau jinond-o-nicks sau oricare dintre cele peste o mie de variaţiuni fonetice pe aceeaşi temă. Băuturile în sine nu sunt la fel şi variază între silvovianul „chinanto/mnigs”, care este apă ordinară servită la o temperatură uşor mai ridicată decât cea a camerei, şi gagrakackanul „tzjin-anthony-ks”, care ucide vacile de la o sută de paşi. De fapt, factorul comun al tuturor, dincolo de

asemănarea numelor, este acela că au fost toate inventate şi botezate înainte ca lumile implicate să ia contact cu alte lumi.

Ce rezultă din acest fapt? Că termenul există într-o izolare totală. Din punctul de vedere al oricărei teorii de lingvistică structurată, termenul iese din orice grafic şi cu toate astea persistă. Vechii lingvişti structuralişti se înfurie de-a dreptul când cei mai tineri abordează această temă. Tinerii lingvişti structuralişti se emoţionează enorm şi rămân în dezbateri până noaptea târziu, convinşi că sunt aproape de o descoperire de o importanţă profundă şi sfârşesc prin a deveni vechi lingvişti structuralişti înainte de termen, arătându-se furioşi faţă de cei mai tineri. Lingvistica structuralistă este o disciplină amarnic şi nefericit divizată şi un număr mare de practicanţi ai ei petrec prea multe nopţi înecându-şi problemele în Ouisghian Zodahs.

Numărul Doi rămase în faţa băii căpitanului, tremurând de frustrare.

— Nu vreţi să interogaţi prizonierii, domnule? chelălăi el.

Căpitanul se zgâi la el amuzat.

— De ce aş vrea să fac asta? se miră el.

— Ca să stoarceţi informaţii de la ei, domnule! Ca să aflaţi de ce au venit aici!

— Oh, nu, nu, nu, rosti căpitanul. Cred că au trecut doar pe aici pentru un jynnan tonnyx, nu?

— Dar, domnule, sunt prizonierii mei! Trebuie să-i interoghez!

Căpitanul se uită la ei cu îndoială.

— Of, bine, acceptă el. Dacă aşa trebuie… întreabă-i ce vor să bea.

În ochii Numărului Doi luciră două spade reci de furie. Se apropie încet de Ford Prefect şi de Arthur Dent.

— Bine, nemernicilor, mârâi el, viermi nenorociţi…

Îl plesni pe Ford cu arma Omoară-Şi-Anihilează.

— Uşurel, Numărul Doi, îl admonestă căpitanul cu blândeţe.
— Ce vreţi să beeţi? urlă Numărul Doi.
— Păi, *jynnan tonnyx* sună foarte bine pentru mine, zise Ford. Tu ce vrei, Arthur?
Arthur clipi.
— Ce? Oh, ăă, da, făcu el.
— Cu gheaţă sau fără?! tună Numărul Doi.
— Oh, cu, vă rog, răspunse Ford.
— Lămâie??!!
— Da, vă rog, răspunse iarăşi Ford. Şi aveţi cumva vreun biscuit din aceia mici? Ştiţi, din cei cu brânză?
— Eu pun întrebările!!! urlă Numărul Doi, cu trupul vibrând de spasme asemănătoare unui atac de apoplexie.
— Aă, Numărul Doi… interveni slab căpitanul.
— Domnule?!
— Las-o mai moale, vrei? Pare un tip de treabă. Iar eu încerc să mă relaxez cu o baie.
Ochii Numărului Doi se îngustară şi deveniră ceea ce în breasla Ucigaşilor şi Urlătorilor se numesc fante de gheaţă, ideea unui astfel de termen provenind probabil de la inducerea în mintea duşmanului a impresiei că ţi-ai pierdut ochelarii sau ai greutăţi să te menţii treaz. De ce asemenea ochi sunt înspăimântători constituie şi la ora actuală un mister nerezolvat.
Numărul Doi înaintă spre căpitan, cu gura strânsă într-o linie subţire. Din nou, e interesant de aflat de ce un asemenea comportament este considerat ca fiind tipic luptătorilor. Dacă, în vreme ce hălăduieşti prin jungla de pe Traal, se întâmplă să dai brusc peste celebra Bestie Flămândă Mâncătoare de Gândaci, ai toate motivele să fii recunoscător dacă gura lui e doar o linie subţire şi nu, aşa cum se întâmplă de obicei, o peşteră căscată plină de colţi umezi de salivă.
— Îmi permiteţi să vă reamintesc, domnule, şuieră atunci

Numărul Doi, că staţi în baia aia de peste trei ani?!

După ce livră această ultimă salvă, Numărul Doi se răsuci pe călcâie şi se duse într-un colţ, ca să exerseze trasul cu ochiul în oglindă.

Căpitanul se agită în baie. Îi oferi lui Ford Prefect un zâmbet neutru.

— Ei bine, trebuie să te relaxezi mult într-o slujbă ca a mea, zise el.

Ford îşi lăsă încet mâinile în jos. Gestul lui nu provocă nicio reacţie. Arthur îşi lăsă şi el mâinile jos. Deplasându-se încet şi cu mare grijă, Ford se duse până la piedestalul băii. Bătu uşor în acesta.

— Drăguţ, minţi el.

Se întrebă dacă putea să zâmbească fără grijă. Foarte încet şi cu foarte mare grijă, zâmbi. Era în siguranţă.

— Ăă… făcu el spre căpitan.

— Da?

— Mă întreb dacă vă pot întreba care este de fapt slujba dumneavoastră.

În acea clipă o mână i se lăsă pe umăr. Ford se răsuci pe călcâie. Era primul ofiţer.

— Băuturile voastre, zise el.

— Ah, mulţumesc, rosti Ford.

El şi Arthur îşi luară jynnan tonnyxurile. Arthur sorbi din al lui şi descoperi surprins că semăna foarte bine la gust cu un whisky cu apă.

— Vreau să spun că nu m-am putut abţine să nu observ, zise Ford, sorbind şi el din licoare. Cadavrele. La conservare.

— Cadavrele? rosti căpitanul, părând mirat.

Ford se opri şi medită puţin. „Nu lua niciodată nimic ca pe ceva dat”, îşi zise el. Să fie posibil ca acel căpitan să nu fi ştiut că are cincisprezece milioane de cadavre în navă?

Căpitanul dădea vesel din cap spre el. Părea să se joace în acelaşi timp cu o raţă de cauciuc. Ford privi în jur.

Numărul Doi se uită la el în oglindă, dar numai pentru câteva fracţiuni de secundă: ochii lui se mişcau continuu. Primul ofiţer stătea încremenit locului, ţinând tava cu băuturi şi zâmbind benign.

— Cadavre? se miră din nou căpitanul.

Ford îşi umezi buzele.

— Da, rosti el în cele din urmă. Toţi sanitarii ăia telefonici şi responsabilii de conturi morţi, îi ştiţi, ăia de jos.

Căpitanul se holbă la el. Brusc îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Oh, dar nu sunt morţi! Doamne, nu, sunt doar îngheţaţi! Vor fi treziţi din nou la viaţă.

Ford făcu ceva ce făcea extrem de rar. Clipi. Arthur dădea semne că ar ieşi dintr-o transă.

— Vreţi să spuneţi că aveţi o cală plină de frizeri congelaţi? întrebă el.

— Oh, da, răspunse căpitanul. Sunt cu milioanele. Frizeri, producători TV extenuaţi, agenţi de asigurare, responsabili cu resursele umane, paznici, directori de relaţii publice, consultanţi în management, de toate felurile. Vom coloniza o altă planetă.

Ford se agită foarte discret.

— Emoţionant, nu-i aşa? zise căpitanul.

— Ce, cu doar atâţia? se miră Arthur.

— Ah, acum să nu mă înţelegeţi greşit. Suntem doar una dintre navele Flotei Arcei. Vedeţi, noi suntem Arca „B”. Îmi cer scuze, te pot ruga să mai dai drumul la nişte apă fierbinte pentru mine?

Arthur se execută imediat şi o cascadă de apă înspumată şi roz se învolbură deasupra băii. Căpitanul scoase un oftat de plăcere.

— Îţi mulţumesc din inimă, tinere semen al meu. Serviţi-vă cu un nou rând de băuturi, vă rog.

Ford îşi puse băutura jos, luă sticla de pe tava ţinută de primul ofiţer şi îşi umplu din nou paharul până la buză.

— Ce este o Arcă „B”? se interesă el.
— Asta e, răspunse căpitanul, răscolind vesel apa înspumată cu răţuşca lui de jucărie.
— Da, făcu Ford, dar…
— Ei bine, ceea ce s-a întâmplat, vezi tu, este că planeta noastră, lumea din care venim era, ca să spun aşa, condamnată.
— Condamnată?
— Da, da. Aşa că toată lumea şi-a zis că e mai bine să îmbarcăm întreaga populaţie în nişte nave spaţiale gigant şi s-o ducem spre altă planetă, unde să se stabilească.
După ce povestise atât de mult, căpitanul se lăsă pe spate epuizat, cu un geamăt de satisfacţie.
— Adică pe o planetă mai puţin condamnată? interveni Arthur.
— Ce ai spus, dragă seamăn al meu?
— O planetă mai puţin condamnată. Pe care să vă stabiliţi.
— Pe care să ne stabilim, da. Aşa că s-a hotărât să se construiască trei nave, înţelegi, trei Arce spaţiale, şi… Nu vă plictisesc, nu?
— Nu, nu, negă Ford categoric. Este fascinant.
— Să ştiţi că e minunat să poţi discuta şi cu altcineva, ca diversitate, reflectă căpitanul cu voce tare.
Privirea Numărului Doi se furişă iute prin încăpere, apoi se aţinti din nou asupra oglinzii, ca o muscă distrasă pentru o fracţiune de secundă de la bucata ei de carne veche de o lună.
— Problema cu o călătorie lungă precum aceasta, continuă căpitanul, este aceea că sfârşeşti prin a vorbi foarte mult cu tine însuţi, fapt care devine extrem de plictisitor, deoarece în jumătate din cazuri ştii ce anume îţi vei replica.
— Doar în jumătate din cazuri? întrebă Arthur, surprins.
Căpitanul se gândi câteva clipe.

— Da, cam aşa aş zice. Oricum – unde-i săpunul?

Pescui în jurul lui şi îl găsi.

— Da, aşa că oricum, reluă el, ideea a fost că în prima navă, nava „A”, să intre toţi conducătorii străluciţi, oamenii de ştiinţă, marii artişti, ştiţi voi, toţi merituoşii. Apoi, într-a treia, sau nava „C”, merg toate persoanele care au efectuat munca efectivă, care fac diverse lucruri şi au făcut diverse lucruri. În fine, în nava „B” – ăştia suntem noi – merge tot restul lumii, persoanele de mijloc, înţelegeţi.

Zâmbi fericit în direcţia lor.

— Şi noi suntem trimişi primii, trase el concluzia, după care fredonă un cântecel de baie.

Cântecelul de baie, compus special pentru căpitan de unul dintre cei mai emoţionanţi şi prolifici scriitori de cântecele zornăitoare (care în mod curent dormea la rece cu treizeci şi şase de mii nouă sute de ani în urma lor), acoperi ceea ce altfel s-ar fi transformat într-un moment de tăcere stânjenitor. Ford şi Arthur îşi târşâiră picioarele şi evitară cu furie să se uite unul la altul.

— Aă… zise Ford după o clipă, aşadar ce anume nu era în regulă cu planeta voastră?

— Oh, era condamnată, cum am mai spus. Se pare că urma să se prăbuşească în soare sau ceva de genul ăsta. Sau poate era vorba de Luna care urma să se prăbuşească peste noi. Ceva de genul ăsta. Oricum, indiferent ce ar fi fost, perspectiva era înfiorătoare.

— Oh, interveni primul ofiţer pe neaşteptate, eu credeam că era vorba de faptul că planeta urma să fie invadată de un roi gigantic de albine piranha de patru metri. Nu despre asta era vorba?

Numărul Doi se răsuci pe călcâie, având în ochi o lumină dură şi rece, rezultată în urma exerciţiilor pe care acum voia să le pună în practică.

— Nu asta mi s-a spus mie! şuieră el. Ofiţerul meu comandant mi-a spus că întreaga planetă era în pericol

iminent de a fi mâncată de o imensă capră stelară mutantă!
— Hai, să fim serioşi… făcu Ford Prefect.
— Da! O creatură monstruoasă din puţul iadului, cu dinţii ca pumnalele lungi de cincisprezece kilometri, cu respiraţie care făcea oceanele să fiarbă, cu gheare care puteau sfâşia continente din rădăcină, cu o mie de ochi care ardeau ca soarele, cu fălci înfiorătoare, late de un milion şi jumătate de kilometri, un monstru aşa cum voi niciodată… niciodată… niciodată…
— Şi s-au asigurat că vă trimit pe voi primii, nu? întrebă Arthur.
— Oh, da, răspunse căpitanul. Păi toată lumea a spus, foarte frumos după părerea mea, că era foarte important pentru moralul tuturor să simtă că vor ajunge pe o planetă unde pot fi siguri de o tunsoare adecvată şi unde telefoanele sunt curate.
— Mda, evident, fu de acord Ford. Înţeleg că aşa ceva e foarte important. Şi celelalte nave, ăă… s-au luat după voi, nu?
Preţ de o clipă, căpitanul nu-i răspunse. Se răsuci în baia lui şi privi în spate, peste carena imensă a navei, către centrul strălucitor al galaxiei. Miji ochii în acea depărtare de neconceput.
— Ah! Ei, bine, e ciudat să spui aşa ceva, zise el, permiţându-şi o uşoară încruntare la adresa lui Ford Prefect, deoarece e destul de curios că n-am primit niciun semnal de la ei de când am plecat, acum cinci ani… Dar trebuie să fie în spate, undeva.
Se zgâi din nou în depărtare. Ford se uită şi el şi se încruntă gânditor.
— Asta doar dacă nu au fost mâncaţi de capră, rosti el cu voce moale.
— Ah, da… spuse căpitanul, cu o uşoară ezitare în voce, capra…

Privirea lui se plimbă peste formele solide ale instrumentelor şi computerelor care se aliniau pe punte. Acestea clipiră nevinovate spre el. Căpitanul privi apoi la stele, dar niciuna nu rosti nimic. Se uită la primul şi la al doilea ofiţer, dar aceştia păreau pierduţi în propriile gânduri pe moment. Se uită la Ford Prefect, care ridică din sprâncene în direcţia lui.

— E o chestie ciudată, să ştii, rosti căpitanul într-un târziu, dar acum, că am ajuns să spun povestea altcuiva... Adică, nu ţi se pare ciudat, Număr Unu?

— Aăăăăăă... zise Numărul Unu.

— Ei bine, interveni Ford, îmi dau seama că sunt multe lucruri despre care veţi dori să vorbiţi, aşa că mulţumim pentru băuturi şi, dacă sunteţi drăguţi să ne lăsaţi pe cea mai apropiată planetă...

— Ah, dar asta e un pic cam dificil, înţelegi, zise căpitanul, deoarece chestia cu traiectoria noastră a fost setată dinainte de a pleca de pe Golgafrincham, cred că parţial din cauză că eu nu mă pricep prea bine la cifre...

— Vreţi să spuneţi că suntem prinşi aici, pe navă? exclamă Ford, pierzându-şi brusc răbdarea faţă de întreaga şaradă. Când trebuie să ajungeţi pe această planetă pe care se presupune că trebuie s-o colonizaţi?

— Oh, cred că suntem aproape de ea, răspunse căpitanul. În orice secundă se poate întâmpla. Probabil că a sosit vremea să ies din baia asta, de fapt. Hmm, deşi nu ştiu, de ce să mă opresc din ceva care îmi face plăcere?

— Deci vom ateriza peste câteva minute? întrebă Arthur.

— Păi, de fapt nu prea vom ateriza, mai exact nu vom ateriza ca atare, nu... ăăă...

— Ce vreţi să spuneţi? îl repezi Ford.

— Ei bine, răspunse căpitanul alegându-şi cu atenţie cuvintele, cred că, din câte îmi amintesc, am fost programaţi să ne prăbuşim pe ea.

— Să vă prăbuşiţi? strigară Arthur şi Ford la unison.

— Aă, da. Da, cred că face parte din plan. A existat un motiv foarte bun pentru asta, pe care momentan nu prea mi-l amintesc. Era ceva legat de… ăăă…

Ford explodă:

— Sunteţi cu toţii o grămadă de nebuni inutili!

— Ah, da, asta era, rosti triumfător căpitanul. Ăsta era motivul.

25

Ghidul autostopistului galactic *se referă la planeta Golgafrincham în termenii următori: este o planetă cu o istorie veche şi misterioasă, bogată în legende, roşie şi din când în când verde din pricina sângelui vărsat de cei care de-a lungul epocilor trecute au încercat să o cucerească; are un sol cu peisaje golaşe şi uscate, cu aer dulce şi îmbufnat, încărcat de aroma primăverilor parfumate care se furişează peste stâncile fierbinţi şi prăfoase, şi hrănesc întunericul şi lichenii mirositori, de dedesubt; un sol al încruntărilor pătimaşe şi al imaginaţiilor intoxicate, mai ales în rândul celor care se înfruptă cu licheni; totodată un sol al răcorii şi al gândurilor mascate în rândul celor care au învăţat să nu mai bage lichenii în seamă şi îşi găsesc un copac sub care să stea; în acelaşi timp un sol al oţelului, al sângelui şi al eroismului; un sol al trupului şi al spiritului. Asta este istoria ei.*

Iar de-a lungul întregii acestei istorii vechi şi misterioase, cele mai enigmatice personaje dintre toate erau fără îndoială cele ale Marilor Poeţi Circulatorii din Arium. Aceşti Poeţi Circulatori obişnuiau să locuiască în păsuri montane îndepărtate, unde şedeau întinşi în aşteptarea unor mici găşti de călători senini, cărora le dădeau târcoale şi în care

aruncau cu pietre.

Iar când călătorii strigau, întrebându-i de ce nu pleacă de acolo ca să scrie ceva poezii în loc să plictisească oamenii cu afacerea asta de prost-gust a aruncatului cu pietre, Poeţii se opreau brusc, după care se apucau să intoneze pe neaşteptate unul dintre cele şapte sute şi nouăzeci şi patru de măreţe Cicluri Muzicale din Vassillian. Aceste cântece erau toate de o frumuseţe extraordinară, de o lungime şi mai extraordinară şi toate cădeau în absolut aceleaşi tipare.

Prima parte a fiecărui cântec povestea despre modul în care un grup de cinci prinţi înţelepţi cu patru cai au plecat odată din Citadela Vassillian. Prinţii, care bineînţeles că sunt curajoşi, nobili şi înţelepţi, călătoresc în teritorii îndepărtate, se bat cu fiare gigantice, urmează filosofii exotice, iau ceaiul cu zeităţi bizare şi salvează monştri frumoşi de prinţese hulpave înainte de a anunţa, în sfârşit, că au atins iluminarea şi că scopul vagabondajului lor a fost prin urmare împlinit.

Partea a doua, mult mai lungă, a fiecărui cântec, povesteşte despre toată gâlceava legată de problema aceluia dintre ei care urmează să fie obligat să se întoarcă acasă pe jos.

Toate acestea se regăsesc în trecutul îndepărtat al planetei. În orice caz, însă, un descendent al unuia dintre aceşti poeţi excentrici a fost cel care a inventat basmele hilare despre pericolul iminent care păştea planeta, fapt care a permis poporului de pe Golgafrincham să se descotorosească de o întreagă treime inutilă a populaţiei. Celelalte două treimi au rămas cuminţi acasă şi au trăit vieţi pline, fericite şi bogate, până ce au fost dintr-odată eradicate de o epidemie generată de o boală virulentă luată de la un telefon murdar.

26

În acea noapte, nava a aterizat prin prăbuşire pe o mică planetă albastru-verzuie înfiorător de insignifiantă, o planetă care se rotea în jurul unui mic soare galben nesemnificativ, din depărtările necartografiate ale capătului imund al braţului spiralat de vest al galaxiei.

În orele dinaintea prăbuşirii, Ford Prefect se luptase cu furie, dar în van, să decupleze comenzile navei de pe traiectoria predeterminată de zbor. Îşi dăduse repede seama că nava fusese programată să livreze încărcătura în siguranţă, chiar dacă într-un mod inconfortabil, la noul cămin, iar în acest proces să se deformeze dincolo de orice posibilitate de reparare.

Coborârea şuierătoare şi plină de scântei prin atmosfera planetei văduvise nava de cea mai mare parte a suprastructurii şi a scuturilor exterioare, iar căzătura finală caraghioasă, cu burta în sus, într-o mlaştină noroioasă lăsase echipajului doar câteva ore de întuneric în timpul cărora să încerce trezirea la viaţă şi scoaterea încărcăturii congelate şi nedorite afară, căci nava începuse aproape imediat să se scufunde în mâzga greţoasă. O dată sau de două ori pe parcursul nopţii, nava se profilă pe fundalul cerului, când mai mulţi meteoriţi în flăcări – rezultaţi în urma coborârii navei – luciră pe cer.

În lumina cenuşie a zorilor, nava scoase un muget obscen şi se scufundă pe vecie în adâncurile puturoase.

În acea dimineaţă, când răsări, soarele îşi împrăştie lumina subţire şi apoasă peste o zonă vastă, înţesată de frizeri plângăcioşi, directori de relaţii publice, cercetători de piaţă şi tot felul de alte fiinţe, toate târându-se disperate către solul ferm.

Un soare mai puţin încăpăţânat probabil că ar fi coborât imediat sub linia orizontului, dar acesta continuă să se

caţere pe cer şi, după un timp, influenţa razelor sale calde începu să aibă un oarecare efect înviorător asupra creaturilor care se agitau cu frenezie.

Fără a surprinde pe nimeni, un număr imens de golgafrinchami căzuseră pradă mlaştinii în acea noapte şi alte milioane fuseseră înghiţite odată cu nava, dar supravieţuitorii puteau fi încă număraţi cu sutele de mii, iar pe măsură ce ziua înainta, aceştia se târâră afară din mlaştină, în peisajul înconjurător, fiecare căutând câţiva metri pătraţi de sol uscat pe care să se prăbuşească şi să-şi revină din coşmarul suferit cu o noapte înainte.

Două siluete se deplasară mai departe pe teren. De pe o coamă de deal din apropiere, Ford Prefect şi Arthur Dent urmăreau oroarea din care simţeau că nu fac parte.

— O poantă cam nesărată, mormăi Arthur.

Ford zgârie solul cu un băţ şi ridică din umeri.

— E o soluţie ingenioasă la o problemă asupra căreia aş fi meditat şi eu, replică el.

— De ce nu pot oamenii învăţa să trăiască împreună în pace şi armonie?

Ford emise un hohot de râs răsunător şi găunos.

— Patruzeci şi doi! exclamă el cu un rânjet răutăcios. Nu, nu merge. Nu contează.

Arthur se uită la el ca şi cum l-ar fi crezut nebun şi, nevăzând nimic care să indice contrariul, îşi dădu seama că era perfect rezonabil să presupună că exact aşa ceva se petrecuse.

— Ce crezi că se va întâmpla cu ei toţi? rosti el după o vreme.

— Într-un univers infinit se poate întâmpla orice, răspunse Ford. Pot chiar să supravieţuiască. Ciudat, dar adevărat.

În ochi i se ivi o privire curioasă, în vreme ce amândoi parcurseră vizual peisajul, după care se fixară iarăşi asupra mizerabilei scene de sub ei.

— Cred că se vor descurca o vreme, zise el.

Arthur ridică iute privirea.

— De ce spui asta?

Ford dădu din umeri.

— E doar o intuiţie, zise el, refuzând să se lase atras într-o altă serie de întrebări. Uite! exclamă apoi brusc.

Arthur privi în urma degetului lui arătător. Jos, printre masele de oameni care se agitau, o siluetă se mişca – sau mai degrabă se prelingea. Silueta părea să care ceva pe umăr. În vreme ce trecea de la o creatură în stare de prostraţie la altă creatură în stare de prostraţie, silueta părea să legene ceea ce ţinea pe umăr, cu o mişcare nesigură, ca de beţiv. După o vreme renunţă să se mai agite şi se prăbuşi pe sol. Arthur n-avea nici cea mai mică idee ce putea să însemne asta pentru el.

— E o cameră video, rosti Ford. Ca să înregistreze momentul istoric. Hmm, nu ştiu ce ai tu de gând să faci, reluă el peste o clipă, dar eu ies din circulaţie.

Rămase o vreme tăcut. După o vreme, tăcerea păru să necesite un comentariu.

— Ăă, când spui că ieşi din circulaţie, la ce te referi mai exact? întrebă Arthur.

— Bună întrebare! înseamnă că vreau tăcere totală.

Privind peste umăr, Arthur văzu că Ford răsucea nişte butoane pe o cutie mică şi neagră. Ford îi prezentase deja această cutie ca fiind un Sens-O-Matic Sub-Eteric, dar Arthur se mulţumise să dea absent din cap şi nu insistase asupra chestiunii. În mintea lui, universul continua să fie divizat în două părţi – Pământul şi tot restul. Cum Pământul fusese distrus pentru a se face loc unei scurtături hiperspaţiale, această diviziune a universului era un pic micşorată, însă Arthur tindea să se agaţe de această micime ca fiind ultimul contact cu casa lui. Sens-O-Matic Sub-Etericele aparţineau în mod clar categoriei „tot restul”.

— Niciun cârnat, rosti Ford, scuturând cutia.

— Îţi vine să crezi, rosti exasperat Ford, că nu există niciun fel de transmisiuni pe o rază de ani-lumină distanţă de vârful ăsta blestemat? Mă asculţi?

— Ce? făcu Arthur.

— Avem necazuri mari.

— Aha.

Pentru Arthur, vestea suna ca un anunţ vechi de o lună.

— Dacă nu recepţionăm nimic cu maşinăria asta, zise Ford, şansele de a pleca de pe această planetă sunt nule. Poate că de vină e vreun efect idiot al câmpului magnetic al planetei – caz în care trebuie să ne mai învârtim până ce descoperim o zonă mai bună de recepţie. Vii?

Îşi culese echipamentul şi porni. Arthur se uită în jos. Individul cu camera de filmat se ridicase anevoie din nou în picioare, la timp ca să-şi filmeze unul din colegi cum se prăbuşeşte. Smulse o mână de iarbă şi porni după Ford.

27

— Cred că v-a plăcut masa, le spuse Zarniwoop lui Zaphod şi lui Trillian când aceştia se rematerializară pe puntea navei spaţiale Inima de Aur şi se treziră pe podea, în dureri.

Zaphod deschise câţiva ochi şi se uită urât la el.

— Tu! scuipă el printre dinţi.

Se ridică anevoie în picioare şi se împletici până ce găsi un scaun pe care să se aşeze. După care se trânti pe el, epuizat.

— Am programat computerul pe Coordonatele de Improbabilitate necesare călătoriei noastre, zise Zarniwoop. Vom ajunge acolo foarte curând. Între timp, ce-ar fi să vă odihniţi şi să vă pregătiţi pentru întâlnire?

Zaphod nu răspunse. Se ridică şi se duse către un mic dulap din care scoase o sticlă de Old Janx Spirit. Trase o duşcă zdravănă din ea.

— Iar când toate astea se vor fi sfârşit, zise el icnind, se vor fi sfârşit, în regulă? Sunt liber să plec ca să fac ce naiba vreau, să zac pe plaje şi chestii dintr-astea?

— Depinde de ceea ce rezultă din întâlnire, îl avertiză Zarniwoop.

— Zaphod, cine e acest individ? întrebă Trillian, tremurând şi încercând să se ridice în picioare. Ce caută aici? De ce e pe nava noastră?

— E un individ tare idiot, răspunse Zaphod, care vrea să-l întâlnească pe cel care conduce universul.

— Aha, făcu Trillian, luând sticla de la Zaphod şi servindu-se singură. E un carierist social.

28

Problema majoră – *una* dintre ele, căci sunt mai multe – aşadar una din multele probleme majore ale guvernării popoarelor este aceea a persoanelor însărcinate să le conducă. Sau, mai degrabă, a persoanei care reuşeşte să facă popoarele s-o lase să le guverneze.

Ca să sumarizăm: este un fapt bine cunoscut că acele persoane care vor cel mai tare să conducă popoare sunt, ipso facto, cel mai puţin dotate pentru a o face. Ca să sumarizăm sumarul: oricine este capabil să ajungă în poziţia de preşedinte n-ar trebui lăsat, sub nicio formă, să facă această treabă. Ca să sumarizăm sumarul sumarului: popoarele constituie o problemă.

Aşa că, iată ce situaţie descoperim: o succesiune de preşedinţi galactici care se bucură atât de mult de

distracţia şi gargarageala de a fi la putere, că foarte rar ajung să observe că de fapt nu sunt la putere.

Iar undeva în umbră, în spatele lor – cine e? Cine poate conduce cu adevărat, dacă celor care vor să o facă nu li se permite să o facă?

29

Într-o lume mică şi obscură, undeva în mijlocul unui nicăieri anume – mai exact un nicăieri de negăsit, de vreme ce e protejat de un vast câmp de improbabilitate de la care doar şase indivizi din această galaxie deţin o cheie – ploua.

Turna cu găleata de ore întregi. Ploaia transformase suprafaţa mării în ceaţă, biciuia cu asprime copacii şi transformase un petic de sol înverzit de lângă mare într-o uriaşă baltă de noroi. Picăturile de ploaie băteau şi dansau ca nebunele pe acoperişul de tablă ondulată al micii barăci care se afla în mijlocul acestui petic de sol înverzit. Ajunseseră să ascundă vederii cărarea mică şi abruptă care ducea dinspre baracă în jos, spre ţărmul mării, şi să facă bucăţi straturile ordonate de scoici interesante care fuseseră depozitate acolo.

Zgomotul ploii care biciuia acoperişul barăcii era de-a dreptul asurzitor înăuntru, dar trecea în mare parte neobservat de ocupantul barăcii, a cărui atenţie era atrasă de altceva.

Era un individ înalt şi deşirat, cu părul de culoarea spicului de grâu, lipit de ţeastă din pricina ploii care se scurgea în baracă printr-o spărtură. Hainele îi stăteau în neorânduială, spatele îi era încovoiat, iar ochii păreau închişi, deşi individul îi ţinea deschişi.

În baracă se găseau un vechi fotoliu desfundat, o masă

veche şi zgâriată, o saltea veche, câteva perne şi o sobă mică, dar caldă. Tot acolo mai era un motan bătrân şi uşor ridat din pricina vremii. Motanul reprezenta în acel moment obiectul atenţiei individului. Acesta îşi aplecă silueta deşirată către animal.

— Pisi, pisi, pisi, rosti el, cucicucicu… vrea pisi peştele? O bucată bună de peşte… pisi o vrea?

Motanul părea nehotărât în această privinţă. Dădu mai degrabă dispreţuitor cu laba în bucata de peşte pe care individul o ţinea întinsă, apoi atenţia îi fu distrasă de nişte praf de pe podea.

— Cred că dacă pisi nu îşi papă peştele, pisi slăbeşte şi se duce, rosti individul. În voce i se citea îndoiala. Îmi imaginez că aşa se va întâmpla, adăugă el, dar de unde să-mi dau eu seama?

Oferi peştele din nou.

— Pisi gândeşte, zise el. Mănâncă peştele sau nu mănâncă peştele. Cred că ar fi mai bine dacă nu m-aş amesteca. Oftă. Cred că peştele e bun, dar mai cred că ploaia este udă, aşa că… cine sunt eu ca să judec?

Lăsă peştele pe podea pentru animal şi se retrase la locul său.

— Ah, mi se pare că te văd mâncându-l, rosti el într-un târziu, când motanul, epuizat după consumarea posibilităţilor de a se distra cu praful, se atinse de bucata de peşte.

— Îmi place să te văd mâncând peşte, zise individul, deoarece în gândul meu vei pieri dacă nu o faci.

Culese de pe masă o bucată de hârtie şi un ciot de creion. Ţinu hârtia într-o mână şi ciotul în cealaltă, apoi experimentă diferite moduri de a alătura cele două obiecte. Încercă să ţină creionul sub hârtie, apoi peste hârtie, apoi lângă hârtie. Încercă să o înfăşoare în jurul creionului, să frece capătul bont al creionului de ea, apoi încercă să frece capătul ascuţit al creionului de hârtie. Făcu un semn şi fu

încântat de descoperire, aşa cum se întâmpla în fiecare zi. Culese o altă bucată de hârtie de pe masă. Aceasta avea un rebus pe ea. Îl studie câteva clipe şi completă două-trei cuvinte, după care îşi pierdu interesul pentru joc.

Încercă să stea pe una dintre mâini şi se simţi intrigat de senzaţia pe care o avea în oasele şoldului.

— Peştele vine de foarte departe, zise el, sau cel puţin aşa mi s-a spus. Sau aşa îmi imaginez eu că mi s-a spus. Când vin oamenii sau când în mintea mea oamenii vin în cele şase nave ale lor, negre şi strălucitoare, vin şi în mintea ta? Tu ce vezi, pisi?

Se uită la motan, care era mult mai preocupat cu dovedirea bucăţii de peşte decât cu astfel de speculaţii.

— Şi când le aud întrebările, le auzi şi tu? Ce înseamnă vocile lor pentru tine? Poate că doar crezi că îţi cântă.

Medită puţin la asta şi observă eroarea din presupunere.

— Poate că ei doar îţi cântă ceva ţie, zise el, iar eu cred că îmi pun mie întrebări.

Făcu o nouă pauză. Uneori făcea pauze de zile întregi, doar ca să vadă cum se simţea.

— Crezi că vin astăzi? întrebă el. Eu cred că da. Pe podea e noroi, pe masă sunt ţigări şi whisky, pe o tavă e peşte pentru tine şi în creierul meu e amintirea lor. Ştiu că astea nu sunt dovezi elocvente, dar în definitiv toate dovezile sunt circumstanţiale. Şi uită-te ce mi-au mai lăsat.

Se întinse deasupra mesei şi luă de acolo mai multe lucruri.

— Rebusuri, dicţionare şi un calculator.

Se jucă o oră cu calculatorul, în vreme ce pisica se duse la culcare şi ploaia de afară continuă să cadă. Într-un târziu lăsă calculatorul deoparte.

— Cred că am dreptate să mă gândesc că îmi pun întrebări, rosti el. Să parcurgă toată distanţa asta şi să lase toate lucrurile astea doar pentru privilegiul de a-ţi fredona ţie nişte cântece ar fi un comportament bizar. Sau aşa mi

se pare. Cine poate şti, cine poate şti?

De pe masă culese o ţigară şi o aprinse cu un tăciune din sobă. Inhală fumul adânc şi se lăsă pe spate.

— Cred că astăzi am văzut o altă navă pe cer, zise el în cele din urmă. O navă mare şi albă. N-am mai văzut niciodată una mare şi albă, ci doar pe cele şase negre. Şi pe cele şase verzi. Şi pe celelalte care susţin că vin de aşa de departe. Niciodată una mare şi albă. Poate că şase mici şi negre seamănă uneori cu una mare şi albă. Poate că aş vrea un pahar de whisky. Da, asta pare mai potrivit.

Se ridică şi găsi un pahar care zăcea pe podea, lângă saltea. Turnă în el o măsură de băutură din sticla de whisky. Apoi se aşeză la loc.

— Poate că alţi oameni vin să mă vadă, zise el.

La o sută de metri depărtare, biciuită de ploaia torenţială, se odihnea Inima de Aur. Trapa de acces în navă se deschise şi prin ea trecură trei siluete, care se înghesuiră unele în altele, să nu lase ploaia să le atingă feţele.

— Acolo? strigă Trillian peste zgomotul ploii.

— Da, rosti Zarniwoop.

— În baraca aia?

— Da.

— Ciudat, făcu Zaphod.

— Dar e în mijlocul lui nicăieri, zise Trillian. Probabil că n-am venit unde trebuie. Nu poţi conduce universul dintr-o baracă.

Gonîră prin ploaie şi ajunseră, uzi leoarcă, la uşă. Ciocăniră. Tremurau. Uşa se deschise.

— Salut! rosti individul dinăuntru.

— Ah, scuzaţi-mă, spuse Zarniwoop. Am motive să cred…

— Dumneata conduci universul? întrebă direct Zaphod.

Individul îi zâmbi.

— Încerc să n-o fac. Sunteţi uzi?

Zaphod se uită uluit la el.

— Uzi? Nu părem uzi?

— Mie aşa îmi păreţi, zise gazda, dar ce părere aveţi voi despre asta ar putea fi o chestiune cu totul diferită. Dacă sunteţi de părere că puţină căldură vă usucă, atunci ar fi mai bine să intraţi.

Intrară.

Priviră de jur împrejur prin mica baracă, Zarniwoop cu un uşor rictus, Trillian cu interes şi Zaphod cu încântare.

— Hei, ăăă… făcu Zaphod. Cum te numeşti?

Individul se uită la ei cu îndoială.

— Nu ştiu. De ce, crezi că ar trebui să am un nume? Mie mi se pare foarte ciudat să dau nume unor biete şi vagi percepţii senzoriale.

O invită pe Trillian să ia loc pe fotoliu. El se aşeză pe braţul fotoliului, Zarniwoop se sprijini rigid de masă şi Zaphod se întinse pe saltea.

— Măi să fie! exclamă Zaphod. Asta e scaunul puterii!

Se apucă să gâdile motanul.

— Ascultă, rosti Zarniwoop, trebuie să-ţi pun nişte întrebări.

— Bine, acceptă individul cu blândeţe. Dacă îţi place, îi poţi cânta motanului meu.

— I-ar plăcea asta? se miră Zaphod.

— Mai bine îl întrebi pe el.

— Vorbeşte?

— Nu mi-l amintesc să vorbească, dar în mine nu se poate avea încredere, replică individul.

Zarniwoop scoase câteva însemnări dintr-un buzunar.

— Şi-acum, întrebă el, tu conduci universul, nu?

— De unde să ştiu eu?

Zarniwoop bifă o însemnare de pe hârtie.

— De cât timp faci asta?

— Ah, rosti individul. Asta este o întrebare despre trecut, nu-i aşa?

Zarniwoop se uită nedumerit la el. Nu era chiar răspunsul

pe care îl aştepta.

— Da, confirmă el.

— De unde să ştiu eu dacă trecutul nu e doar o ficţiune menită să contabilizeze discrepanţa dintre senzaţiile mele fizice imediate şi starea mea de spirit?

Zarniwoop făcu ochii mari. Din hainele ude începuseră să-i iasă fuioare de abur.

— Deci ăsta e genul tău de răspuns la toate întrebările?

Gazda se grăbi să-i răspundă:

— Eu spun ceea ce îmi trece prin minte să spun când cred că aud lumea spunând diverse lucruri. Mai multe nu pot spune.

Zaphod izbucni în râs.

— Beau pentru asta, zise el şi scoase o sticlă de Janx Spirit.

Sări de pe saltea şi-i dădu sticla conducătorului universului, care o luă cu vădită plăcere.

— Bine le zici, mare conducător, continuă Zaphod. Le spui aşa cum sunt.

— Nu, ascultă-mă, interveni Zarniwoop, la tine vine lumea, nu? În nave…

— Cred că da, răspunse individul şi-i dădu sticla lui Trillian.

— Şi lumea îţi cere să iei decizii în locul ei? insistă Zarniwoop. Decizii legate de vieţile fiinţelor, de planete, de economii, de războaie, de tot ce se întâmplă acolo, în univers?

— Acolo? se miră individul. Acolo unde?

— Acolo! strigă Zarniwoop, arătând spre uşă.

— De unde ştii că e ceva acolo? Uşa e închisă.

Ploaia continua să bată în acoperiş. Înăuntrul barăcii era cald.

— Dar ştii că e un întreg univers acolo afară! ţipă Zarniwoop. Nu te poţi deroga de responsabilităţile tale spunând că ele nu există!

Conducătorul universului se gândi mult timp la asta, în vreme ce Zarniwoop tremura de mânie.

— Eşti foarte sigur de faptele tale, zise el într-un târziu. Eu n-aş putea avea încredere în gândirea unui individ care ia universul – dacă există vreunul – ca pe ceva dat.

Zarniwoop continuă să tremure, dar rămase tăcut.

— Eu decid doar în privinţa universului meu, continuă individul cu voce înceată. Universul meu înseamnă ochii şi urechile mele. Orice altceva este doar un zvon.

— Dar nu crezi în nimic?

Insul ridică din umeri şi luă motanul de jos.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Nu înţelegi că tot ceea ce decizi tu în baraca asta a ta afectează viaţa şi soarta a milioane de creaturi? Toată povestea asta este o greşeală monstruoasă!

— Nu ştiu. Eu n-am cunoscut niciodată creaturile astea despre care vorbeşti. Şi bănuiesc că nici tu. Ele există doar în cuvintele pe care le auzim. Este o prostie să afirmi că ştii ce se întâmplă cu alte fiinţe. Doar ele pot şti, asta dacă există. Au propriul univers de ochi şi urechi.

Trillian interveni:

— Cred că mă duc puţin până afară.

Plecă şi ieşi în ploaie.

— Crezi că există alte fiinţe? insistă Zarniwoop.

— N-am nicio opinie. De unde să ştiu?

— Mai bine aş vedea ce a păţit Trillian, zise Zaphod, după care se furişă şi el afară.

Ajuns afară, îi spuse:

— Cred că universul e pe mâini destul de bune, nu?

— Foarte bune, îl aprobă Trillian.

Porniră să se plimbe în ploaie. Înăuntru, Zarniwoop continuă:

— Dar nu înţelegi că aceste fiinţe trăiesc sau mor doar în funcţie de cuvântul tău?

Conducătorul universului aşteptă până ce nu mai putu.

Când auzi mugetul slab al motoarelor navei, răspunse ca să acopere zgomotul acestora:

— N-are nimic de-a face cu mine. Eu nu sunt implicat în vieţile fiinţelor. Domnul ştie că nu sunt un individ crud.

— Ah! lătră Zarniwoop. Ai spus „Domnul”. Crezi în ceva!

— Motanul meu, răspunse benign interlocutorul lui, apucând animalul şi mângâindu-l. Eu îi spun Domnul. Sunt drăguţ cu el.

— Bine, zise Zarniwoop, nevrând să lase ocazia să-i scape din mână. De unde ştii că el există? De unde ştii că el te cunoaşte ca fiind drăguţ sau doar se bucură de ceea ce socoteşte a fi drăgălăşenia ta?

— Nu ştiu, răspunse individul cu un zâmbet. Habar n-am. Pur şi simplu mă satisface că mă comport într-un anume mod faţă de ceea ce pare a fi un motan. Tu te comporţi altfel? Te rog, cred că am obosit.

Zarniwoop scoase un oftat greu de insatisfacţie şi privi în jur.

— Unde sunt ceilalţi doi? întrebă el brusc.

— Care ceilalţi doi? se miră conducătorul universului, aşezându-se la loc în fotoliu şi umplându-şi din nou paharul cu whisky.

— Beeblebrox şi fata! Cei doi care au fost aici!

— Nu-mi amintesc de nimeni. Trecutul este doar o ficţiune care trebuie socotită…

— Bagă-ţi-l undeva, aruncă Zarniwoop, după care ţâşni afară în ploaie.

Nu se vedea nici urmă de navă. Ploaia continua să biciuiască noroiul. Nu se vedea absolut niciun indiciu al locului în care fusese nava. Zarniwoop urlă în ploaie. Se răsuci pe călcâie, se înapoie în goană la baracă şi o descoperi încuiată.

Conducătorul universului moţăia uşor în fotoliul lui. După o vreme se jucă iarăşi cu creionul şi hârtia şi fu mai mult decât încântat când descoperi cum să facă însemnări cu

unul pe cealaltă. Afară se auzeau diverse zgomote, dar el habar n-avea dacă erau reale sau nu. Apoi vorbi cu masa timp de o săptămână ca să vadă cum avea aceasta să reacţioneze.

30

În acea noapte se iviră stelele, orbitoare în strălucirea şi claritatea lor. Ford şi Arthur merseseră pe jos mai mulţi kilometri decât fuseseră în stare să socotească şi în cele din urmă se opriră să se odihnească. Noaptea era răcoroasă şi îmbălsămată, aerul pur, iar dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Eteric complet tăcut.

O nemişcare încântătoare plutea deasupra lumii, un calm de o magie care se combina cu aroma discretă a pădurii, cu zumzetul molcom al insectelor şi cu lumina sclipitoare a stelelor ca să le calmeze sufletele învolburate. Însuşi Ford Prefect, care vizitase mai multe lumi decât putea socoti de-a lungul unei după-amiezi îndelungate, începea vag să se întrebe dacă nu cumva asta era cea mai frumoasă lume pe care o văzuse. Întreaga zi trecuseră printre dealuri şi văi înverzite, acoperite cu iarbă luxuriantă, flori cu parfum îmbătător şi copaci înalţi cu frunziş des, soarele îi încălzise, adierile de vânt îi răcoriseră, iar Ford Prefect îşi verificase dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Eteric la intervale de timp din ce în ce mai mari şi dovedise din ce în ce mai puţină iritare văzând tăcerea dispozitivului. Începea să creadă că-i place acolo.

În ciuda aerului răcoros, dormiră buştean amândoi şi confortabil în aer liber şi se treziră câteva ore mai târziu, odată cu roua depusă de zori, împrospătaţi, dar înfometaţi. Ford înghesuise nişte chiftele mici în săculeţul lui la

Milliways, aşa că îşi luară micul dejun înainte de a pleca mai departe.

Până atunci vagabondaseră pur şi simplu la întâmplare, însă acum porniră hotărâţi spre est, având sentimentul că, dacă ar fi trebuit să exploreze această lume, atunci era nevoie să aibă o idee clară de unde plecaseră şi încotro se îndreptau.

Cu puţin înaintea amiezii observară primul indiciu că lumea în care ajunseseră nu era nelocuită: o jumătate de faţă abia zărită printre copaci, urmărindu-i. Chipul dispăru în fracţiunea de secundă în care îl zăriră amândoi, dar imaginea cu care Ford şi Arthur rămaseră era cea a unei creaturi umanoide, curioasă să îi vadă, dar nu şi alarmată. O jumătate de oră mai târziu zăriră o altă faţă asemănătoare şi zece minute mai târziu o alta.

Un minut mai târziu ajunseră într-un luminiş mare şi încremeniră locului. În faţa lor, în mijlocul luminişului, se afla un grup de circa douăzeci şi cinci de femei şi bărbaţi. Stăteau nemişcaţi şi tăcuţi, privind spre Ford şi spre Arthur. În jurul unora dintre femei se hârjoneau câţiva copii, iar în spatele grupului se vedea un şir de colibe mici confecţionate din lut şi ramuri de copac.

Ford şi Arthur îşi ţinură respiraţia.

Cel mai înalt dintre bărbaţi avea puţin peste un metru şaizeci şi cinci. Erau cu toţii uşor gârboviţi, aveau braţe lungi şi frunţi teşite, ochi limpezi şi strălucitori, cu care se uitau fix la străini.

Văzând că nu aveau arme şi nu încercau să se apropie de ei, Ford şi Arthur se relaxară puţin. Pentru o vreme, cele două grupuri se uitară pur şi simplu unii la alţii, niciuna din părţi neîndrăznind să facă vreo mişcare. Băştinaşii păreau nedumeriţi din pricina intruşilor şi, chiar dacă nu dădeau semne de agresiune, nici nu păreau dornici de apropiere. Nu se întâmplă nimic.

Timp de două minute nu se întâmplă nimic. După alte

două minute, Ford decise că sosise vremea să treacă la acţiune.

— Salut, zise el.

Femeile îşi traseră copiii ceva mai aproape de ele. Bărbaţii abia dacă făcură vreo mişcare şi totuşi întreaga lor postură spunea limpede că salutul nu era binevenit – nu că ar fi fost respins categoric, ci doar nu era binevenit.

Unul dintre bărbaţi, care stătuse ceva mai în faţa grupului şi care părea liderul acestuia, păşi în faţă. Avea un chip liniştit şi calm, aproape senin.

— Ugghhhuuuggghhhrrr uh uh ruh uurgh, rosti el încet.

Arthur fu luat prin surprindere. Devenise atât de obişnuit să primească o traducere instantanee şi automată a tot ce auzea, prin intermediul peştelui Babel din ureche, încât încetase de mult să mai fie conştient de asta. Acum îşi aminti de prezenţa lui, tocmai pentru că nu înţelegea nimic. Prin cotloanele întunecate ale minţii sale păreau să circule nişte umbre de înţelegere, dar nu exista nimic ferm de care să se agaţe. Bănuia, de altfel corect, aşa cum se mai întâmplă, că aceşti oameni nu îşi dezvoltaseră decât un limbaj rudimentar şi de aceea peştele Babel nu avea cum să-l ajute. Privi spre Ford, care avea infinit mai multă experienţă în astfel de chestiuni.

— Cred că ne întreabă dacă nu ne-ar deranja să o luăm pe la marginea satului, rosti el printre dinţi.

O clipă mai târziu, un gest venit din partea creaturii umanoide păru să-i confirme bănuiala.

— Ruurggghhhh urrgggh; urgh urgh (uh ruh) rruurruuh ug, continuă creatura-om.

— Ideea generală, zise Ford, din câte îmi dau seama, este că suntem bineveniţi să ne continuăm călătoria oricum vrem, dar dacă ocolim satul ăsta în loc să trecem prin el, ar fi cu toţii foarte fericiţi.

— Deci ce facem?

— Cred că îi facem fericiţi, răspunse Ford.

Încet şi cu mare prudenţă, ocoliră perimetrul luminişului. Acţiunea păru să fie bine primită de băştinaşi, care se înclinară vag în direcţia lor, apoi îşi continuară treburile.

Ford şi Arthur merseră mai departe prin pădure. La câteva sute de metri distanţă de luminiş dădură brusc peste o mică stivă de fructe chiar în calea lor – fructe de pădure care semănau izbitor cu murele şi afinele şi fructe cu coaja verde şi cărnoasă, semănând bine cu perele.

Până atunci evitaseră să se atingă de fructele văzute, deşi copacii şi arbuştii erau încărcaţi cu ele.

— Hai să privim chestia asta aşa, rosti Ford Prefect. Fructele şi legumele de pe planetele bizare te fac să trăieşti sau te omoară. Aşadar, punctul de la care trebuie să începi să te joci cu ele este acela în care vei muri dacă nu o faci. Aşa rămâi în viaţă. Secretul autostopismului sănătos este să consumi mâncare nesănătoasă.

Se uitară bănuitori la grămada care stătea în calea lor. Arăta atât de bine, că aproape îi făcea să se simtă ameţiţi de foame.

— Hai să privim lucrurile altfel, propuse Ford. Ăă…

— Da? făcu Arthur.

— Încerc să găsesc o cale de a privi aceste fructe astfel încât să le mâncăm, replică Ford.

Razele soarelui ascuns de frunzele copacilor luceau pe cojile ademenitoare ale chestiilor care semănau cu nişte pere. Chestiile care semănau cu nişte mure şi nişte căpşune erau mai grase şi mai coapte decât orice văzuse Arthur vreodată, inclusiv în reclamele la îngheţată.

— Ce-ar fi să le mâncăm şi să ne gândim la asta după aceea? propuse el.

— Poate că asta vor şi ei să facem.

— Bine, atunci să privim lucrurile astfel…

— Până acum sună bine.

— Sunt acolo ca noi să le mâncăm. Ori e de bine, ori e de rău, ori vor să ne hrănească, ori vor să ne otrăvească. Dacă

sunt otrăvitoare şi nu le mâncăm, ne vor ataca altfel. Dacă nu le mâncăm, pierdem oricum.

— Îmi place cum gândeşti, zise Ford. Şi acum, mănâncă un fruct.

Ezitând, Arthur apucă una dintre chestiile care semănau cu o pară.

— Întotdeauna am crezut asta despre povestea cu grădina Raiului, zise Ford.

— Ce?

— Grădina Raiului. Copac. Măr. Muşcătura aia, îţi aminteşti?

— Da, bineînţeles că da.

— Personajul Dumnezeu pune un măr în mijlocul unei grădini şi spune: „Faceţi ce vreţi, prieteni, dar nu mâncaţi mărul.” Surprize, surprize, ăia îl mănâncă şi el sare din spatele unui tufiş strigând „V-am prins!” N-ar fi contat deloc dacă ăia nu l-ar fi mâncat.

— De ce nu?

— Deoarece, dacă ai de-a face cu cineva care are mentalitatea că e distractiv să momeşti oamenii cu lucruri sub care se ascund scorpioni sau păianjeni, trebuie să fii perfect conştient că acel cineva nu va renunţa niciodată. Până la urmă va pune laba pe tine.

— Ce naiba tot vorbeşti acolo?

— Nu contează, mănâncă fructul.

— Ştii, locul ăsta chiar seamănă cu grădina Raiului.

— Mănâncă fructul.

— Şi sună ca ea.

Arthur muşcă din chestia care semăna cu o pară.

— Este o pară, rosti el.

Câteva clipe mai târziu, după ce consumară grămada de fructe, Ford Prefect se răsuci pe călcâie şi strigă:

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult, aţi fost foarte amabili.

Apoi îşi continuară amândoi drumul.

Pe parcursul următorilor optzeci de kilometri spre est, continuară să găsească din când în când fructe în calea lor. Deşi o dată sau de două ori zăriră silueta unei creaturi umanoide printre copaci, nu luară niciodată legătura direct cu ea. Hotărâră că le place această specie de fiinţe care lăsau clar să se vadă că vor să fie lăsate în pace.

Fructele încetară după optzeci de kilometri, deoarece acolo începea marea. Nefiind presaţi de timp, construiră o plută şi traversară marea. Apa era relativ calmă, lată de circa nouăzeci de kilometri, aşa că avură parte de o traversare rezonabil de plăcută şi ajunseră într-un ţinut cel puţin la fel de plăcut precum cel pe care îl părăsiseră.

Pe scurt, viaţa era ridicol de uşoară şi, cel puţin pentru o vreme, fură în stare să se descurce cu problema lipsei de ţel şi cu cea a izolării, hotărând să le ignore. Când dorul de companie urma să devină copleşitor, ştiau unde puteau să găsească aşa ceva, dar deocamdată erau fericiţi să ştie că golgafrinchamii se găseau la sute de kilometri în spatele lor.

În ciuda acestui fapt, Ford Prefect începu din nou să-şi folosească mai des dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Eteric. O singură dată recepţionă un semnal, dar era atât de slab şi venea de la o asemenea distanţă, încât acest lucru îl deprimă mai mult decât tăcerea care continua să se manifeste nestingherită în jurul lor.

Dintr-un moft, virară spre nord. După săptămâni de călătorie ajunseră la altă mare, construiră o nouă plută şi o traversară. De această dată traversarea fu mai grea, întrucât clima devenea mai rece. Arthur bănuia că în Ford Prefect exista un sâmbure de masochism – dificultatea crescândă a călătoriei părea să-i ofere un sentiment al atingerii unui obiectiv, sentiment care altfel îi lipsea. Mergea neobosit înainte.

Drumul spre nord îi duse într-o zonă de teren muntos de

o sălbăticie şi frumuseţe răpitoare. Piscurile imense, zdrenţuite şi acoperite de zăpadă, le răvăşeau simţurile. Frigul începea să le intre în oase.

Se înfăşurară în piei de animal şi blănuri pe care Ford le dobândi printr-o tehnică deprinsă demult de la o pereche de călugări ex-Pralite, care conduceau o staţiune de surfing-mental pe dealurile de pe Hunian.

Galaxia este împânzită cu călugări ex-Pralite, toţi la fel, deoarece tehnicile de control psihic ale Ordinului au evoluat ca o formă de devoţiune şi sunt realmente senzaţionale – şi un număr extraordinar de călugări părăsesc ordinul imediat ce şi-au terminat instruirea devoţională şi chiar înainte de a depune jurământul de a rămâne încuiaţi în mici cuşti de metal pentru tot restul vieţii lor.

Tehnica lui Ford constă în principal în încremenirea pe loc pentru o vreme şi adoptarea unui zâmbet senin. După un timp, un animal – poate o căprioară – se iveşte dintre copaci şi se uită curios la el. Ford continuă să zâmbească, cu ochi moi şi strălucitori, părând să radieze o iubire profundă şi universală, o iubire care îmbrăţişează toată creaţia. O tăcere minunată coboară asupra peisajului înconjurător, paşnică şi senină, emanând în întregime din omul transfigurat. Atunci căprioara se apropie încet, pas cu pas, până ce aproape ajunge să îl mângâie pe Ford cu botul, moment în care Ford Prefect întinde braţele şi îi rupe gâtul.

— Controlul feromonilor, mi-a explicat el că se numeşte această tehnică. Trebuie doar să ştii cum să generezi mirosul adecvat.

31

La câteva zile după ce au ajuns în acel ţinut montan, Ford şi Arthur dădură peste un ţărm care se întindea în diagonală în faţa lor, dinspre sud-vest spre nord-est, un ţărm de o grandoare monumentală: creste maiestuoase şi adânci, fiorduri de gheaţă ca nişte pumnale în aer.

Timp de alte două zile se târâră şi se căţărară peste stânci şi gheţari, şocaţi de atâta frumuseţe.

— Arthur! strigă brusc Ford.

Era după-amiaza celei de-a doua zile. Arthur şedea pe o stâncă înaltă şi urmărea marea gemând şi spărgându-se de promontoriile zdrenţuite.

— Arthur! strigă Ford din nou.

Arthur privi în direcţia din care se auzise vocea lui Ford, purtată uşor de vânt.

Ford se dusese să examineze un gheţar. Arthur îl găsi acolo, ghemuit lângă peretele solid de gheaţă albastră. Tremura din pricina emoţiei. Privirea i se ridică spre Arthur.

— Priveşte, exclamă el. Priveşte!

Arthur privi. Văzu peretele solid de gheaţă albastră.

— Mda, rosti el. E un gheţar. Am mai văzut aşa ceva.

— Nu, zise Ford. Te-ai uitat la el, dar nu l-ai văzut. Priveşte.

Ford arăta undeva adânc, spre inima gheţii.

Arthur se zgâi, dar nu zări altceva decât nişte umbre vagi.

— Dă-te un pic înapoi şi priveşte din nou, îi explică Ford.

Arthur se dădu înapoi şi privi din nou.

— Nţţ, făcu el, ridicând din umeri. Ce ar trebui să caut?

Brusc, văzu.

— Acum vezi?

Vedea.

Gura vru să spună ceva, dar creierul hotărî că n-avea

nimic de spus încă, aşa că o închise la loc. Apoi creierul începu să priceapă problema la care ochii se uitau, dar în cursul acţiunii pierdu controlul asupra gurii, care se căscă la loc. Încă o dată câştigând controlul asupra fălcilor, creierul pierdu controlul asupra mâinii stângi, care ţâşni înainte într-o manieră necontrolată. Preţ de o secundă şi ceva, creierul încercă să prindă mâna stângă fără a renunţa la controlul asupra gurii şi încercă simultan să se gândească la chestia îngropată în gheaţă, motiv pentru care slăbi controlul asupra picioarelor şi Arthur căzu în fund pe sol.

Chestia care provocase toată această tulburare neuronală era o reţea de umbre în gheaţă, aflate la aproximativ cincizeci de centimetri sub suprafaţă. Privite din unghiul potrivit, formele se transformau în caracterele solide ale unui alfabet extraterestru, fiecare literă fiind înaltă cam de un metru. Iar pentru cei care, ca şi Arthur, nu ştiau să citească în magratheană, deasupra literelor se vedea conturul unui chip care atârna în gheaţă.

Era un chip bătrân, subţire şi distins, îngrijorat, dar nu dezagreabil. Era chipul omului care câştigase un premiu pentru proiectarea liniei de coastă pe care Ford şi Arthur conştientizau acum că stau.

32

Un nechezat subţire se ridică în aer. Nechezatul se învârti şi urlă printre copaci, deranjând veveriţele. Câteva păsări îşi luară dezgustate zborul. Zgomotul dansă şi se furişă în jurul luminişului. Chiuia, se repezea răguşit şi, în general, irita.

Căpitanul se uita însă la cimpoierul singuratic cu un ochi indulgent. Cu greu putea fi pacea lui tulburată de ceva. Într-

adevăr, după ce în sfârşit acceptase pierderea minunatei sale băi în timpul acelei experienţe neplăcute din mlaştină, cu câteva luni în urmă, începuse să îşi privească noua lui viaţă cu veselie. În miezul unei pietre mari din mijlocul luminişului fusese scobită o copaie, iar căpitanul se bălăcea zilnic în ea, în vreme ce asistenţii turnau apă peste el. Trebuie spus că nu era vorba de apă caldă, căci nimeni nu reuşise să depisteze încă un sistem de a o încălzi. Nu conta, o astfel de descoperire avea să se petreacă, iar între timp echipe de cercetaşi căutau departe, în zonele învecinate, un izvor termal, preferabil unul ascuns în mod plăcut într-o zonă înfrunzită, iar dacă s-ar fi găsit în apropierea unei mine de săpun – cu atât mai bine. Celor care spuneau că au senzaţia că săpunul nu se găseşte în mine, căpitanul le sugera că poate senzaţia era provocată de faptul că nu căutaseră suficient de atent, iar această idee fusese până la urmă acceptată, nu fără ezitări.

Nu, viaţa era foarte plăcută, iar lucrul cel mai bun în privinţa asta era acela că, odată cu descoperirea izvorului termal şi cu anunţul – reverberat peste dealuri şi văi – de localizare a minei de săpun şi de producere a cinci sute de calupuri pe zi, viaţa avea să devină şi mai plăcută. Era foarte important să existe lucruri pe care să le aştepţi cu nerăbdare.

Odată cu cimpoiul se auzeau plânsete, scârţâituri, alte plânsete, urlete, claxoane, chiţăituri, toate intensificând plăcerea deja considerabilă a căpitanului la gândul că în orice moment zgomotele puteau înceta: un alt lucru pe care îl aştepta cu nerăbdare.

Se întrebă ce altceva putea fi mai plăcut? Ei bine, multe lucruri: roşul şi auriul copacilor acum, că se apropia toamna; clănţăneala paşnică a foarfecilor la câţiva paşi de baia lui, unde vreo doi frizeri îşi exersau talentele pe un director artistic care moţăia şi pe asistentul acestuia; reflexiile strălucitoare ale razelor solare pe cele şase

telefoane sclipitoare, aliniate la marginea băii scobite în piatră. Singurul lucru mai drăguţ decât un telefon care nu suna tot timpul (sau deloc) era şase telefoane care nu sunau tot timpul (sau chiar deloc).

Iar cel mai drăguţ era murmurul fericit al sutelor de oameni care se strângeau încet în luminiş în jurul lui, ca să urmărească şedinţa de comitet de după-amiază. Căpitanul dădu jucăuş un ghiont răţuştii de cauciuc. Şedinţele de comitet de după-amiază erau favoritele lui.

Şi alţi ochi urmăreau cum se strâng mulţimile. Sus, într-un copac de la marginea luminişului, se cuibărea Ford Prefect, întors de scurtă vreme de pe teritorii străine. După călătoria lui de şase luni, Ford era zvelt şi sănătos, ochii îi sclipeau, barba îi era deasă, iar chipul la fel de bronzat ca al unui solist de muzică country-rock. Corpul îi era învelit cu o piele de căprioară.

El şi Arthur Dent îi urmăreau pe golgafrinchami de aproape o săptămână, iar Ford decisese că sosise vremea să agite spiritele un pic.

Luminişul era plin acum. Sute de bărbaţi şi femei se lungiseră pe jos, discutând, mâncând fructe, jucând cărţi şi în general simţindu-se bine şi relaxaţi. Costumele de zbor le erau murdare şi pe alocuri rupte, însă frizurile le stăteau impecabil. Ford constatase cu nedumerire că mulţi îşi îndesaseră frunze în costume şi se întrebase dacă nu cumva asta era o măsură de izolare faţă de iarna care se apropia. Ochii i se îngustară. Doar nu-i apucase brusc pe toţi interesul faţă de botanică, nu?

În miezul acestor speculaţii, vocea căpitanului se înălţă pe fundalul zgomotului indefinit de voci.

— Bine, rosti el. Aş vrea să aduc această şedinţă la un soi de ordine, dacă se poate. Acceptă toată lumea? Zâmbi cu veselie. Peste un minut. Când veţi fi cu toţii gata.

Discuţiile se stinseră treptat şi în luminiş se instaură

liniştea, cu excepţia cimpoierului, care părea să se fi cufundat într-un soi de univers muzical sălbatic şi nelocuit, al lui personal. Câţiva dintre cei aflaţi în imediata lui vecinătate aruncară cu frunze în el. Motivul unui asemenea gest îi scăpă lui Ford Prefect pe moment.

Câţiva oameni se adunaseră în jurul căpitanului şi unul dintre ei se pregătea în mod clar să vorbească. Făcu asta ridicându-se în picioare, dregându-şi glasul şi apoi privind pierdut în distanţă, ca pentru a semnala mulţimii că avea să fie alături de ea într-un minut. Bineînţeles că mulţimea reacţionă imediat şi toţi ochii se întoarseră către vorbitor.

Urmă o clipă de tăcere, socotită de Ford a fi cel mai potrivit moment dramatic pentru a intra în scenă. Omul se întoarse să vorbească.

Ford se lăsă să cadă din copac.

— Salut tuturor, rosti el.

Mulţimea se răsuci instantaneu.

— Oh, dragul meu prieten, rosti căpitanul cu voce tare. Ai ceva chibrituri la tine? Sau o brichetă? Orice de genul ăsta?

— Nu, răspunse Ford, părând uşor dezumflat.

Nu se pregătise pentru aşa ceva. Decise să abordeze subiectul cu ceva mai multă tărie.

— Nu, nu am chibrituri, răspunse el. În loc de asta, vă aduc veşti…

— Păcat, rosti căpitanul. Am rămas toţi fără aşa ceva. N-am mai apucat o baie fierbinte de săptămâni bune.

Ford refuză să se lase atras într-o asemenea discuţie.

— Vă aduc veşti, repetă el, despre o descoperire care s-ar putea să vă intereseze.

— Este pe agenda de zi? se interesă individul pe care îl întrerupsese Ford.

Ford emise un zâmbet de cântăreţ country-rock.

— Hai, să fim serioşi, răspunse el.

— Păi, îmi pare rău, rosti individul cu încăpăţânare, însă vorbind în calitatea mea de consultant în management cu

mulţi ani de activitate în spate, trebuie să insist asupra importanţei păstrării ordinii de zi.

Ford privi peste întreaga adunare.

— Să ştiţi că e nebun, zise el. Asta e o planetă preistorică.

— Adresaţi-vă scaunului! strigă consultantul în management.

— Nu există un scaun, explică Ford, ci doar o stâncă.

Consultantul în management decise că situaţia trebuia rezolvată prin testarea apelor.

— Păi, să-i spunem atunci scaun, rosti el.

— De ce să nu-i spunem stâncă?

— Este clar că dumneata nu ai nici cea mai vagă idee despre metodele moderne de afaceri, zise consultantul în management, nerenunţând la testarea apelor în favoarea clasicei maniere de a răcni la oponent.

— Iar dumneata habar n-ai unde te afli, zise Ford.

O fată cu voce stridentă sări în picioare şi îşi folosi această voce:

— Voi doi, tăceţi din gură! Vreau să depun pe masă o moţiune.

— Adică vrei să betonezi o moţiune, interveni un frizer.

— Ordine, ordine! ţipă consultantul în management.

— Bine, ripostă Ford, hai să vedem ce faceţi.

Se aşeză pe sol, ca să vadă cât de mult îşi putea păstra răbdarea. Căpitanul scoase un soi de zgomot împăciuitor, ca un strănut.

— Aş vrea să chem la ordine, zise el cu voce amabilă, cea de-a cinci sute şaptezeci şi treia şedinţă a comitetului de colonizare de pe Fintlewoodlewix…

„Zece secunde”, îşi spuse Ford, sărind la loc în picioare.

— Este o tâmpenie, exclamă el. Cinci sute şaptezeci şi trei de şedinţe de comitet şi încă n-aţi descoperit focul!

— Dacă v-aţi deranja, îl întrerupse fata cu voce stridentă, să examinaţi foaia de agendă…

— Piatra de agendă, ciripi vesel frizerul.

— Mersi, am înţeles asta prea bine, mormăi Ford.

— …veţi… vedea… continuă fata cu fermitate, că am primit astăzi un raport al Sub-Comitetului Frizerilor de Dezvoltare a Focului.

— Oh… ah, rosti frizerul cu o privire sfioasă recunoscută în galaxia întreagă ca însemnând „Ăă, atunci ne vedem marţea viitoare?”

— Bine, rosti Ford, întorcându-se spre el. Ce ai făcut dumneata? Ce ai de gând să faci? Care sunt ideile dumitale privind dezvoltarea focului?

— Păi, nu ştiu, răspunse frizerul. Nu mi s-au dat decât două beţe…

— Şi ce ai făcut cu ele?

Nervos, frizerul pescui ceva din buzunarul de sus al costumului şi îi dădu lui Ford rezultatele muncii sale. Ford le ridică la înălţime, ca să le vadă toată lumea.

— Pensete curbe, zise el.

Mulţimea izbucni în aplauze.

— Nu contează, replică Ford. Nici Roma n-a fost arsă într-o singură zi.

Mulţimea n-avea nici cea mai vagă idee la ce făcea el referire, dar îi plăcu remarca. Ford primi aplauze.

— Ei, bineînţeles că sunteţi complet naiv, zise fata. Când ai lucrat în marketing la fel de mult ca mine, ştii că înainte de dezvoltarea oricărui produs nou, acesta trebuie cercetat bine. Trebuie să descoperim ce vor oamenii de la foc, cum se raportează la el, ce soi de imagine are focul pentru ei.

Mulţimea se încordă. Se aştepta la ceva minunat de la Ford.

— Bagă-ţi-l în nas, rosti el.

— Exact genul ăsta de lucruri trebuie să aflăm, insistă fata. Oare vor oamenii un foc care să se potrivească nazal?

— Vreţi? întrebă Ford.

— Da! strigară unii.

— Nu! răspunseră veseli alţii.

Habar n-aveau, credeau doar că este ceva măreţ.

— Şi roata, interveni căpitanul. Cum rămâne cu chestia asta cu roata? Pare un proiect teribil de interesant.

— Ah, exclamă fata. Ei bine, aici întâmpinăm ceva dificultăţi.

— Dificultăţi? se miră Ford. Dificultăţi? Cum adică, dificultăţi? Este cea mai simplă maşinărie din întregul univers!

Fata de la marketing îl străpunse cu o privire veninoasă.

— Bine, domnule Ştie-Tot, rosti ea. Fiindcă eşti atât de deştept, spune-ne tu ce culoare să aibă.

Mulţimea izbucni în delir. Unu la zero pentru echipa gazdă, îşi zise ea. Ford ridică din umeri şi se aşeză la loc, pe sol.

— Pe atotputernicul Zarquon, zise el. N-aţi făcut niciunul dintre voi nimic?

Ca pentru a i se răspunde la întrebare, dinspre intrarea în luminiş se auzi un zgomot brusc. Mulţimii nu-i venea să creadă ce bine se distra în această după-amiază. În luminiş pătrunse o echipă de circa o duzină de bărbaţi echipaţi în rămăşiţele uniformelor aparţinând Regimentului 3 Golgafrincham. Cam jumătate dintre ei erau înarmaţi cu arme Omoară-Şi-Anihilează, în vreme ce restul aveau suliţe, care se loveau una de alta în timpul mersului. Indivizii păreau bronzaţi, sănătoşi, îngrozitor de epuizaţi şi ameţiţi. Se opriră ezitând şi bătură din picior ca să atragă atenţia. Unul dintre ei se prăbuşi la pământ şi nu se mai mişcă.

— Căpitanule, domnule! ţipă Numărul Doi – căci el era liderul soldaţilor – cer permisiunea să raportez, domnule!

— Da, în regulă, Numărul Doi, bine ai venit înapoi şi alte alea. Aţi găsit vreun izvor fierbinte? întrebă căpitanul plin de speranţă.

— Nu, domnule!

— M-am gândit eu că n-o să găsiţi.

Numărul Doi trecu prin mulţime şi dădu onorul în faţa stâncii de baie.

— Am descoperit un alt continent!

— Când s-a întâmplat asta?

— Se află dincolo de mare... explică Numărul Doi, îngustându-şi ochii. Către est!

— Ah.

Numărul Doi se întoarse cu faţa către mulţime. Ridică arma deasupra capului. Acum o să se ivească ceva măreţ, îşi zise mulţimea.

— I-am declarat continentului război!

Chiote sălbatice de satisfacţie izbucniră din toate colţurile luminişului – chestia asta depăşea toate aşteptările.

— Staţi o clipă, ţipă Ford Prefect. Staţi o clipă!

Sări în picioare şi ceru atenţia tuturor. După o vreme o obţinu sau cel puţin obţinu ceea ce semăna a tăcere cât mai mult posibil în circumstanţele date, circumstanţe în care cimpoierul se apucase deja să compună spontan un imn naţional.

— Trebuie oare să-l ţinem pe cimpoier între noi? se repezi Ford.

— Oh, da, răspunse căpitanul. I-am dat o bursă.

Ford se gândi să supună această idee dezbaterii, dar decise repede că asta însemna să stârnească un roi de viespi. În loc de asta, aruncă o piatră bine cântărită spre cimpoier şi se întoarse cu faţa spre Numărul Doi.

— Război? întrebă el.

— Da!

Numărul Doi se uită dispreţuitor la Ford Prefect.

— Pe continentul învecinat?

— Da! Război total! Război care să pună capăt tuturor războaielor!

— Dar încă nu trăieşte nimeni acolo!

Ah, interesant, îşi spuse mulţimea, bun argument.

Privirea Numărului Doi rămase netulburată. Din acest punct de vedere, ochii lui semănau cu doi ţânţari care plutesc hotărâţi la şase centimetri de nas şi refuză să se dea la o parte când sunt goniţi de mână, ziare sau pliciuri de muşte.

— Ştiu asta, zise el, dar într-o zi va trăi cineva! Aşa că am lăsat acolo un ultimatum cu termen nelimitat.

— Ce?

— Şi am aruncat în aer câteva instalaţii militare.

Căpitanul ieşi puţin în afara stâncii de baie.

— Instalaţii militare, Numărul Doi? se miră el.

Pentru o clipă, ochii ezitară.

— Da, domnule. Mai exact, instalaţii cu potenţial militar. Mă rog… copaci.

Momentul de nesiguranţă trecu – şi privirea lui şfichiui mulţimea ca un bici.

— Şi am interogat o gazelă! tună el.

Îşi agită în mod inteligent arma Omoară-Şi-Anihilează şi mărşălui prin nebunia care erupse în rândurile mulţimii extaziate. Nu reuşi să facă decât câţiva paşi înainte de a fi ajuns din urmă şi ridicat pe umeri pentru un tur de onoare împrejurul luminişului.

Ford se aşeză şi începu să adune mai multe pietre laolaltă.

— Şi ce altceva aţi mai făcut? întrebă el după ce momentul de sărbătorire se sfârşi.

— Am început o cultură, răspunse fata de la marketing.

— Ah, nu zău? făcu Ford.

— Zău. Unul dintre producătorii noştri de film pregăteşte deja un documentar fascinant despre oamenii peşterilor din partea locului.

— Nu sunt oameni ai peşterilor.

— Arată ca nişte oameni ai peşterilor.

— Trăiesc în peşteri?

— Păi…

— Trăiesc în colibe.

— Poate că şi-au redecorat peşterile, strigă un oarecare din mulţime.

Ford se întoarse mânios spre individ.

— Foarte amuzant, rosti el. Aţi observat însă că oamenii aceia mor pe capete?

În timpul călătoriei înapoi, Ford şi Arthur dăduseră peste două sate în paragină şi peste cadavrele multor băştinaşi în păduri, acolo unde se târâseră ca să moară. Cei care încă trăiau păreau loviţi de ceva şi fără vlagă, ca şi cum ar fi suferit mai degrabă de o maladie a sufletului decât a trupului. Se deplasau împleticit şi cu o tristeţe infinită. Li se furase viitorul.

— Mor pe capete! repetă Ford. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Ăă… că nu ar trebui să le vindem asigurări de viaţă? strigă iar acelaşi oarecare.

Ford nu îl luă în seamă şi se adresă întregii mulţimi:

— Puteţi încerca să înţelegeţi că acele fiinţe au început să moară din clipa în care am ajuns noi aici!?

— De fapt, chestia asta pică nemaipomenit de bine în film, rosti fata de la marketing. Oferă exact acel dramatism realist care reprezintă piatra de rezistenţă a unui documentar cu adevărat mare. Producătorul este foarte devotat acestui lucru.

— Ar trebui să fie, mormăi Ford.

— Bănuiesc că următorul documentar va fi despre tine, căpitane, zise fata, întorcându-se ca să se adreseze căpitanului, care începuse să moţăie.

— Oh, chiar aşa? rosti căpitanul, brusc readus la viaţă. Dar asta e îngrozitor de drăguţ.

— Are o abordare personală în privinţa asta, să ştiţi, despre povara responsabilităţii, despre singurătatea celui de la comandă…

Căpitanul scoase o serie de „hmmm”-uri şi „ah”-uri preţ de o clipă şi ceva.

— Mă rog, eu n-aş accentua din cale afară o asemenea abordare, să ştii, rosti el în cele din urmă. Nimeni nu e singur când are o raţă de cauciuc.

Ridică răţuşca de jucărie din apă şi mulţimea o ovaţionă apreciativ.

În tot acest timp, consultantul în management păstrase o tăcere de piatră, cu buricele degetelor apăsate pe tâmple, ca să arate că el unul aştepta şi avea să aştepte toată ziua dacă era nevoie. În acel moment decise că nu era nevoie să aştepte toată ziua şi că putea pretinde pur şi simplu că ultima jumătate de oră nu avusese loc. Se ridică în picioare.

— Dacă ne-am putea concentra o clipă, rosti el testând apele, pe subiectul politicii fiscale…

— Politica fiscală! izbucni Ford Prefect. Politica fiscală!!!?

Consultantul în management îi aruncă o privire nimicitoare.

— Politica fiscală… repetă el. Exact asta am spus.

— De unde aţi putea avea bani, dacă niciunul dintre voi nu produce nimic? Să ştiţi că banii nu cresc în copaci.

— Dacă îmi veţi permite să continui…

Ford dădu din cap a lehamite.

— Mulţumesc. De vreme ce acum câteva săptămâni am decis să adoptăm frunza ca monedă oficială, am devenit, bineînţeles, cu toţii putred de bogaţi.

Ford se holbă nevenindu-i să creadă la inşii care scoteau murmure apreciative la adresa acestei idei şi mângâiau cu lăcomie grămezile de frunze care le umpleau costumele.

— Numai că, din această pricină, continuă consultantul în management, am dat peste o mică problemă inflaţionistă ca urmare a nivelului ridicat de disponibilitate a frunzelor, ceea ce înseamnă, cred eu, că rata curentă de schimb a ajuns undeva la trei păduri medii contra unei alune de pe navă.

Dinspre mulţime se auziră murmure de alarmă. Consultantul în management făcu semn ca mulţimea să se

calmeze.

— Ca atare, pentru rezolvarea acestei probleme şi pentru aprecierea efectivă a frunzei, ne vom angaja într-o campanie de desfoliere masivă şi… ăă… vom arde toate pădurile. Cred că veţi fi cu toţii de acord că e o mutare de bun-simţ în actualele circumstanţe.

Mulţimea păru nesigură în privinţa acestei idei preţ de o secundă şi ceva, până când un oarecare scoase în evidenţă faptul că o asemenea acţiune avea să mărească valoarea frunzelor din buzunarele tuturor, în acel moment mulţimea scoase chiote de încântare şi începu să-l ovaţioneze în picioare pe consultantul în management. Contabilii abia aşteptau o toamnă profitabilă.

— Sunteţi nebuni cu toţii, rosti Ford Prefect. Sunteţi buni de dus la ospiciu, sugeră el. Sunteţi doar o grămadă de cretini, mai aruncă apoi.

Valul opiniei populare se întorcea împotriva lui. Ce începuse ca o distracţie nemaipomenită se transformase, în opinia mulţimii, într-un abuz de încredere, iar cum acest abuz era îndreptat în principal împotriva ei, oamenii se revoltau.

Sesizând schimbarea de atitudine, fata de la marketing se repezi asupra lui.

— Poate că ar fi bine să te întrebăm ce ai făcut tu în toate aceste luni? Tu şi celălalt intrus aţi lipsit chiar din ziua în care am ajuns.

— Am fost într-o călătorie, răspunse Ford. Am plecat departe, încercând să descoperim ceva despre această planetă.

— Oh, rosti fata cu voce dură, mie chestia asta nu mi se pare prea productivă.

— Nu? Păi, atunci mă tem că am nişte veşti pentru tine, dulceaţă. Am descoperit viitorul acestei planete.

Ford aşteptă efectul declaraţiei lui. Nu se făcu remarcat niciunul. Habar n-aveau ce le spunea el. Ca atare, continuă:

— Nu contează nici măcar cât o pereche de rinichi putrezi de dingo ce veţi alege să faceţi de acum înainte. Puteţi arde pădurile, puteţi face orice, nu va conta nimic. Istoria voastră viitoare s-a întâmplat deja.

Mai aveţi două milioane de ani şi asta-i tot. La sfârşitul acestei perioade de timp, rasa voastră va dispărea, va fi vaporizată şi i se va ura călătorie sprâncenată în neant. Amintiţi-vă asta, două milioane de ani!

Mulţimea începu să murmure ceva, iritată. Oameni putred de bogaţi ca ei, care se îmbogăţiseră peste noapte, nu ar fi trebuit să fie obligaţi să asculte astfel de bazaconii. Poate că îi puteau da individului un bacşiş de o frunză sau două şi acesta avea să plece de acolo.

Mulţimea nu trebuia să se îngrijoreze prea tare. Ford îşi croia deja drum afară din luminiş, oprindu-se doar ca să clatine din cap în direcţia Numărului Doi, care trăgea deja cu arma lui Omoară-Şi-Anihilează în nişte copaci înconjurători. Dintr-odată, se întoarse în loc.

— Două milioane de ani! rosti el, după care râse.

— Ei bine, zise căpitanul cu un zâmbet liniştitor, mai e ceva timp pentru nişte băi. Poate cineva să-mi dea buretele? Tocmai l-am scăpat peste marginea stâncii.

33

La un kilometru şi ceva depărtare prin pădure, Arthur Dent era prea ocupat cu ceea ce făcea ca să-l audă pe Ford Prefect apropiindu-se. Iar ceea ce făcea reprezenta mai degrabă o curiozitate şi chiar era o curiozitate: pe o suprafaţă largă şi netedă de stâncă, zgâriase forma unui pătrat mare, divizat în o sută şaizeci şi nouă de pătrate mai mici, câte treisprezece de fiecare parte.

Mai departe, Arthur strânsese laolaltă o grămadă de pietre plate mai mici şi zgâriase forma unei litere pe fiecare dintre ele. În jurul stâncii şedeau îmbufnaţi câţiva dintre băştinaşii care supravieţuiseră şi cărora Arthur Dent încerca să le prezinte conceptul curios ascuns în acele pietre.

Până acum nu se descurcaseră prea bine. Încercaseră să mănânce câteva dintre ele, să îngroape altele şi să arunce restul departe. Arthur îl încurajase în cele din urmă pe unul dintre ei să aşeze câteva pietre pe tabla înjghebată de el, o acţiune care nu se ridica nici pe departe la nivelul de succes al celei reuşite cu o zi înainte. Pe lângă deteriorarea rapidă a moralului acestor creaturi, părea să se manifeste şi o deteriorare rapidă a nivelului lor de inteligenţă.

În încercarea de a le servi drept model, Arthur aşezase el însuşi câteva litere pe tablă, după care îi încurajase pe băştinaşi să adauge altele din proprie iniţiativă. Lucrurile nu evoluau într-o direcţie bună.

Ford îi urmări în tăcere de lângă un copac din apropiere.

— Nu, îi zise Arthur unuia dintre băştinaşi, care tocmai împrăştiase mai multe litere într-o izbucnire de furie profundă. Q are zece puncte, înţelegi, şi are valoare triplă într-un cuvânt, aşa că… Uite, v-am explicat regulile… Nu, nu, ascultă, te rog, lasă jos scheletul ăla de mandibulă… Bine, începem din nou. Şi de această dată, încercaţi să vă concentraţi.

Ford se sprijini cu cotul de copac şi îşi duse mâna la cap.

— Ce faci, Arthur? întrebă el încetişor.

Arthur ridică surprins privirea. Brusc fu cuprins de senzaţia că tot ce făcea semăna cu o prostie. Ştia doar că treaba asta mersese de minune în cazul lui, atunci când fusese copil. Însă situaţia era alta atunci sau mai degrabă avea să fie.

— Încerc să-i învăţ pe oamenii peşterilor cum se joacă scrabble, zise el.

— Nu sunt oameni ai peşterilor!

— Dar arată ca nişte oameni ai peşterilor.
Ford lăsă de la el.
— Înţeleg, replică el.
— Este o muncă migăloasă, rosti Arthur cu obidă. Singurul cuvânt pe care ăştia îl cunosc este „geamăt” şi habar n-au să-l silabisească.
Oftă şi se lăsă pe spate.
— Şi ce ai vrea să obţii? întrebă Ford.
— Trebuie să-i încurajăm să evolueze! Să se dezvolte! izbucni Arthur cu furie.
Spera sincer ca oftatul şi apoi manifestarea de furie să genereze o atmosferă de contracarare a sentimentului copleşitor de tâmpenie care îl încerca în acele secunde. Nu se întâmplă aşa ceva. Şi sări în picioare.
— Îţi poţi imagina cum ar arăta o lume cu descendenţi ai… cretinilor ălora împreună cu care am sosit aici? întrebă el.
— Să-mi imaginez? se miră Ford, ridicând din sprâncene. Nu trebuie să ne imaginăm. Putem vedea direct.
— Dar…
Arthur dădu din mâini lipsit de speranţă.
— Am văzut deja şi nu există nicio scăpare, zise Ford.
— Le-ai povestit despre descoperirea noastră? întrebă Arthur.
— Hmmmm? făcu Ford, cam lipsit de concentrare în acel moment.
— Norvegia. Semnătura lui Slartibartfast în gheţar. Le-ai povestit?
— Ce sens are? Ce însemnătate ar avea asta pentru ei?
— Însemnătate? se miră Arthur. Însemnătate? Ştii perfect ce importanţă are. Această planetă este Pământul! Este casa mea! Este locul în care m-am născut!
— Te-ai născut? făcu Ford.
— Bine, mă voi naşte.
— Da, peste două milioane de ani. De ce nu le spui tu

asta? Du-te şi spune-le: „Scuzaţi-mă, aş vrea doar să subliniez că peste două milioane de ani mă voi naşte la doar câţiva kilometri distanţă de acest loc.” Vezi ce-ţi răspund. Te vor sili să te sui într-un copac, căruia îi vor da foc.

Arthur înghiţi cu dificultate această remarcă.

— Trebuie să recunoşti că idioţii de acolo sunt strămoşii tăi, nu aceste biete creaturi de aici, zise Ford.

Se duse spre locul în care creaturile asemănătoare unor maimuţe se jucau fără noimă cu literele de piatră. Clătină din cap.

— Lasă jocul de scrabble deoparte, Arthur, rosti Ford. Nu va salva rasa umană, deoarece indivizii ăştia nu o vor constitui. Această rasă umană şade acum în jurul unei stânci de cealaltă parte a acestui deal, realizând filme documentare despre ea însăşi.

Arthur se strâmbă.

— Trebuie să putem face ceva, zise el.

Prin corp îi trecu un fior cumplit de dezolare. Era aici, pe Pământ, Pământul care îşi pierduse viitorul într-o catastrofă oribil de arbitrară şi care acum părea pe punctul de a-şi pierde şi trecutul.

— Nu, respinse Ford ideea. Nu putem face nimic. Ceea ce se întâmplă acum nu schimbă istoria Pământului, înţelegi, ci chiar este istoria Pământului. Îţi convine sau nu, golgafrinchamii sunt oamenii din care descinzi. Peste două milioane de ani vor fi distruşi de vogoni. Vezi tu, istoria nu e niciodată modificată, ci doar se îmbucă, aidoma pieselor unui puzzle. Ce chestie veche şi ironică e viaţa, nu?

Apucă litera Q şi o aruncă într-un tufiş îndepărtat, unde aceasta lovi un iepure tânăr. Iepurele se încovrigă îngrozit şi o luă la fugă. Se opri doar când fu prins şi mâncat de o vulpe, care se înecă cu un os al iepurelui şi muri pe malul unui pârâu, a cărui apă luă în cele din urmă cadavrul de acolo.

În cursul săptămânilor care urmară, Ford Prefect lăsă mândria personală la o parte şi legă o relaţie cu o fată care fusese ofiţer de personal pe Golgafrincham. Fu teribil de supărat când fata muri brusc, după ce băuse apă dintr-o baltă poluată de cadavrul unei vulpi. Singura morală care poate fi trasă din această poveste este aceea că nimeni nu trebuie să arunce litera Q în tufişuri, însă din nefericire există momente când aşa ceva este de neevitat.

Precum cele mai multe lucruri cruciale din viaţă, acest lanţ de evenimente fu complet invizibil pentru Ford Prefect şi Arthur Dent. Ei se uitau cu tristeţe la unul dintre băştinaşi, care învârtea posac literele fără nicio noimă.

— Bieţi oameni ai peşterilor, rosti Arthur.

— Nu sunt…

— Ce?

— Oh, las-o baltă, zise Ford.

Biata creatură scoase un urlet patetic şi se lovi singură de stâncă.

— Totul a fost o pierdere de timp pentru ei, nu? întrebă Arthur.

— Uh uh urghhhh, mormăi băştinaşul, după care se izbi iarăşi de stâncă.

— Au fost depăşiţi în evoluţie de sanitarii telefonişti.

— Urgh, grr grr, gruh! insistă băştinaşul, continuând să se izbească de stâncă.

— De ce se tot izbeşte de stâncă? se miră Arthur.

— Cred că vrea să te joci iarăşi scrabble cu el, răspunse Ford, căci arată spre litere.

— Pobabil că bietul amărât a silabisit iarăşi crzjgrdwldiwde. Îi tot spun că e un singur „g” în crzjgrdwldiwde.

Băştinaşul se izbi din nou de stâncă. Priviră dincolo de umărul lui. Ochii li se făcură câte cepele. Acolo, în jungla de litere amestecate, se găseau mai multe litere aranjate într-un şir cu înţeles clar.

Literele formau două cuvinte. Iar cuvintele erau acestea: patruzeci-doi.

— Grrrurgh guh guh, explică băştinaşul.

Mătură iritat literele şi se duse să mormăie ceva sub un copac învecinat, împreună cu colegul lui.

Ford şi Arthur se holbară la el. Apoi se uitară şocaţi unul la celălalt.

— Oare acolo e scris ceea ce cred eu că e scris? rostiră amândoi simultan.

— Da, răspunseră amândoi, tot simultan.

— Patruzeci şi doi, zise Arthur.

— Patruzeci şi doi.

Arthur alergă spre cei doi băştinaşi.

— Ce încercaţi să ne spuneţi? strigă el. Şi chestia aia ce vrea să însemne?

Unul dintre băştinaşi se rostogoli pe sol, îşi ridică picioarele în aer, se rostogoli din nou şi apoi se culcă. Celălalt scutură copacul şi aruncă trei castane spre Ford Prefect. Orice ar fi vrut ei să spună, spuseseră deja.

— Ştii ce înseamnă asta, zise Ford.

— Nu în întregime.

— Patruzeci şi doi este numărul pe care Gândire Profundă ni l-a dat ca fiind Răspunsul Suprem.

— Da.

— Iar Pământul este computerul proiectat de Gândire Profundă şi construit ca să calculeze întrebarea pentru Răspunsul Suprem.

— Aşa am fost lăsaţi să credem.

— Iar viaţa organică era parte din matricea computerului.

— Dacă aşa spui tu!

— Aşa spun eu. Asta înseamnă că aceşti băştinaşi, aceste maimuţe evoluate, fac parte integrantă din programul de computer şi că noi şi golgafrinchamii nu facem.

— Dar oamenii peşterilor sunt pe moarte, iar golgafrinchamii sunt destinaţi în mod clar să-i înlocuiască.

— Exact. Deci îţi dai seama ce înseamnă.
— Ce?
— Un dezastru, răspunse Ford Prefect.
Arthur privi în jurul lui.
— Planeta asta e lovită de multe dezastre, zise el.
Ford rămase interzis câteva clipe.
— Cu toate astea, ceva tot a ieşit de aici, rosti el într-un târziu, căci Marvin a spus că poate vedea întrebarea imprimată în tiparele creierului tău.
— Dar…
— Probabil una greşită sau o deformare a celei bune. Ar trebui să ne ofere un indiciu – dacă am descoperi-o. Însă nu văd cum am putea s-o facem.
Pentru o vreme, se retraseră într-o tăcere îmbufnată. Arthur se aşeză pe sol şi începu să smulgă smocuri de iarbă, dar descoperi curând că nu era o ocupaţie în care să se afunde prea mult. Nu putea avea încredere în iarbă, copacii păreau inutili, dealurile păreau să nu se îndrepte nicăieri, iar viitorul părea doar un tunel prin care trebuia să se târască.
Ford se jucă puţin cu dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Eteric. Acesta tăcea. Ford oftă şi îl lăsă în pace. Arthur apucă una dintre literele de piatră din jocul artizanal de scrabble. Era un T. Oftă şi o lăsă jos. După aceea puse alături litera A. Asta însemna AT. Puse alături de ele alte trei litere. Se întâmplă ca acestea să fie un C, un A şi un C. Printr-o coincidenţă bizară, cuvântul rezultat exprima perfect sentimentele pe care Arthur le nutrea în acel moment faţă de întreaga situaţie. Se uită fix la cuvânt câteva clipe. Nu o făcuse intenţionat, fusese doar o întâmplare. Creierul începu încet să-i funcţioneze în treapta întâi.
— Ford, exclamă el brusc. Uite, dacă acea întrebare este acolo în tiparele mele cerebrale, dar eu nu sunt conştient de chestia asta, atunci trebuie să fie ceva din

subconştientul meu.

— Da, presupun că da.

— S-ar putea să existe o cale de a scoate la lumină acel tipar subconştient.

— Oh, da?

— Da, prin introducerea unor elemente aleatorii care pot fi modelate de acel tipar.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să scot, legat la ochi, litere de scrabble dintr-o pungă.

Ford sări în picioare.

— Strălucitor! exclamă el.

Îşi scoase prosopul din săculeţ şi, cu câteva noduri meşteşugit executate, îl transformă într-o pungă.

— O nebunie totală, zise el. Un nonsens complet. Dar o s-o facem pentru că e un nonsens strălucitor. Haide, haide!

Soarele trecu respectuos prin spatele unui nor. Căzură câteva picături de ploaie mici şi triste. Strânseră împreună toate literele rămase şi le puseră în pungă. Apoi le amestecară.

— Bun, zise Ford. Închide ochii. Scoate-le. Haide, haide, haide!

Arthur închise ochii şi introduse mâna în punga-prosop. Învârti pietrele printre degete, scoase două dintre ele şi i le dădu lui Ford. Acesta le puse pe sol în ordinea în care le primise.

— C, E… Ce! exclamă Ford. Clipi, nevenindu-i să creadă.

— Am impresia că funcţionează!

Arthur îi mai dădu trei litere.

— O, B, T… Obt. Oh, poate că de fapt nu funcţionează, zise Ford.

— Uite următoarele trei.

— I, I, D… Obtiid… Mă tem că nu are sens.

Arthur scoase alte două litere din pungă. Ford le puse la locul lor.

— I, N, obtiidin… Obţii din! strigă Ford. Merge! Este uluitor, chiar funcţionează!

— Alte litere.

Arthur începuse să le arunce cu nerăbdare, pe măsură ce le extrăgea.

— D, A, C, A, rosti Ford, M, U, L, T, I, P, L, I, C, I… Ce obţii dacă multiplici… S, A, S, E… Şase… C, U, cu, şase cu… Ce obţii dacă multiplici şase cu… N, O, U, A… şase cu nouă… Făcu o pauză. Haide, unde e restul?

— Păi, astea-s toate, răspunse Arthur. Nu mai sunt alte litere înăuntru.

Se trase în spate, nedumerit. Căută din nou în prosopul făcut pungă, dar nu mai găsi nicio literă.

— Adică asta e tot? întrebă Ford.

— Asta e tot.

— Şase ori nouă. Patruzeci şi doi.

— Asta e. Asta e tot ce-i acolo.

34

Soarele se ivi şi luci vesel în direcţia lor. O pasăre începu să cânte. O briză caldă suflă printre copaci şi înălţă corolele florilor, purtând aroma lor departe prin pădure. O insectă trecu bâzâind, ducându-se să facă ceea ce fac insectele după-amiaza târziu. Sunetul vocilor plutind printre copaci fu urmat o clipă mai târziu de două fete care se opriră surprinse când îi văzură pe Ford Prefect şi pe Arthur Dent părând să zacă în agonie, dar de fapt scuturându-se de un râs fără zgomot.

— Nu, nu plecaţi, strigă Ford Prefect printre hohote, venim la voi într-o clipă.

— Ce s-a întâmplat? se interesă una dintre fete.

Era cea mai înaltă şi mai zveltă dintre cele două. Pe Golgafrincham fusese asistent de personal, dar slujba nu-i plăcuse prea mult.

Ford îşi reveni în fire.

— Scuzaţi-mă, zise el. Salut. Prietenul meu şi cu mine contemplam sensul vieţii. Un exerciţiu frivol.

— Oh, tu eşti! rosti fata. După-amiază te-ai cam dat în spectacol. La început ai fost destul de amuzant, nu zic nu, dar după care ai cam sfeclit-o.

— Am dat-o? A, da.

— Da, pentru ce a fost tot spectacolul ăla? întrebă cealaltă fată, o fiinţă mai scundă şi cu faţa rotundă, care fusese director artistic pentru o companie mică de publicitate pe Golgafrincham.

Oricare ar fi fost privaţiunile acestei lumi, fata se ducea la culcare în fiecare noapte profund recunoscătoare pentru faptul că, orice ar fi avut de înfruntat a doua zi de dimineaţă, nu era vorba de comparaţia a sute de fotografii aproape identice ale unor tuburi de pastă de dinţi iluminate diferit.

— Pentru ce? Pentru nimic. Iar nimic înseamnă orice, rosti vesel Ford Prefect. Veniţi alături de noi. Eu sunt Ford, iar el este Arthur. Tocmai aveam de gând să nu facem nimic o vreme, dar chestia asta mai poate aştepta.

Fetele se uitară cu îndoială la ei.

— Eu sunt Agda, rosti cea înaltă, iar ea e Mella.

— Bună, Agda, bună, Mella, le salută Ford.

— Tu vorbeşti vreodată? îl întrebă Mella pe Arthur.

— Hm, în cele din urmă da, răspunse Arthur cu un zâmbet, dar nu la fel de mult ca Ford.

— Bine.

Urmă o mică pauză.

— Ce ai vrut să spui, întrebă Agda, prin faptul că mai avem doar două milioane de ani? N-am priceput nimic.

— A, chestia aia, făcu Ford. Nu contează.

— E vorba doar de faptul că lumea asta va fi distrusă ca să facă loc unei scurtături hiperspaţiale, explică Arthur cu o ridicare din umeri, dar asta se va întâmpla abia peste două milioane de ani şi, oricum, este o treabă a vogonilor care fac doar ce ştiu vogonii să facă.

— Vogoni? se miră Mella.

— Da, n-ai de unde să-i ştii.

— De unde a apărut această idee?

— Chiar că nu contează. E doar ca un vis din trecut sau din viitor.

Arthur zâmbi şi privi în altă parte.

— Te îngrijorează că nu poţi rosti cuvinte cu sens? întrebă Agda.

— Ascultă, las-o baltă, interveni Ford. Uită absolut totul. Nu contează nimic. Uite ce-i, e o zi frumoasă, aşa că hai să ne bucurăm de ea. Soarele, verdele dealurilor, râul din vale, copacii care ard…

— Chiar dacă e doar un vis, zise Mella, ideea de distrugere a unei lumi doar pentru crearea unei scurtături este oribilă.

— Oh, am auzit eu altele şi mai şi, replică Ford. Am citit despre o planetă din a şaptea dimensiune care era folosită ca minge într-un joc de biliard intergalactic. A ajuns drept într-o gaură neagră. Au murit zece miliarde de fiinţe.

— Asta-i o nebunie!

— Da, şi a marcat doar treizeci de puncte.

Agda şi Mella schimbară o privire.

— Ascultaţi, rosti Agda, în noaptea asta, după şedinţa comitetului, e o petrecere. Puteţi veni şi voi dacă vreţi.

— Mda, bine, zise Ford.

— Mi-ar plăcea, adăugă Arthur.

Multe ore mai târziu, Arthur şi Mella şedeau şi urmăreau Luna cum se înalţă peste licărul roşiatic al copacilor arşi.

— Povestea aia cu lumea care e distrusă… începu Mella.

— Peste două milioane de ani, da.

— O spui ca şi cum crezi cu tărie că e adevărată.

— Da, cred că e. Cred că am fost acolo.

Fata clătină din cap nedumerită.

— Eşti foarte ciudat, zise ea.

— Nu, sunt foarte banal, dar mi s-au întâmplat nişte chestii foarte ciudate. Ai putea spune mai degrabă că sunt.

— Şi cealaltă lume despre care vorbea prietenul tău, cea care a ajuns într-o gaură neagră?

— Ah, despre aia nu ştiu nimic. Pare a fi ceva din carte.

— Ce carte?

Arthur făcu o pauză.

— Ghidul autostopistului galactic, rosti el într-un târziu.

— Ce mai e şi asta?

— Oh, doar o carte pe care am aruncat-o în râu în seara asta. Nu cred că mai vreau să am de-a face cu ea, zise Arthur Dent.

VIAŢA, UNIVERSUL ŞI TOT RESTUL

Pentru Sally

1

Arthur Dent se trezea dimineaţa devreme în urletul obişnuit de groază care îi amintea brusc unde se găsea.

Nu era vorba doar de răceala peşterii sau de mirosul şi umezeala de acolo. Ci de faptul că acea peşteră se găsea în mijlocul Islingtonului şi că pe acolo nu avea să treacă niciun autobuz, decât peste vreo două milioane de ani.

Timpul este cel mai nepotrivit loc în care să te pierzi, dacă putem spune aşa, la fel cum Arthur Dent putea depune mărturie în acest sens, după ce se pierduse în timp şi în spaţiu cam de multă vreme. Cel puţin, dacă te rătăceai în spaţiu, aveai o ocupaţie.

Era prins în capcana Pământului preistoric în urma unei secvenţe complexe de evenimente care însemnaseră aruncarea planetei în aer, simultan cu insultarea lui în mai multe regiuni bizare ale galaxiei decât visase el vreodată că ar putea exista şi, cu toate că viaţa lui devenise acum foarte, foarte, foarte tăcută, Arthur continua să se simtă iritat.

Nu mai fusese aruncat în aer de cinci ani. Cum nu prea mai văzuse pe nimeni din clipa în care el şi Ford se despărţiseră, cu patru ani în urmă, nici nu mai fusese insultat în tot acest timp.

Cu o singură excepţie. Excepţia avusese loc într-o seară de primăvară, cam cu doi ani înainte. Tocmai se întorcea la peştera lui, puţin după lăsarea amurgului, când zări nişte lumini lucind bizar printre nori. Se întoarse şi privise ţintă

într-acolo, simţind brusc în inimă o speranţă imensă. Salvarea. Evadarea. Visul imposibil al naufragiatului – o navă.

Pe măsură ce se uita, privind uimit şi emoţionat, o navă lungă şi argintie coborâse prin aerul cald de seară, tăcută, fără zgomot, cu tălpile lungi de fixare desfăcându-se într-un balet fin al tehnologiei.

Nava ateriză cu blândeţe pe sol şi zumzetul fin pe care îl scotea se stinse, ca şi cum ar fi fost oprit de calmul serii. O rampă ieşi din navă. Lumina izbucni din ea.

O siluetă înaltă se ivi în sasul de intrare. Aceasta porni pe rampă şi se opri în faţa lui Arthur.

— Eşti un nemernic, Dent, rosti simplu silueta.

Era un extraterestru, foarte extraterestru. Avea o înălţime specifică extratereştrilor, ochi mici ca două fante, specifici extratereştrilor. Era îmbrăcat cu o robă galbenă extravagant decorată, cu un desen pe guler tipic extratereştrilor, şi avea o piele verzui-cenuşie extraterestră, care emitea acel licăr pe care cele mai multe feţe verzui-cenuşii îl pot dobândi doar cu preţul multor exerciţii şi al folosirii săpunului în exces.

Arthur se înclină în faţa siluetei. Aceasta se uita neutru la el.

Primele sentimente de speranţă şi emoţie fură instantaneu înlocuite de uimire. Tot felul de gânduri începură să i se amestece în minte şi să încerce să-şi facă loc în exprimarea lui vocală.

— Chh…? rosti el.

— Bu… hu… uh… adăugă imediat.

— Ru… ra… chhi… cine? reuşi într-un târziu să îngaime, după care căzu într-un soi de tăcere înnebunitoare.

Resimţea acut efectele faptului că nu mai vorbise nimic cu nimeni din timpuri imemoriale. Creatura extraterestră se încruntă scurt şi consultă ceea ce părea să fie un soi de carnet, pe care îl ţinea în mâna ei subţire şi descărnată.

— Arthur Dent? întrebă silueta.

Arthur dădu neajutorat din cap.

— Arthur *Philip* Dent? insistă extraterestrul într-un soi de răsuflare icnită.

— Ăă… ăăă… da… ăăă… ăă, confirmă Arthur.

— Eşti un nemernic, repetă străinul, un dobitoc irecuperabil.

— Ăă…

Creatura dădu din cap ca pentru sine, făcu un gest tipic extraterestru, ca şi cum ar fi bifat ceva în carnet, după care se răsuci scurt pe călcâie înapoi spre navă.

— Ăăă… izbucni Arthur cu disperare. Ăă…

— Nu mă lua cu d-astea, i-o reteză extraterestrul.

Apoi porni în grabă spre rampă, trecu prin sas şi dispăru în interior. Imediat nava se sigilă automat. După care începu să scoată un zumzet fin.

— Ăă, hei! strigă Arthur, începând să alerge disperat spre navă. Stai o clipă! Ce e asta? Ce?? Stai o clipă!

Nava se înălţă pe tălpi, ca şi cum şi-ar fi aruncat greutatea pe sol, după care începu să plutească uşor. Apoi ţâşni în mod ciudat drept spre cerul de seară. Trecu prin nori, iluminându-i pentru câteva fracţiuni de secundă, apoi dispăru, lăsându-l pe Arthur, singur într-un teritoriu imens, să ţopăie un mic dans al disperării.

— Ce?? urlase el. Ce? Ce? Hei, ce? Vino înapoi aici ca să-mi spui!

Sărise şi dansase până ce începuseră să-i tremure picioarele. Urlase până ce îi obosiseră plămânii. Nu primise niciun răspuns. Nu exista nimeni care să-l audă sau cu care să vorbească.

Nava extraterestră gonea deja către straturile superioare ale atmosferei, pe drum spre vidul atrăgător care separă unul de altul cele câteva lucruri care există în univers.

Ocupantul navei, extraterestrul cu un ten atent îngrijit, se lăsase pe spate în singurul scaun din navă. Numele lui era

Wowbagger cel Infinit Prelungit. Era o fiinţă cu un ţel. Nu unul prea nobil, aşa cum ar fi recunoscut el însuşi primul, dar cel puţin era un scop care îl menţinea în permanentă mişcare.

Wowbagger cel Infinit Prelungit era – şi într-adevăr este – una dintre foarte puţinele fiinţe nemuritoare din univers.

Cei care se nasc nemuritori ştiu instinctiv cum să se descurce cu aşa ceva, dar Wowbagger nu făcea parte dintre aceştia. Într-adevăr, ajunsese chiar să-i urască, considerându-i o gaşcă de ticăloşi senini. Nemurirea îi fusese în mod nepotrivit implementată în urma unui accident nefericit cu un accelerator iraţional de particule, un prânz lichid şi o pereche de benzi de cauciuc. Detaliile exacte nu sunt importante, deoarece nimeni nu a reuşit să repete circumstanţele sale exacte şi, în încercarea de a o face, multe fiinţe sfârşiseră prin a se dovedi prostuţe, prin a muri sau prin amândouă.

Wowbagger închisese ochii într-o expresie sumbră de îngrijorare, pusese nişte jazz la combina stereo a navei şi meditase că ar fi reuşit să se descurce cu starea lui dacă n-ar fi existat după-amiezile de duminică. Chiar ar fi reuşit să se descurce.

În cea mai mare parte, viaţa lui era distractivă. Avea o minge, trăia periculos, îşi asuma riscuri, făcea ravagii printre investiţiile pe termen lung cu rată mare de câştig şi, în general, trăia mai mult ca oricine.

În cele din urmă însă nu se putea descurca nicicum cu după-amiezile de duminică şi cu starea aceea cumplită de moleşeală care începe să se instaureze pe la ora 14.55, când ştii că ai făcut toate băile pe care le puteai face în mod util în acea zi, că oricât de mult te-ai fi holbat la vreun paragraf anume din ziar n-aveai să-l citeşti niciodată cu adevărat, că n-aveai să foloseşti tehnica revoluţionară de citit pe sărite descrisă în respectivul paragraf şi, că pe măsură ce te holbezi la ceas, mâinile ţi se mişcă spasmodic

până la ora 16.00, când urmează să intri în lunga şi întunecata oră a ceaiului sufletesc.

Aşa că lucrurile începuseră să ia o turnură proastă pentru el. Zâmbetele fericite pe care obişnuia să le poarte la înmormântările altor fiinţe începuseră să se estompeze. Apoi începuse să dispreţuiască universul, în general, şi tot ce se găsea în interiorul lui în particular.

Acesta fusese punctul în care îşi definise singur ţelul, lucrul care avea să-l motiveze pe mai departe şi care, din câte înţelegea el, putea să-l motiveze la nesfârşit. Scopul era următorul: avea să insulte universul.

Mai precis, avea să insulte pe toată lumea din univers. Individual, personal, unul câte unul şi în ordine alfabetică, iar asta era chestia care constituia motivarea supremă.

Când fiinţele protestau faţă de el, aşa cum se mai întâmplase uneori, legat de faptul că planul nu numai că era prost mascat, dar şi imposibil din cauza numărului imens de fiinţe care se năşteau şi mureau, el le fixa cu o privire de oţel şi le spunea: „O fiinţă poate visa, nu-i aşa?”

Şi aşa începuse totul. Echipase o navă spaţială construită să reziste la infinit cu un computer capabil să se descurce cu procesarea datelor de care era nevoie pentru a ţine evidenţa populaţiei întregului univers cunoscut şi pentru a stabili rutele oribil de complicate implicate în acest proces.

Nava lui zbura acum prin orbitele interioare ale sistemului solar Sol, pregătindu-se să cotească pe lângă Soare şi să se azvârle în spaţiul interstelar.

— Computer, rosti el.

— Aici, ciripi computerul.

— Unde mergem mai departe?

— Procesez informaţia.

Wowbagger privi câteva clipe la înşiruirea fantastică de bijuterii ale nopţii, miliardele de mici diamante stelare care străpungeau întunericul infinit. Toate aceste luminiţe, absolut toate făceau parte din itinerarul lui. Pe lângă cele

mai multe trecea de milioane de ori.

Îşi imagină pentru o clipă traseul lui legând toate punctele de pe cer, ca un puzzle numerotat pentru copii. Spera ca un astfel de desen în univers să rezulte într-un cuvânt foarte, foarte obscen. Computerul bipăi fără intonaţie, ca să indice faptul că îşi terminase calculele.

— Folfanga, rosti el.

Apoi bipăi din nou.

— A patra lume din sistemul Folfanga, continuă el.

Apoi bipăi iar.

— Timp estimat de călătorie, trei săptămâni.

Apoi bipăi din nou.

— Acolo o să te întâlneşti cu un mic limax, unul din genul A-Rth-Urp-Hil-Ipdenu. Cred, adăugă el, după o mică pauză în timpul căreia bipăi din nou, că ai decis să-i spui „puşlama fără creier”.

Wowbagger gemu. Urmări maiestuozitatea creaţiei de dincolo de fereastră încă o clipă sau două.

— Cred că voi trage un pui de somn, spuse el, după care adăugă: Prin ce reţele de emisie vom trece în cursul următoarelor câteva ore?

Computerul bipăi.

— Cosmovid, Thinkpix şi Home Brain Box, zise acesta, apoi bipăi din nou.

— Vreun film pe care să nu-l fi văzut deja de treizeci de mii de ori?

— Nu.

— Îh.

— Mai e Angst în Space. Pe ăsta l-ai văzut doar de treizeci şi trei de mii cinci sute şaptesprezece ori.

— Trezeşte-mă la bobina a doua.

Computerul bipăi.

— Somn uşor, îi ură el.

Nava zbură mai departe în noapte.

Între timp pe Pământ începuse să toarne cu găleata şi

Arthur Dent se aşezase în peştera lui, având una dintre cele mai mizerabile seri din întreaga lui viaţă, gândindu-se la diversele lucruri pe care i le-ar fi putut spune extraterestrului şi omorând muşte, care şi ele aveau parte de o seară mizerabilă.

A doua zi îşi confecţionase o pungă din piele de iepure, deoarece se gândise că i-ar fi utilă să ţină în ea diverse lucruri.

2

În această dimineaţă, la doi ani după acel eveniment, aerul era dulce şi plin de arome când Arthur ieşi din peştera pe care o socotea casa lui – până i-ar fi găsit un nume mai bun sau o peşteră mai bună.

Cu toate că simţea iarăşi usturimi în gât de la ţipetele de dimineaţă, Arthur se trezi brusc cu o dispoziţie îngrozitor de bună. Îşi înfăşură haina zdrenţuită în jurul trupului şi zâmbi în dimineaţa strălucitoare. Aerul era limpede şi parfumat, briza adia uşor prin iarba înaltă din jurul peşterii lui, păsările ciripeau una la alta, fluturii zburau graţioşi prin preajmă şi întreaga natură părea să conspire ca să fie atât de plăcută.

Cu toate astea, Arthur nu se simţea atât de vesel doar datorită încântărilor pastorale. Tocmai îi venise o idee minunată despre modul în care urma să se descurce cu teribila lui stare de izolare, cu coşmarurile, cu eşecurile tuturor încercărilor horticole şi cu lipsa de viitor şi de utilitate a vieţii lui aici, pe Pământul preistoric, motiv pentru care simţea că înnebuneşte.

Zâmbi iarăşi cu toată faţa şi muşcă dintr-un picior de iepure rămas de la cină. Mestecă fericit câteva clipe, apoi

decise în mod formal să anunţe cu glas tare decizia pe care o luase. Se ridică drept în picioare şi privi lumea în ansamblul ei de dealuri şi câmpii. Ca să adauge greutate cuvintelor, pocni osul de iepure de palmă. Îşi întinse braţele larg în lateral.

— Voi înnebuni! anunţă el.

— Bună idee, rosti Ford Prefect, coborând de pe stânca pe care şedea.

Creierul lui Arthur se blocă pentru o clipă. Gura i se deschise larg.

— Eu am înnebunit o vreme, continuă Ford, dar în cele din urmă nu mi-a făcut bine.

Ochii lui Arthur se măriră cât roata.

— Vezi tu, zise Ford…

— Unde ai fost? îl întrerupse Arthur, când rotiţele creierului începuseră să i se învârtă din nou.

— Pe aici! Pe aici şi prin zonă. Zâmbi într-o manieră pe care el singur o aprecie, la justa ei valoare, iritantă. Mi-am eliberat creierul o vreme. Mi-am zis că, dacă lumea mă vrea suficient de mult, atunci mă va chema înapoi. A făcut-o.

Scoase dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Eteric din săculeţul lui, care acum arăta zdrenţuit şi jalnic.

— Cel puţin aşa cred, continuă Ford. Chestia asta a scos ceva sunete. Începu să clatine dispozitivul. Dacă a fost o alarmă falsă, voi înnebuni de tot, din nou.

Arthur clătină din cap şi se aşeză. Privi în sus.

— Credeam că ai murit… rosti el simplu.

— Aşa s-a şi întâmplat pentru o vreme, zise Ford, după care am decis că sunt o lămâie preţ de câteva săptămâni. M-am amuzat tot acest timp sărind în şi dintr-un gin tonic.

Arthur îşi drese glasul, apoi repetă acţiunea.

— Unde ai…? întrebă el.

— Găsit gin tonic? Am descoperit un mic lac despre care am crezut că e gin tonic şi am sărit în şi din el. Cel puţin cred că lacul îşi imagina că e gin tonic. E posibil, adăugă el

cu un rânjet care ar fi expediat urgent oamenii întregi la minte să se ascundă în copaci, să-mi fi închipuit totul.

Aşteptă o reacţie de la Arthur, dar acesta îşi cunoştea prea bine omul ca să riposteze.

— Zi-i mai departe, rosti el în cele din urmă.

— Ideea este, vezi tu, zise Ford, că n-are niciun sens să înnebuneşti încercând să împiedici procesul de înnebunire. Mai bine te predai şi îţi păstrezi starea de normalitate mentală pentru mai târziu.

— Şi acum eşti iarăşi normal, nu-i aşa? întreb doar din pură curiozitate.

— M-am dus în Africa, zise Ford.

— Da?

— Da.

— Cum a fost?

— Şi asta e peştera ta, nu?

— Aă, da, răspunse Arthur.

Se simţea foarte ciudat. După aproape patru ani de izolare totală era atât de mulţumit şi de uşurat să îl vadă pe Ford, încât aproape că îi venea să plângă. Pe de altă parte, Ford devenise o persoană aproape instantaneu iritantă.

— Foarte drăguţă, rosti Ford, cu referire la peştera lui Arthur. Cred că o urăşti.

Arthur nu se obosi să replice.

— Africa a fost foarte interesantă, zise Ford. M-am comportat tare bizar acolo.

Privi gânditor în zare.

— M-am obişnuit să fiu crud cu animalele, rosti el, aerian. Dar numai ca un hobby, se grăbi să adauge.

— Oh, da, zise Arthur, îngrijorat.

— Da. Nu te voi supăra cu detalii, pentru că te-ar…

— Ce?

— Deranja. Dar s-ar putea să fii interesat să afli că sunt singurul responsabil pentru forma evoluată a animalului pe care în secolul tău ai ajuns să-l cunoşti sub denumirea de

girafă. Şi am încercat să învăţ să zbor. Mă crezi?

— Povesteşte-mi, rosti Arthur.

— O să-ţi povestesc mai târziu. O să menţionez doar că *Ghidul* spune…

— Cine…?

— *Ghidul. Ghidul autostopistului galactic*. Îţi aduci aminte?

— Da. Îmi amintesc că l-am aruncat în râu.

— Da, confirmă Ford, dar l-am pescuit eu de acolo.

— Nu mi-ai spus.

— N-am vrut să-l arunci din nou.

— Destul de corect, admise Arthur. Şi spune?

— Ce?

— *Ghidul* spune că?

— *Ghidul* spune că există o artă a zborului, zise Ford, sau mai degrabă un şpil, care constă în învăţarea modului în care te arunci la sol şi ratezi.

Schiţă un zâmbet. Arătă spre genunchii pantalonilor lui şi ridică braţele ca să-şi arate coatele hainei. Toate erau roase şi fărâmiţate.

— Nu m-am descurcat foarte bine până acum, mărturisi el. Întinse mâna. Mă bucur tare mult să te revăd, Arthur, adăugă.

Arthur clătină din cap într-un acces brusc de emoţie şi uimire.

— N-am văzut pe nimeni de câţiva ani, rosti el. Pe nimeni. Abia dacă îmi amintesc cum să vorbesc. Uit mereu cuvinte. Dar exersez, înţelegi? Exersez vorbind cu… vorbind cu… Ce sunt lucrurile alea cu care, dacă vorbeşti, oamenii cred că ai înnebunit? Precum George al III-lea.

— Regi? sugeră Ford.

— Nu, nu, replică Arthur. Chestiile cu care vorbea el. Suntem înconjuraţi de ele, pentru numele lui Dumnezeu! Eu însumi am plantat sute. Au murit toate. Copaci! Exersez vorbind cu copacii. Aia pentru ce e?

Ford continua să stea cu mâna întinsă. Arthur se uita la ea fără să priceapă.

— Ca să o scuturi, îl îndemnă Ford.

Arthur se conformă, la început cu nervozitate, căci se putea dovedi a fi un peşte. Apoi o strânse cu vigoare cu ambele sale mâini, cuprins de un acces copleşitor de uşurare. O scutură şi iar o scutură. După o vreme, Ford consideră că sosise momentul să se despartă. Se căţărară amândoi pe vârful unui morman apropiat de stânci şi priviră scena din jurul lor.

— Ce s-a întâmplat cu golgafrinchamii? întrebă Ford.

Arthur ridică din umeri.

— Cu trei ani în urmă, mulţi dintre ei n-au supravieţuit iernii. Cei puţini, rămaşi în viaţă până în primăvară, au spus că au nevoie de o vacanţă şi au plecat cu o plută mare. Istoria spune că trebuie să fi supravieţuit cumva…

— Îhî, făcu Ford. Da, da.

Îşi înfipse mâinile în şolduri şi privi din nou în jur, la universul pustiu. Brusc, Ford părea animat de un sentiment de energie, de un scop în viaţă.

— Mergem, rosti el agitat, scuturându-se de un fior.

— Unde? Cum?

— Nu ştiu, răspunse Ford, dar simt că momentul e potrivit. Lucrurile o să se întâmple. Plecăm. Îşi coborî vocea la nivelul unei şoapte şi adăugă: Am detectat dezorganizări în spălătură.

Privi în depărtare cu nesaţ, părând că i-ar fi plăcut la nebunie ca vântul să-i fluture părul dramatic pe spate în acea clipă, dar acesta era ocupat să se prostească cu câteva frunze, la mică distanţă mai încolo.

Arthur îi ceru să repete ceea ce spusese, deoarece nu înţelesese prea bine. Ford repetă.

— Spălătură? se miră apoi Arthur.

— Spălătură spaţiu-timp.

Când vântul trecu pe aproape câteva fracţiuni de

secundă, îşi înfipse dinţii în el. Arthur dădu din cap, apoi îşi drese glasul.

— Vorbim despre un fel de maşină vogonă de spălat, întrebă el cu prudenţă, sau despre ce vorbim?

— Zone în continuumul spaţio-temporal, explică Ford.

— Aha! Zoe, deci! Chiar ea?

Îşi băgă mâinile în buzunarele hainei şi privi cu un aer cunoscător spre orizont.

— Ce? bâigui Ford.

— Adică cine, îl corectă Arthur. Cine mai e şi Zoe?

Ford se uită mânios la el.

— Vrei să asculţi ca lumea? strigă el.

— Dar am ascultat, protestă Arthur. Nu sunt însă sigur că a ajutat.

Ford îl înşfăcă de reverele hainei şi i se adresă rar, distinct şi răbdător, ca şi cum ar fi fost cineva de la departamentul de relaţii cu publicul al unei companii de telefonie.

— Se pare… rosti el, că sunt nişte zone… de instabilitate… în textura…

Arthur se uită prostit la materialul hainei, de unde îl ţinea Ford. Acesta continuă înainte ca Arthur să îşi transforme privirea tâmpă într-o replică idioată.

— …în textura spaţiului-timp, sfârşi el.

— Ah, chestia asta, făcu Arthur.

— Da, chestia asta.

Stăteau acolo singuri, pe un deal al Pământului preistoric, şi se fixau hotărâţi unul pe altul cu privirea.

— Şi a făcut ce? întrebă Arthur.

— A dezvoltat zone de instabilitate.

— Chiar aşa? se miră Arthur, fără ca măcar să clipească.

— Chiar aşa, replică Ford, imitând postura lui Arthur.

— Bine, rosti Arthur.

— Înţelegi? întrebă Ford.

— Nu, răspunse Arthur.

Urmă o pauză discretă.

— Dificultatea acestei conversaţii, reluă Arthur după ce îl cântări cu privirea, ca un alpinist care studiază o crevasă înşelătoare, este că e foarte diferită de cele mai multe conversaţii pe care le-am avut în ultima vreme. Şi care, aşa cum ţi-am explicat deja, au fost în cea mai mare parte cu copacii. Nu erau astfel de discuţii. Poate cu excepţia unora pe care le-am avut cu nişte ulmi care uneori se cam încovoaie.

— Arthur! zise Ford.

— Alo? Da? făcu Arthur.

— Crede doar ce îţi spun şi totul va fi foarte, foarte simplu.

— Păi, nu sunt sigur că pot crede asta.

Se aşezară pe jos şi începură să mediteze. Ford îşi scoase dispozitivul Sens-O-Matic Sub-Eteric. Acesta emitea nişte bâzâituri vagi şi o luminiţă de pe el licărea slab.

— Rămâi fără baterie? întrebă Arthur.

— Nu, răspunse Ford. Este o dezorganizare care se deplasează în textura spaţiu-timp, un vârtej, o zonă de instabilitate şi se află undeva în vecinătatea noastră.

— Unde?

Ford mută dispozitivul într-o mişcare semicirculară lentă. Brusc lumina clipi puternic.

— Acolo! exclamă el, întinzând braţul. Acolo, dincolo de canapeaua aia!

Arthur privi. Spre surprinderea lui, pe câmpul din faţa lor se odihnea o canapea cu tapiţerie din catifea. Arătă în mod inteligent cu degetul spre ea. În minte îi răsăriră întrebări viclene.

— De ce stă o canapea pe câmp?

— Ţi-am spus! strigă Ford, sărind în picioare. Zone de instabilitate în continuumul spaţiu-timp!

— Iar asta e canapeaua ei, nu-i aşa? întrebă Arthur, ridicându-se cu greu în picioare şi sperând, fără prea mult

optimism, să îşi vină în fire.

— Arthur! ţipă Ford la el. Canapeaua aia se află acolo din cauza instabilităţii spaţio-temporale pe care încercam să o descriu creierului tău terminat şi înmuiat în mod definitiv. A fost expulzată din continuum, este un reziduu al spaţio-timpului, nu contează ce e, trebuie s-o prindem, căci e singura noastră cale de a pleca de aici!

Coborî repede pe mormanul de stânci şi o luă la goană peste câmp.

— S-o prindem? îngăimă Arthur, apoi se încruntă parţial amuzat când văzu canapeaua sărind leneşă din loc şi îndepărtându-se peste stratul de iarbă.

Cu un chiot de încântare, total neaşteptat, sări de pe stâncă şi plonjă într-o urmărire nebună a lui Ford Prefect şi a piesei de mobilier iraţionale.

Goniră ca sălbaticii prin iarbă, sărind, râzând, strigând instrucţiuni unul altuia ca să taie calea obiectului pe ici sau pe colo. Soarele lumina visător iarba şi animalele mici de câmpie fugeau înnebunite din calea lor.

Arthur se simţea fericit. Era groaznic de mulţumit că acea zi decurgea în sfârşit atât de mult conform planului. Cu doar douăzeci de minute înainte decisese că avea să înnebunească, iar acum urmărea deja o canapea pe câmpiile Pământului preistoric.

Canapeaua sărea din loc în loc, părând simultan să fie solidă ca un copac în vreme ce trecea de unii arbori şi ceţoasă ca un vis aburit când plutea ca o fantomă printre alţii. Ford şi Arthur goniră haotic după ea, dar canapeaua se ascundea şi se unduia, ca şi cum ar fi urmărit un complicat traseu topografic aleator, ceea ce se şi întâmpla. Cu toate astea, cei doi continuau să o vâneze, iar ea continua să danseze şi să se învârtă, după care brusc se răsuci şi coborî ca şi cum ar fi traversat marginea unui grafic de catastrofă, iar Arthur şi Ford ajunseră practic deasupra ei. Cu un geamăt, se aruncară asupra ei. Soarele se stinse. Căzură

printr-o nimicnicie greţoasă şi ieşiră în mod neaşteptat în mijlocul terenului Lord’s Cricket Ground din St John’s Wood, Londra, către sfârşitul ultimului meci-test al Seriilor Australiene din anul 198-, cu Anglia având nevoie doar de 28 de ture ca să câştige.

3

Fapte importante din istoria galactică, numărul unu: (Reprodus după Cartea menţionarului zilnic sideral al Istoriei Galactice Populare.)

Cerul de noapte de deasupra planetei Krikkit este priveliştea cea mai puţin interesantă din întregul univers.

4

La Lord’s era o zi încântătoare şi delicioasă când Ford şi Arthur se rostogoliră haotic dintr-o anomalie spaţiu-timp şi căzură dur pe terenul imaculat. Mulţimea aclama cu frenezie. Aplauzele nu le erau destinate lor, dar, din instinct, cei doi se dădură în spate – o mutare care se dovedi inspirată, căci mingea mică, roşie şi grea pe care o aplauda mulţimea, trecu fluierând la câţiva milimetri deasupra ţestei lui Arthur. Un om se prăbuşi în mulţime.

Se aruncară la sol. Acesta părea să se învârtă cumplit de tare în jurul lor.

— Ce-a fost asta? şopti Arthur.

— Ceva roşu, îi explică Ford, tot în şoaptă.

— Unde suntem?
— Ăă, undeva unde e verde.
— Forme, murmură Arthur. Am nevoie de forme.
Aplauzele mulţimii lăsară repede loc icnetelor de uluială şi şuşotelilor stingherite ale sutelor de persoane cărora nu le vedea încă să creadă dacă ceea ce văzuseră era adevărat sau nu.
— Asta e canapeaua voastră? întrebă o voce.
— Ce a fost asta? şopti Ford.
Arthur îşi înălţă privirea.
— Ceva albastru, răspunse el.
— Formă? întrebă Ford.
Arthur privi din nou.
— Are formă, şopti el, cu sprâncenele groaznic de încruntate, are formă de poliţist.
Rămaseră ghemuiţi alte câteva secunde, încruntându-se amândoi profund. Chestia albastră cu formă de poliţist îi bătu uşor pe umeri.
— Haideţi, voi doi, rosti forma. Haideţi să vă luăm.
Cuvintele avură un efect electrizant asupra lui Arthur. Sări în picioare ca un scriitor care aude telefonul sunând şi aruncă o serie de priviri şocate în jurul lui, panoramă care se transformase brusc în ceva banal.
— De unde ai luat asta? ţipă el la forma de poliţist.
— Ce ai spus? rosti forma uluită.
— Ăsta e Lord’s Cricket Ground, nu? Unde l-ai găsit, cum l-ai adus aici? Cred că ar fi mai bine să mă calmez, adăugă el, ducându-şi mâna la sprânceană.
Se ghemui în faţa lui Ford.
— Este un poliţist, zise el. Ce facem?
Ford ridică din umeri.
— Ce vrei să faci?
— Vreau ca tu să-mi spui că am trăit în vis în ultimii cinci ani, zise Arthur.
Ford înălţă iarăşi din umeri şi se conformă:

— Ai trăit în vis ultimii cinci ani.

Arthur se ridică în picioare.

— E-n regulă, domnule ofiţer, spuse el. Am trăit în vis în ultimii cinci ani. Întrebaţi-l pe el, a făcut parte din vis, adăugă, arătând spre Ford.

Cu asta, porni spre marginea terenului, aranjându-şi pe drum haina. Atunci observă cu ce era îmbrăcat şi se opri. Se holbă la el. Se întoarse repede la poliţist.

— De unde am eu hainele astea? urlă el.

Se prăbuşi şi rămase pe iarbă, zvârcolindu-se. Ford clătină din cap.

— A petrecut două milioane de ani de coşmar, îi explică el poliţistului.

Împreună, cei doi îl aburcară pe Arthur pe canapea şi îl cărară în afara terenului, fiind tulburaţi în acţiunea lor doar de brusca dispariţie a canapelei. Mulţimea reacţionă la suita de întâmplări în mod divers. Cei mai mulţi spectatori nu se încumetară să privească scena, preferând să o asculte la radio.

— Ei bine, este un incident interesant, Brian, rosti un comentator radio către altul. Nu cred că au mai existat materializări misterioase pe teren din… hm, din… ei bine, de fapt nici nu cred că au mai existat, nu? Cel puţin unele de care să-mi amintesc eu.

— Edgbaston, 1932?

— A, ce s-a întâmplat atunci?

— Ei bine, Peter, cred că s-a întâmplat când Cantor se confrunta cu Wilcox, care venea dinspre capătul pavilionului când un spectator a alergat brusc să traverseze terenul.

Urmă o pauză, în vreme ce primul comentator medită la cele auzite.

— D… d… a… rosti el. Da, de fapt nu prea e nimic misterios în asta, nu? De fapt nu prea s-a materializat de undeva, nu? Doar că a luat-o la fugă pe teren.

— Nu, e adevărat, dar omul a pretins că văzuse ceva materializându-se pe teren.

— Ah, chiar aşa?

— Da. Cred că un aligator de o specie oarecare.

— Aha. Şi a mai observat cineva chestia asta?

— Se pare că nu. Şi nimeni n-a putut obţine o descriere foarte detaliată de la el, aşa că s-au efectuat doar verificări sumare.

— Şi ce s-a întâmplat cu omul?

— Ei bine, cred că s-a oferit cineva să-l scoată de acolo şi să-i cumpere un prânz, dar el a explicat că mâncase deja destul de bine, aşa că povestea a fost uitată şi Warwickshire şi-a văzut de treabă mai departe şi a câştigat la trei crose distanţă.

— Deci nu prea seamănă cu acest caz. Pentru cei care abia acum au dat drumul la radio, poate v-ar interesa să aflaţi că, ăă… doi oameni mai degrabă îmbrăcaţi ponosit şi o canapea – cred că o canapea îmbrăcată în piele?

— Da, o canapea de piele.

— Tocmai s-au materializat aici, în mijlocul Lord’s Cricket Ground. Dar nu cred că au vrut să facă vreun rău, s-au comportat foarte decent şi…

— Îmi cer scuze că te întrerup o clipă, Peter, ca să anunţ că acea canapea tocmai s-a evaporat.

— Chiar aşa! Ei bine, asta înseamnă un mister mai puţin. Cu toate astea, cred că e vorba de un mister pentru Cartea Recordurilor, mai ales că se petrece într-un moment dramatic al jocului, cu Anglia având nevoie doar de 24 de ture ca să câştige seria. Cei doi părăsesc terenul însoţiţi de un ofiţer de poliţie. Cred că toată lumea s-a calmat deja şi jocul este pe cale de a fi reluat.

— Şi acum, domnule, rosti poliţistul după ce trecuseră prin mulţimea de curioşi şi lăsaseră corpul inert al lui Arthur pe o pătură, poate că vreţi să-mi spuneţi cine sunteţi, de unde veniţi şi ce a fost cu toată scena aia?

Ford se uită în pământ câteva clipe, ca şi cum s-ar fi îmbărbătat pentru ceva, apoi se îndreptă şi îi aruncă poliţistului o privire care îl lovi pe acesta cu întreaga forţă a fiecărui centimetru din cei şase ani-lumină distanţă dintre Pământ şi planeta natală a lui Ford, de lângă Betelgeuse.

— Bine, acceptă Ford cu voce coborâtă. O să vă spun.

— Da, mă rog, nu e chiar nevoie, rosti grăbit poliţistul. Doar să nu se mai întâmple iarăşi.

Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă în căutarea oricui nu era originar de pe Betelgeuse. Din fericire, Pământul era plin de asemenea persoane.

Arthur reveni treptat la starea de normalitate de foarte departe şi cu mari ezitări. Conştiinţa lui suferise câteva clipe de coşmar urât de tot. Încet şi cu mare nervozitate, conştiinţa îi pătrunse din nou în trup şi se reaşeză în poziţia ei obişnuită. Arthur se ridică în capul oaselor.

— Unde mă aflu? întrebă el.

— La Lord's Cricket Ground, răspunse Ford.

— Bine, replică Arthur, după care conştiinţa lui ieşi din nou din trup pentru o gură rapidă de aer proaspăt.

Trupul căzu iarăşi pe iarbă.

Zece minute mai târziu, ghemuit deasupra unei ceşti de ceai în cortul cu băuturi, Arthur începu să se coloreze iarăşi la faţă.

— Cum te simţi? se interesă Ford.

— Sunt acasă, răspunse Arthur cu vocea horcăită.

Închise ochii şi inhală cu lăcomie aburul de la ceaşca de ceai ca şi cum ar fi fost – ei bine, din punctul de vedere al lui Arthur –, ca şi cum ar fi fost ceai, ceea ce şi era.

— Sunt acasă, repetă el. Acasă. Sunt în Anglia, este astăzi, coşmarul s-a sfârşit. Deschise iarăşi ochii şi zâmbi cu seninătate. Sunt acolo de unde aparţin, zise el cu o şoaptă emoţionantă.

— Simt că trebuie să-ţi spun două lucruri, rosti Ford, aruncând spre el un exemplar din The Guardian.

— Sunt acasă, zise iarăşi acesta.

— Da, răspunse Ford. Arătând data din colţul ziarului, continuă: Primul lucru este că Pământul va fi distrus peste două zile.

— Sunt acasă, repetă Arthur. Ceai, crichet – oftă de plăcere – iarbă tunsă, bănci de lemn, haine albe, cutii cu bere…

Începu treptat să se concentreze asupra ziarului. Îşi lăsă capul într-o parte, cu o uşoară încruntătură.

— L-am mai văzut înainte, rosti el.

Privirea îi urcă încet spre data pe care Ford o bătea uşor cu degetul. Chipul îi încremeni o secundă sau două, apoi începu să se descompună uşor, aşa cum fac în mod spectaculos primăvara bucăţile de gheaţă din Arctica.

— Şi celălalt lucru, rosti Ford, este că pari a avea un os în barbă.

În afara cortului cu băuturi, soarele strălucea deasupra unei mulţimi fericite. Strălucea deasupra pălăriilor albe şi a feţelor înroşite. Strălucea deasupra acadelelor de îngheţată şi le topea. Strălucea deasupra lacrimilor de copii ale căror acadele de îngheţată tocmai se topiseră şi căzuseră de pe băţ. Strălucea deasupra copacilor, făcea crosele de crichet să lucească, sclipea în obiectul ciudat de extraordinar care se odihnea în spatele ecranelor de la marginea terenului şi pe care nimeni nu părea să-l fi observat. Strălucea deasupra lui Ford şi a lui Arthur, când ei ieşiră clipind din cort şi inspectară scena din jurul lor.

Arthur tremura.

— Poate că ar trebui… zise el.

— Nu, i-o reteză Ford cu asprime.

— Ce?

— Nu încerca să te suni pe tine acasă.

— De unde ai ştiut…?

Ford ridică din umeri.

— Dar de ce nu? se miră Arthur.

— Oamenii care vorbesc cu ei înşişi la telefon nu învaţă niciodată nimic spre avantajul lor.

— Dar…

— Ascultă, zise Ford.

Ridică un receptor imaginar şi formă un număr fictiv.

— Alo? zise el în receptorul ireal. Eşti cumva Arthur Dent? Ah, salut, da. Aici este Arthur Dent. Nu închide.

Ford se uită dezamăgit la telefonul imaginar.

— A închis, zise el, după care dădu din umeri şi puse telefonul fictiv înapoi în furcă. Asta nu e prima mea anomalie temporală, adăugă el.

Expresia sumbră de pe chipul lui Arthur Dent fu înlocuită de o alta şi mai sumbră.

— Deci nu suntem acasă şi uscaţi, zise el.

— Nici măcar nu ne putem imagina că suntem acasă şi ne ştergem viguros cu prosopul, explică Ford.

Jocul continuă. Aruncătorul se apropie de poartă cu paşi mari, apoi tropotind şi în fine gonind. Explodă brusc într-o nebunie de braţe şi picioare, cu unul dintre membre aruncând mingea. Individul de la bătaie o pocni în spatele lui, trimiţând-o peste ecrane. Ford urmări cu privirea traiectoria bolidului şi ochii i se rotiră în cap. Înţepeni. Privi din nou traseul mingii şi ochii îi clipiră din nou.

— Asta nu e prosopul meu, zise Arthur, care scotocea în punga lui din piele de iepure.

— Şşşt, făcu Ford.

Îşi miji ochii de concentrare.

— Aveam un prosop de alergare golgafrincham, continuă Arthur. Era albastru cu stele galbene pe el. Nu e ăsta.

— Şşşt, făcu din nou Ford.

Îşi acoperi un ochi şi se uită cu celălalt.

— Asta e roz, zise Arthur. Nu e al tău, nu-i aşa?

— Aş vrea să încetezi cu prosopul ăsta al tău.

— Dar nu e al meu, insistă Arthur. Tocmai aici încerc eu să…

— Iar momentul când aş vrea să taci din gură cu prosopul tău, mârâi Ford pe un ton coborât, este acum.

— Bine, acceptă Arthur, începând să înghesuie prosopul înapoi în punga din piele de iepure. Îmi dau seama că la o scară cosmică a lucrurilor, chestia asta nu e importantă, ci doar ciudată. În loc de un prosop albastru cu stele galbene, mă trezesc brusc cu unul roz.

Ford începea să se comporte ciudat sau, mai degrabă, într-un fel care diferea în mod bizar de celelalte feluri ciudate în care se comporta el. Iar comportamentul lui ciudat se manifesta astfel: ignorând privirile amuzate pe care le atrăgea din partea oamenilor strânşi în jurul terenului, îşi unduia mâinile cu mişcări bruşte peste faţă, ascunzându-se în spatele unor oameni, sărind în spatele altora, apoi rămânând nemişcat şi clipind intens. După câteva momente de astfel de comportament, Ford începu să se târască înainte încet şi constant, cu o expresie intensă de concentrare pe chip, ca un leopard care nu ştie sigur dacă nu cumva tocmai a zărit o cutie pe jumătate goală de mâncare pentru pisici la opt sute de metri distanţă pe un câmp fierbinte şi prăfos.

— Iar asta nici măcar nu e punga mea, rosti brusc Arthur.

Concentrarea lui Ford se destrămă. Se întoarse furios spre Arthur.

— Dar nu vorbeam de prosopul meu, se apără acesta. Am stabilit deja că ăla nu e al meu. Însă punga în care puneam prosopul care nu era al meu nu e nici ea a mea, deşi este extraordinar de asemănătoare. Personal, cred că toată chestia asta este bizară, mai ales că punga mi-am confecţionat-o singur pe Pământul preistoric. Iar astea nu sunt nici ele pietrele mele, adăugă el, scoţând câteva pietre plate şi cenuşii din pungă. Eu aveam o colecţie interesantă, iar astea sunt în mod clar banale.

Un muget de emoţie răsări din rândul mulţimii şi acoperi replica lui Ford. Mingea de crichet care stârnise această

emoţie căzu din cer şi se ascunse drept în punga misterioasă din piele de iepure a lui Arthur.

— Aş zice că şi ăsta a fost un eveniment foarte curios, zise Arthur, închizând repede punga şi pretinzând că se apucă să caute mingea pe jos.

— Nu cred că e aici, le zise el copiilor care se adunară imediat lângă el ca să ajute la căutări. Probabil că s-a rostogolit undeva. Cred că pe acolo.

Arătă vag în direcţia în care şi-ar fi dorit să plece copiii. Unul dintre puşti se uită întrebător la el.

— Te simţi bine? îl întrebă.

— Nu, răspunse Arthur.

— Atunci de ce ai un os în barbă?

— Exersez, ca să arate bine oriunde l-aş pune.

Arthur rosti vorbele cu emfază. Îşi spuse că era exact genul de lucru care ar distra şi stimula minţile tinere.

— Oh, exclamă puştiul, lăsându-şi capul într-o parte şi gândindu-se la cele auzite. Cum te cheamă?

— Dent. Arthur Dent.

— Eşti un ticălos, Dent, zise băiatul, un nemernic.

Puştiul privi dincolo de Arthur spre altceva, ca să demonstreze că nu se grăbea să o ia la fugă, apoi plecă, scărpinându-şi nasul. Brusc Arthur îşi aminti că Pământul urma să fie distrus din nou peste două zile, dar de această dată nu îl mai încercă nicio părere de rău.

Jocul fu reluat cu o minge nouă, soarele continua să strălucească, iar Ford sărea în sus şi în jos, clătinând din cap şi clipind.

— Te preocupă ceva, nu-i aşa? întrebă Arthur.

— Cred că acolo este o PAP, răspunse Ford cu tonul pe care Arthur începea să-l recunoască deja, cel cu care prietenul lui anunţa ceva complet de neînţeles.

Ford arătă cu degetul. Curios, dar direcţia în care arăta nu era aceeaşi cu cea în care se uita el. Arthur privi şi într-o parte, adică spre ecrane, şi în cealaltă, adică spre terenul

de joc. Dădu din cap şi ridică din umeri. Apoi ridică iarăşi din umeri.

— Un ce? se miră el.

— O PAP.

— O P…?

— …AP.

— Şi asta ce mai înseamnă?

— Problema Altei Persoane, răspunse Ford.

— Aha, bine, replică Arthur, după care se linişti.

Habar n-avea despre ce era vorba, dar cel puţin necazul părea să se fi sfârşit. Nu era deloc aşa.

— Acolo, zise Ford, arătând din nou spre ecrane şi privind spre teren.

— Unde?

— Acolo!

— Înţeleg, rosti Arthur, deşi nu pricepea o iotă.

— Chiar aşa?

— Ce?

— Înţelegi PAP?

— Credeam că ai spus că e Problema Altei Persoane.

— Corect.

Arthur dădu încet din cap, atent şi cu un aer de imensă prostie.

— Şi vreau să ştiu dacă o poţi vedea, zise Ford.

— Chiar vrei?

— Da.

— Cum arată? întrebă Arthur.

— Păi, de unde să ştiu, zevzecule? ţipă Ford. Spune-mi dacă o poţi vedea.

Arthur simţi chiar în spatele tâmplelor acea senzaţie dureroasă care caracteriza conversaţiile lui cu Ford. Creierul îi tresări ca un căţeluş înspăimântat în cuşca lui. Ford îl luă de braţ.

— O PAP, zise el, este ceva ce nu putem vedea sau înţelege ori creierul nostru nu ne lasă să pricepem,

deoarece noi credem că e o problemă a altei persoane. Asta înseamnă PAP. Problema Altei Persoane. Creierul o refuză pur şi simplu, ca pe un punct orb. Dacă te uiţi direct la ea, nu o vei vedea dacă nu ştii exact ce e. Singura speranţă este să o iei prin surprindere, pe la colţul ochiului.

— Aha, exclamă Arthur. Atunci de asta…

— Da, răspunse Ford, care ştia ce avea de gând Arthur să spună.

— …săreai în sus şi…

— Da.

— …în jos, şi clipeai…

— Da.

— …şi…

— Cred că ai priceput mesajul.

— Înţeleg, e o navă spaţială, zise Arthur.

Pentru o clipă Arthur fu şocat de reacţia pe care o provocă această revelaţie. Un muget imens izbucni din rândul mulţimii şi din toate direcţiile oamenii începură să alerge, să urle, să ţipe, rostogolindu-se unii peste alţii într-un tumult al confuziei. Arthur se dădu înapoi uluit şi privi înfricoşat în jur. Apoi se uită iarăşi în jur şi mai uimit.

— Emoţionant, nu-i aşa? rosti o arătare.

Arătarea tremură în faţa ochilor lui Arthur, deşi mai corect este să spunem că ochii lui Arthur tremurau în faţa apariţiei. Gura lui tremura şi ea.

— C… e… e… e… rosti gura lui.

— Cred că echipa voastră tocmai a câştigat, zise apariţia.

— C… e… e… e… repetă Arthur, punctând fiecare tremurat cu o bătaie în spatele lui Ford.

Ford se uită la tumultul mulţimii cu nerăbdare.

— Eşti englez, nu-i aşa? întrebă apariţia.

— C… e… e… e… da, răspunse Arthur.

— Ei bine, echipa ta, aşa cum am spus, tocmai a câştigat. Meciul, înseamnă că Cenuşa rămâne la ea. Trebuie să fii tare mulţumit. Trebuie să recunosc că iubesc destul de mult

crichetul, deşi nu mi-ar plăcea să mă audă cineva din afara acestei planete rostind aşa ceva. Oh, dragă, nu!

Apariţia schiţă ceea ce ar fi putut părea un rânjet răutăcios, dar era greu de spus exact, deoarece soarele se lăsase chiar în spatele ei, generând un halo orbitor în jurul capului şi iluminându-i părul argintiu şi barba într-un fel uluitor, dramatic şi greu de asemuit cu un rânjet răutăcios.

— Din nefericire, totul se va termina peste două zile, nu-i aşa? rosti arătarea. Deşi, aşa cum ţi-am spus când ne-am întâlnit ultima dată, mi-a părut foarte rău pentru asta. Şi totuşi ceea ce va fi fost să fie va fi fost să fie.

Arthur încercă să spună ceva, dar renunţă în faţa luptei inegale, îl înghionti din nou pe Ford.

— Am crezut că s-a întâmplat ceva îngrozitor, zise Ford, dar e vorba doar de sfârşitul jocului. Trebuie să plecăm de aici. Oh, salut, Slartibartfast, ce cauţi aici?

— Ei, mă preumblu şi eu, ce să fac?

— Bine. Chestia e doar că planeta asta o să fie distrusă destul de curând.

— Ştiu, replică Slartibartfast.

— Şi… în fine, voiam să evidenţiez chestia asta.

— Evidenţierea a fost reţinută.

— Şi dacă tu simţi că vrei cu adevărat să îţi pierzi timpul pe un teren de crichet în acest moment…

— Da, chiar simt.

— Atunci, e nava ta.

— Aşa e.

— Presupun.

Ford se răsuci nervos.

— Salut, Slartibartfast, rosti în sfârşit şi Arthur.

— Salut, pământeanule.

— În definitiv, murim cu toţii o singură dată, interveni Ford.

Bătrânul ignoră remarca şi privi lacom spre teren, cu o privire ce părea însufleţită de expresii care aparent n-aveau

nicio legătură cu ceea ce se întâmpla acolo. Mulţimea se aduna într-un cerc mare la centrul terenului. Doar Slartibartfast ştia ce anume vedea el în toată această mişcare.

Ford fredona ceva. Era doar o singură notă, repetată la intervale regulate de timp. Spera să-l întrebe cineva ce anume cânta, dar n-o făcu nimeni. Dacă l-ar fi întrebat careva, ar fi răspuns că fredona la nesfârşit prima măsură dintr-un cântec de Noel Coward intitulat Nebun după băiat. Atunci i s-ar fi spus că el fredona doar o singură notă, moment în care ar fi replicat că, din motive pe care el le spera evidente, omitea cu bună ştiinţă partea cu „după băiat”. În mod clar, era iritat că nimeni nu îl întreba nimic.

— E vorba doar de faptul că, dacă nu plecăm în curând, s-ar putea să fim iarăşi prinşi în miezul întregii poveşti, izbucni el când constată că nu mai suporta. Şi nimic nu mă deprimă mai tare decât să văd o planetă distrusă. Poate cu excepţia situaţiei când eu sunt încă pe ea atunci când se întâmplă. Sau atunci când pierd timpul pe la meciuri de crichet.

— Răbdare, repetă Slartibartfast. Lucruri măreţe tocmai stau să se petreacă.

— Asta ai spus şi ultima dată când ne-am întâlnit, zise Arthur.

— Păi, aşa era.

— Da, asta-i adevărat, admise Arthur.

Lucrurile măreţe care tocmai stăteau să se petreacă păreau să se rezume la un soi de ceremonie pregătită în mod special mai degrabă în beneficiul televiziunii decât al spectatorilor. De unde stăteau, singurele amănunte ale pregătirii pe care le puteau înţelege erau cele pe care le auzeau de la un radio aflat în apropiere. Ford părea dezinteresat într-un mod agresiv.

Se agită când auzi explicându-se că acea Cenuşă avea să fie prezentată căpitanului echipei engleze chiar acolo, pe

teren, îl apucară pandaliile când i se spuse că asta se întâmpla deoarece echipa câştigase pentru a n-a oară şi lătră de iritare când auzi informaţia că acea Cenuşă reprezenta ceea ce rămăsese dintr-o poartă de crichet, iar când i se ceru să fie mulţumit de faptul că poarta de crichet în discuţie arsese în Melbourne, Australia, în 1882, pentru a celebra „moartea crichetului englezesc”, se răsuci spre Slartibartfast, inspiră adânc, dar nu avu nicio şansă de a spune ceva, deoarece bătrânul nu mai era acolo. Acesta alerga spre teren, părând foarte hotărât în fuga lui, cu părul, barba şi hainele fluturând în jurul trupului, precum ar fi arătat probabil Moise dacă Sinai ar fi fost o pajişte bine întreţinută în loc să fie, aşa cum este prezentat de obicei, un munte feroce din care iese fum.

— A spus să ne întâlnim cu el la navă, rosti Arthur.

— Pe toţi fariseii zarkanieni, ce face prostul ăla bătrân? explodă Ford.

— Se întâlneşte cu noi la navă peste două minute, zise Arthur ridicând din umeri, ceea ce semnala o lipsă totală a oricărei gândiri.

Porniră şi ei către navă. La urechi le ajungeau sunete ciudate, încercară să nu le asculte, dar nu se putură opri să nu observe că Slartibartfast cerea zgomotos să i se dea urna argintie care conţinea Cenuşa, căci, susţinea el, aceasta era „vitală ca importanţă pentru siguranţa trecută, prezentă şi viitoare a galaxiei”, iar o asemenea declaraţie stârnea hohote sălbatice de râs. Cei doi hotărâră să ignore totul.

Însă nu putură neglija ce se întâmplă imediat după aceea. Cu un zgomot asemănător unui „hop” scos simultan de o sută de mii de oameni, o navă spaţială albă păru să se genereze singură din senin chiar deasupra terenului de crichet şi să atârne acolo ca o ameninţare teribilă, scoţând un zumzet uşor.

Pentru o vreme, nava nu făcu nimic, ca şi cum s-ar fi

aşteptat ca toată lumea să îşi vadă de treburile fireşti şi să nu ia în considerare felul în care atârnă ea acolo. Apoi făcu un lucru ieşit din comun. Se deschise şi lăsă ceva cu totul extraordinar să iasă din pântecele ei. Mai exact, unsprezece lucruri nemaipomenite.

Erau roboţi, de culoare albă. Extraordinar la ei era faptul că păreau perfect îmbrăcaţi pentru acea ocazie. Nu numai că erau albi, dar cărau cu ei ceea ce părea să semene a bâte de crichet şi, în plus, purtau nişte perniţe albe în jurul părţilor inferioare ale picioarelor. Aceste perniţe erau ieşite din comun, deoarece conţineau jeturi de flăcări ce le permiteau roboţilor ciudat de civilizaţi să coboare de pe nava lor spaţială şi să înceapă să ucidă oameni.

— Hei, exclamă Arthur, se pare că se întâmplă ceva.

— Du-te la navă, strigă Ford. Nu vreau să ştiu, du-te la navă! începu să alerge. Nu vreau să ştiu, nu vreau să văd, nu vreau să aud, asta nu e planeta mea, nu eu am ales să fiu aici, nu vreau să fiu implicat, doar scoateţi-mă de aici şi duceţi-mă la o petrecere cu fiinţe cu care pot comunica!

Terenul fu cuprins de fum şi foc.

— Ei bine, brigada supranaturală pare cu siguranţă să dea un atac în forţă astăzi... bolborosi o voce veselă la radio.

— Ce-mi trebuie mie, ţipă Ford ca modalitate de a lămuri remarcile lui anterioare, este o băutură tare şi un grup de amici.

Continuă să fugă, oprindu-se o singură clipă ca să-l înşface pe Arthur de braţ şi să-l tragă după el. Arthur adoptase poziţia lui normală de criză, ceea ce însemna că stătea cu gura căscată şi lăsa ca totul să se desfăşoare în jurul lui.

— Joacă crichet, murmură Arthur, tropotind în urma lui Ford. Jur că joacă crichet. Habar n-am de ce fac asta, dar o fac. Nu se mulţumesc să omoare oamenii, îi trimit în sus. Ford, ăştia ne trimit în sus!

Ar fi fost destul de greu să nu crezi asta fără să ştii despre istoria galaxiei mai multe decât reuşise Arthur să afle până atunci în călătoriile lui. Formele fantomatice, dar violente, care puteau fi zărite deplasându-se prin fumul dens, păreau să parodieze în mod bizar loviturile de bâtă, diferenţa faţă de jocul real fiind aceea că fiecare minge pe care o loveau exploda la locul de aterizare. Iar prima explozie reuşise să anihileze prima reacţie a lui Arthur, anume aceea că întreaga poveste putea fi doar o cascadorie publicitară pusă la punct de producătorii australieni de margarină.

În acea clipă totul se termină, la fel de brusc precum începuse. Cei unsprezece roboţi albi se înălţară înconjuraţi de un nor în formaţie strânsă şi, cu câteva ultime luciri de flăcări, întrară în pântecele navei lor albe care, cu zgomotul a o sută de mii de oameni care scot simultan un „hop”, dispăru prompt în aerul din care se materializase.

Pentru o clipă se lăsă o tăcere împietrită, apoi, din fumul care se destrăma, ieşi figura palidă a lui Slartibartfast, semănând şi mai mult cu Moise, deoarece în ciuda absenţei continue a muntelui, cel puţin acum traversa o pajişte bine tunsă şi fumegândă.

Privi sălbatic în jurul lui până ce zări siluetele sprintene ale lui Arthur Dent şi Ford Prefect croindu-şi drum prin mulţimea înfricoşată, care deocamdată era preocupată să se calce în picioare în direcţie opusă. Era clar că mulţimea gândea că ziua devenea tot mai neobişnuită şi, ca atare, nu ştia în ce parte să se întoarcă mai repede.

Slartibartfast gesticula spre Ford şi Arthur şi striga la ei, pe măsură ce toţi trei se apropiau treptat de nava lui, care continua să se odihnească dincolo de ecrane, părând în continuare neobservată de mulţimea care se înghesuia pe lângă ea, probabil mult prea preocupată de problemele proprii ca să mai observe aşa ceva.

— Au garbl varble farbl! strigă Slartibartfast cu vocea lui

subţire şi tremurătoare.

— Ce a spus? icni Ford continuând să-şi croiască drum cu coatele.

Arthur clătină din cap.

— „Au…” ceva, răspunse el.

— Au tabl varble farbl! strigă iarăşi Slartibartfast.

Ford şi Arthur clătinară din capete.

— Pare urgent, zise Arthur.

Se opri şi strigă:

— Ce?

— Au garbl varbl nuşa! ţipă Slartibartfast, continuând să dea din mâini în direcţia lor.

— Spune că au luat Cenuşa, rosti Arthur. Cred că asta spune.

Continuară să alerge.

— Ce…? făcu Ford.

— Cenuşa, explică Arthur pe un ton lipsit de intonaţie. Rămăşiţele arse ale unei porţi de crichet. Este un trofeu. Se pare… că… pentru asta… au venit şi au luat.

Clătină uşor din cap ca şi cum ar fi încercat să-şi determine creierul să se aşeze mai bine în ţeastă.

— Ciudat lucru vrea să ne spună, ripostă Ford.

— Ciudat lucru să iei.

— Ciudată navă.

Ajunseseră la ea. Al doilea lucru straniu la acea navă era să urmăreşti câmpul de acţiune al Problemei Altei Persoane la lucru. Acum puteau zări în mod limpede nava ca atare, pur şi simplu pentru că ştiau că e acolo. Era destul de clar însă că nimeni altcineva nu o vedea. Asta nu se întâmpla deoarece nava ar fi fost invizibilă sau ceva hiperimposibil de genul ăsta. Tehnologia implicată în transformarea oricărui lucru în ceva invizibil este atât de infinit de complexă, încât în nouă sute şi nouăzeci şi nouă de mii de milioane nouă sute şi nouăzeci şi nouă de milioane nouă sute şi nouăzeci şi nouă de mii nouă sute şi nouăzeci şi

nouă de cazuri dintr-un miliard este mult mai simplu şi mai eficient să iei acel lucru cu tine, fără să-i mai faci altceva. Ultrafaimosul sciento-magician Effrafax de pe Wug a pariat odată pe viaţa lui că, în termen de un an, avea să facă marele megamunte Magramal în întregime invizibil.

După ce îşi petrecuse cea mai mare parte a anului jucându-se cu diverse Lux-O-Valve imense, cu Refracto-Nulificatoare şi cu dispozitive Spectrum-Bypass-O-Matice, îşi dăduse seama, când mai avea nouă ore până la împlinirea sorocului, că nu va reuşi.

Aşa că el şi prietenii lui, şi prietenii prietenilor lui, şi prietenii prietenilor prietenilor lui, şi prietenii prietenilor prietenilor prietenilor lui şi alţi câţiva prieteni mai puţin buni care deţineau din întâmplare o companie mare de transport interstelar, au trecut la ceea ce acum este recunoscut pe scară largă ca fiind cea mai grea noapte de muncă din istorie şi, a doua zi, Magramal nu mai era vizibil. Effrafax a pierdut pariul – şi, ca atare, şi-a pierdut viaţa – pur şi simplu din cauza unei oficialităţi de adjudecare a pariului prea pedantă care a observat: (a) atunci când se plimba prin zona unde ar fi trebuit să fie Magramal nu se împiedica de nimic şi nici nu-şi rupea nasul şi (b) că pe cer apăruse o Lună suplimentară cu aspect ciudat.

Câmpul de acţiune a Problemei Altei Persoane este mult mai simplu şi mult mai eficient. În plus, poate fi menţinut activ peste o sută de ani doar cu energia unei simple baterii de lanternă. Asta se întâmplă deoarece el se bazează pe predispoziţia firească a oamenilor de a nu vedea nimic din ceea ce nu vor, din ce nu se aşteaptă sau din ce nu pot explica. Dacă Effrafax ar fi pictat muntele în roz şi ar fi activat un câmp de acţiune PAP ieftin şi simplu în jurul lui, atunci oamenii ar fi trecut peste munte, pe lângă munte sau i-ar fi dat ocol fără ca măcar să observe că acel lucru se află acolo.

Exact aşa ceva se petrecea cu nava lui Slartibartfast. Nu

era roz, dar, dacă ar fi fost, devenea cea mai puţin importantă dintre problemele vizuale, aşa că oamenii o ignorau pur şi simplu, ca pe orice altceva.

Cel mai extraordinar lucru la ea era acela că nava arăta doar parţial ca una spaţială cu aripi de ghidaj, motoare-rachetă, tambuchiuri de salvare şi aşa mai departe, semănând în rest cu un mic bistrou italian suspendat.

Ford şi Arthur se holbară în sus la ea cu uimire şi cu sensibilităţile proprii profund ofensate.

— Da, ştiu, rosti Slartibartfast, grăbindu-se spre ei în acea clipă, agitat şi gâfâind. Însă există un motiv. Veniţi, trebuie să plecăm. Coşmarul vechi se deşteaptă iarăşi la viaţă. Ne confruntăm cu toţii cu apocalipsa. Trebuie să plecăm imediat.

— Mi-ar plăcea undeva însorit, rosti Ford.

Ford şi Arthur îl urmară pe Slartibartfast în navă. Rămaseră perplecşi de ceea ce văzură înăuntru, încât ignorară complet ceea ce se petrecu afară în clipele următoare.

Încă o navă spaţială, de această dată zveltă şi argintie, coborî discret din cer pe teren, fără agitaţie, cu picioarele lungi desfăcându-se într-un adevărat balet al tehnologiei. Nava ateriză cu delicateţe. Din ea ieşi o rampă scurtă. O siluetă înaltă, cenuşiu-verzuie, ieşi cu mişcări repezi şi se apropie de un grup mic de oameni adunaţi în mijlocul terenului, care aveau grijă de victimele recentului masacru bizar. Silueta dădu oamenii la o parte cu o autoritate tăcută şi subînţeleasă şi ajunse în sfârşit la cel care zăcea într-o baltă de sânge, în mod clar aflându-se dincolo de orice posibilitate de intervenţie a medicinei pământene, horcăind şi tuşindu-şi ultimele clipe de viaţă. Silueta îngenunche tăcută alături de el.

— Arthur Philip Deodat? întrebă ea.

Cu o expresie cumplită de confuzie în privire, omul dădu vag din cap.

— Eşti un puturos incapabil de ceva bun, şopti creatura. Mi-am zis că e bine să ştii asta înainte de a te duce.

5

Fapte importante din istoria galactică, numărul doi: *(Reproduse din* Cartea menţionatului zilnic sideral al Istoriei Galactice Populare.)

De la începutul acestei galaxii, civilizaţii vaste s-au ridicat şi s-au prăbuşit, s-au ridicat şi s-au prăbuşit, s-au ridicat şi s-au prăbuşit atât de des, încât devine foarte tentant să gândeşti că viaţa în galaxie trebuie să fie:

a) ceva înrudit cu răul de mare – rău de spaţiu, rău de timp, rău de istorie sau ceva de genul ăsta, şi

b) stupidă.

6

Arthur avu senzaţia că întregul cer se dă brusc la o parte şi îi lasă pe ei să treacă.

Ise părea că atomii creierului său şi cei ai cosmosului se îngemănau unii cu alţii.

Ise părea că era suflat de vântul universului şi că acel vânt era el însuşi.

Ise părea că este unul dintre gândurile universului şi că universul era un gând al lui.

Oamenilor de pe Lord’s Cricket Ground li se păru că un alt restaurant North London abia apăruse şi dispăruse, aşa cum se întâmplă adesea cu aceste restaurante, şi că asta era Problema Altei Persoane.

— Ce s-a întâmplat? şopti Arthur, uluit peste măsură.

— Am decolat, explică Slartibartfast.

Arthur rămase nemişcat şi şocat pe canapeaua de accelerare. Nu era sigur dacă tocmai fusese lovit de răul spaţial sau de religie.

— Se mişcă bine, rosti Ford într-o tentativă nereuşită de a deghiza felul în care era impresionat de ceea ce tocmai făcuse nava lui Slartibartfast. Păcat de decor.

Preţ de o clipă sau două, bătrânul nu replică. Se uita fix la instrumente cu aerul unuia care încearcă să transforme gradele Fahrenheit în grade Celsius în vreme ce casa îi arde până la temelie.

Apoi sprâncenele îi reveniră la normal şi se uită o clipă la ecranul panoramic din faţa lui, care afişa o complexitate năucitoare de stele sclipind ca nişte aţe argintii în jurul lor.

Buzele i se mişcară ca şi cum ar fi încercat să spună ceva. Brusc, privirea i se întoarse alarmată la instrumente, dar apoi expresia i se schimbă într-una de concentrare încruntată. Privi înapoi spre ecran, îşi simţea propriul puls. Încruntarea i se adânci pentru o clipă, apoi expresia de pe chip deveni mai relaxată.

— Este o greşeală dacă încerci să înţelegi maşinile, rosti el. Îmi dau bătăi de cap. Ce aţi spus?

— Decorul, reluă Ford. Păcat de el.

— Undeva, adânc în inima fundamentală a minţii şi a universului, există un motiv, zise Slartibartfast.

Ford privi iute în jur. Credea în mod clar că o asemenea perspectivă asupra lucrurilor era prea optimistă.

Interiorul punţii de zbor era verde-închis, roşu-închis, maro-închis, înghesuit şi prost luminat. În mod inexplicabil, asemănarea cu un bistrou italian nu se sfârşea la

tambuchiul de acces în navă. Mici zone de lumină scoteau în evidenţă ghivece cu plante, bucăţi de ceramică porţelanată şi tot felul de mărunţişuri de neidentificat.

În umbră, luceau ameninţător sticle îmbrăcate în rafie. Instrumentele care atrăseseră atenţia lui Slartibartfast păreau să fie montate în fundul sticlelor înfipte în beton.

Ford întinse mâna şi le atinse. Beton fals. Plastic. Sticle false înfipte în beton fals.

Îşi zise că inima fundamentală a minţii şi a universului putea face un salt în viteză, căci totul în jur era o porcărie. Pe de altă parte, nu se putea nega faptul că modul în care se mişcase nava făcea Inima de Aur să arate, prin comparaţie, ca o farsă de natură electrică.

Se smulse de pe canapea. Sări în picioare. Se uită la Arthur, care cânta încet pentru sine. Se uită la ecran şi nu recunoscu nimic. Se uită la Slartibartfast.

— Cât am călătorit? întrebă el.

— Circa… răspunse Slartibartfast, aş spune că în mare circa două treimi din diametrul discului galactic. Da, în mare două treimi, cred.

— Ce lucru ciudat, comentă Arthur cu voce înceată. Cu cât mai departe şi mai repede călătoreşte cineva prin univers, cu atât poziţia acelui cineva în univers pare să devină tot mai imaterială şi acel cineva este pătruns de profunzimea sau mai degrabă de pustietatea unei…

— Mda, foarte ciudat, i-o reteză Ford. Unde mergem?

— Mergem să ne confruntăm cu un vechi coşmar al universului, răspunse Slartibartfast.

— Şi unde ai de gând să ne laşi?

— Voi avea nevoie de ajutorul vostru.

— Dur. Ascultă, poţi să ne duci undeva unde să ne distrăm? Încerc să mă gândesc la un asemenea loc. Unde să ne îmbătăm şi poate să ascultăm nişte muzică îndrăcită. Stai aşa, am eu unde să caut.

Îşi scoase exemplarul din *Ghidul autostopistului galactic*

şi răsfoi prin acele părţi ale indexului concentrate în primul rând asupra sexului, drogurilor şi rock-and-rollului.

— Un blestem s-a înălţat din ceţurile vremurilor, rosti Slartibartfast.

— Da, mă aşteptam la asta, zise Ford. Hei, făcu el, luminându-se când zări un anume articol în *Ghid.* Ai întâlnit-o vreodată pe Excentrica Gallumbits? Curva cu trei ţâţe de pe Eroticon VI. Unii susţin că zonele ei erogene încep de la şase kilometri distanţă de corp. Eu nu sunt de acord. Eu aş zice că de la opt.

— Un blestem, reluă Slartibartfast, care va cuprinde galaxia cu flăcări şi distrugere şi posibil va aduce universul la o apocalipsă prematură. Vorbesc serios.

— Sună a moment prost, rosti Ford. Cu puţin noroc voi fi destul de beat ca să nu observ. Uite, adăugă el, înfigându-şi degetul în ecranul *Ghidului*, aici ar fi un loc cu adevărat depravat şi cred că acolo ar trebui să mergem. Tu ce spui, Arthur? Termină cu incantaţiile şi acordă-mi atenţie. Ratezi nişte chestii importante aici.

Arthur se ridică de pe canapea şi clătină din cap.

— Unde mergem? se interesă el.

— Să ne confruntăm cu un vechi coş…

— Las-o baltă, interveni Ford. Arthur, mergem prin galaxie ca să ne distrăm un pic. Ai ceva împotriva unei asemenea idei?

— De ce pare Slartibartfast atât de neliniştit? se miră Arthur.

— N-are nimic.

— Blestem, rosti Slartibartfast cuprins brusc de autoritate. Haideţi, sunt multe de arătat şi de povestit.

Porni spre o scară în spirală din fier forjat verde, montată din motive obscure în mijlocul punţii de zbor, şi începu s-o urce. Încruntându-se, Arthur îl urmă.

Ford strecură îmbufnat *Ghidul* înapoi în săculeţul lui.

— Doctorul meu spune că am o glandă deformată a

datoriei publice şi un deficit natural în fibre morale, mormăi el pentru sine. Ca atare, sunt scutit de la salvarea universurilor.

Cu toate astea, tropăi pe scări în spatele lor. Ceea ce găsiră sus era o tâmpenie sau aşa părea şi Ford clătină din cap, îşi îngropă faţa în palme şi se împiedică de un ghiveci de plante, zdrobindu-l de perete.

— Zona centrală de calcul, explică imperturbabil Slartibartfast. Aici se efectuează toate calculele care afectează nava. Da, ştiu cum arată, dar de fapt este o hartă complexă în patru dimensiuni a unor funcţii matematice extrem de complicate.

— Pare o glumă, rosti Arthur.

— Ştiu cum pare, rosti Slartibartfast, intrând în spaţiu.

În timp ce făcea asta, Arthur avu o tresărire când îşi dădu seama ce ar fi putut însemna asta, dar refuză să creadă. Îşi spuse că era imposibil ca universul să funcţioneze în acest fel. Ar fi fost la fel de absurd ca… la fel de absurd ca… Gândurile refuzară să-i meargă mai departe. Majoritatea ideilor cu adevărat absurde pe care şi le putea imagina se materializaseră deja în realitate. Iar ăsta era unul dintre acele gânduri absurde.

Era o cuşcă mare de sticlă sau o cutie – de fapt, o cameră.

În ea se găsea o masă, una lungă. În jurul ei erau strânse cam o duzină de scaune, din lemn curbat. Pe ea era o faţă de masă, în pătrate de şah albe şi roşii, pătată cu arsuri de ţigară, fiecare dintre acestea având o poziţie calculată cu precizie matematică.

Iar pe faţa de masă se odihneau vreo jumătate de duzină de feluri de mâncare italiană pe jumătate consumate, împodobite cu franzele pe jumătate ronţăite şi pahare de vin pe jumătate băute, cu care se jucau roboţi.

Totul era complet artificial. Clienţii roboţi erau serviţi de un chelner robot, un chelar robot şi un şef de sală robot.

Mobila era artificială, faţa de masă artificială şi fiecare fel de mâncare putea demonstra în mod clar toate caracteristicile mecanice ale unei, să spunem, pollo sorpreso, fără să fie aşa ceva.

Şi cu toţii participau la un mic dans – o rutină complexă care însemna manipularea meniurilor, a notelor de plată, a portofelelor, a carnetelor de cecuri, a cărţilor de credit, a ceasurilor, a creioanelor şi a şerveţelelor de hârtie, toate acestea părând să plutească în mod constant la limita violenţei, dar fără să ajungă undeva.

Slartibartfast se grăbi, apoi păru să se întreţină amical cu şeful de sală, în vreme ce unul dintre roboţii clienţi alunecă încet sub masă, menţionând ceea ce avea de gând să-i facă unui tip din pricina unei fete.

Slartibartfast luă în primire locul rămas astfel vacant şi aruncă un ochi viclean peste meniu. Tempoul rutinei din jurul mesei păru cumva să se iuţească imperceptibil. Izbucni o ceartă şi lumea încercă să dovedească diverse lucruri cu ajutorul şerveţelelor. Indivizii agitară pumnii unii în direcţia celorlalţi şi încercară să-şi examineze reciproc bucăţile de pui din farfurie. Mâna chelnerului porni să se mişte pe carnetul cu note de plată mai des decât ar fi reuşit o mână umană, apoi mai repede decât ar fi putut urmări un ochi uman. Ritmul se acceleră. Curând, peste grup se lăsă o politeţe extraordinară şi insistentă şi câteva secunde mai târziu păru că se atinge brusc un moment de consens. Nava se scutură cuprinsă de o nouă vibraţie.

Slartibartfast ieşi din camera de sticlă.

— Bistromatică, rosti el. Cea mai puternică forţă de calcul cunoscută în paraştiinţă. Veniţi în Camera Iluziilor Informaţionale.

Trecu pe lângă cei doi şi îi luă, uluiţi, cu el.

7

Cursa Bistromatică reprezintă o nouă şi minunată metodă de a traversa distanţe interstelare vaste fără să ai de-a face cu toţi acei factori periculoşi care caracterizează Cursa de Improbabilitate.

Bistromatica în sine este pur şi simplu o cale nouă şi revoluţionară de a înţelege comportamentul numerelor. Aşa cum Einstein a observat că timpul nu era absolut, ci depindea de mişcarea observatorului în spaţiu şi că spaţiul nu era absolut, ci depindea de mişcarea observatorului în timp, aşa s-a înţeles acum că numerele nu sunt nişte absolute, ci depind de mişcarea observatorului prin restaurante.

Primul număr nonabsolut este numărul de oameni pentru care este rezervată masa. Acest număr va varia în cursul primelor apeluri telefonice către restaurant, apoi nu va părea să aibă nicio legătură cu numărul de oameni care apar până la urmă la restaurant sau cu numărul de oameni care li se alătură ulterior după spectacol/meci/petrecere/agapă sau cu numărul de oameni care pleacă atunci când văd cine a mai apărut.

Cel de-al doilea număr nonabsolut este momentul dat al sosirii la restaurant, care nu e recunoscut a fi unul dintre acele concepte matematice extrem de bizare, o excludere reciprocă, un număra cărui existenţă poate fi definită ca fiind orice altceva în afara lui însuşi. Cu alte cuvinte, momentul dat al sosirii este acel moment de timp în care este imposibil să sosească vreun participant la petrecere. Excluderea reciprocă joacă acum un rol important în multe ramuri ale matematicii, inclusiv în statistică şi contabilitate şi formează ecuaţiile de bază ale amorsării câmpului de acţiune al Problemei Altei Persoane.

Al treilea şi cel mai misterios aspect de nonabsolutism din toate punctele de vedere zace în relaţia dintre numărul de articole de pe nota de plată,

costul fiecărui articol, numărul de persoane de la masă şi cât este fiecare dintre aceste persoane gata să plătească. (Numărul de persoane care au adus ceva bani reprezintă doar un subfenomen în acest câmp.)

Discrepanţele deconcertante care au apărut în acest punct au rămas neanchetate timp de secole, pur şi simplu deoarece nimeni nu le-a luat în serios. În timp ele au fost puse pe seama unor lucruri precum politeţea, lipsa de politeţe, răutatea, iuţeala de mână, oboseala, emoţia sau ora târzie şi au fost complet uitate a doua zi de dimineaţă. Bineînţeles că n-au fost niciodată testate în condiţii de laborator, deoarece nu au avut niciodată loc în laboratoare – cel puţin nu în cele cu o reputaţie bună.

Aşa că adevărul a început să iasă la iveală doar odată cu apariţia calculatoarelor de buzunar. Iar acest adevăr spune aşa:

Numerele scrise pe notele de plată în interiorul spaţiului limitat al restaurantelor nu se conformează aceloraşi legi matematice precum numerele scrise pe oricare alte bucăţi de hârtie în oricare altă parte a universului.

Acest fapt unic a produs o furtună în lumea ştiinţifică. A revoluţionat-o complet. Atât de multe conferinţe pe teme de matematică au avut loc în restaurante bune, că multe dintre cele mai strălucite minţi ale unei generaţii au murit de obezitate şi insuficienţă cardiacă, iar ştiinţa matematicii a fost mult dată înapoi.

Treptat, însă, implicaţiile acestei idei au început să fie înţelese. Iniţial, ar fi însemnat prea multă durere, prea mare nebunie şi prea multă cruzime ca omul obişnuit de pe stradă să spună „Oh, da, v-aş fi putut spune şi eu asta”, cu privire la acest subiect. Apoi au fost inventate unele fraze, precum „Cadrul Interactiv al Subiectivităţii” şi toată lumea s-a putut relaxa şi şi-a văzut mai departe de treabă.

Grupurilor mici de călugări care îşi luaseră obiceiul de a vagabonda în jurul principalelor institute de cercetare cântând diverse cântece ciudate prin care afirmau că

universul este doar o plăsmuire a propriei imaginaţii li s-a oferit în cele din urmă acces la teatre de stradă şi astfel s-au dispersat de la sine.

8

— Vezi tu, în cursul călătoriilor spaţiale, zise Slartibartfast în timp ce manevra nişte instrumente în Camera Iluziilor Informaţionale, în cursul călătoriilor spaţiale…

Se opri şi privi în jurul lui.

Camera Iluziilor Informaţionale reprezenta o uşurare binevenită după monstruozităţile vizuale din zona centrală de calcul. Nu se găsea nimic acolo. Nici informaţii, nici iluzii. Erau doar ei, nişte pereţi albi şi câteva instrumente mici care arătau ca şi cum trebuia înfipte în ceva ce Slartibartfast nu găsea.

— Da? îl îndemnă Arthur.

Adoptase stilul imperios al lui Slartibartfast, dar nu ştia ce să facă cu el.

— Da, ce? replică bătrânul.

— Spuneai?

Slartibartfast îi aruncă o privire dură.

— Numerele sunt îngrozitoare, zise el, după care îşi reluă căutarea.

Arthur dădu din cap pentru sine. După o vreme, înţelese că aşa nu ajungea nicăieri şi că trebuia să repete întrebarea „ce?”

— În cursul călătoriilor spaţiale, reluă Slartibartfast, toate numerele sunt îngrozitoare.

Arthur dădu iarăşi din cap şi privi spre Ford cerându-i ajutorul, dar acesta exersa îmbufnarea şi îşi îmbunătăţea vizibil stilul.

— Încercam doar să te scutesc de oboseala de a mă

întreba de ce toate calculele navei se efectuează pe carneţelul cu note de plată al unui chelner, rosti Slartibartfast cu un oftat.

Arthur se încruntă.

— De ce, întrebă el, se efectuează toate calculele navei pe carne…

Se opri.

— Deoarece în cursul călătoriilor spaţiale toate numerele sunt îngrozitoare, explică Slartibartfast.

Îşi dădu seama că explicaţia lui nu provocase nicio reacţie.

— Ascultă, reluă el. Pe carnetul cu note de plată al unui chelner, numerele dansează. Trebuie să fi întâlnit şi tu fenomenul.

— Păi…

— Pe carnetul cu note de plată al unui chelner, realitatea şi ficţiunea se ciocnesc la un asemenea nivel fundamental, încât fiecare devine cealaltă şi totul este posibil, în limitele anumitor parametri, desigur.

— Care parametri?

— E imposibil de spus, răspunse Slartibartfast. Ăsta este unul dintre ei. Ciudat, dar adevărat. Cel puţin, eu cred că e ciudat şi am fost asigurat că e adevărat.

În acel moment identifică locul din perete pe care îl căuta şi introduse instrumentul pe care îl ţinea în mână în locaş.

— Nu fi alarmat, zise el, apoi aruncă el însuşi o privire speriată asupra instrumentului şi se dădu în spate. Este…

Nu auziră ce spune, deoarece în acel moment nava se dematerializă în jurul lor şi o navă spaţială de luptă, de mărimea unui mic oraş industrial din Midiands, se ivi din noapte venind spre ei, cu laserele stelare aprinse. Întunericul fu sfâşiat de o furtună de coşmar de lumini orbitoare, care aruncară în aer o bucată din planeta aflată chiar în spatele lor.

Icniră, căscară şi ochii şi gurile mari şi nu izbutiră să

scoată niciun sunet.

9

O altă lume, o altă zi, alţi zori. O dâră subţire de lumină apăru tăcută, dimineaţa devreme. Câteva miliarde de trilioane de tone de nuclee explozive de hidrogen superfierbinte se înălţară încet deasupra orizontului, reuşind să pară mici, reci şi uşor umede.

Există un moment în fiecare zori de zi când lumina pluteşte şi magia se poate întâmpla. Creaţia îşi ţine respiraţia. Momentul trecu, aşa cum trecea regulat pe Squomshellous Zeta, fără incidente. Ceaţa adăsta la suprafaţa mlaştinilor. Copacii din mlaştină se făcură cenuşii din pricina ceţii, iar ierburile înalte deveniră invizibile. Totul atârna nemişcat, ca o respiraţie reţinută.

Nu se clintea nimic. Pretutindeni era tăcere. Soarele se luptă disperat cu ceaţa, încercând să împartă puţină căldură ici, să dea puţină lumină colo, dar în mod clar ziua avea să însemne pentru el doar o altă lungă călătorie pe cer.

Nimic nu se mişca.

Şi, din nou, tăcere.

Nimic nu se mişca.

Tăcere.

Nimic nu se mişca.

Pe Squomshellous Zeta, foarte des treceau zile întregi precum aceasta, iar această zi avea într-adevăr să se numere printre ele.

Paisprezece ore mai târziu, soarele se scufundă fără speranţă dincolo de orizontul opus, cu un sentiment de efort complet irosit. Şi câteva ore după aceea reapăru,

scutură din umeri şi porni iarăşi în sus pe cer.

De această dată, însă, se petrecea ceva. O saltea tocmai se întâlnise cu un robot.

— Salut, robotule, zise salteaua.

— Bleah, făcu robotul, continuându-şi treaba, adică plimbarea înceată în cercuri foarte mici.

— Eşti fericit? întrebă salteaua.

Robotul se opri şi se uită la ea. O privi enigmatic. În mod clar, era o saltea foarte proastă. Se uita înapoi la el cu ochi mari.

După un timp calculat cu zece zecimale semnificative ca fiind durata exactă de pauză necesară pentru a-şi exprima dispreţul faţă de tot ce însemna saltea, robotul îşi reluă plimbarea în cercuri mici.

— Am putea discuta, reveni salteaua. Ţi-ar plăcea să o facem?

Era o saltea mare, probabil una de calitate foarte bună. De fapt, în zilele noastre foarte puţine lucruri se mai fabrică, deoarece într-un univers infinit de mare cum este, de exemplu, cel în care trăim noi, cele mai multe lucruri pe care şi le poate imagina cineva, precum şi multe dintre lucrurile pe care acel cineva nu şi le imaginează, cresc undeva. Recent, a fost descoperită o pădure unde cei mai mulţi copaci dau şurubelniţe pe post de fructe. Ciclul de viaţă al fructului şurubelniţă este destul de interesant. Odată cules, are nevoie de un sertar întunecat şi plin de praf unde să zacă nederanjat mai mulţi ani. Apoi, într-o noapte, fructul explodează, se descotoroseşte de pielea exterioară, care se face praf, şi iese dinăuntru ca un obiect de metal complet neidentificabil, cu flanşe la ambele capete, un soi de şa şi un soi de gaură pentru şurub. Când fructul este găsit, aceste extremităţi îi sunt îndepărtate. Nimeni nu ştie ce se câştigă dintr-un asemenea gest. Se presupune că, în infinita ei înţelepciune, natura lucrează la îmbunătăţirea produsului.

Nimeni nu ştie cu adevărat ce obţin saltelele de la viaţa lor. Sunt nişte creaturi mari, prietenoase, pline de buzunare, care îşi duc viaţa lor privată în mlaştinile de pe Squomshellous Zeta. Multe dintre ele sunt prinse, măcelărite, uscate, expediate şi folosite de alţii să doarmă pe ele. Niciuna dintre saltele nu pare să se supere şi toate au numele Zem.

— Nu, răspunse Marvin.

— Numele meu este Zem, zise salteaua. Am putea discuta un pic despre vreme.

Marvin se opri din nou din mişcarea lui circulară.

— Roua, observă el, a căzut clar în această dimineaţă cu un zgomot înfiorător.

Îşi reluă plimbarea, ca şi cum ar fi fost determinat de această ieşire conversaţională către noi culmi de disperare. Mergea cu tenacitate. Dacă ar fi avut dinţi, în acest moment ar fi scrâşnit din ei. Dar nu avea, aşa că nu scrâşni. Mersul lui spunea totul.

Salteaua flendură în jurul lui. Este un lucru pe care numai saltelele vii din mlaştini sunt capabile să-l facă şi, tocmai de aceea, cuvântul nu e folosit pe scară mai largă. Flendură într-un mod compasional, deplasând un strat de apă în timpul acţiunii. Scoase câteva bule de aer prin apă, provocator. Dungile ei albastre şi albe luciră scurt în razele soarelui care izbutiseră să pătrundă în mod neaşteptat prin stratul de ceaţă, determinând creatura să se încovoaie momentan.

Marvin tropăia.

— Cred că în mintea ta e ceva, rosti salteaua, flendurând.

— Mai multe decât îţi poţi tu imagina, replică tărăgănat Marvin. Capacitatea mea de activitate mentală de orice fel este la fel de nemărginită ca însuşi spaţiul. Bineînţeles, cu excepţia capacităţii mele de a fi fericit.

Trop, trop, trop.

— Capacitatea mea de a fi fericit, adăugă el, ar putea

încăpea într-o cutie de chibrituri fără să scoţi chibriturile de acolo.

Salteaua plescăi. Este sunetul scos de o saltea vie de mlaştină care e profund mişcată de povestea unei tragedii personale. Conform Dicţionarului Maximegalon Ultracomplet al Tuturor Limbilor Dintotdeauna, cuvântul poate însenina şi zgomotul scos de Lordul High Sanvalvwag de pe Hollop la descoperirea faptului că uitase de ziua de naştere a soţiei sale pentru al doilea an consecutiv. Cum a existat un singur Lord High Sanvalvwag de pe Hollop şi el n-a fost niciodată însurat, cuvântul este folosit doar în sens negativ sau speculativ, iar numărul celor care cred că Dicţionarul Maximegalon Ultracomplet nu merită flota de mijloace de transport de care are nevoie pentru a plimba ediţia stocată în format micro este în creştere accelerată. Curios, dar dicţionarul omite cuvântul „flendurândă”, care înseamnă pur şi simplu „în maniera a ceva care este flendurat”.

Salteaua plescăi din nou.

— Sesizez o decepţie profundă în diodele tale, volută ea (pentru a vedea înţelesul cuvântului „a voluta”, cumpăraţi un exemplar din Limba de mlaştină de pe Squomshellous de la orice librărie recomandată sau, ca alternativă, cumpăraţi *Dicţionarul Maximegalon Ultracomplet,* căci universitatea va fi foarte bucuroasă să scape de el şi astfel să reintre în posesia unor spaţii valoroase de parcare), iar asta mă întristează. Ar trebui să semeni mai mult cu o saltea. Noi ducem nişte vieţi discrete şi retrase în mlaştină, unde ne mulţumim să flendurăm, să volutăm şi să privim umezeala într-o manieră foarte flendurândă. Unele dintre noi sunt omorâte, dar toate ne numim Zem, aşa că nu ştim niciodată care e ucisă şi, ca atare, plescăiala e menţinută la un nivel minim. De ce te plimbi în cerc?

— Pentru că mi-a înţepenit piciorul, răspunse Marvin cu simplitate.

— Mie mi se pare că piciorul tău e cam slab, zise salteaua cu compasiune.

— Ai dreptate, aşa este.

— Surpi, exclamă salteaua.

— Aşa zic şi eu şi mă aştept să găseşti amuzantă ideea unui robot cu un picior artificial. Ar trebui să le povesteşti prietenelor tale Zem şi Zem, când o să le vezi mai târziu. O să râdă, dacă le cunosc eu bine – şi nu le cunosc, cu excepţia, din câte ştiu eu, a tuturor formelor organice de viaţă, ceea ce înseamnă mult mai bine decât mi-aş dori. Ha, dar întreaga mea viaţă este o cutie de viermi.

Tropăi din nou în cercul său mic, în jurul piciorului de oţel înţepenit, care se rotea în noroi, dar altfel părea paralizat.

— Dar de ce te tot mişti? întrebă salteaua.

— Ca să evidenţiez starea mea, răspunse Marvin, continuând să se învârtă.

— Consider-o evidenţiată, dragul meu prieten. Consider-o evidenţiată.

— Încă un milion de ani, zise Marvin. Încă un alt milion rapid de ani. Apoi aş putea încerca în sens invers. Doar pentru varietate, înţelegi?

Salteaua simţea în cele mai ascunse buzunare ale ei că robotul tare ar fi vrut să fie întrebat de câtă vreme se chinuia în acest mod inutil şi steril. Cu un nou plescăit discret, o făcu.

— Oh, abia am trecut de reperul 1,5 milioane, răspunse Marvin. Întreabă-mă dacă mă plictisesc vreodată. Hai, întreabă-mă.

Salteaua îl întrebă. Marvin ignoră întrebarea, dar tropăi cu şi mai mare aplomb.

— Am ţinut odată un discurs, rosti el brusc şi aparent fără nicio legătură. Poate că nu-ţi dai seama de ce deschid subiectul, dar asta se întâmplă deoarece mintea mea lucrează atât de fenomenal de repede, iar la o estimare primară eu sunt de treizeci de miliarde de ori mai inteligent

ca tine. Să-ţi dau un exemplu. Gândeşte-te la un număr, orice număr.

— Aă, cinci, zise salteaua.

— Greşit, replică Marvin. Înţelegi?

Salteaua rămase impresionată şi îşi dădu seama că se găsea în prezenţa unei minţi deloc neremarcabile. Se volscutură pe întreaga ei lungime, trimiţând valuri uşoare de excitaţie prin balta acoperită cu alge. Gulpăi de emoţie.

— Povesteşte-mi, rosti ea, despre discursul pe care l-ai ţinut, abia aştept să aud.

— A fost recepţionat foarte rău, din mai multe motive, răspunse Marvin. L-am livrat acolo, cam la o distanţă de un kilometru şi jumătate, adăugă el, făcând o scurtă pauză ca să gesticuleze stingherit cu braţul lui nu tocmai perfect valid, însă aflat într-o stare cu mult mai bună decât celălalt braţ, sudat în mod iremediabil de partea stângă a corpului.

Arătă spre locul respectiv cum putu mai bine. Era clar că voia să-şi arate limpede limitele disponibilităţii sale de a indica acel loc, prin ceaţă, dincolo de ierburi, către o parte a mlaştinii care arăta exact la fel ca restul părţilor ei.

— Acolo, repetă el. Pe atunci eram un soi de celebritate.

Salteaua nu mai putea de nerăbdare. Nu se auzise niciodată de discursuri livrate pe Squomshellous Zeta, mai ales din partea unor celebrităţi. Apa clipoci când spatele ei fu scuturat de un fior.

Zem făcu un gest pe care saltelele se deranjează foarte rar să îl facă. Chemând în ajutor toate puterile de care era capabilă, îşi înălţă corpul paralelipipedic cu greu în aer şi şi-l menţinu tremurând acolo câteva secunde, zgâindu-se prin stratul de ceaţă, peste ierburi, către zona de mlaştină indicată de Marvin, constatând, fără să fie dezamăgită, că zona semăna foarte bine cu toate celelalte zone ale mlaştinii. Efortul însemnă prea mult pentru ea, aşa că pică înapoi în baltă, împroşcându-l de Marvin cu noroi puturos, muşchi şi alge.

— Pentru scurtă vreme, am fost o celebritate datorită scăpării mele miraculoase şi cumplit de nedorite de o soartă aproape la fel de bună precum moartea sub razele unui soare orbitor, continuă robotul cu tristeţe. Din starea mea îţi poţi da seama pe ce muchie de cuţit a fost această scăpare. Am fost salvat de un negustor de fier vechi. Imaginează-ţi. Şi iată-mă, cu un creier de mărimea… nu contează.

Tropăi cu sălbăticie preţ de câteva secunde.

— El a fost cel care m-a aranjat cu piciorul ăsta. Mizerabil, nu-i aşa? M-a vândut la o grădină zoologică mentală. Eram exponatul-vedetă. Trebuia să stau pe o cutie şi să-mi spun povestea în vreme ce vizitatorii mă îndemnau să mă înveselesc şi să gândesc pozitiv. „Arată-ne un zâmbet, micuţule robot”, ţipau ei la mine. „Râzi un pic.” Le explicam că, pentru a-mi face chipul să zâmbească, mi-ar fi trebuit câteva ore de lucru într-un atelier cu un ciocan, iar explicaţia a mers de minune.

— Discursul, îl îndemnă iarăşi salteaua. Mi-e dor să aud discursul pe care l-ai ţinut în mlaştină.

— Peste mlaştină era construit un pod. Un hiperpod cu structură cibernetică, lung de sute de kilometri, peste care treceau nave de transport şi insecte ionizate ca să traverseze mlaştina.

— Un pod? chirulăi salteaua. Aici, în mlaştină?

— Un pod, confirmă Marvin, aici în mlaştină. Avea să revitalizeze economia sistemului solar Squomshellous. Au distrus întreaga economie a sistemului ca să-l construiască. M-au rugat să-l inaugurez. Bieţii nebuni!

Începu să cadă ploaia, ca un spray fin traversând ceaţa.

— Stăteam pe platformă. Podul se întindea pe o distanţă de sute de kilometri în faţa mea şi sute de kilometri în spatele meu.

— Lucea? se entuziasmă salteaua.

— Lucea.

— Se întindea maiestuos?
— Se întindea maiestuos.
— Se arcuia ca o aţă argintie până în ceaţa invizibilă?
— Da, rosti Marvin. Vrei să auzi această poveste?
— Vreau să aud discursul tău, replică salteaua.
— Iată ce am spus. Am zis: „Aş vrea să spun că este o mare plăcere, o onoare şi un privilegiu pentru mine să inaugurez acest pod, dar n-o pot face fiindcă circuitele mele de minţit au rămas fără alimentare. Vă urăsc şi vă dispreţuiesc pe toţi. Declar acum această ciberstructură inutilă deschisă abuzurilor de negândit ale celor care o vor traversa cu lăcomie.” După care m-am conectat la circuitele de inaugurare.

Marvin se opri, aducându-şi aminte de acel moment. Salteaua fluridă şi glupăi. Flendură, cloncăi şi se încovonă, ultimul gest făcându-l într-o manieră aparte.

— Surpi, exclamă ea în cele din urmă. Şi a fost o ocazie magnifică?
— Rezonabil de magnifică. Tot podul, lung de o mie cinci sute de kilometri, s-a împăturit spontan de-a lungul armurilor sale lucitoare şi s-a scufundat în baltă, luând totul cu el.

În acest moment al conversaţiei urmă o pauză tristă şi mizerabilă, în cursul căreia o sută de mii de oameni părură să exclame „hop” la unison şi o echipă de roboţi albi coborî din cer ca nişte seminţe purtate de vânt în formaţie militară strânsă. Pentru o clipă de o violenţă neaşteptată, se năpustiră cu toţii acolo, în mlaştină, desprinzându-i lui Marvin piciorul fals, apoi dispărură iarăşi în nava lor, care făcu „hai”.

— Îţi dai seama cu ce trebuie să mă mulţumesc eu? o întrebă Marvin pe salteaua tremurândă.

Brusc, o clipă mai târziu, roboţii se întoarseră pentru un alt incident violent. De această dată, când plecară, salteaua constată că rămăsese singură în mlaştină. Flendură uluită şi

alarmată. Aproape că se încobâstroci de frică. Se înălţă ca să vadă dincolo de ierburi, dar nu era nimic de văzut. Niciun robot, niciun pod lucitor, nicio navă, doar alte şi alte ierburi. Ascultă, dar vântul nu purta niciun sunet cu el dincolo de zgomotele etimologilor pe jumătate nebuni care strigau în depărtare unul la altul, peste balta puturoasă.

10

Corpul lui Arthur Dent se rostogoli. Universul se sfărâmă într-un milion de fragmente sclipitoare în jurul lui şi fiecare aşchie se răsuci tăcută prin vid, reflectând pe suprafaţa ei argintie câte un holocaust al focului şi distrugerii.

Apoi explodă întunericul din spatele universului şi fiecare bucăţică de întuneric întruchipă fumul învolburat al iadului. Iar nimicnicia din spatele întunericului din spatele universului erupse, iar în spatele nimicniciei din spatele întunericului din spatele universului se găsea în sfârşit silueta întunecată a unui uriaş care rostea cuvinte uriaşe.

— Acestea, atunci, rosti silueta, vorbind de pe un fotoliu uriaş şi confortabil, au fost războaiele krikkitiene, cea mai mare devastare care a lovit galaxia noastră. Ce aţi trăit…

Slatibartfast trecu plutind şi gesticulând pe lângă.

— Este doar un documentar, strigă el. Partea asta nu e bună. Îmi pare teribil de rău. Încerc să găsesc butonul de derulat înapoi…

— …este ceea ce miliarde peste miliarde de nevinovaţi…

— Să nu acceptaţi să cumpăraţi nimic în acest moment, strigă Slartibartfast plutind iarăşi pe lângă şi luptându-se furios cu lucrul pe care îl înfipsese în peretele Camerei Iluziilor Informaţionale şi care continua să fie înţepenit acolo.

— …oameni, creaturi, fiinţe ca voi…

Muzica bubui – din nou, era o muzică gigantică, scoasă de corzi uriaşe. În spatele siluetei începură să apară, treptat, trei stâlpi înalţi din ceaţa uriaşă, învolburată.

— …au trăit şi au experimentat – sau, cel mai adesea, nu au reuşit să trăiască. Gândiţi-vă la asta, prieteni. Şi să nu uităm – şi peste doar o clipă voi fi capabil să sugerez o modalitate care ne va ajuta întotdeauna să ne amintim – că înainte de războaiele krikkitiene, galaxia a fost acel lucru rar şi minunat, adică o galaxie fericită!

Muzica o luase acum razna din pricina gigantismului.

— O Galaxie Fericită, prieteni, aşa cum e reprezentată de simbolul Porţii Wikkit!

Cei trei stâlpi se vedeau clar acum. Trei stâlpi ornaţi în vârf cu două piese în formă de cruce, într-un fel stupefiant de familiar pentru creierul năucit al lui Arthur.

— Cei trei stâlpi, tună silueta. Stâlpul de oţel care reprezenta Vigoarea şi Puterea Galaxiei!

Mai multe fascicule luminoase îşi aruncară razele într-un dans nebun în susul şi în josul stâlpului din stânga, care era în mod clar confecţionat din oţel sau ceva foarte asemănător. Muzica tună şi gemu.

— Stâlpul Perspex, anunţă silueta, reprezentând forţele Ştiinţei şi Gândirii în Galaxie!

Alte lumini jucară exotic în susul şi în josul stâlpului din dreapta, un stâlp transparent, creând modele uluitoare în interiorul lui şi, în stomacul lui Arthur Dent, o dorinţă cumplită de a mânca îngheţată.

— Şi, continuă vocea ca de tunet, Stâlpul de Lemn, reprezentând… – aici vocea deveni uşor răguşită datorită sentimentului de plăcere – forţele Naturii şi Spiritualităţii.

Luminile cuprinseră stâlpul central. Muzica adoptă nişte tonuri ridicate, de pe culmile negrăirii totale.

— Între ele, sprijinindu-le, mugi mai departe vocea, se află Arcul de Aur al Prosperităţii şi Arcul de Argint al Păcii!

Întreaga structură era acum scăldată în lumină orbitoare, iar muzica trecuse deja, din fericire, de limitele discernabilităţii. La marginea celor trei stâlpi se aflau cele două arcuri, sclipind strălucitor. Pe marginea lor păreau să stea mai multe fete sau poate era vorba de nişte îngeri. Şi totuşi îngerii sunt reprezentaţi de obicei mai bine îmbrăcaţi decât acele arătări.

Brusc se auzi o şoaptă dramatică în ceea ce se presupunea că e cosmosul şi luminile se stinseră.

— În galaxie nu există nicio lume, nici măcar o singură lume civilizată în care acest simbol să nu fie adorat chiar şi în ziua de astăzi, rosti vocea expertă a siluetei. El persistă în memoria raselor chiar şi în lumile primitive. Asta au distrus forţele din Krikkit, şi asta le ţine lumea încarcerată până la sfârşitul eternităţii!

Cu un zâmbet, silueta scoase la iveală un model al Porţii Wikkit. Erau extrem de greu de apreciat dimensiunile în cadrul acestui spectacol extraordinar, dar modelul părea să aibă cam un metru înălţime.

— Bineînţeles că nu e cheia originală. Asta a fost distrusă, aşa cum ştie toată lumea. A fost aruncată în limitele veşnice ale continuumului spaţiu-timp şi este pierdută pentru totdeauna. Aceasta este o replică remarcabilă, confecţionată manual de artizani pricepuţi şi asamblată cu măiestrie prin folosirea vechilor secrete meşteşugăreşti într-un memento pe care veţi fi mândri să îl deţineţi, în amintirea celor căzuţi şi ca tribut acordat galaxiei – galaxiei noastre – pe care ei au apărat-o cu preţul vieţii…

În acel moment, Slartibartfast se ivi iarăşi, plutind.

— Am găsit, rosti el. Putem pierde toate porcăriile astea. Doar să nu încuviinţaţi din cap, asta-i tot.

— Şi acum, să dăm din cap în semn de acceptare a plăţii, intonă vocea, după care rosti îndemnul din nou, mai repede şi de-a-ndoaselea.

Luminile se aprinseră şi se stinseră, stâlpii dispărură, silueta se pierdu iarăşi în nimicnicie şi universul se asamblă urgent la loc în jurul lor.

— V-aţi prins de poantă? întrebă Slartibartfast.

— Sunt şocat, rosti Arthur. Şi uluit.

— Eu am dormit, rosti Ford, care în acel moment se ivi plutind în raza lor vizuală. Am pierdut ceva?

Se treziră din nou balansându-se periculos pe coama unui deal ucigător de înalt. Vântul le sufla cu putere în faţă şi peste un golf, unde rămăşiţele uneia din cele mai mari şi mai puternice flote de nave spaţiale de luptă asamblate vreodată în galaxie se materializau din nou, arzând. Cerul era de un roz îmbufnat, întunecându-se prin intermediul unei nuanţe mai degrabă curioase către albastru şi apoi către negru. Fumul curgea din cer cu nişte pale incredibil de mari.

Evenimentele treceau acum de-a-ndoaselea pe lângă ei aproape prea repede ca să mai poată fi distinse. Puţin mai târziu, când o navă imensă de luptă se îndepărtă de ei ca şi cum ei i-ar fi spus „bau”, recunoscură cu toţii că ajunseseră din nou în punctul de unde începuse totul.

Lucrurile se desfăşurau deja cu o viteză prea mare, cu o ceaţă video care îi purta prin secole de istorie galactică, răsucindu-se, întorcându-se, licărind. Sunetul care se auzea părea doar un ţiuit extrem de ascuţit.

Din loc în loc, de-a lungul înşiruirii haotice de evenimente, sesizară catastrofe îngrozitoare, calamităţi oribile, şocuri cataclismice, toate asociate cu anumite imagini recurente, singurele imagini care se evidenţiau din avalanşa de istorie care se rostogolea: o poartă de crichet, o minge mică roşie, mai mulţi roboţi duri şi albi şi încă ceva mai puţin distinct, ceva întunecat şi ceţos.

Însă din trecerea tumultuoasă a timpului se mai înălţa o anumită senzaţie. Aşa cum nişte pocnete individuale îşi pierd definiţia individualităţii când ritmul lor se înteţeşte şi

treptat capătă un caracter de sunet constant şi în creştere, aşa şi impresiile individuale trăite căpătară o caracteristică de emoţie susţinută – şi totuşi, nu chiar de emoţie. Dacă ar fi fost o emoţie, atunci, ar fi fost una complet lipsită de emoţie. Era vorba de ură, o ură implacabilă. Era rece, nu chiar precum gheaţa, ci mai degrabă ca un zid. Era impersonală, nu la fel de impersonală ca un pumn agitat în faţa unei mulţimi, ci mai degrabă precum o alegere la întâmplare efectuată de un computer. Şi mai era mortală – din nou, nu în sensul în care ucigătoare sunt un glonţ sau un cuţit, ci în sensul în care e mortal un zid de cărămidă peste o autostradă.

Şi aşa cum un ton în creştere îşi va modifica structura şi va căpăta armonici, aşa şi această emoţie lipsită de emoţie părea să crească spre un nivel de urlet insuportabil, chiar dacă neauzit, părând brusc să devină un urlet de vinovăţie şi eşec.

Care, brusc, se opri.

Rămaseră pe coama paşnică a unui deal, într-o seară liniştită.

Soarele apunea. De jur împrejurul lor, peisajul verde de ţară se ondula blând în depărtare. Păsările cântau despre ce credeau ele de cuviinţă, iar starea generală de spirit părea să fie bună. La o depărtare oarecare, se putea auzi zgomotul făcut de copiii care se jucau şi un pic mai încolo de sursa aparentă a acelui zgomot se vedea, în lumina slabă a serii, conturul unui orăşel.

Oraşul părea să constea în cea mai mare parte din clădiri joase, din piatră albă. Acoperişurile creau nişte curbe plăcute vederii. Soarele aproape că apusese. Ca din senin, se auzi muzică. Slartibartfast apăsă un buton şi muzica încetă. O voce rosti:

— Asta…

Slartibartfast apăsă pe un buton şi glasul se stinse.

— Vă povestesc eu totul, explică el cu voce înceată.

Locul era paşnic. Arthur se simţea fericit. Chiar şi Ford părea vesel. Parcurseră o mică distanţă în direcţia oraşului. Iluzia Informaţională a ierbii era plăcută şi proaspătă sub picioarele lor, în vreme ce Iluzia Informaţională a florilor emitea o aromă dulce şi puternică. Doar Slartibartfast părea apăsat de ceva şi cu gândul în altă parte. Brusc, se opri şi ridică privirea.

Lui Arthur îi trecu prin minte că, ajungând la capătul sau mai degrabă la începutul tuturor grozăviilor prin care trecuseră, ceva urât trebuia să se întâmple. Îl neliniştea gândul că se putea petrece, într-un loc atât de idilic precum acesta, ceva urât. Ridică şi el privirea. Pe cer nu se vedea nimic.

— Nu vor ataca aici, nu? întrebă el.

Îşi dădea seama că se plimbau printr-o înregistrare, dar continua să se simtă alarmat.

— Nimic nu va ataca aici, rosti Slartibartfast cu o voce neaşteptat de tremurătoare din cauza emoţiei. Aici începe totul. Ăsta este locul în sine. Ăsta este Krikkit.

Privi drept spre cer. De la un orizont la altul, dinspre est spre vest şi de la nord la sud, cerul era complet şi perfect negru.

11

Trop trop. Sfrrr.

— Încântat să servesc.

— Taci.

— Mulţumesc.

Trop trop trop trop trop. Sfârrr.

— Mulţumesc pentru că ai făcut foarte fericită o simplă

uşă.
— Sper să-ţi putrezească diodele.
— Mulţumesc. O zi plăcută!
Trop trop trop trop. Sfârrr.
— Este plăcerea mea să deschid pentru tine…
— Închide clanţa.
— …şi satisfacţia mea să închid la loc cu conştiinţa unei trebi bine făcute.
— Am zis să închizi clanţa.
— Mulţumesc pentru că asculţi acest mesaj.
Trop trop trop trop.
— Hop.
Zaphod se opri din tropăit. Tropăia prin interiorul Inimii de Aur de zile întregi şi până acum nicio uşă nu-i mai zisese „hop”. Era destul de sigur că nu o uşă îi spusese „hop” acum. Nu era genul de lucruri pe care să le rostească o uşă. Prea concis. Mai mult, nu existau destule uşi. Sunase ca şi cum o sută de mii de oameni ar fi spus „hop” simultan, ceea ce îl nedumerea, pentru că el era singura persoană de pe navă.
Era întuneric. Majoritatea sistemelor neesenţiale de pe navă fuseseră închise. Nava plutea în derivă într-o zonă îndepărtată a galaxiei, adânc în bezna mocirloasă a spaţiului. Deci ce sută de mii de persoane puteau apărea brusc într-un asemenea loc, ca să rostească un „hop” cu totul neaşteptat?
Privi în jurul lui, în susul şi în josul coridorului. Totul era învăluit într-o umbră profundă. Se vedeau foarte slab doar contururile rozalii ale uşilor care licăreau în întuneric şi pulsau ori de câte ori vorbeau, deşi Zaphod încercase toate modalităţile la care se putuse gândi ca să le oprească.
Luminile erau stinse, astfel încât cele două capete ale lui să poată evita să se uite unul la altul, deoarece niciunul dintre ele nu oferea de fapt o privelişte prea atrăgătoare. Erau aşa de când Zaphod comisese eroarea de a-şi privi

sufletul.

Fusese cu adevărat o eroare. Se petrecuse într-o noapte târziu – bineînţeles. Fusese o zi dificilă – bineînţeles. Sistemul sonor al navei lăsase să se audă o muzică de suflet – bineînţeles. Iar el, bineînţeles, fusese uşor beat.

Cu alte cuvinte, se aplicaseră toate condiţiile obişnuite de aducere a unei persoane la graniţa introspecţiei sufleteşti şi cu toate astea fusese clar o eroare.

Stând acum, tăcut şi singur în coridorul întunecat, îşi aminti de acel moment şi fu scuturat de un fior. Unul dintre capete se uită într-o parte şi celălalt în cealaltă parte şi fiecare decise că trebuia abordat drumul ales de celălalt cap.

Ascultă, dar nu auzea nimic. Nu se auzise decât acel „hop”. Părea extrem de greu să aduci un număr enorm de persoane care să rostească un singur cuvânt.

Începu nervos să îşi croiască drum în direcţia punţii. Cel puţin acolo avea să deţină controlul. Se opri din nou. Aşa cum se simţea, nu credea că putea fi capabil să exercite vreun control.

Gândind retrospectiv, primul şoc al acelui moment îl trăise când descoperise că avea un suflet. De fapt, întotdeauna presupusese mai mult sau mai puţin că deţine aşa ceva din pricină că dispunea din plin de alte elemente, dar întâlnirea cu lucrul acela care stătea la pândă undeva adânc în interiorul lui avusese darul de a-i provoca un spasm asemănător unui şoc electric.

Apoi se simţise iarăşi electrocutat când descoperise (al doilea şoc) faptul că nu era vorba de acel lucru minunat pe care el avea senzaţia că un om în poziţia lui trebuia să-l aştepte în chip firesc.

După aceea se gândise la poziţia lui adevărată şi noul şoc electric (al treilea) aproape că îi vărsase băutura din pahar. Golise paharul repede înainte ca acesta să păţească vreo pagubă serioasă. După care îşi umpluse un alt pahar, pe

care îl golise la fel de repede, ca să verifice că totul era în regulă.

— Libertate, spuse el cu voce tare.

În acel moment se ivi pe punte Trillian, care rosti câteva propoziţii entuziaste pe tema libertăţii.

— Nu mă descurc cu ea, rosti el sumbru, înghiţind un al treilea pahar de băutură ca să vadă de ce al doilea nu ajunsese în acelaşi loc cu primul. Se uită nesigur la ambele siluete ale lui Trillian şi o preferă pe cea din dreapta.

Îşi turnă o nouă băutură pe celălalt gâtlej, cu gândul că aceasta se va întâlni cu precedenta la locul de joncţiune a gâtlejurilor şi împreună vor face a doua băutură să se aşeze la locul ei. Apoi toate trei aveau să plece în căutarea primeia, cu care aveau să poarte o discuţie serioasă şi poate aveau chiar să cânte ceva împreună.

Nu ştia sigur dacă a patra băutură înţelesese toate astea, aşa că trimise o a cincea doză ca să le explice şi celorlalte planul detaliat şi o a şasea pentru sprijin moral.

— Bei prea mult, rosti Trillian.

Capetele lui se ciocniră, încercând să discearnă între cele patru siluete ale fetei, care se vedeau acum ca o singură persoană. Renunţă şi privi spre ecranul de navigaţie. Constată uluit că vede un număr fenomenal de mare de stele.

— Emoţie, aventură şi chestii cu adevărat sălbatice, mormăi el.

— Ascultă, rosti ea plină de compasiune şi aşezându-se lângă el. Este perfect de înţeles faptul că te vei simţi cam dezorientat pentru o vreme.

Se strâmbă la ea. Nu mai văzuse niciodată înainte pe cineva multiplicat stând în propria poală.

— Oho, exclamă el.

Luă o altă băutură.

— Ţi-ai terminat misiunea la care munceşti de atâţia ani.

— N-am muncit la ea. Am încercat să evit să muncesc la

ea.

— Cu toate astea, ai terminat-o.

Zaphod se încruntă. În stomacul lui părea să se dea o petrecere îngrozitoare.

— Cred că ea m-a terminat pe mine, rosti el. Iată-mă, Zaphod Beeblebrox, cel care se poate duce oriunde, care poate face orice.

Am cea mai extraordinară navă din cerurile cunoscute, o fată cu care lucrurile par să meargă destul de bine…

— Aşa să fie?

— Din câte îmi dau eu seama. Nu sunt expert în relaţii personale…

Trillian ridică din sprâncene.

— Sunt un tip pe cinste, adăugă el. Pot face orice vreau, numai că nu am nici cea mai vagă idee ce anume. Făcu o pauză. Un lucru a încetat brusc să mai conducă la altul, continuă el.

În contradicţie cu cele spuse, înghiţi o altă băutură şi alunecă graţios de pe fotoliul lui. În vreme ce el căzu într-un somn profund, Trillian se apucă să cerceteze exemplarul de pe navă din *Ghidul autostopistului galactic*. În el se găseau unele sfaturi în cazuri de beţie.

— Dă-i drumul, rosti ghidul, şi noroc!

Era deschis la intrarea care se referea la mărimea universului şi la modalităţile de a le aborda. Apoi găsi articolul despre Han Wavel, o planetă exotică de vacanţă, una dintre minunile galaxiei.

Han Wavel este o lume care constă în mare parte în hoteluri şi cazinouri fabulos de ultraluxoase, toate fiind construite prin procesul de eroziune naturală cauzată de vânt şi ploaie.

Şansele de a se întâmpla aşa ceva sunt mai mult sau mai puţin egale cu unu la infinit. Se cunosc foarte puţine lucruri despre modul în care a fost posibilă o asemenea lume, deoarece niciunul dintre geofizicienii, statisticienii

probabilişti, meteoanaliştii sau bizar ologii care ar fi atât de dornici să cerceteze nu-şi pot permite să locuiască acolo.

„Groaznic”, îşi spuse Trillian. În câteva ore, marea navă spaţială albă în formă de pantof îşi încetinea treptat coborâşul din cer, sub un soare fierbinte şi strălucitor, către un spaţioport prăfos şi viu colorat. Nava provoca în mod clar senzaţie la sol şi Trillian se bucura văzând asta. Îl auzi pe Zaphod mişcându-se şi fluierând undeva în interiorul navei.

— Cum te simţi? întrebă ea prin intercom.

— Bine, răspunse el vesel. Teribil de bine.

— Unde eşti?

— În baie.

— Ce faci?

— Stau aici.

După o oră sau două, deveni clar că el vorbise serios şi nava se întoarse pe cer fără să-şi fi deschis măcar o dată tambuchiurile.

— Hopa hop, rosti Eddie, computerul.

Trillian dădu răbdătoare din cap, tastă ceva cu degetele de mai multe ori şi apăsă butonul intercomului.

— Cred că o distracţie pe cinste nu te-ar atrage prea mult în acest moment.

— Probabil că nu, răspunse Zaphod de unde era.

— Cred că un pic de provocare fizică te-ar ajuta să te extragi din tine.

— Cred şi eu ce crezi tu, replică Zaphod.

Puţin mai târziu, când Trillian luă loc ca să răsfoiască iarăşi *Ghidul,* titlul *Imposibilităţi Recreative* îi atrase atenţia. În vreme ce Inima de Aur gonea cu viteze improbabile către o direcţie nedeterminată, Trillian bău o ceaşcă de ceva de nebăut de la Sintetizatorul de Băuturi Nutri-Matic şi citi despre instrucţiunile privind zborul.

Ghidul autostopistului galactic are următoarele lucruri de spus despre subiectul zbor:

Există o artă sau, mai degrabă, un clenci al zborului.

Clenciul rezidă în a învăţa cum să te arunci la sol şi să ratezi.

Alege o zi frumoasă, se sugerează în carte, şi încearcă.

Prima parte este uşoară.

Tot ce trebuie este pur şi simplu abilitatea de a te arunca înainte cu toată greutatea şi voinţa de a nu-ţi păsa că te va durea.

Adică te va durea dacă eşuezi să nu atingi solul.

Cei mai mulţi oameni nu reuşesc să nu atingă solul şi, dacă încearcă într-adevăr ca lumea, cel mai probabil vor rata în tentativa lor rău de tot.

În mod clar această a doua parte, cea a ratării, este cea care prezintă cele mai multe dificultăţi.

Una dintre probleme este aceea că trebuie să ratezi solul din întâmplare. Nu este bine să ratezi intenţionat, pentru că nu vei izbuti. La jumătatea distanţei până la sol trebuie ca atenţia ta să fie distrasă de ceva în mod brusc, astfel încât să nu te mai gândeşti la faptul că eşti în cădere sau la impactul cu solul sau la cât de tare te va durea dacă nu reuşeşti să ratezi solul.

Este recunoscută dificultatea de a-ţi îndrepta atenţia în altă parte de la aceste trei lucruri infracţiunea de secundă pe care o ai la dispoziţie. De aici rezultă şi eşecul celor mai mulţi oameni şi deziluzia lor ulterioară legată de acest sport spectaculos şi generator de fiori însă dacă eşti suficient de norocos ca atenţia ta să fie distrasă în momentul crucial de, să zicem, o pereche minunată de picioare (tentacule, pseudopode, în conformitate cu tipul de fiinţă şi/sau înclinaţia

personală) sau de o bombă care explodează în imediata ta vecinătate sau de zărirea neaşteptată a unei specii extrem de rare de cărăbuş care se caţără pe o plantă apropiată, atunci, în uluiala ta, vei rata complet solul şi vei rămâne atârnat la doar câţiva centimetri deasupra lui, într-o manieră care poate părea cam zănatică.

Acesta este un moment adecvat pentru concentrare delicată şi extraordinară. Să atârni şi să pluteşti, să pluteşti şi să atârni. Ignoră toate gândurile legate de greutatea ta şi lasă-te pur şi simplu purtat de curenţi tot mai sus.

Nu asculta ce-ţi spune cineva în această clipă, deoarece este puţin probabil să îţi zică ceva care să te ajute. Cel mai probabil este să spună ceva de genul: „Doamne, nu se poate să zbori!" Este vital să nu-l crezi, altfel se va dovedi brusc că are dreptate.

Înalţă-te mai sus şi tot mai sus. Testează câteva rostogoliri, pe cele mai blânde la început, apoi pluteşte deasupra vârfurilor copacilor respirând cu regularitate.

SĂ NU FACI CU MÂNA NIMĂNUI.

După ce vei reuşi de câteva ori, vei descoperi că poţi atinge momentul de distragere tot mai uşor. Atunci vei fi învăţat tot felul de lucruri despre cum să-ţi controlezi zborul, viteza, manevrabilitatea, iar trucul aici stă în faptul că nu trebuie să te gândeşti prea mult la ceea ce vrei să faci, ci să laşi să se întâmple ca şi cum ar fi inevitabil.

Vei învăţa, de asemenea, cum să aterizezi corect, un lucru pe care aproape cu siguranţă îl vei face prost, chiar prost de tot, de la prima încercare.

Te poţi alătura unor cluburi private de zbor, care să te ajute să ajungi mai repede la momentul critic

al distragerii Aceste cluburi angajează oameni cu trupuri sau opinii surprinzătoare, care se ivesc brusc din spatele tufişurilor şi dezvăluie şi/sau spun ce au de arătat/spus în momentele critice. Puţini autostopişti autentici îşi vor permite să se alăture unor asemenea cluburi, dar este posibil ca unii să găsească de lucru ceva temporar în cadrul lor.

Trillian citi toate astea cu poftă şi decise fără tragere de inimă că Zaphod nu se găsea în dispoziţia sufletească adecvată ca să încerce să zboare, ca să se plimbe prin munţi sau ca să încerce să conştientizeze Serviciul Civil Brantisvogan în privinţa unui card de schimbare de adresă, adică toate celelalte lucruri listate sub titlul Imposibilităţi Recreative.

În loc de toate astea, Trillian conduse nava către Allosimanius Syneca, o lume de gheaţă, zăpadă, frumuseţe orbitoare şi frig înţepenitor. Drumul de pe câmpiile de zăpadă din Liska spre vârful Piramidelor din Cristale de Gheaţă din Sastantua este lung şi chinuitor, chiar parcurs cu schijeturi şi cu un echipaj de ogari Syneca de zăpadă, dar priveliştea din vârf, care cuprinde Câmpurile de Gheaţă Stin, tremurătorii Munţi ai Prismei şi luminile îngheţate dansante, este una care mai întâi încremeneşte mintea, apoi o eliberează treptat către nişte orizonturi virgine de frumuseţe. Din punctul ei de vedere, Trillian simţea că avea nevoie ca mintea ei să fie treptat eliberată către acele orizonturi.

Intrară pe orbită joasă. Sub ei se întindea frumuseţea alb-argintie de pe Allosimanius Syneca.

Zaphod stătea întins în pat, cu un cap ascuns sub o pernă şi cu celălalt dezlegând rebusuri până noaptea târziu.

Trillian dădu iarăşi răbdătoare din cap, numără până la o cifră suficient de mare şi îşi spuse că acum cel mai important lucru era să îl facă pe Zaphod să vorbească.

Dezactivând toate maşinăriile robotice din bucătărie, pregăti cea mai fabulos de delicioasă masă la care se putea gândi – cărnuri delicat unse cu grăsime, fructe parfumate, brânzeturi cu arome puternice, vinuri fine de pe Aldebaran.

Îi duse mâncarea lui Zaphod şi îl întrebă dacă avea chef să discute despre problemele lui.

— Tacă-ţi clanţa, replică el.

Trillian dădu răbdătoare din cap, numără în gând până la o cifră şi mai mare, dădu uşor tava la o parte, se duse în camera de transportare şi se teleportă afară din viaţa lui.

Nici măcar nu-şi programase nişte coordonate. Habar n-avea încotro se îndreaptă, ci doar plecă – un şirag aleatoriu de puncte zburând prin univers.

— Orice e mai bun decât ceea ce e acum, îşi spuse ea chiar înainte de a pleca.

— Bună treabă, mormăi Zaphod, apoi se răsuci într-o parte şi nu reuşi să adoarmă.

A doua zi, Zaphod începuse să se plimbe ca nebunul pe coridoarele pustii ale navei, pretinzând că nu o caută pe Trillian, deşi ştia că ea nu mai era acolo. Ignoră pretenţiile absurde ale computerului de a afla ce naiba se întâmpla de i se pusese un căluş electronic în jurul unei perechi de terminale.

După o vreme începu să stingă luminile. Nu mai avea nimic de văzut. Nimic nu se mai întâmpla.

Zăcând în pat într-o noapte – iar acum noaptea devenise practic continuă pe navă – decise să-şi revină în fire şi să aşeze lucrurile într-un soi de perspectivă. Se ridică abrupt în capul oaselor şi începu să se îmbrace. Hotărî că trebuia să existe cineva în univers care să se simtă mai distrus, mai mizerabil şi mai părăsit decât el, aşa că hotărî să găsească acea fiinţă.

La jumătatea drumului spre punte îi trecu prin minte că acea fiinţă ar putea fi Marvin, aşa că decise să se întoarcă în pat.

Câteva ore mai târziu, în vreme ce tropăia neconsolat pe coridoarele întunecate înjurând uşile vesele, Zaphod auzi acel „hop”, ceea ce îl făcu foarte nervos. Se sprijini încordat de perete şi se încruntă ca un om care încearcă să îndoaie un tirbuşon prin telekinezie. Îşi lipi buricele degetelor de perete şi simţi o vibraţie neobişnuită. Iar acum putea auzi în mod clar zgomote uşoare şi sesiză şi de unde proveneau – de pe punte.

Plimbându-şi palma de-a lungul peretelui, descoperi ceva cu bucurie. Se duse un pic mai departe, în tăcere.

— Computer? şopti el.

— Mmmm? rosti terminalul cel mai apropiat de el, la fel de şoptit.

— E cineva pe nava asta?

— Mmmmm, răspunse computerul.

— Cine e?

— Mmmmm mmm mmmmm.

— Ce?

— Mmmm mmmm mm mmmmmmm.

Zaphod îşi îngropă una dintre feţe în mâini.

— Oh, Zarquon, mormăi el pentru sine.

Apoi ridică privirea către intrarea pe punte, aflată în depărtare, de unde se auzeau tot mai multe zgomote şi unde se găseau terminalele prinse cu căluş.

— Computer, şopti el din nou.

— Mmmmm?

— Dacă te dezleg…

— Mmmmm.

— Aminteşte-mi să-mi trag un pumn în gură.

— Mmmmm mmm?

— În oricare. Şi-acum, spune-mi ceva. Unu pentru da, doi pentru nu. Este periculos?

— Mmmm.

— Este?

— Mmmm.

— Nu cumva ai făcut „mmmm” de două ori?

— Mmmm mmmm.

— Hmmmm.

Făcu un pas mic pe coridor, ca şi cum ar fi preferat să fugă de acolo, ceea ce era adevărat.

Se găsea la doi metri de uşa dinspre punte când, spre groaza lui, îşi dădu seama brusc că uşa avea să fie drăguţă cu el, aşa că încremeni locului. Nu fusese în stare să închidă circuitele de comunicare amabilă ale uşilor.

Această uşă spre punte era ascunsă vederii datorită modului aparte în care puntea fusese proiectată să se curbeze în jurul ei, iar Zaphod spera să intre neobservat. Se sprijini disperat de perete şi rosti câteva cuvinte pe care celălalt cap al lui le auzi şocat.

Se zgâi la conturul abia luminat al uşii şi descoperi că, în bezna holului, abia dacă putea observa Câmpul Senzorial care se extindea în coridor şi anunţa uşa când era acolo cineva pentru care trebuia ca ea să se deschidă şi cui trebuia să adreseze o remarcă veselă şi plăcută.

Se sprijini iarăşi cu putere de perete şi porni cu mişcări mărunte spre uşă, lipindu-şi pieptul cât putu mai tare de zid, ca să evite perimetrul de acţiune al Câmpului Senzorial. Îşi ţinu respiraţia şi se felicită singur că stătuse îmbufnat în pat în ultimele câteva zile în loc să-şi exteriorizeze sentimentele prin exerciţii în sala de gimnastică a navei.

Apoi îşi dădu seama că în acel moment avea să fie nevoit să vorbească. Inspiră de câteva ori superficial, apoi rosti pe cât putu de repede şi de tăcut:

— Uşă, dacă mă auzi, spune-o foarte, foarte încet.

Foarte, foarte încet, uşa murmură:

— Te aud.

— Bine. Şi acum, peste o clipă, am să-ţi cer să te deschizi. Când te vei deschide, nu vreau să spui că ţi-a făcut plăcere. Bine?

— Bine.

— Şi nu vreau să-mi spui că am făcut o simplă uşă foarte fericită sau că e plăcerea ta să te deschizi pentru mine şi satisfacţia ta să te închizi la loc cu conştiinţa unei trebi bine făcute. Bine?

— Bine.

— Şi nu vreau să-mi ceri să am o zi bună, înţelegi?

— Înţeleg.

— Bun, şi acum deschide-te!

Uşa se deschise tăcută. Zaphod se strecură discret prin ea. Uşa se închise tăcută în urma lui.

— Ţi-a plăcut aşa, domnule Beeblebrox? întrebă uşa cu glas tare.

— Vreau să vă imaginaţi că am în mână un pistol extrem de puternic Omoară-Şi-Anihilează, zise Zaphod în direcţia grupului de roboţi albi care se răsuciră pe călcâie în acel moment ca să se holbeze la el.

Urmă o tăcere impresionant de rece şi de sălbatică. Roboţii se uitară la el cu ochi hidoşi, de mort. Rămaseră perfect nemişcaţi. Aspectul lor avea ceva intens de macabru, mai ales pentru Zaphod, care nu mai văzuse vreunul înainte şi nici nu ştia nimic despre ei. Războaiele krikkitiene aparţineau trecutului îndepărtat al galaxiei şi Zaphod îşi petrecuse o mare parte din timpul alocat cursurilor timpurii de istorie plănuind cum să facă sex cu fata din cibercubul alăturat celui în care se afla el. Deoarece computerul profesor făcuse parte integrantă din acest plan, în cele din urmă toate circuitele legate de istorie îi fuseseră şterse şi înlocuite cu un set complet diferit de idei, care la acea vreme duseseră la degradarea computerului şi trimiterea lui la un cămin pentru Ciberprofesori Degeneraţi, unde fusese urmat de fata care se îndrăgostise complet nepotrivit de nefericita maşină, cu rezultatul: (a) că Zaphod n-a apucat nici măcar să se apropie de ea şi (b) că a lipsit de la lecţia despre o perioadă de istorie veche, care s-ar fi dovedit de o inestimabilă

valoare în acest moment.

Zaphod se holbă şocat la ei. Era imposibil de explicat de ce, dar corpurile lor zvelte şi netede păreau să reprezinte întruchiparea celui mai curat şi clinic rău. De la ochii hidos de morţi la picioarele puternice lipsite de viaţă, roboţii erau în mod clar produsul calculat al unei minţi care nu dorea decât să ucidă. Zaphod căscă gura, înfricoşat de moarte.

Roboţii dezmembraseră o parte a peretelui din spate de pe punte, forţând trecerea prin nişte măruntaie vitale ale navei. Cu un nou şi puternic sentiment de şoc, Zaphod putu vedea, prin hăţişul creat, că roboţii îşi croiau drum către centrul vital al navei, inima Cursei de Improbabilitate care fusese atât de misterios creată din senin, către însăşi Inima de Aur.

Robotul cel mai apropiat de el îl privea de parcă ar fi sugerat că îi măsura toate particulele din trup, minte şi capacităţi. Când vorbi, impresia păru să se confirme definitiv. Înainte de a trece mai departe la ceea ce a rostit efectiv robotul, merită consemnat în acest punct că Zaphod era prima fiinţă organică vie care auzea una dintre aceste creaturi rostind ceva, de mai bine de zece miliarde de ani. Dacă ar fi acordat mai multă atenţie lecţiilor de istorie veche şi mai puţină fiinţei, sale organice, poate că ar fi fost mai impresionat de această onoare.

Vocea robotului corespundea cu trupul lui, rece, subţire şi lipsită de viaţă. Avea o nuanţă de răguşeală culturală în ea. Suna la fel de veche precum era.

— Ai în mână un pistol Omoară-Şi-Anihilează, rosti el.

Zaphod nu-şi dădu seama pe moment ce însemna asta, dar apoi se uită la propria mână şi constată uşurat că obiectul pe care îl găsise prins de perete era într-adevăr ceea ce credea el că e.

— Mda, răspunse cu un soi de pufnitură de uşurare. Ei bine, nu voiam să-ţi încarc prea mult imaginaţia, robotule.

Pentru o vreme nimeni nu mai rosti nimic şi Zaphod îşi

dădu seama că roboţii nu se găseau acolo ca să converseze, iar rezolvarea situaţiei depindea de el.

— Nu pot să nu observ că v-aţi parcat nava prin nava mea, zise el cu un gest al unuia dintre capete în direcţia potrivită.

Nu se putea nega aşa ceva. Fără niciun fel de consideraţie pentru un comportament dimensional adecvat, roboţii îşi materializaseră nava exact acolo unde voiau să ajungă, ceea ce însemna că era pur şi simplu prinsă de Inima de Aur, ca şi cum cele două nave ar fi fost doi piepteni îmbârligaţi.

Roboţii nu răspunseră nici la acest comentariu, iar Zaphod se întrebă dacă această conversaţie ar fi dus undeva în cazul în care şi-ar fi reformulat ideile sub formă de întrebări.

— ...nu-i aşa? adăugă el.

— Da, replică robotul.

— Aă, bine. Deci ce faceţi voi, motanilor, aici?

Tăcere.

— Roboţilor, reluă Zaphod. Roboţilor, ce faceţi aici?

— Am venit pentru Aurul Arcului, răspunse răguşit robotul.

Zaphod dădu din cap. Îşi agită arma ca să invite roboţii să explice ideea. Robotul apropiat de el păru să înţeleagă asta.

— Arcul de Aur face parte din Cheia pe care o căutăm, ca să-i eliberăm pe Stăpânii noştri din Krikkit.

Zaphod dădu iarăşi din cap. Îşi agită din nou arma.

— Cheia, continuă simplu robotul, a fost dezintegrată în timp şi spaţiu. Arcul de Aur este încastrat în dispozitivul care manevrează nava ta. Va fi reconstituit în Cheie. Stăpânii noştri vor fi eliberaţi. Reajustarea universală va continua.

Zaphod dădu iarăşi din cap.

— Ce naiba vorbeşti acolo? întrebă el.

Pe chipul total lipsit de expresie al robotului păru să apară o grimasă de uşoară durere. Robotul găsea deprimantă această conversaţie.

— Obliterare, răspunse el. Căutăm Cheia. Avem deja Stâlpul de Lemn, Stâlpul de Oţel şi Stâlpul Perspex. Peste câteva clipe vom avea Arcul de Aur…

— Nu, nu-l veţi avea.

— Îl vom avea, stărui robotul.

— Nu, nu-l veţi avea. El face nava mea să funcţioneze.

— Peste câteva clipe, repetă robotul cu răbdare, vom avea Arcul de Aur…

— Nu-l veţi avea, zise Zaphod cu hotărâre.

— Şi apoi trebuie să plecăm, continuă robotul extrem de serios, la o petrecere.

— Oh, făcu Zaphod, uluit. Pot veni şi eu?

— Nu. Te vom împuşca.

— Nu zău?

— Zău, replică robotul, după care îl împuşcară.

Zaphod fu atât de surprins, că roboţii se văzură obligaţi să-l împuşte din nou, ca el să cadă.

12

— Şşşt, făcu Slartibartfast. Taci şi ascultă.

Se lăsase noaptea pe antica Krikkit. Cerul era întunecat şi gol. Singura sursă de lumină o constituia oraşul învecinat, de unde briza aducea sunete plăcute de petrecere. Stăteau sub un copac din care emanau tot felul de arome grele. Arthur se ghemui şi simţi Iluzia Informaţională a solului şi a ierbii. O trecu printre degete. Solul părea greu şi bogat, iar iarba rezistentă. Îi era greu să evite impresia că acel loc era teribil de plăcut din toate punctele de vedere.

Cerul însă era îngrozitor de sterp şi Arthur avea impresia că el arunca o umbră de răcoare peste peisajul altfel idilic, chiar dacă invizibil. Cu toate astea, presupunea că totul nu era decât o chestiune de obişnuinţă.

Simţi o bătaie uşoară pe umăr şi ridică privirea. Slartibartfast îi atrăgea tăcut atenţia către ceva aflat în partea cealaltă a dealului. Arthur privi într-acolo şi abia putu zări nişte luminiţe vagi dansând şi agitându-se şi deplasându-se încet în direcţia lor. Pe măsură ce luminiţele se apropiară, începură să se audă şi sunetele. Curând luminiţele şi sunetele se contopiră într-un grup mic de persoane care traversau dealul spre oraş ca să ajungă acasă.

Indivizii trecură destul de aproape de privitorii de sub copac, agitându-şi lanternele care făceau ca luminile lor slabe să danseze ca nebunele printre copaci şi prin iarbă. Sporovăiau mulţumiţi şi chiar îngânau un cântecel despre cât de cumplit de frumos era totul, cât de fericiţi erau ei, cât de mult le plăcea să lucreze la fermă şi ce plăcut era să se ducă acasă la neveste şi copii, accentuând un pic pe ideea că florile miroseau extrem de frumos în această perioadă a anului şi că era mare păcat de câine, care murise de plăcerea de a le vedea. Arthur aproape că şi-l putea imagina cântând pe Paul McCartney, stând cu picioarele în sus lângă foc într-o seară, fredonând cântecelul nevestei lui, Linda, întrebându-se ce să mai cumpere şi gândindu-se probabil la Essex.

— Stăpânii de pe Krikkit, icni Slartibartfast cu un ton eteric.

Căzând atât de dur pe propriile lui gânduri legate de Essex, remarca produse confuzie în mintea lui Arthur. Apoi logica situaţiei îi puse stăpânire pe creier şi Arthur descoperi că tot nu pricepea la ce se referea bătrânul.

— Ce? se miră el.

— Stăpânii de pe Krikkit, repetă Slartibartfast, iar dacă

icnetul lui fusese eteric înainte, acum el semăna cu unul scos de cineva cu bronşită din regatul lui Hades.

Arthur se zgâi la grup şi încercă să găsească o logică în puţinele informaţii de care dispunea în acel moment. Era clar că indivizii din grup erau extratereştri, fie şi pentru că păreau puţin prea înalţi, slabi, colţuroşi şi palizi, aproape cadaverici. Altfel însă păreau remarcabil de plăcuţi. Poate că aveau puţin aer de snobism în ei, ceea ce nu îi făcea prea de dorit în calitate de parteneri de călătorie pe distanţe lungi, dar ideea fundamentală era aceea că păreau mai degrabă înclinaţi către a fi nişte persoane prea amabile în loc de a se dovedi nişte ursuzi, în caz că deviau de la linia lor dreaptă de mers. Şi atunci, de ce păreau sunetele astea răguşite scoase de plămânii lui Slartibartfast mai potrivite unei reclame radio pentru unul dintre filmele alea rele despre tăietorii de lemne care îşi duc munca acasă?

Apoi mai era şi abordarea asta dură legată de Krikkit. Arthur încă nu desluşise conexiunea între ceea ce ştia el ca fiind crichetul şi ce…

Slartibartfast îi întrerupse gândurile în acel moment ca şi cum ar fi sesizat ce-i trece lui prin minte.

— Jocul pe care tu îl cunoşti sub denumirea de crichet, zise el cu vocea continuând să-i pară pierdută prin cine ştie ce cotloane subterane, este doar una dintre acele ciudăţenii ale memoriei rasiale care poate păstra imaginile vii în minte milioane de ani după ce adevărata semnificaţie a evenimentelor s-a pierdut în ceţurile timpului. Dintre toate rasele din galaxie, doar englezii ar fi fost în stare să reînvie amintirea celor mai groaznice războaie care au devastat universul şi să o transforme în ceea ce mă tem că în general este privit ca un joc imposibil de plictisitor şi de inutil. Mărturisesc că şi mie îmi place puţin, adăugă el, dar în ochii celor mai multe fiinţe sunteţi vinovaţi de cel mai grotesc prost-gust. Mai ales în privinţa poveştii ăleia cu mingea mică şi roşie care loveşte poarta, chestie care e

tare urâtă.

— Hmm, rosti Arthur cu o încruntătură menită să indice faptul că sinapsele lui cognitive încercau să absoarbă situaţia cum puteau mai bine. Hmm!

— Iar ăştia, reluă Slartibartfast, revenind la tonul gutural şi arătând spre grupul de krikkitieni care treceau acum pe lângă ei, sunt cei care au pornit totul, iar acest tot va începe la noapte. Vino, îi vom urma şi vom vedea de ce.

Ieşiră de sub copac şi se luară după grupul vesel, de-a lungul potecii întunecate. Din instinct, mergeau în tăcere şi prudenţi în urmărirea prăzii, deşi, deoarece parcurgeau doar o înregistrare din Iluzia Informaţională, ar fi putut să bată din tălăngi şi să fluiere din sirene, căci prada n-avea cum să-i remarce.

Arthur observă că mai mulţi membri ai grupului fredonau acum altceva. Cântecul ajungea la ei prin aerul molcolm de noapte. Era o baladă romantică şi dulce, care l-ar fi făcut pe McCartney mai bogat de zece ori şi l-ar fi determinat să uite de Kent şi de Sussex şi să oferteze direct pentru Hampshire.

— Cu siguranţă că ştii ce se va întâmpla? îl întrebă Slartibartfast pe Ford.

— Eu? se miră Ford. Nu.

— N-ai învăţat nimic despre istoria antică a galaxiei când erai copil?

— Eram în cibercub în spatele lui Zaphod, mărturisi Ford. Iar asta avea darul să-mi distragă atenţia. Însă nu pot să spun că n-am învăţat, aşa, nişte chestii destul de şocante.

În acest moment Arthur observă o caracteristică aparte a cântecului interpretat de grup. A opta strofă din mijloc, care l-ar fi făcut pe McCartney în mod clar să îşi consolideze poziţia în Winchester şi să privească hulpav peste Test Valley către domeniile bogate New Forest din spate, avea nişte versuri curioase. Cel care scrisese versurile se referea la întâlnirea cu o fată nu „sub clar de lună” sau „sub stele”,

ci „deasupra ierbii”, ceea ce lui Arthur i se păru un pic prea prozaic. Apoi înălţă iarăşi privirea către uluitorul cer sterp şi avu senzaţia distinctă că acolo se găsea un punct important, asta dacă şi-ar fi dat seama despre ce era vorba. Parcă era singur în univers, îşi exprimă senzaţia cu glas tare.

— Nu, răspunse Slartibartfast cu o uşoară iuţire a pasului. Krikkitienii nu s-au gândit niciodată la ei înşişi ca fiind „singuri în univers”. Sunt înconjuraţi de un Nor de Praf uriaş, înţelegi. Au doar soarele cu lumea lor şi se află exact în extremitatea estică a galaxiei. Din cauza Norului de Praf, n-au putut vedea niciodată nimic pe cer. Noaptea este complet sterp. Ziua se vede soarele, dar nu te poţi uita direct la el. Aşa că locuitorii nu prea conştientizează existenţa cerului. Ca şi cum ar dispune doar de un ecran orb, care se întinde pe 180 de grade de la un orizont la altul. Vezi tu, motivul pentru care ei n-au gândit niciodată „suntem singuri în univers” este acela că până în noaptea asta habar n-au avut de univers. Până în noaptea asta.

Merse mai departe, lăsând cuvintele să atârne în aerul din spatele lor.

— Imaginaţi-vă, continuă el, să nu te gândeşti niciodată „sunt singur”, pur şi simplu deoarece nu ţi-a trecut niciodată prin minte să crezi că lucrurile pot sta şi altfel.

Merse iarăşi mai departe.

— Mă tem că povestea asta se va dovedi un pic iritantă, adăugă el.

În vreme ce el vorbea, deveniră cu toţii conştienţi de un urlet slab, ca un muget, pe cerul sterp de deasupra lor. Se uitară alarmaţi în sus, dar pentru o clipă sau două nu zăriră nimic. Apoi Arthur observă că indivizii din grupul dinaintea lor auziseră zgomotul, dar niciunul dintre ei nu părea să ştie cum să se comporte faţă de el. Priveau în jurul lor consternaţi, spre stânga, spre dreapta, înainte, înapoi, ba chiar în jos, spre sol. Nici măcar nu le trecea prin minte să

se uite în sus.

Profunzimea şocului şi a groazei prin care trecură câteva clipe mai târziu, când din cer se prăvăli epava arzândă a unei nave spaţiale, care se zdrobi la circa opt sute de metri distanţă de locul unde se aflau ei, era o privelişte care trebuia trăită pe viu ca să fie înţeleasă.

Unii vorbesc în şoaptă despre *Inima de Aur,* alţii o fac atunci când se referă la nava stelară Bistromath. Mulţi vorbesc despre gigantica şi legendara navă stelară Titanic, un crucişător de croazieră maiestuos şi luxos, lansat de pe complexele şantiere de construcţie ale asteroizilor sistemului Artrifactovol cu câteva sute de ani în urmă. Şi au toate motivele să vorbească.

Nava era senzaţional de frumoasă, uluitor de gigantică şi echipată mai bine decât oricare altă navă din ceea ce mai rămâne din istorie (vezi nota de dedesubt despre Campania pentru Timpul Real), dar a avut ghinionul să fie construită în primele zile ale Fizicii Improbabilităţii, cu mult înainte ca această ramură dificilă a cunoaşterii să fie pe deplin înţeleasă.

În inocenţa lor, proiectanţii şi inginerii au decis să construiască un prototip al Câmpului de Improbabilitate în navă, pentru a garanta că era Infinit de Improbabil să se întâmple ceva rău cu vreo parte a navei.

Nu-şi dăduseră seama că, din cauza naturii circulare şi cvasireciproce a tuturor calculelor legate de Improbabilitate, orice era Infinit Improbabil devenea foarte probabil că se va petrece aproape imediat.

Nava stelară *Titanic* era o privelişte monstruos de frumoasă, aşa cum stătea ancorată ca o Megavoidbalenă Arcturană argintie în dantelăria luminată de lasere a suporţilor mari pentru echipamentele de construcţii, un nor strălucitor de ace şi agrafe de lumină pe fundalul întunericului interstelar profund. După lansare, însă, nava nu reuşise nici măcar să-şi completeze primul mesaj radio –

un S.O.S. – înainte de a înregistra un eşec existenţial brusc şi inutil.

În orice caz, acelaşi eveniment care marcase insuccesul dezastruos al unei ştiinţe, aflate la începuturi, provocase apoteoza alteia. S-a demonstrat cu probe că transmisia tridimensională TV a lansării a fost urmărită de mai multe persoane decât existau în acel moment, iar acest fapt este acum recunoscut ca fiind cea mai mare cucerire a ştiinţei cercetării audienţei.

Un alt eveniment media spectaculos al acelui timp a fost supernova în care s-a transformat steaua Ysllodins câteva ore mai târziu. Ysllodins este steaua în jurul căreia trăiesc cei mai mulţi agenţi de asigurări din galaxie sau, mai degrabă, au trăit.

Însă, în vreme ce aceste nave spaţiale şi altele măreţe care ne vin acum în minte, cum ar fi Navele Galactice de Luptă – *GSS Daring, GSS Audacity* şi *GSS Suicidal Insanity* – şi despre care se vorbeşte cu uimire, mândrie, entuziasm, dragoste, admiraţie, regret, invidie, ură, de fapt cu majoritatea sentimentelor cunoscute – cea care producea în mod regulat uluiala completă a fost Krikkit One, prima navă spaţială construită de poporul de pe Krikkit.

Asta nu pentru că ar fi fost o navă minunată. Căci nu era. Era o bucată tâmpită de epavă. Arăta ca şi cum ar fi fost ciocănită în curtea cuiva; de fapt, chiar într-un asemenea loc fusese construită. Lucrul cel mai uimitor legat de navă nu era acela că fusese bine asamblată (căci nu fusese), ci acela că fusese până la urmă construită. Iar perioada de timp scursă între momentul în care poporul de pe Krikkit descoperise că exista o chestie numită spaţiu şi lansarea acestei prime nave spaţiale a lor fusese de exact un an.

Ford Prefect era extrem de recunoscător pentru că era vorba doar de o altă Iluzie Informaţională şi, ca atare, pentru că el era în siguranţă. În viaţa reală nu ar fi pus piciorul într-o astfel de navă nici pentru tot vinul de orez din

China. „Gioarsă putredă” era una dintre expresiile care îi veneau în minte, iar alta era „Vă rog, pot să ies?”

— Asta o să zboare? întrebă Arthur, aruncând priviri înfricoşate încrengăturii de ţevi şi sârme care împodobeau interiorul navei.

Slartibartfast îl asigură că da, că ei sunt în perfectă siguranţă şi că totul avea să fie extrem de instructiv şi deloc înspăimântător.

Ford şi Arthur deciseră să se relaxeze şi să se înspăimânte.

— De ce să nu înnebunim chiar? întrebă Ford.

În faţă – şi, bineînţeles, complet neştiutori în privinţa prezenţei lor, deoarece ei nu erau de fapt acolo – se găseau cei trei piloţi. Tot ei construiseră nava. Fuseseră pe cărarea deluroasă în acea noapte, fredonând din inimă cântecele încurajatoare. Creierele le fuseseră uşor deplasate de prăbuşirea navei străine în apropiere. Petrecuseră săptămâni întregi culegând cele mai mici secrete din epava arsă, în tot acest timp intonând cântecele de furat obiecte de pe navele spaţiale. Apoi îşi construiseră propria navă şi asta fusese tot. Era a lor, iar acum cântau o melodie despre asta, exprimându-şi bucuria dublă a proprietăţii şi a realizării extraordinare. Corul era un pic prea zgomotos în modul cum povestea despre amărăciunea lor legată de faptul că munca îi ţinuse atâtea ore în garaj, departe de compania nevestelor şi a copiilor, cărora le fusese teribil de dor de ei, dar le întreţinuseră moralul aducându-le permanent veşti despre modul fericit în care creştea progenitura câinelui mort.

Zbuf, făcură ei şi decolară. Ţâşniră pe cer ca echipajul unei nave care ştia precis ce face.

— Nu se poate ca vreun popor să proiecteze şi să construiască o astfel de navă într-un an, oricât ar fi de motivat, rosti Ford ceva mai târziu, după ce îşi reveniră din şocul acceleraţiei şi ieşiră din atmosfera planetei. Nu o

cred. Dovediţi-mi şi tot nu voi crede.

Clătină gânditor din cap şi privi fix către un mic loc de nimicnicie din afara navei. Călătoria decurse monoton o vreme, iar Slartibartfast îi asigură cu centuri pe parcursul ei. Ca atare, ajunseră foarte repede la perimetrul interior al Norului de Praf sferic şi găunos care înconjura soarele planetei şi planeta însăşi, ocupând prima orbită exterioară.

Totul se desfăşura ca şi cum consistenţa şi textura spaţiului se schimbau treptat. Întunericul părea acum să se destrame şi să se sfâşie dincolo de ei. Era un întuneric foarte rece, foarte dens şi sterp, era întunericul cerului de noapte de pe Krikkit.

Răceala, intensitatea şi bezna acestui întuneric cuprinseră încet inima lui Arthur, iar el deveni tot mai conştient la modul acut de sentimentele piloţilor de pe Krikkit, sentimente care atârnau în aer precum o încărcătură electrostatică masivă. Ajunseseră acum la graniţa conştienţei istorice a rasei lor. Era ultima limită dincolo de care niciunul dintre ei nu îndrăznise să meargă cu mintea sau măcar să ştie că putea îndrăzni să meargă cu mintea.

Întunecimea norului învăluia nava. Înăuntru se găsea tăcerea istoriei. Misiunea lor istorică era aceea de a descoperi dacă exista ceva undeva, de cealaltă parte a cerului, de unde ar fi putut proveni epava navei spaţiale. Poate o altă lume, oricât de ciudat şi de neînţeles ar fi fost un asemenea gând pentru minţile încorsetate ale celor care trăiseră sub cerul de pe Krikkit.

Istoria se strângea în sine ca să furnizeze o nouă lovitură, întunericul continua să se sfâşie în jurul lor, iar nimicnicia înconjura întunericul. Părea tot mai aproape, tot mai groasă, tot mai intensă. Brusc, dispăru.

Ieşiră din nor. Văzură diamantele orbitoare ale nopţii în întinderea lor infinită şi minţile lor intonară un cântec de frică. Pentru o vreme continuară să zboare, imobili pe

fundalul stelar al galaxiei, ea însăşi nemişcată pe fundalul infinit al universului. Apoi întoarseră nava.

— Va trebui să abandonăm, ziseră indivizii de pe Krikkit în vreme ce porniră înapoi spre casă.

Pe drumul de întoarcere intonară mai multe cântece meditative pe tema păcii, dreptăţii, moralităţii, culturii, sportului, vieţii de familie şi a extincţiei tuturor celorlalte forme de viaţă.

13

— Aşadar, vedeţi cum este, zise Slartibartfast, agitându-şi încet cafeaua artificială şi, ca atare, agitând şi interfeţele dintre numerele reale şi cele ireale, între percepţiile interactive ale minţii şi universului şi, ca atare, generând matricele restructurate ale subiectivităţii implicit încastrate, care permitea navei sale să reformuleze însuşi conceptul de timp şi spaţiu.

— Da, zise Arthur.

— Da, confirmă Ford.

— Ce fac cu bucata asta de pui? întrebă Arthur.

Slartibartfast se uită mustrător la el.

— Joacă-te cu ea, joacă-te cu ea, răspunse el.

Îi demonstră ce trebuie să facă, folosind propria bucată de pui. Arthur se conformă şi simţi uşoara gâdilătură a unei funcţii matematice scuturând piciorul puiului în vreme ce acesta traversa cvadridimensional ceea ce Slartibartfast îl asigurase că era un spaţiu cu cinci dimensiuni.

— Întreaga populaţie de pe Krikkit s-a transformat peste noapte, zise Slartibartfast, de la un popor încântător, minunat, inteligent…

— …chiar dacă plin de toane… interveni Arthur.

— …de fiinţe obişnuite, continuă Slartibartfast, într-un popor încântător, minunat, inteligent…

— …plin de toane…

— …de xenofobi maniaci. Ideea unui univers nu se încadra în imaginea lor despre lume, ca să spun aşa. Pur şi simplu nu o puteau accepta. Ca atare, au decis să îl distrugă cu încântare, minunăţie şi inteligenţă şi chiar cu toanele lor, dacă aşa îţi place ţie. Acum ce mai e?

— Nu-mi prea place vinul ăsta, răspunse Arthur mirosindu-l.

— Păi, trimite-l înapoi. Totul face parte din ecuaţia matematică.

Arthur se conformă. Nu-i plăcea topografia zâmbetului afişat de chelner, dar oricum nu-i plăcuseră niciodată ecuaţiile grafice.

— Unde mergem? întrebă Ford.

— Înapoi în Camera Iluziilor Informaţionale, răspunse Slartibartfast, ridicându-se şi ştergându-se la gură cu reprezentarea matematică a unui şerveţel de hârtie. Ne aşteaptă partea a doua.

14

— Populaţia de pe Krikkit este, în fine, doar o grămadă de indivizi cu adevărat simpatici, să ştiţi, care din întâmplare au vrut să ucidă pe toată lumea. La naiba, am şi eu aceleaşi sentimente în unele dimineţi. Rahat, exclamă înălţimea Sa Judecătorească Supremă, Judecătorul Pag, ÎIFR (cel învăţat, Imparţial şi Foarte Relaxat), Preşedintele Comitetului de Judecători la Procesul Crimelor de Război de pe Krikkit. Bun, continuă el, punându-şi piciorul sus pe banca din faţa lui şi

oprindu-se o clipă ca să culeagă o aţă de pe Pantofii săi Ceremonioşi de Plajă. Aşadar, nu veţi dori în mod necesar să împărţiţi aceeaşi galaxie cu aceşti tipi.

Era foarte adevărat. Atacul krikkitienilor asupra galaxiei fusese şocant. Mii şi mii de nave imense de luptă de pe Krikkit săriseră brusc în hiperspaţiu şi atacaseră simultan mii şi mii de planete majore, mai întâi capturând rezerve materiale vitale pentru construirea următorului val de atac, apoi vaporizând acele planete.

După ce trecuse printr-o perioadă de pace şi prosperitate neobişnuită pentru acea epocă, galaxia se burzuluise ca un individ care este tâlhărit pe o pajişte liniştită.

— Vreau să spun că aceşti indivizi sunt doar obsedaţi, continuă Judecătorul Pag, privind în jur prin sala de judecată ultramodernă (lucrurile se petreceau cu zece miliarde de ani în urmă, când conceptul de „ultramodern” însemna doar o grămadă de oţel inoxidabil şi beton).

Şi asta era foarte adevărat. Este singura explicaţie care a fost oferită vreodată pentru viteza de neimaginat cu care populaţia de pe Krikkit îşi urmărise scopul nou şi absolut – distrugerea oricărui lucru sau a oricărei fiinţe care nu era de pe Krikkit. Totodată, este singura explicaţie pentru capturarea uluitor de bruscă a tuturor hipertehnologiilor implicate în construirea miilor de nave spaţiale ale lor şi a milioanelor de roboţi albi mortali.

Aceştia împrăştiaseră cu adevărat groaza în inimile tuturor celor care se întâlniseră cu ei – în cele mai multe cazuri, oricum, groaza avusese o viaţă foarte scurtă, la fel ca persoana care era încercată de un asemenea sentiment. Roboţii erau doar nişte maşini de luptă zburătoare, sălbatice şi încăpăţânate. Mânuiau nişte bâte de luptă multifuncţionale formidabile care, orientate într-o parte, puteau dărâma clădiri, iar orientate în partea cealaltă trăgeau cu raze Omni-Distructo-Vaporizează. Orientate în a treia parte, lansau un arsenal hidos de grenade, întinzându-

se de la dispozitive incendiare minore la dispozitive Maxi-Slorta Hipernucleare, care puteau vaporiza un soare de dimensiuni mari. Simpla lovire a grenadelor cu bâtele le lansa cu o precizie fenomenală la distanţe variind de la câţiva metri la sute de mii de kilometri.

— Bun, rosti din nou Judecătorul Pag. Aşadar, noi am învins. Se opri şi mestecă o gumă mică. Am câştigat, dar asta nu înseamnă mare scofală. Adică, o galaxie de mărime medie împotriva unei singure planete – şi cât timp ne-a luat? Aprod al Curţii?

— Domnu'? rosti omuleţul cu gravitate, ridicându-se în picioare.

— Cât ne-a luat, puştiule?

— Este un pic cam dificil, domnu', ca să fim precişi în această privinţă. Timpul şi distanţa…

— Relaxează-te, amice, fă doar o apreciere vagă.

— Nu prea îmi place să fiu vag, domnu', când e vorba de aşa…

— Muşcă din glonţ şi execută-te.

Aprodul Curţii clipi. Era limpede că, la fel ca majoritatea profesioniştilor din branşa juridică a Galaxiei, şi el îl găsea pe Judecătorul Pag (sau Zipo Bibrok 5x108, aşa cum era el cunoscut în cercuri private, într-un mod inexplicabil) ca fiind un personaj mai degrabă iritant. În mod clar, era un imoral şi un escroc. Părea să creadă că dacă era înzestrat cu cea mai strălucită minte juridică descoperită vreodată avea dreptul să se comporte exact cum avea chef. Din nefericire, părea să aibă dreptate.

— Ăăă, păi, domnu', cu mare aproximaţie… două mii de ani, murmură Aprodul, tare nefericit.

— Şi câţi tipi au fost aneantizaţi?

— Două grilioane, domnu'.

Aprodul se aşeză. O fotografie hidrospectrală a lui în acel moment ar fi dezvăluit că individul scotea fuioare subţiri de abur.

Judecătorul Pag privi încă o dată prin sala de judecată, unde se strânseseră sute de înalte oficialităţi din întreaga administraţie galactică, toţi îmbrăcaţi cu uniforme sau cu trupuri de ceremonie, în funcţie de metabolismul şi obiceiul local. În spatele unui perete de Cristal Blindat-la-Vaporizare stăteau un grup reprezentativ de indivizi de pe Krikkit, privind cu dispreţ calm şi politicos toţi străinii adunaţi ca să-i judece. Era momentul cel mai solemn din istoria justiţiei şi Judecătorul Pag o ştia.

Îşi scoase guma de mestecat şi o lipi de scaun.

— Asta înseamnă o mulţime de cadavre, rosti el încet.

Tăcerea sumbră din sala de judecată părea să-i dea dreptate în privinţa acestei opinii.

— Aşadar, cum am mai spus, tipii ăştia sunt tare drăguţi, dar n-aţi vrea să împărţiţi galaxia cu ei, cel puţin dacă vor rămâne pe poziţii şi dacă n-or să înveţe să se relaxeze niţel. Vreau să spun că altfel ar continua să fie o problemă permanentă, corect? Poc, poc, poc, când o să ajungă şi la noi? Coexistenţa paşnică se duce naibii, corect? Să-mi aducă cineva nişte apă, mulţumesc.

Se lăsă pe spatele scaunului şi sorbi meditativ din lichid.

— Bun, reluă el. Ascultaţi-mă, ascultaţi-mă! Chestia e ca şi cum aceşti tipi, ştiţi, ar fi îndrituiţi la o părere proprie despre univers. Şi conform cu această părere, pe care universul le-a creat-o, corect, au făcut ceea ce trebuie. Pare o nebunie, dar cred că veţi fi de acord. Ei cred în…

Consultă o bucată de hârtie pe care o pescui din buzunarul de la spate al blugilor lui judecătoreşti.

— Ei cred în „pace, justiţie, moralitate, cultură, sport, viaţă de familie şi extincţia tuturor celorlalte forme de viaţă”.

Ridică din umeri.

— Am auzit altele şi mai rele, continuă el.

Se scărpină meditativ în zona genitală.

— Libeerţi, rosti el.

Luă o altă gură de apă, apoi ridică paharul în lumină şi se încruntă. Roti paharul.

— Hei, apa asta are ceva în ea?

— Aă, nu, domnu', rosti mai degrabă nervos Uşierul, cel care-i adusese apa.

— Atunci ia-o de aici şi pune ceva în ea. Am o idee.

Împinse paharul şi se aplecă în faţă.

— Ascultaţi-mă, ascultaţi-mă!

Soluţia găsită se dovedi strălucită. În mare, suna cam aşa: planeta Krikkit trebuia încastrată pentru eternitate într-un plic de Înce-Timp, în interiorul căruia viaţa urma să continue cu o încetineală aproape infinită. Toate luminile aveau să fie reflectate de plic, astfel încât acesta să rămână invizibil şi impenetrabil. Evadarea din plic avea să fie practic imposibilă, cu excepţia cazului în care plicul era descuiat din exterior.

Când restul universului urma să ajungă la final, când întreaga creaţie urma să ajungă pe moarte (toate astea se întâmplau, bineînţeles, înainte de a se afla că sfârşitul universului însemna doar o aventură culinară spectaculoasă), iar viaţa şi materia îşi încetau existenţa, atunci planeta Krikkit şi soarele ei aveau să iasă din plicul Înce-Timp şi să-şi continue existenţa solitară, în crepusculul vidului universal.

Încuietoarea avea să se găsească pe un asteroid care urma să orbiteze încet în jurul plicului. Cheia avea să fie simbolul galaxiei – Poarta Wikkit.

Când aplauzele din sala de judecată se stinseră, Judecătorul Pag se găsea deja în Sens-O-Duş, cu o membră a juriului mai degrabă drăguţă, căreia îi strecurase un bilet cu o jumătate de oră înainte.

15

Două luni mai târziu, Zipo Bibrok 5x108 îşi tăiase fundul blugilor săi galactici şi îşi cheltuia o parte din enorma indemnizaţie pe care i-o câştigaseră judecăţile emise pe o plajă plină de bijuterii, în vreme ce aceeaşi membră drăguţă a juriului îi dădea pe spate cu Esenţă de Qualactin. Fiinţa era o fată soolfiniană de dincolo de Lumilenorii de pe Yaga. Avea pielea ca mătasea de lămâie şi era şi foarte interesată de corpul legii.

— Ai auzit vestea? întrebă ea.

— Eeeiaaahh! exclamă Zipo Bibrok 5x108.

Ca să afle exact motivul exclamaţiei, cineva interesat ar fi trebuit să fie martor ocular. Nimic din toate astea nu fusese înregistrat pe banda Iluziei Informaţionale şi totul se bazează pe zvonistică.

— Nu, adăugă el, când lucrul care îl făcuse să exclame „Eeeiaaahh” se încheie.

Îşi roti încet trupul ca să prindă primele raze ale celui de-al treilea şi cel mai mare dintre cei trei sori primordiali de pe Vod, care acum se ivea deasupra orizontului obscen de frumos. Cerul strălucea cu una din cele mai mari puteri de bronzare cunoscute vreodată.

O briză puternic aromată se ridică din marea molcolmă, se plimbă de-a lungul plajei, se întoarse spre mare, întrebându-se unde să se ducă mai departe de acolo. În urma unui impuls nebunesc, se duse iarăşi pe plajă. Apoi pluti înapoi spre mare.

— Sper că nu sunt veşti bune, pen’că nu cred că le-aş suporta, mormăi Zipo Bibrok 5x108.

— Sentinţa ta în cazul Krikkit a fost dusă la îndeplinire astăzi, rosti fata cu somptuozitate. Nu avea nevoie să rostească un asemenea lucru simplu cu emfază, dar ea o făcu oricum, deoarece era o zi potrivită pentru aşa ceva.

Am auzit la radio, continuă ea. Când m-am dus pe navă pentru ulei.

— Îhî, o îngână Zipo, odihnindu-şi capul pe nisipul plin de bijuterii.

— S-a întâmplat ceva, anunţă fata.

— Mmmmm?

— Imediat după sigilarea plicului Înce-Timp, rosti ea, oprindu-se o clipă din masajul cu Esenţa de Qualactin, o navă de luptă krikkitiană care dispăruse şi fusese socotită distrusă s-a dovedit că dispăruse doar. A apărut din senin şi a încercat să înşface Cheia.

Zipo se ridică abrupt în capul oaselor.

— Hei, ce? făcu el.

— E-n regulă, răspunse ea cu o voce care ar fi oprit din expansiune chiar şi Big-Bangul. Se pare că a existat o bătălie scurtă. Cheia şi nava de luptă au fost dezintegrate şi aruncate în continuumul spaţiu-timp. Se pare că s-au pierdut pentru totdeauna.

Fata zâmbi şi mai puse nişte Esenţă de Qualactin pe buricele degetelor. El se relaxă şi se întinse la loc.

— Fă ce ai făcut cu o clipă sau două în urmă, murmură el.

— Aşa?

— Nu, nu. Aşa.

Fata încercă din nou.

— Aşa?

— Eeeeiaaaahh!

Din nou, ca să înţeleagă, cineva ar fi trebuit să fie martor la faţa locului. Briza aromată se ridică iarăşi din mare. Un magician hoinărea pe plajă, dar nimeni nu avea nevoie de el.

16

— Nimic nu se pierde pentru totdeauna, rosti Slartibartfast, cu faţa lucind roşiatică în lumina lumânării pe care chelnerul robot încerca să o ia de acolo. Cu excepţia Catedralei din Chalesm.

— Ce anume? exclamă Arthur.

— Catedrala din Chalesm. S-a întâmplat în cursul cercetărilor mele privind Campania pentru Timp Real pe care eu…

— Cee? exclamă iarăşi Arthur.

Bătrânul se opri şi îşi adună gândurile, sperând că nu va mai fi întrerupt din derularea poveştii. Chelnerul robot se deplasa prin matricele spaţiu-timp într-un fel care combina spectaculos îmbufnarea cu servilismul. Într-o clipă de neatenţie întinse mâna şi apucă lumânarea. Terminaseră cu nota de plată, se certaseră cu argumente în legătură cu cine mâncase cannelloni şi câte sticle de vin se consumaseră şi, aşa cum Arthur devenise vag conştient, manevraseră cu succes nava din spaţiul subiectiv, pe o orbită de parcare în jurul unei planete bizare. Chelnerul era acum nerăbdător să îşi termine partea lui din şaradă şi să o şteargă din bistrou.

— Totul se va limpezi, rosti Slartibartfast.

— Când?

— Peste un minut. Ascultaţi! Culoarele timpului sunt foarte poluate acum. În ele plutesc o mulţime de mizerii, dejecţii de ardere şi altele şi tot mai multe sunt acum regurgitate în lumea fizică. Vârtejuri în continuumul spaţiu-timp, înţelegeţi?

— Aşa am auzit şi eu, zise Arthur.

— Ascultă, unde mergem? întrebă Ford, împingându-şi scaunul de la masă cu nervozitate. Deoarece abia aştept să ajung acolo.

— Îi vom împiedica pe roboţii de război de pe Krikkit să pună iarăşi mâna pe Cheia de care au nevoie ca să descuie planeta din plicul Înce-Timp şi să elibereze restul armatei şi pe Stăpânii lor nebuni, răspunse Slartibartfast cu vocea înceată şi măsurată.

— Mda, dar ai menţionat o petrecere, ripostă Ford.

— Aşa e, zise Slartibartfast, băgându-şi capul între umeri.

Îşi dăduse seama că fusese o greşeală, deoarece ideea păruse să exercite o fascinaţie ciudată şi nesănătoasă asupra minţii lui Ford Prefect. Cu cât Slartibartfast dezvăluia mai multe despre povestea întunecată şi tragică a planetei Krikkit şi a populaţiei de pe ea, cu atât Ford Prefect voia mai mult să danseze cu fete şi să bea zdravăn.

Bătrânul simţea că nu ar fi trebuit să menţioneze petrecerea mai devreme decât era cazul. Însă acum faptele ieşiseră la iveală şi Ford Prefect se ataşase de acea idee aşa cum un Megapăduche Arcturan se lipeşte de victima sa înainte de a-i smulge capul prin muşcătură şi de a pleca mai departe cu nava lui spaţială.

— Când ajungem acolo? se interesă Ford, plin de dorinţă.

— Când termin de povestit de ce trebuie să ajungem acolo.

— Eu ştiu de ce merg, rosti Ford, după care se lăsă pe spate, lipindu-şi palmele de ceafă.

Afişă unul dintre zâmbetele lui, care făceau alţi oameni să tresară.

Slartibartfast sperase la o retragere uşoară. Plănuise să înveţe cum să cânte la heebiefonul octaventral – deşi ştia că sarcina era plăcut de inutilă, deoarece el dispunea de un număr nepotrivit de guri.

Mai plănuise să scrie o monografie excentrică şi total mincinoasă pe tema fiordurilor ecuatoriale, pentru a pune lucrurile în dezordine în legătură cu una sau două chestiuni pe care le considera importante.

În loc de asta, se lăsase cumva convins să muncească în

regim de colaborare la Campania pentru un Timp Real şi începuse să ia totul în serios pentru prima dată în viaţa lui. Consecinţa era că acum se trezise petrecându-şi anii de decrepitudine în luptă cu răul şi în încercarea de a salva galaxia.

Găsea munca epuizantă, aşa că oftă din rărunchi.

— Ascultaţi, zise el. La Camtim…

— Cee? făcu Arthur.

— Campania pentru un Timp Real, despre care vă voi povesti mai târziu. Am observat că cinci bucăţi de deşeuri care au revenit recent la existenţă păreau să corespundă cu cele cinci bucăţi ale Cheii dispărute. Am putut depista exact doar două dintre ele – Stâlpul de Lemn, care a apărut pe planeta ta, şi Arcul de Argint. Se pare că acesta se află la un soi de petrecere. Trebuie să ajungem acolo pentru a-l recupera înainte ca roboţii krikkitieni să-l găsească, altfel cine ştie ce se mai poate întâmpla.

— Nu, ripostă Ford cu fermitate. Trebuie să ajungem la petrecere ca să bem pe rupte şi să dansăm cu fetele.

— Dar n-aţi înţeles tot ce eu…?

— Ba da, replică Ford cu o asprime bruscă şi neaşteptată. Am înţeles totul perfect. Tocmai de asta vreau să beau cât mai mult şi să dansez cu cât mai multe fete, câtă vreme mai există aşa ceva. Dacă tot ce ne-ai arătat este adevărat…

— Adevărat? Bineînţeles că e adevărat.

— … atunci nu dispunem nici măcar de şansa unei moluşte pierdute într-o supernovă.

— O cee? se miră iarăşi Arthur.

Urmărise conversaţia ca un căţeluş până în acea clipă şi n-avea chef să-i piardă acum firul.

— Şansa unei moluşte pierdute într-o supernovă, repetă Ford, fără să se lase abătut de la ideea lui. Este…

— Ce-are moluscă de-a face cu o supernovă?

— Nu are absolut nicio şansă, răspunse Ford pe un ton

neutru.

Se opri ca să vadă dacă problema fusese lămurită. Expresia proaspătă de nedumerire de pe chipul lui Arthur îi spuse că lămurirea se găsea încă departe.

— O supernovă, reluă Ford cât putu de repede şi de clar, este o stea care explodează cu aproape jumătate din viteza luminii şi arde cu strălucirea unui miliard de sori, după care face implozie ca o stea neutronică supergrea. Este o stea care arde alte stele, ai priceput? Absolut nimic nu are vreo şansă de a supravieţui într-o supernovă.

— Înţeleg, rosti Arthur.

— Este…

— Şi atunci, de ce o moluscă?

— De ce nu, o moluscă? Nu contează.

Arthur acceptă ideea şi Ford merse mai departe, reluându-şi ideea cu încăpăţânarea de care mai era în stare.

— Poanta este că oameni ca tine şi ca mine, Slartibartfast şi Arthur – în mod particular şi mai ales Arthur – sunt doar nişte diletanţi, excentrici, leneşi, băşinoşi, dacă vreţi.

Slartibartfast se încruntă, în parte de nedumerire şi în parte de revoltă. Începu să riposteze:

— …

Atât reuşi să scoată din el.

— Nu suntem obsedaţi de nimic, înţelegeţi, insistă Ford.

— …

— Iar ăsta e factorul decisiv. Nu putem învinge împotriva obsesiei. Lor le pasă, nouă nu. Ei înving.

— Dar mie îmi pasă de o mulţime de lucruri, protestă Slartibartfast, cu vocea tremurând parţial de iritare şi parţial de nesiguranţă.

— Cum ar fi?

— Păi, cum ar fi viaţa, universul şi tot restul. Chiar aşa. Fiorduri.

— Ai muri pentru ele?

— Pentru fiorduri? se miră Slartibartfast, surprins. Nu.

— Vezi?

— Nu prea văd care-i ideea, ca să fiu sincer.

— Iar eu tot nu-mi dau seama de legătura cu moluştele, interveni Arthur.

Ford simţea cum conversaţia îi scapă de sub control, dar în acest moment refuza să fie deviat de la subiect.

— Ideea este, sâsâi el, că noi nu suntem fiinţe obsesive şi nu avem nicio şansă împotriva…

— Cu excepţia obsesiei tale bruşte pentru moluşte, pe care tot n-am înţeles-o, interveni iarăşi Arthur.

— Vrei să laşi moluştele în pace?

— Le voi lăsa dacă le laşi şi tu. Tu ai adus subiectul în discuţie.

— Am comis o eroare. Uită de ele. Ideea este următoarea. Se apleca în faţă şi îşi sprijini fruntea de vârfurile degetelor. Despre ce vorbeam? întrebă el, obosit.

— Hai să mergem la petrecere, zise Slartibartfast. Indiferent de motiv.

Se ridică în picioare, clătinând din cap.

— Cred că asta încercam să spun şi eu, rosti Ford.

Din cine ştie ce motiv neexplicat, cuburile de teleportare se găseau în camera de baie.

17

Călătoria prin timp este privită tot mai mult ca o ameninţare. Istoria este poluată. Enciclopedia Galactică are multe de spus în privinţa teoriei şi practicii călătoriei în timp, cea mai mare parte a acestor lucruri fiind de neînţeles pentru cineva care n-a petrecut cel puţin patru vieţi

studiind hipermatematica avansată; şi cum aşa ceva era imposibil înainte de călătoria în timp, există un anumit grad de confuzie referitor la modul în care a apărut ideea în primul rând. Unul dintre raţionamentele legate de această teorie afirmă că, prin însăşi natura ei, călătoria în timp a fost descoperită simultan în toate erele istorice, dar un asemenea raţionament este în mod clar un nonsens.

Problema e că acum o mare parte din istorie a devenit un nonsens la fel de mare.

Iată un exemplu. Pentru unii s-ar putea ca el să nu pară important, dar pentru alţii este crucial. Cu siguranţă că este semnificativ prin aceea că acest eveniment singular a provocat iniţierea Campaniei pentru un Timp Real. (Sau a închis-o? Depinde din ce capăt se priveşte curgerea istoriei, iar aceasta a ajuns ea însăşi o întrebare tot mai iritantă.)

Există sau a existat un poet. Se numea Lallafa. El a scris ceea ce este larg recunoscut în galaxie ca fiind cele mai frumoase poeme existente, Cântecele Solului întins.

Sunt/erau nişte poeme incredibile, minunate. Mai exact, nu puteai vorbi foarte mult dintr-odată despre ele fără să te simţi atât de copleşit de emoţie, de adevăr şi de un sentiment de plenitudine şi unitate a lucrurilor, încât aveai curând nevoia să dai o tură rapidă în jurul blocului, poate cu o mică pauză la un bar pe drumul de întoarcere, pentru un pahar de apă minerală şi puţină perspectivă. Într-atât erau poemele de bune.

Lallafa trăise în pădurile de pe Solurile întinse din Effa. Trăise şi îşi scrisese poemele acolo. Le scrisese pe pagini confecţionate din frunze uscate, fără a beneficia de educaţie sau de creion corector. A scris despre lumina din pădure şi despre ce credea el cu privire la ea. A scris despre întunericul din pădure şi despre ce credea el cu privire la întuneric. A scris despre fata care îl părăsise şi în mod categoric şi plastic despre ce credea el în acest sens.

La mult timp după moartea lui, poemele i-au fost

descoperite şi lumea s-a minunat citindu-le. Vestea despre ele s-a răspândit ca lumina soarelui de dimineaţă. Timp de secole, ele au iluminat şi au adăpat vieţile multor fiinţe ale căror trăiri puteau să fie altfel mai întunecate şi mai sterpe.

Apoi, la scurt timp după inventarea călătoriei în timp, câţiva producători majori de creioane corectoare s-au întrebat dacă poemele lui nu ar fi fost mai bune în ipoteza că poetul ar fi avut acces la nişte material corector de înaltă calitate şi dacă nu cumva l-ar fi putut convinge să spună câteva cuvinte în acest sens.

Aşa că au purces la drum pe cuantele timpului, l-au găsit, i-au explicat situaţia – cu ceva dificultăţi – şi, într-adevăr, l-au convins. De fapt, l-au convins în aşa măsură, că el a devenit extrem de bogat datorită lor, iar fata despre care el era destinat să scrie cu asemenea pasiune nu l-a mai părăsit niciodată, ba chiar cei doi s-au mutat din pădure într-o căsuţă drăguţă din oraş, de unde el a făcut dese incursiuni în viitor ca să susţină spectacole de chat, unde scânteia prin talent.

Bineînţeles că n-a mai apucat să scrie poemele, ceea ce a constituit o problemă, dar care s-a rezolvat uşor. Producătorii de creioane corectoare pur şi simplu l-au expediat pachet undeva, timp de o săptămână, cu un exemplar al unei ediţii ulterioare a cărţii sale şi un teanc de frunze uscate pe care să copieze poemele, pe drum comiţând greşeli intenţionate şi rectificându-le cu corector.

Mulţi oameni susţin acum că poemele au devenit brusc lipsite de valoare. Alţii contraatacă, afirmând că ele sunt la fel cum au fost mereu, deci unde e schimbarea? Primii susţin că nu asta e ideea. Nu sunt nici ei siguri care este ideea, dar sunt convinşi că nu asta e. Au înfiinţat Campania pentru un Timp Real ca să încerce stoparea desfăşurării unor astfel de evenimente. Cazul lor a fost considerabil întărit de faptul că, la o săptămână după ce s-au asociat, a apărut vestea că măreaţa Catedrală din Chalesm fusese

demolată pentru a se construi o nouă rafinărie ionică şi, mai mult, că ridicarea ei a durat atât de mult şi a trebuit extinsă atât de mult în trecut ca să permită începerea la timp a producţiei de ioni, încât Catedrala din Chalesm brusc n-a mai fost niciodată construită. Ilustratele cu catedrala au devenit pe neaşteptate extrem de valoroase.

O mare parte din istorie a dispărut acum definitiv. Susţinătorii Campaniei pentru un Timp Real pretind că, la fel cum facilitatea călătoriilor a erodat diferenţele dintre o ţară şi alta şi dintre o lume şi alta, la fel călătoria prin timp erodează acum diferenţele dintre o eră şi alta. „Trecutul”, susţin ei, „este acum cu adevărat ca o ţară străină. Lucrurile se fac acolo exact la fel.”

18

Arthur se materializă cu toate mormăielile obişnuite şi cu pipăirea gâtului, inimii şi diverselor lui membre, gesturi cu care continua să se ocupe ori de câte ori trecea printr-una din aceste materializări sinistre şi dureroase, cu care el era hotărât să nu se obişnuiască.

Privi în jur după ceilalţi. Nu erau acolo.

Privi din nou în jur după ceilalţi. Continuau să nu fie acolo.

Închise ochii. Îi deschise. Privi în jur după ceilalţi. Aceştia persistau cu obstinaţie să absenteze.

Închise iarăşi ochii, pregătindu-se să repete acest exerciţiu inutil încă o dată, dar în vreme ce ochii îi erau închişi, creierul lui începu să înregistreze ceea ce ochii lui văzuseră câtă vreme fuseseră deschişi şi atunci pe faţă îi apăru o expresie de încruntare nedumerită.

Aşa că deschise iarăşi ochii, ca să verifice faptele, şi

încruntarea îi rămase pe chip.

Ba mai mult, se intensifică şi prinse rădăcini zdravene. Dacă asta era o petrecere, atunci era una groaznic de mizerabilă, deoarece toată lumea plecase. Arthur abandonă această linie de raţionament, ca fiind inutilă. Era clar că asta nu era o petrecere. Era o peşteră sau un labirint sau un tunel sau ceva – lumina era prea slabă ca să-şi dea seama. Totul era întuneric, o beznă umedă şi sclipitoare. Singurele sunete care se auzeau erau ecourile propriei respiraţii, care părea îngrijorată. Tuşi foarte încet şi apoi fu obligat să asculte ecoul fantomatic slab al tusei lui, îndepărtându-se prin coridoarele bântuite de vânt şi prin camere nevăzute, ca în cazul unui labirint mare, în cele din urmă întorcându-se la el prin aceleaşi coridoare nevăzute, ca şi cum ar fi rostit… „Da?” Chestia asta se întâmpla la cel mai mic zgomot făcut, ceea ce îl irita enorm. Încercă să fredoneze un cântecel vesel, dar acesta se întoarse ca un ecou de marş funebru, aşa că se opri.

Mintea i se umplu de imagini ale poveştii spuse de Slartibartfast. Brusc, aproape că se aşteptă să vadă roboţii albi şi letali ieşind tăcuţi din umbre şi ucigându-l. Îşi ţinu respiraţia. Nu apăru nimeni. Dădu drumul aerului din plămâni. Nu ştia la ce să se mai aştepte.

În orice caz, cineva sau ceva părea să-l aştepte, căci în acel moment, în depărtarea întunecată se aprinse brusc un semn ciudat din neon verde. Acesta afirma, fără să scoată niciun sunet:

AI FOST DEVIAT

Semnul se stinse, într-un mod despre care Arthur nu avu o impresie prea bună. Se stinse cu un soi de înflorire dispreţuitoare. Arthur încercă apoi să se liniştească, spunându-şi că nu era vorba decât de o festă ridicolă a imaginaţiei lui. Un semn din neon este aprins sau stins, depinzând de faptul că este alimentat sau nu cu energie electrică. Îşi spuse că era imposibil ca tranziţia de la o stare

la alta să se efectueze printr-o înflorire dispreţuitoare. Se înfăşură mai strâns în rochia lui şi se scutură cuprins de un fior.

Neonul din depărtare se aprinse iarăşi brusc, batjocoritor, arătând doar trei puncte şi o virgulă. Cam aşa:

. . . ,

Totul în neon verde. După ce se holbă preţ de o secundă sau două, Arthur îşi dădu seama că semnul se comporta provocator. Îi transmitea că urma şi altceva, că propoziţia nu era completă. Un comportament provocator printr-o pedanterie aproape supraumană. Sau, cel puţin, printr-o pedanterie inumană.

Propoziţia se completă cu aceste două cuvinte:

Arthur Dent.

Arthur bâţâi din tot corpul. Se propti mai tare pe picioare, ca să se uite bine la acel semn. Continua să scrie Arthur Dent, aşa că bâţâi din nou din tot corpul.

Semnul se stinse iarăşi, lăsându-l să clipească în beznă, cu retina impregnată de imaginea numelui său în nuanţe roşietice vagi.

Bun venit, îi ură brusc semnul.

După o clipă, adăugă:

Nu cred.

Frica îngheţată care adăsta în jurul lui Arthur, aşteptând doar momentul oportun, recunoscu apariţia acestui moment, aşa că se năpusti asupra lui. Acesta încercă să lupte cu ea. Căzu într-un soi de poziţie ghemuită de alertă, aşa cum văzuse pe cineva la televizor că procedează în astfel de cazuri, însă, probabil că fusese vorba de cineva cu genunchi mai zdraveni. Se zgâi înfiorat în beznă.

— Ăă, alo? îngăimă el.

Îşi drese glasul şi rosti vorbele din nou, mai tare şi fără „ăă”. La o oarecare distanţă în lungul coridorului, păru

brusc că începe să bată o tobă.

Ascultă toba câteva secunde şi îşi dădu seama că era doar bătaia inimii lui. Ascultă preţ de alte câteva secunde şi îşi dădu seama că nu era inima lui, ci chiar era cineva pe coridor care bătea într-o tobă.

Pe sprâncene i se formară broboane de sudoare, care se strânseră şi căzură. Îşi puse o mână pe podea ca să-şi echilibreze poziţia ghemuită, care începea să tremure. Semnul se aprinse cu un alt mesaj, care spunea:

Nu fi alarmat.

După o scurtă pauză, adăugă:

Fii foarte, foarte înfricoşat, Arthur Dent.

După care se stinse la loc. Arthur rămase iarăşi în beznă. Ochii păreau să-i iasă din orbite. Nu era deloc convins că asta se petrecea pentru că ei încercau să vadă mai bine sau pentru că ar fi avut chef să plece de acolo.

— Alo? rosti el iarăşi cu glas tare, de această dată încercând să adauge tonului o nuanţă de asprime şi agresivitate. E cineva acolo?

Nicio replică, nimic. Asta îl descumpăni mai mult decât o replică, aşa că începu să se dea îndărăt din faţa acelei nimicnicii înfricoşătoare. Cu cât se dădea înapoi mai tare, cu atât devenea mai speriat. După un timp, îşi dădu seama că motivul acestei temeri rezida în toate filmele pe care le văzuse, în care eroul se îndepărtează tot mai mult de cine ştie ce monstru din faţa lui, doar ca să dea peste el venind pe la spate.

În acea clipă îi trecu prin minte să se răsucească iute pe călcâie.

Nu era nimic acolo. Doar întunericul. Iar chestia asta îl scoase cu totul din minţi, aşa că începu să se tragă în spate, să se întoarcă pe drumul pe care venise.

După o scurtă perioadă, îi trecu brusc prin minte că acum mergea de-a-ndăratelea către motivul pentru care se dăduse înapoi în primă instanţă.

Iar chestia asta era o acţiune prostească. Decise că ar fi fost mai bine să meargă de-a-ndăratelea, aşa cum mersese la început, aşa că se răsuci iarăşi pe călcâie.

În acel moment deveni evident că al doilea său impuls fusese cel corect, deoarece lângă el stătea tăcut un monstru indescriptibil de hidos. Arthur icni înnebunit, în vreme ce pielea lui încercă să o ia într-o parte şi scheletul în alta, în tot acest timp creierul încercând să decidă prin care ureche era mai bine să iasă din ţeastă.

— Doar nu te aşteptai să mă revezi, rosti monstrul.

Arthur nu se putu opri să nu-şi spună că remarca era cel puţin ciudată, dat fiind că nu mai văzuse niciodată acea creatură. Îşi dădea seama că nu se mai întâlnise cu creatura datorită simplului fapt că era capabil să mai doarmă noaptea. Era… era… era…

Arthur clipi. Rămase complet nemişcat. Creatura i se părea vag familiară. Fu inundat de un calm cumplit de rece, dându-şi seama că se uita de fapt la o hologramă înaltă de doi metri a unei muşte. Se întrebă a cui era vocea pe care o auzise.

Era o hologramă cumplit de realistă. Care dispăru.

— Sau poate îţi aminteşti mai bine de mine sub formă de iepure, rosti brusc vocea.

Era o voce profundă, găunoasă, răuvoitoare, ca un plescăit malefic de smoală topită pe o membrană de tobă.

Cu un zgomot scurt, în labirintul întunecat de lângă el se ivi un iepure imens, monstruos, hidos de molatic şi de gingaş – din nou o imagine, dar una în care fiecare firişor moale şi gingaş de păr părea un fir adevărat care creştea în blana lui moale şi gingaşă. Arthur fu uluit să-şi vadă propriul chip reflectat în ochiul maro gigantic, moale şi gingaş al iepurelui.

— Născut în beznă, tună vocea, şi crescut în beznă. Într-o dimineaţă am dat cu capul pentru prima dată de o lume nouă şi necunoscută şi m-am trezit cu el despicat de ceea

ce părea suspicios de asemănător cu un instrument primitiv de atac făcut din cremene. Făcut de tine, Arthur Dent, şi aruncat de tine. Cu mare putere, dacă îmi amintesc eu bine. Mi-ai transformat pielea în punga în care îţi ţii diverse pietre interesante. Ştiu asta din întâmplare, deoarece în viaţa mea ulterioară m-am reîncarnat ca muscă şi tu m-ai zdrobit. Din nou. Numai că de această dată m-ai zdrobit cu punga pe care ţi-ai făcut-o din pielea mea anterioară. Arthur Dent, nu eşti doar un om crud şi lipsit de inimă, ci şi uluitor de lipsit de tact.

Vocea făcu o pauză, în vreme ce Arthur căscă gura mare.

— Văd că ţi-ai pierdut punga, zise vocea. Probabil că te-ai plictisit de ea, nu-i aşa?

Arthur clătină din cap neajutorat. Voia să explice că fusese, de fapt, ataşat de pungă şi avusese foarte bine grijă de ea şi o luase oriunde se dusese, dar că părea în mod inexplicabil să sfârşească, de fiecare dată când călătorea undeva, cu o altă pungă; în mod extrem de curios, chiar aşa cum stăteau ei acolo, tocmai observase că punga care era la el în acel moment părea să fi fost făcută din imitaţie de piele de leopard şi nu era aceeaşi pungă cu cea pe care o avusese înainte de a ajunge în locul acela, după cum nu era punga pe care şi-ar fi ales-o el; de vreme ce nu era a lui, cine ştie ce se găsea în ea şi şi-ar fi dorit foarte mult să recapete punga originală, cu excepţia faptului că îi părea extrem de rău s-o fi jupuit atât de brutal – sau mai degrabă părţile ei componente, cum era de exemplu pielea de iepure – de pe proprietarul anterior al acelor părţi, adică iepurele căruia care acum avea onoarea să încerce în van să i se adreseze. Tot ce reuşi să îngaime fu:

— Erp.

— Acum fă cunoştinţă cu salamandra pe care ai călcat, rosti vocea.

Şi imediat apăru, pe coridor lângă Arthur, o salamandră uriaşă şi verde. Arthur se întoarse, icni, sări înapoi şi se

trezi în mijlocul iepurelui. Icni din nou, dar nu mai găsi niciun loc unde să sară.

— Tot eu am fost şi asta, continuă vocea cu un mârâit jos şi ameninţător. Ca şi cum n-ai fi ştiut…

— Ştiut? ripostă Arthur. Ce să ştiu?

— Chestia interesantă la reîncarnare, horcăi vocea, este aceea că majoritatea fiinţelor şi spiritelor nu sunt conştiente că povestea li se întâmplă lor.

Făcu o pauză de efect. Din punctul de vedere al lui Arthur, efectele trăite erau deja copleşitoare.

— Eu am fost conştient, sâsâi vocea. Mai exact, am devenit conştient. Treptat. Gradat.

El, oricine ar fi fost, se opri din nou şi îşi adună forţele.

— Dar nu puteam împiedica asta, nu? tună vocea, acelaşi lucru să se petreacă la nesfârşit, din nou şi din nou şi din nou! în fiecare viaţă pe care am trăit-o, am fost omorât de Arthur Dent. În oricare lume, trup sau timp m-aş încarna şi stabili, apare şi Arthur Dent – şi, poc! Mă ucide. E cam greu să nu observi. O mică scăpare de memorie. Un mic indiciu. O mică urmărire nenorocită! Spiritul meu şi-ar putea spune că „e amuzant”, zburând înapoi către lumea de dincolo, după o nouă aventură în lumea celor vii, aventură terminată de Dent, „omul care tocmai a dat peste mine în timp ce ţopăiam peste şosea către iazul meu favorit să…” Aşa că, treptat, am pus bucăţile cap la cap: Dent, tu-eşti-cel-care-m-ai-omorât-de-multiple-ori!

Ecourile vocii răsunară de-a lungul şi de-a latul coridoarelor. Arthur rămase tăcut şi îngheţat, clătinând din cap a neîncredere.

— Iar ăsta a fost momentul, Dent, ăsta a fost momentul când am ştiut! ţipă vocea, atingând un prag insuportabil de ură.

Chestia care se deschise brusc în faţa lui Arthur era indescriptibil de hidoasă, făcându-l să caşte gura mare şi să gâlgâie de groază, însă noi vom încerca să descriem cât de

înfricoşătoare era arătarea. Era o peşteră imensă, umedă şi palpitândă, cu o creatură uriaşă, slinoasă, fioroasă, asemănătoare unei balene, care se rostogolea în jurul ei şi aluneca peste nişte pietre funerare albe, monstruoase. Undeva sus, deasupra peşterii, se înălţa un promontoriu vast în care se puteau vedea rămăşiţele întunecate ale altor două peşteri, care…

Arthur Dent îşi dădu brusc seama că se uita la propria gură, când atenţia sa trebuia să fie atrasă către scoica vie care se zbătea neajutorată în interiorul ei. Se dădu înapoi cu un ţipăt şi îşi luă privirea dintr-acolo. Când se uită din nou, îngrozitoarea apariţie se făcuse nevăzută. Coridorul era întunecat şi tăcut. Arthur rămăsese singur cu gândurile lui. Erau extrem de neplăcute, iar Arthur ar fi preferat să nu fie singur acolo.

Următorul sunet care se făcu auzit era un zgomot de rostogolire grea a unei mari porţiuni a peretelui, care se dădu într-o parte, dezvăluind pe moment doar bezna din spatele lui. Arthur privi prin deschizătură la fel cum se uită un şoarece într-o cuşcă întunecată de câine. Iar vocea i se adresă din nou.

— Spune-mi că a fost o coincidenţă, Dent, zise ea. Te provoc să-mi spui că a fost o coincidenţă!

— Dar a fost o coincidenţă, rosti iute Arthur.

— Nu a fost!

— A fost… a fost…

— Dacă a fost o coincidenţă, atunci numele meu nu este Agrajag!!! tună vocea.

— Şi presupun că vei pretinde că ăsta era numele tău, rosti Arthur.

— Da! sâsâi Agrajag, ca şi cum tocmai ar fi completat un silogism mai degrabă plictisitor.

— Păi, mă tem că totul rămâne o coincidenţă, insistă Arthur.

— Intră aici şi spune asta! mârâi vocea, brusc cuprinsă

iarăşi de apoplexie.

Arthur intră şi spuse că a fost o coincidenţă sau cel puţin aproape spuse că a fost o coincidenţă. Limba lui păru mai degrabă să îşi piardă consistenţa spre sfârşitul ultimului cuvânt, deoarece se aprinseră luminile şi el văzu în ce anume intrase.

Era o Catedrală a Urii.

Era produsul unei minţi nu numai contorsionate, ci de-a dreptul împrăştiate. Era imensă. Era groaznică.

Avea o Statuie în ea. Vom reveni la Statuie peste câteva clipe.

Încăperea imposibil de vastă arăta ca şi cum ar fi fost sculptată în măruntaiele unui munte; arăta aşa tocmai pentru că fusese sculptată în chestia asta. Stând şi căscând gura la ea, lui Arthur i se păru că se învârte greţos în jurul lui. Era neagră. Acolo unde nu era neagră, ţi-ai fi dorit să fie, deoarece culorile unora dintre detaliile de nedescris variau în chip oribil în întreg spectrul, de la Ultra Violent la Infra Mort, trecând prin Mov Ficăţel, Lila Greţos, Galben Icteros, Maroniu Ars şi Verde Cangrenos.

Detaliile de nedescris colorate în astfel de nuanţe erau nişte capete de balaur care l-ar fi ridicat de la masă chiar şi pe Francis Bacon. Capetele de balaur priveau toate spre interior din pereţi, de pe stâlpi, din amvoane, din stalurile pentru cor, către Statuie, la care vom ajunge peste o clipă.

Iar dacă ţestele de balaur l-ar fi pus pe fugă pe Francis Bacon, atunci de pe chipurile lor era clar că Statuia le-ar fi pus pe ele pe fugă, dacă ar fi fost vii ca s-o mănânce, aşa cum nu erau, şi dacă ar fi încercat cineva să le servească aşa ceva, ceea ce nu se întâmpla. De jur împrejurul pereţilor monumentali erau încastrate tablete masive de piatră în memoria celor care căzuseră victime lui Arthur Dent.

Numele unora dintre cei comemoraţi erau subliniate şi aveau asteriscuri în dreptul lor. De exemplu, numele unei

vaci măcelărite, din care Arthur mâncase din întâmplare un muşchi file beneficia de o gravură simplă, în vreme ce numele unui peşte pe care însuşi Arthur îl prinsese, după care decisese că nu-i place şi îl lăsase pe marginea farfuriei, era subliniat de două ori, avea trei seturi de asteriscuri şi un pumnal sângerând adăugat ca decoraţie, tocmai ca să sublinieze diferenţa.

Iar cel mai deranjant lucru în toate astea, dincolo de Statuie, la care ajungem treptat-treptat, era sugestia foarte clară că toate aceste fiinţe şi creaturi erau cu adevărat una şi aceeaşi persoană, multiplicată la nesfârşit. Era la fel de clar că această persoană era, chiar dacă într-un mod incorect, extrem de supărată şi de iritată.

De fapt, ar fi adecvat să spunem că această creatură atinsese un nivel de iritare cum nu mai fusese observat vreodată în univers. Era o iritare de proporţii epice, ca o flacără uriaşă, arzătoare, o iritare care acum cuprindea întreg spaţiul şi timpul, în infinita lor acoperire.

Iar această iritare căpătase cea mai deplină expresie în Statuia din mijlocul întregii monstruozităţi. Era o statuie a lui Arthur Dent, una deloc flatantă. Dacă un centimetru ar fi avut zece metri, atunci nu exista niciun centimetru care să nu fie plin de insulte la adresa subiectului, iar zece metri de astfel de lucruri ar fi fost îndeajuns ca să facă orice subiect să se simtă rău. De la micul neg de pe partea laterală a nasului la croiala destrăbălată a rochiei, niciun amănunt al lui Arthur Dent nu fusese lăsat neatacat şi nebatjocorit de sculptor.

Arthur apărea ca un călău, un diavol, un monstru rapace, hrăpăreţ şi însetat de sânge, croindu-şi drum prin măcelărire într-un univers nevinovat şi singular.

Fiecare dintre cele treizeci de braţe cu care sculptorul dotase statuia, într-un acces de pasiune artistică, făcea un lucru abominabil: scotea creierul unui iepure, rupea aripile unei muşte, spărgea un os, apuca un purice de peri sau alte

gesturi pe care Arthur nu le putea identifica la prima vedere. Numeroasele lui picioare călcau aproape toate pe furnici.

Arthur îşi duse palmele la ochi, îşi coborî capul între umeri şi îl clătină încet dintr-o parte în alta, întristat şi îngrozit de nebunia lucrurilor. Şi când deschise din nou ochii, în faţa lui stătea silueta omului sau a creaturii, ce-o fi fost ea, pe care se presupunea că o persecutase el în tot acest timp.

— HhhhhhhhhrrrrraaaaaaHHHHHH! exclamă Agrajag.

El sau creatura, sau ce-o fi fost, arăta ca un liliac gras şi nebun. Se învârti încet în jurul lui Arthur şi îl ciupi cu ghearele îndoite.

— Ascultă…! protestă Arthur.

— HhhhhhhrrrrraaaaaaHHHHHH! explică Agrajag.

Arthur acceptă explicaţia ezitând, pe motiv că era mai degrabă înfricoşat de această apariţie hidoasă şi ciudată.

Agrajag era negru, umflat, plin de piei şi zbârcit. Aripile lui de liliac erau cumva şi mai înfricoşătoare aşa cum arătau, rupte jalnic şi căzute, decât dacă ar fi fost nişte aripi puternice, pline de muşchi. Iar lucrul cel mai înspăimântător era probabil tenacitatea cu care creatura continua să existe în ciuda tuturor sorţilor potrivnici.

Avea cea mai uluitoare colecţie de dinţi. Arătau ca şi cum fiecare provenea de la un animal diferit şi erau aranjaţi în gură în unghiuri atât de bizare, încât lăsau impresia că, dacă acea creatură ar fi încercat cu adevărat să mestece, atunci şi-ar fi mestecat şi jumătate din faţă, poate chiar şi un ochi. Fiecare dintre cei trei ochi ai săi era mic şi privea la fel de sănătos ca un ochi de peşte eşuat într-un tufiş uscat.

— Eram la un meci de crichet, rosti creatura.

Părea o idee atât de absurdă, încât Arthur avu imediat senzaţia că se îneacă.

— Nu cu acest trup, scârţâi creatura, nu cu acest trup! Ăsta este ultimul meu trup. Ultima mea viaţă. Ăsta e trupul

meu de răzbunător. Trupul meu de omoară-l-pe-Arthur-Dent. Ultima mea şansă. A trebuit să lupt ca s-o capăt.

— Dar...

— Am fost la un meci de crichet! tună Agrajag. Sufeream de insuficienţă cardiacă. Însă nevestei mele i-am spus că n-are ce să mi se întâmple la un meci de crichet. Iar în vreme ce urmăresc meciul, ce se întâmplă? Doi oameni apar din senin chiar în faţa mea. Ultimul lucru pe care nu mă pot împiedica să-l observ înainte ca biata mea inimă să cedeze şocată este că unul dintre ei e Arthur Dent, care poartă un os de iepure în barbă. Coincidenţă?

— Da, răspunse Arthur.

— Coincidenţă? urlă creatura, dând dureros din aripile frânte şi generând o mică gaură în obrazul drept, cu un dinte îngrozitor de încăpăţânat.

La o examinare mai atentă, pe care sperase să o evite, Arthur observă că o mare parte din faţa lui Agrajag era acoperită cu benzi uzate de plasturi negri şi lipicioşi.

Se dădu nervos înapoi. Îşi pipăi barba. Descoperi cu stupoare că mai avea osul de iepure înfipt în ea. Îl scoase de acolo şi îl aruncă.

— Ascultă, spuse el. De vină e doar soarta care îţi joacă nişte farse proaste. Şi mie. Nouă. Este o coincidenţă totală.

— Ce ai împotriva mea, Dent? se burzului creatura, înaintând spre el cu un bâţâit dureros.

— Nimic, insistă Arthur. Sincer, n-am nimic cu tine.

Agrajag îl fixă cu o privire criminală.

— Mi se pare un mod ciudat să te raportezi la un ins împotriva căruia nu ai nimic prin uciderea lui permanentă. Aş spune că este o mostră foarte bizară de interacţiune socială. Totodată, aş mai spune că e o minciună!

— Dar uite ce e, protestă Arthur. Îmi pare foarte, foarte rău. A avut loc o neînţelegere groaznică. Eu trebuie să plec. Ai un ceas? Eu trebuie să ajut la salvarea universului.

Se dădu şi mai mult în spate. Agrajag înaintă şi mai mult.

— La un moment dat, şuieră el, la un moment dat am decis să renunţ. Da. Nu voiam să mă mai întorc. Voiam să stau în lumea inferioară. Şi ce s-a întâmplat?

Arthur arătă prin clătinări aleatorii ale capului că habar n-avea şi nici nu voia să aibă habar. Descoperi că ajunsese cu spatele lipit de piatra rece care fusese sculptată prin cine ştie ce efort herculeean într-un travesti monstruos al papucilor lui de dormitor. Se uită în sus la propria imagine oribil parodiată, care străjuia deasupra lui. Încă nu înţelegea ce naiba trebuia să facă una dintre mâinile lui din imagine.

— Am fost aruncat în mod involuntar înapoi în lumea fizică, adăugă Agrajag. În chip de buchet de petunii. Într-un vas, aş preciza. Această perioadă scurtă de viaţă fericită a început cu mine, în vasul meu, nesprijinit de nimic, la patru sute cincizeci de kilometri deasupra unei planete îngrozitor de sumbre. Ai crede că nu e o poziţie prea solidă pentru un vas cu petunii. Şi ai avea dreptate. Acea viaţă s-a sfârşit la foarte scurt timp după aceea, cu patru sute cincizeci de kilometri mai jos. În interiorul măruntaielor proaspăt răscolite ale unei balene, aş adăuga eu. Fratele meu spiritual.

Se uită la Arthur cu o ură reînnoită.

— În timpul picajului, se zburli el, am observat o navă spaţială albă, cu aspect fiţos. Iar pe un hublou al acestei nave cu aspect fiţos se uita, cu un aer snob, Arthur Dent. Coincidenţă?!!

— Da! strigă Arthur.

Îşi ridică iarăşi privirea şi îşi dădu seama că braţul care îl nedumerise atât era reprezentat ca şi cum ar fi chemat viclean la viaţă un vas cu petunii condamnate. Nu era un concept care să fie înregistrat cu uşurinţă de retină.

— Trebuie să plec, insistă Arthur.

— Poţi să pleci, răspunse Agrajag, după ce te voi ucide.

— Nu, nu te va ajuta cu nimic, explică Arthur, începând

să urce panta de piatră a papucului sculptat, deoarece eu trebuie să salvez universul, înţelegi? Ideea e că trebuie să găsesc un Arc de Argint. Iar mort ar fi cam greu să-mi îndeplinesc misiunea.

— Să salvezi universul, scuipă Agrajag cu dispreţ. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a-ţi începe vendeta la adresa mea! Cum rămâne cu timpul cât ai fost pe Stavromula Beta şi cineva…

— N-am fost niciodată acolo, replică Arthur.

— …cineva a încercat să te asasineze şi tu te-ai eschivat. Pe cine crezi că a lovit glonţul? Ce ai zis?

— N-am fost niciodată acolo, repetă Arthur. Despre ce vorbeşti? Eu trebuie să plec.

Agrajag se opri locului.

— Trebuie să fi fost acolo. Ai fost responsabil de moartea mea de acolo, ca de oriunde altundeva. Un martor nevinovat! exclamă el, scuturându-şi un fior.

— N-am auzit niciodată de locul ăla, insistă Arthur. Şi, cu siguranţă, nimeni nu a încercat vreodată să mă asasineze. Nimeni în afara ta. Poate că ajung acolo mai târziu, ce crezi?

Agrajag clipi lent, ca într-un fel de groază logică.

— N-ai fost pe Stavromula Beta… încă? şopti el.

— Nu, răspunse Arthur. Nu ştiu nimic despre acel loc. Cu siguranţă n-am fost niciodată şi nici nu am de gând să mă duc acolo.

— Oh, te vei duce acolo clar, te vei duce acolo. Oh, pe toţi zarcii! Agrajag trepidă şi privi cu sălbăticie în jur, la imensa lui Catedrală a Urii. Te-am adus aici prea devreme!

Începu să ţipe şi să urle:

— Te-am adus aici prea devreme!

Brusc îşi reveni şi îl fixă pe Arthur cu o privire încărcată de ură şi de resentimente.

— O să te ucid oricum! tună el. O să încerc, chiar dacă este o imposibilitate logică! Voi arunca în aer tot muntele

ăsta! Hai să vedem cum ieşi de aici, Dent!!

Începu să gonească într-un şir de unduiri dureroase către ceea ce părea să fie un mic altar negru pentru sacrificii. Urla atât de sălbatic acum, încât îşi schimonosea îngrozitor toată faţa. Arthur sări jos de pe sculptură şi o luă la fugă, încercând să oprească acea creatură pe trei sferturi nebună. Sări asupra ei şi se prăbuşi odată cu ea deasupra altarului. Agrajag urlă din nou, se zbătu cu sălbăticie câteva clipe, apoi se uită înnebunit la Arthur.

— Ştii ce ai făcut? gâlgâi el îndurerat. M-ai ucis din nou. În definitiv, ce vrei de la mine, sânge?

Se prăbuşi din nou, cuprins parcă de apoplexie, tresări spasmodic şi apoi încremeni, zdrobind pe parcurs un buton mare şi roşu de pe altar.

Arthur fu cuprins de groază şi teamă, mai întâi pentru ceea ce făcuse, apoi din pricina sirenelor şi a clopotelor zgomotoase care sfâşiară brusc aerul ca să anunţe o urgenţă înfiorătoare. Privi înnebunit în jurul lui. Singura ieşire părea să fie pe drumul pe care venise. Sări într-acolo, aruncând pe drum punga din piele falsă de leopard.

Goni la întâmplare şi la noroc prin hăţişul labirintic de coridoare. I se părea că e urmărit tot mai ameninţător de claxoane, sirene şi lumini clipitoare. Dădu brusc un colţ şi văzu o lumină în faţa lui. Aceasta nu clipea. Era lumina zilei.

19

Deşi s-a spus că din galaxia întreagă doar pe Pământ krikkitul (sau crichetul) este tratat ca subiect potrivit pentru un joc şi că din acest motiv Pământul a fost evitat, povestea asta nu se aplică galaxiei noastre şi, mai exact, dimensiunii noastre. În unele dintre dimensiunile mai înalte,

fiinţele simt că se pot automulţumi mai bine sau mai rău, aşa că au jucat un joc anume intitulat Ultra-Crichet Brockian într-un timp echivalent cu miliarde de ani de-ai noştri.

Trebuie să fim direcţi *şi să spunem că e un joc periculos (susţine Ghidul autostopistului galactic), dar în definitiv oricine a vizitat dimensiunile superioare poate confirma că acolo sus sunt multe spirite înfierbântate care ar trebui zdrobite şi lichidate şi poate că aşa s-ar întâmpla dacă ar putea găsi cineva o modalitate de a lansa rachete cu un unghi corect spre realitate.*

Asta este un alt exemplu al faptului că *Ghidul autostopistului galactic* va angaja pe oricine este dispus să iasă pe stradă şi să se lase jumulit, mai ales dacă acel cineva iese pe stradă după-amiaza, când foarte puţini angajaţi permanenţi sunt la birou.

Aici se regăseşte un lucru fundamental:

Istoria *Ghidului autostopistului galactic* este una caracterizată de idealism, luptă, disperare, pasiune, succes, eşec şi pauze de prânz enorm de lungi. Cele mai timpurii origini ale *Ghidului* sunt acum pierdute în ceţurile vremurilor, împreună cu cele mai multe înregistrări financiar-contabile. Pentru alte teorii, mai curioase, despre locul unde s-au pierdut, vezi mai departe. Cele mai multe teorii care au supravieţuit însă vorbesc despre un editor fondator pe nume Hurling Frootmig.

Se spune că Hurling Frootmig a fondat *Ghidul,* i-a stabilit principiile fundamentale legate de onestitate şi idealism, după care a dat faliment. Au urmat mulţi ani de penurie şi dureri de inimă, în cursul cărora el şi-a consultat prietenii, a stat în camere întunecate în stări mentale proaste, s-a gândit la una şi la alta, s-a jucat cu greutăţile, apoi, după o întâlnire norocoasă cu Călugării Prânzului Sfânt de pe Voondoon (care pretindeau că, aşa cum prânzul se afla în miezul unei zile temporale pentru o fiinţă, iar ziua

temporală a oricărei fiinţe poate fi văzută ca o analogie pentru viaţa ei spirituală, aşa şi prânzul ar trebui: (a) văzut ca miez al vieţii spirituale a unei fiinţe şi (b) să aibă loc în restaurante drăguţe şi vesele), a fondat din nou *Ghidul,* i-a definit principiile fundamentale de onestitate şi idealism şi a arătat unde pot fi băgate amândouă, după care a gestionat ascensiunea spre primul succes comercial major.

A început apoi să dezvolte şi să exploreze rolul pauzei editoriale de prânz, care avea ulterior să joace un rol atât de important în istoria *Ghidului,* de vreme ce asta însemna că mare parte a activităţii era făcută de orice străin care se întâmpla să se plimbe prin birourile pustii după-amiaza şi să constate că poate face şi el ceva meritoriu.

La puţin timp după aceea, *Ghidul* a fost preluat de Megadodo Publications de pe Ursa Minor Beta, prin aceasta aşezând întreaga afacere pe o bază financiară foarte solidă şi permiţându-i celui de-al patrulea editor, Lig Lury Jr., să se angajeze în pauze de prânz de o asemenea anvergură, încât chiar şi eforturile editorilor de dată recentă, care au început să accepte pauze de prânz sponsorizate în scop caritabil, par prin comparaţie nişte biete boabe de fasole.

De fapt, Lig nu a demisionat niciodată oficial din calitatea lui editorială – într-o dimineaţă a plecat târziu de la birou şi de atunci nu s-a mai întors. Deşi a trecut mai bine de un secol, mulţi membri ai echipei *Ghidului* au întipărită în minte noţiunea că el s-a dus doar după un croasant cu şuncă şi se va întoarce să tragă după-amiaza din greu la jug.

Mai concret, după Lig Lury Jr., toţi editorii au fost botezaţi Editori în Exerciţiu, iar biroul lui Lig continuă să fie păstrat aşa cum l-a lăsat el, având în plus pe el un mic semn pe care scrie „Lig Lury Jr., Editor, Dispărut, presupus Hrănit”.

Unele surse subversive şi vulgare induc ideea că Lig s-a evaporat de fapt în cursul primelor experimente extraordinare ale *Ghidului* legate de contabilitatea

alternativă. Se ştiu foarte puţine despre acest lucru, iar de discutat se discută şi mai puţin. Toţi cei care au observat, fără să mai şi atragă atenţia asupra acestui fapt, legătura curioasă şi extrem de incidentală şi de lipsită de semnificaţie dintre stabilirea câte unui departament de contabilitate al *Ghidului* pe câte o planetă şi dispariţia acesteia la scurt timp după aceea, în cursul unui război devastator sau al unui dezastru natural, sunt pasibili să fie daţi în judecată şi condamnaţi la rupere în bucăţi.

Un fapt interesant, deşi fără nicio legătură, este acela că pe parcursul a două sau trei zile înainte de distrugerea planetei Pământ, cu scopul creării unei noi scurtături hiperspaţiale, numărul de vizualizări de OZN-uri pe acea planetă a crescut dramatic, nu numai deasupra Lord's Cricket Ground din St John's Wood, în Londra, ci şi în Glastombury, Somerset.

Glastombury a fost asociat de multă vreme cu miturile regilor antici, cu vrăjitoria şi vindecarea negilor, iar acum fusese selectat drept locaţie pentru noul birou de înregistrări contabile al *Ghidului autostopistului*. Într-adevăr, pe un deal magic din zonă, chiar la marginea oraşului, au fost transferate dosare financiare echivalente cu zece ani de muncă, doar cu câteva ore înainte de sosirea vogonilor.

Oricât ar fi de ciudate şi de inexplicabile aceste fapte, niciunul dintre ele nu se compară cu regulile de joc ale Ultra-Crichetului Brockian jucat în dimensiuni mai înalte. Jocul dispune de un set masiv de reguli atât de complicate, încât, cu singura ocazie când au fost reunite într-o carte, acestea au suferit o prăbuşire gravitaţională şi au devenit o Gaură Neagră.

Ca atare, un sumar scurt ar spune după cum urmează:

Regula întâi: Creşteţi-vă cel puţin trei picioare suplimentare. Nu veţi avea nevoie de ele, dar vor

face deliciul mulţimilor.

Regula doi: Găsiţi un jucător bun de Ultra-Crichet Brockian. Clonaţi-l de câteva ori. Asta vă va scuti de un efort enorm de selecţie îndelungată şi antrenament.

Regula trei: Puneţi echipa proprie şi echipa adversă pe un teren mare şi construiţi un perete înalt în jurul lor.

Motivul este acela că, deşi jocul e un sport cu spectatori, frustrarea publicului de a nu putea vedea ce anume se petrece pe teren îl va determina să-şi imagineze că jocul este mult mai palpitant decât în realitate. O mulţime care tocmai a fost martora unei experienţe sportive călâi este mult mai puţin dornică de viaţă decât una care are senzaţia că tocmai a ratat cel mai dramatic eveniment din istoria sportivă.

Regula patru: Aruncaţi peste perete o mulţime de echipamente sportive asortate, pentru jucători. Merge orice fel de echipament – bâte de crichet, bâte de baseball, tunuri de tenis, schiuri, orice lucru cu care poţi lovi bine.

Regula cinci: Jucătorii ar trebui acum să se pocnească bine cu tot ce găsesc la îndemână. De câte ori un jucător „loveşte” un alt jucător, ar trebui să fugă imediat la o distanţă sigură, de unde să îşi ceară scuze.

Scuzele ar trebui să fie concise, sincere şi livrate prin megafon, pentru maximă claritate şi înregistrarea punctelor.

Regula şase: Echipa câştigătoare va fi prima echipă care învinge.

Este curios, dar cu cât se intensifică obsesia pentru joc în dimensiunile înalte, cu atât este jocul mai puţin practicat,

deoarece majoritatea echipelor concurente ajung într-o stare de război permanent fiecare cu fiecare, privind interpretarea acestor reguli. Iar acest lucru se dovedeşte de bun augur pe termen lung, deoarece un război clasic şi serios este mult mai puţin dăunător din punct de vedere psihologic decât un joc tergiversat de Ultra-Crichet Brockian.

20

În vreme ce alerga furişat, săltat şi gâfâit în josul muntelui, Arthur simţi brusc întreg trupul muntelui deplasându-se foarte, foarte lin sub el. Se auzi un geamăt, un horcăit, urmate de o mişcare uşor vălurită şi apoi de o limbă de căldură izvorâtă la distanţă în faţa şi în spatele lui. Arthur goni şi mai tare, înnebunit de frică. Terenul începu să alunece şi el simţi brusc forţa sintagmei „alunecare de teren” într-un mod pe care nu-l mai conştientizase înainte. Mereu fusese vorba doar de o expresie pentru el, însă acum era dintr-odată şi la modul oribil conştient că alunecarea reprezintă o acţiune ciudată şi dătătoare de greaţă din partea unei bucăţi de sol. În plus, acţiunea se petrecea cu el pe bucata respectivă de sol. Se simţi rău din pricina fricii şi a tremuratului. Solul alunecă, muntele se surpă, iar el alunecă, se prăbuşi, se ridică, alunecă din nou şi o luă iarăşi la goană. Începu avalanşa.

Pietre, apoi bucăţi de rocă şi apoi bolovani mari treceau pe lângă el ca nişte căţeluşi neîndemânatici, doar că mult, mult mai mari, mult, mult mai grei şi mai duri şi mult mai probabil gata să te ucidă dacă picau peste tine. Privirea îi dansa împreună cu pietrele care cădeau, iar picioarele îi tresăltau din pricina solului care se mişca. Arthur fugea ca

şi cum goana ar fi fost o boală cumplită plină de sudoare, iar inima îi bătea în ritmul nebuniei geologice care se desfăşura în jurul lui.

Logica acelei situaţii, care spunea că Arthur trebuia în mod clar să supravieţuiască pentru a se petrece următorul eveniment prevăzut de saga persecutării incredibile a lui Agrajag, nu reuşea cu niciun chip să-i pătrundă în minte sau să exercite vreo influenţă asupra lui în acele clipe. Gonea cu frica morţii în suflet, sub el, peste el, înşfăcându-l strâns de păr.

Brusc se împiedică din nou şi fu împins în faţă de inerţia considerabilă pe care o căpătase. Însă chiar în clipa în care ajunse pe punctul de a se lovi rău de sol, văzu o geantă mică de voiaj bleumarin zăcând chiar în faţa lui, despre care ştia sigur că o pierduse în sistemul de rulare a bagajelor de pe aeroportul din Atena, cu circa zece ani înainte pe fosta lui scară temporală, aşa că, de uluială, rată complet solul şi se ridică în aer cu creierul cântând.

Ce anume făcea el se numea în mod clar zbor. Privi surprins în jurul lui, dar nu exista nicio îndoială că zbura. Nu atingea solul cu nicio parte a trupului şi nici măcar nu se apropia de acesta. Pur şi simplu plutea acolo, cu bolovanii zburând prin aer în jurul lui.

Acum putea face ceva în privinţa asta. Clipind, se înălţă fără efort în văzduh, iar acum bolovanii sfâşiau aerul sub el. Privi în jos cu o mare curiozitate. Între el şi sol se găseau acum aproape zece metri de spaţiu aerian pustiu, asta dacă nu se puneau la socoteală bolovanii care nu rămâneau în acel spaţiu prea mult timp, ci se rostogoleau în jos prinşi de forţa de fier a legii gravitaţiei, aceeaşi lege care părea, pe neaşteptate, să-i fi dat lui Arthur un moment de respiro.

Cu corectitudinea instinctivă pe care simţul de conservare o declanşează în minte, îi trecu instantaneu prin cap că nu trebuie să se gândească la asta, deoarece, dacă ar face-o, legea gravitaţiei ar privi brusc în direcţia lui şi ar

cere să afle ce naiba credea el că face acolo sus, după care totul ar fi pierdut.

Aşa că se gândi la lalele. Era dificil, dar o făcu. Se gândi la rotunjimea fermă şi plăcută a fundului lalelelor, se gândi la varietatea mare de culori a lor şi se întrebă ce procent din numărul total de lalele care creşteau sau crescuseră pe Pământ există pe o rază de un kilometru în jurul unei mori de vânt. După o vreme ajunse periculos de plictisit de astfel de gânduri, simţi aerul alunecând pe sub el, simţi că e pe cale să plutească în calea bolovanilor la care încerca atât de insistent să nu se gândească, aşa că medită puţin la aeroportul din Atena, iar asta îl menţinu suficient de iritat preţ de cinci minute – la sfârşitul cărora descoperi cu uimire că acum plutea la circa şaizeci de metri deasupra solului.

Se întrebă o clipă cum avea să ajungă înapoi jos, dar ieşi imediat din această zonă de speculaţii şi încercă să privească situaţia calm.

Zbura. Ce putea face el în privinţa asta? Se uită iarăşi spre sol. Nu se uită cu intensitate, dar încercă din răsputeri să arunce o privire piezişă, în trecere. Nu reuşi să ignore câteva lucruri. Unul era acela că alunecarea muntelui părea să se fi terminat – imediat sub vârf se căsca acum un crater, probabil unde stâncile se prăbuşiseră peste imensa catedrală, peste statuia lui şi peste silueta îngrozitor de abuzată a lui Agrajag.

Al doilea era geanta sa de voiaj, cea pierdută în aeroportul din Atena. Se odihnea nevinovată pe un petic de sol curat, înconjurată de bolovani epuizaţi de cădere, dar în aparenţă nevătămată de vreunul dintre ei. Nu putea înţelege de ce lucrurile stăteau aşa, dar cum acest mister era complet umbrit în primul rând de imposibilitatea monstruoasă ca geanta să fie acolo, nu se mai simţea capabil să înţeleagă. Cert era că geanta se găsea acolo. Iar punga urâtă din piele falsă de leopard părea să fi dispărut, ceea ce nu putea decât să fie un semn bun, chiar dacă nu

complet explicabil.

Era confruntat cu faptul că trebuia să ridice acel obiect de jos. Iar el zbura la şaizeci de metri deasupra suprafeţei unei planete străine, al cărei nume nici măcar nu şi-l amintea. Nu putea ignora micimea acestei chestii care însemna viaţa lui aici, la atâţia ani-lumină de rămăşiţele pulverizate ale propriei case. Îşi dădu mai departe seama că geanta, dacă se găsea în aceeaşi stare în care o pierduse, conţinea o conservă cu singurul ulei de măsline supravieţuitor din univers.

Încet, cu mare prudenţă, centimetru după centimetru, începu să alunece în jos, plutind cu blândeţe dintr-o parte în alta ca o foaie de hârtie care îşi croieşte drum spre sol. Mergea bine şi el se simţea excelent. Aerul îl sprijinea, dar îl şi lăsa să treacă. Două minute mai târziu ajunse să plutească la doar o jumătate de metru deasupra genţii şi se trezi confruntat cu nişte decizii grele. Acolo, alunecă uşor. Se încruntă, dar din nou cât putu de uşor.

Dacă ridica geanta, o putea căra cu el? Nu cumva greutatea suplimentară l-ar fi tras drept la sol? Oare nu cumva simplul act de a atinge ceva de pe sol ar fi blocat forţa misterioasă care îl menţinea în aer? Oare nu era mai bine să dea dovadă de bun-simţ în acest moment şi să renunţe la zbor pentru câteva clipe, ca să revină pe sol? Şi dacă o făcea, avea să mai fie capabil să zboare iarăşi?

Senzaţia, atunci când îşi îngădui să o conştientizeze, era una de extaz tăcut şi el nu suporta s-o piardă, mai ales dacă era vorba de o pierdere pe vecie. Cu această grijă în gând, săltă iarăşi puţin în aer, doar ca să mai încerce senzaţia şi mişcările surprinzătoare şi lipsite de efort. Se înălţă şi pluti. Încercă un mic viraj în plan vertical.

Virajul era extraordinar. Cu braţele întinse în faţa lui, cu părul şi rochia întinzându-se în spate, coborî din cer, plană pe un strat de aer la circa o jumătate de metru de sol şi se înălţă la loc, după care reveni plutind. Rămase acolo sus.

Era minunat. Îşi dădu seama că aşa trebuia să ia geanta. Trebuia să intre în picaj şi să agaţe geanta exact în punctul de schimbare a direcţiei. Avea să care geanta cu el în zbor. Poate că va ezita puţin, dar era convins că o putea căra.

Încercă unul sau două picaje experimentale şi căpătă tot mai multă experienţă. Aerul care îi biciuia faţa, tresăririle corpului, toate acestea se combinau ca să-l facă să-şi simtă sufletul plin, o senzaţie pe care n-o mai trăise de când… de când… în fine, după cum îşi amintea el, de când se născuse. Pluti mai departe pe valurile brizei şi inspectă peisajul cu privirea, unul destul de urât, după cum descoperi. Avea un aer de răvăşeală inutilă. Decise să nu se mai uite la el. Urma doar să ridice geanta şi apoi… habar n-avea ce anume avea să facă după ce urma să ridice geanta. Decise s-o ridice şi să vadă încotro se îndreptau lucrurile de acolo.

Se puse cu corpul împotriva vântului, se împinse în el şi se răsuci. Pluti. Nu-şi dădea seama, dar în acel moment corpul îi trepida. Se ghemui sub şuvoiul de aer şi plonjă.

Vântul se aruncă împotriva lui şi trecu prin el. Solul tremură nesigur, îşi adună gândurile şi se înălţă ca să-l întâmpine, oferindu-i geanta cu mânerele de plastic ridicate spre el.

Pe la jumătatea picajului se confruntă brusc cu un moment periculos, când pentru o fracţiune de secundă îşi pierdu încrederea în ceea ce făcea şi, ca atare, fu cât pe-aci să nu mai facă nimic, dar recuperă terenul pierdut la timp, trecu razant pe lângă sol, îşi petrecu cu precizie un braţ prin mânerele genţii şi începu să se înalţe iarăşi în aer, dar nu reuşi să ducă efortul până la capăt, aşa că se prăbuşi pe neaşteptate, se lovi şi se zgârie, apoi rămase tremurând pe sol.

Se ridică imediat în picioare clătinându-se şi se roti neajutorat în jurul lui, balansând geanta într-o agonie a durerii şi dezamăgirii.

Dintr-odată îşi simţea picioarele lipite de pământ, aşa cum fuseseră întotdeauna. Îşi simţea corpul ca un sac greoi de cartofi care se rostogolea pe sol, iar mintea îi era cuprinsă de uşurinţa unui rucsac cu plumb.

Se agită, se roti şi gemu de durere. Încercă inutil să o ia la fugă, căci îşi simţea brusc picioarele prea slăbite. Se împiedică şi căzu cu faţa înainte. În acel moment îşi aminti că în geanta pe care o căra nu se afla numai o conservă în ulei grecesc de măsline, ci şi o întreagă încărcătură de retsină[6], iar în şocul plăcut al înţelegerii nu observă timp de cel puţin zece secunde că zbura din nou.

Chirăi şi ţipă de uşurare şi plăcere, de pură încântare fizică. Şuieră, se rostogoli, alunecă şi se roti prin aer. Se aşeză cu îndrăzneală pe o pală de vânt în sus şi inspectă conţinutul genţii. Se simţea aşa cum îşi imagina că trebuie să se simtă un înger dansând pe gămălia unui ac în vreme ce este invocat de filosofi. Râse de plăcerea de a descoperi că geanta chiar conţinea ulei de măsline şi sticlele cu vin, plus o pereche de ochelari de soare crăpaţi, câteva costume de baie pline de nisip, câteva vederi boţite ale insulei Santorini, un prosop mare, câteva pietre interesante şi diverse foi de hârtie cu adresele oamenilor în legătură cu care se simţea uşurat că nu avea să-i mai întâlnească niciodată, chiar dacă dintr-un motiv trist. Dădu drumul pietrelor, îşi puse ochelarii de soare şi lăsă bucăţile de hârtie să fie luate de vânt.

Zece minute mai târziu, plutind în derivă printr-un nor, primi o petrecere imensă şi neplăcută drept în ceafă.

[6] Vin grecesc cu parfum de răşină (n. trad.).

21

Cea mai lungă şi mai distructivă petrecere organizată vreodată a ajuns acum la a patra generaţie şi nimeni nu dă încă semne că ar vrea să plece. Cineva s-a uitat odată la ceas, dar asta se întâmpla cu unsprezece ani în urmă, iar de atunci nimeni n-a mai repetat gestul. Dezastrul era extraordinar şi trebuia văzut ca să fie crezut, dar dacă cineva nu trebuie să creadă neapărat, atunci poate să nu se ducă pentru a vedea, deoarece nu-i va face nicio plăcere.

S-au făcut remarcate nişte tunete şi fulgere în nori; există o teorie care susţine că este vorba de o bătălie dusă de flotele companiilor rivale de curăţat covoare, care adulmecă locul precum vulturii, dar nu trebuie să crezi chiar tot ce se aude pe la petreceri şi mai ales ce s-a putut auzi de la aceasta.

Una dintre probleme, care în mod evident se va înrăutăţi, este aceea că toate persoanele de la petrecere sunt fie copiii, fie nepoţii, fie strănepoţii celor care n-au vrut să plece la început, iar graţie întregii afaceri cu relaţiile sexuale selective, genele regresive şi aşa mai departe, înseamnă că toate persoanele aflate acum la petrecere sunt fie nişte petrecăreţi fanatici, fie nişte idioţi patentaţi, fie, mai des, amândouă.

Oricum, asta înseamnă că, genetic vorbind, fiecare generaţie succesivă este mai puţin predispusă să plece decât precedenta. Aşa că în afacere intră alţi factori, ca atunci când băutura e pe cale să se termine.

Acum, datorită anumitor lucruri care s-au petrecut şi care au părut o idee bună la momentul respectiv (iar una dintre problemele unei petreceri care nu se mai opreşte este aceea că lucrurile care par o idee bună la început continuă să pară o idee bună), astfel de factori de influenţă par încă îndepărtaţi.

Unul dintre lucrurile care au părut o idee bună la momentul respectiv a fost acela că petrecerea ar trebui să zboare – nu la sensul figurat şi normal în care zboară petrecerile, ci în sens propriu.

Într-o noapte, cu mult timp în urmă, o gaşcă de astroingineri beţi din prima generaţie au dat roată clădirii, săpând ici, reparând câte ceva colo, lovind tare cu ciocanul dincolo, iar a doua zi la înălţarea soarelui pe cer, acesta a constatat uluit că razele lui strălucesc pe o clădire plină cu indivizi fericiţi şi beţi, care acum plutea ca o pasăre tânără şi nesigură deasupra copacilor.

Şi asta nu era totul. Petrecerea zburătoare reuşise să se înarmeze destul de serios. Dacă urmau să intre în cine ştie ce dispute mărunte cu negustorii de vin, petrecăreţii voiau să se asigure că aveau forţa de partea lor.

Tranziţia de la petrecere la sol la petrecere parţial zburătoare s-a efectuat cu uşurinţă şi a contribuit enorm la sarea şi piperul întregii afaceri, acţiune de care era mare nevoie la acel moment ca urmare a numărului enorm de repetări ale melodiilor în decursul anilor.

Petrecăreţii se apucară să jefuiască, să pustiască şi să ţină ostatice oraşe întregi în schimbul unei recompense ce presupunea rezerve proaspete de biscuiţi cu brânză, pulpă de avocado, costiţe, vin şi alcool tare, care acum ajunsese să fie tras cu conducta la bord din rezervoare plutitoare.

Problema cu băutura care se termină este aceea că toţi ne confruntăm cu ea într-o bună zi. Planeta deasupra căreia plutesc petrecăreţii nu mai este cea care era atunci când se ridicaseră ei de la sol. Planeta este într-o formă proastă.

Petrecerea a atacat şi a jefuit o mare parte din ea şi nimeni nu a putut să riposteze, din cauza modului aleatoriu şi imprevizibil în care se deplasează pe cer. Este o petrecere pe cinste.

Totodată, e îngrozitor să fii lovit de aşa ceva drept în ceafă.

22

Arthur zăcea gemând de durere pe o bucată ruptă şi dezmembrată de beton armat. Era înecat din când în când de şuviţe de nori în trecere şi indus în eroare de sunetele de petrecere ce se auzeau undeva în spatele lui.

Nu putu identifica imediat un anumit sunet, în mare parte din pricină că nu cunoştea cântecul *Mi-am pierdut piciorul pe Jaglan Beta,* în parte fiindcă orchestra care îl interpreta era extrem de obosită, iar unii instrumentişti cântau în tempo de trei pătrimi, alţii în tempo de patru pătrimi, iar alţii într-un fel de felie ωr2, fiecare în conformitate cu perioada de somn pe care reuşise să o prindă recent.

Arthur zăcea, icnind cu greutate în aerul umed şi încercă să-şi simtă diverse părţi ale trupului ca să vadă unde putea să se fi rănit, întâlnea durere oriunde se atingea. După o vreme îşi zise că aşa ceva se întâmpla deoarece îl durea, de fapt, mâna. I se părea că-şi scrântise încheietura mâinii. Îl durea şi spatele, dar curând constată cu satisfacţie că nu era rănit rău, ci doar plin de vânătăi şi cam speriat, dar cine nu ar fi fost, în postura lui? Nu înţelegea ce căuta o clădire în zbor printre nori.

Pe de altă parte, ar fi avut oarece greutăţi în a găsi o explicaţie convingătoare a prezenţei sale acolo, aşa că decise că el şi acea clădire pur şi simplu trebuia să se accepte reciproc. Îşi înălţă privirea de acolo de unde zăcea. În spatele lui se ridica un zid de cărămizi din piatră albicioasă şi pătată. Era clădirea ca atare. Arthur părea să zacă întins pe un soi de platformă sau de buză, care se extindea în afară pe o distanţă de circa un metru şi ceva de jur împrejurul clădirii. Era de fapt o parte din solul în care clădirea îşi avusese temelia şi care plecase în zbor odată cu ea pentru a nu se rupe de cea pe care o adăpostise.

Se ridică nervos în capul oaselor şi, brusc, privind peste

margine, simţi că i se face rău din pricina vertijului. Se lipi iarăşi de perete, ud de transpiraţie şi din pricina ceţii. Capul i se învârtea la greu şi ceva i se zbătea rău de tot în stomac.

Chiar dacă ajunsese aici sus prin propriile puteri, acum nici măcar nu suporta gândul de a privi prăpastia imensă de sub el. N-avea de gând să îşi forţeze norocul sărind de acolo. Nu voia să se mai apropie nici măcar cu un milimetru de margine.

Strângând bine geanta în mână, Arthur se prelinse de-a lungul zidului, sperând să găsească o uşă. Masa considerabilă a conservei de ulei de măsline reprezenta o mare poliţă de asigurare pentru el.

Se furişă spre ce mai apropiat colţ, cu speranţa că zidul de dincolo avea mai multe de oferit în sensul intrărilor decât cel pe lângă care se prelingea el acum, un zid de o sărăcie lucie din acest punct de vedere.

Inconstanţa zborului clădirii îl făcea să se simtă rău din cauza fricii; peste puţin timp scoase prosopul din geanta de voiaj şi făcu un gest care justifică poziţia supremă a prosopului pe lista obiectelor utile de luat cu tine atunci când faci autostopul prin galaxie. Şi-l puse peste cap, ca să nu mai fie obligat să vadă ce face.

Tălpile simţeau terenul de dedesubt. Mâna întinsă pipăia zidul, într-un târziu ajunse la colţ şi, când mâna trecu dincolo, dădu peste ceva care îl şocă atât de tare, încât fu cât pe-aci să cadă. Era o altă mână.

Cele două mâini se strânseră una pe alta.

Arthur vru cu disperare să îşi folosească cealaltă mână ca să îşi tragă prosopul de la ochi, dar aceasta ţinea geanta cu uleiul de măsline, provizia de retsină şi vederile din Santorini, iar el n-avea chef să lase geanta jos.

Trecu printr-unul dintre acele momente ale „sinelui”, unul dintre acele momente când te răsuceşti brusc pe călcâie, te priveşti şi gândeşti: „Cine sunt eu? Ce am de

gând? Ce am dobândit? Oare fac bine?” Scânci uşor.

Încercă să-şi elibereze mâna, dar nu reuşi. Cealaltă mână i-o ţinea strâns. Nu avea de ales, decât să se apropie mai tare de colţ. Se furişă şi dădu din cap într-o tentativă de a se descotorosi de prosop. Gestul păru să genereze un ţipăt ascuţit de emoţie din partea posesorului celeilalte mâini.

Prosopul îi fu luat de pe ochi şi Arthur se trezi că priveşte drept în ochii lui Ford Prefect. În spatele acestuia stătea Slartibartfast, iar dincolo de ei se puteau vedea clar o verandă şi o uşă mare, închisă.

Erau amândoi lipiţi de zid, cu ochii măriţi de groază în timp ce se holbau la norul gros care îi înconjura, încercând să reziste la zgâlţâielile şi legănările clădirii.

— Unde fotonul meu amărât ai fost? şuieră Ford, lovit de panică.

— Ăă, păi… pe aici, îngăimă Arthur, neştiind cum să-şi spună păţania în câteva vorbe. Tu ce faci aici?

Ford îşi întoarse iarăşi privirea înnebunită spre el.

— Nu ne lasă să intrăm fără o sticlă, şuieră el din nou.

Primul lucru remarcat de Arthur după ce intră în miezul petrecerii, dincolo de zgomot, de căldura sufocantă, de amestecul haotic de culori violente care răzbăteau prin atmosfera încărcată de fum dens, de covoare pline cu sticle, scrum şi resturi de avocado şi de cele câteva creaturi asemănătoare unor pterodactili îmbrăcaţi în lurex care se năpustiră asupra rezervei lui de retsină, chirăind: „O nouă plăcere, o nouă plăcere!”, fu prezenţa lui Trillian, însoţită de un Zeu al Tunetului.

— Nu te-am văzut eu la Milliways? rosti acesta.

— Tu erai tipul cu ciocanul?

— Da. Dar îmi place mai mult aici. E mai puţin respectabil, dar mai plin de provocări.

Chirăieli provocate de cine ştie ce plăcere hidoasă răsunară de jur împrejurul încăperii. Dimensiunile camerei

erau complet invizibile prin mulţimea de creaturi fericite şi zgomotoase, care strigau unele la altele diverse chestii pe care nimeni nu le auzea, unele fiind din când în când apucate de câte o criză de isterie.

— Pare amuzant, zise Trillian. Ce ai spus, Arthur?

— Cum naiba ai ajuns aici?

— Am fost doar o grămadă de atomi care au zburat haotic prin univers. L-ai cunoscut pe Thor? El face tunete.

— Salut, rosti Arthur. Cred că este foarte interesant ce faci tu.

— Salut, răspunse Thor. Chiar este. Ai de băut?

— Ăă, nu chiar...

— Atunci de ce nu te duci să îţi iei ceva?

— Ne vedem mai târziu, Arthur, rosti Trillian.

Un gând îl fulgeră, aşa că privi iute în jur.

— Zaphod nu e aici, nu?

— Ne vedem mai târziu, răspunse Trillian cu fermitate.

Thor se uită urât la el cu nişte ochi negri precum tăciunii. Barba îi tremură, iar puţina lumină din acel loc îşi adună forţele pentru a luci ameninţător în coarnele de pe casca individului.

Acesta prinse cotul lui Trillian în palma lui imensă, iar muşchii de pe braţ i se mişcară unul în jurul celuilalt precum două maşini Volkswagen care parchează.

Individul o trase după el.

— Unul dintre cele mai interesante lucruri când eşti nemuritor, rosti el, este acela...

— Unul din lucrurile interesante în privinţa spaţiului este cât de plictisitor poate fi, îl auzi Arthur pe Slartibartfast spunând unei creaturi mari şi voluminoase, care semăna cu cineva care pierduse o bătălie cu o pilotă roz şi care se uita vrăjită la ochii şi la barba argintie ale bătrânului.

— Plictisitor? se miră creatura, clipind din ochii ei zbârciţi şi injectaţi.

— Da, îngrozitor de plictisitor, răspunse Slartibartfast.

Uluitor de plictisitor. Vezi tu, este atât de mare şi sunt atât de puţine în el. Vrei să-ţi ofer nişte statistici?

— Aă, păi…

— Te rog, mi-ar face plăcere. Şi statisticile sunt senzaţional de plictisitoare.

— Mă întorc să le aud într-o clipă, rosti creatura, după care îl bătu pe Slartibartfast pe braţ, îşi ridică fustele precum un vehicul pe pernă de aer şi se îndepărtă spre mulţime.

— Credeam că n-o să mai plece niciodată, mârâi bătrânul. Vino, pământeanule…

— Arthur.

— Trebuie să găsim Arcul de Argint, este pe undeva pe aici.

— Nu putem să ne relaxăm un pic? Am avut o zi grea. Din întâmplare e şi Trillian aici, nu mi-a spus cum a ajuns, dar probabil că nu contează.

— Gândeşte-te la pericolul pentru univers.

— Universul este suficient de mare şi de bătrân ca să aibă grijă de el o oră, replică Arthur, după care, răspunzând agitaţiei crescânde manifestate de Slartibartfast, adăugă: în regulă, o să mă plimb pe aici ca să văd dacă nu a zărit nimeni Arcul.

— Bine, bine, bine, replică Slartibartfast.

Se amestecă el însuşi prin mulţime şi toţi cei pe lângă care trecu îl sfătuiră să ia o pauză.

— Aţi văzut un arc pe undeva? îl întrebă Arthur pe un omuleţ care părea să stea şi să aştepte cu nerăbdare să asculte pe cineva. Este confecţionat din argint, are o importanţă vitală pentru siguranţa viitoare a universului şi e cam atât de lung.

— Nu, răspunse cu entuziasm omuleţul. Însă ia-ţi ceva de băut şi povesteşte-mi despre acel obiect.

Ford Prefect trecu pe lângă ei, mişcându-se în ritmul unui dans sălbatic, frenetic şi nu lipsit de obscenitate cu o

persoană de sex feminin care arăta ca şi cum ar fi purtat pe cap întreaga Operă din Sydney. Urla ceva ce semăna a conversaţie inutilă pe deasupra podoabei capilare.

— Îmi place pălăria! strigă el.

— Ce?

— Am spus că îmi place pălăria.

— Dar nu port o pălărie.

— Atunci îmi place capul.

— Ce?

— Am spus că îmi place capul. Interesantă structură osoasă.

— Ce?

Ford reuşi să dea din umeri în complexul de mişcări pe care tocmai îl executa.

— Am spus că dansezi minunat, ţipă el. Nu mai da însă atâta din cap.

— Ce?

— De fiecare dată când dai din cap… Au! făcu Ford când partenera lui dădu iarăşi din cap ca să întrebe „Ce?” şi în proces îl izbi din nou cu putere în frunte cu capătul ascuţit al craniului ei umflat în faţă.

— Planeta mea a fost aruncată în aer într-o dimineaţă, zise Arthur, care se trezise în mod neaşteptat relatându-i omuleţului povestea vieţii lui sau cel puţin nişte pasaje mai romanţate din ea. De aceea sunt îmbrăcat aşa, cu rochie. Planeta mi-a fost aruncată în aer cu toate hainele, înţelegi? Nu ştiam că am să ajung la o petrecere.

Omuleţul dădu entuziasmat din cap.

— Apoi am fost aruncat de pe o navă spaţială. Tot în rochie. Nu în costumul spaţial la care s-ar aştepta oricine. Curând după aceea am descoperit că planeta mea a fost construită iniţial pentru o gaşcă de şoareci. Vă imaginaţi cum mă simt în privinţa asta. Apoi am fost împuşcat pentru o vreme şi aruncat în aer. De fapt, am fost aruncat în aer ridicol de des, s-a tras în mine, am fost insultat, dezintegrat

regulat, lipsit de ceai şi recent m-am prăbuşit într-o mlaştină şi a trebuit să petrec cinci ani într-o peşteră umedă.

— Ah, rosti cu efervescenţă omuleţul. Şi v-aţi distrat bine?

Arthur se înecă violent cu băutura lui.

— Ce tuse minunat de emoţionantă, zise omuleţul, uluit. Vă supăraţi dacă vă imit?

Cu asta, individul se lansă în cel mai extraordinar şi mai spectaculos acces de tuse, care îl surprinse în aşa măsură pe Arthur, că începu şi el să tuşească violent, apoi descoperi că el tuşea deja şi nu mai ştiu ce să creadă. Împreună interpretară un duet excelent, care dură două minute pline înainte ca Arthur să reuşească să se oprească din tuse.

— Ce înviorător, rosti omuleţul, icnind şi ştergându-şi lacrimile. Ce viaţă incitantă trebuie să duceţi! Vă mulţumesc foarte mult.

Îi scutură mâna călduros şi se amestecă prin mulţime. Arthur clătină din cap uluit.

De el se apropie un individ cu aspect mai tineresc, genul agresiv, cu o gură în formă de cârlig, un nas în formă de lanternă şi nişte pometţi mici, în formă de păstăi de mazăre. Purta pantaloni negri, o cămaşă neagră de mătase deschisă până la nivelul buricului – deşi Arthur învăţase să nu mai facă presupuneri despre anatomia fiinţelor cu care se întâlnea în acele zile – şi avea tot felul de lucruri sinistre de aur atârnate în jurul gâtului. Căra ceva într-o geantă neagră *şi* voia în mod clar ca indivizii din jur să observe că el n-avea chef să fie observat de nimeni.

— Hei, ăă, te-am auzit cumva rostindu-ţi numele? întrebă el.

Fusese unul din multele lucruri pe care Arthur le dezvăluise omuleţului plin de entuziasm.

— Da. Arthur Dent.

Individul părea să danseze uşor într-un ritm al lui, altul decât oricare dintre ritmurile interpretate cu mare plictiseală de orchestră.

— Mda, rosti el. Era un individ de la munte care voia să te vadă.

— L-am întâlnit.

— Mda, numai că părea cam nerăbdător în privinţa asta, să ştii.

— Da, l-am cunoscut.

— Păi, cred că trebuia să ştii asta.

— O ştiu. L-am întâlnit.

Individul făcu o pauză ca să mestece o bucată mică de gumă. Apoi îl bătu pe Arthur pe spate.

— Bun, rosti el. În regulă. Eu doar îţi spun, bine? Noapte bună, noroc şi câştigă premii.

— Ce? făcu Arthur, care în acest moment începu să se clatine serios.

— Orice. Fă ce faci. Fă-o bine.

Cu asta, individul scoase un soi de cloncănit cu ceea ce mesteca, apoi făcu un gest vag.

— De ce? se interesă Arthur.

— Fă-o rău, cui îi pasă? Pe cine interesează?

Chipul individului păru să se înroşească brusc, iar personajul se puse pe strigat:

— De ce să nu înnebuneşti?? Pleacă, ia şi spatele meu cu tine, amice. Dispari!!!

— Bine, am plecat, rosti Arthur în grabă.

— A fost real.

Individul se undui cu gesturi bruşte şi dispăru în mulţime.

— Ce a mai fost şi asta? o întrebă Arthur pe o fată pe care o descoperi stând alături de el. De ce mi-a urat să câştig premii?

— Doar vorbăraie de paradă, răspunse fata ridicând din umeri. Tocmai a câştigat un premiu la Ceremonia anuală de premiere a Institutului pentru Iluzii Recreative de pe Ursa

Mică Alfa şi acum spera să îl paseze uşor mai departe, numai că nu ai menţionat nimic despre asta, aşa că nu a putut să o facă.

— Oh, replică Arthur, îmi pare rău că n-am făcut-o. Pentru ce a fost primit premiul?

— Pentru cea mai gratuită folosire a verbului „a f**e” într-un scenariu serios. Este un premiu foarte prestigios.

— Înţeleg, rosti Arthur. Şi ce se primeşte ca premiu?

— Un Rory. Este doar un lucru mic de argint aşezat pe o platformă neagră, mare. Ce-ai spus?

— N-am spus nimic. Tocmai voiam să întreb ce e cu argintul…

— Oh, credeam că ai spus „vup”.

— Să spun ce anume?

— Vup.

Fiinţele veneau la petrecere de ani buni, personaje mondene din alte lumi şi, pentru o vreme, petrecăreţilor le trecuse prin minte, când se uitau la lumea de sub ei cu oraşele ruinate, cu fermele de avocado distruse, cu podgoriile secate, cu întinderile vaste de deşert nou, cu mările pline de bucăţi de biscuiţi şi alte chestii mai rele, că lumea lor devenise într-un mod imperceptibil şi minuscul mai puţin distractivă decât fusese. Unii dintre ei începuseră să se întrebe dacă vor reuşi să rămână treji suficientă vreme pentru a transforma petrecerea în ceva bun pentru o călătorie spaţială şi a o transfera către alte lumi, unde aerul putea fi mai proaspăt, dându-le mai puţine dureri de cap.

Cei câţiva fermieri subnutriţi care reuşeau încă să ducă o existenţă mizerabilă pe suprafaţa pe jumătate moartă a planetei ar fi fost extrem de mulţumiţi să audă aşa ceva, dar în acea zi, pe măsură ce petrecerea ieşea urlând din nori şi fermierii se uitau în sus înfricoşaţi să nu fie supuşi unui nou raid de confiscare a brânzei şi vinului, deveni evident că petrecerea nu avea să se mai ducă nicăieri pentru o vreme şi că urma să se sfârşească în curând. În

foarte scurt timp, fermierii aveau să îşi ia din nou pălăriile şi hainele şi să iasă afară ca să descopere ce oră a zilei era, ce zi a anului şi dacă pe acele terenuri arse şi răvăşite mai exista vreun taxi care mergea undeva.

Petrecerea era blocată într-o îmbrăţişare cumplită cu o ciudată navă spaţială albă, care părea să iasă pe jumătate prin petrecere, împreună, cele două entităţi se rostogoleau, gemeau şi se răsuceau pe cer într-un dispreţ grotesc faţă de propria lor greutate.

Norii se dădură la o parte. Aerul gemu şi sări din calea lor.

Îmbrăţişate, petrecerea şi nava krikkitiană semănau un pic cu două raţe, una încercând să creeze o a treia raţă în interiorul celei de-a doua raţe, în acest timp a doua încercând din răsputeri să explice că nu se simte pregătită pentru o a treia raţă acum, că nu e sigură că vrea ca o a treia raţă să fie creată de acea primă raţă şi cu certitudine nu în vreme ce ea, a doua raţă, zboară.

Cerul cântă şi ţipă de furie din pricina întregii situaţii, după care torpilă solul cu unde de şoc. Brusc, cu un foşnet puternic, nava krikkitiană dispăru. Petrecerea se rostogoli neajutorată pe cer, ca un om care se sprijină în mod neaşteptat de o uşă deschisă. Se roti şi tremură pe jeturile sale de aer. Încercă să se îndrepte şi în loc de asta se dezechilibră şi mai tare. Reveni la cursul rostogolit pe cer.

Aceste răsturnări continuară să se manifeste o vreme, însă era clar că nu puteau continua multă vreme. Petrecerea era acum o entitate rănită de moarte. Dispăruse toată distracţia, aşa cum piruetele haotice ale entităţii lăsau clar să se vadă.

Cu cât petrecerea evita mai mult solul, cu atât avea să fie mai dură prăbuşirea finală.

Nici în interiorul petrecerii lucrurile nu mergeau prea bine. De fapt, mergeau chiar monstruos de rău, iar

petrecăreţii urau asta şi îşi exprimau antipatia cu glas tare. Fuseseră roboţii krikkitieni. Aceştia îndepărtaseră „Premiul pentru cea mai gratuită folosire a verbului «a f**e» într-un scenariu serios”, lăsând în loc o scenă de devastare care îl făcea pe Arthur să se simtă aproape la fel de rău ca un candidat la Rory.

— Ne-ar plăcea să mai stăm ca să ajutăm, strigă Ford, croindu-şi drum prin molozul rezultat, dar n-o s-o facem.

Petrecerea se roti din nou, generând ţipete înfierbântate şi gemete din epava fumegândă.

— Vedeţi dumneavoastră, noi trebuie să mergem şi să salvăm universul, continuă Ford. Iar dacă asta sună ca o scuză falsă, s-ar putea să aveţi dreptate. În orice caz, noi am plecat de aici.

Dădu brusc peste o sticlă nedeschisă care zăcea, miraculos de intactă, pe podea.

— Vă supăraţi dacă luăm asta? întrebă el. Nu veţi mai avea nevoie de ea.

Luă şi o pungă de cartofi.

— Trillian? strigă Arthur cu voce şocată şi slăbită.

Nu vedea nimic prin fumul înecăcios.

— Trebuie să plecăm, pământeanule, rosti nervos Slartibartfast.

— Trillian? strigă iarăşi Arthur.

O clipă sau două mai târziu, Trillian se ivi, tremurând, în raza lui vizuală, sprijinită de noul ei prieten, Zeul Tunetelor.

— Fata rămâne cu mine, zise Thor. În Valhalla e o petrecere pe cinste şi vom zbura…

— Unde erai când s-au petrecut toate evenimentele de aici? întrebă Arthur.

— Sus, răspunse Thor. O cântăream. Zborul e o chestie periculoasă, înţelegi, trebuie să calculezi vântul…

— Ea vine cu noi, replică Arthur.

— Hei, interveni Trillian, nu am şi eu…

— Nu, i-o reteză Arthur. Tu vii cu noi.

Thor se uită la ei cu ochi de smoală topită. Bolborosea ceva despre zeitate, ceva care n-avea nimic în comun cu a fi curat.

— Ea vine cu mine, rosti el încetişor.

— Haide, pământeanule, zise nervos Slartibartfast, apucându-l pe Arthur de mânecă.

— Haide, Slartibartfast, rosti nervos Ford, apucând mâneca bătrânului.

Slartibartfast dispunea de dispozitivul de teleportare.

Petrecerea se rostogolea şi se rotea, trimiţindu-i pe toţi în pereţi, cu excepţia lui Thor şi a lui Arthur, care se holba, tremurând, în ochii negri ai Zeului Tunetului.

Încet, incredibil, Arthur îşi arătă ceea ce păreau să fie nişte pumni minusculi.

— Vrei să rezolvăm situaţia? întrebă el.

— Poftim? tună Thor.

— Am spus, vrei să rezolvăm situaţia? repetă Arthur, fără să-şi poată împiedica tremuratul din voce.

Îşi agită pumnii mici şi ridicoli. Thor îl privi incredul. Apoi un şuvoi de fum i se ivi din nări. În fum se vedeau şi nişte flăcări mici. Apucă centura. Îşi umflă pieptul ca să arate clar că era genul de individ peste care puteai să calci numai dacă aveai cu tine câteva rachete nucleare cu care să-l dobori.

Desfăcu teaca barosului de la centură. Ridică ciocanul în mâini ca să le arate tuturor capul masiv de fier al acestuia. Prin asta îndepărtă orice eventuală neînţelegere legată de posibilitatea de a duce cu el un stâlp de telegraf.

— Dacă vreau să rezolv situaţia? rosti el, cu un şuierat ca de râu care curge printr-o topitorie de oţel.

— Da, zise Arthur, cu o voce brusc extraordinar de puternică şi de războinică.

Îşi agită iarăşi pumnişorii, de această dată ca şi cum vorbea serios.

— Vrei să ieşim afară? se burzului el la Thor.

— Bine! tună acesta, ca un taur înfuriat (sau, de fapt, ca un Zeu înfuriat al Tunetului, ceea ce înseamnă un efect mult mai impresionant), după care procedă în consecinţă.

— Bun, rosti Arthur. Acum am scăpat de el. Slarty, scoate-ne de aici.

23

— Bine, urlă Ford spre Arthur. Deci sunt un laş, dar ideea este că sunt încă în viaţă.

Se întorseseră la bordul navei spaţiale Bistromath, împreună cu Slartibartfast şi Trillian. Însă armonia şi concordia nu se întorseseră odată cu ei.

— Păi, şi eu trăiesc, nu? ripostă Arthur, plin de simţul aventurii şi de mânie.

Sprâncenele i se ridicau şi coborau ca şi cum ar fi vrut să se pocnească una pe alta.

— A fost cât pe-aci să nu mai trăieşti, explodă Ford.

Arthur se răsuci brusc spre Slartibartfast, care şedea pe fotoliul său de pilot de pe puntea de zbor, privind gânditor la fundul unei sticle care îi spunea ceva ce el în mod clar nu putea înţelege. Apelă la el.

— Crezi că a priceput primul cuvânt pe care l-am rostit? întrebă el, tremurând de emoţie.

— Nu ştiu, răspunse Slartibartfast, un pic cam abstract. Nu sunt sigur că înţeleg nici eu. Se uită la instrumentele lui cu vigoare reînnoită şi cu uluială. Va trebui să ne explici totul de la capăt, zise el.

— Păi…

— Dar mai târziu. Ne aşteaptă lucruri îngrozitoare. Bătu uşor în pseudosticla fundului de sticlă. Mă tem că ne-am descurcat mai degrabă patetic la petrecere, adăugă, şi

singura noastră speranţă acum este să încercăm să împiedicăm roboţii să bage Cheia în încuietoare. Habar n-am cum vom reuşi asta. Presupun că trebuie doar să mergem acolo. Nu pot afirma că-mi place ideea. Probabil că vom sfârşi prin a muri.

— Unde e Trillian? întrebă Arthur afişând o neaşteptată lipsă de interes.

Era foarte furios pe faptul că Ford îl beştelise pentru că irosise timp cu afacerea aia cu Zeul Tunetului, când ar fi putut evada de acolo mai repede. Opinia lui Arthur, pe care o oferise oricui avea sentimentul că merită, era aceea că el se comportase cu un curaj extraordinar.

Opinia majoritară însă părea să fie aceea că părerea lui Arthur nu conta nici măcar cât o pereche de rinichi putrezi de câine dingo. Dureros însă era faptul că Trillian nu păruse să reacţioneze în vreun fel şi plecase de capul ei undeva.

— Şi unde sunt cartofii mei? se răţoi Ford.

— Cartofii şi fata sunt în Camera Iluziilor Informaţionale, răspunse Slartibartfast, fără a-şi înălţa privirea. Cred că tânăra ta prietenă încearcă să înţeleagă nişte chestiuni de istorie galactică. Şi mai cred că acei fulgi de cartofi o ajută în privinţa asta.

24

Este o greşeală să se creadă că problemele majore pot fi rezolvate doar cu ajutorul unor cartofi. De exemplu, a existat odată o rasă de fiinţe nesănătos de agresive, pe nume Blindatticăloşii Silastici de pe Striterax. Asta era pur şi simplu numele rasei lor. Numele armatei lor însemna ceva şi mai oribil. Din fericire, această rasă a trăit în vremurile antice ale galaxiei, cu mult timp înaintea oricărei

alte rase cunoscute de noi – cu douăzeci de miliarde de ani în urmă – când galaxia era tânără şi proaspătă şi fiecare idee pentru care merita să te lupţi era nouă.

Iar Blindatticăloşii Silastici de pe Striterax se pricepeau la luptă şi, pricepându-se la aşa ceva, se înfruntau pe rupte. Se luptau cu inamicii lor (cu oricine adică) şi unii cu alţii. Planeta lor era o ruină totală. Suprafaţa planetei era presărată cu oraşe abandonate, înconjurate de maşinării de război abandonate, care erau la rândul lor înconjurate de buncăre adânci în care trăiau şi se băteau unii cu alţii Blindatticăloşii Silastici.

Cea mai bună cale de a intra în luptă cu un Blindatticălos Silastic de pe Striterax era să te naşti pur şi simplu. Blindatticăloşilor nu le plăcea asta şi deveneau plini de resentimente. Iar când unul era plin de ură, cineva era rănit. S-ar putea spune că era un mod de viaţă epuizant, dar aceste fiinţe păreau să dispună de foarte multă energie.

Cea mai bună cale de a avea de-a face cu un Blindatticălos Silastic era să-l izolezi singur într-o cameră, deoarece mai devreme sau mai târziu sfârşea prin a se bate cu sine până la moarte.

Într-un târziu, aceste fiinţe şi-au dat seama că au nevoie să-şi facă ordine în modul de viaţă, aşa că au adoptat o lege care decreta că toţi cei care trebuie să poarte armă ca parte a activităţii Silastice normale (poliţişti, paznici, învăţători de şcoală primară etc.) erau obligaţi să petreacă zilnic cel puţin patruzeci şi cinci de minute lovind un sac de cartofi ca să scape de agresivitatea în exces. Pentru o vreme procedeul funcţionă de minune, până când cineva se gândi că ar fi mult mai eficient şi mai economic din punctul de vedere al timpului cheltuit dacă s-ar trece pur şi simplu la împuşcarea cartofilor.

Un astfel de procedeu conduse la un entuziasm reînnoit pentru împuşcarea a tot felul de lucruri, aşa că toate fiinţele se entuziasmară enorm din pricina izbucnirii

primului război major, după săptămâni de pace.

O altă realizare a Blindatticăloşilor Silastici de pe Striterax este aceea că au fost prima rasă care a reuşit vreodată să şocheze un computer. Era un computer gigantic născut în spaţiu, pe nume Hactar, care până în ziua de astăzi este ţinut minte drept unul din cele mai puternice realizate vreodată. A fost primul construit ca un creier natural, prin aceea că fiecare particulă celulară a sa purta în sine tiparul întregului, ceea ce-i permitea să gândească cu mai multă flexibilitate şi imaginaţie şi, se pare, să fie şocat.

Blindatticăloşii Silastici de pe Striterax erau angajaţi într-unul dintre războaiele lor obişnuite cu Garluptătorii Harnici de pe Stug şi nu se bucurau de el ca de obicei, deoarece implica un număr enorm de urmăriri prin Mlaştinile Radiante de pe Cwulzenda şi peste Munţii Focoşi de pe Frazfraga, niciunul dintre aceste două câmpuri de bătălie nefiindu-le prea cunoscute.

Ca atare, când Stileţii Strangulatori de pe Jajazikstak au intrat în bătălie şi i-au forţat să deschidă un alt front în Peşterile Gamma de pe Carfrax şi prin Furtunile Glaciare de pe Varlengooten, au decis că totul are o limită, aşa că i-au ordonat lui Hactar să le proiecteze o Armă Supremă.

— Ce înţelegeţi prin supremă? i-a întrebat Hactar.

La care Blindatticăloşii Silastici de pe Striterax au spus:

— Citeşte într-un nenorocit de dicţionar.

După care s-au năpustit înapoi în luptă. Aşa că Hactar a proiectat o Armă Supremă. Era o bombă foarte, foarte mică, aidoma unei simple cutii de joncţiune în hiperspaţiu care, odată activată, ar fi conectat miezul tuturor sorilor majori din galaxie şi astfel ar fi transformat întregul univers într-o supernovă hiperspaţială gigantică.

Când Blindatticăloşii Silastici au încercat să o folosească pentru a arunca în aer unul dintre depozitele de muniţii ale Stileţilor Strangulatori într-una dintre Peşterile Gamma, au

fost extrem de iritaţi când au văzut că nu funcţionează şi şi-au exprimat cu glas tare frustrarea.

Hactar fusese şocat de toată ideea.

Încercă să explice că se gândise la afacerea asta cu Arma Supremă şi îşi dăduse seama că nicio consecinţă previzibilă a neexplodării bombei nu putea fi mai rea decât consecinţele cunoscute ale exploziei ei, aşa că îşi luase libertatea de a introduce o mică eroare în proiectul bombei, iar el spera că toată lumea implicată va simţi, reflectând la rece, că…

Blindatticăloşii Silastici nu au fost de acord cu el şi au pulverizat computerul. Ulterior s-au gândit mai bine şi au distrus şi bomba nefuncţională. După care, oprindu-se doar ca să zdrobească Garluptătorii Harnici de pe Stug şi Stileţii Strangulatori de pe Jajazikstak, au mers mai departe în găsirea unui mod cu totul nou de a se arunca singuri în aer, ceea ce a însemnat o uşurare profundă pentru tot restul galaxiei, mai ales pentru Garluptători, Stileţi şi cartofi.

Trillian urmărise toate acestea, ca şi povestea Krikkitului. Ieşi gânditoare din Camera Iluziilor Informaţionale, la timp ca să descopere că ajunseseră prea târziu la destinaţie.

25

Chiar atunci când Bistromath ajunse la obiectiv pe vârful unei mici creste de pe asteroidul lat de un kilometru şi jumătate care urmărea o cale singuratică şi eternă pe orbită în jurul sistemului solar închis de pe Krikkit, echipajul conştientiză faptul că nava ajunsese la timp doar ca să fie martoră a unui eveniment istoric de neoprit.

Nimeni nu îşi dădea seama că era vorba, de fapt, despre

două evenimente.

Rămaseră cu toţii reci, singuratici şi neajutoraţi pe marginea crestei şi urmăriră activitatea de dedesubt. Suliţe de lumină se roteau în arcuri sinistre pe fondul vidului, dintr-un punct aflat la doar o sută de metri dedesubtul şi în faţa lor.

Se holbară la evenimentul orbitor. O extensie a câmpului de protecţie al navei le permitea să stea acolo, prin exploatarea încă o dată a predispoziţiei minţii de a permite să i se joace feste: problema căderii de pe micul asteroid sau a nu mai putea să respiri devenea pur şi simplu Problema Altei Persoane.

Nava albă de luptă krikkitiană era parcată pe stâncile cenuşii şi golaşe ale asteroidului, alternând licărirea în lumina arcurilor cu dispariţia în întuneric. Umbrele negre aruncate de stânci dansau într-o coregrafie sălbatică, în vreme ce luminile arcurilor săltau în jurul lor.

Cei unsprezece roboţi albi purtau, ca într-o procesiune, Cheia Wikkit către mijlocul unui cer de lumini palpitânde. Cheia Wikkit era reconstruită. Componentele ei străluceau şi licăreau: Stâlpul de Oţel (sau piciorul lui Marvin) al Forţei şi Puterii, Arcul de Aur (sau inima Cursei de Improbabilitate Infinită) al Prosperităţii, Stâlpul Perspex (sau Sceptrul Argabuthon al Justiţiei) al Ştiinţei şi Judecăţii, Arcul de Argint (sau Premiul Rory pentru cea mai gratuită folosire a verbului „a f**e” într-un scenariu serios) şi nou reconstituitul Stâlp de Lemn (sau Cenuşa unei porţi arse ce semnifica decesul crichetului englezesc) al Naturii şi Spiritualităţii.

— Presupun că nu mai putem face nimic în acest moment, spuse nervos Arthur.

— Cam aşa ceva, oftă Slartibartfast.

Pe chipul lui Arthur trecu o expresie de eşec şi dezamăgire şi, fiindcă stătea în umbră, îşi permise s-o transforme într-una de uşurare.

— Păcat, spuse el.

— N-avem niciun fel de arme, zise Slartibartfast. Ce prostie!

— La naiba, rosti Arthur foarte încet.

Ford tăcea. Trillian nu spunea nimic, dar într-un fel gânditor şi distinct. Se uita fix la acea beznă a spaţiului de dincolo de asteroid. Asteroidul se rotea în jurul Norului de Praf care înconjura plicul

Înce-Timp, care cuprindea lumea pe care trăiau populaţia krikkitiană, Stăpânii de pe Krikkit şi roboţii lor ucigaşi.

Neajutoratul grup nu avea de unde să ştie dacă roboţii de pe Krikkit erau conştienţi de prezenţa lor sau nu. Puteau presupune doar că aceştia o percepeau, dar simţeau, destul de corect în circumstanţele date, că n-aveau de ce să se teamă. Roboţii aveau o sarcină istorică de îndeplinit, iar audienţa putea fi privită cu dispreţ.

— Ce senzaţie cumplită de impotenţă, nu? rosti Arthur, dar ceilalţi îl ignorară.

În centrul zonei de lumină de care se apropiau roboţii apăru o crăpătură pătrată în sol. Crăpătura se defini tot mai bine, astfel încât curând deveni clar că din sol se ridica un bloc cu o suprafaţă de circa doi metri pătraţi. În acelaşi timp deveniră conştienţi de o altă mişcare, una aproape subliminală şi pentru o clipă sau două nu fu deloc clar ce anume se mişca.

Apoi totul deveni limpede. Asteroidul se deplasa. Se mişca încet către Norul de Praf, ca şi cum ar fi fost atras inexorabil de miezul unui magnet celest. Urmau să facă în timp real călătoria pe care o efectuaseră deja prin Nor în Camera Iluziilor Informaţionale. Rămaseră încremeniţi în tăcere. Trillian se încruntă.

Păru să treacă o veşnicie. Evenimentele păreau să se petreacă extrem de încet, pe măsură ce marginea asteroidului trecea prin perimetrul extern vag şi moale al Norului. Curând se treziră înconjuraţi de o obscuritate

subţire şi vibrândă. Trecură prin ea, parcă la nesfârşit, abia conştienţi de forme vagi şi mişcări nedetectabile în beznă, zărite cu colţul ochiului.

Praful subţie fasciculele de lumină strălucitoare. Fasciculele de lumină strălucitoare licăriră în milioanele de particule de praf. Trillian privi din nou trecerea prin prisma gândurilor proprii încruntate.

Trecură prin Nor. Habar n-aveau dacă durase un minut sau o jumătate de oră, dar trecură prin el şi se confruntară cu o beznă proaspătă, ca şi cum spaţiul ar fi încetat să mai existe în faţa lor.

Iar acum lucrurile prinseră a se desfăşura cu repeziciune. Un fascicul orbitor de lumină păru aproape să explodeze din blocul care se înălţase la un metru deasupra solului, iar din acesta răsări un mic bloc de Perspex, uluindu-i pe toţi cu culorile interioare dansante. Blocul avea nişte tăieturi adânci, trei drept în sus şi două în lateral, tăieturi clar proiectate pentru acceptarea Cheii Wikkit.

Roboţii se apropiară de încuietoare, introduseră Cheia în adăpostul ei şi se dădură înapoi. Blocul se roti în jurul axei sale din proprie iniţiativă, iar spaţiul începu să se deformeze.

În vreme ce se altera, spaţiul părea să răsucească în orbite ochii privitorilor, la modul agonizant. Aceştia se treziră holbându-se, orbiţi, la un soare care ţâşni în faţa lor acolo unde cu doar câteva secunde înainte nu existase nici măcar vid spaţial. Trecu o secundă sau două înainte ca ei să devină suficient de conştienţi de cele petrecute, pentru a-şi duce mâinile la ochii oribil de orbiţi. În acest timp, văzură clar punctul minuscul care se deplasa peste centrul acelui soare.

Se dădură înapoi clătinându-se şi auziră cântecul subţire şi neaşteptat al roboţilor care intonau la unison:

— Krikkit! Krikkit! Krikkit! Krikkit!

Sunetul îi înfioră. Era aspru, era rece, era pustiu, era plin

de dispreţ mecanic. Totodată, era triumfător.

Fură atât de uluiţi de aceste două şocuri senzoriale, că aproape ratară cel de-al doilea eveniment istoric. Zaphod Beeblebrox, singura fiinţă din istorie care supravieţuise unui atac direct al roboţilor krikkitieni, ieşi în goană din nava de război krikkitiană, cărând cu el o armă Anihilează.

— Bine, ţipă el, începând din acest moment, situaţia este complet sub control.

Unicul robot care păzea chepengul de acces în navă îşi roti bâta în tăcere şi o lipi de ceafa capului din stânga al lui Zaphod.

— Cine măgăria mă-sii a făcut asta? urlă capul din stânga, după care se încovoie teribil.

Capul din dreapta privi iute în depărtare.

— Cine a făcut asta? întrebă el.

Bâta se lipi de ceafa capului din dreapta. Zaphod îşi măsură lungimea trupului sub forma unei mogâldeţe întinse pe sol.

În câteva secunde, întregul eveniment luă sfârşit. Cu câteva lovituri, încuietoarea fu distrusă pentru totdeauna. Aceasta se rupse, se topi şi îşi vărsă conţinutul. Roboţii mărşăluiră sumbri şi aproape fără convingere înapoi în nava lor de luptă care, cu un „vup”, se făcu nevăzută.

Trillian şi Ford o luară la fugă şi coborâră panta abruptă, spre trupul întunecat şi nemişcat al lui Zaphod Beeblebrox.

— Nu ştiu, ar fi putut să mă ucidă, dar n-au făcut-o, rosti Zaphod, având impresia că repetă asta pentru a treizeci şi şaptea oară. Poate că şi-au zis că sunt un tip minunat sau ceva de genul ăsta. Ar fi de înţeles. Ceilalţi îşi exprimară în gând opiniile despre o astfel de teorie.

Zaphod zăcea pe podeaua rece a punţii de zbor. Spatele lui părea să se lupte cu podeaua pe măsură ce durerea urca tot mai atroce spre capete.

— Cred că totuşi ceva nu e în regulă cu idioţii ăia electronizaţi, ceva ciudat în mod fundamental, şopti el.

— Sunt programaţi să ucidă pe toată lumea, evidenţie Slartibartfast.

— S-ar putea să fie vorba de asta, şuieră Zaphod printre zvâcnetele dureroase.

Nu părea deloc convins.

— Hei, baby, îi spuse el lui Trillian, sperând ca vorbele de acum să-i răscumpere comportamentul anterior.

— Eşti bine? îl întrebă ea cu blândeţe.

— Mda. Sunt bine.

— Perfect, zise ea, după care se îndepărtă ca să mediteze.

Se uită la ecranul imens de deasupra canapelelor de zbor şi, apăsând un comutator, proiectă nişte imagini locale pe ecran. O imagine reprezenta pustietatea Norului de Praf. Una era cu soarele krikkitian. Alta era a înseşi planetei Krikkit. Trecu furios prin toate cele trei imagini.

— Păi, asta înseamnă că ne luăm adio de la galaxie, spuse Arthur, izbindu-şi genunchii şi ridicându-se în picioare.

— Nu, rosti Slartibartfast cu gravitate. Cursul nostru este limpede.

Încruntă o sprânceană până ce aceasta ajunse într-o poziţie în care se puteau cultiva leguminoase de dimensiuni mici în ea. Se ridică şi începu să se plimbe. Când vorbi din nou, ceea ce spuse îl înspăimântă atât de tare, că simţi nevoia să se aşeze la loc.

— Trebuie să coborâm pe Krikkit.

Un oftat din rărunchi îi scutură trupul bătrân şi ochii părură să i se învârtă în orbite.

— Am eşuat iarăşi într-un mod demn de milă, rosti el. Chiar foarte demn de milă.

— Asta s-a petrecut din cauză că nu ne pasă suficient de mult, explică Ford cu voce înceată. Ţi-am mai spus asta.

Îşi înălţă picioarele pe panoul cu instrumente şi atinse ceva de acolo cu o unghie.

— Dar dacă nu hotărâm să trecem la acţiune, rosti bătrânul tremurând, ca şi cum s-ar fi luptat cu un gând extrem de obraznic prin însăşi natura lui, atunci vom fi cu toţii distruşi şi vom muri. Cu siguranţă că ne pasă de aşa ceva, nu?

— Nu îndeajuns ca să fim dispuşi să murim din pricina asta, zise Ford.

Arboră un soi de zâmbet găunos şi se răsuci prin încăpere, ca oricine de acolo să i-l poată vedea.

Era clar că Slartibartfast găsea acest punct de vedere extrem de seducător, aşa că se luptă contra lui. Se întoarse iarăşi spre Zaphod, care strângea din dinţi şi asuda de durere.

— Cu siguranţă trebuie să ai idee de ce ţi-au cruţat viaţa, rosti bătrânul. Mi se pare extrem de ciudat şi de neobişnuit.

— Cred că nici măcar nu şi-au dat seama, aşa cum v-am mai spus, ridică Zaphod din umeri. M-au lovit cu forţa cea mai mică, doar cât să leşin, înţelegeţi? M-au dus în nava lor, m-au aruncat într-un colţ şi m-au ignorat. Ca şi cum ar fi fost stingheriţi că eram acolo. Dacă spuneam ceva, mă loveau iarăşi până la leşin. Am avut câteva conversaţii excelente. „Hei… buf!” „Salut… buf!” „Mă întreb… buf!” Chestia asta m-a amuzat ore întregi, să ştiţi.

Zaphod se strâmbă iarăşi de durere.

Între degete frământa un obiect, pe care îl ridică: era Arcul de Aur – Inima de Aur, miezul Cursei cu Improbabilitate Infinită. Doar Arcul şi Stâlpul de Lemn supravieţuiseră intacte distrugerii încuietorii.

— Am auzit că nava ta se poate mişca destul de bine, spuse el. Deci, ce-ai zice să mă duci înapoi la nava mea înainte să…

— Nu vrei să ne ajuţi? întrebă Slartibartfast.

— Ne? se miră iute Ford. Din cine e compus acest „ne”?

— Mi-ar plăcea să stau şi să vă ajut la salvarea galaxiei, insistă Zaphod, îndreptându-şi spatele, dar mă încearcă

mama şi tata durerilor de cap şi am senzaţia că mă pândesc pe după colţ şi nepoţii lor. Data viitoare când va fi nevoie de o salvare, voi fi omul vostru. Hei, Trillian, fetiţo?

Fata întoarse privirea.

— Da?

— Vrei să vii? *Inima de Aur?* Emoţii, aventură şi chestii cu adevărat sălbatice?

— Cobor pe Krikkit, rosti ea.

27

Era acelaşi deal şi totuşi diferit. De această dată nu mai era o Iluzie Informaţională. Era însăşi planeta Krikkit şi se aflau pe ea. În apropiere, dincolo de copaci, se ridica ciudatul restaurant italian care atrăsese trupurile lor reale către lumea actuală de pe Krikkit.

Iarba puternică de sub picioarele lor era adevărată, la fel şi solul bogat. Şi aromele intense emanate de copaci erau reale. Noaptea era cât se poate de reală.

Krikkit. Probabil cel mai periculos loc din galaxie pentru oricine nu era krikkitian. Locul care nu suporta existenţa niciunui alt loc şi ai cărui locuitori fermecători, minunaţi şi inteligenţi ar fi urlat de frică, sălbăticie şi ură criminală dacă ar fi fost confruntaţi cu cineva diferit de ei înşişi.

Arthur se înfioră.

Slartibartfast se înfioră.

Ford se înfioră şi el, destul de surprinzător.

De fapt, surprinzător nu era că se înfiora, ci că se găsea acolo, însă când îl înapoiaseră pe Zaphod pe nava lui, Ford se simţise neaşteptat de ruşinat de ideea de a da bir cu fugiţii. Acum îşi spunea că făcuse o mare, imensă, uriaşă greşeală. Strânse mai bine una dintre armele Anihilează pe

care le luaseră din rastelul navei lui Zaphod.

Trillian se înfioră şi se încruntă privind spre cer. Nici acesta nu era la fel. Nu mai era pustiu şi lipsit de viaţă.

În vreme ce peisajul din jurul lor se schimbase prea puţin în cei două mii de ani de războaie krikkitiene plus cei cinci ani care se scurseseră de când Krikkit fusese sigilată în plicul Înce-Timp, cu zece miliarde de ani în urmă, cerul se transformase în mod dramatic. Pe el se vedeau lumini vagi şi umbre grele.

Sus în văzduh, unde nu se uita niciodată vreun krikkitian, se găseau Zonele de Război, Zonele de Roboţi – nave de luptă imense şi blocuri-turn care pluteau în câmpurile Zero-O-Gravit la mare distanţă deasupra terenurilor idilice de la suprafaţa planetei.

Trillian se holbă la ele şi medită.

— Trillian, şopti Ford Prefect în direcţia ei.

— Da?

— Ce faci?

— Mă gândesc.

— Întotdeauna respiri aşa când te gândeşti?

— Nu eram conştientă că respir zgomotos.

— Asta mă şi îngrijorează.

— Cred că ştiu…

— Şşşt! şuieră alarmat Slartibartfast.

Mâna lui subţire şi tremurândă le făcu semn să se ascundă mai bine la umbra copacilor. Brusc, precum înainte pe banda înregistrată, pe cărarea de pe deal se văzură lumini apropiindu-se, dar de data asta fasciculele dansante nu proveneau de la lanterne, ci de la torţe electrice. Schimbarea nu era dramatică în sine, dar fiecare detaliu provoca panică în sufletele lor îngrozite. De această dată nu se mai auzeau cântecele nevinovate despre flori, ferme şi câini morţi, ci mai multe voci înăbuşite care discutau cu aprindere.

Pe cer se mişcă cu încetineală o lumină. Arthur era

cuprins de o groază claustrofobică, iar vântul cald îl sufoca. În câteva secunde deveni vizibil un al doilea grup, apropiindu-se din cealaltă parte a dealului întunecat. Indivizii se mişcau rapid şi cu hotărâre, iscodind în jurul lor.

Grupurile aveau să se întâlnească, dar nu numai între ele. Se îndreptau în mod clar către locul unde se aflau Arthur şi ceilalţi.

Arthur auzi foşnetul uşor când Ford Prefect ridică arma la umăr şi tuşea uşor scâncită cu care Slartibartfast îl imită cu arma proprie. Simţi greutatea rece şi neobişnuită a propriei arme, pe care o ridică la rândul lui, cu mâini tremurânde.

Degetele se luptară să elibereze piedica de siguranţă şi să acţioneze comutatorul de pericol extrem, aşa cum îi arătase Ford. Tremura atât de tare, încât dacă ar fi tras în cineva în acel moment, probabil că şi-ar fi ars singur degetele.

Doar Trillian rămase cu arma în jos. Ridică din sprâncene, le coborî la loc şi îşi muşcă buza gânditoare.

— V-a trecut prin minte... începu ea, dar nimeni n-avea prea mult chef de discuţie în acel moment.

O lumină sfâşie întunericul din spatele lor. Se răsuciră pe călcâie ca să descopere un al treilea grup de krikkitieni, căutându-i cu torţele. Arma lui Ford Prefect se descărcă, dar reculul i-o smulse din mâini.

Urmă o clipă de groază pură, o secundă încremenită înainte ca vreo armă să mai fie descărcată.

Iar la capătul acelei secunde nu trase nimeni. Erau înconjuraţi de krikkitieni palizi la chip şi îmbăiaţi în lumina torţelor. Captivii se holbară la cei care îi capturaseră, iar aceştia le răspunseră cu aceeaşi monedă.

— Alo? rosti unul dintre vânători. Scuzaţi-mă, dar sunteţi cumva... extratereştri?

28

Între timp, la mai multe milioane de kilometri depărtare decât poate cuprinde o minte normală, Zaphod Beeblebrox intra iarăşi într-o criză de personalitate.

Îşi reparase nava – adică urmărise cu interes crescând cum un robot de serviciu i-o reparase. Acum dispunea iarăşi de una dintre cele mai puternice şi mai extraordinare nave existente în univers. Se putea duce oriunde şi putea face orice. Jonglă cu o carte, apoi o aruncă departe de el. Era una pe care o mai citise.

Se duse la panoul de comunicaţii şi deschise un canal de urgenţă cu acces pe toate frecvenţele.

— Vrea cineva să bea ceva? întrebă el.

— Asta e canal de urgenţă, amice! cârâi o voce din cealaltă parte a galaxiei.

— Aveţi vreun mixer? continuă Zaphod.

— Ia du-te la plimbare pe o cometă!

— Bine, bine, acceptă el şi închise canalul.

Oftă şi se aşeză. Se ridică din nou şi se duse către un ecran de computer. Apăsă câteva butoane. Pe ecran apărură mai multe bile mici care se alergară, mâncându-se una pe alta.

— Bum! exclamă Zaphod. Fiiiuuuu! Poc poc poc!

— Salutare, rosti computerul după un minut de exclamaţii. Ai marcat trei puncte. Cel mai bun scor anterior a fost de şapte milioane cinci sute nouăzeci şi şapte de mii, două sute şi…

— Bine, bine, replică Zaphod şi închise ecranul.

Luă iarăşi loc. Jonglă acum cu un creion. Şi acesta începu treptat să îşi piardă atractivitatea.

— Bine, bine, rosti Zaphod şi introduse scorul înregistrat de el şi pe cel anterior în memoria computerului.

Nava lui efectuă un salt prin univers.

29

— Spuneţi-ne, aveţi idee despre ceva care se cheamă Echilibrul Naturii? întrebă krikkitianul cu faţă smeadă şi palidă care ieşise în faţa rândului şi stătea nesigur în cercul de lumini aruncate de torţe, ţinându-şi arma ca şi cum i-ar fi ţinut-o altcuiva care plecase undeva, dar avea să se întoarcă într-un minut.

Captivii nu răspunseră sau cel puţin nu reuşiră să emită altceva în afara unor gemete şi mormăieli confuze. Lumina torţelor continua să danseze pe ei. Sus, pe cer, continua activitatea obscură în Zona de Roboţi.

— E vorba despre ceva auzit de noi, probabil fără importanţă, continuă nesigur krikkitianul. Păi, atunci, presupun că ar fi mai bine să vă lichidăm pe toţi.

Se uită la arma lui, ca şi cum ar fi încercat să afle acum pe care parte să apese.

— Asta doar dacă nu vreţi să flecărim un pic pe o temă anume, reluă el, ridicându-şi privirea.

Amorţeala uluită urcă încet prin trupurile lui Slartibartfast, Ford şi Arthur. Foarte curând avea să ajungă la creierele lor, ocupate în acel moment doar cu deplasarea maxilarelor în sus şi în jos. Trillian clătina din cap, ca şi cum ar fi vrut să dezlege o enigmă aruncând literele în aer.

— Vedeţi, suntem îngrijoraţi în legătură cu acest plan al distrugerii universale, rosti un alt individ din mulţime.

— Da, adăugă un altul. Şi de echilibrul naturii. Ni se pare că, dacă tot restul universului este distrus, atunci echilibrul naturii va fi cumva deranjat. Suntem destul de preocupaţi de ecologie, înţelegeţi?

Vocea i se stinse, nefericită.

— Şi de sport, rosti altul cu voce tare.

Intervenţia smulse un chiot general de aprobare din partea celorlalţi.

— Da, aprobă primul, şi de sport…

Se uită stingherit la semenii lui şi îşi scărpină obrazul. Părea să se lupte cu o confuzie internă profundă, ca şi cum tot ce voia să spună şi tot ceea ce gândea reprezentau lucruri cu totul diferite, între care nu vedea nicio legătură posibilă.

— Vedeţi, unii dintre noi… îngăimă el, privind în jur pentru confirmare. Ceilalţi scoaseră nişte sunete de încurajare. Unii dintre noi sunt destul de dornici să aibă legături sportive cu restul galaxiei şi, în ciuda faptului că îmi dau seama de forţa argumentului ca sportul să rămână în afara politicii, cred că dacă vrem să avem legături sportive cu restul galaxiei, ceea ce vrem, atunci comitem probabil o greşeală distrugând-o. Şi cu ea şi restul universului… Adică, ideea care pare acum să triumfe…

— Cec… făcu Slartibartfast. Ce…

— Eeee…? rosti Arthur.

— Dr… zise Ford Prefect.

— Bun, rosti Trillian. Să discutăm pe tema asta.

Ieşi în faţă şi îl luă pe bietul şi nedumeritul krikkitian de braţ. Individul părea să aibă douăzeci şi ceva de ani, ceea ce însemna, din cauza distorsiunilor temporale care se petrecuseră în acea zonă, că avusese doar douăzeci de ani când se terminaseră războaiele krikkitiene, cu zece miliarde de ani în urmă.

Trillian îl conduse într-o mică plimbare la lumina torţelor înainte de a mai spune ceva. El merse împleticit după ea. Cercul de lumini deveni ceva mai puţin strălucitor, ca şi cum luminile ar fi cedat în faţa fetei ciudate, tăcute, singura din acest univers întunecat care părea să ştie ce face.

Trillian se întoarse cu faţa spre el şi îi apucă ambele mâini cu blândeţe. Individul întruchipa imaginea nefericirii pline de uimire.

— Spune-mi, rosti ea.

El nu răspunse pe moment, privirea plimbându-i-se de la

un ochi al ei la celălalt.

— Noi… rosti el, noi trebuie să rămânem singuri… cred.

Îşi înălţă fruntea şi apoi îşi lăsă capul în faţă, clătinând din el precum o fiinţă care încearcă să scuture o monedă dintr-o cutie cu bani. Îşi ridică iarăşi privirea.

— Vezi, noi dispunem acum de bomba asta, rosti el. Este doar o bombă mică.

— Ştiu, rosti Trillian.

Individul bolborosi ca şi cum fata ar fi rostit ceva foarte, foarte ciudat despre sfecla de zahăr.

— Zău, este foarte, foarte mică.

— Ştiu, repetă ea.

— Dar se spune, reluă el cu voce stinsă, se spune că poate distruge tot ce există. Şi cred că trebuie s-o facem, înţelegi? Ne va duce chestia asta la singurătate? Habar n-am. Se pare totuşi că e menirea noastră.

— Orice ar însemna asta, izbucni o voce găunoasă din mulţime.

Trillian îl înconjură încet cu braţele pe bietul tânăr krikkitian uluit şi îi puse capul pe umărul ei.

— E-n regulă, zise ea încet, dar suficient de clar ca toată mulţimea să audă. Nu trebuie s-o faceţi.

Îl legănă.

— Nu trebuie s-o faceţi, repetă ea.

Îi dădu drumul şi se îndreptă.

— Vreau să faceţi însă ceva pentru mine, zise Trillian, după care izbucni pe neaşteptate în râs. Vreau… reluă ea râzând din nou, după care îşi duse palma la gură şi deveni serioasă. Vreau să mă duceţi la conducătorul vostru, ceru ea, arătând spre Zonele de Război de pe cer.

Părea cumva să ştie că liderul acelei mulţimi se găsea acolo. Râsul ei păru să elibereze ceva în atmosferă. De undeva din spatele mulţimii, o voce singulară începu să interpreteze un cântec care i-ar fi permis lui Paul McCartney, dacă l-ar fi scris el, să cumpere întreaga lume.

30

Zaphod Beeblebrox se târî plin de curaj de-a lungul unui tunel, ca un tip pe cinste ce era. Părea confuz, dar continuă să se târască încăpăţânat, deoarece avea atât curaj.

Era confuz din pricină că tocmai văzuse ceva, dar nici măcar pe jumătate la fel de confuz precum avea să fie din pricina a ceea ce urma să audă, aşa că acum cel mai bine ar fi să explicăm unde se afla. Era în Zonele de Război ale Roboţilor, la mulţi kilometri deasupra planetei Krikkit. Aici atmosfera era rarefiată şi relativ neprotejată de raze sau de tot ce putea arunca spaţiul cosmic în direcţia lui.

Îşi parcase Inima de Aur printre construcţiile imense care se îngrămădeau pe cer deasupra planetei şi intrase în ceea ce părea să fie cea mai mare şi mai importantă clădire de pe cer, purtând doar o armă Anihilează şi ceva pilule pentru durerile lui de capete.

Se trezise într-un coridor lung, larg şi prost luminat, în care putea să se ascundă până ce avea să-şi dea seama ce urma să facă. Se ascunsese acolo deoarece, din când în când, câte un robot krikkitian trecea pe lângă el şi, cu toate că până atunci izbutise ca prin minune să nu păţească nimic letal din pricina roboţilor, ceea ce i se întâmplase îl duruse suficient de tare, aşa că n-avea niciun chef să tragă prea mult de ceea ce era doar pe jumătate înclinat să numească „şansă”.

La un moment dat, se ascunsese într-o cameră care dădea în coridor şi descoperise că se află într-o încăpere uriaşă şi, din nou, prost luminată.

De fapt, era un muzeu cu un singur exponat – epava unei nave spaţiale. Epava era groaznic de arsă şi de deformată şi acum, că se pusese la curent cu o parte din istoria galactică pe care o ratase în urma tentativelor eşuate de a face sex cu fata din cibercubul alăturat la şcoală, putea

ghici în mod inteligent că era vorba despre epava navei spaţiale care căzuse prin Norul de Praf cu miliarde de ani în urmă şi generase toată povestea cu dezastrele ulterioare.

Şi din acest punct începuse confuzia: ceva nu era deloc în regulă cu acea epavă. Era distrusă cu adevărat. Era arsă cu adevărat, dar o scurtă inspecţie cu o privire de specialist dovedi că nu era o navă spaţială autentică. Era mai degrabă modelul la scară reală – o schiţă multidimensională. Cu alte cuvinte, era un lucru extrem de util în caz că te hotărai brusc să-ţi construieşti singur o navă spaţială şi nu ştiai cum s-o faci. Însă nu era un lucru care să zboare undeva prin forţe proprii.

Zaphod continua să fie nedumerit în această privinţă – de fapt, abia începuse să fie nedumerit – când deveni conştient că o uşă se deschisese în altă parte a încăperii şi pe ea pătrunsese o altă pereche de roboţi krikkitieni, care aveau un aer destul de sumbru. N-avea niciun chef să dea piept cu ei, aşa că, hotărând că discreţia era cea mai bună acţiune la îndemână, aşa cum laşitatea era cea mai bună armă a discreţiei, se ascunse repede într-un dulap de vase.

Dulapul se dovedi a fi de fapt partea de sus a unui puţ care ducea printr-o gură de inspectare către un tunel de ventilaţie larg. Zaphod se lăsă în tunel şi începu să se târască de-a lungul lui, moment în care îl descoperim şi noi.

Nu-i plăcea deloc. Era rece, întunecat şi profund inconfortabil. În plus, îl înspăimânta. Cu prima ocazie – ceea ce însemna un alt puţ la o sută de metri depărtare – ieşi din tunel.

De această dată ieşi într-o cameră mai mică, aparent un centru informatic. Ajunse într-un spaţiu îngust şi întunecat dintre un panou mare de computere şi perete.

Află repede că nu era singur în cameră şi vru să plece, dar începu să asculte cu interes ce spuneau ceilalţi ocupanţi ai încăperii.

— Sunt roboţii, domnule, zise o voce. Ceva nu e în regulă

cu ei.

— Mai exact, ce anume?

Vorbeau doi Comandanţi de Război krikkitieni. Toţi Comandanţii de Război locuiau în cer, în Zonele de Război ale Roboţilor, şi îşi dobândiseră în mare parte imunitatea faţă de îndoielile şi nesiguranţele care îi afectau pe semenii lor aflaţi pe suprafaţa planetei.

— Ei bine, domnule, cred că nu mai sunt conectaţi la efortul de război şi că vom detona bomba supernovică. În foarte scurtul timp de când am fost eliberaţi din plic…

— Vino la subiect.

— Roboţilor nu le place, domnule.

— Ce anume?

— Războiul, domnule. Se pare că îi demoralizează. Cu siguranţă par îngrijoraţi în legătură cu soarta lumii sau, mai degrabă, ar trebui să spun a universului.

— Păi, asta e bine, doar trebuie să ne ajute să-l distrugem.

— Da, dar găsesc că e greu să facă asta, domnule. Sunt afectaţi de un anume grad de demotivare. Le vine foarte greu să-şi îndeplinească treaba. Le lipseşte dorinţa de a striga.

— Ce vrei să spui?

— Păi, cred că sunt foarte deprimaţi de ceva, domnule.

— Ce Krikkitul meu spui tu acolo?

— Păi, în cele câteva răfuieli pe care le-au avut recent, se pare că au intrat în bătălie, au ridicat armele să tragă şi dintr-odată şi-au zis că acum n-are niciun sens să se mai preocupe de asta. S-au întrebat despre ce e vorba, din punct de vedere cosmic. Şi se pare că au cam obosit şi sunt cam sumbri.

— Şi atunci, cu ce se ocupă?

— Ăă, cel mai mult cu ecuaţii cvadratice. Unele al naibii de grele, după toate socotelile. După care se îmbufnează.

— Se îmbufnează?

— Da, domnule.
— Cine a mai auzit de un robot îmbufnat?
— Nu ştiu, domnule.
— Ce a fost zgomotul ăla?
Era zgomotul scos de Zaphod care pleca din cameră cu capul învârtindu-i-se.

31

Un robot şedea într-un puţ adânc şi întunecat. Era tăcut în bezna lui metalică de ceva vreme. Era rece şi umed, dar fiind un robot n-ar fi trebuit să observe astfel de lucruri. Însă el, cu un suprem efort de voinţă, reuşi să le observe.

Creierul lui fusese legat de miezul central de informaţii al Computerului de Război krikkitian. Nu-i plăcea experienţa, după cum nu-i plăcea nici miezului central de informaţii al Computerului de Război krikkitian.

Roboţii krikkitieni care salvaseră această creatură patetică de metal din mlaştinile de pe Squomshellous Zeta o făcuseră deoarece îi recunoscuseră aproape instantaneu inteligenţa uriaşă şi utilitatea pe care aceasta o avea pentru ei. Nu recunoscuseră şi tulburările serioase de personalitate ale robotului, pe care răceala, întunericul, umiditatea şi singurătatea nu aveau cum să le atenueze.

Robotul nu era fericit cu misiunea lui. Dincolo de orice altceva, simpla coordonare a strategiei militare a unei întregi planete utiliza doar o mică parte a formidabilei lui minţi, iar restul ei devenise extrem de plictisit. După ce rezolvase de trei ori toate problemele majore de natură matematică, fizică, chimică, biologică, sociologică, filosofică, etimologică, meteorologică şi psihologică din univers, cu excepţia problemelor personale, robotul îşi

dorea cu disperare să facă altceva, aşa că se apucase să compună cântecele melancolice fără nicio melodie. Ultimul era un cântecel de leagăn:

Acum lumea s-a dus în pat, mormăi Marvin,
Bezna nu mă va face lat,
Pot vedea în stil plat,
Ce mult urăsc noaptea.

Se opri ca să-şi adune forţa emoţională şi artistică pentru a compune următoarea strofă:

Acum mă întind să dorm puţin,
Oi electrice încerc să aţin,
Vise dulci şi dorinţe să le menţin,
Ce mult urăsc noaptea.

— Marvin! şuieră o voce.

Capul robotului ţâşni în sus, aproape distrugând complicata reţea de electrozi care îl conectau la Computerul de Război krikkitian.

Se deschisese un chepeng de inspecţie şi un cap neobişnuit se zgâi prin acel spaţiu, în timp ce al doilea cap privea extrem de nervos în jur.

— Oh, tu eşti, mormăi robotul. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Hei, puştiule, rosti Zaphod cu uimire. Tu cântai adineauri?

— Da, confirmă Marvin cu amărăciune, într-o formă specială de dezintegrare în acest moment.

Zaphod îşi vârî capul prin chepeng şi privi în jur.

— Eşti singur?

— Da, răspunse Marvin. Şed aici cu mare greutate, având drept tovarăşi doar mizeria şi durerea. Şi, bineînţeles, vasta mea inteligenţă. Şi o amărăciune infinită. Şi…

— Mda, făcu Zaphod. Hei, care e legătura ta cu toate astea?

— Asta, replică Marvin, arătând cu braţul mai puţin distrus către electrozii care îl legau de computerul krikkitian.

— Atunci, bănuiesc că tu mi-ai salvat viaţa, rosti Zaphod cu o uşoară stinghereală. De două ori chiar.

— De trei ori, preciză Marvin.

Capul lui Zaphod se roti în jur (celălalt cap privea şoimeşte într-o direcţie cu totul greşită) la timp ca să-l vadă pe robotul ucigaş din spatele lui cum începe să fumege. Robotul se împletici înapoi şi se lovi de un perete. Alunecă de-a lungul lui. Căzu în lateral, îşi dădu capul pe spate şi începu să ofteze neconsolat.

Zaphod îşi întoarse privirea spre Marvin.

— Trebuie să ai o părere groaznică despre viaţă, zise el.

— Nici măcar să nu întrebi!

— Nu o voi face, promise Zaphod, şi se ţinu de promisiune. Hei, ascultă, faci o treabă extraordinară!

— Ceea ce presupun că înseamnă că n-ai de gând să mă eliberezi sau ceva de genul ăsta, ripostă Marvin, folosind pentru un astfel de raţionament logic doar a zecea suta mia milioana miliarda cvadriliarda grilioana parte a puterilor sale mentale.

— Ştii bine că mi-ar plăcea să o fac, puştiule.

— Dar n-o vei face.

— Nu.

— Înţeleg.

— Munceşti bine.

— Da, răspunse Marvin. De ce să mă opresc tocmai acum, când urăsc teribil ceea ce fac?

— Trebuie să plec în căutarea lui Trillian şi a celorlalţi. Hei, ai vreo idee unde sunt? Adică, am o singură planetă de unde pot alege. S-ar putea să dureze o vreme.

— Sunt foarte aproape, zise Marvin, supus. Îi poţi urmări

de aici dacă vrei.

— Mai bine mă duc să îi iau. Ăă, poate că au nevoie de ceva ajutor, nu?

— Poate că ar fi mai bine dacă i-ai urmări de aici, replică Marvin cu neaşteptată autoritate în glasul lui lugubru. Fata aia este una dintre formele de viaţă cele mai lipsite de inteligenţă pe care am avut neplăcerea să nu le pot evita.

Zaphod avu nevoie de o clipă sau două ca să se orienteze prin tot acest labirint de impresii negative şi ieşi din labirint surprins.

— Trillian? făcu el. E doar o copilă. Mda, e drăguţă, dar e şi temperamentală. Ştii şi tu cum e cu femeile. Sau poate că nu. Presupun că nu. Dacă ştii, nu vreau să aflu. Conectează-ne.

— …complet manipulată.

— Ce? se miră Zaphod.

Vorbea Trillian. Zaphod se răsuci pe călcâie.

Peretele lângă care ofta robotul krikkitian se luminase dezvăluind o scenă ce se petrecea într-o altă parte necunoscută a Zonelor de Război ale Roboţilor krikkitieni. Părea a fi un soi de sală de consiliu – Zaphod nu-şi dădea prea bine seama din pricina robotului prăbuşit în faţa ecranului.

Încercă să-l mute de acolo, dar era prea îngreunat de durere şi, în plus, încercă să îl muşte, aşa că privi cât putu mai bine pe lângă robot.

— Gândiţi-vă la asta, rosti vocea lui Trillian. Istoria voastră este doar o serie de evenimente înfiorător de improbabile. Iar eu recunosc un eveniment improbabil când îl văd. Izolarea voastră completă de restul galaxiei a fost de la început înspăimântătoare. Chiar la marginea ei, cu un Nor de Praf în jurul vostru. Este o înscenare. Evident.

Zaphod era nebun de frustrare că nu putea vedea ecranul. Capul robotului îi bloca vederea spre indivizii cu care discuta Trillian. Bâta lui multifuncţională bloca

fundalul, iar cotul braţului pe care robotul şi-l apăsase în mod tragic peste sprânceană o bloca pe Trillian însăşi.

— Apoi, este nava asta spaţială care s-a prăbuşit pe planeta voastră, continuă Trillian. Asta este ceea ce probabil s-a petrecut, nu? Aveţi idee cât de mici sunt şansele ca o navă care pluteşte în derivă să intersecteze din întâmplare orbita unei planete?

— Hei, exclamă Zaphod. Habar n-are ce vorbeşte acolo. Am văzut nava aia. Este o făcătură. Nicio scofală.

— Credeam eu că s-ar putea să fie aşa, rosti Marvin din închisoarea lui, în spatele lui Zaphod.

— Oh, da, replică acesta. Ţie ţi-e uşor să spui asta. Tocmai ce te-am informat eu. Oricum, nu văd ce are asta de-a face.

— Şi mai ales care sunt şansele ca ea să intersecteze orbita unei planete din galaxie sau din întregul univers, rosti Trillian. Aţi fi surprinşi să aflaţi. Ştiţi care sunt? Nu ştiu nici eu, atât sunt de mici. Vă spun din nou că e o înscenare. Nu m-ar surprinde dacă acea navă spaţială ar fi de fapt o făcătură.

Zaphod reuşi să mute bâta robotului. În spatele ei pe ecran se vedeau figurile lui Ford, Arthur şi Slartibartfast, care păreau uluiţi şi şocaţi de întregul eveniment.

— Hei, priveşte, exclamă Zaphod cu emoţie. Tipii se descurcă nemaipomenit. Ra, ra, ra! Pe ei, prieteni.

— Şi cum rămâne cu toată tehnologia asta pe care aţi reuşit să o construiţi peste noapte? reluă Trillian. Celor mai multe popoare le-ar trebui mii de ani să ajungă la aşa ceva. Cineva v-a alimentat cu tot ce trebuia să ştiţi; cineva vă menţinea în priză.

— Ştiu, ştiu, adăugă ea ca răspuns la o întrerupere nevăzută. Ştiu că nu v-aţi dat seama ce se petrece. Tocmai asta e şi ideea mea. Nu v-aţi dat seama niciodată de nimic. Cum ar fi această Bombă Supernovică.

— De unde ai aflat despre ea? se interesă o voce

nevăzută.

— Pur şi simplu ştiu, răspunse Trillian. Vă aşteptaţi să cred că sunteţi suficient de geniali ca să inventaţi ceva atât de strălucit şi în acelaşi timp destul de idioţi ca să nu vă daţi seama că v-ar distruge şi pe voi? Aşa ceva nu ar însemna o idioţenie simplă, ci o dovadă spectaculoasă de obtuzitate.

— Hei, ce e chestia asta cu bomba? îl întrebă, alarmat, Zaphod pe Marvin.

— Bomba supernovică? se miră Marvin. Este o bombă foarte, foarte mică.

— Da?

— Ar distruge universul în întregime. O idee bună, după mine. Şi totuşi nu vor reuşi s-o detoneze.

— De ce nu, dacă e atât de nemaipomenită?

— Chiar este nemaipomenită, zise Marvin. Dar ei nu sunt. Au ajuns până la proiectarea ei înainte de a fi închişi în plic. Şi-au petrecut ultimii cinci ani construind-o. Cred că au realizat-o bine, dar nu e aşa. Sunt la fel de tâmpiţi ca oricare altă formă de viaţă organică, îi urăsc.

Trillian continua să vorbească. Zaphod încercă să ia robotul de acolo trăgându-l de picior, dar acesta lovi şi mârâi, apoi se ghemui într-o nouă izbucnire de oftaturi. După care se prăbuşi brusc şi continuă să-şi exprime sentimentele pe podea, departe de oricine.

Trillian stătea singură în mijlocul camerei, obosită, dar cu ochii aruncând flăcări.

În faţa ei şedeau înşiraţi, după grad, Stăpânii cu chipuri palide şi zbârcite de pe Krikkit, nemişcaţi în spatele biroului lor de control, uitându-se la fată cu frică neajutorată şi ură.

În faţa lor, la mijlocul distanţei dintre biroul de control şi centrul încăperii, unde Trillian stătea ca şi cum ar fi fost judecată, se găsea un stâlp alb şi subţire, înalt de un metru şi ceva. Pe vârful stâlpului se odihnea un mic glob alb, cu diametrul de circa şase-şapte centimetri.

Lângă stâlp stătea un robot krikkitian, înarmat cu bâta sa multifuncţională.

— De fapt, explica Trillian, sunteţi atât de tâmpiţi şi idioţi (fata asuda. Zaphod îşi zise că aşa ceva reprezenta un gest complet neatrăgător din partea ei, într-un asemenea moment), încât mă îndoiesc, ba chiar mă îndoiesc foarte mult, că aţi fost capabili să construiţi bomba ca lumea fără niciun fel de ajutor de la Hactar în ultimii cinci ani.

— Cine mai e şi tipul ăsta, Hactar? întrebă Zaphod, îndreptându-şi umerii.

Zaphod nu auzi eventuala replică a lui Marvin. Întreaga lui atenţie era concentrată asupra ecranului. Unul dintre Stăpânii de pe Krikkit făcu un gest cu mâna spre robotul krikkitian. Robotul îşi ridică bâta.

— Nu pot face nimic, rosti Marvin. Este pe un circuit independent de celelalte.

— Aşteptaţi, zise Trillian.

Stăpânul făcu un mic gest. Robotul se opri. Trillian păru brusc să aibă îndoieli în privinţa propriei judecăţi.

— Cum de ştii toate astea? îl întrebă Zaphod pe Marvin.

— Înregistrări de computer, răspunse acesta. Am acces la ele.

— Sunteţi foarte diferiţi de semenii voştri de la sol, rosti Trillian în direcţia Stăpânilor. V-aţi trăit toată viaţa aici sus, neprotejaţi de atmosferă. Aţi fost foarte vulnerabili. Restul rasei voastre este extrem de înfricoşat, să ştiţi. Nu vor să faceţi asta. Aţi pierdut contactul cu realitatea. Ce-ar fi să mai verificaţi ce se întâmplă?

Stăpânul krikkitian devenea tot mai iritat. Făcu un gest în direcţia robotului, în sens complet invers gestului anterior.

Robotul îşi clătină bâta. Aceasta lovi micul glob alb. Micul glob alb era bomba supernovică. Era una foarte, foarte mică, proiectată să provoace sfârşitul întregului univers.

Bomba supernovică zbură prin aer. Lovi peretele din spate al sălii de consiliu şi îl avarie foarte serios.

— Cum se face că ea ştie toate astea? întrebă Zaphod.

Marvin păstră o tăcere îmbufnată.

— Probabil că joacă la cacealma, zise Zaphod. Biata copilă, n-ar fi trebuit s-o las niciodată singură.

32

— Hactar! strigă Trillian. Ce ai de gând?

Nu primi nicio replică din întunericul înconjurător. Trillian aşteptă nervoasă. Era convinsă că nu se putea înşela. Se zgâi în bezna din care aştepta un soi de răspuns. Dintr-acolo nu venea însă decât o tăcere îngheţată.

— Hactar? strigă ea din nou. Aş vrea să-l cunoşti pe prietenul meu, Arthur Dent. Am vrut să plec cu un Zeu al Tunetului, dar el nu m-a lăsat şi apreciez asta. M-a făcut să-mi dau seama care sunt sentimentele mele adevărate. Din nefericire, Zaphod e prea înfricoşat de toate astea, aşa că l-am adus în locul lui pe Arthur. Nu prea ştiu de ce îţi povestesc toate astea. Alo? strigă ea din nou. Hactar?

Atunci se auzi. Era subţire şi tremurată, ca o voce purtată de vânt de la mare distanţă, abia auzită. Semăna mai degrabă cu un vis despre o voce.

— Nu vreţi să ieşiţi amândoi? rosti această voce. Vă promit că veţi fi în siguranţă.

Se uitară unul la altul, apoi ieşiră de-a lungul dârei de lumină care se ivea din chepengul deschis al Inimii de Aur, în întunericul granulat al Norului de Praf.

Arthur încercă să o ţină de mână ca s-o echilibreze şi s-o asigure, dar ea nu îl lăsă. Aşa că se ţinu de geanta lui de voiaj, cu cutia de ulei de măsline, cu prosopul, cu vederile boţite din Santorini şi cu toate celelalte chestii. În loc de Trillian, echilibră şi asigură geanta.

Stăteau pe şi în nimic. Un nimic noroios şi prăfos. Fiecare grăunte de praf din computerul pulverizat licărea vag în vreme ce se rotea şi se răsucea încet, prinzând lumina soarelui în întuneric. Fiecare particulă a computerului, fiecare firişor de praf reţinea în sine, vag şi slab, tiparul întregului. Reducând computerul la o mare de particule de praf, Blindatticăloşii Silastici de pe Striterax reuşiseră doar să avarieze computerul, dar nu să-l distrugă. Un câmp slab şi neuniform menţinea particulele într-o relaţie slabă una cu cealaltă.

Arthur şi Trillian stăteau sau mai degrabă pluteau în mijlocul acestei entităţi bizare. Nu puteau respira nimic, dar pe moment asta nu părea să conteze. Hactar îşi ţinuse promisiunea. Erau în siguranţă. Deocamdată.

— Din punctul de vedere al ospitalităţii, nu am nimic să vă ofer, rosti vag Hactar, în afara unor trucuri luminoase. Este posibil să te simţi confortabil şi cu nişte trucuri luminoase, dacă doar de asta dispui.

Vocea i se pierdu, iar în praful întunecat se ivi forma ceţoasă a unei canapele acoperite cu catifea.

Arthur abia putea suporta faptul că era aceeaşi canapea care îi apăruse în faţa ochilor pe câmpiile Pământului preistoric. Voia să urle şi să tremure de mânie că universul continua să-i joace astfel de feste înnebunitor de uluitoare. Lăsă sentimentul să i se ostoiască, apoi se aşeză pe canapea – cu atenţie. Trillian se aşeză şi ea.

Era adevărată.

Dacă nu era adevărată, cel puţin îi suporta pe amândoi şi cum asta se presupune că fac canapelele, atunci aceasta era reală, conform oricărui test relevant.

Vocea din vântul solar răsuflă iarăşi spre ei:

— Sper că staţi bine.

Dădură amândoi din cap.

— Şi aş vrea să vă felicit pentru acurateţea deducţiilor.

Arthur evidenţie rapid că el unul nu dedusese prea multe,

că Trillian fusese cea care făcuse totul. Îi ceruse să vină cu el pur şi simplu pentru că el era interesat de viaţă, univers şi tot restul.

— Mă interesează şi pe mine aşa ceva, icni Hactar.

— Păi, ar trebui să discutăm cândva pe tema asta, zise Arthur. La o ceaşcă de ceai.

În faţa lor se materializară treptat o mică masă de lemn pe care se odihneau un ceainic de argint, o cană de lapte din porţelan, o zaharniţă şi două ceşti tot din porţelan pe două farfurioare.

Arthur întinse mâna, dar totul nu era decât un truc al luminii. Se lăsă înapoi pe spătarul canapelei, o iluzie pe care trupul lui era pregătit să o accepte drept confortabilă.

— De ce simţi că trebuie să distrugi universul? întrebă Trillian.

Găsea un pic cam greu să nu vorbească cu nimeni şi să nu aibă nimic asupra căruia să-şi concentreze privirea. Hactar observă asta în mod clar. Scoase un chicotit fantomatic.

— Dacă o să fie o astfel de şedinţă, zise el, atunci am putea avea decorul potrivit.

Acum în faţa lor se materializă ceva nou. Era imaginea ceţoasă a unui divan – un divan de psihiatru. Pielea în care era îmbrăcat lucea şi era somptuoasă, dar şi aici era vorba despre un truc luminos.

Ca să completeze decorul, în jurul lor apăru iluzia ceţoasă a unor pereţi lambrisaţi. Apoi, pe divan se formă chiar imaginea lui Hactar, o imagine fioroasă pentru ochi.

Divanul părea de o lungime normală pentru cabinetul unui psihiatru – era lung de circa doi metri. Computerul avea o mărime normală pentru un computer satelit negru, născut în spaţiu – era lat de circa o mie cinci sute de kilometri.

Iluzia că al doilea stătea pe primul era cea care oferea acea imagine fioroasă pentru ochi.

— Bine, rosti Trillian cu fermitate.

Se ridică de pe canapea. Avea senzaţia că i se cerea să se simtă prea confortabil şi să accepte prea multe iluzii.

— Foarte bine, reluă ea. Poţi construi şi lucruri reale? Adică obiecte solide?

Urmă din nou o pauză înainte de răspuns, ca şi cum mintea pulverizată a lui Hactar trebuia să-şi adune gândurile de la milioanele de kilometri distanţă, unde erau împrăştiate.

— Ah, oftă el. Te gândeşti la nava spaţială.

Gândurile păreau să plutească pe lângă şi prin ei, precum undele prin eter.

— Da, confirmă el. Pot. Dar este nevoie de efort şi timp. Tot ce pot face în starea mea… de particule, înţelegi, este să încurajez şi să sugerez. Să încurajez şi să sugerez. Şi să sugerez…

Imaginea lui Hactar pe divan păru să tremure şi să se agite uşor, ca şi cum i-ar fi fost greu să reziste pe poziţie. Apoi prinse noi puteri.

— Pot încuraja şi sugera bucăţilor minuscule de deşeuri spaţiale – fragmente de meteoriţi, câteva molecule ici, câţiva atomi de hidrogen colo – să se unească. Îi încurajez să se unească. Îi pot aduce şi într-o formă anume, dar e nevoie de eoni de timp pentru asta.

— Aşadar, tu ai construit modelul epavei de navă spaţială? întrebă iarăşi Trillian.

— Aă… da, murmură Hactar. Am confecţionat… câteva lucruri. Le pot deplasa dintr-un loc în altul. Am confecţionat nava spaţială. Mi s-a părut cel mai bun lucru de făcut.

Ceva îl determină atunci pe Arthur să apuce geanta de voiaj de unde o lăsase, pe canapea şi să o strângă bine.

Ceaţa anticului creier electronic al lui Hactar se învârtea în jurul lor, ca şi cum prin ea treceau tot felul de visuri neplăcute.

— M-am căit, înţelegeţi? murmură el. M-am căit că mi-am

sabotat propriul proiect pentru Blindatticăloşii Silastici. Nu era de datoria mea să iau asemenea decizii. Am fost creat să îndeplinesc o funcţie şi am eşuat. Mi-am negat propria existenţă.

Hactar oftă. Aşteptară în tăcere ca el să-şi continue povestea.

— Aveai dreptate, reluă el. Am avut deliberat grijă de această planetă astfel ca locuitorii ei să atingă acelaşi nivel de raţiune ca Blindatticăloşii Silastici şi să-mi ceară proiectul bombei pe care am eşuat să o fac de prima dată. M-am înfăşurat în jurul planetei şi i-am ţinut de cald. Sub influenţa evenimentelor am fost capabil de inginerii şi am putut genera influenţe în urma cărora au învăţat să urască precum maniacii. A trebuit să-i fac să locuiască în cer. La sol, influenţa mea era prea slabă. Bineînţeles că fără mine, pe când erau închişi în plicul Înce-Timp, răspunsurile lor au devenit foarte confuze şi au fost incapabili să se descurce. Mda, în fine, adăugă el, am încercat doar să-mi îndeplinesc funcţia.

Foarte, foarte încet şi treptat, imaginile din nor începură să se estompeze şi uşor, uşor, să se topească. Apoi, brusc, estomparea încetă.

— A mai fost, bineînţeles, şi chestiunea răzbunării, zise Hactar cu o forţă nouă în voce. Amintiţi-vă că am fost pulverizat şi apoi lăsat în stare de invaliditate şi de semiimpotenţă timp de miliarde de ani. Sincer vă spun că aş vrea să distrug universul. Şi voi aţi simţi la fel, credeţi-mă.

Făcu din nou o pauză, în vreme ce vârtejuri scuturau Norul de Praf.

— Însă, în primul rând, am încercat să-mi îndeplinesc funcţia, reveni el cu tonul de înţelepciune dinainte. Ah, în fine.

— Te îngrijorează faptul că ai eşuat? întrebă Trillian.

— Am eşuat? şopti Hactar.

Imaginea computerului de pe divanul de psihiatru începu iarăşi să se estompeze.

— Ah, în fine, în fine, intonă vocea tot mai depărtată. Nu, eşecul nu mă mai deranjează acum.

— Ştii ce trebuie să facem? zise Trillian cu o voce rece, de afacerist versat.

— Da, răspunse Hactar. Mă veţi dispersa. Îmi veţi distruge conştiinţa. Sunteţi invitaţii mei – după atâţia eoni de timp, nu-mi doresc decât veşnicia uitării. Dacă nu mi-am îndeplinit deja funcţia, acum e prea târziu. Vă mulţumesc şi noapte bună.

Canapeaua dispăru. Masa de ceai dispăru. Divanul şi computerul dispărură. Pereţii dispărură. Arthur şi Trillian îşi croiră drum înapoi, în Inima de Aur.

— Ei bine, şi cu asta se pare că basta, rosti Arthur.

Flăcările dansară tot mai sus în faţa lui, apoi se estompară. Câteva ultime limbi portocalii zvâcniră şi dispărură, lăsându-l pe Arthur cu un morman mic de Cenuşă, acolo unde cu câteva minute înainte fusese Stâlpul de Lemn al Naturii şi Spiritualităţii.

Adună grămăjoara de pe Grătarul cu raze gamma al *Inimii de Aur,* o puse într-o pungă de hârtie şi se duse pe punte.

— Cred că ar trebui să ducem Cenuşa înapoi, zise el. Simt asta cu putere.

Se certase deja cu Slartibartfast pe această temă şi, în cele din urmă, bătrânul se iritase şi plecase. Se întorsese pe propria navă, *Bistromath,* avusese o dispută furioasă cu chelnerul şi dispăruse cu o idee complet subiectivă despre ceea ce era spaţiul.

Cearta se iscase deoarece ideea lui Arthur de a returna Cenuşa pe Lord's Cricket Ground exact în acelaşi moment în care o luaseră de acolo ar fi însemnat călătoria înapoi în timp cu o zi sau cam aşa ceva, iar un astfel de gest gratuit

şi iresponsabil făcea parte exact din categoria de acţiuni pe care Campania pentru un Timp Real încerca să le oprească.

— Da, argumentase Arthur, dar încearcă să explici asta şi celor de la MCC.

După care nu mai voise să audă nimic pe această temă.

— Cred… rosti el apoi, după care se opri.

Motivul pentru care începuse să rostească din nou ideea era acela că nimeni nu îl ascultase prima dată, iar motivul pentru care se oprise era acela că părea suficient de limpede că nimeni nu avea de gând să îl asculte nici de această dată.

Ford, Zaphod şi Trillian urmăreau ecranul navei cu hotărâre. Hactar se dispersa sub presiunea unui câmp de vibraţii provocat de *Inima de Aur.*

— Ce a spus? întrebă Ford.

— Cred că l-am auzit spunând: „Ce a fost a fost… mi-am îndeplinit funcţia…”, rosti Trillian cu o voce nedumerită.

— Cred că ar trebui să ducem asta înapoi, interveni Arthur, ridicând punga cu Cenuşă. Simt asta cu putere.

33

Soarele strălucea calm peste o scenă de haos complet.

Fumul se învârtoşea peste iarba arsă dinainte de furtul Cenuşii de către roboţii krikkitieni. Oamenii alergau loviţi de panică prin fum, ciocnindu-se unii de alţii, împiedicându-se de tărgi şi sfârşind prin a fi arestaţi.

Un poliţist încerca să-l aresteze pe Wowbagger cel Prelungit la Infinit pentru comportament insultător, dar nu-l putu împiedica pe extraterestrul înalt şi cenuşiu-verzui să se întoarcă pe nava sa şi să decoleze cu aroganţă, prin asta provocând intensificarea panicii şi a haosului.

În mijlocul tuturor acestor evenimente, pentru a doua oară în acea după-amiază, siluetele lui Arthur Dent şi Ford Prefect se materializară brusc; se teleportaseră de pe Inima de Aur, care acum stătea parcată pe orbită în jurul planetei.

— Vă pot explica, strigă Arthur. Am Cenuşa! Este în punga asta.

— Nu cred că le-ai captat atenţia, rosti Ford.

— Am ajutat, de asemenea, la salvarea universului, adăugă Arthur adresându-se oricui era dispus să asculte, adică nimănui.

— Asta ar fi trebuit să oprească mulţimea în loc, îi zise Arthur lui Ford.

— N-a fost să fie, comentă acesta.

Arthur opri un poliţist care trecea pe lângă el.

— Scuzaţi-mă! Am aici Cenuşa. A fost furată cu câteva clipe în urmă de roboţii ăia albi. Am totul în punga asta. A făcut parte din Cheia plicului Înce-Timp, înţelegeţi şi, în fine, oricine poate deduce restul. Ideea este că o am aici şi ce trebuie să fac cu ea?

Poliţistul îi spuse ce să facă, dar Arthur presupuse că acesta rostise vorbele doar la modul metaforic. Se învârtea de colo-colo fără niciun ţel, neconsolat.

— Nimeni nu e interesat?

Un om trecu în grabă pe lângă el şi îl lovi în cot. Arthur scăpă punga pe jos şi conţinutul acesteia se vărsă peste tot. Arthur se holbă la dezastru cu gura făcută pungă. Ford îl privi.

— Acum vrei să pleci? întrebă el.

Arthur scoase un oftat din rărunchi. Privi în jur planeta Pământ, de acum convins că o făcea pentru ultima dată.

— Bine, acceptă el.

În acel moment, prin fumul care se limpezea, zări una dintre porţi, care continua să stea în picioare, în ciuda tuturor celor care se petreceau în jur.

— Stai o clipă, îi spuse el lui Ford. Când eram băieţel…

— Nu-mi poţi povesti mai târziu?

— Nutream o pasiune pentru crichet, să ştii, dar nu eram prea bun la el.

— Sau deloc, dacă îţi convine aşa.

— Şi am visat mereu, mai degrabă într-un mod stupid, că într-o zi voi înscrie pe Lord's.

Privi în jurul lui, la mulţimea lovită de panică. Nimănui n-avea să-i pese foarte mult.

— Bine, oftă Ford. Treci peste asta. Eu voi fi acolo, ocupându-mă cu plictiseala.

Se duse şi se aşeză pe un petic de iarbă fumegândă. Arthur îşi aminti că la prima lor vizită acolo, în acea după-amiază, mingea de crichet chiar aterizase în geanta lui, aşa că se uită în geantă. Deja descoperise mingea în ea înainte de a-şi aminti că nu era aceeaşi geantă pe care o avusese înainte. Lăsă geanta jos. Avea să facă acest lucru cum se cuvine.

Plimbă mica minge dură şi roşie dintr-o mână în alta, simţindu-i greutatea. Cu un sentiment minunat de uşurare şi lipsă de griji, plecă de lângă poartă. Decise să adopte un pas mediu spre rapid şi se îndepărtă o distanţă bunicică.

Privi în sus, spre cer. Păsările se învârteau în cercuri şi câţiva nori albi se plimbau leneşi. Aerul era încărcat de zgomotul sirenelor de poliţie şi de ambulanţă, de ţipetele şi de urletele oamenilor, dar el se simţea curios de fericit şi de neatins. Urma să înscrie un punct pe Lord's.

Se întoarse şi bătu uşor în teren de câteva ori cu papucii lui de dormitor. Îşi îndreptă umerii, aruncă mingea în sus şi o prinse din nou.

Începu să alerge. Pe măsură ce alerga, văzu că în dreptul porţii era un om cu bâtă. „Oh, Doamne”, îşi zise el, „asta ar trebui să adauge nişte…”

Apoi, pe măsură ce fuga îl aducea mai aproape de ţintă, văzu mai limpede. Omul cu bâta stând pregătit în poartă nu aparţinea echipei de crichet a Angliei. Nu aparţinea nici

echipei de crichet a Australiei. Aparţinea echipei de roboţi de pe Krikkit. Era un robot alb, rece, dur şi mortal, care probabil nu se întorsese la nava lui împreună cu ceilalţi.

În acel moment, în mintea lui Arthur Dent se ciocniră mai multe gânduri, însă în ciuda acestui fapt, el păru incapabil să se oprească din alergare. Timpul părea să treacă teribil, teribil de încet, însă el tot nu părea capabil să se oprească.

Mişcându-se ca printr-o masă imensă de sirop, îşi răsuci încet capul ameţit şi îşi privi mâna care ţinea mingea mică şi roşie. Picioarele continuau să se deplaseze încet înainte, de neoprit, în vreme ce el se holba la mingea pe care o strângea cu o mână neajutorată. Mingea emitea o luminiscenţă de o roşeaţă profundă şi licărea intermitent. Iar picioarele lui continuau să înainteze inexorabil.

Se uită iarăşi la robotul krikkitian cum stă nemişcat şi hotărât în faţa lui, cu bâta gata ridicată. Ochii îi ardeau cu o lumină rece, profundă şi fascinantă, iar Arthur nu-şi putea lua privirea de la ei. Părea să se uite la ei ca printr-un tunel – nimic din afara lor nu părea să mai existe.

Iată câteva dintre gândurile care se ciocniră în mintea lui în acel moment:

Se simţea prost ca naiba.

Simţea că ar fi trebuit să asculte cu mai multă atenţie unele lucruri pe care le auzise, fraze care acum i se învârteau prin minte în vreme ce picioarele mergeau înainte, către punctul unde el avea să dea inevitabil drumul mingii în direcţia robotului krikkitian, cel care avea, inevitabil, să o lovească.

Şi-l aminti pe Hactar spunând: „Am eşuat? Eşecul nu mă deranjează.”

Îşi aminti relatarea ultimelor cuvinte ale lui Hactar: „Ce a fost a fost, eu mi-am îndeplinit funcţia.”

Şi-l aminti pe Hactar spunând că reuşise să facă „unele lucruri”, îşi aminti mişcarea bruscă din geanta lui de voiaj, care îl determinase să o strângă cu putere când se afla în

Norul de Praf.

Îşi aminti că mai călătorise înapoi în timp câteva zile, ca să ajungă din nou pe Lord's.

Îşi mai aminti că nu era un marcator foarte bun. Îşi simţi braţul arcuindu-se şi strângând cu putere mingea despre care ştia acum cu precizie că e bomba supernovică pe care o construise Hactar şi i-o plantase lui, bomba care avea să provoace un sfârşit prematur şi abrupt al universului.

Spera şi se ruga să nu existe viaţă după. Apoi îşi dădu seama că aici era o contradicţie, aşa că speră doar să nu existe viaţă după.

S-ar fi simţit foarte, foarte stânjenit să întâlnească pe cineva după.

Spera, spera, spera ca aruncarea lui să fie la fel de proastă precum îşi amintea, deoarece asta părea singura şansă de a evita transformarea acelui moment în neantul universal.

Îşi simţi picioarele zvâcnind, braţul cum i se arcuieşte mai tare, picioarele împiedicându-se de geanta de voiaj pe care o lăsase ca prostul pe pământ în faţa lui, se trezi căzând cu greutate înainte, dar, cu mintea plină de atâtea alte lucruri în acest moment, uită complet să lovească solul, aşa că n-o făcu.

Continuând să ţină ferm mingea în mâna dreaptă, se năpusti în aer, scâncind de surprindere.

Se rostogoli şi se roti prin văzduh, învârtindu-se fără niciun fel de control.

Se arcui spre pământ, contorsionându-se haotic prin aer, în acelaşi timp aruncând bomba fără o ţintă precisă, în depărtare.

Se repezi către robotul uluit din spate. Robotul continua să ţină bâta multifuncţională ridicată, dar rămăsese brusc fără niciun obiect de lovit.

Cu un acces brusc şi nebunesc de forţă, Arthur smulse

bâta din strânsoarea robotului uluit, execută un viraj ameţitor în aer, plonjă înapoi fioros şi, cu o lovitură înfiorătoare, smulse capul robotului de pe umeri.

— Acum ai de gând să vii? întrebă Ford.

EPILOG

Iar la sfârşit plecară din nou la drum.

În acel moment Arthur n-ar mai fi vrut aşa ceva. El spuse că acea Cursă Bistromathică prin care trecuse îi dezvăluise că timpul şi distanţa erau unul şi acelaşi lucru, la fel ca mintea şi universul, ca percepţia şi realitatea, că pe măsură ce călătoreşti mai mult, cu atât stai mai mult în acelaşi loc şi că, punând toate acestea cap la cap, el unul ar fi preferat să stea undeva pentru o vreme şi să-şi pună gândurile în ordine, după care ar fi putut prinde o odihnă pe cinste, ar fi putut zbura puţin şi ar fi putut învăţa să gătească, ceea ce mereu îşi dorise să facă. Cutia cu ulei de măsline grecesc reprezenta acum cea mai preţioasă posesiune a lui, iar el spuse că modul neaşteptat în care aceasta se ivise în viaţa lui îi oferise din nou un anumit simţ al unităţii lucrurilor, ceea ce îl făcea să simtă…

Căscă şi adormi.

De dimineaţă, în vreme ce îl pregăteau să îl ducă pe o planetă liniştită şi idilică unde nu i-ar fi deranjat ca el să continue cu aiurelile lui, prinseră brusc un semnal de ajutor emis de computer şi se abătură ca să cerceteze.

O navă spaţială mică şi aparent intactă din clasa Merida părea să efectueze un dans ciudat în vid. O cercetare sumară cu ajutorul computerului dezvălui faptul că nava n-avea nimic, computerul era în regulă, dar pilotul înnebunise.

— Pe jumătate nebun, pe jumătate nebun, insistă individul în vreme ce era adus, plin de spume, la bord.

Era un ziarist de la *Siderial Daily Mentioner*. Îl sedară şi îl

trimiseră pe Marvin să-i ţină companie până ce avea să-şi vină în fire.

— Transmiteam de la un proces, rosti el într-un târziu. Pe Argabuthon.

Se ridică pe coatele lui subţiri, uitându-se cu ochii holbaţi, ca un sălbatic. Părul alb de pe cap părea să i se unduiască în direcţia cuiva cunoscut din încăperea alăturată.

— Uşurel, uşurel, îl îndemnă Ford.

Trillian îşi lăsă o mână liniştitoare pe umărul lui. Individul se prăbuşi la loc şi se uită fix în tavanul infirmeriei.

— Cazul nu mai contează acum, zise el, dar era un martor… un martor… un individ pe nume Prak. Un individ ciudat şi dificil. În cele din urmă a fost nevoie să i se administreze un drog pentru a-l face să spună adevărul. Un drog al adevărului.

Ochii i se rostogoliră neajutoraţi în orbite.

— I-au administrat prea mult, continuă el în şoaptă. I-au administrat prea mult. Începu să plângă. Cred că roboţii au mânuit braţul chirurgului.

— Roboţii? întrebă brusc Zaphod. Ce roboţi?

— Nişte roboţi albi, care au dat buzna în sala de judecată şi au furat sceptrul judecătorului, Sceptrul Justiţiei de pe Argabuthon, o chestie urâtă din Perspex. Habar n-am de ce l-au vrut. Începu să plângă din nou. Şi mai cred că au acţionat braţul chirurgului…

Clătină cu disperare din cap, neajutorat, trist, cu ochii încărcaţi de durere.

— Iar când procesul a fost reluat, continuă el tot în şoaptă plângăreaţă, l-au întrebat pe Prak o chestie tare nenorocită. I-au cerut să spună Adevărul, întreg Adevărul şi Doar Adevărul. Dar, înţelegeţi?

Se ridică din nou brusc pe coate şi se apucă să ţipe la ei.

— I-au administrat prea mult din drogul ăla!

Se prăbuşi la loc, gemând încetişor.

— Mult prea mult, prea mult, prea mult, prea…

Fiinţele strânse în jurul patului se uitară unele la altele. Li se făcuse părul măciucă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zaphod într-un târziu.

— Oh, a spus adevărul, răspunse individul cu violenţă, şi, din câte ştiu, îl mai spune şi acum. Lucruri ciudate şi oribile… oribile, oribile!

Încercară să-l calmeze, dar individul se luptă să se ridice iarăşi pe coate.

— Lucruri oribile, de neînţeles, ţipă el, lucruri care ar înnebuni orice fiinţă!

Se uită năuc la ei.

— Sau, în cazul meu, ar înnebuni-o pe jumătate. Eu sunt ziarist.

— Vrei să spui că eşti obişnuit să te confrunţi cu adevărul? întrebă Arthur încetişor.

— Nu, răspunse individul cu o încruntătură de nedumerire. Vreau să spun că am găsit o scuză şi am plecat mai devreme de acolo.

Se prăbuşi în comă, din care îşi reveni doar o singură dată şi pentru scurt timp. Cu acea unică ocazie, aflară de la el următoarele:

Când devenise limpede ce se petrecea şi pe măsură ce era tot mai clar că Prak nu putea fi oprit, că el spunea adevărul în forma lui finală şi absolută, Curtea a fost evacuată. Nu numai că a fost evacuată, ci a fost chiar sigilată, cu Prak înăuntru. În jurul încăperii au fost ridicaţi pereţi de oţel şi, pentru mai multă siguranţă, au fost instalate sârmă ghimpată, garduri electrice, mlaştini cu crocodili şi trei armate, astfel ca nimeni să nu îl audă pe Prak vorbind.

— Ce păcat! zise Arthur. Mi-ar plăcea să aud ce are el de spus. Probabil că ştie care este întrebarea pentru Răspunsul Suprem. M-a deranjat mereu că n-am aflat niciodată.

— Gândeşte-te la orice număr, rosti atunci computerul de bord.

Arthur îi spuse computerului numărul de telefon al centrului de relaţii cu clienţii din gara britanică King's Cross, pe temeiul că acesta trebuia să îndeplinească o anumită funcţie, iar această funcţie ar fi putut furniza întrebarea.

Computerul introduse numărul în Cursa de Improbabilitate reconstituită a navei. În cadrul relativităţii, materia îi spune spaţiului cum să se curbeze, iar spaţiul îi spune materiei cum să se mişte.

Inima de Aur comandă spaţiului să se înnoade şi parcă singură cu măiestrie în perimetrul interior al Camerei de Justiţie de pe Argabuthon.

Sala de judecată era un loc auster, o cameră mare şi întunecată, fiind în mod clar proiectată mai degrabă pentru Justiţie decât pentru Plăcere. Nu puteai ţine o petrecere acolo – cel puţin nu una de succes. Decorul îi putea deprima total pe oaspeţi.

Tavanele erau înalte, curbate şi foarte întunecoase. Umbrele pluteau pe acolo cu o imensă hotărâre. Lambriurile pentru pereţi şi bănci şi decoraţiunile stâlpilor masivi fuseseră sculptate din cei mai întunecaţi şi duri copaci din temuta Pădure de pe Arglebard. Masivul Podium negru al Justiţiei, care domina centrul camerei, era o monstruozitate gravitaţională. Dacă vreo rază de soare ar fi reuşit să pătrundă atât de departe în complexul de Justiţie de pe Argabuthon, s-ar fi întors imediat şi ar fi ieşit în goană înapoi.

Arthur şi Trillian intrară primii, în vreme ce Ford şi Zaphod se oferiră plini de curaj să le păzească spatele. La început locul păru complet întunecat şi pustiu. Paşii lor răsunau găunos în încăpere. Totul părea extrem de curios. Toate mijloacele de protecţie şi apărare erau pe poziţie, operaţionale de jur împrejurul clădirii pe exterior şi ei

făcuseră verificări prin scanare înainte. Ca atare, presupuseseră ei, rostirea adevărului trebuia să continue în interior.

Însă acolo nu era nimic. Apoi, pe măsură ce ochii li se obişnuiră cu întunericul, depistară un licăr roşiatic într-un colţ, iar în spatele licărului o umbră vie. Se îndreptară cu o torţă în acea direcţie. Prak stătea întins pe o bancă, fumând o ţigară fără filtru.

— Bună, rosti el, scoţând un norişor de fum.

Vocea îi răsună în cameră. Era un omuleţ cu părul rar. Stătea cu umerii aplecaţi în faţă, iar capul şi genunchii îi tremurau continuu. Trase un fum din ţigară. Se holbară la el.

— Ce se petrece aici? întrebă Trillian.

— Nimic, răspunse omuleţul, dând din umeri.

Arthur îşi înfipse torţa în faţa lui Prak.

— Ne gândeam că tu trebuie să spui Adevărul, întreg Adevărul şi Doar Adevărul, zise el.

— Oh, chestia aia, făcu Prak. Mda. Aşa trebuia. Am terminat. Nu e chiar atât de mult de spus precum îşi imaginează lumea. O parte din el e destul de amuzantă, totuşi.

Explodă brusc în circa trei secunde de râs maniacal, după care se opri din nou. Stătea acolo, bâţâind din cap şi genunchi. Trase din ţigară cu o jumătate de zâmbet ciudat pe chip. Ford şi Zaphod se iviră şi ei din umbră.

— Povesteşte-ne, rosti Ford.

— Oh, acum nu-mi mai amintesc nimic, replică Prak. M-am gândit să scriu ceva pe hârtie, dar în primul rând n-am găsit un creion, iar apoi mi-am zis că n-are niciun sens să mă deranjez.

Urmă o tăcere lungă, în cursul căreia toţi avură impresia că simt cum universul îmbătrâneşte puţin. Prak se uita fix la torţă.

— Nimic, nimic? întrebă Arthur. Nu-ţi aminteşti absolut

nimic?

— Nu. Cu excepţia faptului că amănuntele cele mai interesante erau legate de broaşte. Asta îmi amintesc.

Brusc fu scuturat iarăşi de un hohot de râs şi bătu cu picioarele în podea.

— N-aţi crede niciodată unele lucruri despre broaşte, icni el. Haideţi să ieşim şi să găsim o broască. Măi, dar ştiu că pe ele o să le văd clar într-o altă lumină de acum înainte!

Sări în picioare şi execută un mic dans. Apoi se opri şi trase adânc din ţigară.

— Să găsim o broască la care să pot râde, continuă el simplu. Oricum, voi cine sunteţi?

— Am venit să te găsim, răspunse Trillian, păstrându-şi intenţionat dezamăgirea în voce. Eu mă numesc Trillian.

Prak bâţâi din cap.

— Ford Prefect, se recomandă Ford cu o ridicare din umeri.

Prak bâţâi din cap.

— Iar eu, interveni Zaphod, când i se păru că tăcerea devenise din nou suficient de profundă ca să-i permită efectuarea cu lejeritate a unui asemenea anunţ important, sunt Zaphod Beeblebrox.

Prak bâţâi din cap.

— Şi tipul ăsta cine e? întrebă Prak, bâţâind din umăr către Arthur, care rămăsese tăcut pe moment, pierdut în gânduri dezamăgitoare.

— Eu? se miră Arthur. Oh, numele meu este Arthur Dent.

Prak făcu ochii cât cepele.

— Nu glumeşti? exclamă el. Tu eşti Arthur Dent? Acel Arthur Dent?

Se dădu înapoi împleticindu-se, îşi duse mâinile la burtă şi se ghemui de un nou acces nebunesc de râs.

— Hei, ce chestie să mă întâlnesc cu tine! icni el. Măi, eşti cel mai… hei, tu depăşeşti broaştele!

Urlă şi ţipă de râs. Căzu pe spate pe bancă. Chiui şi strigă

isteric. Ţipă iarăşi de râs, izbi cu picioarele în aer, se bătu cu pumnii în piept. Treptat se potoli, gâfâind. Se uită la ei. Se uită la Arthur. Căzu iarăşi pe spate, urlând de râs. În cele din urmă adormi.

Arthur rămase pe loc, cu buzele tremurându-i într-un tic nervos, în vreme ce ceilalţi îl cărară pe Prak în stare de comă, pe navă.

— Înainte de a-l fi luat pe Prak, zise Arthur, voiam să plec. Încă vreau asta şi cred că ar trebui s-o fac cât mai repede posibil.

Ceilalţi încuviinţară în tăcere, o tăcere uşor deranjată de sunetul înfundat şi distant al râsului isteric care venea din cabina lui Prak, din capătul cel mai îndepărtat al navei.

— L-am chestionat, continuă Arthur, sau cel puţin voi l-aţi chestionat – după cum ştiţi, eu nu mă pot apropia de el – în toate privinţele, iar el nu pare să aibă ceva important de spus. Doar chestii obişnuite şi lucruri despre broaşte pe care nu vreau să le aud.

Ceilalţi încercară să-şi ascundă rânjetele.

— Eu sunt primul care să aprecieze o glumă, continuă Arthur, după care trebui să aştepte ca hohotele de râs ale celorlalţi să se oprească.

— Eu sunt primul…

Se opri din nou. De această dată ascultă tăcerea. Acum tăcerea era deplină şi survenise brusc.

Prak tăcea. Zile întregi trăiseră cu râsul acela de maniac răsunând în întreaga navă, doar periodic potolit de scurte interludii de chicoteli şi somn. Sufletul lui Arthur era prins în ghearele paranoiei.

Asta nu era tăcerea somnului. Sună o sonerie. O privire pe bordul de comandă le arătă că soneria fusese acţionată de Prak.

— Nu se simte bine, rosti Trillian încetişor. Râsul constant îi epuizează trupul.

Buzele lui Arthur tresăriră, dar nu scoase nicio vorbă.

— Mai bine ne-am duce să-l vedem, spuse Trillian.

Trillian ieşi din cabină cu o mască de seriozitate pe chip.

— Vrea să te duci la el, îi spuse ea lui Arthur, care purta la rândul lui expresia cu buzele strânse.

Arthur îşi înfipse mâinile adânc în buzunarele rochiei şi încercă să se gândească la cevaul pe care să-l rostească şi care să nu sune a neghiobie. Părea cumplit de nedrept, dar nu putea să găsească nimic.

— Te rog, zise Trillian.

Arthur ridică din umeri şi intră, luându-şi cu el masca încruntată cu buze strânse, în ciuda reacţiei pe care un astfel de chip o provoca mereu din partea lui Prak. Se uită la cel care îl chinuia şi care zăcea tăcut pe pat, cenuşiu la faţă şi epuizat. Respira foarte superficial. Ford şi Zaphod stăteau alături, părând foarte stingheriţi.

— Voiai să-mi ceri ceva, rosti Prak cu voce subţire, tuşind uşor.

Tuşea îl făcu pe Arthur să încremenească, dar senzaţia trecu şi se estompă.

— De unde ştii asta? întrebă el.

Prak se agită slab.

— Pen'că e adevărat, răspunse el simplu.

Arthur acceptă argumentul.

— Da, rosti el în cele din urmă, cu o voce uşor tărăgănată. Aveam o întrebare. Sau, mai degrabă, ceea ce am eu este un Răspuns. Voiam să ştiu care este Întrebarea.

Prak dădu din cap cu simpatie şi Arthur se relaxă puţin.

— Este… în fine, e o poveste lungă, zise el, dar Întrebarea pe care aş dori să o cunosc este Întrebarea Supremă a Vieţii, Universului şi tot Restului. Tot ce ştim despre ea este că Răspunsul este Patruzeci şi doi, ceea ce pare un pic agravant.

Prak dădu iarăşi din cap.

— Patruzeci şi doi, rosti el. Da, e adevărat.

Se opri. Pe chip îi trecură valuri de gândire şi amintiri, ca nişte umbre de nori care se reflectă pe sol.

— Mă tem, rosti el într-un târziu, că Întrebarea şi Răspunsul se exclud reciproc. Cunoaşterea uneia în mod logic preîntâmpină cunoaşterea celuilalt. Este imposibil ca ambele să fie cunoscute în legătură cu acelaşi univers.

Se opri din nou. Pe chipul lui Arthur se citi dezamăgirea tot mai profundă.

— Cu excepţia faptului, zise Prak luptându-se să dea glas unui gând, că, dacă s-ar întâmpla, se pare că Întrebarea şi Răspunsul s-ar anula reciproc şi ar lua universul cu ele, care ulterior ar fi înlocuit de ceva şi mai bizar. Este posibil ca asta să se fi întâmplat deja, dar există o anumită doză de Nesiguranţă în privinţa asta.

Corpul îi fu scuturat de un mic chicotit. Arthur se aşeză pe un taburet.

— Oh, în fine, rosti el cu resemnare. Speram doar să existe un soi de motiv.

— Ştii povestea Motivului? întrebă Prak.

Arthur răspunse că nu, iar atunci Prak îi spuse că ştia asta. Aşa că îi povesti.

Într-o noapte, spuse el, o navă spaţială a apărut pe cerul unei planete care nu mai văzuse aşa ceva înainte. Planeta se numea Dalforsas, iar nava era cea în care se aflau ei acum. Părea o nouă stea strălucitoare, deplasându-se tăcută prin ceruri.

Fiinţele tribale primitive care stăteau adunate pe Dealurile Reci îşi ridicară privirile din recipientele lor cu băutură fierbinte şi arătară cu degete tremurânde, jurând că au văzut un semn, un indiciu de la zeii lor, care însemna că acum puteau în sfârşit să se răscoale şi să-i măcelărească pe Prinţii demonici ai Câmpiilor.

Pe meterezele înalte ale palatelor, Prinţii Câmpiilor ridicară privirile şi observară steaua strălucitoare, primind-o ca pe un semn de netăgăduit al zeilor că trebuie să se ducă

şi să lichideze blestematele de fiinţe tribale de pe Dealurile Reci.

Iar între cele două tabere, Locuitorii Pădurii îşi ridicară privirile pe cer şi observară semnul noii stele şi îl văzură cu frică şi îngrijorare, căci, deşi nu mai văzuseră nimic asemănător înainte, ei ştiau exact ce înseamnă, aşa că îşi înclinară disperaţi capetele.

Ştiau că venirea ploilor era un semn.

Plecarea ploilor era alt semn.

Când se ridicau vânturile era un semn.

Când vânturile se potoleau era alt semn.

Când în ţinut se năştea la miezul unei nopţi cu lună plină o capră cu trei capete, asta era un alt semn.

Când în ţinut se năştea uneori după-amiaza o pisică perfect normală sau un porc fără niciun fel de complicaţii la naştere sau doar un copil cu nasul despicat, toate astea erau adesea luate drept semne.

Aşa că nu exista nicio îndoială că o nouă stea pe cer însemna un semn de o magnitudine specială. Şi fiecare semn nou avea aceeaşi semnificaţie – că Prinţii Câmpiilor şi fiinţele tribale de pe Dealurile Reci aveau să se încaiere din nou până la decimare.

Lucrul ăsta în sine n-ar fi fost atât de rău, dacă Prinţii Câmpiilor şi fiinţele tribale de pe Dealurile Reci nu ar fi ales de fiecare dată să se măcelărească reciproc în Pădure şi întotdeauna Locuitorii Pădurii ieşeau cel mai prost din aceste schimburi de păruială, deşi răfuiala n-avea nimic de a face cu ei, din câte îşi dădeau ei seama.

Şi uneori, după unele dintre cele mai atroce bătălii, Locuitorii din Pădure trimiteau un mesager la liderul Prinţilor din Câmpii sau la cel al fiinţelor tribale de pe Dealurile Reci cerând să afle Motivul acestui comportament intolerabil.

Iar liderul, din oricare tabără ar fi fost el, lua mesagerul de o parte şi îi explica Motivul, încet şi metodic, cu mare

grijă pentru detaliile considerabile implicate.

Iar cel mai teribil lucru era acela că Motivul era foarte bun. Era foarte clar, foarte raţional şi dur. Mesagerul îşi lăsa capul în jos, se simţea plin de tristeţe şi de naivitate că nu îşi dăduse seama până atunci ce loc complex şi dur era lumea reală şi cu ce dificultăţi şi paradoxuri trebuia să te obişnuieşti dacă voiai să trăieşti în ea.

— Acum înţelegi? spunea liderul.

Mesagerul dădea prosteşte din cap.

— Şi vezi de ce aceste bătălii trebuie să aibă loc?

O altă încuviinţare prostească.

— Şi de ce trebuie să aibă loc în Pădure şi de ce este în interesul tuturor, inclusiv al Locuitorilor Pădurii, ca acolo să se desfăşoare ele?

— Ăă…

— Pe termen lung.

— Ăă, da.

Iar mesagerul înţelegea Motivul şi se întorcea la oamenii lui din Pădure. Însă pe măsură ce se apropia de ei, în vreme ce trecea prin Pădure şi printre copaci, descoperea că tot ce-şi mai amintea despre Motiv era că argumentaţia fusese extrem de clară. Nu-şi mai putea aminti defel care anume era acel Motiv.

Iar asta însemna, bineînţeles, un mare motiv de uşurare cu următoarea ocazie când fiinţele tribale şi Prinţii veneau măcelărind şi arzând totul în calea lor prin Pădure, ucigând în drum toţi Locuitorii Pădurii.

Prak făcu o pauză în povestea lui şi tuşi jalnic.

— Eu am fost mesagerul după bătăliile iscate de apariţia navei voastre, bătălii înfiorător de sălbatice, continuă el. Mulţi dintre semenii noştri au murit. Am crezut că pot aduce Motivul înapoi. M-am dus şi Motivul mi-a fost comunicat de liderul Prinţilor, dar pe drumul de întoarcere Motivul s-a topit din mintea mea precum se topeşte zăpada la soare. Asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă şi multe s-au

petrecut de atunci.

Se uită la Arthur şi chicoti iarăşi cu blândeţe.

— Îmi mai amintesc ceva datorită drogului adevărului, în afară de broaşte, iar ăsta e mesajul lui Dumnezeu către creaţia lui. Aţi vrea să îl auziţi?

Preţ de o clipă nimeni nu ştiu dacă să îl ia în serios.

— Adevărat, zise el. E real. Vorbesc serios.

Pieptul i se ridică greu; făcea eforturi ca să respire. Capul i se dădu uşor într-o parte.

— Când am aflat prima dată care este, n-am fost foarte impresionat, zise el. Acum, însă, că mă gândesc la cât de impresionat am fost de Motivul Prinţului şi cum nu mi l-am putut aminti la scurtă vreme după aceea, cred că ar putea fi de mult mai mult ajutor. Vreţi să ştiţi care e? Vreţi?

Cei trei dădură prosteşte din cap.

— Puteam să pun pariu că vreţi. Dacă sunteţi atât de interesaţi, vă sugerez să vă duceţi şi să-l căutaţi. Este scris cu litere de foc înalte de zece metri pe vârful Muntelui Quentulus Quazgar din ţinutul Sevorbeupstry de pe planeta Preliumtarn, a treia de la soarele Zarss în sectorul galactic QQ7 Active J Gamma. Este păzit de Vantrascoica Lajestică de pe Lob.

După acest anunţ se lăsă o tăcere lungă, spartă într-un târziu de Arthur.

— Scuze, unde e?

— Este scris cu litere de foc înalte de zece metri pe vârful Muntelui Quentulus Quazgar din ţinutul Sevorbeupstry de pe planeta Preliumtarn, a treia de la…

— Scuze, îl întrerupse Arthur din nou. Care munte?

— Muntele Quentulus Quazgar din ţinutul Sevorbeupstry, aflat pe planeta…

— Ce ţinut e ăsta? Nu m-am prins.

— Sevorbeupstry, de pe planeta…

— Sevorbe… cee?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, zise Prak, după care

îşi dădu duhul.

În zilele care urmară, Arthur se gândi puţin la Mesaj, dar în cele din urmă decise că nu-şi putea permite să se lase absorbit de un asemenea gând şi insistă în a-şi urmări planul iniţial de a găsi o lume drăguţă undeva, unde să se aşeze şi să ducă o viaţă retrasă şi discretă. După ce salvase universul de două ori într-o zi, îşi zise că putea lua lucrurile ceva mai uşor de acum înainte.

Îl lăsară pe planeta Krikkit, care devenise iarăşi o lume idilică şi pastorală, chiar dacă uneori cântecele îl scoteau din minţi. Îşi petrecu o mare parte a timpului zburând. Învăţă să comunice cu păsările şi descoperi că acestea aveau o conversaţie fantastic de plictisitoare. Era legată doar de viteza vântului, lăţimea aripilor, rapoarte putere-greutate şi foarte puţin de fructele sălbatice. Din nefericire, descoperi că, odată ce ai învăţat păsăreasca, ajungi repede să îţi dai seama că aerul este plin de sporovăială inutilă între păsări. Şi n-ai cum să scapi de aşa ceva. Din acest motiv, Arthur renunţă în cele din urmă la acest sport şi învăţă să trăiască pe sol şi să-l iubească, în ciuda sporovăielilor inutile pe care le auzea şi acolo.

Într-o zi se plimba pe câmp, fredonând un cântecel nemaipomenit, când din cer coborî o navă spaţială argintie, care ateriză chiar în faţa lui. Se deschise o trapă, se extinse o rampă de acces şi un extraterestru înalt, cenuşiu-verzui, ieşi şi se apropie de el.

— Arthur Phili… rosti creatura, apoi se uită cu asprime la el şi la caietul din mână. Se încruntă. Se uită iarăşi la Arthur. Pe tine te-am rezolvat şi înainte, nu-i aşa? întrebă apoi.

LA REVEDERE ŞI MULŢUMESC PENTRU PEŞTE

Pentru Jane

Mulţumiri lui Rick şi Heidi, pentru că mi-au sugerat evenimentul stabil, lui Mogens şi Andy şi tuturor celor de la Huntsham Court, pentru un număr de evenimente instabile, şi mai ales lui Sonny Mehta, pentru că a rămas stabil în cursul tuturor evenimentelor.

PROLOG

Undeva departe, în străfundurile necartografiate ale capătului demodat al braţului spiralat vestic al galaxiei se află un soare mic, galben, neînsemnat. În jurul lui, la o distanţă de circa o sută cincizeci de milioane de kilometri, orbitează o planetă verzui-albastră îngrozitor de nesemnificativă, ale cărei forme de viaţă descinzând din maimuţe sunt atât de primitive, încât continuă să creadă că ceasurile digitale reprezintă o idee trăsnet.

Această planetă are – sau mai degrabă a avut – o problemă, anume: cei mai mulţi oameni care trăiau aici erau nefericiţi în cea mai mare parte a timpului. Au fost propuse multe soluţii, dar majoritatea erau legate de deplasarea unor bucăţi mici şi verzi de hârtie, ceea ce este foarte ciudat, întrucât nu aceste mici bucăţi verzi de hârtie erau nefericite.

Aşa că problema a rămas în picioare: numeroşi oameni erau răutăcioşi şi mulţi dintre ei se simţeau mizerabil, chiar şi cei care posedau ceasuri digitale. Mulţi aderau din ce în ce mai tare la ideea că făcuseră o mare greşeală iniţial, coborând din copaci. Iar unii susţineau că până şi copacii reprezentaseră o idee proastă şi că nimeni n-ar fi trebuit să părăsească oceanele.

Atunci, într-o zi de joi, la aproape două mii de ani după ce un om a fost răstignit pe un lemn pentru că a spus ce minunat ar fi ca oamenii să fie drăguţi cu alţi oameni, o fată care şedea într-o cafenea din Rickmansworth şi-a dat brusc seama ce anume nu a mers bine în tot acest timp şi a înţeles cum se putea ca lumea să devină un loc bun şi

fericit. De această dată avea să fie bine, avea să meargă şi nimeni nu avea să mai fie răstignit pe ceva.

Ce trist însă că, înainte ca fata să pună mâna pe un telefon ca să poată povesti cuiva, a avut loc o catastrofă cumplită şi ideea s-a pierdut pentru totdeauna.

Aceasta este povestea ei.

1

Noaptea se lăsă devreme, un fapt normal pentru acea perioadă a anului. Era rece şi bătea vântul, ceea ce era la fel de normal. Începu să plouă, ceea ce era perfect normal.

O navă spaţială ateriză pe sol, ceea ce nu mai era normal.

Nimeni nu văzu coborârea, cu excepţia câtorva patrupede spectaculos de proaste, care habar n-aveau cum să trateze evenimentul, dacă trebuia să trateze evenimentul cumva, sau să-l mănânce, sau să facă orice. Ca atare, procedară aşa cum făceau mereu, adică o luară la fugă şi încercară să se ascundă unul sub altul, ceea ce nu mergea niciodată.

Nava se furişă dintre nori, părând echilibrată pe un singur fascicul luminos. De la distanţă abia se putea observa printre fulgere şi norii de furtună, dar văzută de aproape era ciudat de frumoasă – o capodoperă gri, cu o formă elegant desenată: destul de mică.

Bineînţeles că nimeni nu avea nici cea mai vagă idee ce mărime sau formă pot avea diferitele specii, dar dacă te luai după descoperirile ultimului recensământ Mid-galactic, folosindu-l drept ghid corect pentru mediile statistice, îţi dădeai seama că nava nu putea adăposti decât vreo şase fiinţe şi probabil că ai fi avut dreptate.

Însă se poate să fi ghicit aşa ceva, oricum. Recensământul, la fel ca majoritatea studiilor, costase o grămadă imensă de bani şi nu dezvăluia nimănui nimic din ceea ce nu se ştia deja – cu excepţia faptului că fiecare fiinţă din galaxie avea 2,4 picioare şi poseda o hienă. Cum

aşa ceva era în mod clar neadevărat, întregul raport a trebuit aruncat în cele din urmă la coşul de gunoi.

Nava alunecă tăcută prin ploaie. Luminile ei de croazieră o învăluiau în curcubeie pline de gust şi culoare. Zumzăia uşor, un zgomot care deveni treptat tot mai intens şi mai profund, pe măsură ce nava se apropie de sol, şi care la o altitudine de cincisprezece centimetri se transformă într-un muget greu.

În cele din urmă nava se lăsă pe sol şi tăcu. Se deschise o trapă. Un rând scurt de trepte se desfăcu de la sine. În deschizătură se ivi o lumină, care străbătu noaptea udă. În spatele luminii apărură umbre.

O siluetă înaltă se ivi în lumină, privi în jur, se strâmbă şi se grăbi să coboare scările, ducând o sacoşă mare sub braţ. Aceasta se întoarse şi făcu o singură dată din mână spre navă. Ploaia curgea deja şuvoaie prin părul ei.

— Mulţumesc, rosti silueta cu voce tare. Mulţumesc foarte…

Fu întreruptă de pârâitul îngrozitor al unui tunet. Insul privi îngrijorat în sus, după care, ca răspuns la un gând neaşteptat, începu să răscolească brusc prin sacoşa mare de plastic, constatând cu neplăcere că aceasta avea o gaură la fund.

Sacoşa avea caractere mari imprimate pe o parte, iar mesajul spunea (oricui putea descifra alfabetul centaurian): *Duty Free Megamarket, Port Brasta, Alpha Centauri. Fii ca al douăzeci şi doilea elefant cu valoare fierbinte din spaţiu – latră!*

— Staţi aşa! strigă individul, făcând semn navei.

Treptele scării, care începuseră să se împăturească la loc prin trapă, se opriră din acţiune, se redesfăcură şi-i dădură voie să se întoarcă în navă. Silueta ieşi din nou câteva secunde mai târziu, ducând cu ea un prosop ponosit şi uzat, pe care îl îndesă în sacoşă.

Individul făcu din nou semn cu mâna, strânse bagajul sub

braţ şi o luă la goană în direcţia unor copaci, în vreme ce, în spatele lui, nava spaţială îşi începuse deja ascensiunea.

Cerul fu străbătut de un fulger imens. Silueta se opri o secundă, apoi porni grăbită mai departe, modificându-şi traseul ca să dea ocol mare copacilor. Se deplasa cu uşurinţă pe teren, alunecând ici şi colo, protejându-se cum putea de ploaia care acum cădea cu picături mari, ca şi cum ar fi fost atrasă din cer. Picioarele îi fleşcăiră prin noroi. Tunetul se rostogoli peste dealuri. Individul îşi şterse inutil picăturile de ploaie de pe chip şi continuă să meargă mai departe.

Alte lumini. Nu de la fulgere de această dată; erau nişte lumini mai difuze şi mai estompate, care apărură încet la orizont, după care dispărură.

Silueta se opri din nou văzându-le, apoi îşi dublă ritmul paşilor, îndreptându-se direct spre punctul de la orizont unde apăruseră.

Iar acum solul devenea mai abrupt, unduindu-se în sus. După încă vreo două sau trei sute de metri, apăru în sfârşit un obstacol. Silueta se opri să examineze bariera din faţa ei, apoi lăsă sacoşa să cadă peste ea, înainte de a se căţăra pentru a o depăşi.

Individul abia atinse solul de cealaltă parte, când o maşinărie se apropie prin ploaie de el, cu luminile pătrunzând prin peretele de apă. Silueta se dădu înapoi în vreme ce bolidul se apropia de ea. Avea o formă joasă, bulboasă, ca o mică balenă care iese la suprafaţă – zveltă, cenuşie, rotunjită şi mişcându-se cu o viteză înspăimântătoare.

Individul îşi ridică instinctiv braţele ca să se protejeze, dar fu lovit doar de un val de apă, în vreme ce maşinăria trecu pe lângă el şi dispăru în noapte.

Obiectul fu luminat o fracţiune de secundă de un alt fulger de pe cer, care-i permise individului muiat de apă de pe marginea drumului să citească fugar un semn mic din

spatele maşinăriei, înainte ca aceasta să dispară definitiv.

Spre uluirea lui totală, pe semn scria: „Cealaltă maşină a mea e tot un Porsche”.

2

Rob Mekenna era un ticălos mizerabil. Ştia şi el asta, deoarece o mulţime de oameni i-o spuseseră de-a lungul anilor şi el nu găsise niciun motiv ca să nu fie de acord cu ei, cu excepţia celui mai evident dintre ele, anume că îi plăcea să se certe cu oamenii, mai ales cu cei care nu-i plăceau, ceea ce, în ultimă instanţă, însemna chiar toată lumea.

Scoase un oftat şi băgă într-o treaptă inferioară de viteză. Dealul devenea mai abrupt şi maşina lui era plină de comenzi termostatice daneze de radiator. Predispoziţia lui firească nu era una de îmbufnare sau cel puţin aşa spera el. Era vorba doar de ploaia care îl deprima. Întotdeauna era vorba de ea.

Iar acum ploua. Era o ploaie aparte, pe care el o ura în mod aparte, mai ales când conducea o maşină. Avea şi un număr pentru asta. Era una de tipul 17.

Citise undeva că eschimoşii dispuneau de peste două sute de cuvinte diferite pentru zăpadă, fără de care conversaţia lor ar fi devenit probabil extrem de monotonă. Aşa puteau distinge între ninsoare slabă şi ninsoare puternică, zăpadă uşoară şi zăpadă grea, zăpadă mocirloasă, zăpadă îngheţată, ninsoare în rafale, ninsoare în valuri, ninsoare care îţi intră în igluul tău frumos pe tălpile bocancilor vecinului, ninsoare de iarnă, ninsoare de primăvară, ninsoarea din copilărie, mai frumoasă decât orice ninsoare de acum, ninsoare fină, ninsoare fulguită,

ninsoare troienită, ninsoare în văi, ninsoare de dimineaţă, ninsoare de noapte, ninsoare care cade brusc atunci când vrei să pleci la pescuit şi ninsoare pe care câinii de tracţiune au făcut pipi, în ciuda tuturor eforturilor tale de a-i educa.

Rob Mekenna avea două sute treizeci şi una de intrări diferite pentru ploaie în agenda lui personală şi niciuna dintre ele nu-i făcea plăcere. Băgă maneta de viteză într-o treaptă şi mai joasă, iar maşina se înfipse mai bine pe drum. Aceasta toarse satisfăcută din toate comenzile termostatice daneze de radiator pe care le ducea cu ea.

De când plecase din Danemarca, cu o după-amiază înainte, trecuse prin ploi de tipul 33 (burniţă uşoară, care făcea drumurile alunecoase), 39 (ploaie cu picături grele), de la 47 la 51 (de la ploaie măruntă, verticală, la ploaie cu picături şfichiuitoare şi apoi la ploaie moderată, înviorătoare), 87 şi 88 (două varietăţi bine delimitate de averse verticale), 100 (ploaie cernită şi rece postaversă), toate tipurile de furtuni marine între 192 şi 213 la un loc, 123, 124, 126 şi 127 (rafale slabe şi moderate, ploaie cu spume constantă şi în sincope), 11 (picături fine piezişe), iar acum cea mai puţin favorită ploaie, cea de tipul 17.

Ploaia de tip 17 era o perdea mocirloasă care îi şfichiuia parbrizul cu asemenea forţă, că nu mai conta dacă ştergătoarele funcţionau sau nu.

Îşi testă teoria oprindu-le pentru scurt timp, dar se dovedi că vizibilitatea scade dramatic. Din păcate, aceasta nu deveni mai bună odată cu repornirea lor.

De fapt, unul dintre ştergătoare începu chiar să derapeze. Fâşş fâşş fâşş flop fâşş fâşş flop fâşş fâşş flop fâşş flop fâşş flop flop flop poc.

Trase de volan, bătu cu piciorul în podea, dădu un pumn casetofonului până ce acesta începu brusc să cânte ceva de Barry Manilow, bătu iarăşi în el până ce se opri, apoi înjură şi înjură şi înjură şi înjură şi înjură.

Exact în clipa în care furia sa atingea apogeul, o siluetă de pe marginea drumului se ivi ameninţătoare şi întunecată, abia vizibilă prin perdeaua de apă în lumina farurilor. O siluetă jalnic de deşirată, ciudat îmbrăcată, mai udă ca un maiou într-o maşină de spălat, care făcea autostopul.

„Bietul amărât”, îşi zise Rob Mekenna în sinea lui, dându-şi seama că exista cineva care avea tot dreptul să înjure mai abitir ca el. „Probabil i-au îngheţat şi oasele în el. Ce tâmpenie să faci autostopul pe o astfel de vreme. Tot ce reuşeşti e să răceşti, să te uzi şi să te trezeşti cu maşini care te împroaşcă din cap până în picioare cu noroi.”

Clătină trist din cap, scoase un nou oftat, roti uşor de volan şi intră în plin într-o băltoacă.

„Vezi ce ziceam?” gândi el în vreme ce manevra maşina prin pânza de apă. „Sunt tot felul de ticăloşi pe şosea.”

Câteva secunde mai târziu, zări în oglinda retrovizoare silueta lăbărţată a autostopistului murat de ploaie. Pentru moment se simţi bine. O clipă sau două mai târziu îi păru rău că se simte bine. Apoi se simţi bine că îi pare rău că se simte bine şi, satisfăcut de sine, merse mai departe în noapte.

Cel puţin se revanşa acum pentru că fusese întrecut de Porsche-ul ăla pe care îl blocase cu încăpăţânare pe parcursul ultimilor douăzeci de kilometri.

În drumul său, norii de ploaie se deplasară pe cer după el căci, deşi el nu bănuia, Rob Mekenna era un Zeu al Ploii. Tot ce ştia era faptul că zilele îi erau mizerabile, inclusiv cele din weekend. În timpul ăsta, norii nu ştiau decât că îl iubeau şi voiau să fie lângă el, să-l îngrijească şi să-l ude bine.

3

Următoarele două maşini nu erau conduse de Zei ai Ploii, dar procedară absolut identic ca prima.

Silueta se împletici sau, mai degrabă, fleşcăi mai departe, până ce urcuşul reîncepu şi foaia înşelătoare de apă rămase mult în urmă.

După o vreme ploaia începu să se mai potolească şi Luna îşi ivi fugar chipul printre nori.

Un Renault trecu pe lângă el, cu şoferul dând semnale complexe şi înnebunite din claxon, ca să indice că în mod normal ar fi fost încântat să ia trecătorul la bord, dar nu de această dată, întrucât nu se deplasa în direcţia în care voia el să meargă, oricare ar fi fost aceasta, şi în plus era convins că drumeţul înţelegea această situaţie. Încheie claxonarea cu un semn de victorie din degetele mari, ca şi cum ar fi vrut să spună că el unul spera că silueta se simţea împăcată cu frigul şi umezeala şi promitea că avea s-o ia la bord data următoare.

Silueta merse mai departe. Apoi trecu un Fiat şi procedă la fel ca Renault-ul.

Pe cealaltă parte a drumului trecu un Maxi şi îi făcu siluetei semn cu farurile, deşi nu era clar dacă semnul însemna „Salut” sau „îmi pare rău, dar merg în cealaltă direcţie” sau „Hei, uite, e cineva în ploaie, ce mizerabil.” O panglică verde din partea de sus a parbrizului arăta că, oricare ar fi fost el, mesajul venea de la Steve şi Carola.

Furtuna se opri de tot, iar tunetele se abăteau acum peste dealuri aflate la distanţă, ca o fiinţă care spune „A, şi încă un lucru...” la douăzeci de minute după ce a ieşit învinsă dintr-o dispută.

Aerul se limpezise şi noaptea devenise mai rece. Sunetul se reverbera mai bine. Rătăcită, tremurând cu disperare, silueta ajunse la o intersecţie, de unde un drum lateral

cotea spre stânga. În partea cealaltă se afla un indicator rutier către care silueta se grăbi cu fervoare. Nu ajunse la el, căci se răsuci pe călcâie când o altă maşină trecu brusc pe lângă ea.

Apoi o alta. Prima zbură cu un dispreţ suveran, cea de-a doua clipi inutil din faruri. Apoi trecu un Ford Cortina, al cărui şofer acţionă frânele.

Tresărind de surprindere, silueta îşi strânse sacoşa la piept şi se grăbi spre maşină, dar în ultimul moment Ford-ul îşi tură roţile pe noroi şi intră pe drum cu un scârţâit mai degrabă amuzat.

Silueta se opri şi rămase acolo, pierdută şi respinsă de toată lumea.

Aşa cum se mai întâmplă uneori, a doua zi şoferul Fordului intră în spital pentru o operaţie de apendicită, dar, din cauza unei încurcături mai degrabă amuzante, chirurgul îi tăie din greşeală piciorul, iar înainte ca apendictomia să poată fi reprogramată, apendicita se transformă într-un caz extrem de grav de peritonită, astfel că justiţia fu în acest fel servită.

Silueta merse mai departe. Un Saab trase pe dreapta lângă ea. Geamul de la portieră coborî şi o voce prietenoasă rosti:

— Vii de departe?

Silueta se întoarse către voce. Se opri şi apucă mânerul portierei.

Silueta, maşina şi mânerul portierei se găseau toate pe o planetă numită Pământ, o lume despre care *Ghidul autostopistului galactic* spunea doar câteva cuvinte: „În mare parte inofensivă."

Omul care scrisese aceste cuvinte se numea Ford Prefect, iar în acel moment el se găsea într-o lume departe de a fi inofensivă, stând într-un bar departe de a fi inofensiv şi provocând scandal.

4

Niciun observator întâmplător nu şi-ar fi dat seama imediat dacă el proceda aşa din cauză că era beat, bolnav sau un nebun sinucigaş; oricum, nu exista niciun observator întâmplător în barul Old Pink Dog[7] din zona Lower South Side a oraşului Han Dold, deoarece nu era genul de loc în care să faci ceva din întâmplare, dacă voiai să rămâi viu. Orice observator de acolo ar fi trebuit să stea cu ochii în patru, înarmat până în dinţi, măcinat de dureri groaznice de cap care l-ar fi făcut să comită lucruri nebuneşti dacă ar fi observat ceva ce nu i-ar fi plăcut.

Asupra locului se abătu una dintre şuierăturile acelea urâte, un şuierat ca într-o criză a rachetelor. Chiar şi pasărea cu aspect diavolesc din vârful unui băţ înfipt în bar se opri din strigarea numelor şi adreselor asasinilor plătiţi ai locului, un serviciu pe care îl furniza pe gratis.

Toţi ochii erau aţintiţi spre Ford Prefect. Câţiva stăteau la pândă.

Modul aparte în care el alesese să se joace cu moartea în acea zi se concretiza în încercarea de a plăti pentru ingerarea unui volum de băuturi în valoare egală cu aceea a unui mic buget al apărării cu un card American Express, de neacceptat nicăieri în universul cunoscut.

— De ce vă faceţi griji? întrebă el cu voce care voia să pară veselă. Din pricina datei expirării? Oameni buni, voi n-aţi auzit niciodată pe aici de neorelativitate? Există domenii complet noi ale fizicii care pot avea grijă de acest gen de lucruri. Efecte de dilatare a timpului, relastatică temporală…

— Nu ne îngrijorează data expirării, rosti individul căruia îi fuseseră adresate cuvintele şi care era un barman

[7] Bătrânul Câine Roz (n. trad.).

periculos într-un oraş periculos.

Vocea îi semăna cu un tors moale, ca acela discret generat de deschiderea uşilor unui hangar de rachete nucleare. O palmă de mărimea unei păleşti bătea încet în tejgheaua barului, mângâind-o uşor.

— Păi, atunci totul e bine, zise Ford, împachetându-şi rucsacul şi pregătindu-se să plece.

Degetul care bătea în tejghea se întinse şi se aşeză discret pe umărul lui Ford Prefect. Acesta îl împiedica să plece.

Deşi degetul era ataşat de o palmă cât o paleaşcă, iar palma era în continuarea unui antebraţ ca o bâtă, antebraţul nu era ataşat de nimic, cu excepţia sensului metaforic în care era legat cu o loialitate de câine feroce de barul care constituia căminul lui. Cu ceva vreme înainte fusese mult mai convenabil ataşat de proprietarul iniţial al barului, care, pe patul de moarte, îl donase în mod neaşteptat în folosul ştiinţei medicale. Ştiinţa medicală decisese că nu-i place aspectul antebraţului şi îl donase imediat înapoi barului Old Pink Dog.

Noul barman nu credea în supranatural, poltergeist sau alte prostii de acest gen, dar recunoştea un aliat util când îl vedea. Mâna se odihnea pe bar. Primea comenzi şi lupta în mod ucigaş cu oamenii care se comportau ca şi cum ar fi vrut să fie ucişi. Ford Prefect rămase nemişcat.

— Nu ne îngrijorează data expirării, repetă barmanul, satisfăcut că acum Ford Prefect îi acorda întreaga lui atenţie. Ne îngrijorează toată bucata asta de plastic.

— Ce? făcu Ford un pic descumpănit.

— Chestia asta, zise barmanul, ridicând cardul ca şi cum ar fi fost un peştişor al cărui suflet plecase cu câteva săptămâni înainte spre Ţinutul Unde Peştii sunt Binecuvântaţi pe Vecie. Nu acceptăm aşa ceva.

Ford se gândi câteva clipe dacă era bine să menţioneze că nu dispunea de alte mijloace de plată, dar hotărî să se

abţină deocamdată.

Mâna dezmembrată îi strângea acum uşor, dar ferm, umărul între degetul arătător şi cel mare.

— Dar nu înţelegeţi, rosti el, cu o expresie care trecu încet de la descumpănire la incredulitate. Asta este un card American Express. Este cea mai comodă modalitate de a reglementa facturile plătite, din câte cunosc oamenii. Nu aţi citit prospectele lor de promovare de tot rahatul?

Vocea veselă a lui Ford începea să sune a pilă iritantă în urechile barmanului; precum un zgomot continuu de fierăstrău în timpul unuia dintre pasajele mai grave ale unui recviem de război.

Unul dintre oasele din umărul lui Ford începu să apese asupra altui os din umăr, într-o manieră care sugera că mâna învăţase principiile aplicării durerii de la un chiropractor meseriaş. Ford spera doar ca afacerea să fie rezolvată înainte ca mâna să înceapă să-i preseze vreun os al umărului de un alt os dintr-o altă parte a corpului. Din fericire, umărul pe care îl strângea mâna nu era cel pe care atârna rucsacul.

Barmanul împinse cardul peste bar, înapoi spre Ford.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, rosti el cu o voce pusă pe harţă.

Chestia asta nu avea cum să fie surprinzătoare.

Ford îl dobândise doar printr-o eroare serioasă de computer, către finalul sejurului de cincisprezece ani pe care îl petrecuse pe Pământ. Compania American Express îşi dăduse aproape imediat seama cât de serioasă fusese acea eroare, iar strigătele de panică ale departamentului de colectare a debitelor fuseseră reduse la tăcere doar de distrugerea întregii planete de către vogoni, pentru a face loc unei noi scurtături hiperspaţiale.

Ford păstrase cardul fiindcă i se păruse util să care cu el o formă oarecare de devize pe care nu le accepta nimeni.

— Credit? încercă el. Aaaauuu…

Cele două cuvinte erau de obicei cuplate în barul Old Pink Dog.

— Credeam, icni Ford, că ăsta e un local de clasă mondială…

Privi în jur la colecţia sinistră de bandiţi, peşti şi directori de companii de înregistrări muzicale, care se iţeau la marginile zonelor slab luminate ce împestriţau umbrele prelungi din loc în loc. Acum priveau cu toţii în orice altă direcţie, numai spre el nu, reluând cu grijă firul conversaţiilor întrerupte despre crime, carteluri de droguri şi afaceri din industria muzicală. De-acum ştiau ce avea să se petreacă şi nu voiau să fie martori, dacă asta însemna să nu mai poată bea.

— O să mori, băiete, mormăi încetişor barmanul spre Ford Prefect, şi nimic în jur nu sugera altceva.

Barul avusese odinioară un semn care atârna la înălţime şi pe care scria: „Vă rugăm nu cereţi credit, căci un pumn în gură poate reprezenta adesea un răspuns ofensator.” În interesul corectitudinii, semnul fusese în timp modificat în: „Vă rugăm nu cereţi credit deoarece o pasăre care vă rupe gâtul în vreme ce o mână dezmembrată vă zdrobeşte capul poate însemna adesea un răspuns ofensator.” Oricum, un asemenea mesaj era practic de neînţeles şi nu avea aceeaşi rezonanţă ca anteriorul, aşa că semnul fusese dat jos. Se considerase că povestea avea să fie transmisă mai departe pe cale orală, ceea ce se şi întâmplase.

— Lasă-mă să văd iarăşi nota aia, zise Ford.

Apucă nota de plată şi o studie gânditor sub privirea încărcată de răutate a barmanului şi sub cea la fel de răutăcioasă a păsării, care se apucase să lase brazde adânci în tejgheaua barului cu ghearele sale.

Nota de plată era destul de lungă. La capătul ei se găsea un număr care semăna cu unul dintre numerele acelea seriale scrise pe partea inferioară a combinelor stereo şi care au nevoie întotdeauna de mult timp ca să fie copiate

pe formularul de înregistrare a produsului. La urma urmei, Ford fusese în bar toată ziua, băuse o mulţime de chestii cu bule în ele şi făcuse cinste de nenumărate ori tuturor bandiţilor, peştilor şi directorilor muzicali care, brusc, nu-şi mai aminteau cine este el.

Îşi drese glasul mai degrabă cu discreţie şi îşi pipăi buzunarele. Aşa cum bănuia, în ele nu se găsea nimic. Îşi puse uşor mâna stângă pe buza pe jumătate deschisă a rucsacului. Mâna dezmembrată îşi reînnoi presiunea asupra umărului drept.

— Vezi tu, rosti barmanul, cu un chip care părea să se agite ameninţător în faţa lui Ford, eu am o reputaţie de păstrat. Înţelegi, nu?

„Asta e”, gândi Ford. Nu mai era nimic de făcut. Respectase regulile, încercase cu bună-credinţă să plătească nota de plată, dar tentativa lui fusese respinsă. Acum viaţa lui era în pericol.

— Ei bine, rosti el încetişor, dacă este vorba despre reputaţia ta…

Cu viteză nebănuită, deschise rucsacul şi trânti pe tejgheaua barului exemplarul său din *Ghidul autostopistului galactic* şi legitimaţia oficială care spunea că e cercetător de teren pentru *Ghid* şi că îi era complet interzis să procedeze aşa cum făcea acum.

— Vrei un autograf?

Chipul barmanului se opri din agitaţie. Ghearele păsării încetară să mai traseze brazde în tejghea. Mâna îşi slăbi uşor strânsoarea.

— Asta va plăti totul, domnule, zise barmanul într-o şoaptă abia audibilă, scoasă printre buzele uscate.

5

Ghidul autostopistului galactic este un organ puternic. Într-adevăr, influenţa lui este atât de prodigioasă, încât a fost nevoie de stabilirea unor reguli stricte de către personalul editorial pentru preîntâmpinarea folosirii lui greşite. Ca atare, niciunul dintre cercetătorii de teren ai *Ghidului* nu are voie să accepte niciun fel de serviciu, reducere sau tratament preferenţial de orice natură ca plată pentru favoruri editoriale, cu excepţia cazului în care:

a) a efectuat cu bună-credinţă o tentativă de a plăti pentru un serviciu pe o cale normală;

b) viaţa sa ar fi altfel în pericol;

c) chiar vrea să facă asta.

De vreme ce invocarea regulii numărul trei însemna întotdeauna oferirea unei şpăgi editorului, Ford prefera mereu să apeleze la primele două.

Ieşi repede pe stradă, mergând cu vioiciune. Aerul era înăbuşitor, dar lui îi plăcea, deoarece era aer înăbuşitor de oraş, încărcat de mirosuri excitant de neplăcute, sunete periculoase şi zgomote îndepărtate scoase de triburile poliţieneşti puse pe război.

Îşi ducea rucsacul cu o mişcare unduitoare, lejeră, ca să poată lovi uşor cu el pe oricine ar fi încercat să i-l ia fără să ceară voie. Rucsacul conţinea tot ce poseda el, ceea ce în acel moment nu însemna prea mult.

O limuzină naviga încet pe stradă, furişându-se printre stivele de gunoi arzând şi înspăimântând un vechi animal de oraş care sări, scheunând, din calea ei, se împiedică de fereastra unui magazin de plante medicinale, declanşă o alarmă, căzu înapoi pe stradă, apoi pretinse că se rostogoleşte pe treptele unui restaurant specializat în paste, unde ştia că va fi fotografiat şi va primi de mâncare.

Ford se îndreptă spre nord. Se gândi că poate merge spre portul spaţial, dar chibzuise la asta şi înainte. Ştia că trecea prin acea parte a oraşului în care planurile oamenilor se schimbau relativ pe neaşteptate.

— Vrei să te simţi bine? întrebă o voce din cadrul unei uşi.

— Din câte ştiu eu, deja mă simt bine. Mersi, rosti Ford.

— Eşti bogat? îl întrebă alta.

Asta îl făcu să râdă.

Se întoarse şi îşi deschise braţele într-un gest larg.

— Arăt a fiinţă bogată? se miră el.

— Nu ştiu, replică fata. Poate da, poate nu. Poate că te vei îmbogăţi. Am un serviciu special pentru oamenii bogaţi…

— Oh, da? se miră Ford intrigat, dar prudent. Şi care ar fi acela?

— Le spun că e în regulă să fie bogaţi.

De la o fereastră, la mare înălţime deasupra lor, erupseră focuri de armă, dar era vorba doar despre un basist împuşcat pentru că interpretase măsurile greşit de trei ori la rând, iar în oraşul Han Dold basiştii nu valorează nici cât o ceapă degerată.

Ford se opri şi se zgâi prin cadrul întunecat al uşii.

— Ce le faci? se miră el.

Fata râse şi ieşi cu un pas din umbră. Era înaltă şi avea acel aer de timiditate stăpânită care constituie o armă preţioasă în mâna unui expert.

— Este cel mai bun număr al meu, rosti ea. Am masteratul în economie socială şi pot fi foarte convingătoare. Oamenilor le place la nebunie. Mai ales în acest oraş.

— Goosnargh, exclamă Ford Prefect – cu un cuvânt betelgeusian aparte, pe care îl folosea când ştia că trebuia să rostească ceva, dar fără să-şi dea seama exact ce anume.

Păşi pe o treaptă, scoase din rucsac o sticlă de Ol'Janx Spirit şi un prosop. Deschise sticla şi îi şterse gâtul cu prosopul, ceea ce avu un efect invers celui scontat, în sensul că picăturile de Ol'Janx Spirit uciseră instantaneu milioane de germeni care se instalaseră treptat în cadrul civilizaţiei complexe şi iluminate a petelor mirositoare de pe prosop.

— Vrei o duşcă? întrebă el, după ce trase un gât.

Fata ridică din umeri şi luă sticla. Rămaseră aşa o vreme, ascultând în linişte şi pace zgomotul alarmelor contra hoţilor din blocul învecinat.

— Se întâmplă că mi se datorează o mulţime de bani, zise Ford, aşa că, dacă o să pun vreodată mâna pe ei, pot veni atunci pe la tine?

— Desigur, voi fi aici, răspunse fata. Cât de mult înseamnă o mulţime?

— Plata pe cincisprezece ani în urmă.

— Pentru?

— Că am scris patru cuvinte.

— Zarquon! exclamă fata. Pentru care dintre ele ai avut nevoie de atât timp?

— Pentru primul. Odată ce l-am lămurit, celelalte mi-au venit în minte într-o după-amiază, după masa de prânz.

Prin fereastra aflată la mare înălţime deasupra lor zbură o imensă baterie electronică, ateriză şi se făcu bucăţele pe caldarâm, în faţa lor.

Curând deveni evident că unele dintre alarmele contra hoţilor din blocul învecinat fuseseră declanşate intenţionat de un trib poliţist ca să înscenze o ambuscadă pentru alt trib. În zonă apărură maşini cu sirenele urlând, care se pomeniră culese de pe şosele de elicoptere venite cu zgomote bubuitoare printre blocurile oraşului, înalte cât munţii.

— De fapt, zise Ford, obligat acum să zbiere ca să se facă auzit, nu a fost chiar aşa. Am scris multe chestii, dar ei au

redus totul la patru cuvinte.

Îşi scoase iarăşi *Ghidul* din rucsac.

— Apoi planeta a fost distrusă, strigă el. O treabă extrem de valoroasă, nu? Nici acum nu m-au plătit pentru asta.

— Lucrezi pentru chestia aia? urlă fata ca răspuns.

— Mda.

— Bun număr!

— Vrei să vezi chestiile pe care le-am scris? ţipă el. Înainte de a fi şterse? Noile revizuiri vor fi efectuate la noapte, prin reţeaua intergalactică. Cineva trebuie să fi descoperit că planeta pe care am petrecut cincisprezece ani a fost distrusă. Au ratat chestia asta la ultimele câteva revizii, dar nu le poate scăpa atenţiei pentru totdeauna.

— Devine imposibil să vorbim, nu?

— Ce?

Fata ridică din umeri şi arătă cu degetul în sus. Acum un elicopter ajunsese chiar deasupra lor, părând implicat într-o mică luptă colaterală cu trupa muzicală de la etajul superior. Din clădire ieşeau fuioare de fum. Inginerul de sunet al trupei atârna de fereastră, agăţat în vârful degetelor, şi un chitarist ieşit din minţi lovea cu degetele corzile unei chitare în flăcări. Elicopterul trăgea în toţi.

— Putem să plecăm?

Porniră în josul străzii, depărtându-se de zgomot. Dădură peste o trupă de teatru stradal, care încerca să interpreteze o mică piesă despre problemele interne ale oraşului, dar renunţă aproape imediat şi dispăru în micul restaurant patronat de curând de un animal de oraş.

În tot acest timp, Ford pipăia interfaţa *Ghidului.* Se adăpostiră pe o alee laterală. Ford se împiedică de o pubelă, în vreme ce informaţiile începură să curgă pe ecranul *Ghidului.* Localiză articolul de care avea nevoie.

„Pământul: în mare parte inofensiv.”

Aproape imediat ecranul se transformă într-un păienjeniş de mesaje de sistem.

— Uite că apare, rosti Ford.

„Vă rugăm să aşteptaţi”, spuseră mesajele. „Intrările sunt actualizate prin Sub-Etha Net. Această intrare este revizuită. Sistemul nu va funcţiona timp de zece secunde.”

La capătul aleii se târa o limuzină gri-metalizat.

— Hei, ascultă, zise fata. Dacă vei fi plătit, caută-mă. Eu sunt muncitoare şi acolo sunt oameni care au nevoie de mine. Trebuie să plec.

Ignoră protestele pe jumătate articulate ale lui Ford şi îl părăsi, lăsându-l dezumflat pe pubelă, ca să se pregătească pentru clipa în care o mare parte a vieţii lui active avea să fie terminată pe cale electronică.

Pe stradă lucrurile se mai calmaseră puţin. Bătălia cu poliţia se mutase în alte sectoare ale oraşului, cei câţiva supravieţuitori ai trupei rock conveniseră să-şi accepte diferenţele muzicale şi să continue în cariere solo, trupa de teatru stradal ieşea din restaurant împreună cu animalul de oraş, spunându-i că îl vor duce la un bar unde ştiau că va fi tratat cu respect, iar ceva mai departe pe alee, limuzina gri-metalizat era parcată în tăcere într-o curbă.

Fata se grăbi spre ea.

În spatele ei, în întunericul aleii, un licăr verzui lumină chipul lui Ford, iar ochii lui se făcură tot mai mari de uimire.

Acolo unde se aşteptase să nu găsească nimic în afara unui articol şters şi închis definitiv, descoperi un flux continuu de date – text, diagrame, imagini şi poze, descrieri mişcătoare ale surfingului pe plajele australiene, ale iaurtului din insulele greceşti, ale restaurantelor de evitat în Los Angeles, ale negocierilor valutare de evitat în Istanbul, ale vremii de evitat în Londra, ale barurilor acceptabile de pretutindeni. Erau pagini şi pagini de informaţii. Totul era acolo, tot ce scrisese el.

Încruntându-se tot mai accentuat din pricină că nu înţelegea, Ford răsfoi paginile, oprindu-se ici şi colo, la

diverse intrări.

„Sfaturi pentru extratereştri în New York:

Aterizaţi oriunde, în Central Park, oriunde. Nimănui nu-i va păsa şi nimeni nu va observa.

Supravieţuire: Luaţi-vă imediat o slujbă de şofer de taxi. Treaba unui şofer de taxi este să ducă oamenii oriunde vor aceştia, în nişte maşini mari şi galbene denumite taxiuri. Nu vă faceţi griji dacă nu ştiţi cum funcţionează maşina şi nu vorbiţi limba, dacă nu înţelegeţi geografia şi nici fizica de bază a zonei, iar în plus din cap vă ies nişte antene lungi şi verzi. Credeţi-ne, este cea mai bună cale de a trece neobservat.

Dacă trupul vostru este cu adevărat ciudat, încercaţi să-l arătaţi oamenilor de pe stradă, ca să primiţi ceva bănuţi.

Formele de viaţă amfibii de pe oricare dintre lumile Swulling, Noxios sau Nausalia se vor bucura în mod special în East River, despre care se spune că este mai bogat în elemente nutritive decât tot ce pot oferi cele mai fine şi mai virulente laboratoare cunoscute.

Distracţie: Asta este cea mai mare secţiune. Este imposibil să te distrezi altundeva mai bine fără să-ţi electrocutezi centrii plăcerii…”

Ford apăsă comutatorul pe care văzu că acum stătea scris „Gata de modul executare” în loc de demodatul „Aşteptare acces”, care înlocuise de multă vreme anticul „Ieşit din funcţiune”.

Asta era o planetă pe care el o văzuse complet distrusă. O văzuse cu amândoi ochii lui sau, mai degrabă, orbit de explozia înfiorătoare de aer şi lumină şi o simţise cu propriile picioare când solul începuse să-l izbească precum un ciocan, tunând, gemând, prins de valurile de energie care curgeau furtunos din mizerabilele nave galbene ale vogonilor. Şi apoi la sfârşit, la cinci secunde după ce trecuse ultimul moment posibil calculat de el, îl încercase greaţa blândă şi unduitoare a dematerializării, când el şi

Arthur Dent fuseseră transportaţi în particule prin atmosferă, ca o emisiune sportivă.

Nu era nicio greşeală. Aşa ceva era imposibil. Pământul fusese în mod clar distrus. Clar, clar. Fusese vaporizat în spaţiu.

Şi totuşi aici – activă iarăşi *Ghidul* – se regăsea articolul său despre ceea ce trebuia să faci ca să te simţi bine în Bournemouth, Dorset, Anglia, cu care el se mândrise întotdeauna ca fiind unul din cele mai baroce articole scrise vreodată de el. Citi intrarea din nou şi clătină din cap, de-a dreptul îngrijorat.

Brusc îşi dădu seama care era răspunsul: ceva foarte bizar se petrecea. Iar dacă se petrecea ceva foarte bizar, atunci ar fi fost bine să i se întâmple şi lui.

Înghesui *Ghidul* înapoi în rucsac şi porni din nou pe stradă, îndreptându-se iarăşi către nord, trecu de o limuzină gri-metalizat parcată în dreptul unei curbe, iar din cadrul unei uşi apropiate auzi o voce moale rostind:

— E-n regulă, dragule, chiar e-n regulă, trebuie să înveţi să te simţi relaxat. Uită-te la modul în care e structurată întreaga economie mondială…

Ford rânji, ocoli pe lângă blocul următor, care acum era cuprins de flăcări, găsi un elicopter de poliţie care se odihnea pe stradă fără nimeni la bord, dădu buzna în carlingă, îşi puse centura de siguranţă, îşi încrucişă degetele şi decolă spre cer, ca un începător. Se undui periculos în sus printre zidurile oraşului. Apoi, după ce scăpă de ele, se năpusti prin smogul negru şi roşu care adăsta permanent deasupra localităţii.

Zece minute mai târziu, cu toate sirenele elicopterului în acţiune şi trăgând la întâmplare printre nori cu mitralierele de la bord, Ford Prefect aduse aeronava între luminile de aterizare ale spaţioportului din Han Dold, unde se aşeză pe sol ca o căpuşă gigantică, uluită şi foarte zgomotoasă.

Cum nu avariase elicopterul prea tare, reuşi să-l vândă

contra unui bilet la clasa întâi în prima navă care părăsea sistemul solar, în interiorul căreia se instală confortabil pe unul dintre locurile spaţioase şi voluptuoase, în vederea călătoriei.

Îşi zise că avea să fie distractiv. În acest timp nava se năpusti prin întinderea nemărginită a spaţiului, iar personalul de serviciu intră în acţiune.

— Da, vă rog, spunea el personalului de bord de fiecare dată când unul dintre membrii echipajului venea să-i ofere câte ceva.

Zâmbi cu un soi de bucurie de maniac atunci când reciti noua intrare misterioasă pentru planeta Pământ. Acum avea o afacere neterminată de care era în stare să se ocupe şi era teribil de mulţumit că viaţa îi oferise brusc un obiectiv serios de atins.

Deodată îi trecu prin minte să se întrebe unde era Arthur Dent şi dacă acesta ştia despre schimbare.

Arthur Dent se găsea la o mie patru sute treizeci şi şapte de ani-lumină depărtare, într-un Saab, şi era neliniştit.

În spatele lui, pe canapea, se găsea o fată care îl făcuse să se lovească cu capul de portieră când intrase în vehicul. Nu ştia dacă asta se întâmplase doar pentru că fata era prima fiinţă de sex feminin din specia lui pe care o vedea după mulţi ani sau din altă pricină, dar se simţea stupefiat de… de… „Este absurd”, îşi spuse el. „Calmează-te. Nu eşti într-o stare bună pentru a raţiona şi a gândi. Tocmai ai făcut autostopul peste o sută de mii de ani-lumină de-a lungul galaxiei, eşti foarte obosit, un pic confuz şi extrem de vulnerabil. Relaxează-te, nu intra în panică şi concentrează-te să inspiri adânc.” Se răsuci pe scaunul lui.

— Eşti sigur că ea e-n regulă? întrebă din nou.

Dincolo de faptul că, pentru el, fata era năucitor de frumoasă, Arthur putea distinge foarte puţine detalii legate de înălţime, vârstă sau nuanţa părului. Şi nici nu o putea

întreba ceva despre ea însăşi deoarece, din nefericire, fata era complet inconştientă.

— E doar drogată, rosti fratele ei, ridicând din umeri şi fără să-şi ia privirea de la drumul din faţa lui.

— Şi asta înseamnă că e-n regulă, nu?

— Pentru mine, da.

— Ah, făcu Arthur. Ăăă…

Până acum conversaţia se desfăşurase înfiorător de rău.

După valul de saluturi de început, el şi Russell – fratele minunatei fete se numea Russell, un nume care lui Arthur îi amintea mereu de oameni masivi, cu mustăţi blonde şi păr sârmos care, la cea mai mică provocare, ar fi început să poarte smochinguri din catifea şi cămăşi scrobite şi apoi ar fi trebuit opriţi cu forţa de la comentarea meciurilor de snooker – descoperiseră repede că nu se plăceau deloc unul pe altul.

Russell era un individ masiv. Avea o mustaţă blondă. Părul îi era subţire şi sârmos. Ca să fim corecţi – deşi Arthur nu considera necesar aşa ceva, dincolo de un simplu exerciţiu de gândire – el însuşi, adică Arthur, părea destul de posomorât. Un om nu poate traversa o distanţă de o sută de mii de ani-lumină, în cea mai mare parte în compartimentele de bagaje ale altora, fără să se enerveze un pic, iar Arthur avusese parte din plin de enervare.

— Nu e dependentă, rosti brusc Russell, ca şi cum s-ar fi gândit în mod clar că altcineva din maşină ar putea fi. Este doar sub efectul sedativelor.

— Dar asta e îngrozitor, zise Arthur, răsucindu-se ca să o privească din nou.

Fata părea să se agite uşor, iar capul îi căzu într-o parte, pe umăr. Părul ei de culoare închisă îi veni peste faţă, acoperind-o.

— Ce a păţit, este bolnavă?

— Nu, doar latră ca nebuna, răspunse Russell.

— Ce? exclamă Arthur, oripilat.

— E ţicnită, complet dusă cu pluta. O duc înapoi la spital, ca să le spun ălora să încerce şi altceva. I-au dat drumul de acolo când se credea hârciog.

— Hârciog?

Russell claxonă cu furie o maşină care se ivi dintr-o curbă către ei, intrând pe jumătate pe sensul lor de mers şi obligându-l să tragă de volan. Furia părea să-l facă să se simtă mai bine.

— În fine, poate că nu un hârciog, rosti el după ce se calmă. Deşi probabil că ar fi mai simplu să te descurci cu aşa ceva. Dacă cineva crede că este hârciog, probabil că îi dai o oglindă şi câteva poze cu hârciogi şi îi spui să se descurce singur şi să revină când se simte mai bine. Ideea este că medicina, cel puţin, se poate descurca acum cu chestia asta. Însă se pare că povestea nu e destul de bună pentru Fenny.

— Fenny…?

— Ştii ce i-am luat de Crăciun?

— Păi, nu.

— Dicţionarul medical al lui Black.

— Frumos cadou!

— Aşa credeam şi eu. Sunt mii de boli descrise acolo, aranjate în ordine alfabetică.

— Spui că numele ei este Fenny?

— Mda. I-am spus să aleagă ceva. Tot ce se află în carte poate fi tratat. Se pot prescrie medicamentele potrivite. Dar nu, ei i-a trebuit ceva diferit. Doar ca să-şi complice viaţa. Aşa era şi la şcoală, să ştii.

— Era?

— Da. A căzut în vreme ce juca hochei şi şi-a rupt un os de care nimeni nu a auzit vreodată.

— Îmi dau seama cât de neplăcut poate fi aşa ceva, rosti Arthur cu îndoială.

Se simţea mai degrabă dezamăgit, descoperind că fata se numea Fenny. Era un nume caraghios, descumpănitor,

aşa cum poate s-ar fi poreclit singură o mătuşă urâtă, care nu putea susţine prin argumente adecvate numele Fenella.

— Nu că nu mi-a fost milă de ea, continuă Russell. Dar m-a enervat niţel. A şchiopătat luni buni.

Maşina încetini.

— Aici te dai jos, nu?

— Ah, nu, răspunse Arthur. Încă opt kilometri. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Bine, acceptă Russell după o pauză foarte scurtă, care sugera că avea ceva împotrivă, apoi acceleră din nou.

De fapt, era intersecţia la care trebuia să coboare, dar nu putea pleca fără să descopere mai multe despre fata asta, care părea să i se fi infiltrat puternic în minte, chiar şi în stare de inconştienţă. Se putea opri la oricare dintre următoarele două intersecţii.

Drumurile laterale duceau înapoi către satul care fusese căminul lui Arthur. El ezita să-şi închipuie ce putea găsi acolo. Văzuse peisaje familiare, care trecuseră ca nişte fantome pe lângă maşină, dând naştere unor fiori pe care doar lucrurile foarte normale îi pot genera, atunci când sunt văzute în momentele în care mintea nu e pregătită şi într-o lumină neprielnică.

Folosind propria scară personală a timpului, din câte putea estima el, după ce trăise în raza de acţiune a atâtor sori îndepărtaţi, trecuseră opt ani de la plecarea lui, dar cât anume trecuse pe planetă era greu de ghicit. Într-adevăr, evenimentele care se petrecuseră depăşeau capacitatea lui de înţelegere, deoarece această planetă, casa lui, nu ar fi trebuit să se găsească aici.

Cu opt ani înainte, la vremea prânzului, planeta fusese distrusă în mod oribil de uriaşele nave galbene vogone, care plutiseră pe cerul zilei ca şi cum legea gravitaţiei nu reprezenta decât o reglementare pe plan local, iar încălcarea ei – doar o nerespectare a regulamentului de parcare.

— Halucinaţii, rosti Russell.

— Poftim? exclamă Arthur, scos brusc din gândurile în care se scufundase.

— Ea spune că suferă de halucinaţii ciudate, cum că ar trăi în lumea reală. Nu are niciun sens să-i spun că trăieşte în lumea reală, deoarece ea susţine că tocmai de aceea sunt halucinaţiile atât de bizare. Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu găsesc astfel de conversaţii destul de epuizante. Răspunsul meu este să-i dau pilulele şi să mă car la o bere. În fond, cât poate suporta cineva aşa ceva?

Arthur se încruntă, nu pentru prima dată.

— Păi…

— Şi pe urmă, toată chestia asta cu visele şi coşmarurile. Şi cu doctorii care vorbesc doar despre salturi ciudate în undele ei cerebrale.

— Salturi?

— Asta, rosti Fenny.

Arthur se răsuci pe scaunul lui şi se holbă în ochii deschişi şi îngrozitor de goi ai fetei. Orice ar fi privit ea, acel ceva nu se găsea în maşină. Ochii îi clipiră, capul îi tresări o dată, apoi recăzu într-un somn paşnic.

— Ce a zis? întrebă Arthur.

— A zis „ăsta”.

— Asta ce?

— Ăsta ce? De unde naiba să ştiu? Hârciogul ăsta, burlanul ăla, penseta cealaltă a lui Don Alfonso! Latră ca nebuna, cred că ţi-am mai spus asta.

— Nu pare să-ţi pese prea mult.

Arthur încercă să rostească fraza pe un ton cât mai neutru, dar nu păru să-i iasă.

— Ascultă, amice…

— Bine, îmi cer scuze. Nu e treaba mea. Nu voiam să sune aşa. E clar că îţi pasă mult. Ştiu că trebuie să faci faţă cumva problemei. Va trebui să mă scuzi. Tocmai am făcut autostopul din cealaltă parte a nebuloasei Capului de Cal.

Privi furios afară, pe geamul portierei. Era şocat că, dintre toate senzaţiile care se zbăteau să-şi facă loc în capul lui în această noapte, în vreme ce se întorcea spre casa pe care o crezuse vaporizată pentru totdeauna, singura care îl obseda era cea creată de această fată bizară despre care nu ştia nimic în afară că-i spusese „ăsta” şi că nu-i dorea deloc ca fratele ei să se bată cu un vogon.

— Deci, ăă, ce era cu salturile alea pe care le-ai menţionat? reluă el cât de repede putu,

— Ascultă, asta e sora mea. Nici măcar nu ştiu de ce discut cu tine despre…

— Bine, îmi cer scuze. Poate că ar fi mai bine să cobor. Asta e…

În momentul în care rosti cuvintele, acţiunea de a coborî deveni imposibilă, deoarece furtuna care îi depăşise explodă brusc din nou. Fulgerele brăzdară cerul şi cineva păru să toarne peste ei, printr-o sită, ceva ce se asemăna mult cu Oceanul Atlantic.

Russell înjură şi se uită mânios la cer câteva secunde, în vreme ce acesta lăsa ploaia să-i biciuiască. Îşi consumă mânia accelerând ca să depăşească o maşină inscripţionată cu mesajul „Transport Mekenna pentru orice vreme”. Tensiunea se reduse când ploaia se mai domoli.

— A început cu afacerea aia a agentului CIA găsit în rezervor, când toată lumea a avut halucinaţii şi chestii dintr-astea, îţi aminteşti?

Arthur se gândi o clipă dacă era cazul să menţioneze din nou că tocmai se întorsese din cealaltă parte a nebuloasei Capului de Cal şi că din această cauză, ca şi din alte motive înrudite şi uimitoare, pierduse şirul evenimentelor de dată recentă. Decise că o asemenea confesiune nu avea decât darul să producă şi mai multă confuzie.

— Nu, răspunse el.

— Ăla a fost momentul în care ea a luat-o razna. Era undeva, într-o cafenea. Rickmansworth. Habar n-am ce

făcea, dar acolo a înnebunit. Se pare că s-a ridicat în picioare, a anunţat cu calm că avusese o revelaţie extraordinară sau ceva de genul ăsta, a tremurat niţel, părând confuză, apoi s-a prăbuşit ţipând la un sendviş cu ou.

Arthur se strâmbă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta.

Russell scoase un soi de mormăit.

— Deci ce făcea agentul CIA în rezervor? se interesă Arthur, încercând să reînnoade firul evenimentelor.

— Plutea în sus şi în jos, bineînţeles. Era mort.

— Dar ce…

— Haide, doar îţi aminteşti chestiile alea! Halucinaţiile. Toată lumea spunea că a fost o înscenare, că CIA a făcut un experiment cu droguri sau ceva de genul ăsta. Era vorba de o teorie tâmpită, că în loc să invadezi o ţară ar fi mult mai ieftin şi mai eficient să faci pe toată lumea să creadă că ţara a fost invadată.

— Ce halucinaţii au fost alea mai exact…? întrebă Arthur cu o voce înceată.

— Cum adică, ce halucinaţii? Vorbesc despre toate chestiile alea cu navele mari şi galbene, cu toată lumea înnebunind şi spunând că o să murim cu toţii, după care „buf”, totul a dispărut când efectul halucinogen a încetat. CIA a negat totul, ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost adevărat.

Arthur îşi simţi capul învârtindu-i-se. Mâna lui se prinse de ceva şi strânse cu forţă, ca să se ţină bine. Gura i se căscă şi se închise, ca şi cum intenţia lui ar fi fost să spună ceva, fără să reuşească să scoată vreun sunet.

— În orice caz, continuă Russell, oricare ar fi fost halucinogenul, efectul lui nu a părut să treacă aşa de uşor în cazul lui Fenny. Eu am vrut să dau CIA în judecată, dar un prieten de-al meu, avocat, a spus că aşa ceva ar fi ca şi cum aş încerca să atac un azil de lunatici cu o banană, aşa

că…

Russell ridică din umeri.

— Vogonii… chiţăi Arthur…navele galbene… au dispărut?

— Păi, bineînţeles că da, doar erau nişte halucinaţii, replică Russell, uitându-se cu răceală la Arthur. Vrei să spui că nu-ţi aminteşti nimic din toate astea? Unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu?

Pentru Arthur, întrebarea era atât de bună, încât aproape că sări de pe scaun din pricina şocului.

— Iisuse!!! strigă Russell, luptându-se să controleze maşina care încercă brusc să derapeze.

Devie din calea unei maşini venind pe sensul opus şi viră pe un petic de iarbă. În vreme ce maşina se oprea, fata din spate fu aruncată peste scaunul lui Russell şi se prăbuşi ca o păpuşă dezarticulată. Arthur se răsuci îngrozit.

— A păţit ceva? izbucni el.

Russell îşi trecu furios mâinile prin părul sârmos. Îşi mângâie mustaţa blondă. Se întoarse către Arthur.

— Te rog, vrei să dai drumul frânei de mână? rosti el.

6

De acolo mai erau şase kilometri pe jos până în satul lui: un kilometru şi jumătate până la intersecţia către care Russell refuza acum cu obstinaţie să îl mai ducă şi de acolo patru kilometri şi jumătate de drumeag de ţară şerpuit.

Saab-ul dispăru în noapte. Arthur îl privi cum se îndepărtează, la fel de şocat ca un om care, după ce a crezut că e complet orb timp de cinci ani, descoperă brusc că doar a purtat pe cap o pălărie prea mare.

Îşi scutură cu furie ţeasta, în speranţa că astfel va putea provoca apariţia unui fapt cert care să dea sens acestui

univers cumplit de incredibil, dar cum acel fapt, în caz că exista vreunul, refuză să apară, plecă iarăşi la drum, sperând că o plimbare vioaie şi poate câteva băşici dureroase l-ar ajuta să-şi conştientizeze mai bine propria existenţă, dacă nu cumva propria sănătate mentală.

Ajunse la ora 10.30, un fapt pe care îl descoperi prin fereastra aburită şi unsuroasă a localului Horse and Groom, unde atârna de mulţi ani un ceas vechi Guiness ponosit, pe care se vedea poza unui emu cu o halbă înfiptă amuzant în gât.

Acesta era localul în care luase acel prânz în cursul căruia casa lui şi apoi întreaga planetă Pământ fuseseră distruse, sau lăsaseră impresia că sunt distruse. Nu, la naiba, fuseseră distruse, căci dacă n-ar fi fost, atunci unde dracului fusese el în ultimii opt ani şi cum ajunsese unde fusese dacă nu într-una dintre acele nave vogone mari şi galbene despre care individul pe nume Russell îi povestise că existaseră doar ca nişte halucinaţii induse de droguri? Şi totuşi, dacă fuseseră distruse, pe ce stătea el acum…?

Se opri din această înşiruire de gânduri, deoarece nu simţea că ajunge cu ele mai departe decât fusese cu douăzeci de minute în urmă.

Porni iarăşi la drum. Ăsta era localul în care luase acel prânz în cursul căruia se petrecuse ceva ce avea să stabilească mai târziu ce anume se întâmplase şi…

Tot nu avea niciun sens. Porni iarăşi la drum.

Ăsta era localul în care… Ăsta era un local.

Localurile serveau băuturi şi el avea nevoie de aşa ceva. Satisfăcut că procesul gândirii ajunsese în sfârşit la o concluzie, una cu care era mulţumit, chiar dacă nu era exact cea la care sperase să ajungă, Arthur se îndreptă spre uşă.

Şi se opri.

Un terier negru şi mic cu blană sârmoasă ieşi în fugă din spatele unui zid de înălţime mică după care, zărindu-l pe el,

începu să mârâie.

Arthur cunoştea câinele, chiar foarte bine. Aparţinea unui prieten de-al lui din publicitate şi fusese botezat Bozo-Nu-Ştie-Nimic din cauză că modul în care i se ridica blana pe cap le amintea oamenilor de preşedintele Statelor Unite ale Americii. Şi câinele îl cunoştea pe Arthur sau cel puţin ar fi trebuit să-l cunoască. Era un câine prost, incapabil să-şi miroasă propriile urme, motiv pentru care unii oameni protestaseră auzind cum fusese botezat, dar cel puţin ar fi trebuit să-l poată recunoaşte pe Arthur în loc să stea acolo cu blana zburlită, ca şi cum Arthur ar fi fost cea mai înfiorătoare apariţie din viaţa lui patetică şi mizerabilă.

Chestia asta îl îndemnă să se ducă şi să privească iarăşi pe fereastră, de această dată fără să se mai uite la pasărea care se asfixia, ci la sine însuşi.

Văzându-se brusc, pentru prima dată după mult timp, într-un context cunoscut, Arthur trebui să admită că animalul avea dreptate.

Semăna foarte bine cu o arătare pe care o folosesc fermierii ca să sperie păsările cerului, iar intrarea lui în local într-o asemenea stare ar stârni fără îndoială comentarii acide; ba, mai rău, înăuntru trebuie se aflā, fără îndoială, câţiva cunoscuţi de-ai lui, care ar sări evident să-l bombardeze cu întrebări la care el unul nu se simţea, deocamdată, pregătit să răspundă.

De exemplu, Will Smithers, proprietarul câinelui ne-minune Bozo-Nu-Ştie-Nimic, un animal atât de prost că nu fusese acceptat într-o reclamă a lui Will fiindcă nu reuşise să-şi dea seama ce hrană pentru câini trebuie să prefere, în ciuda faptului că în celelalte castroane fusese turnat ulei de motor peste bucăţile de carne.

Will se afla cu siguranţă înăuntru. Afară era câinele lui, ca şi maşina lui, un Porsche gri 928S cu un semn pe lunetă pe care se putea citi: „Cealaltă maşină a mea e tot un Porsche.” La dracu’ cu el!

Arthur se holbă la maşină şi îşi dădu seama că tocmai aflase ceva ce nu ştiuse înainte.

Precum cei mai mulţi nemernici supraplătiţi şi superficiali pe care Arthur îi cunoştea în domeniul publicităţii, Will Smithers îşi făcuse un stil de viaţă din a-şi schimba maşina în fiecare august, ca să le poată spune oamenilor că a fost pus de contabil să facă asta, deşi adevărul era că acel contabil încerca din răsputeri să-l oprească, din pricina pensiei alimentare pe care Will trebuia să o plătească şi din pricina altor chestii – iar asta era aceeaşi maşină pe care Arthur îşi amintea că o avusese şi înainte. Plăcuţa de înmatriculare stătea martoră pentru an.

Dat fiind faptul că acum era iarnă şi că evenimentul care îi produsese atâtea necazuri cu opt ani înainte se petrecuse la începutul lui septembrie, pe Pământ nu putuseră trece mai mult de şase sau şapte luni.

Rămase nemişcat câteva clipe şi îl lăsă pe Bozo-Nu-Ştie-Nimic să sară în sus şi în jos, adulmecându-l. Fu brusc şocat de înţelegerea unui fapt pe care nu-l mai putea evita, şi anume: acum el însuşi devenise un extraterestru în lumea lui. Chiar dacă ar fi încercat, nimeni nu avea să fie capabil să-i creadă povestea. Nu numai că suna teribil de incredibilă, dar era şi flagrant contrazisă de cele mai simple fapte observabile.

Oare ăsta *chiar era* Pământul? Exista cumva o posibilitate oarecare ca Arthur să fi comis o greşeală extraordinară?

Localul din faţa lui i se părea insuportabil de familiar în toate detaliile – fiecare cărămidă, fiecare bucăţică de vopsea scorojită. Iar înăuntru sesiza căldura zgomotoasă şi înăbuşitoare cunoscută, bârnele ieşite în evidenţă, decoraţiunile din fier forjat, lipsite de autenticitate, ale instalaţiilor luminoase, barul lipicios pe care îşi puneau oamenii coatele, supravegheat de pozele de pe perete cu fete care îşi împrăştiau pungi cu alune peste sâni. Toate astea însemnau casa lui, lumea lui. Îl cunoştea şi pe

amărâtul ăla de câine.

— Hei, Nu-Ştie-Nimic!

Sunetul vocii lui Will Smithers însemna că Arthur trebuia să decidă repede ce urma să facă. Dacă rămânea acolo, avea să fie descoperit şi urma să înceapă circul. Dacă se ascundea, însemna doar să amâne momentul adevărului, iar afară era un frig amarnic.

Faptul că era vorba de Will făcea alegerea mai uşoară. Arthur nu îl dispreţuia pe Will ca atare – tipul era destul de distractiv. Doar că era distractiv într-o manieră epuizantă deoarece, lucrând în publicitate, voia întotdeauna să se ştie cât de bine se distra şi de unde luase haina care era pe el.

Luând în considerare toate acestea, Arthur se ascunse în spatele unei camionete.

— Hei, Nu-Ştie-Nimic, ce s-a întâmplat?

Se deschise uşa şi Will păşi afară, purtând o jachetă din piele. Îşi pusese un amic de la Road Research Laboratory să facă un test special cu un manechin îmbrăcat cu jacheta, care s-a zdrobit într-un accident de maşină, pentru ca jacheta să capete un aer ponosit. Nu-Ştie-Nimic pufni de încântare, după care, primind atenţia pe care o dorea, uită imediat de Arthur.

Will era cu nişte prieteni. Împreună jucau un joc cu câinele.

— Comunişti! strigară cu toţii în cor la câine. Comunişti, comunişti, comunişti!!!

Câinele înnebuni subit lătrând, sărind în sus şi în jos, pufnind în forţă şi dovedindu-se înfuriat ca naiba. Oamenii râseră şi îl felicitară, apoi se împrăştiară treptat la maşinile lor şi dispărură în noapte.

„În fine, asta limpezeşte un lucru”, îşi zise Arthur din spatele camionetei. „Asta e, clar, planeta pe care mi-o amintesc eu.”

7

Casa lui se afla încă acolo.

Habar n-avea cum sau de ce. Decisese să se ducă şi să vadă cum stau lucrurile în timp ce aştepta golirea localului, ca să-i poată cere după aceea proprietarului un pat pentru noapte. Iar acum se uita la propria lui casă.

Intră grăbit, folosind o cheie pe care o păstra sub o broască de piatră în grădină, deoarece, oricât ar fi părut de şocant, suna telefonul. Îl auzise vag cât parcursese aleea de acces şi începuse să alerge imediat ce îşi dăduse seama de unde provenea sunetul.

Fu obligat să forţeze uşa din pricina cantităţii uluitoare de plicuri care se acumulaseră dincolo de prag. Uşa se împiedică de ceea ce Arthur descoperi ulterior a fi paisprezece invitaţii identice, adresate personal, de a aplica pentru un card de credit pe care el îl avea deja, şaptesprezece scrisori identice de ameninţare pentru neplata datoriilor de pe un card de credit pe care nu-l avea, treizeci şi trei de misive identice care spuneau că el personal fusese selectat ca un om de gust şi cu simţ estetic care ştia ce vrea şi încotro se îndreaptă în lumea sofisticată din ziua de azi şi, ca atare, era invitat să cumpere un portofel de primă mână şi un pisoi tărcat mort.

Se strecură prin deschizătura relativ îngustă, se împiedică de un teanc de oferte de vinuri pe care niciun cunoscător nu şi-ar fi permis să le rateze, alunecă peste nişte pliante cu vacanţe în vile pe plajă, se năpusti pe scările întunecate către dormitorul lui şi ajunse la telefon exact în clipa în care acesta amuţi.

Se prăbuşi, gâfâind, pe patul lui vechi, mirosind a stătut, şi preţ de câteva minute încercă să oprească lumea să se mai învârtă în jurul capului său.

După ce lumea din jur socoti că se învârtise destul şi se

mai calmă, Arthur întinse mâna după lumina de pe noptieră, fără să se aştepte ca aceasta să funcţioneze. Spre surprinderea lui, lumina se aprinse. Chestia asta îi dădu imediat de gândit logicii sale. De vreme ce compania de electricitate îi tăia curentul negreşit de fiecare dată când el îşi plătea factura, părea rezonabil să îl lase conectat atunci când nu plătea nimic. Evident, plătind, nu făcea altceva decât să atragă atenţia asupra lui.

Camera era în mare parte aşa cum o lăsase, adică în dezordine, deşi efectul era atenuat puţin de un strat gros de praf. Cărţi şi reviste citite pe jumătate se înghesuiau printre stive de prosoape pe jumătate utilizate. Ciorapi desperecheaţi se odihneau în ceşti cu cafea băută pe jumătate. Ceea ce pe vremuri fusese un sendviş pe jumătate mâncat se transformase acum pe jumătate în ceva despre care Arthur nu voia să aibă cu niciun chip habar. „Dacă ar trăsni o dată prin toată această mizerie, viaţa ar lua-o de la capăt”, îşi zise el.

Un singur lucru din încăpere era altfel. Pentru o clipă sau două nu văzu acel lucru care era diferit, deoarece şi el era acoperit de un strat gros de praf. Apoi privirea îi căzu pe el şi se opri din căutare. Se afla alături de un televizor vechi ponosit, la care se puteau urmări doar cursurile Open University, deoarece oricare alt program mai interesant l-ar fi făcut bucăţi.

Era o cutie. Arthur se ridică pe coate şi se zgâi la ea. Era o cutie cenuşie, cu un soi de patină veche pe ea. Era o cutie cenuşie cubică, cu latura cam de patruzeci de centimetri. Era legată cu o singură panglică gri, cu o fundă elegantă pe capac.

Arthur se ridică în picioare, se duse la cutie şi o atinse surprins. Orice ar fi fost, era clar ambalat sub formă de cadou, curat şi frumos, şi îl aştepta pe el ca să-l desfacă.

Cu prudenţă, o ridică şi o duse pe pat. Şterse praful de pe capac şi dezlegă panglica. Roti capacul şi privi în cutie.

Înăuntru se găsea un glob de sticlă, învelit în hârtie fină de ambalaj, gri. Scoase globul de acolo cu mare atenţie. Nu era chiar un glob, deoarece fundul nu era rotund sau, aşa cum îşi dădu el seama întorcând obiectul, partea de sus era deschisă, cu o margine de jur împrejur. Era un bol. Un bol pentru peşti.

Era făcut din cea mai minunată sticlă, perfect transparentă şi totuşi cu o nuanţă gri-argintie extraordinară, ca şi cum la confecţionare ar fi fost folosite cristalul şi ardezia.

Arthur răsuci încet bolul în mâini. Era unul dintre cele mai frumoase obiecte pe care le văzuse vreodată, unul care îl lăsă perplex. Privi în cutie, dar acolo nu se mai găsea nimic în afara ambalajului de hârtie. Pe dinafară, cutia nu avea nimic inscripţionat.

Roti iarăşi vasul. Era superb. Era fin. Dar era un vas pentru peşti, îl ciocăni uşor cu unghia şi vasul răspunse cu un sunet profund şi glorios care se auzi mult timp, iar când în cele din urmă se estompă, păru nu a se stinge, ci a se transfera către alte lumi, ca într-un vis profund.

Vrăjit, Arthur roti iarăşi vasul, iar de această dată lumina de la veioza mică şi prăfuită de pe noptieră îl prinse într-un unghi diferit şi evidenţie câteva incrustaţii fine de pe suprafaţa sticlei. Ridică vasul, ajustând unghiul de privire la direcţia luminii şi zări brusc cuvintele pe care incrustaţiile fine păreau să le formeze prin sticlă.

„La revedere”, scria acolo, „şi mulţumesc…”

Asta era tot. Arthur clipi şi nu pricepu nimic.

Alte cinci minute roti bolul continuu, îl ţinu în lumină în diverse unghiuri, îl ciocăni pentru sunetul pe care îl scotea şi se gândi la înţelesul cuvintelor, fără a găsi vreunul. În cele din urmă se ridică în picioare, umplu vasul cu apă de la robinet şi îl puse pe măsuţa de lângă televizor. Scoase peştele Babel din ureche şi îl lăsă să cadă, agitându-se, în vas. Nu va mai avea nevoie de el, decât când va vrea să

vadă filme străine.

Se întinse la loc pe pat şi stinse lumina. Rămase tăcut şi nemişcat. Absorbi cu toată fiinţa întunericul din jur, îşi relaxă treptat membrele, îşi linişti respiraţia, îşi goli mintea de orice gând, închise ochii şi nu reuşi deloc să adoarmă.

În acea noapte plouă din belşug. Norii se deplasaseră şi acum se concentrau pe o cafenea mică de la intrarea în Bournemouth, dar cerul pe care trecuseră fusese deranjat şi acum sufla un aer umed spre sol, ca şi cum n-ar fi ştiut ce altceva să mai facă în lipsa altor provocări.

Luna răsărise, cam apoasă. Arăta ca un ghemotoc de hârtie rămas în buzunarul din spate al unor blugi proaspăt ieşiţi din maşina de spălat şi din care doar timpul şi fierul de călcat puteau spune dacă va rezulta o listă veche de cumpărături sau o bancnotă de cinci lire sterline.

Vântul porni să bată un pic, precum coada unui cal care încearcă să decidă în ce stare de spirit este în acea seară, şi un clopot anunţă undeva miezul nopţii.

O fereastră de luminator se întredeschise.

Rama era înţepenită şi pentru a se întredeschide fu nevoie de ceva luptă şi muncă de convingere; cerceveaua era uşor putrezită, iar balamaua fusese cândva acoperită cu vopsea.

O stinghie fu înfiptă în ramă ca să o menţină deschisă şi o siluetă se strecură prin spaţiul îngust dintre marginile opuse ale acoperişului. Aceasta se ridică în picioare şi se uită la cer.

Cu greu ar mai fi putut să fie recunoscută drept creatura cu aspect sălbatic care dăduse iama nebuneşte în sat cu mai puţin de o oră înainte. Rochia zdrenţuită de atâta purtat, pătată de noroiul atâtor planete şi murdărită de condimente alimentare din atâtea porturi spaţiale nenorocite, dispăruse. Dispăruseră şi claia de păr în neorânduială, şi barba lungă şi încâlcită care găzduia un

imens ecosistem de vietăţi minuscule.

În locul acelui personaj apăruse Arthur Dent cel curat şi obişnuit, îmbrăcat cu pantaloni de lână şi pulover gros. Părul era tuns scurt şi spălat, iar obrazul ras complet. Doar ochii îi păstrau o expresie de rugă adresată universului, ca acesta să înceteze să-i mai facă tot ce-i făcuse până atunci.

Nu erau aceiaşi ochi cu care privise ultima dată această scenă, iar creierul care interpreta imaginile transmise de ochi nu mai era nici el la fel. Nu fusese vorba de niciun fel de operaţie chirurgicală, ci doar de acumularea continuă de experienţă.

În acel moment noaptea i se părea o fiinţă vie, iar terenul întunecat din jur – o chestie în care el îşi ţinea rădăcinile. Simţea, ca o mâncărime în terminaţiile nervoase cele mai depărtate ale corpului, clipocitul unui râu îndepărtat, pantele dealurilor invizibile, ghemul de nori de ploaie strâns undeva înspre sud. Mai simţea şi fiorul de a fi un copac, o chestie la care nu se aşteptase. Ştia că te simţi bine dacă îţi înfigi călcâiele în pământ, dar nu-şi dăduse niciodată seama cât de bine. Simţea aproape un val de plăcere ajungând la el tocmai dinspre New Forest. Îşi zise că în acea vară trebuia să încerce să simtă cum e să laşi să crească frunze pe tine.

Dintr-o altă direcţie simţi senzaţia unei oi şocate de o farfurie zburătoare, o senzaţie practic imposibil de deosebit de cea de oaie şocată de orice întâlneşte în cale, căci oile erau creaturi care învăţau extrem de puţine lucruri în cursul periplului lor prin viaţă şi ar fi fost şocate să vadă soarele răsărind dimineaţa şi uluite de toată verdeaţa aia de pe câmpii.

Era surprins să descopere că putea simţi uluiala oii în faţa soarelui din acea dimineaţă, şi din dimineaţa dinainte, şi uluiala din faţa unui pâlc de copaci cu încă o zi înainte. Se putea duce şi mai departe înapoi în timp, dar deveni repede plictisitor, căci totul consta doar în oi surprinse de lucruri

care le-au mai şocat şi cu o zi înainte.

Lăsă oile în pace şi îi permise minţii sale să hălăduiască somnoroasă în voie. Simţi prezenţa altor minţi. Erau cu sutele, cu miile într-o adevărată reţea, unele somnoroase, altele dormind, altele teribil de excitate, una dintre ele fracturată.

Una fracturată.

Trecu plutind pe lângă ea şi încercă să o simtă din nou, dar mintea îl evită, cum făcuse şi cardul cu un măr pe el, din Pelmanism. Simţi un fior de emoţie căci ştiu instinctiv despre cine era vorba sau cel puţin ştiu cine ar fi vrut el să fie, iar odată ce ştii ce anume vrei să fie adevărat, instinctul reprezintă o unealtă foarte utilă pentru atingerea scopului urmărit.

Ştia din instinct că era vorba de Fenny şi că îşi dorea să o găsească, însă nu putea. Forţându-se prea tare, simţea că îşi pierde această nouă şi ciudată facilitate, aşa că îşi relaxă căutarea şi îşi lăsă mintea să se plimbe din nou în voia ei.

Şi simţi din nou fractura.

Şi din nou nu o putu găsi. De această dată, orice i-ar fi spus instinctul că e bine să creadă, nu mai fu deloc sigur că era vorba de Fenny – sau poate că de această dată era vorba de o fractură diferită. Lăsa aceeaşi impresie de dezmembrare, dar părea o senzaţie de fractură mai generală, mai profundă, provocată nu de o singură minte, ba poate chiar de altceva decât o minte. Era diferită.

Îşi lăsă mintea să se scufunde încet şi adânc în Pământ, sfârâind, şuierând şi afundându-se.

Urma Pământul în cursul zilelor lui, plutea cu ritmurile miliardelor de pulsuri, traversa reţelele vieţii lui, se unduia pe valurile lui, se rotea odată cu greutatea lui. Fractura continua să revină, ca o durere izolată şi îndepărtată.

Iar acum zbura printr-un ţinut al luminii. Lumina era timpul, iar undele ei erau zilele în trecerea lor. Fractura pe care o sesizase el, a doua fractură, se găsea în depărtare în

faţa lui, dincolo de ţinut, şi avea grosimea unui fir de păr în peisajul visător al zilelor Pământului.

Brusc se trezi în dreptul ei.

Dansă ameţit deasupra marginii, iar ţinutul de vis coborî abrupt sub el, precipitându-se stupefiant spre nicăieri, cu el răsucindu-se, căutând să prindă vid, fâlfâind într-un spaţiu oribil, după aceea rotindu-se şi căzând.

Dincolo de haos fusese un alt ţinut, un alt timp, o altă lume, nu izolată, ci abia unită: două Pământuri. Arthur se deşteptă.

O briză rece îi răcori transpiraţia fierbinte care i se acumulase pe frunte. Coşmarul se epuizase, la fel ca el. Umerii îi căzură şi îşi frecă blând ochii cu buricele degetelor. În sfârşit, era la fel de somnoros precum era de obosit. Cât despre semnificaţia întregii poveşti, dacă exista vreo semnificaţie, avea să se gândească la ea de dimineaţă. Deocamdată voia să se bage în pat şi să doarmă. În patul lui, propriul lui somn.

Vedea casa lui în depărtare şi se întrebă de ce se întâmpla aşa. Se profila pe fundalul luminii selenare şi Arthur îi recunoscu forma banală. Privi în jurul lui şi observă că se găsea la circa o jumătate de metru deasupra tufişurilor de trandafiri ale unuia din vecinii lui, John Ainsworth. Tufişurile vecinului erau îngrijite cu mare atenţie, legate pentru iarnă, prinse în pâlcuri şi etichetate, iar Arthur se întrebă ce căuta el deasupra lor. Se întrebă ce îl reţinea acolo, iar când descoperi că nimic nu îl reţinea, se prăbuşi cu zgomot pe sol.

Se ridică greu, căzu la loc şi apoi se târî înapoi spre casa lui, cu o gleznă scrântită. Se dezbrăcă şi se băgă în pat.

În timp ce dormi, telefonul sună din nou. Sună cincisprezece minute fără întrerupere şi îl făcu pe Arthur să se răsucească de două ori în somn. Însă nu avu nicio şansă să îl trezească pentru a răspunde.

8

Arthur se trezi simţindu-se excelent, absolut fabulos, împrospătat, superîncântat să fie acasă, trepidând de energie, deloc dezamăgit să descopere că era mijlocul lui februarie.

Aproape că dansă până la frigider, găsi trei chestii păroase în el, le puse pe o farfurie şi le urmări cu atenţie timp de două minute. Cum chestiile nu încercară defel să se mişte în acest timp, Arthur le boteză mic dejun şi le mâncă. Chestiile uciseră o maladie spaţială virulentă pe care Arthur o luase fără să ştie din Mlaştinile Gazoase de pe Flargathon cu câteva zile înainte şi care altfel ar fi ucis jumătate din populaţia emisferei vestice şi ar fi înnebunit şi sterilizat restul planetei, aşa că Pământul avu noroc aici.

Se simţea puternic şi sănătos. Se descotorosi voios cu o sapă de scrisorile primite şi apoi îngropă pisica.

Exact când termină treaba sună telefonul, dar Arthur îl lăsă să sune în vreme ce păstră un moment respectuos de reculegere. Oricine ar fi fost, avea să sune iarăşi dacă problema era importantă. Se scutură de noroiul de pe picioare şi intră înapoi în casă.

În mormanul de prostii primite fuseseră şi câteva scrisori importante – unele documente de la consiliul local, datate cu trei ani înainte, legate de propunerea de demolare a casei sale şi alte câteva scrisori despre iniţierea unei anchete publice legate de întreaga schemă de scurtcircuitare a zonei; mai exista o scrisoare veche de la Greenpeace, grupul de presiune ecologică în favoarea cui făcea el din când în când donaţii, prin care i se cerea ajutor în privinţa proiectului de eliberare a delfinilor şi orcelor din captivitate, precum şi câteva vederi de la prieteni care se plângeau că nu mai luase legătura cu ei în ultima vreme.

Strânse toate aceste misive la un loc şi le puse într-un

dosar pe care scrise „Lucruri de făcut”. De vreme ce se simţea atât de viguros şi de dinamic în acea dimineaţă, adăugă şi cuvântul „Urgent!”

Îşi despachetă prosopul şi alte câteva ciudăţenii din sacoşa de plastic pe care o cumpărase la Mega-market Port Brasta. Sloganul de pe partea laterală reprezenta un joc elaborat şi inteligent de cuvinte în Lingua Centauri, complet de neînţeles în oricare altă limbă şi, ca atare, total fără sens pentru un Duty Free Shop de pe orice spaţioport. Sacoşa mai avea şi o gaură în ea, aşa că Arthur o aruncă.

Îşi dădu seama cu o tresărire că trebuia să mai fi scăpat ceva în mica navă spaţială care îl adusese înapoi pe Pământ, după ce pilotul acceptase cu înţelegere să se abată din drum ca să-l lase chiar lângă autostrada A303. Îşi pierduse exemplarul lui ponosit şi călătorit prin spaţiu din chestia care îl ajutase să-şi găsească drumul printre distanţele incredibil de mari ale spaţiului pe care îl traversase. Îşi pierduse exemplarul lui din *Ghidul autostopistului galactic.*

„Ei bine”, gândi el, „de această dată chiar că nu voi mai avea nevoie de el vreodată.”

Trebuia să dea nişte telefoane. Hotărâse cum să facă faţă numărului imens de contradicţii pe care călătoria lui de întoarcere îl generase – şi anume să facă public totul. Telefonă BBC-ului şi ceru să-i fie dată legătura cu şeful lui de departament.

— Oh, salut, aici e Arthur Dent. Ascultă, îmi cer scuze că n-am venit la serviciu timp de şase luni, dar am înnebunit.

— Oh, nu-ţi face griji. Mi-am zis eu că trebuie să fie vorba de ceva de genul ăsta. Pe aici se întâmplă tot timpul. Cât de repede te putem aştepta?

— Când se opresc hârciogii din hibernare?

— Cândva în cursul primăverii, cred.

— Vin la scurt timp după aceea.

— Bine.

Răsfoi Pagini Aurii şi îşi întocmi o listă scurtă de numere de încercat.

— Oh, bună ziua, spitalul Old Elms? Da, am sunat ca să văd dacă pot să discut ceva cu Fenella, ăă… Fenella – Doamne, ce prostuţ sunt, o să uit cum mă cheamă şi pe mine, ăă, Fenella – nu e ridicol? O pacientă de-a dumneavoastră, o fată brunetă, a venit noaptea trecută…

— Mă tem că nu avem nicio pacientă cu numele Fenella.

— Oh, nu? Am vrut să spun Fiona, bineînţeles, doar că noi îi spunem Fen…

— Îmi pare rău, la revedere.

Clic.

După şase astfel de conversaţii, optimismul lui dinamic şi viguros se mai domoli, aşa că decise să facă un drum până la local şi să se laude un pic înainte ca dispoziţia bună să i se stingă de tot.

Îi trecuse prin minte ideea perfectă prin care să evite prea multe explicaţii pe tema comportamentului său bizar. În vreme ce deschidea uşa care îl chinuise atât de mult cu o noapte în urmă, fluiera vesel pentru sine.

— Arthur!!!

Zâmbi vesel tuturor ochilor ieşiţi din orbite care se holbară la el din toate colţurile localului şi le povesti tuturor ce bine se distrase în sudul Californiei.

9

Acceptă încă o halbă şi luă o înghiţitură din ea.

— Bineînţeles că aveam şi alchimistul meu personal.

— Poftim?

Devenea tot mai caraghios şi o ştia. Exuberanţa şi berea amăruie Hali and Woodhouse reprezentau un amestec de

care trebuia să îţi fie teamă, dar unul din primele lui efecte era acela că te împiedica să-ţi mai faci griji, iar momentul în care Arthur ar fi trebuit să se fi oprit şi să nu mai explice nimic devenise momentul în care începuse să inventeze.

— Oh, da, insistă el cu un zâmbet fericit. De-asta am slăbit atât de tare.

— Ce? se miră la unison audienţa lui.

— Oh, da, repetă el. Californienii au redescoperit alchimia. Oh, da.

Zâmbi din nou.

— Doar că acum se face într-o formă mult mai utilă decât în… Se opri gânditor ca să lase gramatica să îşi spună cuvântul în capul lui. În felul cum procedau anticii. Sau, cel puţin, în care nu reuşeau să o practice. Nu o puteau face să funcţioneze, înţelegeţi? Nostradamus şi toţi ăia. Nu găseau doza potrivită.

— Nostradamus? se miră o voce din public.

— Nu ştiam că a fost alchimist, rosti altă voce.

— Credeam că a fost un vizionar, rosti o a treia.

— A devenit vizionar deoarece era un alchimist jalnic. Ar trebui să ştiţi asta, rosti Arthur în direcţia publicului, în rândul căruia mai mulţi indivizi începuseră să clatine din cap.

Arthur mai luă o gură de bere. Nu mai gustase aşa ceva de opt ani. Gustă din ea şi iarăşi gustă.

— Ce are alchimia de a face cu slăbitul? întrebară câţiva din public.

— Mă bucur că aţi întrebat asta. Mă bucur foarte mult. Şi acum vă voi spune care este legătura dintre… Arthur făcu o pauză. Dintre acele două lucruri. Lucrurile pe care le-aţi menţionat. Vă voi spune.

Se opri din nou şi îşi manevră gândurile. Ca şi cum ar fi urmărit petroliere efectuând viraje în trei timpi în Canalul Mânecii.

— Au descoperit cum să transformi excesul de grăsime

corporală în aur, rosti el, cu o izbucnire bruscă de coerenţă.

— Glumeşti!

— Oh, da! Nu, se corectă el. Ei o fac.

Se întoarse către partea publicului care se îndoia, adică întreg publicul, aşa că dură ceva timp până când reuşi un tur complet.

— Voi aţi fost în California? tună el. Cunoaşteţi chestiile care se fac pe acolo?

Trei membri ai publicului spuseră că au fost acolo şi că Arthur debita prostii.

— N-aţi văzut nimic, insistă el. Oh, da, continuă când cineva se oferi să mai cumpere un rând de băuturi. Dovada, reluă el, arătând spre sine şi ratând ţinta cu doar câţiva centimetri, se află înaintea ochilor voştri. Paisprezece ore în transă... într-un recipient. În transă. Am fost într-un tanc. Cred că deja am mai spus asta.

Aşteptă cu răbdare ca noul rând de băuturi să fie distribuit la toată lumea. Îşi compuse în minte următoarea parte a poveştii, care avea să fie ceva despre recipientul care trebuia orientat de-a lungul unei linii trase perpendicular dinspre Steaua Polară către un reper de bază aflat între Marte şi Venus şi tocmai voia să reia povestea când decise să renunţe la idee.

— Un timp îndelungat, rosti el în schimb, într-un recipient. În transă.

Se uită cu gravitate la public, ca să se asigure că toată lumea îl urmărea cu atenţie. Reluă:

— Unde am rămas?

— În transă, zise unul.

— Într-un recipient, rosti altul.

— Ah, da. Mulţumesc. Încet, încet, încet-încet, toată grăsimea corporală în exces... ţi se transformă... în... — făcu o pauză pentru efect – aur subcota... subcutu... subcutoni... subcutanat, care apoi poate fi îndepărtat pe cale chirurgicală. Ieşirea din recipient înseamnă un iad. Ce

aţi spus?

— Îmi dregeam glasul doar.

— Cred că vă îndoiţi de mine.

— Îmi dregeam glasul.

— Îşi dregea glasul, confirmă o parte semnificativă a publicului cu un mormăit pe un ton coborât.

— Oh, da, rosti Arthur. Bine. După aia împărţi rezultatul… – făcu din nou o pauză pentru un calcul matematic – jumi-juma cu alchimistul. Se fac o groază de bani aşa!

Privi mândru spre public şi nu se putu împiedica să nu observe un aer de scepticism pe feţele oamenilor. Luă totul ca pe un afront personal.

— Altfel cum mi-aş fi putut permite să-mi las chipul să cadă? tună el.

Câteva braţe prietenoase începură să-l care spre casă.

— Ascultaţi, protestă el când briza rece de februarie îi biciui faţa. Acum la modă în California este să ai o faţă prelungă. Trebuie să arăţi ca şi cum ai fi văzut galaxia. Adică viaţa. Trebuie să arăţi ca şi cum ai fi văzut viaţa. Asta am făcut eu. Mi-am prelungit chipul. „Daţi-mi opt ani”, am zis eu. Sper să nu revină la modă să arăţi de treizeci de ani, căci altfel am irosit o grămadă de bani.

Făcu o pauză mai lungă, în vreme ce braţele prietenoase continuau să-l poarte pe alee spre casă.

— Am venit ieri, mormăi el. Sunt foarte, foarte, foarte fericit că sunt din nou acasă. Sau pe aproape…

— Diferenţă de fus orar, explică unul dintre prietenii lui. Drumul lung din California. Te cam doboară pentru câteva zile.

— Eu nu cred că a fost acolo, rosti altul. Mă întreb unde a fost cu adevărat. Şi ce s-a întâmplat cu el.

După un somn scurt, Arthur se trezi şi se plimbă puţin prin casă. Se simţea ameţit şi cu tonusul cam scăzut, încă dezorientat din pricina călătoriei spaţiale. Se întrebă cum

avea s-o găsească pe Fenny.

Se uită lung la bolul pentru peşti. Ciocăni iarăşi uşor în el şi acesta rezonă la fel de fermecător ca înainte, în ciuda faptului că acum era plin cu apă şi conţinea un mic peşte Babel galben, care se învârtea prin bol mai degrabă dispreţuitor.

Arthur îşi zise că exista cineva care încerca să-i mulţumească în felul ăsta pentru ceva. Se întrebă cine putea fi şi ce motiv avea.

10

— La a treia bătaie va fi unu… treizeci şi doi… şi douăzeci de secunde.

— Bip… bip… bip.

Ford Prefect îşi suprimă un mic chicotit de satisfacţie răutăcioasă, îşi dădu seama că nu are niciun motiv să-şi suprime aşa ceva, aşa că râse răutăcios cu glas tare.

Comută semnalul prin Sub-Etha Net către excelentul sistem hi-fi al navei şi vocea ciudată, mai degrabă săltăreaţă şi cântătoare, se auzi cu o claritate remarcabilă în cabină.

— La a treia bătaie va fi unu… treizeci şi doi… şi treizeci de secunde.

— Bip… bip… bip.

Măriă puţin volumul sonor, supraveghind în acelaşi timp cu privirea tabloul cu cifre, care se schimbau cu repeziciune pe ecranul de computer al navei. Pentru durata pe care o avea el în minte, problema consumului de putere devenea semnificativă. Nu avea chef să aibă o crimă pe conştiinţă.

— La a treia bătaie va fi unu… treizeci şi doi… şi patruzeci de secunde.

— Bip… bip… bip.

Se uită în jur prin mica navă. Porni să străbată coridorul scurt.

— La a treia bătaie…

Îşi vârî capul în mica sală de baie funcţională, cu pereţii din oţel sclipitor.

— …va fi…

Se auzea foarte bine acolo. Se uită în dormitorul micuţ.

— …unu… treizeci şi doi…

Vocea suna un pic înfundată. Unul dintre difuzoare era acoperit cu un prosop. Ford luă prosopul de acolo.

— …şi cincizeci de secunde.

Perfect. Verifică încărcătura din cală şi nu păru deloc satisfăcut de sunet. În drumul lui se găseau prea multe porcării. Păşi înapoi şi aşteptă ca uşa să se închidă ermetic. Deschise un panou de control şi apăsă butonul de evacuare. Habar n-avea de ce nu se gândise la asta până atunci. Se auzi un zgomot de ceva care se rostogoleşte, care se stinse cu repeziciune. După o pauză se auzi din nou un uşor sfârâit. Acesta se opri. Ford aşteptă aprinderea luminii verzi, apoi deschise din nou uşa către cala acum pustie.

— …unu… treizeci şi trei… şi cincizeci de secunde.

Foarte drăguţ.

— Bip… bip… bip.

Se duse apoi pentru o ultimă inspecţie riguroasă a camerei de animaţie suspendată de urgenţă, care se găsea acolo unde voia el să fie auzită.

— La a treia bătaie va fi unu… treizeci… şi patru… exact.

Îl scutură un fior uitându-se prin capacul îngheţat la forma vagă dinăuntru. Într-o zi, cine ştie când, forma avea să se trezească şi va afla ce oră este. Corect. Nu era ora exactă a locului, dar asta conta mai puţin.

Verifică de două ori ecranul de computer de deasupra congelatorului, micşoră intensitatea luminilor şi verifică din

nou.

— La a treia bătaie va fi…

Ieşi pe vârfuri şi se întoarse în cabina de control.

— …unu… treizeci şi patru… şi douăzeci de secunde.

Vocea răsuna la fel de clar ca şi cum s-ar fi auzit printr-o linie telefonică la Londra, ceea ce nu era adevărat nici pe departe.

Privi afară, în noaptea de cerneală. Steaua din depărtare, de mărimea unei firimituri strălucitoare, era Zondostina sau, cum era cunoscută în lumea de unde provenea vocea cântată, Pleiades Zeta.

Curba de un portocaliu strălucitor care umplea jumătate din aria de vizibilitate era gigantica planetă gazoasă Sesefras Magna, unde andocau navele de luptă xaxisiene, iar imediat deasupra liniei orizontului se găsea o mică lună albastră şi rece, Epun.

— La a treia bătaie va fi…

Timp de douăzeci de minute stătu şi urmări cum se micşorează distanţa dintre navă şi Epun, în vreme ce computerul procesa numerele care aveau să se transforme într-o traiectorie pentru navă, pentru ca aceasta să efectueze o buclă în jurul micii luni, să închidă bucla şi să se menţină acolo, pe o orbită în perpetuă obscuritate.

— Unu… cincizeci şi nouă…

Planul lui iniţial fusese acela de a opri orice semnal şi radiaţie emanate dinspre navă, de a face nava cât de puţin vizibilă se putea, astfel încât să n-o vezi decât dacă te uitai direct la ea, însă apoi îi venise o idee pe care o preferase. Acum nava emitea o singură radiaţie continuă, în bandă extrem de îngustă, transmiţând semnalul de timp care sosea la ea către planeta de origine a semnalului, unde acesta avea să ajungă abia peste patru sute de ani, călătorind cu viteza luminii şi având să provoace oarece agitaţie la sosire.

— Bip… bip… bip.

Pufni. Nu-i plăcea să se gândească la sine ca la genul de persoană care chicotea şi pufnea, dar trebuia să admită că pufnise şi chicotise aproape continuu de peste o jumătate de oră.

— La a treia bătaie…

Nava era acum prinsă aproape perfect pe orbita din jurul acelei luni puţin cunoscute şi niciodată vizitate. Totul era aproape perfect. Rămânea un singur lucru. Derulă din nou simularea pe computer a lansării micului vehicul de urgenţă Gândăcel-O-Evadează, reglând acţiunile, reacţiunile, forţele tangenţiale şi toată acea poezie matematică a mişcării, constatând că totul mergea bine.

Înainte de a pleca, stinse luminile. După ce ieşi din navă şi porni în călătoria de trei zile către staţia orbitală Port Sesefron, mica navetă de urgenţă traversă timp de câteva secunde un fascicul de radiaţie îngust cât un creion, care pornea şi el la drum într-o călătorie mult mai îndelungată.

— La a treia bătaie va fi două… treisprezece… şi cincizeci de secunde.

Chicoti şi pufni. Ar fi râs din toată inima, dar n-avea spaţiu destul la îndemână pentru asta.

— Bip… bip… bip.

11

— Urăsc mai ales aversele din aprilie.

Oricât de neutru ar fi mormăit Arthur, individul părea hotărât să-i vorbească. Se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să se ridice şi să se ducă la altă masă, dar se părea că nu era niciuna liberă în întreaga cafenea. Amestecă în cafeaua lui cu linguriţa, furios.

— Nenorocitele de ploi din aprilie. Le urăsc, urăsc, urăsc!

Arthur privi fix, încruntat, pe fereastră. Şoseaua era bătută de o ploaie fină, cu soare. Avea două luni de când se întorsese. Revenirea la viaţa lui dinainte fusese, de fapt, extrem de uşoară. Oamenii aveau memoria atât de scurtă, iar el nu făcea excepţie de la regulă. Opt ani de hălăduială nebună prin galaxie i se păreau acum doar un coşmar, ca într-un film pe care îl înregistrase pe bandă video de la televizor şi pe care acum îl păstra în spatele unui dulap, fără să se mai ostenească să îl vadă.

Un efect exista, însă, şi acela era legat de bucuria de a fi revenit acasă. Îşi spunea, în mod complet eronat, că acum, de vreme ce atmosfera Pământului îl înconjura din nou, de această dată pentru totdeauna, tot ce se găsea în interiorul acestei atmosfere îi provoca o plăcere nespusă. Uitându-se la scânteierile argintii ale picăturilor de ploaie, simţi nevoia să protesteze.

— Ei bine, mie îmi plac, rosti el brusc, şi asta din motive evidente. Sunt uşoare şi înviorătoare. Scânteiază şi te fac să te simţi bine.

Individul de alături pufni dispreţuitor.

— Asta spun toţi, rosti el, uitându-se urât de pe locul lui din colţ.

Era un şofer de camion. Arthur ştia asta deoarece prima remarcă a individului fusese:

— Sunt şofer de camion. Urăsc să conduc pe ploaie. Ce ironie, nu-i aşa? O nenorocită de ironie.

Arthur nu reuşise să descifreze niciun sens ascuns în remarca tipului, aşa că mormăise ceva, ca să arate că a auzit, dar fără să încurajeze vreo continuare. Numai că individul nu se lăsase descurajat atunci şi cu siguranţă nici acum.

— Toţi spun asta despre nenorocitele de averse de aprilie, zise el. Atât de nenorocit de înviorătoare, de uşoare! Ce vreme nenorocit de încântătoare!

Se aplecă în faţă, dându-şi capul pe spate ca şi cum ar fi

avut de gând să spună ceva extraordinar despre guvern.

— Uite ce vreau eu să ştiu: dacă asta e vreme bună, atunci de ce nu poate fi bună fără nenorocita de ploaie?

Arthur renunţă. Decise să renunţe la cafea. Oricum era prea fierbinte ca să fie băută rapid şi prea groaznică la gust ca să fie băută rece.

— Păi, trebuie să plec, zise el, ridicându-se. Pa.

Se opri la magazinul staţiei de benzină, apoi traversă parcarea, bucurându-se înadins de jocul picăturilor de ploaie pe faţa lui. Observă chiar şi un curcubeu subţire peste dealurile din Devon. Se bucură şi de el. Se urcă în vechiul, dar încântătorul său Golf Gti negru, porni scrâşnind din cauciucuri şi trecu pe lângă pompele de benzină spre aleea de acces în staţie şi apoi spre şosea.

Greşea gândindu-se că atmosfera Pământului îl cuprinsese definitiv şi pe vecie la sânul ei.

Greşea crezând că-i va fi posibil să lase în urmă vreodată păienjenişul de confuzii generat de călătoriile lui galactice.

Greşea crezând că acum putea uita că planeta mare, grea, unsuroasă, murdară, traversată de curcubeu, pe care trăia el era doar un punct microscopic pe un punct microscopic pierdut în infinitatea de neimaginat a universului.

Conduse mai departe fredonând, fără să îşi dea seama că greşea în toate aceste privinţe. Motivul pentru care greşea stătea pe marginea şoselei alunecoase, sub o mică umbrelă.

Lui Arthur îi căzu falca. Îşi scrânti glezna apăsând pedala de frână şi derapă atât de tare, că aproape se răsuci cu maşina pe loc.

— Fenny!

După ce reuşise să n-o calce cu maşina, o pocni cu portiera maşinii, când se întinse să i-o deschidă larg. Portiera izbi mâna fetei şi îi zbură umbrela, care se rostogoli imediat de-a lungul şoselei.

— La naiba! strigă Arthur cât putu, după care sări din maşină pe partea lui, abia reuşind să evite ciocnirea cu maşina lui Mekenna, care venea din spate şi care făcu în schimb terci umbrela fetei.

Camionul se îndepărtă nesimţitor pe şosea şi dispăru din raza lor vizuală. Umbrela rămase pe asfalt ca o păpuşă dezarticulată, dându-şi amărâtă obştescul sfârşit. Palele de vânt făceau pânza să se învolbureze.

Arthur culese cadavrul umbrelei de jos.

— Aă, făcu el.

Părea să n-aibă niciun sens să-i înapoieze fetei obiectul.

— De unde îmi cunoşti numele? întrebă ea.

— Aă, păi… Ascultă, îţi fac rost de altă…

Se uită la ea şi vocea i se stinse. Era o fată înaltă, cu părul negru căzând în valuri în jurul unui chip palid şi serios. Stând nemişcată, de una singură, părea aproape rigidă, ca o statuie a unui personaj cât de cât important, dar nepopular, într-o grădină. Părea să se uite la altceva decât la ce avea aerul că se uită de fapt.

Când zâmbea însă, aşa ca acum, părea că brusc vine de undeva. Căldura şi viaţa îi însufleţeau chipul şi generau mişcări imposibil de graţioase ale trupului. Efectul era descumpănitor şi chiar îl dezechilibra îngrozitor pe Arthur.

Fata zâmbi, îşi aruncă poşeta în spatele maşinii şi se urcă pe scaunul din faţă.

— Nu-ţi face griji în legătură cu umbrela, rosti ea. A fost a fratelui meu şi e imposibil ca lui să-i fi plăcut, pentru că altfel nu mi-ar fi dat-o. Râse şi îşi puse centura. Nu eşti prieten cu fratele meu, nu?

— Nu.

În tot trupul ei, doar gura se abţinu să formuleze un „Bine”.

Pentru Arthur, prezenţa ei acolo, în maşina lui, era un fapt extraordinar. Băgând încet maneta în viteză, simţi că abia poate gândi sau respira, sperând ca niciuna din aceste

funcţii ale organismului să nu însemne ceva vital pentru capacitatea lui de a şofa, căci altfel intrau amândoi în bucluc.

Aşadar, ceea ce trăise în cealaltă maşină, maşina fratelui ei, în noaptea în care se întorsese epuizat şi şocat din anii de coşmar stelar, nu reprezentase un dezechilibru de moment sau, dacă fusese, atunci era de două ori mai dezechilibrat acum şi susceptibil să cadă de pe orice chestie pe care se presupune că se sprijină oamenii echilibraţi.

— Deci… zise el, sperând să pornească de undeva conversaţia.

— Trebuia să mă ia – fratele meu – dar a sunat ca să-mi spună că nu poate să ajungă. L-am întrebat despre liniile de autobuz, dar el părea să-mi povestească mai degrabă ceva despre un calendar decât despre un orar de funcţionare, aşa că am decis să fac autostopul. Asta e.

— Asta e.

— Aşa că, uite-mă. Şi aş vrea să aflu de unde îmi ştii numele.

— Poate că ar fi mai bine să lămurim unde vrei să te duc, zise Arthur, privind peste umăr la traficul de pe şosea.

Spera să o ducă fie foarte aproape, fie foarte departe. Aproape însemna că fata locuia lângă el, departe însemna o călătorie lungă alături de ea.

— Aş vrea să ajung în Taunton, te rog, rosti ea. Dacă nu te deranjează. Nu e prea departe. Mă poţi lăsa la…

— Locuieşti în Taunton? se miră el, sperând să fi reuşit să sune mai degrabă curios decât extaziat.

Taunton se găsea minunat de aproape de el. Ar fi putut…

— Nu, în Londra, răspunse ea. Dar prin Taunton trece un tren în mai puţin de o oră.

Era cum nu se putea mai prost. Taunton se găsea la distanţă de câteva minute de mers pe şosea. Se întrebă ce-i rămânea de făcut şi, în vreme ce se întreba îngrozit, se

trezi spunând:
— Oh, dar te pot duce eu la Londra. Lasă-mă să te duc la Londra…
Ce idiot fusese! De ce naiba rostise acel „lasă-mă” într-o manieră atât de tâmpită? Se comporta ca un ţânc de doisprezece ani.
— Mergi la Londra? întrebă ea.
— Nu voiam, dar…
Iarăşi vorbise ca un idiot.
— E drăguţ din partea ta, dar mai bine nu, răspunse ea. Mi-ar plăcea să iau trenul.
După care, brusc, dispăru. Sau mai degrabă acea parte a ei care o făcea să fie vie. Fata se uită distant pe geamul portierei şi începu să fredoneze ceva uşurel.
Lui Arthur nu-i venea să creadă. După doar treizeci de secunde de conversaţie, o dăduse în bară.
„Adulţii, în ciuda secolelor de dovezi acumulate legate de comportamentul oamenilor maturi, nu se comportă aşa”, îşi zise el.
„Taunton – 8 kilometri”, scria pe un indicator. Trase de volan cu asemenea putere, că maşina derapă. Era obligat să facă un gest dramatic.
— Fenny, rosti el.
Fata se uită iute la el.
— Încă nu mi-ai spus cum…
— Ascultă, îţi voi spune, deşi povestea e mai degrabă ciudată. Foarte ciudată.
Ea continua să se uite la el, fără a scoate o vorbă.
— Ascultă…
— Ai mai spus asta.
— Da? Oh! Trebuie să discut cu tine despre nişte lucruri şi sunt unele chestii pe care trebuie să ţi le dezvălui… trebuie să-ţi spun o poveste care…
Pierdea controlul asupra situaţiei. Voia ceva de genul „uniunii realizate prin dragoste izbucnită pătimaş la prima

vedere”, dar nu credea că e în stare de asta şi nu-i plăcea partea cu referirea la hârciog.

— …care are nevoie de mai mult de opt kilometri, reuşi el să încheie, mai degrabă într-un mod jalnic.

— Păi…

— Să presupunem, doar să presupunem, o întrerupse el, neştiind ce avea să urmeze, că tu eşti, printr-o întâmplare extraordinară, importantă pentru mine şi că, deşi nu ai de unde să ştii, eu sunt foarte important pentru tine, dar totul s-ar duce de râpă deoarece nu am avea decât opt kilometri la dispoziţie, iar eu aş fi suficient de idiot ca să nu ştiu cum să spun ceva foarte important unei fiinţe pe care abia am cunoscut-o, fără să mă ciocnesc în acelaşi timp de diverse alte maşini… Ce ai zice… că… ar trebui să fac?

— Să te uiţi la drum! ţipă ea.

— La dracu’!

Evită la mustaţă să intre în partea laterală a unui camion german care căra în remorcă o sută de maşini de spălat italiene.

— Cred că ar trebui să-mi iei ceva de băut înainte de plecarea trenului, rosti ea, cu un oftat de uşurare.

12

Din cine ştie ce motiv, barurile din apropierea staţiilor de cale ferată au un aer extrem de sordid şi includ un anumit soi de mitocănie, iar plăcintele cu carne de porc au o paloare nesănătoasă.

Mai rele decât plăcintele cu carne de porc sunt sendvişurile. În Anglia persistă sentimentul că sendvişurile interesante, atractive sau plăcute la gust constituie un păcat ce trebuie comis numai de străini.

„Faceţi-le uscate”, este instrucţiunea întipărită undeva în conştiinţa colectivă naţională. „Faceţi-le talpă. Dacă trebuie să păstraţi carnea proaspătă, faceţi-o spălând-o o dată pe săptămână.”

Mâncând sendvişuri în localuri sâmbăta la prânz, britanicii caută răscumpărarea pentru păcatele lor, oricare ar fi acestea. Nu reuşesc niciodată să cadă de acord care sunt acestea şi nici nu vor să afle. Păcatul nu reprezintă un lucru de ştiut pentru nimeni. Oricare ar fi aceste păcate, însă, ele sunt răscumpărate de sendvişurile pe care se chinuie să le mănânce.

Dacă există ceva mai rău decât sendvişurile, atunci este vorba despre cârnaţii de lângă sendvişuri. Nişte maţe lipsite de vlagă, pline de grăsime, plutind într-o mare de ceva fierbinte şi trist, în care stau înfipte scobitori de plastic de forma unui coif de bucătar. Ca o slujbă de pomenire, ar putea crede cineva, pentru vreun bucătar care ura lumea şi a murit, uitat şi singur, printre pisicile lui, pe o scară dosnică din Stepney.

Cârnaţii sunt pentru cei care îşi cunosc păcatele şi vor să le răscumpere.

— Trebuie să existe un alt loc mai bun, zise Arthur.

— N-avem timp, explică Fenny, privindu-şi ceasul. Trenul meu pleacă peste o jumătate de oră.

Se aşezară la o măsuţă dosnică. În faţa erau câteva pahare murdare şi câteva suporturi de pahare, imprimate cu diverse glume. Arthur îi luă lui Fenny un suc de roşii şi lui însuşi o halbă de apă galbenă cu ceva bule de aer în ea. Şi doi cârnaţi. Nu ştia de ce. Îi cumpără ca să aibă ceva de făcut în vreme ce bulele se linişteau în halbă. Barmanul îi aruncă restul într-o baltă de bere de pe tejghea, gest pentru care Arthur îi mulţumi.

— Bine, rosti Fenny, uitându-se iarăşi la ceas. Spune-mi ce ai de spus.

Părea, şi chiar putea să fie, extrem de sceptică, iar Arthur

simţi cum i se strânge inima. Nu era deloc mediul cel mai prielnic pentru a încerca să-i explice, în vreme ce ea şedea acolo, brusc rece şi defensivă, că într-un soi de vis extracorporal simţise în mod telepatic cum căderea ei nervoasă fusese legată de faptul că, în ciuda aparenţelor care susţineau contrariul, Pământul fusese distrus pentru a se face loc unei noi scurtături hiperspaţiale. Un lucru despre care, pe Pământ, doar el avea habar, urmărind practic tot procesul dintr-o navă spaţială vogonă şi că, mai departe, atât trupul, cât şi sufletul lui tânjeau nespus de mult după ea, iar el trebuia să se culce cu ea cât de repede era omeneşte posibil.

— Fenny, începu el.

— Nu vreţi să cumpăraţi nişte bilete la loteria noastră? Este o loterie de mică importanţă.

Arthur ridică imediat privirea.

— Ca să facem rost de bani pentru pensionarea lui Anjie.

— Ce?

— Şi are nevoie de o maşină pentru rinichi.

Era dat peste cap de o femeie între două vârste, mai degrabă micuţă de statură şi rigidă în mişcări, îmbrăcată cu un costum croşetat şi cu părul aranjat permanent, purtând pe chip un zâmbet nevinovat, care era probabil lins din belşug de diverşi câini din împrejurimi. Femeia ţinea întinse mai multe bilete şi o cutie de colectat bani.

— Doar zece penny fiecare, rosti ea. Aşa că probabil puteţi cumpăra chiar două. Fără să daţi spargere la bancă! Scoase un râset ca de tablă şi apoi un oftat curios de lung.

Faptul că rostise „Fără să daţi spargere la bancă” îi oferise evident mai multă plăcere decât orice altceva, de când nişte soldaţi fuseseră cazaţi la ea acasă în timpul războiului.

— Aă, da, bine, acceptă Arthur, băgând iute mâna în buzunar şi pescuind câteva monede.

Cu o încetineală înfuriantă şi cu gesturi de primadonă,

dacă se mai putea vorbi de aşa ceva în cazul ei, femeia rupse două bilete din cotor şi i le dădu.

— Chiar sper să câştigaţi, rosti ea cu un zâmbet din buzele care se arcuiră brusc precum un origami. Premiile sunt atât de drăguţe.

— Da, mulţumesc, zise Arthur, băgând repede biletele în buzunar şi uitându-se la ceas.

Se întoarse spre Fenny. La fel ca femeia cu biletele de loterie.

— Şi cum rămâne cu dumneata, tânără domniţă? Banii sunt pentru maşina de rinichi a lui Anjie. Iese la pensie, înţelegi? Da?

Îşi lăţi şi mai mult zâmbetul pe chip. Ar fi trebuit să se oprească, altfel pielea obrazului avea să-i crape cu siguranţă.

— Ăă, uite aici, zise Arthur, dându-i femeii o monedă de cincizeci de penny în speranţa că aşa va pleca.

— Oh, dar chiar avem bani, nu? insistă femeia cu un oftat lung şi zâmbitor. Venim din Londra, nu?

Arthur îşi dori ca individa să nu mai vorbească atât de tărăgănat.

— Nu, e în regulă, zău aşa, zise el cu un gest de concediere, moment în care femeia se apucă să taie cinci bilete, unul câte unul, cu o încetineală îngrozitoare.

— Oh, dar trebuie să vă luaţi biletele, insistă ea. Altfel nu vă puteţi cere premiul. Să ştiţi că sunt premii foarte frumoase. Foarte potrivite.

Arthur înşfăcă biletele şi îi mulţumi pe un ton cât putu de aspru. Femeia se întoarse iarăşi spre Fenny.

— Şi acum, ce ziceţi…

— Nu! izbucni Arthur, aproape urlând. Astea sunt pentru ea, explică el, arătând cele cinci bilete.

— Oh, *înţeleg!* Ce drăguţ!

Individa le zâmbi greţos amândurora.

— Păi, chiar *sper* că…

— Da, i-o reteză Arthur. Mulţumesc.

Femeia plecă în sfârşit spre masa alăturată. Arthur se întoarse disperat către Fenny şi constată uşurat că fata se zgâlţâia în tăcere de râs. Oftă şi zâmbi.

— Unde rămăsesem?

— Îmi spuneai Fenny şi eu eram pe punctul de a-ţi cere să n-o mai faci.

— Ce vrei să spui?

Fata amestecă în sucul ei de roşii cu bagheta de lemn.

— De-asta te-am întrebat dacă eşti prieten cu fratele meu. Mai exact cu fratele meu vitreg. El e singurul care îmi spune Fenny şi nu prea îl îndrăgesc pentru asta.

— Şi atunci care e…?

— Fenchurch.

— Ce?

— Fenchurch.

— Fenchurch.

Ea îl privi fix.

— Da, iar acum te privesc precum un linx, ca să văd dacă îmi vei pune aceeaşi întrebare prostească pe care mi-o pune toată lumea, până ce îmi vine să urlu. Voi fi tare dezamăgită dacă faci asta. În plus, voi ţipa. Aşa că ai grijă.

Zâmbi, îşi scutură puţin părul peste faţă şi se uită la el.

— Oh, făcu el, dar e cam necinstit, nu?

— Da.

— Bine.

— În regulă, replică ea, râzând, mă poţi întreba. Dar am putea să trecem peste asta. Mai bine decât să-mi spui Fenny tot timpul.

— Presupunând… începu Arthur.

— Mai avem doar două bilete rămase, înţelegeţi, şi cum aţi fost atât de generos când v-am vorbit mai devreme…

— Ce? izbucni Arthur.

Femeia cu permanent, zâmbet larg şi un cotor aproape gol de bilete îi flutura acum ultimele două petice de hârtie

pe sub nas.

— Mi-am zis să vă ofer această ocazie, deoarece premiile sunt atât de frumoase!

Strâmbă uşor din nas într-un gest de confidenţialitate.

— De bun-gust. Ştiu că o să vă placă. Şi sunt pentru cadoul de pensionare al lui Anjie, înţelegeţi? Vrem să-i oferim…

— O maşină pentru rinichi, da, rosti Arthur. Uite aici.

Mai scoase două monede de zece penny şi luă biletele. În acel moment, femeia păru că e străfulgerată de o idee. Se putea citi totul pe chipul ei, precum un val prelung pe o plajă nisipoasă.

— Măi să fie, zise ea. Sper că nu vă deranjez cumva?

Se uită neliniştită la amândoi.

— Nu, e-n regulă, răspunse Arthur. Tot ce ar putea fi în regulă este în regulă. Mulţumesc.

— Măi, exclamă ea, într-un extaz al îngrijorării, voi doi nu sunteţi… îndrăgostiţi, nu?

— E foarte greu de spus, replică Arthur. Încă n-am avut ocazia să discutăm pe tema asta.

Furişă o privire înspre Fenchurch. Fata zâmbea. Femeia dădu din cap cu aerul că ştie ea ce ştie.

— Vă arăt premiile peste o clipă, rosti ea, după care plecă.

Arthur se răsuci cu un oftat înapoi spre fata despre care îi era greu să-şi dea seama dacă era îndrăgostit.

— Erai pe punctul să mă întrebi ceva, rosti ea.

— Da.

— O putem face împreună dacă vrei. Am fost cumva găsită…

— …într-o sacoşă… i se alătură Arthur.

— …la Biroul de Bagaje Pierdute… continuară ei la unison… din gara din Fenchurch Street? terminară împreună.

— Iar răspunsul este nu, replică Fenchurch.

— Bine.
— Am fost concepută acolo.
— Ce?
— Am fost con…
— La Biroul de Bagaje Pierdute?
— Nu, bineînţeles că nu. Nu fi prostuţ! Ce să caute părinţii mei în Biroul de Bagaje Pierdute? răspunse ea, mai degrabă descumpănită de idee.
— Păi, nu ştiu, bolborosi Arthur. Sau mai degrabă…
— S-a întâmplat la coada de bilete.
— La…
— Coada de bilete. Sau aşa pretind ei. Refuză să povestească mai mult. Spun doar că este de necrezut cât de plictisitor este să stai la coadă la bilete în gara din Fenchurch Street.
Fata luă o gură de suc de roşii şi se uită la ceas. Arthur continuă să bolborosească o secundă sau două.
— Va trebui să plec peste un minut sau două, zise Fenchurch, iar tu nici măcar nu ai început să-mi povesteşti care este lucrul ăsta teribil de extraordinar pe care voiai să ţi-l iei de pe suflet.
— De ce nu mă laşi să te duc la Londra? întrebă Arthur. Este sâmbătă. N-am nimic anume de făcut, aş…
— Nu, îl opri Fenchurch. Mersi, e drăguţ din partea ta, dar nu. Trebuie să fiu singură câteva zile.
Zâmbi şi ridică din umeri.
— Dar…
— Îmi poţi povesti altă dată. Îţi dau numărul meu de telefon.
Inima lui Arthur tresaltă şi bubui cu putere în piept, în vreme ce fata scrijeli şapte cifre cu creionul pe o bucată de hârtie, pe care i-o dădu lui.
— Şi acum putem sta relaxaţi, zise ea, cu un surâs care umplu sufletul lui Arthur până ce el avu impresia că explodează.

— Fenchurch, rosti el, plăcându-i numele imediat ce îl rostise. Eu…

— O cutie cu sticle de lichior de cireşe, rosti o voce tărăgănată, şi

— Iar asta vă va plăcea – un disc de gramofon cu muzică scoţiană de cimpoi…

— Da, mulţumesc, e foarte drăguţ, rosti Arthur.

— Mi-am zis să vă las să aruncaţi o privire la ele, rosti femeia cu permanent, căci, de vreme ce sunteţi din Londra…

Individa ţinea obiectele cu mândrie, ca Arthur să le vadă. Acesta constată că era într-adevăr vorba despre o cutie cu sticle de lichior de cireşe şi un disc cu muzică de cimpoi.

— Acum vă las să vă terminaţi băuturile în linişte, zise ea, bătându-l uşor pe Arthur pe umăr, dar ştiam eu că v-ar fi plăcut să le vedeţi.

Arthur reveni cu privirea la Fenchurch şi brusc nu-i mai trecu prin minte nimic de spus. Între ei doi apăruse şi dispăruse o clipă magică, dar măreţia ei fusese distrusă de nemernica şi blestemata aia de femeie.

— Nu-ţi face griji, zise fata, privindu-l cu fermitate pe deasupra buzei paharului. O să vorbim din nou.

Luă o gură de suc.

— Poate că n-ar fi mers atât de bine dacă nu era ea, adăugă apoi.

Schiţă un zâmbet timid şi îşi lăsă iarăşi părul peste faţă. Era perfect adevărat. Arthur trebuia să admită că era perfect adevărat.

13

În acea noapte, acasă, în vreme ce hălăduia prin camere

pretinzând că se plimbă agale prin lanurile de porumb şi izbucnind în hohote bruşte de râs, Arthur avu sentimentul că este în stare să asculte discul cu muzică de cimpoi pe care îl câştigase. Ceasul arăta ora 8.00 şi el decise că se va obliga, ba chiar se va forţa să asculte întreg discul înainte de a o suna. Poate că ar fi fost bine să amâne telefonul până a doua zi. Asta ar fi fost cel mai înţelept lucru de făcut. Sau poate chiar până săptămâna viitoare, cândva.

Nu. Fără jocuri. O dorea şi nu-i păsa cine ştia despre asta. O voia în mod absolut şi definitiv, o adora, îi era dor de ea, voia să facă împreună cu ea mai multe lucruri decât putea defini. Ajunse chiar să se surprindă exclamând chestii precum „Hiiii!” în vreme ce hălăduia ridicol în jurul casei. Ochii ei, părul ei, vocea, totul…

Se opri. Avea să pună discul cu muzică de cimpoi. După aceea o va suna. Sau poate trebuia să o sune mai întâi pe ea?

Nu. Avea să procedeze astfel: va pune discul cu muzică. Îl va asculta, până la capăt. Apoi o va suna. Asta era ordinea corectă. Asta avea de făcut.

Era îngrijorat ca lucrurile să nu explodeze la atingerea lui.

Apucă discul. Acesta nu sări în aer. Îl scoase din ambalaj. Deschise capacul pick-upului şi dădu staţia mai tare. Ambele aparate rămaseră întregi. Chicoti prosteşte în vreme ce lăsă acul pe platan.

Se aşeză şi ascultă solemn A Scottish Soldier. Ascultă Amazing Grace. Ascultă ceva despre o vale sau o luncă. Se gândi la prânzul lui miraculos.

Erau tocmai pe punctul de a ieşi, când atenţia le fusese atrasă de un „iuhuuuuu!” oribil. Femeia cu permanent le făcea semne disperate din cealaltă parte a încăperii, ca o pasăre tâmpită cu o aripă frântă. Toată lumea din local se întorsese spre ei, aşteptând un soi de răspuns din partea lor.

Nu ascultaseră deloc pălăvrăgeala despre mulţumirea şi

fericirea lui Anjie pentru cele patru lire şi treizeci de penny strânşi în sprijinul achiziţionării maşinii pentru rinichi, conştientizaseră vag faptul că de la masa alăturată cineva câştigase o cutie cu sticle de lichior de cireşe şi le trebuiseră câteva secunde ca să priceapă că femeia cu chiotul îi întreba dacă nu cumva au biletul cu numărul 37.

Arthur descoperise că avea acel bilet. Se uitase furios la ceas. Fenchurch îl împinsese.

— Du-te, zisese ea, du-te şi ia premiul. Nu fi prost-crescut. Ţine-le un discurs drăguţ despre încântarea ta. Mă poţi suna apoi ca să-mi spui cum au decurs lucrurile. O să vreau şi eu să aud discul. Du-te.

Îl strânsese de braţ şi plecase. Obişnuiţii locului găsiseră discursul lui de acceptare un pic prea entuziast. În definitiv, era vorba doar despre un disc cu muzică de cimpoi.

Arthur se gândi la toate astea, ascultă muzica şi continuă să izbucnească în râs.

14

Ring ring. Ring ring. Ring ring.

— Alo, da? Da, corect. Da. Trebuie să vorbiţi mai tare, e zgomot cam mult aici. Ce? Nu, mă ocup de bar doar seara. La prânz se ocupă Yvonne şi Jim, proprietarul. Nu, eu nu eram. Ce? Trebuie să vorbiţi mai tare. Ce? Nu, nu ştiu nimic despre vreo loterie. Ce?

Barmaniţa îşi puse palma peste receptor şi strigă să acopere zgomotul din jur:

— Aă, Jim, amicu’ de la telefon spune ceva cum că a câştigat la o loterie. Tot zice că are biletu’ 37 şi el a câştigat.

— Nu, a câştigat un tip de aici, replică barmanul.

— Ne întreabă dac’ avem biletu’.

— Păi cum crede că a câştigat dacă n-are biletul?

— Jim spune de unde crezi c’ai câştigat dacă nici m’car n-ai biletu’. Ce?

Îşi puse iarăşi palma peste receptor.

— Jim, ăsta tot ţipă şi urlă la mine. Spune că era un număr pe bilet.

— ’Nţeles că era un număr pe bilet, doar era un nenorocit de bilet de loterie, nu?

— Spune că se referă la număru’ de telefon de pe bilet.

— Lasă jos telefonu’ şi serveşte clienţii, înţelegi?

15

La distanţă de opt ore spre vest, un bărbat şedea singur pe plajă, deplângând o pierdere inexplicabilă. Se gândea la pierderea lui în felii mici de durere, deoarece pierderea era greu de cuprins în întregul ei.

Urmări valurile leneşe ale Pacificului cum se revarsă peste nisip, şi aşteptă, şi aşteptă nimicul care ştia că se va întâmpla. Când sosi clipa ca el să nu se întâmple, nu se întâmplă şi aşa după-amiaza se stinse şi soarele căzu dincolo de orizontul lung al mării, făcând ziua să dispară.

Plaja era doar o plajă pe care n-o vom numi, deoarece acolo se găsea casa particulară a bărbatului, dar era doar o întindere mică de nisip pierdută undeva prin sutele de kilometri de coastă care o ia spre vest din Los Angeles şi care este descrisă în noua ediţie a *Ghidului autostopistului galactic* printr-o singură intrare, ca „mirositor, amăgitor, dezamăgitor, corupător şi tot felul de alte rele”, iar în altă intrare, scrisă cu doar câteva ore mai târziu, apare ca „semănând cu câteva sute de mii de kilometri pătraţi de

broşuri American Express, dar fără acelaşi simţ al profunzimii morale. Plus că aerul este galben, din cine ştie ce motiv”.

Coasta merge spre vest, apoi coteşte spre nord, către ceţosul golf San Francisco, pe care *Ghidul* îl descrie ca pe „un loc bun de vizitat”. E foarte uşor să crezi că toată lumea pe care o întâlneşti acolo călătoreşte prin spaţiu. Crearea unei noi religii pentru tine este doar modul lor de a te saluta. Până ce te aşezi şi te familiarizezi cu locul, este cel mai bine să răspunzi „nu” la trei dintre cele patru întrebări pe care oricine ţi le poate pune, deoarece se petrec nişte lucruri foarte ciudate acolo, în urma cărora un extraterestru inocent poate muri. Sutele de kilometri de dealuri şi nisip, palmieri şi apusuri de soare sunt descrise în *Ghid* ca: „Un miraj. Unul bun.”

Iar undeva pe întinderea mirajului se află casa acestui bărbat de neconsolat, un om pe care mulţi îl socotesc nebun. Dar asta se întâmplă numai pentru că, aşa cum le spunea el oamenilor, chiar este nebun.

Unul dintre multele motive pentru care oamenii îl credeau scrântit era aspectul aparte al locuinţei lui, care avea un aer de un exotism cu totul deosebit, chiar şi într-un ţinut unde casele celor mai mulţi oameni erau aparte într-un fel sau altul.

Casa lui era botezată Exteriorul Azilului.

Omul se numea simplu John Watson, deşi prefera să i se spună Wonko cel Sănătos – iar unii dintre prietenii lui acceptaseră, ezitând, să îl strige aşa.

În casa lui se găseau mai multe lucruri bizare, inclusiv un bol de sticlă gri cu şase cuvinte gravate pe el. Putem vorbi despre el mult mai încolo – acum este vorba doar de un interludiu ca să urmărim soarele apunând şi să spunem că el se găsea acolo, urmărindu-l. Pierduse absolut tot ce avusese mai drag, iar acum aştepta pur şi simplu sfârşitul lumii – dându-şi prea puţin seama că acesta se întâmplase

deja şi trecuse.

16

După o duminică dezgustătoare petrecută golind pubelele din spatele unui local din Taunton, fără să descopere ceva de genul unui bilet de loterie sau al unui număr de telefon, Arthur încercă tot ce-i stătea în puteri ca să dea de Fenchurch, dar cu cât încerca mai multe lucruri, cu atât treceau mai multe săptămâni.

Turba şi răcnea împotriva lui însuşi, împotriva sorţii, împotriva lumii şi a vremii. În amărăciunea şi furia lui, ajunse chiar să se ducă şi să stea la benzinăria de pe şosea unde stătuse înainte de a o întâlni pe ea.

— Mai ales ţârâiala mă face morocănos.

— Te rog să taci din gură cu ţârâiala ta, şuieră Arthur.

— Aş tăcea dacă s-ar potoli ţârâiala.

— Ascultă…

— Dar vrei să-ţi spun ce se va întâmpla după ce se termină ţârâiala?

— Nu.

— Va începe ploaia mocănească.

— Ce?

— Va începe ploaia mocănească.

Arthur privi pe deasupra ceştii de cafea la universul morocănos de afară. Îşi dădu seama că el însuşi se găsea într-un loc complet lipsit de sens, unde ajunsese condus mai degrabă de superstiţie decât de logică. În orice caz, ca pentru a-l momi cu conştientizarea faptului că astfel de coincidenţe se pot petrece în realitate, soarta decisese să îl aducă iar alături cu şoferul de camion pe care îl întâlnise ultima dată acolo. Cu cât încerca mai mult să-l ignore, cu

atât se trezea tras înapoi în vârtejul gravitaţional al conversaţiei lui exasperante.

— Cred că se potoleşte, rosti el, blestemându-se pentru simplul efort de a rosti astfel de vorbe.

— Ha!

Arthur se mulţumi să dea din umeri. Ar fi trebuit să plece. Asta ar fi fost indicat să facă. Ar fi trebuit să plece.

— Ploaia nu se opreşte niciodată! insistă, turbat, şoferul de alături.

Omul bătu cu pumnul în masă, îşi vărsă ceaiul şi, pentru o fracţiune de secundă, păru să emane aburi din trup. Este imposibil să pleci fără să răspunzi unei astfel de remarci.

— Bineînţeles că se opreşte, rosti Arthur.

Cu greu putea fi socotit un argument elegant, dar trebuia rostit.

— Plouă… tot… timpul, răcni individul, bătând în masă în ritm cu vorbele.

Arthur clătină din cap.

— E o prostie să spui că plouă tot timpul…

Omul încruntă din sprâncene, groaznic de iritat.

— Prostie? De ce este o prostie? De ce e o prostie să spui că plouă mereu, dacă plouă tot timpul?

— Ieri n-a plouat.

— Ba a plouat în Darlington.

Arthur nu replică imediat.

— Vrei să mă întrebi unde am fost ieri? făcu omul. Ei?

— Nu.

— Dar bănuiesc că poţi ghici.

— Chiar aşa?

— Începe cu D.

— Chiar aşa?

— Iar acolo a ţârâit serios, îţi spun eu.

— Nu faci bine că stai acolo, amice, rosti un trecător în direcţia lui Arthur. Ala e colţul Furtunosului. E rezervat special pentru ăsta cu Ploaia Care Cade Pe Capul Meu.

Există câte un astfel de colţ rezervat în fiecare local de pe şosea de aici şi până în însorita Danemarcă. Sfatul meu este să nu te atingi de el. Asta facem noi. Cum merge treaba, Rob? Eşti ocupat? Ţi-ai pus cauciucurile de vreme umedă? Sfârr sfârr.

Trecu pe lângă ei şi se duse să spună o glumă despre Britt Ekland cuiva de la o masă alăturată.

— Vezi, niciunul dintre ticăloşii ăştia nu mă ia în serios, zise Rob Mekenna. Dar ştiu cu toţii că eu spun adevărul!

Arthur se încruntă.

— Ca şi nevasta mea, continuă singurul posesor şi şofer al Maşinii lui Mekenna cu Tracţiune pentru Orice Vreme. Ea spune că totul e o prostie şi că mă agit şi mă plâng fără rost, dar… întotdeauna îşi ia haina de ploaie pe ea când o sun ca să-i comunic că vin acasă! Ce părere ai de asta?

— Păi…

— Am o carte, continuă el. Am o carte. Un jurnal. Îl ţin de cincisprezece ani. În el apar toate locurile în care am fost. Fiecare zi. Şi cum era vremea. Iar vremea a fost constant mizerabilă. Am fost prin toată Anglia, Scoţia şi Ţara Galilor. Am fost pe tot continentul, în Italia, Germania, în susul şi în josul Danemarcei, în Iugoslavia. Totul este marcat şi cartografiat acolo. Chiar şi când mi-am vizitat fratele, în Seattle.

— Păi, atunci, ai face bine să-l arăţi cuiva, zise Arthur, ridicându-se să plece în sfârşit.

— O voi face, promise Rob Mekenna.

Şi se ţinu de promisiune.

17

Mizerie. Deprimare. Mai multă mizerie şi mai multă

deprimare. Avea nevoie de un proiect şi îşi oferi singur unul. Va afla unde fusese peştera lui. Pe Pământul preistoric trăise într-o peşteră, nu una drăguţă, ci mai degrabă mizerabilă, dar… Nu exista niciun „dar”. Fusese una complet sinistră şi el o urâse. Dar locuise în ea cinci ani, ceea ce însemna că devenise un soi de cămin pentru el, iar oricărei persoane îi place să ţină evidenţa caselor în care a stat. Arthur Dent era o astfel de persoană, aşa că se duse până în Exeter ca să-şi cumpere un computer.

Bineînţeles că îşi dorea cu adevărat un computer. Simţea însă că trebuia să aibă un scop serios în minte înainte de a se duce şi a inspecta o serie de produse gata fabricate despre care alţi oameni puteau crede în mod greşit că sunt doar lucruri cu care să te joci. Ca atare, ăsta era scopul lui serios. Să identifice locaţia unei peşteri de pe Pământul preistoric. Îi explică vânzătorului de la magazin ce voia.

— De ce? îl întrebă vânzătorul.

Era o întrebare cu dublu tăiş.

— Bine, să trecem peste asta, rosti omul. Cum?

— Păi, speram să mă ajutaţi dumneavoastră cu chestia asta.

Vânzătorul oftă şi umerii îi căzură.

— Aveţi experienţă cu computerele?

Arthur se gândi dacă era cazul să-l amintească pe Eddie, computerul de bord de pe Inima de Aur, care ar fi putut îndeplini sarcina într-o secundă, sau pe Gândire Profundă sau – dar decise să nu scoată nicio vorbă.

— Nu, răspunse el.

— Mi se pare că voi avea o după-amiază amuzantă, rosti vânzătorul pentru sine.

Arthur cumpără oricum computerul Apple. Peste câteva zile achiziţionă şi o aplicaţie software de astronomie, punctă mişcările stelelor, trasă schiţe şi diagrame despre cum i se părea că-şi aminteşte poziţia stelelor pe cer atunci când se uita în sus din peştera lui noaptea şi munci la toate

astea mai multe săptămâni, trăgând vesel concluzia la care ştia că va ajunge în mod inevitabil, anume că întregul proiect era o tâmpenie.

Schiţele din memorie erau inutile. Habar n-avea cu cât timp în urmă se petrecuse totul, dincolo de estimarea grosieră de „vreo două milioane de ani” făcută de Ford Prefect, iar el nu dispunea pur şi simplu de cunoştinţele matematice necesare.

Cu toate astea, în cele din urmă inventă o metodă care avea cel puţin să producă un rezultat. Decise să nu ţină cont de faptul că găsirea galaxiei corecte însemna un simplu joc de noroc prin prisma aproximărilor grosiere, a calculelor pe ghicite şi a datului cu banul, aşa că merse înainte şi obţinu un rezultat.

Avea să-l numească rezultatul corect. Cine avea să ştie?

Aşa cum se mai întâmplă, printre miliardele de şanse ale sorţii, Arthur o găsi pe cea exactă, deşi el însuşi nu avea să ştie niciodată asta. Se duse drept la Londra şi ciocăni în uşa care îi ieşise din calcule.

— Oh! Credeam că mă vei suna mai întâi.

Arthur căscă gura uluit.

— Poţi intra doar câteva minute, zise Fenchurch. Tocmai ieşeam.

18

O zi de vară în Islington, plină de tânguielile jalnice ale aparatelor de restaurare a antichităţilor. Fenchurch era ocupată în cursul după-amiezii, aşa că Arthur hălădui ca într-o vrajă şi se uită prin toate magazinele care, în Islington, sunt nişte locuri destul de utile, aşa cum ar putea confirma oricine are nevoie în mod regulat de unelte vechi

de tâmplărie, căşti, mobilier de birou, drage sau peşti.

Soarele bătea în grădinile cu flori de pe acoperişuri. Bătea în arhitecţi şi instalatori. Bătea în notari şi hoţi. Bătea în feliile de pizza. Bătea în agenţii imobiliari.

Bătea şi în Arthur atunci când el intră într-un magazin de mobilă restaurată.

— Este o clădire interesantă, rosti vesel patronul. Jos este o pivniţă cu un pasaj secret care duce până într-un local din apropiere. Se pare că a fost construit pentru prinţul regent, ca el să poată evada când avea nevoie.

— Vreţi să spuneţi în caz că îl prindea cineva cumpărând mobilier din placaj de brad.

— Nu, nu din acest motiv.

— Vă rog să mă iertaţi, zise Arthur. Sunt cumplit de fericit.

— Văd.

Arthur hălădui iarăşi ca prin ceaţă şi se trezi în faţa birourilor organizaţiei Greenpeace. Îşi aminti conţinutul dosarului cu eticheta „Lucruri de făcut – urgent!”, pe care între timp nu-l mai deschisese. Intră în sediu cu un zâmbet plin de vioiciune şi spuse că venise ca să doneze nişte bani în scopul eliberării delfinilor.

— Foarte amuzant, i se răspunse la ofertă. Şi acum şterge-o de aici.

Nu era chiar răspunsul aşteptat de el, aşa că încercă din nou. De această dată, indivizii de acolo se supărară destul de tare, aşa că Arthur le lăsă nişte bani şi ieşi iar la lumina soarelui.

Imediat după ora şase se întoarse la casa lui Fenchurch, cu o sticlă de şampanie în mână.

— Ţine asta, rosti ea, punându-i o frânghie în braţe, apoi dispăru înăuntru printr-o uşă mare din lemn vopsit în alb, de care atârna un mâner mare, prins de o bară din fier negru.

Casa era doar un fost şopron transformat de pe o alee

industrială din spatele demodatei Royal Agricultural Hali, din Islington. Pe lângă porţile mari de şopron, casa dispunea de o uşă de intrare cu aspect normal, din lemn furniruit şi lăcuit, cu un ciocan negru în formă de delfin. Singurul lucru ciudat la uşă era pragul, înalt de trei metri, căci uşa era amplasată la nivelul etajului superior şi fusese probabil folosită iniţial pentru a arunca fân cailor înfometaţi.

Un scripete vechi ieşea din zidăria de deasupra uşii şi frânghia pe care o ţinea Arthur trecea peste el. La celălalt capăt al frânghiei stătea suspendat un violoncel.

Uşa se deschise deasupra capului său.

— Bine, rosti Fenchurch, trage de frânghie şi ţine bine de violoncel. Trece-l spre mine.

Arthur trase de frânghie şi menţinu instrumentul în echilibru.

— Nu mai pot trage de frânghie, avertiză el, fără să dau drumul violoncelului.

Fenchurch se aplecă.

— Ţin eu violoncelul. Tu trage de frânghie.

Violoncelul ajunse la nivelul uşii, bălăngănindu-se uşor, iar Fenchurch îl manevră spre interiorul casei.

— Vino şi tu sus, îl invită ea.

Arthur îşi luă sacoşa cu bunătăţi şi trecu prin porţile grajdului, vibrând de emoţie.

Camera de jos, pe care o văzuse în trecere înainte, era nefinisată şi plină de chestii inutile. Se afla acolo un grătar mare din fier forjat, iar un colţ era plin de chiuvete de bucătărie. Arthur constată alarmat că se mai afla înăuntru şi un cărucior de copii, dar era un cărucior foarte vechi şi încărcat cu cărţi.

Podeaua era din ciment plin de pete şi crăpat. Arthur urcă scara de lemn din colţ într-o dispoziţie de intensă excitare. Chiar şi o podea crăpată din ciment i se părea un lucru aproape insuportabil de senzual.

— Un prieten arhitect îmi tot spune ce minuni poate face

el din locul ăsta, zise Fenchurch când Arthur ajunse la etaj. Tot vine pe aici, stă nemişcat şi uluit mormăind ceva despre spaţiu, obiecte, evenimente şi calităţi minunate ale luminii, apoi spune că are nevoie de un creion şi dispare săptămâni întregi. Ca atare, mai multe lucruri minunate nu au reuşit să se întâmple cu locul ăsta.

De fapt, îşi zise Arthur privind în jur, încăperea de sus era oricum rezonabil de frumoasă. Era simplu decorată, mobilată cu lucruri pline de pernuţe şi o combină stereo cu nişte boxe care i-ar fi impresionat pe tipii care pregătiseră concertul de la Stonehenge. Se mai vedeau acolo flori în culori palide şi picturi interesante.

În spaţiul acoperişului se găsea un soi de structură de galerie, unde erau un pat şi o baie în care, aşa cum îi explică Fenchurch, puteai chiar să învârţi o pisică ţinând-o de coadă.

— Dar, adăugă ea, cu condiţia să fie o pisică rezonabil de răbdătoare şi căreia să nu-i pese de câteva cucuie. Deci, am ajuns aici.

— Da.

Se uitară unul la altul câteva clipe. Clipele se lungiră şi brusc se transformară într-o perioadă, atât de lungă încât oricui i-ar fi fost greu să spună de unde provenea tot acel timp.

Pentru Arthur, care de obicei se putea forţa să devină conştient de sine dacă era lăsat singur destul de mult timp alături de o roată de brânză elveţiană, clipele prin care trecea erau unele de revelaţie intensă. Se simţea brusc precum un animal născut în grădina zoologică, înghesuit, care se trezeşte într-o dimineaţă şi descoperă uşa de la cuşcă deschisă în mod discret şi savana întinzându-se în faţă, cenuşie şi roz către soarele care răsare în depărtare, în vreme ce de jur împrejur noi sunete se fac auzite.

Se întrebă ce era cu acele sunete noi, uitându-se fix la chipul ei întrebător şi la ochii care îi zâmbeau cu o

surprindere împărtăşită şi de el. Nu îşi dăduse seama că viaţa ţi se adresează cu o voce proprie, o voce care aduce cu ea răspunsuri la întrebări pe care i le pui în mod continuu, răspunsuri pe care nu le-ai detectat niciodată în mod conştient sau nu le-ai recunoscut nuanţele, până acum, când ele îi spuneau ceva ce el nu mai auzise înainte, adică un „Da”.

Fenchurch îşi coborî în sfârşit privirea, cu o uşoară clătinare din cap.

— Ştiu, rosti ea. Va trebui să-mi amintesc că eşti genul de persoană care nu poate ţine o simplă bucată de hârtie două minute fără să câştige la loterie cu ea. Se răsuci pe călcâie. Hai să ieşim la o plimbare, continuă ea repede. În Hyde Park. Mă schimb în ceva mai puţin convenţional.

Era îmbrăcată cu o rochie neagră mai degrabă severă, nu neapărat de clasă, care nu i se potrivea prea bine.

— O port special pentru „profesorul meu de violoncel”, explică fata. Este un bătrân de treabă, dar uneori cred că toate aplecările alea îl cam excită. Cobor într-o clipă.

Urcă în grabă scările către galeria de deasupra, rostind tare în urmă:

— Pune sticla în frigider pentru mai târziu.

În vreme ce strecura sticla de şampanie în uşa frigiderului, Arthur observă că aceasta avea o soră geamănă alături de care să stea.

Se duse la fereastră şi privi afară. Se întoarse şi începu să se uite la discurile ei. De sus auzea foşnetul rochiei. Vorbi cu el însuşi despre ce gen de persoană era el. Îşi spuse cu fermitate că, măcar pentru acest moment, îşi va ţine privirea strâns lipită şi ancorată de cotoarele discurilor ei cu muzică, va citi titlurile, va da apreciativ din cap şi va număra nenorocitele de coperte dacă va fi nevoie. Avea să-şi ţină capul jos.

Eşuă complet şi în mod abject în îndeplinirea unei asemenea intenţii. Ea îl privea cu asemenea intensitate, că

abia părea să observe că şi el se uita la ea. Apoi brusc clătină din cap, lăsă rochia de vară să-i cadă pe trup şi dispăru repede în baie.

Ieşi o clipă mai târziu, toată numai zâmbet, cu o pălărie de protecţie contra soarelui pe cap, apoi coborî treptele cu o lejeritate extraordinară. Avea nişte mişcări ciudate, ca într-un dans fluid. Văzu că el observase şi îşi lăsă uşor capul într-o parte.

— Îţi place? întrebă ea.

— Arăţi superb, zise el simplu, pentru că nu era nevoie de mai mult.

— Hmmmm, făcu ea, ca şi cum el nu-i răspunsese cu adevărat la întrebare.

Închise uşa de intrare de la etaj, căci aceasta rămăsese deschisă tot acest timp, şi privi prin încăpere ca să vadă dacă putea fi abandonată pentru o vreme în starea în care se afla. Privirea lui Arthur urmări privirea ei şi, în vreme ce el se uită în altă parte, ea luă ceva dintr-un sertar şi strecură acel ceva în poşeta de pânză pe care o ducea. Arthur se întoarse către ea.

— Gata?

— Ştiai că e ceva în neregulă cu mine? întrebă ea cu un zâmbet uşor nedumerit.

Abordarea ei directă îl luă pe nepregătite.

— Păi, am auzit ceva vag despre…

— Mă întreb cât de multe cunoşti despre mine. Dacă ai auzit totul de unde cred eu că ai auzit, atunci nu e adevărat. Russell cam inventează diverse lucruri, deoarece nu poate suporta realitatea.

Arthur se simţi săgetat de un fior de îngrijorare.

— Şi atunci, despre ce e vorba? îmi poţi spune?

— Nu-ţi face griji, răspunse ea. Nu e vorba deloc de ceva rău. Doar neobişnuit. Foarte, foarte neobişnuit.

Atinse mâna lui Arthur, apoi se aplecă şi îl sărută fugar.

— Voi fi foarte interesată să aflu dacă reuşeşti să îţi dai

seama ce seară este aceasta, rosti ea.

Arthur simţi că, dacă ar fi fost lovit uşor de cineva în acel moment, ar fi vibrat în întregime, precum vibra profund vasul lui gri pentru peşti când îl atingea cu buricele degetelor.

19

Ford Prefect devenea tot mai iritat de faptul că era în mod constant trezit de zgomot de foc de arme. Se strecură afară din nişa de întreţinere pe care o transformase într-un adăpost pentru sine prin dezactivarea câtorva maşinării gălăgioase din imediata vecinătate şi amortizarea zgomotului lor cu prosoape. Coborî pe scara de acces şi se aventură pe coridoare.

Erau prost luminate şi generau un sentiment de claustrofobie; în plus, luminile pâlpâiau şi variau în intensitate pe măsură ce energia electrică alimenta mai consistent o parte sau alta a navei, provocând vibraţii intense şi zgomote aspre.

Însă asta nu era totul. Ford se opri şi se sprijini cu spatele de perete, în vreme ce o chestie care semăna cu un mic dispozitiv electric argintiu trecu pe lângă el de-a lungul coridorului, cu un scârţâit înfiorător.

Nici asta nu era totul. Trecu furişându-se printr-o poartă de acces şi se trezi într-un coridor mai larg, la fel de prost luminat.

Nava pică în viraj. Făcea astfel de chestii de ceva vreme, dar de data asta era mai rău. Pe lângă Ford trecu un mic pluton de roboţi, scoţând nişte zgomote cumplite.

Nici ăsta nu era răspunsul. Dintr-un capăt al coridorului se înălţa un fum puturos, aşa că Ford o luă în direcţie

opusă.

Trecu de mai multe monitoare de observaţie montate în pereţi în spatele unor plăci de perspex întărit, dar groaznic de zgâriat.

Pe unul dintre monitoare se vedea o figură reptiliană înfricoşător de verde răcnind şi făcând spume la bot în privinţa sistemului de Votare cu Transfer Unic. Era greu de spus dacă acea fiinţă era pentru sau împotriva sistemului, dar avea în mod limpede sentimente puternice vizavi de problema dezbătută. Ford dădu sonorul la minimum.

Nici asta nu rezolvă chestiunea.

Trecu de alt monitor. Pe el se vedea o reclamă pentru o marcă de pastă de dinţi care părea să te facă să te simţi liber dacă o foloseai. Şi aici muzica era înfiorător de tare, dar nu zgomotele ei îl deranjau pe Ford.

Ajunse la un alt monitor, mult mai mare şi tridimensional, care supraveghea exteriorul imensei nave xaxisiene argintii. Uitându-se, Ford văzu o mie de crucişătoare Zirzla robotice, înarmate, ieşind din umbra întunecată a unei luni şi proiectându-se pe fundalul discului orbitor al stelei Xaxis. În acelaşi timp, nava în care se afla el lansă împotriva crucişătoarelor un atac distrugător, cu forţe îngrozitor de puternice prin toate deschizăturile.

Asta era problema.

Ford clătină din cap iritat şi se frecă la ochi. Se prăbuşi pe scheletul unui robot argintiu, care în mod clar arsese cu totul mai înainte, dar acum se răcise suficient cât să se poată aşeza cineva pe el.

Căscă şi îşi scoase din rucsac exemplarul lui din *Ghidul autostopistului galactic.* Activă ecranul şi cotrobăi printre intrările de nivel trei şi de nivel patru. Căuta nişte tratamente bune contra insomniei.

Găsi odihnă, de care avea atâta nevoie. Găsi odihnă şi recuperare şi fu cât p-aci să treacă mai departe, când îi veni o idee mai bună. Se uită la monitorul de pe perete.

Bătălia se desfăşura din ce în ce mai atroce şi zgomotul devenea îngrozitor. Nava tremura, ţipa din încheieturi şi tresălta cu fiecare jet de energie eliberată sau încasată.

Privi înapoi spre *Ghid* şi răsfoi printre mai multe locaţii potrivite. Izbucni brusc în râs, apoi cotrobăi din nou prin rucsac. Scoase un mic modul de golire a memoriei, îl şterse de fărămiturile de biscuiţi şi îl conectă la o interfaţă din spatele *Ghidului.*

Când toate informaţiile pe care el le socotea relevante fură golite în modul, Ford deconectă modulul, îl strânse uşor în palmă, puse *Ghidul* înapoi în rucsac, rânji şi plecă în căutarea băncilor de date ale computerului navei.

20

— Soarele coboară seara la orizont, vara, mai ales în parcuri, rosti vocea cu sinceritate, ca să se poată vedea mai bine cum urcă şi coboară sânii fetelor. Sunt convins că ăsta este motivul.

Arthur şi Fenchurch chicotiră auzind năzdrăvănia. Fata îl strânse mai tare lângă ea.

— Şi mai sunt convins, continuă tânărul cu nas lung şi subţire care rostea toate astea de pe banca de lângă Serpentină, adresându-se tovarăşului lui subţire şi brunet care stătea prăbuşit pe banca alăturată, simţindu-se deprimat din pricina petelor de pe trupul lui, că oricine s-a gândit serios la acest argument a descoperit că este perfect natural şi logic din toate punctele de vedere susţinute de Darwin. Asta e cert. Şi de necontestat. În plus, îmi place.

Tânărul se întoarse brusc şi se zgâi prin ochelari la Fenchurch. Arthur o trase de mână şi îi simţi tremurul tăcut.

— Următoarea încercare, rosti fata după ce se opri din chicotit. Haide.

— Bine, acceptă el. Cotul tău. Cotul tău stâng. Are o imperfecţiune.

— Din nou ai greşit, zise ea. Complet greşit. Eşti pe o pistă complet greşită.

Soarele de vară se cufunda printre copacii din parc, arătând ca şi cum… Hai să nu folosim cuvinte greşite. Hyde Park este uluitor. Totul în el este uluitor, cu excepţia gunoaielor de luni dimineaţă. Chiar şi raţele sunt uluitoare. Oricine se plimbă prin Hyde Park într-o seară de vară şi nu se simte mişcat de frumuseţea locului, probabil că o face întins într-o ambulanţă, cu un cearceaf tras peste faţă.

Este un parc unde oamenii fac mai multe lucruri extraordinare decât în oricare altă parte. Arthur şi Fenchurch găsiră un bărbat în pantaloni scurţi, care practica pentru sine cântatul din cimpoi sub un copac. Omul se opri ca să gonească de acolo un cuplu de americani care încercaseră, timid, să arunce nişte monede pe cutia din care fusese scos cimpoiul.

— Nu! strigă el la ei. Plecaţi! Eu exersez doar!

Începu cu hotărâre să-şi umfle cimpoiul, dar nici zgomotul scos de instrument nu le putu schimba americanilor intenţiile.

Arthur o înconjură pe fată cu braţul şi porni încet pe alee.

— Nu cred că fundul tău are ceva, zise el după o vreme, căci nu mi se pare nimic greşit la el.

— Da, fu ea de acord. Fundul meu n-are absolut nimic rău.

Se sărutară pentru un moment atât de lung, că în cele din urmă cimpoierul se duse să exerseze de cealaltă parte a copacului.

— O să-ţi spun o poveste, zise Arthur.

— Bine.

Găsiră un petic de iarbă fără cupluri îmbrăţişate, se

aşezară şi urmăriră raţele uluitoare şi razele piezişe ale soarelui la orizont, unduind apa de sub acele raţe uluitoare.

— O poveste, rosti Fenchurch, strângându-l de braţ.

— Care va spune câte ceva despre genul de lucruri care mi se întâmplă mie. Este absolut adevărată.

— Ştii că uneori oamenii îţi spun poveşti care se presupune că li s-au întâmplat celei mai bune prietene a verişoarei nevestei lor, dar pe drum undeva ajung să fie inventate.

— Ei bine, este o astfel de poveste, doar că s-a petrecut în realitate şi ştiu că s-a petrecut, deoarece eu am fost cel care a păţit-o.

— Ca biletul de loterie.

Arthur izbucni în râs.

— Da. Deci, aveam un tren de prins. Am ajuns la gară…

— Ţi-am povestit vreodată, îl întrerupse Fenchurch, ce s-a întâmplat cu părinţii mei într-o gară?

— Da, răspunse Arthur.

— Voiam doar să verific.

Arthur se uită la ceas.

— Presupun că ar trebui să ne cam întoarcem, zise el.

— Spune-mi povestea, rosti Fenchurch cu fermitate. Ai ajuns la gară.

— Ajunsesem cu douăzeci de minute mai devreme. Înţelesesem greşit ora la care vine trenul. Presupun că este la fel de posibil ca, de fapt, Căile Ferate Britanice să fi greşit ora sosirii. Până acum nu mi-a trecut aşa ceva prin minte.

— Zi-i mai departe, îl îndemnă Fenchurch, râzând.

— Aşa că am cumpărat un ziar, ca să dezleg cuvinte încrucişate, şi m-am dus la bufet ca să-mi iau o ceaşcă de cafea.

— Îţi place să dezlegi cuvinte încrucişate?

— Da.

— Din ce ziar?

— De obicei din Guardian.

— Cred că ăia încearcă să le facă prea uşoare. Eu prefer *The Times.* Şi l-ai rezolvat?

— Ce?

— Rebusul din Guardian.

— Nici măcar n-am apucat să mă uit la el, mărturisi Arthur. Rămăsesem la faza în care încercam să-mi iau o ceaşcă de cafea.

— Bine. Cumpără cafeaua.

— O cumpăr. Mai cumpăr şi nişte biscuiţi.

— De care?

— Rich Tea.

— Bună alegere.

— Îmi plac. Încărcat cu toate acele posesiuni, mă duc şi mă aşez la o masă. Nu mă întreba cum era masa, căci asta se întâmpla cu ceva vreme în urmă şi nu-mi mai amintesc. Probabil că era rotundă.

— Bine.

— Lasă-mă să-ţi ofer imaginea generală. Eu stând la masă. În stânga mea, ziarul. În dreapta mea, ceaşca de cafea. În mijlocul mesei, pachetul de biscuiţi.

— Îmi imaginez perfect.

— Ce nu-ţi imaginezi, pentru că n-am spus nimic încă despre el, este tipul care deja stă la masă. Stă acolo, în partea opusă.

— Cum arată?

— Total insipid. Geantă-diplomat. Costum. Nu părea că are de gând să facă ceva ciudat.

— Ah, cunosc genul. Şi ce a făcut?

— Asta. S-a aplecat peste masă, a luat pachetul de biscuiţi, l-a rupt, a scos un biscuit şi…

— Ce?

— L-a mâncat.

— Ce?

— L-a mâncat.

Fenchurch se uită şocată la el.

— Şi tu ce naiba ai făcut?

— Păi, în circumstanţele date, m-am comportat ca orice englez cu sânge fierbinte. M-am străduit să îl ignor, răspunse Arthur.

— Ce? De ce?

— Păi, viaţa nu prea te antrenează pentru astfel de clipe, nu? Mi-am făcut o introspecţie şi am descoperit că nimic din educaţia, experienţa sau instinctele mele primare nu-mi spunea cum să reacţionez faţă de cineva care, simplu, cu calm, stând chiar acolo în faţa mea, mi-a furat un biscuit.

— Păi, puteai… Fenchurch medită un pic la asta. Trebuie să mărturisesc că nici eu nu ştiu ce aş fi făcut. Şi ce s-a întâmplat?

— M-am holbat furios la rebus, continuă Arthur. N-am putut rezolva nici măcar un cuvânt. Am luat o gură de cafea, era prea fierbinte, aşa că nici cu asta nu puteam face nimic. M-am îmbărbătat singur. Am luat un biscuit, prefăcându-mă cu greu că nu observ că pachetul este deja desfăcut…

— Dar ai ripostat, adoptând un ton dur.

— După modul meu de a fi, da. Am mâncat biscuitul. L-am mâncat foarte încet şi foarte zgomotos, ca el să nu aibă niciun dubiu asupra naturii acţiunii mele. Când mănânc un biscuit, acesta rămâne mâncat.

— Şi el ce a făcut?

— A mai luat unul. Sincer, insistă Arthur, chiar asta s-a întâmplat. A luat un alt biscuit şi l-a mâncat. Limpede ca lumina zilei. La fel de sigur precum şedem noi acum pe sol.

Fenchurch se agită tulburată.

— Iar problema era, reluă Arthur, că, tăcând prima dată, îmi era cumva mult mai greu să deschid subiectul a doua oară. Ce să spui? „Scuzaţi-mă… nu am putut să nu observ că, ăă…” Nu merge. Nu, l-am ignorat cu şi mai multă încăpăţânare ca prima dată.

— Omule…

— M-am holbat iarăşi la rebus, fără să pricep nimic din el, demonstrând astfel un pic din spiritul dovedit de Henric al V-lea de Ziua St Crispin…

— Ce?

— Am intrat iarăşi în dispoziţie războinică. Am luat un alt biscuit. Şi, pentru o secundă, privirile ni s-au întâlnit.

— Cam aşa?

— Da, în fine, nu, nu chiar aşa. Dar s-au întâlnit. Doar pentru o fracţiune de secundă. Şi amândoi ne-am uitat în altă parte. Însă acum pot să-ţi spun că se simţea ceva tensiune în atmosferă, mărturisi Arthur. Masa aia se încărca în mod clar cu electricitate. Era cam pe la ora asta.

— Îmi imaginez.

— Am terminat pachetul în felul ăsta. El, eu, el, eu…

— Întreg pachetul?

— Păi, erau doar opt biscuiţi, răspunse Arthur, dar până să-l terminăm, parcă totul durase o veşnicie. Cred că nici gladiatorii nu au avut momente mai grele.

— Gladiatorii, rosti Fenchurch, ar fi trebuit să stea la soare. E mai obositor fizic.

— Aşa e. Aşadar, când pachetul s-a terminat, individul s-a ridicat, după ce comisese ce putea fi mai rău, şi a plecat. Bineînţeles că am scos un oftat de uşurare. Cum se mai întâmplă, trenul meu a fost anunţat o clipă sau două mai târziu, aşa că mi-am terminat cafeaua, m-am ridicat, mi-am luat ziarul şi, sub ziar…

— Da?

— Erau biscuiţii mei.

— Ce? exclamă Fenchurch. Ce?

— Adevărat.

— Nu!

Fata icni şi se lăsă pe spate în iarbă, râzând în hohote. Se ridică din nou.

— Ce zăpăuc eşti, hăhăi ea. Eşti iremediabil pierdut,

prostuţule!

Îl împinse pe spate, se rostogoli peste el, îl sărută şi se rostogoli la loc. Arthur era surprins de cât de uşoară era fata.

— Acum spune-mi tu o poveste.

— Credeam că eşti dornic să ne întoarcem, zise ea cu voce joasă şi răguşită.

— Nicio grabă, rosti el aerian. Vreau să-mi spui o poveste.

Fata privi dincolo de lac şi se gândi.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă. E una scurtă. Şi nu e amuzantă ca a ta, dar… în fine.

Privi în jos. Arthur simţea că era un moment aparte. Aerul părea nemişcat în jurul lor, aşteptând. Arthur ar fi vrut ca aerul să dispară de acolo şi să-şi vadă de treburile lui.

— Când eram mică, începu ea. Genul ăsta de poveşti începe mereu în felul ăsta, nu-i aşa? „Când eram mic…”, în fine. Aici e partea unde fata spune brusc „Când eram mică” şi începe să se descarce. Am ajuns la acea parte. Când eram mică aveam o pictură atârnând la piciorul patului meu… Ce crezi până acum despre poveste?

— Îmi place. Cred că se desfăşoară bine. Atingi chestia cu interesul pentru dormitor foarte elocvent şi devreme. Probabil că am putea să şi descriem un pic pictura.

— Era una dintre picturile alea despre care se presupune că le plac copiilor, rosti ea, dar pe care în realitate ei le urăsc. Plină de animăluţe drăguţe făcând tot felul de lucruri drăguţe. Ştii la ce mă refer?

— Ştiu. Şi eu am fost marcat de aşa ceva. Iepuri cu veste.

— Exact. Iepurii ăştia erau de fapt pe o plută, împreună cu nişte şobolani şi bufniţe. Poate că acolo era şi un ren.

— Pe plută.

— Pe plută. Şi mai era un băiat care stătea tot pe plută.

— Printre iepuri cu veste şi bufniţe şi reni.

— Chiar acolo. Un băiat de tipul ţiganului vesel cu şatra

lui.

— Câh.

— Trebuie să recunosc că pictura mă nelinişte. În faţa plutei înota o vidră şi obişnuiam să stau trează noaptea, îngrijorându-mă că aceasta trebuia să tragă de plută, cu toate blestematele de animale care nici măcar nu s-ar fi cuvenit să se găsească pe o plută, iar vidra avea o coadă aşa de subţire ca să remorcheze cu ea, că mă gândeam cât trebuie să o doară tot folosind-o la tras. Mă îngrijora. Nu tare, ci mai degrabă vag, tot timpul.

— Apoi, într-o zi – şi aminteşte-ţi că m-am uitat la imaginea asta în fiecare noapte ani la rândul – am remarcat brusc că pluta avea o pânză. Nu o văzusem până atunci. Vidra n-avea nimic, doar înota alături de plută.

Fenchurch ridică din umeri.

— E o poveste bună? întrebă ea.

— Se sfârşeşte în coadă de peşte, răspunse Arthur, şi lasă publicul ţipând: „Bine, dar ce-i cu asta?” E bună până acolo, dar are nevoie de un final mai fierbinte.

Fenchurch râse şi îşi îmbrăţişă picioarele.

— A fost o revelaţie atât de neaşteptată! Atâţia ani de griji aproape neobservate s-au evaporat într-o clipă, ca şi cum mi s-ar fi descărcat o mare greutate de pe suflet, ca şi cum negrul şi albul ar fi devenit culori, ca şi cum o tulpină uscată ar fi fost brusc udată. M-a marcat schimbarea bruscă de perspectivă care spune „Lasă grijile deoparte, lumea e un loc bun şi perfect. De fapt, e chiar foarte uşor.” Probabil că îţi spui că eu rostesc asta deoarece am de gând să mărturisesc că m-am simţit atunci aşa cum mă simt acum, nu?

— Păi, eu… zise Arthur, schimbându-şi brusc expresia de pe chip.

— În fine, e-n regulă, rosti ea, căci aşa e. Exact aşa m-am simţit. Numai că, vezi tu, am mai simţit asta înainte, chiar mai puternic. Incredibil de puternic. Mă tem că sunt

înclinată să am revelaţii bruşte şi uluitoare, încheie fata, privind în depărtare.

Arthur era pierdut, abia putea îngăima ceva şi simţi că e mai înţelept să nu spună nimic în asemenea clipe.

— A fost foarte bizar, reluă ea, aşa cum probabil au spus egiptenii despre comportamentul Mării Roşii atunci când Moise a dat din toiag în faţa ei, despărţindu-i apele. Foarte bizar, căci în câteva zile s-au îngrămădit în mine cele mai ciudate senzaţii, ca şi cum aveam să nasc. Nu, de fapt nu a fost aşa, ci mai degrabă ca şi cum aş fi fost legată de ceva, atom cu atom. Nu, nici măcar aşa; a fost ca şi cum întregul Pământ, prin mine, avea să...

— Înseamnă ceva, orice, numărul patruzeci şi doi pentru tine? o întrerupse Arthur cât putu de blând.

— Ce? Nu, ce vrei să spui?

— Era doar un gând, murmură el.

— Arthur, să ştii că vorbesc serios, chestia asta este foarte reală pentru mine. E cât se poate de serioasă.

— Şi eu am fost cât se poate de serios. Numai că nu prea sunt sigur în privinţa universului.

— Cum adică?

— Povesteşte-mi şi restul, o îndemnă el. Nu-ţi face griji dacă sună ciudat. Crede-mă, te adresezi unei persoane care a văzut o mulţime de chestii ciudate. Şi nu mă refer acum la biscuiţi.

Fata dădu din cap, părând să-l creadă. Brusc, îl apucă strâns de braţ.

— Era atât de simplu, rosti ea. Atât de minunat şi de extraordinar de simplu când a apărut.

— Ce anume? întrebă el încetişor.

— Arthur, cum să-ţi explic, tocmai asta nu mai ştiu. Iar pierderea este de nesuportat. Dacă încerc să-mi aduc aminte, totul începe să sară din matcă, iar dacă încerc prea tare, ajung doar la ceaşca de ceai şi leşin.

— Ce?

— Păi, ca în povestea ta, cea mai bună parte s-a desfăşurat într-o cafenea. Stăteam acolo, cu o ceaşcă de ceai. Asta se întâmpla la zile întregi distanţă de acea senzaţie, de sentimentul de conectare. Cred că fredonam uşor. La o clădire de vizavi de cafenea se făceau nişte lucrări, iar eu urmăream totul prin fereastră, peste buza ceştii mele de ceai, căci aşa socotesc eu că e cel mai drăguţ mod de a-i urmări pe oameni cum muncesc. Şi, brusc, în mintea mea a apărut acest mesaj de undeva. Şi era atât de simplu! Dădea sens oricărui lucru. M-am ridicat pe scaun şi mi-am zis: „Oh! Oh, păi atunci, e bine.” Eram aşa de uluită, că aproape am scăpat ceaşca, ba de fapt chiar cred că am scăpat-o. Da, sunt sigură că am scăpat-o, adăugă ea gânditoare. Are vreun sens ceea ce spun acum?

— A fost perfect până la partea cu ceaşca de ceai.

Fenchurch clătină din cap, apoi clătină din nou, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească mintea, adică exact ceea ce intenţiona să facă.

— Păi, atunci asta e, rosti ea. E perfectă până la partea cu ceaşca de ceai. Ala a fost punctul în care am avut literalmente senzaţia că lumea a explodat.

— Ce…?

— Ştiu că pare o nebunie şi toată lumea spune că a fost vorba de halucinaţii, dar dacă alea au fost halucinaţii, atunci le-am avut în trei dimensiuni, pe un ecran imens cu sunet dolby stereo pe şaisprezece canale şi probabil că ar trebui să mă închiriez singură pentru oamenii care s-au plictisit de filmele cu rechini. A fost ca şi cum solul literalmente a fost rupt de sub picioarele mele şi… şi…

Bătu uşor iarba cu palma, ca pentru a se asigura, apoi păru să se răzgândească şi să spună cu totul altceva decât avusese intenţia.

— Şi m-am trezit la spital. Presupun că de atunci am tot avut astfel de crize. Şi de asta sufăr de un soi de nervozitate instinctivă în privinţa revelaţiilor bruşte şi

şocante că totul va fi în regulă.

Îşi ridică privirea spre el. Arthur încetase pur şi simplu să-şi mai facă griji în privinţa anomaliilor care înconjurau revenirea lui acasă sau, mai degrabă, le expediase în acea parte a minţii pe care scria „Lucruri de gândit – Urgent". „Aici este lumea", îşi spusese singur. „Din cine ştie ce motiv, aici este lumea şi aici va rămâne. Cu mine în ea." Acum însă lumea părea să devină apoasă în jurul lui, aşa cum se întâmplase în acea noapte în maşină, când fratele lui Fenchurch îi spusese toate tâmpeniile alea despre agentul CIA din rezervor. Ambasada Franţei deveni apoasă. Copacii deveniră apoşi. Lacul deveni apos, dar ăsta era un lucru perfect natural şi nu avea cum să constituie un motiv de alarmă, pentru că o gâscă cenuşie tocmai aterizase pe el. Gâştele se simţeau foarte bine acolo şi nu aveau răspunsuri majore la care voiau să afle întrebările.

— În orice caz, reluă Fenchurch brusc, cu vioiciune şi cu un zâmbet larg, ceva nu e în regulă cu o parte din mine şi tu trebuie să descoperi ce anume. Vom merge acasă.

Arthur clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? se miră ea.

Arthur clătinase din cap nu pentru că nu era de acord cu sugestia ei, pe care o credea excelentă de altfel, de-a dreptul una dintre cele mai măreţe sugestii din istoria omenirii, ci pentru că încerca, pentru o clipă, să se elibereze de sentimentul copleşitor pe care îl nutrea, anume că universul avea să se ivească brusc din spatele unei uşi, când el se aştepta cel mai puţin, şi avea să-l sperie de moarte.

— Încerc doar să limpezesc totul în mintea mea, rosti Arthur. Tu zici că ai simţit ca şi cum Pământul chiar… a explodat…

— Da. A fost mai mult decât o senzaţie.

— De aceea toată lumea spune că e vorba de halucinaţii? întrebă el ezitând.

— Da, dar e ridicol, Arthur. Oamenii cred că dacă spui „halucinaţii”, asta explică tot ce vrei tu să explice şi, astfel, tot ce nu poţi înţelege va dispărea. Este însă doar un cuvânt care nu explică nimic. Nu explică de ce au dispărut delfinii.

— Nu, răspunse Arthur. Nu. Nu, adăugă el gânditor. Ce?

— Nu explică dispariţia delfinilor.

— Nu. Înţeleg. La ce delfini te referi?

— Cum adică la ce delfini mă refer? Mă refer la momentul când toţi delfinii au dispărut.

Îşi puse mâna pe genunchi, ceea ce îl făcu pe Arthur să priceapă că vibraţia care îi urca şi cobora pe şira spinării nu provenea de la faptul că ea îi mângâia încet spatele, ci trebuia să reprezinte una dintre acele senzaţii neplăcute pe care le avea adesea când oamenii încercau să-i explice diverse lucruri.

— Delfinii?

— Da.

— Au dispărut toţi delfinii? întrebă Arthur.

— Da.

— Delfinii? Spui că delfinii au dispărut cu totul? Asta vrei să spui? repetă Arthur, încercând să lămurească lucrurile din acest punct de vedere.

— Arthur, unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? Delfinii au dispărut cu toţii în aceeaşi zi în care eu…

Fata se uită fix în ochii lui şocaţi.

— Ce…?

— Niciun delfin. Toţi au dispărut. Au pierit.

Se uită întrebător la faţa lui.

— Chiar nu ştiai chestia asta?

Era clar că nu, după expresia de uluire de pe chipul lui.

— Unde s-au dus? întrebă el.

— Nu ştie nimeni. Asta înseamnă că au pierit. Fenchurch făcu o pauză. În fine, există un om care afirmă că ştie despre chestia asta, dar toată lumea spune că el trăieşte în

California şi e nebun. Mă gândeam să mă duc să-l văd, deoarece individul pare singura pistă pe care o am ca să aflu ce mi s-a întâmplat.

Fata înălţă din umeri, apoi se uită lung şi în tăcere la el. Îşi puse mâna pe obrazul lui.

— Aş vrea tare mult să ştiu unde ai fost, rosti ea. Cred că şi cu tine s-a întâmplat ceva groaznic. Şi de asta ne-am recunoscut unul pe altul. Privi în jur prin parc, care acum era cuprins de umbrele amurgului. Ei bine, continuă ea, acum cel puţin poţi povesti cuiva.

Arthur scoase încet un oftat lung cât un an.

— Este o poveste foarte lungă, zise el.

Fenchurch se sprijini de el şi îşi trase aproape poşeta de pânză.

— Are cumva de-a face cu asta? întrebă ea.

Scoase din poşetă un obiect ponosit şi trecut prin multe peripeţii: fusese aruncat în apele învolburate ale râurilor preistorice, prăjit sub razele soarelui roşu de pe Kakrafoon, pe jumătate îngropat în nisipurile de marmură care mărginesc oceanele de pe Santraginus V, îngheţat în gheţarii de pe Jaglan Beta, călcat în picioare, aruncat de colo-colo prin nave spaţiale, abuzat, iar cum creatorii lui se gândiseră că tocmai astfel de lucruri putea păţi obiectul, îl introduseseră grijulii într-o copertă de plastic dur şi scriseseră pe ea, cu litere mari şi prietenoase, cuvintele „Nu intra în panică”.

— De unde îl ai? întrebă Arthur, uluit, luând obiectul din mâna ei.

— Ah, rosti ea. Credeam că e al tău. Din maşina lui Russell, în seara aia. L-ai scăpat. Ai fost în multe dintre locurile alea?

Arthur scoase din copertă *Ghidul autostopistului galactic.* Era ca un computer mic, subţire şi flexibil. Apăsă câteva butoane, iar ecranul se umplu de texte.

— În câteva, răspunse el.

— Putem merge să le vizităm?
— Ce? Nu, răspunse iute Arthur, după care o lăsă mai moale, dar fără a scăpa de îngrijorare. Vrei să mergi? întrebă sperând ca răspunsul să fie negativ.
Reprezenta un act de mare generozitate din partea lui faptul că nu spusese „Doar nu vrei aşa ceva, nu?”, aşa cum se aştepta.
— Da, răspunse ea. Vreau să ştiu care era mesajul pe care l-am pierdut şi de unde a venit. Pentru că nu cred, adăugă ridicându-se şi privind în jur la bezna care se lăsa peste parc, nu cred că a venit de aici. Nici măcar nu sunt sigură că ştiu unde este acest „aici”.

21

Ghidul autostopistului galactic este, aşa cum s-a remarcat adesea înainte, un lucru destul de şocant. Aşa cum implică şi titlul, este un ghid. Problema sau mai degrabă una dintre probleme, căci sunt multe, un procent însemnat devenind cauze în instanţele civile, comerciale şi penale din toate zonele galaxiei şi, acolo unde este posibil, mai ales în cele cu un grad ridicat de corupţie, este aceasta. Propoziţia anterioară are sens. Nu asta e problema.
Asta e:
Schimbarea.
Citiţi din nou şi vă veţi da seama. Galaxia este un loc care se schimbă rapid. Schimbările sunt, de fapt, atât de multe, încât fiecare bucăţică a galaxiei este în perpetuă mişcare şi schimbare. S-ar putea spune că asta reprezintă un mic coşmar pentru un editor scrupulos şi conştiincios, care încearcă disciplinat să-şi menţină detaliata şi

complexa lucrare electronică mai presus de toate circumstanţele schimbătoare şi de condiţiile prin care galaxia trece în fiecare minut al fiecărei ore din fiecare zi, dar ar fi o greşeală. Ar fi o greşeală dacă n-am înţelege că editorul, ca toţi editorii pe care i-a avut *Ghidul,* nu cunoaşte foarte bine înţelesul cuvintelor „scrupulos”, „conştiincios” sau „disciplinat” şi tinde să-şi filtreze coşmarurile printr-un pai.

Intrările sunt actualizate sau nu prin Sub-Etha Net, în funcţie de gradul lor de lizibilitate.

Să luăm, de exemplu, cazul Brequinda de pe Foth of Avalars, renumită în mituri, legende şi miniseriale plicticoase tridimensionale, ca fiind căminul magnificului şi magicului Dragon de Foc Fuolornis.

În Antichitate, înainte de Postul Sorthului de pe Bragadox, când Fragilii cântau şi Saxaquinii de pe Quenelux deţineau puterea, pe când aerul era dulceag şi nopţile înmiresmate, dar toată lumea reuşea cumva să fie sau cel puţin pretindea că e virgină, deşi nu se ştie cum de erau ei convinşi că putea cineva crede o astfel de pretenţie cu tot aerul ăla dulceag şi nopţile înmiresmate, nu era posibil să arunci o cărămidă pe Brequinda de pe Foth of Avalars fără să loveşti cel puţin o jumătate de duzină de Dragoni de Foc Fuolornis.

Cu totul altă chestiune era motivul pentru care voiai să faci aşa ceva.

Nu că Dragonii de Foc n-ar fi fost o specie în esenţă paşnică, deoarece erau. Adorau pacea în cele mai mici amănunte, iar această adorare a lucrurilor în cele mai mici amănunte ale lor reprezenta de multe ori problema în sine. Atât de des cineva poate răni pe cel sau cea la care ţine, mai ales dacă acel cineva este un Dragon de Foc Fuolornis cu respiraţia ca focul de rachetă şi dinţii precum un gard de parc! O altă problemă era aceea că, odată intraţi într-o anumită dispoziţie, dragonii treceau adesea la rănirea

multora dintre cei iubiţi şi de alte fiinţe. Adăugaţi la toate astea numărul relativ mic de nebuni care se apucau să arunce cărămizi şi veţi sfârşi cu o mulţime de fiinţe din Brequinda de pe Foth of Avalars serios rănite de dragoni.

Dar le păsa? Deloc. Au fost auziţi că-şi deplâng soarta? Nu. Dragonii de Foc Fuolornis au fost adulaţi în ţinuturile Brequindei de pe Foth of Avalars pentru frumuseţea lor sălbatică, drumurile lor nobile şi obiceiul lor de a muşca fiinţele care nu-i adulau.

De ce? Răspunsul e simplu. Din cauza sexului.

Din cine ştie ce motiv nedezvăluit, este extraordinar de sexy să vezi dragoni magici cu respiraţie de foc zburând la mică înălţime pe cer în nopţile cu lună, deja periculoase din cauza aerului dulceag şi nopţii înmiresmate.

Fiinţele lovite de romantism incurabil din Brequinda de pe Foth of Avalars nu ar fi putut spune de ce se întâmpla aşa ceva şi nici măcar nu s-ar fi oprit din drumul lor ca să discute chestiunea, odată ce efectul era instalat, căci imediat ce o turmă de şase Dragoni de Foc Fuolomis cu aripi mătăsoase şi corpuri îmbrăcate în piele apărea în raza vizuală la orizontul de seară, jumătate dintre fiinţele din Brequinda dispăreau în păduri cu cealaltă jumătate, unde petreceau o noapte epuizantă împreună, după care ieşeau odată cu primele raze ale zorilor, zâmbind fericite şi continuând să pretindă că sunt virgine, chiar dacă nişte virgine cam îmbujorate şi lipicioase.

Unii cercetători spuneau că e vorba de feromoni. Alţii susţineau că motivul e unul sonor.

Locul era întotdeauna plin de cercetători încercând să ajungă la răspunsul final şi petrecând foarte mult timp în căutarea lui.

Nu surprinde pe nimeni că descrierea grafică extrem de incitantă din *Ghid* a stării generale de fapt de pe această planetă s-a dovedit extrem de populară în rândul autostopiştilor care îşi permit să se lase îndrumaţi de *Ghid*,

aşa că intrarea pur şi simplu n-a fost scoasă niciodată şi este lăsată pentru călătorii întârziaţi, ca să descopere ei înşişi că Brequinda modernă de astăzi, din Oraşul-Stat Avalars, înseamnă doar ceva mai mult decât localuri deocheate din beton şi baruri Dragon Burger.

22

Noaptea în Islington era dulceagă şi înmiresmată. Bineînţeles că pe alee nu era niciun Dragon de Foc Fuolornis, dar dacă vreunuia i-ar fi dat prin minte să apară, s-ar fi putut la fel de bine duce să mănânce o pizza, căci nu ar fi fost nevoie de el acolo.

Iar dacă cei doi s-ar fi trezit brusc apucaţi de pofte de neoprit, câtă vreme îşi savurau porţiile de American Hots cu topping de anşoa, ar fi putut pune oricând Dire Straits la combina stereo, căci se ştie că efectul este în mare parte identic.

— Nu, zise Fenchurch. Nu încă.

Arthur puse Dire Straits la combină. Fenchurch întredeschise uşa de la etaj, ca să lase o parte din aerul înmiresmat de afară să pătrundă în casă. Stăteau amândoi pe o canapea cu perniţe, foarte aproape de sticla de şampanie, deschisă.

— Nu, repetă Fenchurch. Cel puţin nu până când descoperi care parte din mine nu e în regulă. Presupun însă, adăugă ea foarte, foarte, foarte încet, că putem începe cu locul unde stă mâna ta acum.

— Şi în ce direcţie să o iau? întrebă Arthur.

— Cu această ocazie, în jos, replică Fenchurch.

El îşi mută mâna.

— De fapt, jos înseamnă în cealaltă direcţie, zise ea.

— Oh, da.

Mark Knopfler dispune de abilitatea extraordinară de a face o chitară Schecter Custom Stratocaster să cânte şi să se tânguie ca un cor de îngeri într-o seară de sâmbătă, obosiţi de atâtea binefaceri toată săptămâna şi dornici de o bere tare – ceea ce nu e extrem de relevant în acest moment, căci înregistrarea muzicală nu a ajuns încă la acea parte, dar când va ajunge se vor desfăşura în paralel mai multe evenimente şi, mai mult, cronicarul nu are de gând să stea aici cu o listă de melodii şi un cronometru, aşa că e cel mai bine de menţionat acest amănunt acum, câtă vreme lucrurile se desfăşoară încă molcolm.

— Şi aşa ajungem la genunchiul tău, rosti Arthur. Ceva este cumplit şi tragic de rău cu genunchiul tău stâng.

— Genunchiul meu stâng este absolut perfect, ripostă Fenchurch.

— Aşa şi e.

— Ştiai că…

— Ce?

— Hmmm, nimic, îmi dau seama că ştii. Nu, mergi mai departe.

— Deci trebuie să fie vorba de ceva cu piciorul tău…

Fenchurch zâmbi în lumina slabă şi dădu fără voie din umeri, aşezată pe perniţe. De vreme ce există perniţe în univers, mai exact pe Squornishellous Beta, la două lumi de ţinutul mlăştinos al saltelelor şi din moment ce le place frecarea de ele, mai ales dacă e neintenţionată, datorită ritmului sincopat în care se mişcă umerii, era mare păcat că acestea nu se găseau acum acolo. Nu se găseau, dar aşa e viaţa.

Arthur ţinu piciorul stâng al fetei în poala lui şi se uită cu mare atenţie la el. În acel moment îi venea foarte greu să gândească limpede, din pricina modurilor în care rochia ei se îndepărta de trup.

— Trebuie să admit, zise el, că nu prea ştiu ce caut.

— Vei şti când o să găseşti, răspunse ea. Zău că vei şti. În vocea ei se citea un accent jucăuş. Nu e aia.

Simţindu-se tot mai nedumerit, Arthur îi lăsă piciorul stâng jos pe podea şi se mută puţin ca să-i ia piciorul drept. Fata se deplasă în faţă, îl cuprinse cu braţele şi îl sărută, deoarece muzica ajunsese la acel pasaj unde, dacă ştiai înregistrarea, îţi era imposibil să nu faci un asemenea gest.

După aceea îi dădu piciorul drept. El îl mângâie, îşi plimbă degetele în jurul gleznei, sub călcâi, pe marginea laterală şi nu găsi nimic în neregulă.

Ea îl urmări amuzată, râse şi clătină din cap.

— Nu, nu te opri, dar nu e acolo.

Arthur se opri şi se încruntă la piciorul stâng de pe podea.

— Nu te opri.

Îi mângâie piciorul drept, îşi plimbă degetele în jurul gleznei, sub călcâi, de-a lungul părţii laterale, şi zise:

— Vrei să spui că problema are de-a face cu acel picior pe care…

Fata ridică iarăşi din umeri, cu un gest care ar fi provocat atât de multă bucurie în viaţa unei perniţe simple de pe Squomshellous Beta. Arthur se încruntă.

— Ridică-mă, rosti ea încet.

Arthur îi lăsă piciorul drept pe podea şi se ridică. Ea îl imită. O prinse în braţe şi se sărutară din nou. Chestia asta dură o vreme, apoi ea rosti:

— Acum lasă-mă iarăşi jos.

Încă nedumerit, el se conformă.

— Ei bine?

Ea îl privi aproape provocator.

— Deci, care-i problema cu picioarele mele?

Arthur continua să nu priceapă. Se aşeză pe podea, apoi se puse în patru labe ca să se uite la picioarele ei, aşa cum erau, în poziţie ortostatică. Privind mai îndeaproape, observă ceva ciudat. Îşi lipi capul de podea şi se zgâi. Urmă

o pauză lungă. Se aşeză la loc cu greutate.

— Da, rosti el. Înţeleg ce nu e în regulă cu picioarele tale. Nu ating solul.

— Deci… deci ce crezi…?

Arthur se uită repede la ea şi observă îngrijorarea profundă care îi întuneca ochii. Fenchurch îşi muşcă buza, tremurând din tot corpul.

— Ce… îngăimă ea. Eşti…?

Îşi scutură părul peste ochii care se umpleau de temeri adânci şi întunecate.

El se ridică repede, o strânse în braţe şi o sărută scurt.

— Poate că eşti în stare să faci ce fac eu, zise el şi ieşi drept pe uşa de la etaj.

Melodia ajunsese la partea culminantă.

23

Bătălia pentru steaua Xaxis era în toi. Sute din fioroasele şi puternic înarmatele nave Zirzla fuseseră zdrobite şi prefăcute în atomi de forţele imense pe care le putea lansa imensa navă argintie xaxisiană. Dispăruse şi o parte din Lună, aruncată în aer de aceleaşi arme înfiorătoare care sfâşiau însăşi ţesătura spaţiului în timp ce treceau prin el.

Navele Zirzla care rămăseseră, aşa înarmate cum erau, acum fuseseră depăşite fără speranţă de forţa devastatoare a navei xaxisiene şi zburau către adăpost în spatele Lunii care se dezintegra cu repeziciune, când nava xaxisiană, aflată în urmărirea lor, anunţă brusc că are nevoie de o vacanţă şi părăsi câmpul de bătălie.

Teama şi consternarea se dublară momentan, dar nava dispăru cu adevărat. Dispunând de acele forţe oribil de mari, nava traversă distanţele din spaţiul iraţional modelat

cu repeziciune, fără efort şi, mai presus de toate, cu discreţie.

Ascuns în cotlonul lui unsuros şi mirositor, adaptat dintr-o magazie de întreţinere, Ford Prefect dormea printre prosoapele lui, bântuit de coşmaruri vechi. La un moment dat, în coşmarurile lui ajunse să viseze New Yorkul.

În vis se plimba târziu noaptea pe East Side, lângă râul care devenise atât de poluat, încât din el ieşeau acum spontan noi forme de viaţă, pretinzând bunăstare şi dreptul la vot.

Una dintre aceste creaturi pluti acum pe lângă Ford, salutându-l cu un membru. Ford îi făcu din mână înapoi. Creatura se aruncă asupra malului şi se forţă să îl urce.

— Salut, rosti ea. Tocmai am fost creată. Universul este complet nou pentru mine, din toate punctele de vedere. Îmi poţi spune ceva?

— Pfui, făcu Ford, un pic deranjat. Cred că îţi pot spune unde sunt nişte baruri.

— Ce zici despre iubire şi fericire? Sesizez o nevoie profundă pentru astfel de lucruri, zise creatura, dând din tentacule. Ai vreo idee?

— Poţi obţine câte ceva din ce vrei tu pe Seventh Avenue.

— Simt instinctiv că am nevoie să fiu frumoasă. Aşa sunt?

— Eşti cam directă, nu?

— N-are sens să eviţi răspunsul. Sunt?

Chestia se scurgea acum peste tot, plescăind şi bolborosind. Un vagabond din apropiere devenea tot mai interesat de ce se petrecea acolo.

— Pentru mine? întrebă Ford. Nu. Dar ascultă, cei mai mulţi oameni se prefac. Mai sunt ca tine acolo jos?

— Habar n-am, amice, răspunse creatura. Cum am mai spus, sunt nouă pe aici. Viaţa reprezintă ceva ciudat pentru mine. Chiar aşa, cum e?

În acest punct Ford simţi că putea vorbi cu glasul autorităţii.

— Viaţa este ca un grepfrut.

— Ăă, adică?

— Păi e cam portocaliu-gălbuie şi pistruiată pe dinafară, udă şi gelatinoasă la mijloc. Are şi sâmburi înăuntru. Oh, iar unii oameni consumă jumătate din ea la micul dejun.

— Mai e cineva pe aici cu care pot discuta?

— Cred că da, răspunse Ford. Întreabă un poliţist.

În culcuşul lui, Ford se agită şi se întoarse pe partea cealaltă. Nu era genul lui favorit de vis, deoarece în el nu se regăsea Excentrica Gallumbits, Curva cu trei ţâţe de pe Eroticon VI, cea care apărea în multe dintre visele lui. Dar cel puţin era un vis. Cel puţin, dormea.

24

Din fericire, aleea era străbătută de un puternic curent de aer ascendent. Arthur nu mai zburase de ceva timp, cel puţin nu intenţionat şi uite că era imposibil să zboare dacă se gândea deliberat la asta.

Se aruncă în jos, aproape fisurându-şi falca în pragul uşii, şi se rostogoli prin aer, atât de uluit de prostia pe care o comisese, încât uită complet de partea cu lovitul solului, aşa că nu se lovi.

Îşi zise că era un truc isteţ, dacă erai capabil de aşa ceva. Solul atârna ameninţător deasupra capului său.

Încercă să nu se gândească la sol, la ce lucru extraordinar de mare era acesta şi cât de mult l-ar fi durut dacă ar fi decis să nu mai atârne acolo şi să cadă brusc pe el. În schimb încercă să se gândească la ceva frumos, cum erau lemurii, adică exact lucrul potrivit pentru acea clipă,

deoarece pe moment nu-şi mai amintea ce este un lemur, dacă era unul dintre lucrurile acelea care zburdă în ciurde maiestuoase pe câmpii undeva sau dacă era o bestie sălbatică, aşa că era periculos să gândeşti ceva frumos despre un lucru fără să te raportezi cu un soi de dispoziţie lipicioasă la acel lucru, iar toate acestea îi menţinură mintea ocupată din plin, în vreme ce trupul încercă să i se adapteze la faptul că nu atingea nimic.

Pe alee zbură un ambalaj de ciocolată Mars.

După un moment care păru de îndoială şi indecizie, ambalajul dădu voie vântului să-l ia de acolo şi să se interpună, fâlfâind, între Arthur şi sol.

— Arthur…

Solul continua să atârne ameninţător deasupra capului său, iar Arthur îşi zise că sosise clipa să întreprindă ceva în privinţa asta, de pildă să se îndepărteze, adică exact ceea ce şi făcu. Încet. Foarte, foarte încet. În vreme ce cădea încet, foarte, foarte încet, închise ochii – cu grijă, ca pentru a nu deranja nimic.

Senzaţia închiderii ochilor îi străbătu întreg trupul. Odată ce senzaţia îi ajunse în picioare şi întreg trupul deveni alertat de faptul că ochii lui erau acum închişi şi astfel reuşi să evite intrarea în panică, Arthur începu încet, foarte, foarte încet să-şi rotească trupul într-o parte şi mintea în cealaltă.

Mişcarea ar fi trebuit să scoată solul din calcule.

Acum simţea clar aerul în jur, suflând pe lângă el destul de vioi, nederanjat de prezenţa lui acolo, aşa că încet, foarte, foarte încet, deschise ochii, ca trezindu-se dintr-un somn profund şi foarte îndepărtat.

Bineînţeles că mai zburase înainte, chiar de mai multe ori pe Krikkit, până când toată păsăreasca pe care o auzea îl înnebunise, dar acum era altfel. Aici era în lumea lui, cu discreţie şi fără agitaţie, şi plutea în aer, doar cu un uşor tremurat care putea fi atribuit unui număr oarecare de

cauze.

La trei sau cinci metri sub el se găsea asfaltul dur, iar la câţiva metri spre dreapta se vedeau felinarele galbene de pe Upper Street.

Din fericire, aleea era întunecată, căci luminile care se presupuneau că stau aprinse noaptea erau comandate de un senzor temporal ingenios, ceea ce însemna că se aprindeau chiar înaintea prânzului şi se stingeau chiar la lăsarea serii. Ca atare, Arthur era în siguranţă învăluit într-un linţoliu de neagră obscuritate.

Încet, foarte, foarte încet, îşi înălţă capul spre Fenchurch, care stătea tăcută şi uluită, ca o siluetă în cadrul uşii. Chipul ei era la doar câteva zeci de centimetri de al lui.

— Voiam să te întreb ce faci, rosti fata. Dar apoi mi-am dat seama ce făceai. Zburai. Aşa că mi s-a părut o întrebare prostească.

— Tu poţi zbura? întrebă Arthur.

— Nu.

— Vrei să încerci?

Fata îşi muşcă buza şi clătină din cap, nu atât pentru a refuza propunerea, cât pentru a-şi exprima uluiala profundă. Tremura ca varga.

— E destul de uşor, o îndemnă Arthur, dacă nu ştii cum s-o faci. Asta e cea mai importantă parte. Să nu fii deloc sigur cum s-o faci.

Ca să-i demonstreze cât era de uşor, pluti de-a lungul aleii, se ridică în mod dramatic şi pică înapoi spre ea, ca o bancnotă luată de o pală de vânt.

— Întreabă-mă cum am făcut.

— Cum… ai făcut asta?

— Nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee.

Fata se scutură înfiorată şi şocată.

— Şi eu cum pot să…?

Arthur se lăsă un pic mai jos şi întinse mâna.

— Vreau să încerci, zise el. Vreau să te ţii de mâna mea.

Fă doar un pas.

— Ce?

— Încearcă.

Nervoasă, ezitând, aproape – îşi spuse ea – ca şi cum ar fi încercat să păşească pe mâna cuiva care plutea în faţa ei, păşi pe mâna lui.

— Acum şi cu celălalt.

— Ce?

— Ridică-ţi greutatea de pe celălalt picior.

— Nu pot.

— Încearcă!

— Aşa?

— Aşa.

Nervoasă, ezitând, aproape – îşi spuse ea – ca şi cum… Fenchurch încetă să se gândească la ce face şi cum anume se simţea, pentru că o încerca sentimentul profund că, în definitiv, nu voia să ştie.

Îşi fixă privirea ferm pe burlanele de pe magazia părăginită de vizavi, care o irita de săptămâni întregi, deoarece era limpede că avea să se prăbuşească şi se întreba dacă va exista cineva care să întreprindă ceva în acest sens sau dacă nu cumva ar fi trebuit ca ea să spună ceva cuiva, fără să se gândească pe moment la faptul că se sprijinea de mâinile cuiva care nu se sprijinea de nimic.

— Şi acum ridică-ţi piciorul stâng, o instrui Arthur.

Fenchurch se gândi că magazia aparţinea companiei de covoare care îşi avea birourile după colţ – şi îşi ridică piciorul stâng – aşa că probabil că ar fi trebuit să se ducă şi să discute cu ei despre acele burlane.

— Şi acum, ridică piciorul drept, o îndemnă Arthur.

— Nu pot.

— Încearcă.

Nu mai văzuse burlanele dintr-un asemenea unghi înainte, iar acum i se părea că, pe lângă noroiul şi mizeriile strânse, acolo s-ar fi putut găsi şi un cuib de pasăre. Dacă

se apleca doar puţin în faţă şi îşi ridica piciorul drept, probabil că putea să-l vadă mai bine.

Arthur observă alarmat că jos, pe alee, cineva încerca să fure bicicleta lui Fenchurch. El însuşi nu avea niciun chef să fie implicat într-o ceartă în acel moment şi spera doar ca hoţul să-şi facă treaba în tăcere şi să nu se uite în sus.

Avea aerul discret şi prudent al cuiva care fură din obişnuinţă biciclete de pe alei dosnice şi care tot din obişnuinţă nu se aşteaptă să-i descopere pe posesorii acestora plutind la câţiva metri deasupra capului. Ambele obişnuinţe îl făceau să se simtă relaxat, aşa că îşi văzu de treabă cu hotărâre şi concentrare, iar când descoperi că bicicleta era bine legată cu lanţuri de carbid de tungsten de un stâlp de fier prins în beton, luă liniştit cele două roţi şi îşi văzu de drum.

Arthur scoase un lung oftat de uşurare.

— Să vezi ce coajă de ou ţi-am găsit, rosti Fenchurch în urechea lui.

25

Cei care urmăresc cu regularitate faptele lui Arthur Dent poate că şi-au format o părere despre caracterul şi obiceiurile lui, care – chiar dacă implică adevărul şi, bineînţeles, nimic altceva decât adevărul, nu reuşesc, prin componenţa lor, să cuprindă întreg adevărul în toate aspectele lui glorioase.

Iar motivele sunt evidente. Ele constau în editare, selecţie şi nevoia de a echilibra ceea ce este interesant cu ceea ce este relevant, cu tăierea tuturor amănuntelor tendenţioase.

Cum ar fi, de exemplu, în cazul următor: „Arthur Dent se

duse la culcare. Urcă treptele scării, toate cele cincisprezece, deschise uşa, intră în camera lui, îşi scoase pantofii şi ciorapii şi apoi se dezbrăcă de restul hainelor una câte una, şi le lăsă într-un maldăr îngrijit boţit pe podea. Îşi îmbrăcă pijamaua, cea albastră cu dungi. Îşi spălă faţa şi mâinile, se spălă pe dinţi, se duse la toaletă, îşi dădu seama că iarăşi greşise ordinea acţiunilor, se văzu nevoit să se spele iarăşi pe mâini şi se duse la culcare. Citi cincisprezece minute, petrecând ultimele zece minute din cele cincisprezece încercând să-şi dea seama unde ajunsese cu cartea în noaptea anterioară, apoi stinse lumina şi peste un minut şi ceva adormi.

Era întuneric. Rămase întins pe partea stângă o oră întreagă. După aceea se agită în somn o clipă şi apoi se răsuci să doarmă pe partea dreaptă. La încă o oră după aceea ochii îi clipiră scurt şi se scărpină uşor pe nas, deşi mai avea peste douăzeci de minute înainte de a se întoarce iarăşi pe partea stângă. Aşa îşi petrecu el noaptea în continuare, dormind. La ora patru se sculă şi se duse din nou la toaletă. Deschise uşa toaletei…” şi aşa mai departe.

Este o porcărie. Nu prezintă acţiunea. Seamănă cu acele cărţi mari şi groase care împânzesc piaţa americană, dar nu duce nicăieri. Pe scurt, nu îţi oferă nicio posibilitate să afli ceva.

Numai că există şi alte omisiuni, pe lângă curăţarea dinţilor şi încercarea de a găsi nişte ciorapi curaţi, iar în cazul unora dintre aceste scăpări, oamenii au părut adesea neobişnuit de interesaţi. Vor să ştie, de pildă, ce e cu toată povestea aia dintre Arthur şi Trillian; a avut vreodată un final?

La care răspunsul, bineînţeles, este acela că nu e treaba lor să ştie.

Iar oamenii continuă, întrebând ce voia el cu toate nopţile alea petrecute pe planeta Krikkit? Doar fiindcă planeta nu avea Dragoni de Foc Fuolornis sau formaţii ca

Dire Straits nu însemna că toată lumea îşi petrecea noaptea citind.

Sau, ca să luăm un exemplu mai concret, cum a rămas cu noaptea de după petrecerea comitetului de întâmpinare de pe Pământul preistoric, când Arthur s-a trezit pe un deal urmărind Luna cum răsare peste copacii arzând mocnit, în compania unei tinere frumoase pe nume Mella, recent evadată dintr-o viaţă de holbare în fiecare dimineaţă la o sută de fotografii aproape identice ale unor tuburi de pastă de dinţi luminate haotic în departamentul artistic al unei agenţii de publicitate de pe planeta Golgafrincham? Ce a urmat? Ce s-a întâmplat după aceea? Iar răspunsul este, bineînţeles, că s-a terminat cartea.

Următoarea nu a reluat povestea decât cinci ani mai târziu, iar unii pot pretinde că s-a mers cu discreţia prea departe. „Acest Arthur Dent” – se aude răcnetul din cele mai îndepărtate colţuri ale galaxiei, răcnet care a fost descoperit acum inscripţionat pe o sondă spaţială misterioasă, socotită a proveni dintr-o galaxie bizară, aflată la o distanţă prea mare pentru a fi calculată – „Ce este el, om sau şoarece? Nu e interesat de nimic altceva decât de ceai şi de chestiunile mai vagi ale vieţii? Nu are suflet? Nu are pasiuni? Ca să ne exprimăm mai plastic, el nu f**e?”

Cei care vor să afle ar trebui să citească mai departe. Alţii ar putea dori să sară la ultimul capitol, care este foarte bun şi în care apare şi Marvin.

26

Arthur Dent îşi permise pentru un moment nedemn să gândească, în vreme ce se înălţau amândoi, că spera foarte mult ca prietenii lui, care îl găsiseră mereu plăcut, dar cam

plictisitor sau, mai recent, ciudat, dar plictisitor, să se distreze pe cinste în local, dar asta fu pentru ultima dată, deocamdată, când se gândi la ei.

Se înălţară, spiralând încet unul pe lângă celălalt, ca nişte seminţe de sicomor căzând din sicomori toamna, dar în direcţie inversă.

În vreme ce se înălţau, minţile lor vibrau de conştientizarea extatică a faptului că fie ceea ce făceau era complet şi total imposibil, fie că legile fizicii aveau mult de recuperat ca să ajungă din urmă realitatea.

Fizica începu să clatine din cap şi, privind în cealaltă parte, se concentră pe menţinerea maşinilor pe cursul lor pe Euston Road şi, spre vest, către pista de zbor Westway, pe menţinerea felinarelor de pe străzi aprinse şi pe certitudinea că atunci când cineva de pe Baker Street lăsa un cheeseburger să cadă, acesta se lăţea pe sol.

Lucind intens sub ei, şirurile de lumini ale Londrei – Londra, trebuia Arthur să-şi amintească, nu câmpurile ciudat colorate de pe Krikkit, de la marginile îndepărtate ale galaxiei, puncte de lumină care licăreau vag pe cerul deschis de deasupra lor, dar Londra într-adevăr

— Se învârteau, învârtindu-se şi, rotindu-se, se roteau.

— Încearcă un picaj, îi spuse el lui Fenchurch.

— Ce?

Vocea ei părea ciudat de clară, dar depărtată în aerul deschis şi vast. Era încărcată de neîncredere şi de îngrijorare gâfâită – toate acele lucruri, limpezimea, depărtarea, gâfâiala fiind adunate la un loc.

— Zburăm… zise ea.

— E un truc, rosti Arthur. Nu te gândi la el. Încearcă un picaj.

— Un pic…

Mâna ei prinse tare mâna lui şi într-o secundă, ca prin minune, ea dispăru, rostogolindu-se sub el, încercând cu sălbăticie să se agaţe de nimic.

Fizica se uită la Arthur şi bolborosi îngrozită văzând că şi el dispăruse, căzând ameţitor în picaj, ţipând din toate părţile trupului, cu excepţia vocii.

Cădeau amândoi pentru că aici era Londra şi astfel de lucruri nu se puteau face într-un asemenea loc.

Arthur nu o putea prinde pe Fenchurch, deoarece aici era Londra şi nu un milion de kilometri mai încolo, mai exact o mie două sute nouă, în Pisa, unde Galilei demonstrase limpede că două corpuri cad cu aceeaşi acceleraţie, indiferent de masa lor relativă.

Căzură.

În vreme ce cădea, ameţitor şi îngreţoşat, Arthur îşi dădu seama că, dacă avea să mai stea mult în aer crezând tot ceea ce spuneau italienii despre fizică în condiţiile în care ei nu erau în stare nici măcar să menţină un turn drept, atunci se găseau într-un bucluc de moarte, aşa că pică mai repede decât Fenchurch. O prinse de deasupra şi se strădui să-i apuce strâns umerii. Reuşi.

Perfect. Acum cădeau împreună, ceea ce însemna un lucru foarte dulce şi romantic, dar care nu rezolva problema principală, anume aceea că amândoi cădeau, iar solul nu-i aştepta ca să vadă dacă Arthur mai dispunea de ceva şmecherii ascunse în mânecă, ci se ridica spre ei ca să-i întâmpine cu forţa unui tren expres.

Arthur nu putea susţine greutatea fetei şi nu dispunea de niciun sprijin cu care să se ajute. Singurul lucru la care se putea gândi era acela că aveau amândoi să moară în mod clar, iar dacă el voia să se întâmple altceva decât inevitabilul, atunci trebuia să întreprindă ceva care să oprească acest inevitabil. Aici se simţea pe un teritoriu familiar.

Dădu drumul fetei, o împinse şi, când ea îşi întoarse faţa spre el cu o expresie de groază pură, îi prinse degetul mic cu degetul lui mic şi o trase în sus, rostogolindu-se stângace după ea.

— Rahat, rosti ea, în vreme ce se aşeză gâfâind şi icnind pe absolut nimic.

După ce îşi reveni un pic, îşi reluară amândoi zborul prin noapte.

Chiar sub nivelul norilor se opriră şi cercetară cu privirea locul imposibil în care ajunseseră. Nu se puteau uita la sol direct, ci doar puteau furişa o privire piezişă, în trecere.

Fenchurch încercă mai multe picaje de mică amploare, cu îndrăzneală, şi descoperi că, dacă se opintea cum trebuie împotriva unui puişor de vânt, atunci putea realiza chiar nişte picaje ameţitoare, cu câte o mică piruetă la final, urmate de o scurtă cădere care îi înfăşură rochia în jurul trupului, iar în acest moment cititorii care sunt dornici să afle ce au mai făcut Marvin şi Ford Prefect între timp ar trebui să treacă la capitolele următoare, deoarece Arthur nu mai putu suporta şi o ajută pe fată să se descotorosească de rochie.

Aceasta căzu în derivă, purtată de vânt, până ce ajunse doar un punct care în sfârşit dispăru şi, din motive variate şi complicate, revoluţionă viaţa unei familii din Hounslow, peste a cărei frânghie de uscat rufe fu descoperită a doua zi de dimineaţă.

Într-o îmbrăţişare mută, zburară în sus până ce ajunseră să înoate printre dârele ceţoase de umezeală care se formează în jurul aripilor unui avion, dar pe care nu le simţi niciodată ca pasager, deoarece stai confortabil înăuntrul avionului aglomerat şi priveşti prin micul hublou de perspex zgâriat din dreptul tău, în vreme ce puştiul cuiva încearcă plin de răbdare să îţi toarne lapte cald în cămaşă.

Arthur şi Fenchurch simţeau fuioarele de ceaţă, reci şi subţiri, înfăşurându-se în jurul capului, foarte reci şi foarte subţiri. Simţeau acum, odată protejaţi de elementele naturii de numai câteva articole vestimentare de la Marks & Spencer, că dacă nu lăsau forţa gravitaţională să-i deranjeze, atunci răceala şi umezeala atmosferei nu aveau

cum să-i irite.

Cele două articole vestimentare de la Marks & Spencer pe care, pe măsură ce Fenchurch se ridica tot mai mult în miezul ceţos al norilor, Arthur le scoase foarte, foarte încet – aceasta fiind singura cale în care se poate face aşa ceva când zbori şi nu îţi foloseşti mâinile – generară un haos considerabil dimineaţa următoare în, socotind de sus în jos, Isleworth şi Richmond.

Rămaseră multă vreme ascunşi în nor, deoarece acesta avea o înălţime considerabilă, şi când în sfârşit ieşiră uzi deasupra lui, Fenchurch răsucindu-se încet ca o meduză purtată la mal de un val, descoperiră că abia deasupra norilor noaptea devenea serios luminată de Lună. Lumina este întunecat strălucitoare. Sus acolo se văd diverşi munţi, dar sunt munţi, cu propriile lor curcubeie albe de zăpadă.

Ieşiseră în vârful înaltului nor cumulonimbus şi acum începură să plutească leneşi către marginile norului, în timp ce Fenchurch întoarse favoarea şi îl uşură pe Arthur de haine, scoţându-le una câte una până ce dispărură toate într-o cădere uşoară în albul înconjurător al norului.

Ea îl sărută, îi sărută gâtul, pieptul şi curând ajunseră să se lase în voia curenţilor de aer, răsucindu-se încet, într-un soi de T tăcut, ceea ce ar fi determinat chiar şi un Dragon de Foc Fuolornis, dacă în acea clipă ar fi trecut vreunul îmbuibat cu pizza pe acolo, să îşi agite aripile şi să tuşească puţin.

Oricum, nu exista niciun Dragon de Foc Fuolornis în nori şi nici nu putea fi căci, precum dinozaurii, mamuţii şi Wintwockii Bătuţi Măr de pe Stegbartle Major din constelaţia Fraz, şi spre deosebire de avioanele Boeing 747, care sunt în număr suficient de mare, Dragonii de Foc au dispărut ca specie şi universul nu le va mai cunoaşte spiţa din nou.

Motivul pentru care un Boeing 747 apare în chip mai degrabă neaşteptat în lista de mai sus este legat de faptul

că un lucru foarte asemănător se petrecu în vieţile lui Arthur şi Fenchurch o clipă sau două mai târziu.

Sunt nişte chestii mari, înfiorător de mari. Îţi dai imediat seama dacă vreuna dintre aceste matahale se află în aer lângă tine. Aerul te atacă vijelios, vântul vine spre tine ca un zid urlător şi te trezeşti dat cu brutalitate la o parte, dacă eşti suficient de prost să faci ceva care să semene, chiar şi pe departe, cu ceea ce Arthur şi Fenchurch făceau în vecinătatea lui, ca nişte fluturi în lumina unui bliţ.

De această dată, însă, se întâmplă o cădere îngrozitoare sau o scăpare a nervilor, urmată câteva momente mai târziu de o regrupare, şi *o* idee nouă şi minunată se ivi prin peretele de zgomot îngrozitor.

Doamna E. Kapelson din Boston, Massachusetts, era o doamnă în vârstă, care simţea că traiul i se apropie de sfârşit. Avusese parte de multe în viaţă, fusese nedumerită de câteva evenimente, dar într-o etapă atât de avansată a existenţei, devenise oarecum incapabilă să mai simtă ceva şi se plictisea prea mult. Fusese totul foarte plăcut, dar poate un pic prea determinist şi prea rutinier. Cu un oftat, trase jaluzeaua de plastic de pe hublou şi se uită spre aripa avionului.

La început crezu că trebuie să cheme stewardesa, dar apoi îşi spuse că nu e cazul, la naiba, căci ceea ce se petrecea acolo era destinat numai şi numai ei. Când cei doi oameni misterioşi se rostogoliră în sfârşit de pe aripă şi căzură înapoi în jetul de aer lăsat în urmă de avion, dispoziţia doamnei Kapelson se schimbase radical de mult în bine. Era enorm de uşurată să creadă că practic tot ceea ce auzise până atunci în viaţa ei era greşit.

Dimineaţa următoare, Arthur şi Fenchurch dormiră până foarte târziu pe alee, în ciuda zgomotelor de mobilier restaurat. În noaptea care urmă repetară isprava dinainte, de această dată însoţiţi de radiouri Sony.

27

— Toate astea sunt splendide, rosti Fenchurch câteva zile mai târziu. Dar trebuie să aflu ce mi s-a întâmplat. Vezi tu, între noi e o diferenţă. Anume că tu ai pierdut ceva ce apoi ai regăsit, pe când eu am găsit ceva ce apoi am pierdut. Trebuie să găsesc iarăşi acel ceva.

Fata trebuia să iasă în oraş toată ziua, aşa că Arthur rămase să dea telefoane. Murray Bost Henson era ziarist la unul dintre ziarele cu texte scurte şi poze mari. Ar fi fost bine ca asta să nu însemne ceva rău, dar nu era cazul. Întâmplător, el era singurul ziarist pe care îl cunoştea Arthur, aşa că îl sună oricum.

— Arthur, vechea mea lingură de supă, tura mea de argint, cât sunt de şocat să te aud! Cineva mi-a spus că ai plecat în spaţiu sau ceva de genul ăsta.

Murray avea un limbaj propriu, pe care îl inventase pentru folos personal şi pe care nimeni altcineva nu-l putea vorbi sau urmări. Cam nimic din ce spunea nu însemna ceva. Bucăţelele care aveau un oarecare sens erau adesea atât de ascunse, că nimeni nu le putea depista clar în avalanşa de prostii debitate. Iar ulterior, când descopereai la ce anume făcea referire, te trezeai că e un moment nepotrivit pentru toţi cei implicaţi.

— Ce? făcu Arthur.

— Doar un zvon, bătrânul meu fildeş de elefant, micuţa mea masă verde de joc, doar un zvon. Probabil că nu înseamnă nimic, dar s-ar putea să am nevoie de o declaraţie de la tine.

— N-am nimic de spus, totul e pălăvrăgeală de beţivi.

— Dar noi ne hrănim din ea, bătrânul meu membru legumat, ne hrănim din ea. În plus, s-ar potrivi ca o muscă la rahat cu una dintre celelalte chestii de la alte articole ale săptămânii, aşa că poate merită doar să negi totul. Scuză-

mă, tocmai mi-a căzut ceva din ureche.

Urmă o scurtă pauză, la capătul căreia Murray Bost Henson reveni pe fir părând autentic şocat.

— Tocmai mi-am amintit, zise el, ce seară ciudată am avut ieri. Oricum, bătrâne, nu-ţi spun ce a fost, dar cum te simţi după ce ai călărit cometa Halley?

— N-am călărit cometa Halley, răspunse Arthur, înăbuşindu-şi un oftat.

— Bine. Cum te simţi că n-ai călărit cometa Halley?

— Destul de relaxat, Murray.

Urmă o pauză cât timp Murray notă răspunsul.

— Un răspuns suficient de bun pentru mine, Arthur. Pentru mine, Ethel şi pui. Se potriveşte cu ciudăţenia generală a săptămânii. Ne gândim s-o botezăm Săptămâna Ciudaţilor. E bună, ei?

— Foarte bună.

— Are sonoritate. Mai întâi îl avem pe tipul ăsta peste care plouă mereu.

— Ce?

— Este adevărul curat. Totul e scris în jurnalul lui mic şi negru şi se verifică la fiecare nivel. Aia de la Oficiul Meteo sunt ca nişte banane mari cu frişcă şi nişte omuleţi haioşi cu halate albe vin din toată lumea aici cu ruletele şi cutiuţele şi instrumentele lor. Tipul ăsta a ajuns genunchiul albinei pentru toţi, a devenit sfârcul viespii. Ba eu aş spune chiar că a devenit tot setul de zone erogene al tuturor insectelor importante din lumea occidentală. Noi îi spunem Zeul Ploii. Drăguţ, nu?

— Cred că l-am cunoscut.

— Bună sonoritate! Ce-ai spus?

— E posibil să-l fi cunoscut. Se plânge tot timpul, nu?

— Incredibil! L-ai cunoscut pe Zeul Ploii?

— Dacă e acelaşi tip. I-am spus să termine cu smiorcăiala şi să arate cuiva jurnalul ăla al lui.

Dinspre Murray Bost Henson se lăsă o pauză

impresionant de lungă.

— Ei bine, ai făcut o legătură. O legătură absolută a fost creată în mod absolut de tine. Ascultă, ai idee cât l-ar plăti un patron din turism pe tipul ăla ca să nu se ducă în Malaga anul ăsta? Vreau să spun că lasă naibii irigarea Saharei şi chestii plictisitoare de genul ăsta, tipul are o întreagă carieră în faţă, doar primind bani ca să nu se ducă în diverse locuri. Omul se transformă într-un monstru, Arthur, s-ar putea să fim nevoiţi chiar să-l facem să câştige la bingo. Ascultă, e posibil să vrem să scriem o poveste despre tine, Arthur, Omul care l-a Făcut pe Zeul Ploii să Plouă. Are o sonoritate bună, nu?

— E o chestie drăguţă, dar...

— Poate că va fi nevoie să te pozăm sub un duş în grădină, dar o să fie în regulă. Unde eşti?

— Ăă, sunt în Islington. Ascultă, Murray...

— Islington!

— Da...

— Hei, ce zici de adevărata ciudăţenie a săptămânii, chestia cu adevărat scrântită? Ştii ceva de oamenii ăia zburători?

— Nu.

— Trebuie să ştii. Asta e chestia cu adevărat scrântită rău. Acum vorbesc de chiftelele din cocă. Localnicii sună permanent ca să spună că văd un cuplu care zboară noaptea. Avem nişte amici care lucrează în laboratoarele noastre foto ca să scoată o fotografie autentică. Trebuie să fi auzit!

— Nu.

— Unde ai fost, Arthur? Oh, în spaţiu, corect, am notat citatul de la tine. Dar asta s-a întâmplat cu câteva luni în urmă. Ascultă, chestia asta s-a petrecut noapte după noapte, bătrânul meu grătărel de fript brânza, chiar în ograda ta. Cuplul ăsta zboară pur şi simplu pe cer şi face tot felul de chestii. Şi nu mă refer la uitatul prin pereţi sau

la pretenţia de a fi nişte statui. Nu ştii nimic?

— Nu.

— Arthur, a fost inexprimabil de delicios să conversez cu tine, amice, dar trebuie să te las. O să-l trimit la tine pe tipul cu aparatul foto şi cu furtunul. Dă-mi adresa, sunt gata de scris.

— Ascultă, Murray, te-am sunat să te întreb ceva.

— Am multe de făcut acum.

— Voiam doar să aflu ceva despre delfini.

— E fumată. Chestie de anul trecut. Uită de ei. S-au dus.

— E important.

— Ascultă, nimeni nu se mai atinge de asta. Ştii bine că nu poţi susţine o poveste când singurele veşti sunt legate de absenţa continuă a subiectului poveştii. Oricum nu e teritoriul nostru, încearcă la săptămânalele de duminică. Poate că ele vor scrie un articol de genul „Ce s-a întâmplat cu «Ce s-o fi întâmplat cu delfinii?»” peste vreo doi ani, prin august. Dar acum, ce rost are? „Delfinii continuă să fie dispăruţi?” „Continuă absenţa delfinilor?” „Delfinii – alte zile fără ei?” Povestea n-are miez, Arthur. O astfel de poveste zace pe spate şi dă din picioruşele ei firave prin aer, iar acum este destinată marii ţepe aurii din cer, bătrânul meu liliac frugivor.

— Murray, pe mine nu mă interesează dacă ăsta e un subiect de articol. Vreau doar să aflu cum pot lua legătura cu tipul ăla din California care pretinde că ştie ceva în privinţa asta. Credeam că tu ştii.

28

— Oamenii încep să vorbească, zise Fenchurch în acea seară, după ce ridicară violoncelul în casă.

— Nu numai să vorbească, răspunse Arthur, ci şi să scrie despre asta, cu litere mari de tipar sub anunţurile legate de premiile la bingo. De aceea m-am gândit că ar fi bine să iau astea.

Îi arătă copertele lunguieţe ale biletelor de avion.

— Arthur! exclamă ea, îmbrăţişându-l. Asta înseamnă că ai reuşit să vorbeşti cu el?

— Am avut o zi epuizantă de convorbiri telefonice. Am vorbit practic cu fiecare departament al fiecărui ziar de pe Fleet Street şi în cele din urmă am dat de numărul lui.

— E clar că ai muncit mult, căci eşti ud de transpiraţie, bietul de tine.

— Nu de transpiraţie, replică Arthur. Tocmai a fost un fotograf aici. Am încercat să protestez, dar – nu mai contează, răspunsul e da.

— Ai vorbit cu el!

— Am vorbit cu nevasta lui. Mi-a spus că el e prea ciudat ca să vină la telefon chiar atunci şi m-a rugat să revin.

Se aşeză jos cu greutate, îşi dădu seama că îi lipsea ceva şi se duse la frigider să găsească acel ceva.

— Vrei să bei ceva?

— Aş fi în stare să comit o crimă ca să beau ceva. Îmi dau mereu seama că mă aşteaptă o chestie grea când profesorul meu de violoncel mă măsoară de sus până jos şi spune „Ah, draga mea, cred că facem un pic de Ceaikovski astăzi.”

— Am sunat iarăşi, continuă Arthur, şi femeia mi-a zis că el se află la 3,2 ani-lumină de telefon şi că ar trebui să revin.

— Ah.

— Am sunat din nou. Mi-a spus că situaţia s-a îmbunătăţit. Acum el se găsea doar la 2,6 ani-lumină de telefon, dar încă prea departe ca să-l strige.

— Nu crezi că am putea discuta şi cu altcineva? întrebă cu îndoială Fenchurch.

— Stai că devine şi mai rău, răspunse Arthur. Am discutat cu cineva de la o revistă de ştiinţă, care îl cunoaşte pe tip, şi ăsta mi-a spus că John Watson nu numai crede, dar chiar deţine dovada absolută, adesea dictată lui de îngeri cu bărbi aurii, aripi verzi şi încălţăminte Dr. Scholl, că teoria cea mai idioată a lunii este adevărată. Pentru oamenii care pun la îndoială validitatea acestor viziuni, el va scoate triumfător la iveală obiectele în chestiune, iar ăsta e punctul-limită în care se poate ajunge.

— Nu mi-am dat seama că e atât de rău, rosti Fenchurch încetişor.

Se juca agitată cu biletele de avion.

— Am sunat-o din nou pe doamna Watson, continuă Arthur. Apropo, numele ei, căci poate vrei să afli asta, este Arcane Jill.

— Înţeleg.

— Mă bucur că înţelegi. Mi-am zis că nu o să crezi nimic din toate astea, aşa că ultima dată când am sunat-o am folosit robotul telefonic ca să înregistrez convorbirea.

Se duse la aparatul telefonic şi se distră o vreme cu toate butoanele lui, deoarece era genul de aparat recomandat special de revista Which? şi era aproape imposibil de folosit fără să turbezi de furie înainte.

— În fine, rosti el în sfârşit, ştergându-şi sudoarea de pe sprâncene.

Vocea era subţire şi spartă din cauza drumului parcurs de semnal până la satelitul geostaţionar şi înapoi. Totodată, era o voce neaşteptat de calmă.

— Poate că ar trebui să vă explic, rosti vocea lui Arcane Jill, că telefonul este de fapt într-o cameră în care el nu intră niciodată.

Vedeţi dumneavoastră, este în Azil. Lui Wonko cel Sănătos nu-i place să intre în Azil, aşa că nu o face. Simt că trebuie să ştiţi asta deoarece v-ar scuti să mai daţi telefoane. Dacă vreţi să îl întâlniţi, se poate aranja foarte

uşor. Nu trebuie decât să veniţi aici. El se întâlneşte cu oamenii doar în afara Azilului.

Urmă vocea lui Arthur, exprimând buimăceala la maximum:

— Îmi cer scuze, nu pricep. Unde este Azilul?

— Unde este Azilul? se auzi iarăşi vocea lui Arcane Jill Watson. Aţi citit vreodată instrucţiunile de pe o pungă de scobitori?

Pe bandă, vocea lui Arthur admise că nu o făcuse.

— Poate că ar trebui să faceţi asta. Veţi descoperi că vă clarifică niţel lucrurile. Poate chiar găsiţi un indiciu despre locul în care este Azilul. Vă mulţumesc.

Se auzi declicul liniei telefonice. Arthur opri robotul.

— Ei bine, presupun că putem privi toate astea ca o invitaţie, rosti el dând din umeri. Am reuşit chiar să obţin adresa de la tipul cu revista de ştiinţă.

Fenchurch îl privi iarăşi cu o încruntătură meditativă, apoi se uită la bilete.

— Crezi că merită?

— Păi, singurul lucru cu care toată lumea cu care am discutat a fost de acord, dincolo de faptul că toţi îl consideră nebun de legat, este acela că el ştie mai multe despre delfini decât oricare altă fiinţă umană, răspunse Arthur.

29

— Acesta este un anunţ important. Acesta este Zborul 121 către Los Angeles. Dacă planurile dumneavoastră de zbor pentru astăzi nu includ Los Angelesul, acum este momentul perfect să debarcaţi.

30

În Los Angeles închiriară o maşină dintr-unul din locurile unde se închiriază maşinile pe care alţi oameni le-au aruncat.

— Virajele reprezintă o mică problemă, zise tipul din spatele ochelarilor de soare, în vreme ce le dădea cheile. Uneori e mai simplu să vă daţi jos şi să găsiţi o altă maşină care merge în direcţia dorită.

Se opriră o noapte la un hotel de pe Sunset Boulevard despre care cineva le spusese că îi va încânta prin starea de confuzie.

— Toată lumea de acolo este fie engleză, fie ciudată, fie amândouă. Au o piscină unde vă puteţi duce ca să vedeţi vedete rock engleze citind Language, Truth and Logic în faţa fotografilor.

Era adevărat. La hotel era o vedetă şi ea făcea exact acest lucru.

Seara târziu merseră cu maşina printre dealurile Hollywoodului, pe Mulholland Drive şi se opriră să privească mai întâi oceanul ameţitor de lumini tremurânde care este Los Angelesul, apoi oceanul ameţitor de lumini tremurânde care este San Fernando Valley. Căzură de acord că ameţeala li se oprea undeva în fundul ochilor şi nu le atingea nicio altă parte a trupului, aşa că plecară ciudat de nesatisfăcuţi de spectacol. Ca oceane unduitoare, luminile erau perfecte, dar lumina trebuie să ilumineze ceva, iar ei nu se prea gândiseră la asta după ce conduseseră prin mijlocul acestor ape luminoase dramatice.

Dormiră până târziu şi se treziră la vremea prânzului, când afară era stupid de fierbinte. Conduseră de-a lungul autostrăzii către Santa Monica, pentru a arunca prima lor privire Oceanului Pacific, oceanul pe care Wonko cel Sănătos îl privea în toate zilele şi într-o bună parte din

nopţi.

— Mi-a spus cineva, rosti Fenchurch, că odată a auzit două femei în vârstă pe această plajă, făcând ceea ce facem şi noi, adică uitându-se pentru prima dată în viaţa lor la Oceanul Pacific. Se pare că, după o pauză lungă, una i-a spus celeilalte: „Ştii, nu e atât de mare precum mă aşteptam.”

Starea lor de spirit se îmbunătăţi treptat în vreme ce se plimbau pe plaja din Malibu şi urmăreau toţi milionarii în căbănuţele lor şic cum se spionează reciproc cu mare grijă, pentru a vedea cum le creşte bogăţia acumulată.

Starea lor de spirit se îmbunătăţi şi mai mult când soarele începu să coboare pe jumătatea vestică a cerului, iar la vremea când ajunseră înapoi în maşina lor rablagită şi porniră către un apus de soare, caracterizat de faptul că nimeni cu o sensibilitate cât de mică la frumos nu ar fi construit un oraş ca Los Angelesul în faţa lui, se simţeau uluitor şi iraţional de fericiţi, şi nici măcar nu-i deranja faptul că vechiul aparat radio al maşinii prindea doar două posturi, simultan. Şi ce dacă, ambele posturi emiteau rock-and-roll de calitate.

— Ştiu că el ne va putea ajuta, rosti Fenchurch cu hotărâre. Ştiu că o va face. Care e numele ăla al lui cu care îi place să fie apelat?

— Wonko cel Sănătos.

— Ştiu că va putea să ne ajute.

Arthur se întrebă dacă aşa stăteau lucrurile, sperând să fie adevărat şi sperând ca Fenchurch să găsească aici ceea ce pierduse, pe acest Pământ, orice s-ar fi dovedit acest Pământ că e.

Spera, aşa cum sperase continuu şi cu fervoare din momentele în care discutaseră unul cu celălalt pe malurile Serpentinei, că tipului nu i se va cere să încerce să-şi amintească ceva ce el a îngropat ferm şi deliberat în adâncurile cele mai profunde ale memoriei lui, dorindu-şi ca

acest ceva să nu îl mai necăjească niciodată.

În Santa Barbara se opriră la un restaurant pescăresc în ceea ce părea să fie o magazie transformată.

Fenchurch luă roşioară şi spuse că a fost delicioasă. Arthur preferă friptură de peşte-spadă şi spuse că l-a înfuriat. Apucă de braţ o chelneriţă în trecere şi se repezi la ea.

— De ce peştele ăsta este atât de al naibii de bun?

— Vă rog să-l scuzaţi pe prietenul meu, îi zise Fenchurch chelneriţei şocate. Cred că în sfârşit are şi el o zi bună.

31

Dacă iei doi David Bowie şi înghesui un David Bowie peste celălalt David Bowie, apoi ataşezi câte un alt David Bowie la capătul fiecărui braţ al celor doi David Bowie mai de sus şi înfăşori tot ce obţii într-un halat de plajă murdar, este posibil să capeţi ceva care nu seamănă exact cu John Watson, dar pe care cei care îl cunosc ar socoti că seamănă incredibil de mult cu el.

Era înalt şi deşirat. Când şedea pe şezlongul lui privind Pacificul, fără acea surprindere sălbatică, ci mai degrabă cu o resemnare profundă şi paşnică, era un pic dificil de spus unde se sfârşea şezlongul şi unde începea el şi ai fi ezitat să-ţi pui mâna pe, să zicem, antebraţul lui, de teamă ca întreaga şandrama să nu se prăbuşească brusc cu un troscănit şi să-ţi ia şi mâna cu ea.

Însă atunci când se întorcea spre tine, vedeai că are un zâmbet remarcabil. Părea compus din toate lucrurile oribile pe care ţi le poate face viaţa, dar care, odată asamblate într-o ordine anume pe chipul lui, te determinau să exclami

brusc: „Oh, păi atunci totul e în regulă.” Când vorbea, deveneai bucuros că folosea des zâmbetul care te făcea să te simţi bine.

— Oh, da, rosti el, vin să mă vadă. Se aşază chiar aici. Se aşază chiar acolo unde staţi voi.

Vorbea despre îngerii cu bărbi aurii şi aripi verzi şi sandale Dr. Scholl.

— Mănâncă tortillas, despre care spun că nu pot fi mâncate acolo de unde vin ei. Fac o grămadă de coca şi sunt minunaţi în multe privinţe.

— Chiar aşa? se miră Arthur. Chiar aşa? Deci, ăă… când se întâmplă asta? Când vin?

Privi şi el Pacificul. Nişte becaţe mici care alergau la marginea ţărmului păreau să aibă următoarea problemă: erau obligate să-şi găsească hrana în nisipul pe care un val mare tocmai îl spălase, dar nu suportau să-şi ude picioarele. Ca să rezolve problema, alergau cu un soi ciudat de mişcare, ca şi cum ar fi fost create de cineva foarte inteligent din Elveţia.

Fenchurch şedea pe nisip, desenând alene forme bizare cu degetul.

— Mai ales în weekenduri, răspunse Wonko cel Sănătos. Pe scutere mici. Sunt nişte maşinării nemaipomenite.

Zâmbi.

— Înţeleg, zise Arthur. Înţeleg.

O tuse uşoară dinspre Fenchurch îi atrase atenţia lui Arthur, care se uită la ea. Fata reuşise să schiţeze pe nisip un desen cu ei doi în nori. O clipă îşi zise că încerca să-l excite, apoi îşi dădu seama că de fapt îl lua peste picior. „Cine suntem noi”, rostea ea prin desen, „ca să spunem că e nebun?”

Casa omului era cu siguranţă aparte şi, cum fusese primul lucru pe care Arthur şi Fenchurch îl văzuseră aici, ar fi de ajutor să ştim şi noi cum arăta.

Casa arăta astfel:

Era cu înăuntrul în afară. Atât de mult cu înăuntrul în afară, încât fuseseră obligaţi să parcheze maşina pe covor.

De-a lungul a ceea ce în mod normal s-ar numi zid, zugrăvit într-un roz de interior plin de gust, se găseau rafturi de cărţi, două dintre acele mese ciudate cu trei picioare şi cu tăblii semicirculare care stau de parcă ar vrea să sugereze că cineva tocmai a scăpat un perete prin ele şi poze în mod clar făcute să liniştească.

Lucrurile deveneau cu adevărat ciudate la acoperiş. Acesta se îndoia asupra lui însuşi precum o chestie pe care Maurits C. Escher, dacă acesta ar fi avut înclinaţie către petrecerea unor nopţi lungi în oraş, ceea ce nu vrea această naraţiune să sugereze, deşi uneori este greu, uitându-te la pozele lui, mai ales la cea cu trepte ciudate, să nu sugerezi aşa ceva, ar fi putut-o imagina după o astfel de noapte lungă, căci micile candelabre care ar fi trebuit să atârne înăuntru erau pe dinafară, îndreptate în sus.

Generând confuzie.

Semnul de deasupra uşii spunea „Veniţi afară” şi ei se conformară, neliniştiţi.

Bineînţeles că înăuntru era „afară”. Cărămizi unite cu mortar, tencuieli bine lucrate, burlane în stare bună, o alee de grădină, vreo doi copăcei, câteva camere cu vedere.

Iar pereţii interiori se întindeau în jos, se curbau în mod curios şi se deschideau spre capăt ca şi cum, printr-o iluzie optică de natură a-l încrunta serios pe Maurits C. Escher şi a-l face să se întrebe cum a fost realizat totul, ar fi vrut să cuprindă între ei chiar Oceanul Pacific.

— Salut, zise John Watson, Wonko cel Sănătos.

„Asta-i bine”, îşi spuseră ei. „Ne descurcăm fără probleme cu un «Salut».”

— Salut, răspunseră ei la unison, surprinşi singuri că zâmbesc.

Pentru o vreme el păru curios de stingherit să vorbească despre delfini, cu un aer ciudat de distrat şi spunând „Uit...”

ori de câte ori venea vorba despre ei, dar arătându-le, în schimb, cu mândrie toate excentricităţile casei.

— Îmi face mare plăcere, zise el, deşi mărturisesc că, într-un mod curios, un optician competent nu a fost în stare să le corecteze.

Îl plăceau. Avea un caracter deschis, provocator şi părea capabil să se ironizeze singur înainte de a o face alţii.

— Soţia dumneavoastră, spuse Arthur privind în jur, a menţionat ceva despre scobitori.

Rosti vorbele cu un aer îngrijorat, ca şi cum ar fi fost neliniştit că femeia era în stare să se ivească pe neaşteptate din spatele uşii şi să le povestească din nou despre scobitori.

Wonko cel Sănătos izbucni în râs. Era un râs uşor şi părea că mai fusese folosit înainte şi că el era fericit de asta.

— Ah, da, rosti el. Asta are de-a face cu ziua în care mi-am dat în sfârşit seama că lumea a înnebunit complet şi am construit Azilul ca s-o bag înăuntru, biata de ea, sperând să se facă bine.

Asta fu momentul în care Arthur începu să se simtă iarăşi un pic nervos.

— Aici, continuă Wonko cel Sănătos, suntem în afara Azilului. Arătă din nou spre cărămizi, tencuială şi burlane. Treceţi prin uşa aia, le arătă el uşa prin care intraseră la început, şi veţi ajunge în Azil. Am încercat să-l decorez frumos, ca bolnavii să fie fericiţi, dar nu se pot întreprinde prea multe lucruri în acest sens. Acum eu însumi nu mai intru niciodată acolo. Dacă sunt vreodată tentat, ceea ce se întâmplă rar în aceste zile, mă uit pur şi simplu la semnul de deasupra uşii şi mă înfricoşez.

— Acela? întrebă Fenchurch, arătând, mai degrabă nedumerită, spre o plachetă albastră cu câteva instrucţiuni scrise pe ea.

— Da. Sunt cuvintele care m-au transformat în pustnicul care sunt astăzi. S-a petrecut destul de brusc. Le-am văzut

şi mi-am dat seama ce trebuie să fac.

Pe semn se putea citi:

> „Ţine băţul aproape de mijlocul lui. Înmoaie capătul ascuţit în gură. Insereazā-l în spaţiul dintelui, cu capătul bont lângă gingie. Foloseşte mişcări blânde de du-te-vino.”

— Mi s-a părut, reluă Wonko cel Sănătos, că orice civilizaţie care şi-a pierdut raţiunea într-atât ca să aibă nevoie de emiterea unor instrucţiuni detaliate de folosire a unei pungi de scobitori nu mai este o civilizaţie în care eu să trăiesc şi să rămân întreg la minte.

Individul se uită iarăşi la Pacific, ca şi cum l-ar fi provocat să se mânie pe el, dar acesta rămase calm pe loc şi continuă să se joace cu becaţele pe ţărm.

— Iar în cazul în care v-a trecut prin minte să vă întrebaţi, căci îmi dau seama că e posibil şi aşa ceva, eu sunt complet sănătos la minte. De aceea îmi şi spun Wonko cel Sănătos, doar ca să asigur oamenii de acest amănunt. Wonko este numele cu care mă striga mama când eram un puşti neîndemânatic care răsturna lucrurile, iar sănătos vine de la felul în care sunt eu şi în care intenţionez să rămân. Mergem pe plajă să vedem despre ce trebuie să discutăm?

Se duseră pe plajă, unde începu să vorbească despre îngeri cu bărbi aurii şi aripi verzi şi sandale Dr. Scholl.

— Despre delfini... aminti Fenchurch cu blândeţe şi optimism în voce.

— Vă pot arăta sandalele, zise Wonko cel Sănătos.

— Mă întrebam, ştiţi cumva...

— Vreţi să vă arăt sandalele? Le am. Le aduc aici. Sunt făcute de compania Dr. Scholl, iar îngerii spun că sunt perfect potrivite pentru terenul pe care trebuie să lucreze ei. Spun că au grijă de un stand concesionat prin mesaj. Când le explic că habar n-am ce înseamnă asta, ei îmi dau

dreptate şi râd. În fine, mă duc să le aduc oricum.

În vreme ce el se îndrepta spre interior sau spre exterior, depinde cum priveai problema, Arthur şi Fenchurch se uitară unul la celălalt într-un fel îngrijorat şi un pic disperat, apoi fiecare ridică din umeri şi se apucă să deseneze ceva pe nisip.

— Cum îţi simţi picioarele astăzi? întrebă Arthur.

— Bine. Pe nisip nu mai par atât de ciudate. Sau în apă. Apa le atinge perfect. Cred doar că asta nu e lumea noastră.

Ridică iarăşi din umeri.

— Ce crezi că a vrut să spună prin acel mesaj? continuă ea.

— Nu ştiu, răspunse Arthur, deşi îl deranja amintirea unui individ pe nume Prak, care râdea de el.

Când se întoarse, Wonko ducea cu el ceva ce îl şocă pe Arthur. Nu era vorba de sandale; acestea erau nişte sandale banale, cu tălpi de lemn.

— Mi-am zis că v-ar plăcea să vedeţi, zise el, ce poartă îngerii în picioare. Din curiozitate doar. Apropo, nu încerc să dovedesc nimic. Sunt un om de ştiinţă şi ştiu ce înseamnă o dovadă. Dar motivul pentru care mă recomand cu numele din copilărie este ca să-mi amintesc că un om de ştiinţă trebuie să fie în acelaşi timp ca un copil. Dacă vede un lucru, trebuie să spună că îl vede, indiferent dacă e vorba de ceea ce credea el că va vedea sau nu. Mai întâi vezi, apoi gândeşti, ulterior testezi. Dar întotdeauna mai întâi vezi. Altfel vei vedea doar ceea ce te aştepţi să vezi. Cei mai mulţi oameni de ştiinţă uită amănuntul ăsta. O să vă arăt mai târziu ceva care demonstrează ce vă zic eu. Deci, celălalt motiv pentru care îmi spun Wonko cel Sănătos este ca oamenii să mă creadă nebun. Asta îmi permite să spun ce văd când văd. Nu se poate să fii om de ştiinţă dacă te supără că oamenii te cred nebun. Oricum, m-am gândit că aţi vrea să vedeţi şi asta.

„Asta” era lucrul care îl şocase pe Arthur în clipa în care îl văzuse, căci era un minunat vas de ţinut peştii, gri-argintiu din sticlă, părând identic cu cel din dormitorul lui.

De treizeci de secunde Arthur încerca deja să întrebe, fără succes, „De unde aveţi asta?”, reuşind doar să înghită în sec. În cele din urmă sosi şi clipa lui, dar o rată pentru o milisecundă.

— De unde aveţi asta? întrebă Fenchurch, cu voce aspră şi uşor surprinsă.

Arthur o privi aspru şi zise surprins:

— Ce? Ai mai văzut aşa ceva înainte?

— Da, răspunse ea. Am şi eu unul. Sau cel puţin aveam. Russell mi l-a găbjit ca să-şi pună în el mingile de golf. Habar n-am de unde a venit, dar ştiu că sunt furioasă pe Russell pentru că mi l-a luat. De ce, ai şi tu unul?

— Da, era…

Deveniră amândoi conştienţi că Wonko cel Sănătos privea aspru când la unul, când la celălalt, părând surprins.

— Şi voi aveţi câte unul?

— Da, rostiră amândoi la unison.

Wonko se uită lung şi calm la fiecare, apoi ridică vasul pentru a prinde în el lumina soarelui californian. Vasul păru aproape să cânte cu soarele, să vibreze de intensitatea luminii şi să arunce curcubeie întunecat de sclipitoare pe nisip şi peste ei. Îl răsuci şi iarăşi îl răsuci. Se vedeau clar în substanţa fină a bolului cuvintele: „La revedere şi mulţumesc pentru peşte.”

— Ştiţi ce este asta? întrebă Wonko încet.

Clătinară amândoi lent din cap şi cu mirare, aproape hipnotizaţi de licărele umbrelor luminoase din sticla gri.

— Este un cadou de despărţire de la delfini, rosti Wonko aproape în şoaptă, delfinii pe care i-am iubit şi studiat, cu care am înotat şi pe care i-am hrănit cu peşte, a căror limbă chiar am încercat să o învăţ, o sarcină pe care ei se pare că au făcut-o imposibilă, luând în considerare faptul că acum

îmi dau seama că erau perfect capabili să comunice în limba noastră, dacă ar fi vrut.

Clătină din cap cu un zâmbet vag, apoi se uită la Fenchurch şi la Arthur.

— Aţi… îl întrebă el pe Arthur. Ce aţi făcut cu vasul dumneavoastră? Pot să vă întreb asta?

— Aă, ţin un peşte în el, răspunse Arthur, uşor stingherit. S-a întâmplat să am un peşte şi mă întrebam ce să fac cu el, apoi, ăă… s-a ivit acest vas.

Vocea i se stinse.

— N-aţi făcut nimic altceva? Nu, căci dacă aţi fi făcut-o, aţi fi ştiut. Clătină iarăşi din cap. Nevasta mea păstrează germeni de grâu în el, reluă apoi, cu un nou ton în voce. Până noaptea trecută…

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Am rămas fără germeni de grâu, răspunse Wonko pe un ton neutru. Nevasta mea s-a dus să mai ia.

Păru pierdut în propriile gânduri pentru câteva clipe.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Fenchurch.

— L-am spălat. L-am spălat cu mare atenţie, foarte, foarte mare atenţie, îndepărtând toate particulele de germeni de grâu, apoi l-am şters foarte încet cu o cârpă curată, cu mare atenţie, răsucindu-l pe toate părţile. Apoi l-am dus la ureche. Aţi… aţi ţinut vreunul la ureche?

Clătinară amândoi din cap, din nou cu încetineală, prostiţi.

— Poate că ar trebui să o faceţi, încheie el.

32

Mugetul profund al oceanului.

Spargerea valurilor pe ţărmuri îndepărtate, pe care doar

gândul le poate descoperi.

Tunetele tăcute ale adâncurilor.

Iar dintre toate astea, voci strigând, şi totuşi nu voci, ci mai degrabă triluri fredonânde, fragmente de cuvinte, cântecele pe jumătate articulate ale gândirii.

Salutări, valuri de salutări, alunecând înapoi în cuvinte nearticulate, care se sparg împreună.

Un pocnet al amărăciunii pe ţărmurile Pământului.

Valuri de bucurie – unde? O lume indescriptibil găsită, indescriptibil ajunsă, indescriptibil de udă, un cântec al apei.

Şi acum o fugă a vocilor, explicaţii zglobii ale unui dezastru de neevitat, o lume care va fi distrusă, o izbucnire a neajutorării, un spasm de disperare, o cădere fatală, apoi din nou cuvintele sparte.

Şi izbucnirea speranţei, descoperirea unui Pământ-umbră în faldurile timpului, dimensiuni scufundate, atracţia paralelelor, atracţia din adâncuri, roata voinţei, învârtirea şi spargerea ei, zborul. Un nou Pământ tras spre înlocuire, delfinii dispăruţi.

Apoi, şocantă, o singură voce, cu destulă limpezime:

— Acest vas v-a fost adus de Campania de Salvare a Oamenilor. Vă spunem adio.

Şi apoi sunetul unor corpuri lungi, grele, perfect cenuşii, îndepărtându-se către un adânc necunoscut şi insondabil, chicotind discret.

33

În acea noapte rămaseră în Exteriorul Azilului şi urmăriră televizorul din interiorul lui.

— Asta voiam să vedeţi, rosti Wonko cel Sănătos când pe

ecran apăru buletinul de ştiri. E un vechi coleg de-al meu. Se află în ţara dumneavoastră, derulând o investigaţie. Uitaţi-vă.

Era o conferinţă de presă.

— Mă tem că nu pot face comentarii asupra numelui Zeul Ploii în acest moment. Noi îl socotim un exemplu al unui Fenomen Meteorologic Para-Cauzal Spontan.

— Ne puteţi spune ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigur. Trebuie să lămurim lucrurile aici. Dacă descoperim ceva ce nu înţelegem, atunci ne place să-l numim ceva ce voi nu puteţi înţelege sau nici măcar pronunţa. Vreau că spun că, dacă v-am lăsa să vorbiţi despre el cu titlul Zeul Ploii, atunci asta ar sugera că voi ştiţi ceva ce noi nu ştim, iar asta nu se poate. Nu, mai întâi trebuie să numim acel ceva cu un termen despre care spunem că e al nostru, nu al vostru, apoi încercăm să găsim o cale de a dovedi că nu e ce aţi zis voi, ci ceva ce zicem noi. Iar dacă se dovedeşte că voi aveţi dreptate, veţi continua să vă înşelaţi, pentru că îi vom spune simplu un… ăăă, „Supranormal” – nu paranormal sau supranatural, deoarece voi credeţi că ştiţi acum ce înseamnă asta. Nu, un „Inductor Incremental de Precipitaţii Supranormal”. Probabil că vom vrea să introducem un „Cvasi” undeva în denumire, ca să ne autoprotejăm. Zeul Ploii! Ha, n-am auzit o asemenea prostie niciodată în viaţa mea. Recunosc că nu m-aţi prinde ducându-mă în vacanţă cu el. Mulţumesc, asta-i tot deocamdată, şi aş mai vrea doar să-i spun „Salut!” lui Wonko, dacă mă urmăreşte acum.

34

Pe drumul înapoi spre casă, o femeie care şedea lângă ei

în avion îi privea mai degrabă bizar. Arthur şi Fenchurch discutau în şoaptă între ei.

— Tot trebuie să ştiu, rosti Fenchurch. În plus, simt că ai habar de ceva ce nu-mi dezvălui şi mie.

Arthur oftă şi scoase o bucată de hârtie.

— Ai un creion? întrebă el.

Fata căută şi găsi unul.

— Ce faci, iubitule? se miră ea, după ce el petrecu douăzeci de minute încruntându-se, rozând din creion, scrijelind ceva pe hârtie, încercând să lămurească lucrurile, scrijelind din nou, rozând iarăşi creionul şi mormăind iritat pentru sine.

— Încerc să-mi amintesc o adresă pe care cineva mi-a dat-o odată.

— Viaţa ta ar fi cu mult mai simplă dacă ţi-ai cumpăra o agendă.

În cele din urmă, Arthur îi dădu bucata de hârtie.

— Ai grijă de ea, şopti.

Fenchurch se uită. Printre toate mâzgăliturile şi frânturile de silabe se distingeau cuvintele „Munţii Quentulus Quazgar. Sevorbeupstry. Planeta Preliumtarn. Soarele-Zarss. Sector Galactic QQ7 Active J Gamma”.

— Şi ce-i acolo?

— Se pare că este Ultimul Mesaj al lui Dumnezeu către Creaţia Lui, răspunse Arthur.

— Pare destul de probabil. Cum ajungem acolo?

— Chiar…?

— Da, răspunse Fenchurch cu fermitate. Chiar vreau să ştiu.

Arthur privi prin micul hublou de perspex către cerul nelimitat de afară.

— Scuzaţi-mă, interveni brusc femeia care îi privea mai degrabă bizar. Sper să nu mă socotiţi necioplită. Mă plictisesc atât de mult în cursele astea lungi şi e atât de bine să discuţi cu cineva. Numele meu este Enid Kapelsen

şi sunt din Boston. Spuneţi-mi, zburaţi mult?

35

Se duseră la casa lui Arthur din West Country, înghesuiră câteva prosoape şi alte chestii într-o geantă, apoi se aşezară ca să aştepte ceea ce orice autostopist galactic aşteaptă în cea mai mare parte a timpului său. Aşteptară venirea unei farfurii zburătoare.

— Un prieten de-al meu a făcut asta timp de cincisprezece ani, rosti Arthur într-o noapte, în vreme ce şedeau şi se uitau cu încăpăţânare la cer.

— Cine era?

— Se numea Ford Prefect.

Se trezi făcând ceva ce nu se mai aşteptase să facă vreodată. Se întrebă unde era Ford Prefect.

Printr-o coincidenţă extraordinară, a doua zi apărură două articole în ziar, unul despre cel mai uluitor incident cu o farfurie zburătoare, celălalt despre o serie de revolte nemaiîntâlnite în localurile publice. Ford Prefect se ivi a doua zi după aceea, părând mahmur şi plângându-se că Arthur nu răspunde niciodată la telefon.

De fapt, arăta extrem de rău, nu chiar ca şi cum ar fi fost tras pe spate printr-o brazdă, ci ca şi cum brazda ar fi fost simultan trasă înapoi printr-o combină de recoltare. Intră clătinându-se în camera de zi a lui Arthur, respingând toate ofertele de sprijin, ceea ce însemna o greşeală, deoarece efortul de respingere îl făcu să-şi piardă echilibrul şi Arthur se văzu nevoit să-l târască până la canapea.

— Mulţumesc, rosti Ford. Mulţumesc foarte mult. Ai… mai apucă el să spună, după care adormi timp de trei ore.

— …măcar idee, continuă el brusc, când se trezi, cât de

greu este să intri, din Pleiade, în sistemul telefonic britanic? Văd că n-ai, aşa că îţi spun eu, la cana imensă de cafea neagră pe care mi-o vei prepara.

Îl urmă ameţit pe Arthur în bucătărie.

— Operatorii ăia tâmpiţi te tot întreabă de unde suni, iar tu încerci să le spui că din Letchworth, iar ei îţi răspund că este imposibil să suni pe acel circuit. Ce mai faci?

— Îţi prepar nişte cafea neagră.

— Oh.

Ford părea ciudat de dezamăgit. Privi mahmur în jurul lui.

— Ce sunt astea? întrebă el.

— Fulgi de orez.

— Şi asta?

— Paprika.

— Înţeleg, zise cu solemnitate, punând cele două obiecte jos, unul peste celălalt.

Obiectele nu părură să se echilibreze corect, aşa că le inversă poziţiile şi aşa păru să meargă.

— Am cam rămas cu rău de spaţiu cosmic, explică el. Ce spuneam?

— Că nu puteai suna din Letchworth.

— Nu sunam de acolo. I-am explicat asta cucoanei. „La naiba cu Letchworth”, i-am zis, „dacă asta este atitudinea dumitale. De fapt sun de pe o navetă de vânzări a Corporaţiei Cibernetice Sirius, aflată acum în croazieră cu viteză subluminică între stelele cunoscute pe planeta dumitale, chiar dacă nu în mod necesar şi dumitale însăţi, dragă doamnă…” I-am spus „dragă doamnă” pentru că nu voiam ca ea să se simtă jignită de sugestia mea că este o cretină ignorantă… explică Ford.

— Plin de tact, observă Arthur.

— Chiar aşa. Plin de tact, consimţi Ford. Se încruntă. Răul de spaţiu este foarte rău pentru subclauze, continuă el. Va trebui să mă ajuţi din nou, amintindu-mi despre ce vorbeam.

— „Între stelele cunoscute pe planeta dumitale, chiar dacă nu în mod necesar şi dumitale însăţi, dragă doamnă…”, zise Arthur.

— „…ca fiind Pleiadele Epsilon şi Pleiadele Zeta”, sfârşi Ford, triumfător. Conversaţia asta este chiar înviorătoare, nu?

— Ia nişte cafea.

— Nu, mulţumesc. „Iar motivul pentru care vă deranjez pe dumneavoastră în loc să sun direct”, am continuat eu, „fiindcă dispunem de nişte echipamente de telecomunicaţii destul de sofisticate aici în Pleiade, este că nemernicul ăsta zgârciob care pilotează bestia asta de navă spaţială insistă să sun cu taxă inversă. Vă vine să credeţi asta?”

— Şi i-a venit?

— Nu ştiu. Îmi închisese deja. Deci! Ce presupui că am făcut la pasul următor?

— Habar n-am.

— Păcat. Speram să-mi poţi aminti tu. Chiar îi urăsc pe tipii ăia, să ştii. Sunt nişte adevărate jigodii ale cosmosului, bâzâind prin infinitul celest cu maşinăriile lor de trei parale care nu funcţionează niciodată ca lumea sau, când funcţionează, îndeplinesc nişte funcţiuni de care niciun om sănătos n-ar avea nevoie şi fac bip-bip mereu ca să-ţi spună când şi-au terminat treaba!

Era perfect adevărat şi constituia o opinie foarte respectabilă, împărtăşită pe larg de fiinţe cu o gândire corectă, care pot fi recunoscute că au o gândire corectă tocmai pentru că împărtăşesc o asemenea opinie.

Într-o clipă de luciditate raţională aproape unică pe parcursul celor cinci milioane nouă sute şaptezeci şi cinci de mii cinci sute nouă pagini, *Ghidul autostopistului galactic* spune despre produsele Corporaţiei Cibernetice Sirius că „este foarte uşor să ignori inutilitatea lor fundamentală din cauza sentimentului de împlinire pe care îl capeţi reuşind să le pui în funcţiune”.

— Cu alte cuvinte – iar acesta este principiul solid ca o stâncă pe care se fundamentează întreg imensul succes al Corporaţiei – erorile lor fundamentale de proiectare sunt perfect acoperite de erorile lor superficiale de proiectare.

— Iar tipul ăsta, continuă Ford, mergea să mai vândă şi altele! Misiunea lui de cinci ani era să caute şi să exploreze lumi noi şi ciudate şi să vândă Sisteme Substitut pentru Muzica Avansată restaurantelor, ascensoarelor şi barurilor! Sau dacă n-aveau încă restaurante, ascensoare şi baruri, să accelereze în mod artificial modernizarea civilizaţiei lor până ce dispuneau de aşa ceva! Unde-i cafeaua aia?

— Am aruncat-o.

— Mai fă una! Acum îmi amintesc ce am făcut la pasul următor. Am salvat civilizaţia aşa cum o cunoaştem noi. Ştiam eu că e ceva de genul ăsta.

Se îndreptă hotărât înapoi spre camera de zi, unde păru să continue să vorbească cu sine însuşi, împiedicându-se de mobile şi scoţând zgomote ca de bipuri. Câteva minute mai târziu, cu un chip placid, Arthur îl urmă. Ford părea şocat.

— Unde ai fost? tună el.

— Să prepar nişte cafea, răspunse Arthur, continuând să aibă o expresie placidă pe chip.

Îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că singurul mod în care putea reuşi să stea în compania lui Ford era să-şi păstreze cât mai mult timp la vedere chipul placid.

— Ai pierdut cea mai bună parte! răcni Ford. Ai ratat partea unde l-am sărit pe tip! Acum va trebui să-l sar iarăşi peste tot!

Se aruncă fără milă pe un scaun şi îl rupse.

— Era mai bine data trecută, continuă el îmbufnat, dând vag din mână în direcţia altui scaun rupt pe care îl azvârlise deja în jurul mesei din sufragerie.

— Înţeleg, zise Arthur, uitându-se placid la epava scaunului. Şi, ăă, la ce folosesc toate cuburile alea de

gheaţă?

— Ce? ţipă Ford. Ce? Ai ratat şi partea aia? Este facilitatea de animaţie suspendată! L-am băgat pe tip în facilitatea de animaţie suspendată. Păi, a trebuit să o fac, nu?

— Aşa s-ar părea, rosti Arthur, cu vocea lui placidă.

— Nu atinge asta!!! urlă Ford.

Arthur, care tocmai voia să pună telefonul la locul lui, căci zăcea în mod misterios pe masă, se opri, placid.

— Bine, continuă Ford, calmându-se. Ascultă la el.

Arthur duse receptorul la ureche.

— Este robotul care spune ora exactă, rosti el.

— Bip, bip, bip, zise Ford. Exact ceea ce se aude în toată nava tipului ăluia, în vreme ce el doarme, în gheaţă, învârtindu-se încet în jurul unei luni puţin cunoscute din Sesefras Magna. Ceasul Vorbitor din Londra!

— Înţeleg, zise din nou Arthur, hotărând că sosise clipa pentru întrebarea cea mare. De ce? se interesă el, placid.

— Cu puţin noroc, factura de telefon îi va falimenta pe nemernici. Se aruncă, asudând, pe canapea. În fine, zise el, sosirea e cam dramatică, nu crezi?

36

Farfuria zburătoare în care Ford Prefect se furişase şocase lumea. În sfârşit nu mai exista nicio îndoială, nicio posibilitate de eroare, nicio halucinaţie, niciun misterios agent CIA găsit plutind în rezervoare. De această dată era adevărat şi clar. Era chiar limpede de clar.

Coborâse din cer cu un superb dispreţ pentru tot ce se afla sub ea şi zdrobise o suprafaţă mare dintr-una din cele mai scumpe zone rezidenţiale din lume, incluzând o mare

parte din Harrods.

Chestia era masivă, lată de aproape un kilometru şi jumătate, conform opiniei unora, de culoare plictisitor de argintie, cu suprafaţa plină de găuri, arsă şi desfigurată de cicatricele nenumăratelor bătălii spaţiale purtate cu forţe inamice sălbatice la lumina unor sori necunoscuţi umanităţii.

Se deschise o trapă de acces, care apoi se prăbuşi peste raioanele de alimente din Harrods, demolă Harvey Nichols şi, cu un ultim ţipăt de operă arhitecturală doborâtă, zdrobi Sheraton Park Tower.

După un lung moment cutremurător de prăbuşiri interne şi gemete de maşinării dislocate, din navă ieşi mărşăluind pe rampa de acces un imens robot de argint, înalt de treizeci de metri.

Acesta ridică o mână.

— Am venit cu gând de pace, rosti el, în timp ce gemetele continuau. Duceţi-mă la Şopârla voastră.

Bineînţeles că Ford Prefect nu avea nicio explicaţie pentru asta în vreme ce stătea cu Arthur şi urmărea relatările frenetice şi continue de la televizor, niciuna dintre ele neavând altceva de comunicat decât că obiectul provocase atâtea stricăciuni, evaluate la atâtea miliarde de lire sterline şi ucisese atâţia oameni, după care repetau acelaşi lucru, deoarece robotul se mulţumea să stea pe loc, unduindu-se foarte uşor şi emiţând scurte mesaje de eroare de neînţeles.

— Vine dintr-o democraţie foarte veche, înţelegi…

— Vrei să spui că vine dintr-o lume de şopârle?

— Nu, replică Ford, care reuşise să-şi mai vină în fire şi să fie mai coerent, după ce izbutise să bea cafeaua forţându-se. Nu e chiar aşa de simplu. Nu e chiar atât de limpede. În lumea lui, oamenii sunt oameni. Liderii sunt şopârle. Oamenii urăsc şopârlele şi şopârlele conduc oamenii.

— Ciudat, făcu Arthur. Credeam că spuneai ceva despre

o democraţie.

— Aşa e, răspunse Ford. Şi chiar este.

— Şi atunci, de ce nu se descotorosesc oamenii de şopârle? întrebă Arthur, sperând să nu sune ridicol de obtuz.

— Pur şi simplu nu le trece prin minte, răspunse Ford. Au cu toţii dreptul la vot, aşa că presupun cu toţii că guvernul pe care l-au votat aproximează mai mult sau mai puţin guvernul pe care şi-l doresc.

— Vrei să spui că ei votează pentru şopârle?

— Oh, da, bineînţeles, răspunse Ford cu o ridicare din umeri.

— Dar de ce?

— Deoarece, dacă nu votează pentru o şopârlă, la putere ar putea veni o şopârlă rea. Ai nişte gin?

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ai nişte gin, zise Ford, cu un ton de disperare în voce.

— O să caut. Povesteşte-mi despre şopârle.

Ford dădu iarăşi din umeri.

— Unii oameni susţin că şopârlele înseamnă cel mai bun lucru care li s-a întâmplat. Bineînţeles că greşesc total, sunt complet pe dinafară şi cineva ar trebui să le-o spună.

— Dar e îngrozitor, protestă Arthur.

— Ascultă, amice, dacă aş fi primit un dolar altairian de fiecare dată când am auzit că o bucăţică din univers se uită la altă bucăţică din univers şi spune „e îngrozitor”, n-aş mai sta aici ca o lămâie stoarsă care caută un pic de gin. Dar n-am primit, aşa că stau aici. În altă ordine de idei, de ce eşti aşa de placid şi lunatic? Eşti îndrăgostit?

Arthur răspunse că da, era, şi o spuse cu placiditate.

— De cineva care ştie unde e sticla de gin? O voi cunoaşte?

O cunoscu, deoarece în acel moment se ivi Fenchurch cu o stivă de ziare pe care le cumpărase din sat. Fata se opri

uluită văzând debandada de pe masă şi debandada de pe Betelgeuse pe canapea.

— Unde-i ginul? o întrebă Ford. Apoi, către Arthur: Apropo, ce s-a întâmplat cu Trillian?

— Ăă, ea e Fenchurch, răspunse stingherit Arthur. N-a fost nimic cu Trillian, tu trebuie s-o fi văzut ultimul.

— Oh, da. S-a dus undeva cu Zaphod. Au nişte copii sau ceva de genul ăsta. Cel puţin asta cred că au făcut. Să ştii că Zaphod s-a potolit mult.

— Zău? se miră Arthur, ducându-se repede la Fenchurch ca s-o elibereze de poveri.

— Mda, făcu Ford, cel puţin unul dintre capetele lui este acum mai sănătos decât un elan băgat în acid.

— Arthur, el cine e? întrebă Fenchurch.

— Ford Prefect. Poate că l-am menţionat vreodată în treacăt.

37

Timp de trei zile şi trei nopţi, imensul robot argintiu rămase uluit pe loc peste ruinele din Knightsbridge, unduindu-se uşor şi încercând să-şi dea seama de mai multe lucruri. Delegaţi ai autorităţilor veniră să îl vadă, jurnalişti agitaţi îşi puseră unii altora întrebări despre ce gândeau ei, escadre de avioane de vânătoare-bombardament încercară jalnic să îl atace – dar nu apăru nicio şopârlă. Robotul cercetă încet orizontul.

Noaptea era cel mai spectaculos, iluminat de echipele de televiziune care acopereau evenimentul încontinuu, deşi încontinuu nu se întâmpla nimic.

Robotul se gândi şi se gândi şi ajunse în cele din urmă la o concluzie. Trebuia să trimită în cercetare roboţii de

serviciu. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte, dar avusese mai multe probleme.

Roboţeii zburători ieşiră scârţâind într-un nor de metal prin trapă, într-o după-amiază. Se năpustiră peste terenul înconjurător, atacând cu furie câteva lucruri şi apărând altele. Unul dintre ei găsi în cele din urmă un magazin de animale de companie cu nişte şopârle şi începu să apere magazinul în numele democraţiei cu asemenea înverşunare, că puţine lucruri din acea zonă supravieţuiră.

Un moment de cumpănă se ivi atunci când o escadră de roboţi scârţâitori descoperi grădina zoologică din Regent's Park şi, mai ales, Casa Reptilelor.

Învăţând să se comporte mai prudent, din greşelile trecute cu magazinul de animale, roboţii se transformară în ferăstraie şi săpăligi zburătoare şi aduseră câteva dintre iguanele mai grase şi mai mari în faţa imensului robot argintiu, care încercă să poarte nişte negocieri la nivel înalt.

În cele din urmă robotul anunţă lumea întreagă că, în ciuda schimbului deplin, cinstit şi cuprinzător de opinii desfăşurat în cadrul convorbirilor la nivel înalt, şopârlele se retrăseseră şi că el, robotul, avea să-şi ia un scurt concediu undeva, alegând, din cine ştie ce motiv, Bournemouth pentru asta.

Urmărind totul la televizor, Ford Prefect dădu din cap, râse şi îşi mai luă o bere.

Imediat începură pregătiri pentru plecarea robotului.

Uneltele zburătoare scârţâiră, cusură, forară şi prăjiră lucruri cu lumini de-a lungul întregii zile şi nopţi, iar dimineaţa, ca prin minune, o platformă metalică gigantică începu să se rostogolească spre vest simultan pe mai multe drumuri, cu robotul stând pe ea, fixat în mijlocul platformei.

Platforma se târî spre vest, ca o figură imensă de carnaval bâzâită din toate părţile de servitorii ei, de elicoptere şi echipaje de ştiri, lăsând dâre imense pe pământ până ce ajunse în fine în Bournemouth, unde

robotul se eliberă încet de legăturile mijlocului de transport şi se duse să zacă zece zile pe plajă.

Bineînţeles că era de departe cel mai emoţionant lucru care se petrecuse vreodată în Bournemouth. Mulţimi se adunau zilnic de-a lungul perimetrului păzit, considerat zonă de recreere a robotului, încercând să vadă ce face acesta.

Iar el nu făcea nimic. Zăcea pe plajă. Zăcea un pic stingherit pe suprafaţa ei. Un ziarist de la un ziar local fu cel care, târziu într-o noapte, reuşi ceea ce nimeni din lume nu reuşise până atunci, adică să poarte o conversaţie scurtă şi cu sens cu unul dintre roboţii de serviciu care păzeau perimetrul.

Asta constituia o veste extraordinară.

— Cred că iese un articol pe cinste, îi spuse ziaristul roboţelului la o ţigară împărţită prin gardul de oţel. Dar este nevoie de un unghi bun de abordare locală. Am o listă cu întrebări aici, continuă el, scotocind prin buzunar, pe care încearcă să i-o strecori lui, obiectului, ce-o fi el, ca s-o parcurgă cu repeziciune.

Mica şurubelniţă zburătoare spuse că o să încerce şi plecă scârţâind. Nu se mai întoarse niciodată cu un răspuns. Curios însă era faptul că întrebările de pe bucata de hârtie se potriveau mai mult sau mai puţin exact cu întrebările care treceau prin circuitele de calitate industrială, serios rănite în urma bătăliilor, din mintea robotului. Acestea erau:

„Cum te simţi ca robot?”

„Cum te simţi ca extraterestru?”

„Cum îţi place Bournemouth?”

A doua zi devreme, totul fu împachetat şi în câteva zile deveni evident că robotul se pregăteşte să plece pentru totdeauna.

— Ideea e, îi spuse Fenchurch lui Ford, ne poţi duce la bordul navei?

Ford se uită cu disperare la ceas.

— Am nişte treburi serioase şi neterminate de care trebuie să mă îngrijesc, exclamă el.

38

Mulţimile se apropiară cât putură de mult de imensa navă argintie, ceea ce nu însemna cine ştie ce. Roboţeii de serviciu îngrădiră perimetrul imediat şi se apucară să patruleze în jurul lui. Alături de ei se postase armata, care nu fusese în stare să spargă perimetrul interior, dar nici nu lăsa pe altcineva să încerce. Armata era la rândul ei înconjurată de un cordon de poliţie, deşi era total incert şi subiect al multor dezbateri faptul dacă poliţia se afla acolo ca să protejeze publicul de armată, armata de public, ca să garanteze imunitatea diplomatică a imensei nave sau ca s-o împiedice să pretindă tichete de parcare.

Gardul perimetrului interior era acum dezasamblat. Armata se agită neliniştită, nesigură cum să reacţioneze în faţa faptului că motivul pentru care se afla ea acolo era doar acela de a se regrupa şi a se întoarce în cazărmi.

Robotul gigantic se strecurase înapoi pe navă la vremea prânzului, iar acum era ora 5.00 după-amiaza şi de la amiază nu mai fusese văzut. Se auziseră multe – alte gemete şi mormăieli din adâncurile navei, muzica unui milion de disfuncţionalităţi –, simţul de aşteptare încordată în rândul mulţimii născându-se din faptul că mulţimea aştepta cu nerăbdare să fie dezamăgită. Chestia aceea extraordinar de minunată apăruse în vieţile oamenilor, iar acum avea de gând pur şi simplu să plece, lăsându-i cu buzele umflate.

Doi oameni conştientizau acut această senzaţie. Arthur şi

Fenchurch inspectară nervoşi mulţimea, incapabili să-l zărească undeva pe Ford Prefect sau vreun indiciu al faptului că el ar fi avut cea mai mică intenţie să se găsească acolo.

— Cât de încredere este el? întrebă Fenchurch cu voce joasă.

— Cât e de încredere? izbucni Arthur, scoţând un râs fals. Cât de puţin adânc e oceanul? Cât de rece este soarele?

La bordul navei erau urcate ultimele bucăţi din platforma de transport a robotului, iar cele câteva secţiuni rămase din gardul perimetral erau acum depozitate la capătul rampei, aşteptând la rând. Soldaţii de pază din jurul rampei se agitau fără rost, ordine erau lătrate pretutindeni, mici conferinţe erau ţinute în grabă, dar nimic nu se mai putea face, bineînţeles, în privinţa asta.

Din ce în ce mai disperaţi şi rămaşi fără un plan clar acum, Arthur şi Fenchurch împinseră înainte prin mulţime, dar cum întreaga mulţime încerca să împingă înainte tot prin mulţime, cei doi nu obţineau nimic.

În câteva minute nu mai rămase nimic în afara navei şi toate bucăţile de gard fură urcate la bord. Câteva ferăstraie părură să efectueze o ultimă verificare în jur, apoi se năpustiră scrâşnind prin trapa imensă.

Trecură câteva secunde. Zgomotele de dezordine mecanică dinăuntru se schimbară în intensitate şi treptat, cu greutate, imensa rampă de oţel începu să se ridice de pe halele alimentare de la Harrods. O acompanie sunetul a mii de glasuri de oameni emoţionaţi şi încordaţi, care se simţeau ignoraţi.

— Stai aşa!

Dintr-un taxi se auzi lătratul unui megafon. Taxiul se opri scrâşnind la marginea mulţimii care fremăta.

— S-a produs o decopertare ştiinţifică majoră, urlă megafonul. O descoperire, se corectă el imediat.

Uşa taxiului se deschise şi un omuleţ de undeva, din

apropierea planetei Betelgeuse, sări pe caldarâm, îmbrăcat cu un halat alb.

— Staţi aşa! ţipă el din nou, de această dată scoţând la iveală o baghetă scurtă şi neagră cu lumini pe ea. Luminile clipiră scurt, rampa se opri din mişcarea ei, apoi porni ascultătoare să coboare înapoi spre sol, ascultând de comanda Degetului (contra căruia jumătate dintre inginerii electronişti din galaxie încearcă permanent să găsească noi modalităţi de a-l bruia, în vreme ce jumătatea cealaltă încearcă să găsească modalităţi noi de a bruia bruiajul).

Ford Prefect înşfăcă megafonul din taxi şi începu să urle la mulţime.

— Faceţi loc, ţipă el. Faceţi loc, vă rog, este vorba despre o descoperire ştiinţifică majoră. Tu şi tu, luaţi echipamentele din taxi.

Complet la întâmplare omuleţul arătă spre Arthur şi Fenchurch, care se luptară să iasă din mulţime şi se apropiară de taxi.

— Bun, acum vreau să creaţi un culoar de trecere, vă rog, pentru nişte echipamente ştiinţifice importante, tună Ford. Păstraţi-vă calmul. Totul este sub control, nu aveţi nimic de văzut. Este doar o descoperire ştiinţifică majoră. Păstraţi-vă calmul. Sunt echipamente ştiinţifice importante. Faceţi loc.

Flămândă de emoţii noi şi încântată de această salvare bruscă de la dezamăgire, mulţimea se dădu înapoi cu entuziasm şi începu să se deschidă.

Arthur fu un pic surprins să vadă ce era tipărit pe cutiile cu echipamente ştiinţifice importante din spatele taxiului.

— Pune-ţi haina peste ele, murmură el spre Fenchurch, în vreme ce îi dădea cutiile.

Grăbindu-se, manevră căruciorul mare de supermarket, care era şi el înghesuit pe bancheta din spate a maşinii. Acesta clămpăni pe sol şi, împreună, Arthur şi Fenchurch încărcară cutiile în el.

— Faceţi drum, vă rog, urlă iarăşi Ford. Totul este sub controlul ştiinţific cuvenit.

— A spus că tu plăteşti, îi zise şoferul de taxi lui Arthur, care scoase câteva bancnote şi plăti cursa.

În depărtare se auzeau sunetele sirenelor de poliţie.

— Plecaţi de acolo, ţipă Ford, şi nimeni nu va păţi nimic.

Mulţimea sări şi se închise iarăşi în spatele lor, în vreme ce ei împingeau cu frenezie şi manevrau căruciorul de supermarket prin moloz, către rampă.

— E-n regulă, continuă Ford să tune. Nu aveţi nimic de văzut. Gata. Nimic din toate acestea nu se întâmplă cu adevărat.

— Faceţi loc, vă rugăm, tună un megafon de poliţie din spatele mulţimii. A avut loc o decopertare, faceţi loc.

— Descoperire, contraatacă Ford. O descoperire ştiinţifică!

— Aici e poliţia! Faceţi loc!

— Echipamente ştiinţifice! Faceţi loc!

— Poliţia! Lăsaţi-ne să trecem!

— Casetofoane! ţipă Ford şi scoase mai multe aparate miniaturale din buzunare, pe care le aruncă în mulţime.

Secundele de zăpăceală completă care urmară le permiseră celor trei să ajungă cu căruciorul la rampă şi să îl urce pe buza acesteia.

— Ţineţi-vă bine, mormăi Ford, apăsând un buton de pe Degetul lui electronic.

Sub ei, imensa rampă tresări şi începu încet să urce.

— Bine, copii, zise el, în vreme ce mulţimea agitată devenea tot mai mică dedesubt, iar ei porniră să parcurgă rampa spre măruntaiele navei. Se pare că am pornit la drum.

39

Arthur era iritat de faptul că era în mod constant trezit de zgomot de arme de foc. Atent să nu o trezească pe Fenchurch, care reuşea cumva să doarmă, se strecură afară din ecluza de întreţinere pe care o transformaseră într-un adăpost pentru ei înşişi, coborî pe scara de acces şi se aventură pe coridoare. Erau prost luminate şi generau un sentiment de claustrofobie şi, în plus, circuitul de lumină bâzâia iritant.

Însă asta nu era totul. Se opri şi se sprijini cu spatele de perete, în vreme ce o foreză zburătoare trecu pe lângă el de-a lungul coridorului, cu un scârţâit înfiorător, din când în când izbindu-se de pereţi ca o albină beată.

Nici asta nu era totul. Trecu furişându-se printr-o poartă de acces şi se trezi într-un coridor mai larg, la fel de prost luminat. Dintr-un capăt al coridorului se înălţa un fum puturos, aşa că o luă în direcţie opusă.

Ajunse la un monitor de observaţie montat pe perete, în spatele unor plăci de perspex întărit, dar încă groaznic de zgâriat.

— Vrei să-l dai mai încet, te rog? îi zise el lui Ford Prefect, care stătea ghemuit în faţa ecranului, în mijlocul unei stive de bucăţi de echipamente video pe care le luase dintr-o vitrină de magazin de pe Tottenham Court Road, după ce mai întâi aruncase o cărămidă prin ea, apoi o grămăjoară de cutii de bere.

— Şşşt! făcu Ford, zgâindu-se cu concentrare de maniac la ecran.

Urmărea filmul Cei şapte magnifici.

— Doar un pic, îl rugă Arthur.

— Nu! Tocmai ajungem la partea bună! Ascultă, în sfârşit am pus totul în ordine, nivelurile de tensiune, conversaţia pe linie, totul, iar asta este partea bună!

Cu un oftat şi un început de durere de cap, Arthur se aşeză lângă el şi urmări partea bună. Ascultă chiotele şi gemetele lui Ford cât putu de placid.

— Ascultă, rosti el în cele din urmă, când se termină totul şi Ford vâna prin teancul de casete filmul Casablanca, spune-mi cum se face, dacă…

— Ăsta e filmul cel mare! Pentru ăsta m-am întors. Îţi dai seama ca nu l-am văzut niciodată de la un capăt la altul? Am ratat mereu finalul. Am revăzut jumătate din el în noaptea dinaintea venirii vogonilor. Când au aruncat planeta în aer am crezut că n-o să mai ajung niciodată să-l văd. Hei, ce s-a întâmplat cu toate astea, oricum?

— Doar o chestiune de viaţă, răspunse Arthur, scoţând o bere dintr-un bax de şase cutii.

— Oh, iar chestia asta, replică Ford. Bănuiam eu că e posibil să fie vorba despre ceva de genul ăsta. Prefer chestia asta. Cum se face dacă ce?

— Ce?

— Ai început să spui „cum se face, dacă…”

— Cum se face, dacă eşti atât de indiferent la soarta Pământului, că… O, las-o baltă, hai să ne uităm la film.

— Chiar aşa, îl aprobă Ford.

40

Mai sunt puţine lucruri de povestit.

Dincolo de ceea ce fusese cunoscut drept Nelimitatele Lumicâmpuri de pe Flanux până când Fortădomurile Cenuşii Legate de pe Saxaquine au fost descoperite întinzându-se în spatele lor, se întind Fortădomurile Cenuşii Legate de pe Saxaquine.

În interiorul Fortădomurilor Cenuşii Legate de pe

Saxaquine se găseşte steaua denumită Zarss, în jurul căreia orbitează planeta Preliumtarn, în care se află ţinutul Sevorbeupstry. În acest ţinut ajunseră în sfârşit Arthur şi Fenchurch, un pic obosiţi din pricina călătoriei.

Iar în ţinutul Sevorbeupstry ajunseră la Marea Câmpie Roşie Rars, care era legată pe partea sudică de munţii Quentulus Quazgar, la capătul îndepărtat al cărora, conform ultimelor cuvinte ale lui Prak, aveau să găsească Mesajul Final al lui Dumnezeu către Creaţia Sa, scris cu litere de foc înalte de zece metri.

Conform lui Prak, dacă memoria lui Arthur mai funcţiona bine, locul era păzit de Vantrascoica Lajestică de pe Lob şi aşa se şi dovedi că era. Era un individ mic cu o pălărie ciudată şi le vându un bilet.

— Mergeţi spre stânga, rosti el. Mergeţi spre stânga.

După care trecu în goană pe lângă ei pe un scuter.

Îşi dădură seama că nu erau primii care treceau pe acolo, deoarece cărarea care ducea prin stânga Marii Câmpii era bine bătătorită şi plină de chioşcuri cu diverse. De la o cabină cumpărară o cutie cu pufuleţi preparaţi într-un cuptor dintr-o peşteră din munte, încălzit de focul literelor care formau Mesajul Final al lui Dumnezeu către Creaţia Sa. De la o alta cumpărară câteva vederi poştale. Literele de foc fuseseră mascate cu o pensulă. Pe reversul vederilor scria că gestul fusese făcut „pentru a nu strica Marea Surpriză!"

— Ştii care este mesajul? o întrebară pe micuţa doamnă din chioşc.

— Oh, da, făcu ea cu voioşie. Oh, da!

Le făcu semn să meargă mai departe. La fiecare aproximativ treizeci de kilometri se găsea un bordei mic de piatră cu duşuri şi facilităţi sanitare, dar drumul era dificil, soarele încălzea puternic Marea Câmpie Roşie, iar Marea Câmpie Roşie vibra de căldură.

— Este posibil să închiriem unul dintre scuterele astea

mici? Precum cel pe care îl are Ventraceofi Lajestică, se interesă Arthur la unul dintre chioşcuri.

— Scuterele nu sunt pentru pioşi, răspunse micuţa doamnă care servea la barul cu îngheţată.

— Păi, atunci e simplu, exclamă Fenchurch, noi nu suntem pioşi în mod aparte. Suntem doar curioşi.

— Atunci trebuie să vă întoarceţi acum, rosti micuţa doamnă cu severitate, iar când ei refuzară, le vându două pălării de soare Mesajul Final şi o fotografie cu ei înşişi, strâns îmbrăţişaţi pe Marea Câmpie Roşie Rars.

Băură câteva băuturi răcoritoare la umbra chioşcului şi apoi ieşiră înapoi în bătaia soarelui.

— Rămânem fără cremă de protecţie, rosti Fenchurch după alţi câţiva kilometri parcurşi. Ne putem duce la următorul chioşc sau ne putem întoarce la cel anterior, care e mai apropiat, dar asta înseamnă că trebuie să ne înapoiem pe urmele paşilor noştri.

Priviră înainte la punctul negru îndepărtat, care clipea în ceaţa căldurii. Priviră în spatele lor. Aleseră să meargă mai departe.

Apoi descoperiră că nu numai că nu erau primii care făceau această călătorie, ci şi că nu erau singurii care o făceau acum. La ceva distanţă în faţa lor, o formă ciudat de joasă se târa pe sol, mergând dureros de împiedicat şi de încet, pe jumătate şchiopătând, pe jumătate târându-se. Se deplasa atât de încet, că nu peste mult timp prinseră creatura din urmă şi văzură că era făcută din metal răsucit, răscopt şi plin de zgârieturi.

Creatura gemu spre ei şi se prăbuşi în praful uscat şi fierbinte.

— Atâta vreme, gemu ea. Da, atâta vreme. Şi atâta durere, atât de multă şi atât de mult timp petrecut în suferinţă. M-aş fi descurcat probabil doar cu una sau cu alta. Împreună, însă, cele două m-au doborât. Oh, salut, iarăşi tu!

— Marvin? se miră Arthur, ghemuindu-se alături de el. Tu eşti?

— Tu ai fost mereu ăla cu întrebările superinteligente, nu? gemu robotul îmbătrânit.

— Ce este? şopti Fenchurch alarmată, ghemuindu-se în spatele lui Arthur şi prinzându-l de braţ.

— Este un soi de prieten vechi, explică Arthur. Eu…

— Prieten! cârâi patetic robotul. Cuvântul se stinse într-un soi de pârâit şi bucăţele de rugină îi căzură din gură. Trebuie să mă scuzaţi câtă vreme încerc să-mi amintesc ce înseamnă cuvântul. Să ştiţi că unităţile mele de memorie nu mai sunt ce au fost şi orice cuvânt care nu mai este folosit câteva trilioane de ani trebuie mutat în memoria auxiliară de rezervă. Ah, uite că vine.

Capul lovit al robotului se ridică puţin, ca şi cum ar fi fost în plin proces de gândire.

— Hmmm, făcu el. Ce concept curios. Se mai gândi puţin. Nu, rosti el într-un târziu. Nu cred că am dat vreodată peste aşa ceva. Scuze, nu vă pot ajuta aici.

Îşi târî jalnic un genunchi prin praf, apoi încercă să se răsucească în sus, pe coatele distruse.

— Poate că există vreun ultim serviciu pe care vreţi să îl îndeplinesc pentru voi? întrebă el cu un soi de hârâit. Poate vreo bucată de hârtie pe care vreţi să o ridic de jos? Sau poate vreţi să vă deschid o uşă?

Capul i se învârti pe rulmenţii ruginiţi ai gâtului şi păru să cerceteze orizontul îndepărtat cu privirea.

— Actualmente nu par să existe niciun fel de uşi prin preajmă, zise el, dar sunt convins că, dacă aşteptăm destul, cineva va construi una. Şi atunci aş putea să o deschid pentru voi. Să ştiţi că sunt obişnuit să aştept, continuă el încet, răsucindu-şi capul ca să se uite iarăşi la Arthur.

— Arthur, şuieră abrupt Fenchurch în urechea lui, nu mi-ai povestit niciodată despre asta. Ce i-ai făcut bietei creaturi?

— Nimic, răspunse Arthur cu tristeţe. Întotdeauna e aşa…

— Ha! izbucni Marvin. Ha! Ce ştii tu despre „întotdeauna”? Îmi spui „întotdeauna” mie, care din pricina micilor treburi idioate pe care formele tale de viaţă organice mă trimit să le îndeplinesc, am ajuns să fiu mai bătrân de treizeci şi şapte de ori decât însuşi universul? Alege-ţi cuvintele cu ceva mai multă grijă şi tact.

Îl apucă o tuse bătrânească, pe care o duse până la capăt, apoi reluă:

— Lăsaţi-mă, mergeţi înainte, lăsaţi-mă să mă zbat dureros cu drumul meu. În sfârşit, aproape că mi-a venit sorocul. Rasa mea este aproape dispărută. Mă aştept să ajung în fine la liman, continuă el, dând slab dintr-un deget rupt. Ar pica la ţanc. Uitaţi-vă la mine, cu un creier de mărimea…

Arthur şi Fenchurch îl luară în braţe, în ciuda protestelor şi insultelor lui slabe. Metalul era atât de fierbinte, că aproape îi ustura la degete, dar robotul cântărea surprinzător de puţin şi atârna inert în braţele lor.

Îl cărară cu ei de-a lungul potecii care se întindea la stânga Marii Câmpii Roşii Rars, către munţii Quentulus Quazgar.

Arthur încercă să-i explice lui Fenchurch, dar era prea des întrerupt de delirul cibernetic al lui Marvin. Încercară să vadă dacă pot găsi piese de schimb pentru robot şi nişte ulei de ostoit durerile la unul dintre chioşcuri, dar Marvin nu vru să audă de nimic din toate astea.

— Sunt compus în întregime din piese de schimb, mormăi el.

— Lăsaţi-mă în pace! gemu el.

— Fiecare bucată din mine a fost înlocuită de cel puţin cincizeci de ori… cu excepţia… Pentru o clipă imperceptibilă păru aproape să se însenineze. Capul îi bălăngăni între ei din pricina efortului de a rememora. Îţi aminteşti, ultima dată când m-ai întâlnit, că mi se dăduse

sarcina epuizantă din punct de vedere intelectual de a te duce pe punte? Ţi-am spus că mă trecea o durere cumplită în toate diodele din partea stângă? Că am cerut înlocuirea lor, dar nimeni nu m-a ascultat?

Lăsă o pauză mai lungă înainte de a-şi relua ideea. Cei doi continuară să-l care între ei, sub soarele dogoritor care părea să fi încremenit pe cer şi să n-aibă niciun gând să apună.

— Să vedem dacă poţi ghici, reluă Marvin când socoti că pauza devenise suficient de stânjenitoare, care părţi din mine n-au fost niciodată înlocuite. Hai, vezi dacă poţi ghici. Au, adăugă el. Au, au, în sfârşit ajunseră la ultimul chioşc, îl lăsară jos pe Marvin între ei şi se odihniră la umbră. Fenchurch cumpără nişte butoni pentru Russell, butoni care aveau montate pietricele şlefuite, culese din munţii Quentulus Quazgar, chiar de dedesubtul literelor de foc care transmiteau Mesajul Final al lui Dumnezeu către Creaţia Sa.

Arthur răscoli printr-o stivă mică de cărţulii religioase de pe tejghea, mici meditaţii asupra sensului Mesajului.

— Gata? o întrebă el pe Fenchurch, care dădu din cap.

Îl ridicară iarăşi pe Marvin între ei.

Înconjurară baza munţilor Quentulus Quazgar şi dădură peste Mesajul scris cu litere orbitoare de-a lungul crestei muntelui. Exista acolo un mic post de observaţie cu o cale ferată de acces construită de-a lungul vârfului unei stânci mari din faţa Mesajului, de unde se vedea totul perfect. Postul dispunea de un mic telescop cu plată pentru studierea literelor în detaliu, dar nimeni nu îl folosea vreodată, deoarece literele ardeau ca strălucirea divină a cerurilor şi, dacă ar fi fost privite printr-un telescop, ar fi distrus iremediabil retina şi nervul optic ale privitorului.

Se uitară uluiţi la Mesajul Final al lui Dumnezeu şi, încet şi inefabil, se simţiră cuprinşi de un sentiment uriaş de pace

şi de înţelegere finală şi completă. Fenchurch oftă.

— Da, rosti ea, asta era.

Se holbau la acele litere de mai bine de zece minute, când deveniră conştienţi că Marvin, care atârna între umerii lor, avea mari probleme. Robotul nu îşi mai putea înălţa capul şi nu citise mesajul, îi ridicară ţeasta, dar el se plânse că circuitele de vedere i se stricaseră aproape de tot.

Găsiră o monedă şi îl ajutară să privească prin telescop. Robotul se plânse şi îi insultă, dar ei îl ajutară să privească fiecare literă în parte. Prima literă era un „n”, apoi un „e”. Urma o pauză. Apoi venea un „c”, apoi un „e” şi un „r”.

Marvin se opri ca să se odihnească. După câteva clipe reluară efortul şi îl lăsară să vadă restul cuvântului, adică un „e” şi un „m”.

Următoarele două cuvinte erau „scuze” şi „pentru”. Ultimul cuvânt era unul lung şi Marvin avu nevoie de o nouă pauză înainte de a-l ataca. Începea cu „n”, apoi era un „e”, apoi un „p”. Veneau apoi un „l” şi un „a”, urmate de un „c” şi un „e”.

După o nouă pauză, Marvin îşi adună forţele pentru ultimele litere.

Citi „r”-ul şi „i”-ul, apoi se dădu clătinându-se înapoi, pe spate, în braţele lor.

— Cred că mă simt bine acum, murmură el într-un târziu, din adâncul pieptului lui de metal corodat până la fibră.

Luminile din ochi i se stinseră pentru totdeauna. Din fericire, în apropiere se găsea un stand de unde se puteau închiria scutere de la nişte tipi cu aripi verzi.

EPILOG

Unul din cei mai mari binefăcători ai tuturor formelor de viaţă era un individ care nu se putea concentra asupra trebii pe care o avea de făcut.

Strălucitor?

Cu siguranţă.

Unul dintre cei mai geniali ingineri geneticieni din generaţia lui sau din oricare altă generaţie, inclusiv un număr de generaţii proiectate de el însuşi?

Fără nicio îndoială.

Problema consta în faptul că el era mult prea interesat de lucruri de care n-ar fi trebuit să fie interesat sau, cel puţin aşa cum îi spuneau oamenii, nu acum. Parţial din cauza acestui lucru, individul era într-o stare de spirit mai degrabă iritabilă.

Ca atare, când lumea lui fu ameninţată de nişte invadatori groaznici de pe o stea depărtată, invadatori care încă se găseau la o distanţă apreciabilă, dar care călătoreau cu mare viteză, el, Blart Versenwald III (se numea Blart Versenwald III, fapt care nu este extrem de relevant, ci mai degrabă interesant deoarece… nu contează, ăsta era numele lui şi putem discuta mai târziu motivul pentru care este interesant) fu trimis la izolare, păzit, de stăpânii rasei lui, cu instrucţiuni de a proiecta o rasă de superrăzboinici fanatici care să reziste şi să anihileze invadatorii de temut, să o facă rapid şi, aşa cum îi spuseseră pe ton poruncitor, „cu mare concentrare”.

Aşa că se aşeză la o fereastră şi privi o pajişte de vară şi proiectă, proiectă şi iarăşi proiectă, dar în mod inevitabil fu

distras de nişte chestii mărunte, aşa că la momentul în care invadatorii ajunseră pe orbita planetei, ieşi de la izolare cu o rasă nouă, remarcabilă, de supermuşte care, de unele singure, îşi puteau da seama cum să zboare prin jumătatea deschisă a unei ferestre semideschise. Ieşi de acolo şi cu un comutator de oprire pentru copii. Sărbătorirea acestor realizări remarcabile păru condamnată la o viaţă scurtă, deoarece dezastrul devenise iminent prin aterizarea navelor străine. Uluitor însă, invadatorii înfricoşători care, la fel ca în cele mai multe cazuri de rase războinice, erau puşi doar pe jaf din pricină că nu se împăcau cu starea de fapt de acasă, fură şocaţi de descoperirile extraordinare ale lui Versenwald, se alăturară sărbătoririi şi fură instantaneu convinşi să semneze o gamă largă de acorduri comerciale şi să înfiinţeze un program de schimburi culturale. Şi, ca o inversare şocantă a practicii normale în desfăşurarea unor astfel de chestiuni, toată lumea implicată trăi fericită până la adânci bătrâneţi.

Povestea are şi o morală, dar aceasta a scăpat pe moment din atenţia cronicarului.

ÎN MARE PARTE INOFENSIV

Pentru Ron

Mulţumiri pline de recunoştinţă lui Sue Freestone şi Micbael Bywater, pentru susţinerea, ajutorul şi băgăroşenia lor constructivă

Orice se petrece se petrece.

Orice chestie care, petrecându-se, provoacă petrecerea altei chestii, provoacă petrecerea altei chestii.

Orice chestie care, petrecându-se, provoacă repetarea întâmplării, se petrece din nou.

Cu toate astea, nu o face în mod necesar în ordine cronologică.

1

Istoria galaxiei s-a încurcat puţin, din mai multe cauze: în parte din pricina faptului că aceia care încearcă să o menţină în ordine s-au încurcat ei înşişi puţin, dar şi pentru că s-au petrecut câteva evenimente capabile să provoace încurcături.

Una dintre probleme are de-a face cu viteza luminii şi cu dificultăţile întâmpinate în încercarea de depăşire a ei. Aşa ceva nu se poate. Nimic nu călătoreşte mai rapid decât lumina, cu posibila excepţie a veştilor proaste, care se supun unor legi proprii. Poporul Hingefreel de pe Arkintoofle Minor a încercat să construiască nave spaţiale alimentate cu veşti proaste, dar nu le-au lucrat suficient de îngrijit, aşa că erau extrem de prost primiţi oriunde se duceau, până când şi-au dat seama că n-are niciun sens să continue în acest fel. Ca atare, în marea lor majoritate, popoarele galaxiei tindeau să se complacă în propriile încurcături locale, aşa că istoria ei în sine a fost, multă vreme, în mare parte cosmologică.

Asta nu înseamnă că oamenii nu încercau. Au încercat să trimită flote de nave spaţiale ca să se bată sau să facă afaceri în zone îndepărtate ale galaxiei, dar acestor nave le lua de obicei mii de ani ca să ajungă undeva. Când în sfârşit ajungeau la destinaţie, alte forme de călătorie se descoperiseră între timp, forme care foloseau hiperspaţiul pentru a scurtcircuita viteza luminii, aşa că bătăliile pe care flotele mai-lente-ca-viteza-luminii fuseseră trimise să le poarte avuseseră deja loc cu secole înainte ca ele să ajungă acolo. Asta nu împiedica, bineînţeles, echipajele de pe nave

să vrea să se bată oricum. Erau instruite, erau gata, dormiseră vreme de câteva mii de ani, veniseră de departe ca să îndeplinească o treabă dură şi, pe zeii fiecăruia, aveau să-şi ducă treaba la capăt.

Atunci au avut loc primele încurcături din istoria galactică, cu bătălii care au reapărut continuu la secole după ce chestiunile pentru care se duseseră se presupunea că au fost rezolvate. Oricum, aceste încurcături nu se comparau nici pe departe cu cele pe care istoricii au fost obligaţi să încerce să le dezvăluie odată cu descoperirea călătoriei în timp, atunci când luptele au început să pre-izbucnească cu sute de ani înainte de apariţia motivelor de bătălie. Odată cu sosirea Cursei de Improbabilitate Infinită şi cu transformarea inexplicabilă a unor planete întregi în torturi cu banane, imensa facultate de istorie de pe Maximegalon a renunţat la orice pretenţii, s-a închis şi a predat clădirile dinamicei facultăţi mixte de Divinitate şi Polo pe Apă, care jinduia de ani buni la acele clădiri.

Ceea ce în definitiv este foarte bine, desigur, dar aproape cu siguranţă înseamnă că nimeni nu va şti cu certitudine de unde provin, de exemplu, Grebulonii sau, mai exact, ce vor ei. Iar ăsta este un mare păcat, deoarece dacă ar fi ştiut cineva ceva despre asta, este posibil ca o mare catastrofă să fi fost evitată – sau cel puţin catastrofa ar fi trebuit să găsească o altă modalitate de a se petrece.

Clic, hum.

Imensa şi cenuşia navă grebulonă de recunoaştere se deplasa tăcută prin vidul negru. Călătorea cu o viteză fabuloasă, năucitoare, şi, totuşi, pe fundalul licăritor al miliardelor de stele, părea să stea pe loc. Era doar un punct întunecat, încremenit pe fondul granular infinit al unei nopţi sclipitoare.

La bordul navei, totul era aşa cum fusese de milenii, profund întunecat şi tăcut.

Clic, hum.

Cel puţin, aproape totul.

Clic, clic, hum. Clic, hum, clic, hum, clic, hum. Clic, clic, clic, clic, clic, hum.

Hmmm.

Un program de supraveghere la nivel de bază deşteptă în tăcere un program de supraveghere la nivel mai înalt, aflat undeva adânc în creierul cibernetic semisomnolent al navei şi îi raportă că de fiecare dată când el trimitea un clic, tot ce primea ca răspuns era un hum.

Programul de supraveghere la nivel mai înalt întrebă ce anume ar fi trebuit să recepţioneze drept răspuns, iar programul de supraveghere la nivel de bază îi răspunse că nu-şi amintea exact, dar credea că ar fi trebuit să primească mai degrabă un soi de oftat satisfăcut, nu-i aşa? Nu ştia ce însemna acel hum. Clic, hum, clic, hum. Asta era tot ce căpăta.

Programul de supraveghere la nivel mai înalt se gândi la asta şi nu-i plăcu. Întrebă programul de supraveghere de bază ce anume superviza el şi programul de supraveghere de bază răspunse că nu îşi aminteşte nici asta, ci doar că era ceva ce ar fi trebuit să facă clic şi să ofteze la fiecare zece ani sau ceva de genul ăsta, ceea ce, de obicei, se întâmpla fără greş. Încercase să consulte tabelul cu erori, dar nu-l putea găsi, motiv pentru care alertase programul de supraveghere la nivel mai înalt.

Programul de supraveghere la nivel mai înalt se duse să consulte unul dintre tabelele sale proprii, ca să descopere ce anume trebuia să supravegheze programul de supraveghere la nivel de bază. Nu reuşi să găsească tabelul.

Ciudat.

Se uită din nou. Tot ce avea era un mesaj de eroare. Încercă să depisteze mesajul de eroare în tabelul cu mesaje de eroare şi nu-l găsi nici pe acesta. Lăsă câteva

nanosecunde să treacă, apoi repetă procedura. După aceea deşteptă programul de supraveghere sectorial.

Supervizorul sectorial se apucă imediat de treabă. Îl chemă pe agentul lui de intervenţie, care se apucă şi el de treabă. În câteva milionimi de secundă, circuitele virtuale care zăceau în stază, unele de ani şi ani, altele de secole, se trezeau la viaţă în întreaga navă. Ceva, undeva, se defectase rău, dar niciunul dintre programele de supraveghere nu putea spune despre ce era vorba. Instrucţiuni vitale de la fiecare nivel dispăruseră şi mai lipseau şi instrucţiunile cu ceea ce era de făcut în cazul descoperirii lipsei lor.

Mici module software – agenţi – se năpustiră pe canalele logice, grupându-se, consultându-se şi regrupându-se. Stabiliră cu repeziciune că memoria navei era defectă, până la modulul central al misiunii. Niciun fel de investigaţie nu putea determina ce anume se întâmplase. Însuşi modulul central al misiunii părea avariat.

Asta făcea întreaga problemă simplu de rezolvat. Trebuia înlocuit modulul central al misiunii. Exista un altul, o rezervă, un duplicat identic al originalului. Schimbul se făcea la nivel fizic deoarece, din motive de siguranţă, nu exista nicio legătură virtuală între original şi copia sa. Odată ce modulul central al misiunii era înlocuit, acesta putea el însuşi superviza reconstrucţia restului sistemului în toate amănuntele şi totul avea să fie bine.

Roboţii primiră instrucţiuni să aducă modulul de rezervă din camera protejată, unde îl păzeau, în camera logică a navei, pentru instalare. Asta implica un schimb complicat de coduri şi protocoale de urgenţă pe măsură ce roboţii interogau agenţii asupra autenticităţii instrucţiunilor. În cele din urmă roboţii se declarară satisfăcuţi că toate procedurile erau corecte. Scoaseră modulul de rezervă din adăpostul lui, îl duseră la camera de stocare, căzură de pe navă şi se duseră învârtindu-se în vidul spaţial.

Isprava furniză primul indiciu major privind ceea ce nu era în regulă. Investigaţii mai amănunţite stabiliră cu repeziciune ce anume se întâmplase. Un meteorit făcuse o gaură mare în navă. Nava nu detectase orificiul înainte, deoarece acesta zdrobise exact acea parte a echipamentelor de procesare care ar fi trebuit să detecteze lovirea navei de un meteorit.

Primul lucru de făcut era încercarea de a astupa gaura. Chestia asta se dovedi imposibilă, deoarece senzorii navei nu vedeau că exista o gaură, iar supervizorii, care ar fi trebuit să spună că senzorii nu lucrau bine, nu funcţionau nici ei corect şi spuneau că senzorii sunt în stare bună. Nava putea deduce existenţa găurii doar din faptul că roboţii căzuseră în mod clar prin ea, luând cu ei creierul de rezervă, cel care ar fi permis vederea găurii.

Nava încercă să gândească inteligent problema, nu reuşi, apoi se stinse complet pentru scurt timp. Bineînţeles că nu-şi dădu seama că se stinsese, deoarece se stinsese. Fu doar surprinsă văzând stelele sărind. După ce stelele săriră a treia oară, nava îşi dădu în fine seama că probabil se stinsese şi că sosise vremea unor decizii serioase.

Se relaxă.

Apoi îşi dădu seama că încă nu reuşise să ia decizii serioase şi intră în panică. Se stinse iarăşi pentru ceva timp. Când se deşteptă din nou, sigila toate trapele de acces din jurul zonei în care ştia că trebuie să se afle gaura nevăzută.

În mod clar, nava nu ajunsese încă la destinaţie, dar cum nu avea nici cea mai vagă idee care era acea destinaţie sau cum să ajungă la ea, nu prea mai avea sens să continue. Începu să consulte bucăţelele de instrucţiuni care puteau fi reconstruite din rămăşiţele modulului central al misiunii.

„A ta!!!!!!!!!!!!!! misiune anuală este să!!!!!!!!!!!!!!, !!!!!, !!!!!!!!!!!!!!!!!!!, aterizezi!!!!!!!!!!!!!!

o distanţă sigură!!!!!!!!!! monitorizează!!!!!!!!!!!!!!...” Restul era un gunoi total.

Înainte de a se stinge definitiv, nava trebuia să transmită aceste instrucţiuni, aşa cum erau, sistemelor subordonate inferioare. Totodată, trebuia să reînvie întreg echipajul.

Mai era o problemă. În vreme ce echipajul hiberna, minţile tuturor membrilor, memoriile, identităţile lor şi datele despre misiune fuseseră transferate în modulul central al misiunii, pentru a fi păstrate în siguranţă. Echipajul n-avea să aibă nici cea mai vagă idee ce căuta acolo. Asta era.

Chiar înainte de a se stinge pentru ultima dată, nava îşi dădu seama că şi motoarele începeau să-i cedeze. Nava şi echipajul ei reînviat şi confuz se puseră sub controlul sistemelor automate subordonate, care căutară simplu să aterizeze oriunde puteau găsi un loc şi să monitorizeze ceea ce se mai putea.

În ceea ce priveşte găsirea unui loc de aterizare, nu se descurcară prea bine. Planeta pe care o găsiră era dezolant de rece şi de singuratică, atât de dureros de departe de soarele care ar fi trebuit să o încălzească, încât fu nevoie de toate maşinăriile Mediu-O-Form şi Sprijinul-Vieţii-O-Sisteme pe care le duceau cu ei ca să transforme părţi din ea în spaţii cât de cât locuibile. În apropiere se găseau planete mai bune, dar era clar că Strateg-O-Dirul navei rămăsese blocat pe mod Pândă şi alesese cea mai îndepărtată şi mai insipidă planetă şi, mai mult, nu ar fi putut fi scurtcircuitat în decizia lui decât de Ofiţerul Şef Strategic. Cum toţi cei de pe navă îşi pierduseră minţile, nimeni nu avea habar cine era acest ofiţer sau, chiar dacă putea fi identificat, cum ar fi reuşit el să scurtcircuiteze Strateg-O-Dirul navei?

În ceea ce priveşte găsirea unei chestii de monitorizat, aici dădură peste aur solid.

2

Unul dintre cele mai extraordinare lucruri referitoare la viaţă este acela al locurilor în care viaţa este pregătită să se confrunte cu traiul. Oriunde prinde un pai de care să se agaţe, indiferent că e vorba despre mările îmbătătoare de pe Santraginus V, unde peştilor nu pare să le pese niciodată în ce direcţie înoată, despre furtunile de foc de pe Frastra unde, se spune, viaţa începe la 40 000 de grade sau în intestinul gros al unui şobolan doar de dragul infernului de acolo, viaţa va găsi întotdeauna o cale de a se agăţa de ceva, undeva.

Va adăsta întotdeauna în New York, deşi e greu de ştiut de ce. Iarna temperatura scade mult sub minimul legal sau, mai degrabă, ar scădea, dacă lumea ar avea bunul-simţ de a fixa un minim legal. Ultima dată când cineva a întocmit o listă cu o sută dintre cele mai importante trăsături de caracter ale newyorkezilor, bunul-simţ s-a situat pe poziţia 79. Vara însă este mult prea a naibii de fierbinte. Una e să fii o formă de viaţă care înfloreşte sub căldură şi află, aşa cum o fac frastranii, că între 40 000 şi 40 004 grade temperatura este foarte puţin diferită şi cu totul altceva este să fii genul de animal care trebuie să se înfăşoare într-o mulţime de alte animale, la un moment dat pe orbita planetei, ca apoi să descoperi, o jumătate de orbită mai târziu, că pielea ţi se umple de băşici.

Primăvara este supraevaluată. Mulţi dintre locuitorii New Yorkului vor lăuda plăcerile primăverii, dar dacă ar cunoaşte cu adevărat câte ceva despre ele, atunci ar şti cel puţin cinci mii nouă sute optzeci şi trei de alte locuri mai bune de a-şi petrece primăvara decât New Yorkul; şi asta doar la nivelul aceleiaşi latitudini.

Cu toate astea, toamna e cel mai rău. Puţine lucruri sunt mai rele decât toamna în New York. Unele dintre chestiile

care trăiesc în intestinele groase ale şobolanilor nu ar fi de acord cu asta, dar oricum cele mai multe chestii care trăiesc în intestinele groase ale şobolanilor sunt extrem de dezagreabile, aşa că părerea lor poate şi trebuie să fie desconsiderată. Când se lasă toamna în New York, aerul miroase de parcă cineva ar prăji ţapi în el, iar dacă eşti dornic să respiri, cel mai bine este să deschizi o fereastră şi să te bagi cu capul într-o clădire.

Triciei McMillan îi plăcea la nebunie New Yorkul. Îşi repeta singură asta la nesfârşit. Upper West Side. Daa. Mid Town. Hei, cumpărături mişto. Soho. East Village. Haine. Cărţi. Sushi. Italieni. Delis. Îhî.

Filme. Tot îhî. Tricia tocmai fusese să vadă noul film al lui Woody Allen, care se referea în întregime la angoasa de a fi nevrotic în New York. Omul făcuse încă unul sau două filme care exploraseră aceeaşi temă şi Tricia se întreba dacă el se gândise vreodată să se mute de acolo, dar auzise că se opusese ideii cu vehemenţă. Aşadar, bănuia că vor urma şi alte filme.

Tricia iubea New Yorkul, deoarece iubirea lui însemna o bună mutare în carieră. Era o mutare bună pentru cumpărături, o mutare bună pentru bucătărie, nu prea era o mutare bună pentru taxiuri sau caldarâm de calitate superioară, dar reprezenta în mod clar o mutare bună pentru carieră, care se număra printre cele mai bune şi mai elevate. Tricia era prezentatoare TV, iar New Yorkul reprezenta locul în care cele mai multe televiziuni din lume erau prezente. Până atunci, activitatea de prezentatoare a Triciei se desfăşurase exclusiv în Marea Britanie: ştiri regionale, apoi ştiri de micul dejun şi ştiri de după-amiază. Dacă limbajul ar permite, ea ar fi fost denumită o prezentatoare cu ascensiune rapidă, dar… hei, asta este televiziunea, ce mai contează? Era o prezentatoare cu ascensiune rapidă. Avea tot ce-i trebuie: un păr minunat, o înţelegere profundă a sensului strategic al sclipiciului de

buze, inteligenţa de a înţelege lumea şi o mică inerţie interioară, care însemna că nu-i pasă. Fiecare are un moment de mare oportunitate în viaţă. Dacă îl ratezi, atunci restul vieţii devine ciudat de lejer.

Tricia ratase o singură dată momentul. Acum povestea nu o mai făcea să tremure atât de tare ca în trecut gândindu-se la ea. Presupunea că de vină era acea parte a ei care devenise nesimţită.

NBS avea nevoie de o nouă prezentatoare a ştirilor. Mo Minetti părăsea emisiunea de dimineaţă US/AM ca să nască. I se oferise o sumă năucitoare ca să nască în cadrul emisiunii, dar refuzase pe neaşteptate, pe temei de intimitate şi gust personal. Echipe întregi de avocaţi ai postului NBS răscoliseră de la un cap la altul contractul ei ca să vadă dacă astfel de motive erau legitime, dar în cele din urmă fuseseră obligaţi să-i dea drumul, cu mare părere de rău. Pentru ei povestea asta era de foarte rău augur, deoarece în mod normal „a da drumul cuiva cu părere de rău" reprezenta o expresie care nu li se potrivea deloc.

Imediat se răspândise zvonul că poate, doar poate, ar fi fost bun un accent britanic. Părul, tonusul pielii şi structura trebuia să se ridice la standardele americane pentru reţelele de televiziune, dar prin platouri se perindaseră o mulţime de accente britanice mulţumindu-le mamelor pentru Oscaruri, o mulţime de accente britanice cântând pe Broadway şi câteva audienţe neobişnuit de mari ivite pentru accente britanice cu peruci la teatrul Masterpiece. Accentele britanice spuneau glume la spectacolele lui David Letterman şi Jay Leno. Nimeni nu înţelegea glumele, dar cu toţii răspundeau cu adevărat la accente, aşa că, poate, sosise timpul lor. Un accent britanic la US/AM. Ei bine, ce naiba...

De aceea se găsea Tricia aici. De aceea iubirea New Yorkului se dovedea o mare mutare în carieră. Bineînţeles că nu ăsta era motivul declarat. Compania ei de televiziune

din Marea Britanie nu ar fi fost deloc de acord să-i plătească biletul de avion şi şederea la hotel ca ea să-şi caute de lucru în Manhattan. Cum voia ceva cu un salariu de zece ori mai mare decât cel pe care îl primea acum, ar fi fost posibil ca ei să-şi imagineze că ea a făcut cumva rost de bani pe căi oculte pentru a-şi acoperi cheltuielile, dar reuşise să vină cu o poveste, un pretext, îşi ţinuse gura despre orice planuri ulterioare şi compania acceptase să-i plătească avionul, la clasa business, bineînţeles, dar chipul ei era cunoscut, aşa că fusese tot timpul doar un zâmbet. Apăsând pârghiile corecte, îşi făcuse rost de o cameră drăguţă la Brentwood şi acum era acolo, întrebându-se ce anume să facă la pasul următor.

Zvonurile erau un lucru, contractele ferme altceva. Dispunea de câteva nume şi câteva numere, dar nu reuşi să obţină altceva decât să fie pusă pe lista de aşteptare, aşa că ajunsese înapoi de unde venise. Lăsase mesaje, pusese vorbe bune, dar până acum niciunul dintre eforturile ei nu fusese răsplătit. Treaba pe care venise să o facă acolo o realizase într-o singură dimineaţă. Slujba imaginară pe care o căuta licărea ispititor undeva la un orizont care părea de neatins.

La naiba!

Prinse un taxi de la cinematograf înapoi spre Brentwood. Taxiul nu se putu apropia mai mult de destinaţie din pricina unei limuzine imense care ocupa tot spaţiul disponibil, aşa că ea fu obligată să-şi croiască drum pe lângă maşină. Scăpă de aerul fetid şi încins de afară şi păşi în răcoarea binecuvântată a holului clădirii. Bumbacul fin al bluzei i se lipea de piele ca o îmbrăcăminte murdară. Îşi simţea părul ca pe o perucă pe care ar fi cumpărat-o de la bâlci. La biroul de la recepţie întrebă dacă avea vreun mesaj, neaşteptându-se la vreunul. Avea un mesaj.

Oh…

Bun!

Funcţionase. Se dusese la film special ca să facă telefonul să sune. Nu suporta să aştepte într-o cameră de hotel.

Se întrebă dacă să deschidă mesajul acolo jos. Hainele îi dădeau mâncărimi şi îşi dorea enorm să se dezbrace complet şi să se întindă pe pat. Pusese aparatul de aer condiţionat pe ultima treaptă de temperatură şi pe cea mai puternică de ventilator. În acel moment, îşi dorea mai mult decât orice pe lume să simtă cum i se face pielea ca de găină. Apoi un duş fierbinte, urmat de unul rece, apoi să zacă pe un prosop, din nou pe pat, uscându-se în jetul aerului condiţionat. Apoi să citească mesajul. Poate că aşa avea să-i facă din nou pielea ca de găină. Era posibil orice.

Nu. Ce voia cel mai mult pe lume acum era o slujbă în televiziunile americane cu un salariu de zece ori mai mare decât cel pe care îl primea în prezent. Mai mult ca orice în lume. În întreaga lume. Iar ce şi-ar fi dorit mai mult decât orice altceva nu mai era o chestiune curentă.

Se aşeză pe un scaun în hol, sub un palmier şi deschise pliculeţul cu fereastră de celofan.

„Vă rugăm să sunaţi”, scria în mesaj. „Nefericită.” Apoi urma un număr de telefon. Numele semnatarei era Gail Andrews.

Gail Andrews.

Nu era numele pe care îl aştepta. O luase prin surprindere. Recunoscu acel nume, dar nu îşi dădu imediat seama de ce. Să fi fost secretara lui Andy Martin? Asistenta lui Hilary Bass? Martin şi Bass erau cele două contacte importante pe care şi le făcuse sau pe care încercase să şi le facă, la NBS. Şi ce însemna acel „Nefericită”?

— Nefericită? se miră ea în şoaptă.

Era complet uluită. Să fi fost Woody Allen încercând să o contacteze sub un nume fals? Era un număr din zona 212. Deci era cineva din New York. Care nu era fericit. Ei bine, chestia asta îngusta un pic aria de posibilităţi, nu?

Se întoarse la recepţie.

— Am o problemă cu acest mesaj pe care tocmai mi l-aţi dat, zise ea. Cineva, o necunoscută, a încercat să mă sune şi spune că e nefericită.

Recepţionerul se uită la bilet cu o încruntătură.

— Cunoaşteţi persoana? întrebă el.

— Nu, răspunse Tricia.

— Hmmm… Pare nefericită dintr-un anumit punct de vedere.

— Aşa e.

— Pare a fi un nume aici. Gail Andrews. Cunoaşteţi pe cineva cu acest nume?

— Nu.

— Aveţi vreo idee de ce ar putea fi nefericită?

— Nu.

— Aţi sunat la acest număr? E un număr aici.

— Nu, răspunse Tricia. De-abia ce mi-aţi dat biletul. Încerc doar să obţin mai multe informaţii înainte de a suna. E posibil să discut cu persoana care a preluat apelul?

— Hmmm, făcu recepţionerul, cercetând biletul cu atenţie. Nu cred că avem aici pe cineva cu numele Gail Andrews.

— Nu, îmi dau seama de asta, răspunse Tricia. Doar că…

— Eu sunt Gail Andrews.

Vocea venea din spatele ei. Tricia se răsuci pe călcâie.

— Poftim?

— Eu sunt Gail Andrews. Mi-aţi luat interviu de dimineaţă.

— Oh! Oh, Dumnezeule, da, răspunse Tricia, uşor stânjenită.

— Am lăsat mesajul pentru dumneavoastră acum câteva ore. Cum nu am primit niciun răspuns, aşa că am trecut pe aici. Nu voiam să vă ratez.

— Oh. Nu. Bineînţeles, zise Tricia, încercând din răsputeri să se adapteze cu viteză situaţiei.

— Nu ştiu nimic despre asta, interveni recepţionerul, care

n-avea nicio treabă cu viteza. Vreţi să încerc la acest număr pentru dumneavoastră?

— Nu, e-n regulă, mulţumesc, replică Tricia. Mă descurc de aici.

— Pot apela acest număr de cameră dacă vă ajută, insistă omul, zgâindu-se din nou la bilet.

— Nu, nu va fi nevoie, mersi. Este numărul camerei mele. Eu sunt destinatara mesajului. Cred că am lămurit asta acum.

— Atunci vă urez o zi frumoasă.

Tricia nu voia să aibă parte de o zi frumoasă. Era ocupată. În acelaşi timp, nu avea chef să discute cu Gail Andrews. Avea un cod de conduită foarte strict în privinţa înfrăţirii cu creştinii. Colegii ei botezaseră subiecţii interviurilor „creştini” şi adesea îşi făceau cruce când îl vedeau pe câte unul intrând nevinovat în studio ca să o vadă pe Tricia, mai ales dacă ea zâmbea cu căldură şi îşi arăta dinţii.

Tricia se întoarse şi zâmbi cu răceală, întrebându-se ce avea de făcut.

Gail Andrews era o femeie arătoasă, de patruzeci şi ceva de ani. Hainele ei se încadrau bine în tiparele definite de bunul-gust luxos, dar tindeau categoric către limita ceţoasă a acestor tipare. Femeia era astrolog – unul faimos şi, dacă zvonurile erau adevărate, unul marcant, despre care se presupunea că influenţase mai multe decizii luate de răposatul preşedinte Hudson, de la acelea legate de ce aromă să aibă frişca pe care o consuma în fiecare zi a săptămânii la aceea de bombardare sau nu a Damascului.

Tricia căutase mai mult decât atât. Nu în temeiul adevărului legat de poveştile cu preşedintele, căci asta era istorie. La momentul respectiv, domnişoara Andrews negase cu aplomb orice sfat dat preşedintelui Hudson în afara chestiunilor personale, spirituale sau de alimentaţie, fapt care se părea că nu includea şi bombardarea

Damascului (Nimic personal, Damascule! ţipaseră tabloidele din acea vreme).

Nu, acum era vorba despre un unghi complet nou de abordare, privind întreaga problematică a astrologiei. Domnişoara Andrews nu fusese extrem de competentă pentru asta. Tricia, pe de altă parte, nici ea nu era pregătită pentru o reîntâlnire în holul hotelului. Ce să facă?

— Vă pot aştepta la bar, dacă aveţi nevoie de câteva minute, rosti Gail Andrews. Dar aş vrea tare mult să discut cu dumneavoastră şi plec din oraş la noapte.

Părea uşor neliniştită de ceva, mai degrabă, decât îngrijorată sau iritată.

— Bine, acceptă Tricia. Daţi-mi zece minute.

Se duse în camera ei. Dincolo de orice altceva, avea atât de puţină încredere în capacitatea individului de la recepţie de a se ocupa de o chestie complicată precum un mesaj, că voia să fie de două ori sigură că nu o aştepta un bilet sub uşă. Nu ar fi fost pentru prima dată când mesajele de la recepţie şi cele de sub uşă ar fi fost diferite între ele.

Sub uşă nu era nimic. Totuşi, luminiţa de mesaje de pe telefon clipea. Apăsă butonul şi dădu peste operatoarea hotelului.

— Aveţi un mesaj de la Gary Andress, zise operatoarea.

— Da? făcu Tricia. Un nume necunoscut. Ce spune?

— Nefolosit.

— Ne ce?

— Folosit. Asta spune. Tipul zice că nu e folosit. Cred că voia să ştiţi asta. Să vă dau numărul?

În vreme ce operatoarea începu să dicteze numărul, Tricia îşi dădu brusc seama că era doar o versiune stricată a mesajului pe care îl primise deja.

— Bine, bine, rosti ea. Mai sunt şi alte mesaje pentru mine?

— Numărul camerei?

Tricia nu-şi dădu seama de ce operatoarea trebuia brusc

să întrebe numărul camerei ei într-un asemenea moment al conversaţiei, dar i-l dădu oricum.

— Numele?

— McMillan, Tricia McMillan.

I-l rosti, răbdătoare, pe litere.

— Nu sunteţi domnul MacManus?

— Nu.

— Niciun alt mesaj pentru dumneavoastră.

Clic. Tricia oftă şi formă iarăşi numărul. De această dată îşi dădu numele şi numărul camerei de la început. Operatoarea nu arătă nici cea mai vagă dovadă de recunoaştere a faptului că vorbiseră cu doar zece secunde înainte.

— Voi fi în bar, explică Tricia. În bar. Dacă apare un apel telefonic pentru mine, vreţi, vă rog, să îl deviaţi spre mine la bar?

— Numele?

Continuară să treacă prin aceeaşi procedură de câteva ori, până ce Tricia se asigură că tot ce trebuia clarificat devenise limpede precum cristalul.

Făcu un duş, îşi puse haine curate şi îşi refăcu machiajul cu viteza unei profesioniste, după care, uitându-se cu regret la pat, oftă şi părăsi încăperea. Îi trecu prin gând să se furişeze şi să se ascundă. Nu. Nici chiar aşa.

Se admiră în oglinda ascensorului, în vreme ce aştepta să ajungă în hol. Arăta bine şi stăpână pe situaţie, iar dacă era în stare să se prostească pe sine, putea prosti pe oricine.

Trebuia să lămurească lucrurile cu Gail Andrews. Bun, o tratase pe femeie cu duritate. Îi părea rău, dar ăsta era jocul – şi astea erau regulile. Domnişoara Andrews fusese de acord să fie intervievată deoarece tocmai scosese o carte pe piaţă şi expunerea la reflectoarele televiziunii însemna publicitate gratuită. Numai că nicăieri nu existau prânzuri gratuite. Nu, trebuia să renunţe la ideea asta.

De fapt, se întâmplase aşa:

Cu o săptămână înainte, astronomii anunţaseră că descoperiseră în sfârşit o a zecea planetă, dincolo de orbita lui Pluto. O căutau de mulţi ani, îndrumaţi de anumite anomalii ale orbitelor planetelor periferice, iar acum o găsiseră şi erau cu toţii extrem de mulţumiţi; şi toată lumea era extrem de fericită pentru ei şi aşa mai departe. Planeta fusese botezată Persephone, dar fusese repede poreclită Rupert, după papagalul unui astronom – chestia asta era legată de o poveste teribil de înduioşătoare – şi toate astea erau extraordinar de minunate şi de drăguţe.

Din anumite motive, Tricia urmase firul poveştii cu un interes considerabil. Apoi, în vreme ce căuta o scuză bună ca să plece la New York pe cheltuiala companiei, observase din întâmplare un comunicat de presă despre Gail Andrews şi noua ei carte, Tu şi planetele tale.

Gail Andrews nu era chiar un nume celebru, dar toată lumea îşi amintea de el odată ce era menţionat preşedintele Hudson, frişca şi diferitele ei arome şi amputarea Damascului (lumea depăşise de mult moda chirurgicală. Termenul oficial pentru rezultatul operaţiunii fusese de fapt „Damascectomie”, însemnând „scoaterea” Damascului).

Tricia văzuse un unghi nou de abordare aici, pe care i-l prezentase repede producătorului ei. Cu siguranţă că ideea unor pietre mari care se învârt în spaţiu şi au habar de ziua ta nu se deosebea prea tare de faptul că în spaţiu apăruse pe neaşteptate o nouă piatră, despre care nimeni nu ştiuse nimic înainte.

Iar chestia asta trebuia să modifice radical nişte calcule, nu? Cum rămânea cu hărţile astrologice ale vedetelor şi cu mişcările planetelor? Cu toţii ştim, cel puţin în aparenţă, ce se întâmplă când Neptun este în zodia Fecioarei şi aşa mai departe. Cum rămâne atunci cu momentul apariţiei lui Rupert? Nu trebuia regândită întreaga astrologie? Nu

cumva venise acum clipa în care să se demonstreze că întreaga astrologie însemna doar lături de dat la porci şi că era mai bine ca lumea să se apuce cu seriozitate de creşterea porcilor, ale cărei principii fuseseră cel puţin stabilite pe baze raţionale? Dacă am fi ştiut despre Rupert cu trei ani înainte, oare nu cumva preşedintele Hudson ar fi mâncat frişca sa cu aromă de măceşe joia şi nu vinerea? Sau poate că Damascul ar fi continuat să stea în picioare? Chestii de genul ăsta.

Gail Andrews primise toate întrebările cu amabilitate. Tocmai începea să-şi revină din măcelul iniţial, când comisese greşeala mai degrabă serioasă de a încerca să o destabilizeze pe Tricia vorbind lejer despre arce diurne, ascendente drepte şi câteva dintre zonele mai obscure ale trigonometrici tridimensionale.

Spre surprinderea ei, descoperise că tot ce-i oferise Triciei i se returnase cu o dobândă mai mare decât putea ea absorbi. Nimeni nu o avertizase că a face pe prostuţa la televiziune reprezenta pentru Tricia un al doilea rol în viaţă. În spatele sclipiciului ei de buze Chanel şi al lentilelor de contact albastre se găsea un creier care acumulase multe într-o fază anterioară, acum abandonată, a vieţii ei, o diplomă de merit în matematică şi un doctorat în astrofizică.

În ascensor, uşor neliniştită, Tricia îşi dădu seama că îşi lăsase poşeta în cameră şi se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să urce înapoi şi să o ia. Nu. Probabil că era mai în siguranţă acolo unde se afla şi ea nu avea nevoie de nimic anume de acolo. Continuă să coboare. În plus, îşi spuse ea, trăgând adânc aer în piept, viaţa o învăţase în mod clar un lucru, şi anume:

Niciodată nu e bine să te întorci după poşetă.

În vreme ce ascensorul cobora, Tricia se uită la plafon într-un mod mai degrabă hotărât. Cine n-o cunoştea bine

pe Tricia McMillan ar fi spus că se uita la fel cum se uită uneori oamenii în sus atunci când încearcă să-şi reţină lacrimile. Însă ea se uita probabil la micuţa cameră video de securitate montată în colţ.

Un minut mai târziu ieşi cu vioiciune din ascensor şi se duse iarăşi la recepţioner.

— Acum am să scriu clar, deoarece nu vreau să se întâmple ceva rău, zise ea.

Îşi scrise numele cu litere mari pe o bucată de hârtie, apoi numărul camerei, apoi cuvintele „în bar” şi i-o dădu recepţionerului, care o luă şi se uită la ea.

— Asta în caz că vine un mesaj pentru mine. Bine?

Omul continuă să se uite la hârtie.

— Vreţi să verific dacă persoana e în cameră? întrebă el.

Două minute mai târziu, Tricia se strecură la bar alături de Gail Andrews, care stătea în faţa unui pahar de vin alb.

— Mi s-a părut că sunteţi genul de persoană care preferă să stea la bar decât la o masă, rosti aceasta.

Era adevărat şi afirmaţia o descumpăni puţin pe Tricia.

— Vodcă? întrebă Gail.

— Da, acceptă Tricia, cu suspiciune.

Tocmai se abţinuse să întrebe „De unde aţi ştiut?”, dar Gail îi răspunse la întrebarea nerostită.

— L-am întrebat pe barman, zise ea, cu un zâmbet amabil.

Acesta îi pregătise deja vodca şi i-o puse cu amabilitate pe tejgheaua de mahon.

— Mulţumesc, rosti Tricia, amestecând cu forţă în pahar.

Nu ştia cum să se descurce cu atâta drăgălăşenie bruscă şi era hotărâtă să nu se lase prostită de asta. Newyorkezii nu erau amabili unii cu alţii fără un motiv anume.

— Domnişoară Andrews, zise ea cu fermitate, îmi pare rău că nu sunteţi fericită. Ştiu că aveţi probabil impresia că

am fost un pic dură cu dumneavoastră de dimineaţă, dar astrologia este, la urma urmei, doar o distracţie populară, ceea ce nu e rău deloc. Face parte din lumea divertismentului şi este un lucru pe care dumneavoastră îl faceţi bine şi vă urez succes cu el. E distractiv. Cu toate astea, nu este o ştiinţă şi n-ar trebui socotită aşa. Cred că am reuşit să demonstrăm foarte bine acest lucru de dimineaţă, în acelaşi timp generând câteva momente de distracţie populară, adică exact ceea ce amândouă facem pentru a ne câştiga existenţa. Îmi pare rău dacă aveţi o problemă din acest punct de vedere.

— Dar sunt foarte fericită, protestă Gail Andrews.

— Oh, făcu Tricia, nesigură cum să reacţioneze la un asemenea răspuns. Mesajul spunea că nu sunteţi fericită.

— Nu, replică femeia. Am spus în mesaj că am impresia că dumneavoastră nu sunteţi fericită şi mă întrebam de ce.

Tricia avu senzaţia că fusese lovită în moalele capului.

— Ce?

— Are de-a face cu stelele. Cu ocazia discuţiei noastre, păreaţi foarte furioasă şi nefericită în legătură cu o chestie legată de stele şi planete, iar asta m-a tulburat, motiv pentru care am venit să văd dacă vă simţiţi bine.

Tricia se holbă la ea.

— Domnişoară Andrews, începu ea, dar îşi dădu imediat seama că vocea ei sunase exact ca şi cum ar fi fost furioasă şi nefericită, chestie care submina în mod clar protestul ei.

— Vă rog să-mi spuneţi Gail, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Tricia părea total bulversată.

— Ştiu că astrologia nu e o ştiinţă, continuă Gail. Bineînţeles că nu e. Este doar un set de reguli arbitrare precum şahul, tenisul sau chestia aia ciudată pe care o jucaţi voi, britanicii.

— Ăă, crichet? Dispreţul de sine?

— Democraţia parlamentară. Regulile s-au cam impus de

la sine. Nu au nicio logică decât privite prin ele însele. Dar când impui aceste reguli, tot soiul de procese încep să se petreacă şi începi să descoperi tot felul de chestii despre oameni. În astrologie se întâmplă ca regulile să se refere la stele şi planete, dar ar putea la fel de bine să se refere la raţe şi bâtlani, că tot acelaşi lucru ar fi. Este doar un mod de a gândi o problemă care lasă forma acelei probleme să iasă la iveală. Cu cât sunt mai multe reguli, cu atât sunt mai slabe şi cu cât sunt mai arbitrare, cu atât mai bine. Ca şi cum ai arunca un praf de grafit fin pe o bucată de hârtie ca să vezi unde sunt ascunse zgârieturile. Grafitul nu e important. Este doar mijlocul de a dezvălui un mesaj. Aşa că vedeţi, astrologia nu are nimic de-a face cu astronomia. Are doar de-a face cu oamenii care se gândesc la alţi oameni. Aşa că, de dimineaţă, când aţi devenit atât de emoţional concentrată pe planete şi stele, am început să cred că nu sunteţi furioasă pe astrologie, ci pe stele şi planete. Oamenii ajung, de obicei, atât de furioşi şi de nefericiţi doar atunci când pierd ceva. Doar la asta m-am gândit şi mai departe n-am putut discerne nimic. Aşa că am venit să văd dacă sunteţi bine.

Tricia era şocată. O parte a creierului ei lucra deja la diverse chestii. Era ocupată cu construcţia a tot felul de proteste legate de ridicolul horoscoapelor din ziare şi de farsele statistice pe care le jucau oamenilor. Treptat gândurile i se calmară, deoarece îşi dădu seama că restul creierului nu asculta. Era complet şocată.

O străină tocmai îi dezvăluise ceva ce ea ţinuse secret timp de şaptesprezece ani. Se întoarse spre Gail.

— Eu…

Se opri. O cameră mică de securitate din spatele barului se mişcase după cum se răsucise ea. Chestia asta o scoase cu totul din minţi. Cei mai mulţi oameni nu ar fi observat mişcarea. Nici nu fusese efectuată ca să fie observată. Nu fusese făcută pentru a sugera că în zilele noastre nici

măcar un hotel scump şi elegant din New York nu putea fi sigur că oaspeţii săi nu aveau de gând să scoată pe neaşteptate o armă sau să se îmbrace indecent. Însă chiar dacă era ascunsă cu dibăcie în spatele raftului cu sticle, camera nu putea înşela instinctele bine exersate ale unei prezentatoare TV, care trebuia să ştie în fiecare clipă care cameră de luat vederi era fixată asupra ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gail.

— Nu, eu… Trebuie să recunosc că m-ai şocat.

Decise să ignore camera de securitate. Era doar imaginaţia ei care îi juca feste, deoarece se gândise atât de mult la televiziune în acea zi. Nu era prima dată că se întâmpla aşa ceva. Era convinsă că o cameră de monitorizare a traficului rutier se rotise ca să o urmărească în timp ce trecea pe lângă ea, iar una de securitate din Bloomingdales păruse să se fixeze cu obstinaţie asupra ei în vreme ce încerca mai multe pălării, în mod clar devenea paranoică. Îşi imaginase chiar că o pasăre din Central Park se uitase la ea cu atenţie.

Decise să-şi scoată această tâmpenie din cap şi luă o gură de vodcă. Cineva se plimba prin bar şi întreba consumatorii dacă se numeau cumva MacManus.

— Bine, rosti ea. Nu ştiu cum ţi-ai dat seama, dar…

— Nu mi-am dat seama, aşa cum spui tu. Am ascultat doar ce spui.

— Cred că am pierdut o întreagă altă viaţă.

— Toată lumea crede asta. În fiecare clipă a fiecărei zile. Fiecare decizie pe care o luăm, fiecare respiraţie deschide unele uşi şi închide multe altele. Pe cele mai multe nu le observăm. Pe unele da. Se pare că tu ai observat una.

— Oh, da, am observat, replică Tricia. În regulă. Uite ce e. E foarte simplu. Cu mulţi ani în urmă am cunoscut un tip la o petrecere. Mi-a spus că e de pe altă planetă şi m-a întrebat dacă nu vreau să plec cu el. I-am spus că sunt de acord. Era o petrecere dintr-alea. I-am spus să aştepte cât

mă duc să-mi iau poşeta şi după aceea aş fi fost fericită să plec cu el pe altă planetă. Mi-a răspuns că n-aveam nevoie de ea. Atunci i-am replicat că în mod evident venea de pe o planetă foarte înapoiată dacă nu ştia că o femeie are întotdeauna nevoie să-şi ia poşeta cu ea. A devenit un pic nerăbdător, dar eu nu aveam de gând să mă las complet prostită doar pentru că el afirma că vine de pe o altă planetă. M-am dus la etaj. Mi-a luat ceva timp să-mi recuperez poşeta, apoi am dat peste toaleta ocupată de cineva. Am coborât şi el dispăruse.

Tricia făcu o pauză.

— Şi…? o îndemnă Gail.

— Era deschisă uşa dinspre grădină. Am ieşit afară. Erau lumini peste tot. Un soi de chestie care strălucea. Am ieşit la ţanc ca să-l văd înălţându-se spre cer, trecând tăcut prin nori şi dispărând. Asta a fost tot. Sfârşitul poveştii. Sfârşitul unei vieţi, începutul alteia. Însă nu sunt prea rare momentele din această viaţă când nu îmi pun întrebări despre celălalt eu al meu. Un eu care nu s-a întors după poşetă. Simt că ar fi undeva acolo şi acum trăiesc în umbra lui.

Un angajat al hotelului făcea acum înconjurul barului întrebând de un anume domn Miller. Nimeni nu se numea aşa.

— Chiar crezi că această… persoană venea de pe altă planetă? întrebă Gail.

— Oh, desigur. Am văzut nava. Oh, şi avea două capete.

— Două? Nu a observat nimeni altcineva chestia asta?

— Era un bal mascat.

— Înţeleg…

— Şi bineînţeles că avea o cuşcă de păsări peste capete. Cu o cârpă peste cuşcă. Pretindea că ţine un papagal acolo. A ciocănit în cuşcă şi aceasta a scos un soi de „Polly cel drăguţ” stupid, după care a ciripit şi aşa mai departe. Apoi a dat cârpa la o parte pentru o clipă şi a izbucnit într-un râs

homeric. Înăuntru era un alt cap, care râdea în acelaşi fel. A fost un moment de cumpănă, îţi spun.

— Cred că probabil ai procedat cum trebuie, nu-i aşa, draga mea? zise Gail.

— Nu, replică Tricia. N-am făcut ce trebuia. Şi nici n-am mai putut continua să fac ce făceam până atunci. Vezi tu, eram astrofizician. Nu poţi fi unul ca lumea dacă te-ai întâlnit cu adevărat cu cineva de pe altă planetă, cu două capete, dintre care unul pretinde că e papagal. Pur şi simplu n-o poţi face. Eu, cel puţin, n-am putut.

— Înţeleg că e greu. Şi de aceea ai probabil tendinţa de a fi un pic dură cu alţi oameni care par a rosti numai prostii.

— Da, fu Tricia de acord. Cred că ai dreptate. Îmi cer scuze.

— E-n regulă.

— Apropo, eşti primul om căruia i-am povestit chestia asta.

— Mă întrebam eu. Eşti măritată?

— Aă, nu. E greu de ales în zilele noastre, nu? Dar ai dreptate să mă întrebi, deoarece acela a fost probabil motivul. Am fost foarte aproape de câteva ori, în principal deoarece voiam un copil. Dar fiecare tip sfârşea prin a mă întreba de ce priveam mereu pe după umărul lui. Ce să-i spui? La un moment dat m-am gândit chiar să mă duc la o clinică de inseminare artificială şi să-mi încerc norocul. Să cresc copilul altcuiva, la întâmplare.

— Nu vorbeşti serios, nu?

Tricia râse.

— Probabil că nu. Nu m-am dus niciodată la o astfel de clinică. N-am avut niciodată curajul. Povestea vieţii mele. N-am avut niciodată curaj să încerc ceva adevărat. Cred că de-asta sunt în televiziune. Nimic nu e adevărat.

— Scuzaţi-mă, doamnă, vă numiţi Tricia McMillan?

Tricia întoarse capul, surprinsă. Un bărbat stătea lângă ea, cu o şapcă de şofer pe cap.

— Da, răspunse, revenindu-şi instantaneu în fire.

— Doamnă, vă caut de circa o oră. Cei de la hotel mi-au spus că nu există nimeni cu acest nume aici, dar am verificat din nou la biroul domnului Martin şi mi s-a comunicat că aceasta este adresa. Aşa că am întrebat din nou şi mi s-a spus iarăşi că n-au auzit de dumneavoastră, aşa că i-am rugat să vă apeleze oricum şi nu v-au găsit. În cele din urmă i-am pus pe cei de la birou să-mi trimită prin fax o poză de-a dumneavoastră, ca să caut eu însumi.

Omul se uită la ceas.

— S-ar putea să fie un pic cam târziu acum, dar vreţi să mergeţi?

Tricia era iarăşi şocată.

— Domnul Martin? Adică Andy Martin de la NBS?

— Corect, doamnă. Test pentru US/AM.

Tricia sări de pe scaun. Nici măcar nu mai suporta să se gândească la toate acele apeluri pe care le auzise pentru domnul MacManus şi domnul Miller.

— Numai că trebuie să ne grăbim, rosti şoferul. Din câte am auzit, domnul Martin crede că merită să încerce un accent britanic. Şeful lui de la reţea nu vrea să audă de idee. Asta e domnul Zwingler şi din întâmplare ştiu că zboară spre coastă diseară, deoarece eu sunt cel care trebuie să-l ducă la aeroport.

— Bine, zise Tricia. Sunt gata. Să mergem.

— Bine, doamnă. Este limuzina mare din faţă.

Tricia se întoarse spre Gail.

— Îmi cer scuze, zise ea.

— Du-te! Du-te! replică Gail. Şi mult noroc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Tricia întinse mâna spre poşetă, după nişte bani.

— La naiba, exclamă ea.

O uitase sus.

— Băutura e din partea mea, insistă Gail. Zău. A fost foarte interesant.

Tricia oftă.

— Ascultă, îmi pare cu adevărat rău pentru dimineaţă şi…

— Nu mai scoate o vorbă. Mă simt bine. E vorba doar de astrologie. Nu face rău. Nu e capătul lumii.

— Mersi.

Mânată de un impuls, Tricia o îmbrăţişă.

— Aveţi tot ce vă trebuie? se interesă şoferul. Nu vreţi să vă luaţi poşeta sau altceva?

— Viaţa m-a învăţat să nu mă întorc niciodată după poşetă, răspunse Tricia.

Cu ceva mai mult de o oră mai târziu, Tricia stătea întinsă pe unul dintre paturile din camera ei de hotel. Timp de câteva minute nu făcu nicio mişcare. Se holbă doar la poşeta ei, care se odihnea nevinovată la capătul celuilalt pat.

În mână ţinea un bilet de la Gail Andrews în care scria: „Nu fi prea dezamăgită. Sună-mă dacă vrei să vorbeşti. Dacă aş fi în locul tău, aş sta acasă mâine seară. Odihneşte-te. Dar nu mă lua în seamă şi nu-ţi face griji. E vorba doar de astrologie. Nu e sfârşitul lumii. Gail.”

Şoferul avusese mare dreptate. De fapt, acel şofer părea să ştie mai multe despre ceea ce se petrecea în interiorul NBS decât oricare altă persoană din organizaţie. Martin era dornic, Zwingler nu. Avusese şansa de a dovedi că Martin avea dreptate şi o ratase.

În fine. În fine, în fine, în fine.

Era timpul să se ducă acasă. Să sune la linia aeriană ca să vadă dacă mai prindea un loc spre Heathrow în noaptea aia. Întinse mâna după cartea de telefoane.

Oh! Mai întâi trebuia să facă altceva. Lăsă cartea jos, îşi luă poşeta şi se duse cu ea la baie. O lăsă jos şi scoase de acolo cutiuţa care îi adăpostea lentilele de contact, fără de care nu fusese în stare să citească aşa cum trebuie ştirile

de pe prompter.

În vreme ce îşi fixa bucăţelele de plastic în ochi, îşi zise că viaţa o învăţase clar că sunt momente când nu te întorci după poşetă şi momente când o faci. Mai trebuia să o înveţe să facă distincţie între cele două tipuri de momente.

3

În ceea ce numim în derâdere trecut, *Ghidul autostopistului galactic* a avut multe de spus despre universurile paralele. Foarte puţine din cele scrise acolo sunt însă pe înţelesul cuiva aflat sub nivelul de Zeu Avansat şi, cum se ştie foarte bine că toţi zeii cunoscuţi au prins viaţă la trei milionimi de secundă după crearea universului, mai degrabă decât cu o săptămână înainte, aşa cum pretind ei de obicei, este clar că aceste fiinţe au de dat multe explicaţii şi ca atare sunt inaccesibile deocamdată pentru chestiuni de fizică aprofundată.

Un lucru încurajator pe care *Ghidul* îl spune pe tema universurilor paralele este acela că nu ai nici cea mai mică şansă de a le înţelege. Ca atare, poţi pune mereu întrebări de genul „Ce?” sau „Cum?” şi chiar să te uiţi cruciş şi să începi să tremuri dacă vrei, fără teama de a te face singur de ruşine.

Ghidul spune că primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi despre universurile paralele este că ele nu sunt deloc paralele. Este, de asemenea, important să-ţi dai seama că ele nu sunt, în sensul strict al cuvântului, universuri, dar e mai uşor dacă încerci să-ţi dai seama de asta un pic mai târziu, după ce ţi-ai dat seama că tot ce ai priceput până în acel moment nu este adevărat.

Motivul pentru care ele nu sunt universuri este acela că

orice univers dat nu este un lucru ca atare, ci doar un mod de a privi ceea ce este cunoscut sub aspect tehnic drept TFDMG sau Tot Felul De Mişmaşuri Generale. Nici TFDMG nu există, dar este suma tuturor căilor diferite de a te uita la el dacă ar exista.

Motivul pentru care nu sunt paralele este acelaşi motiv pentru care marea nu e paralelă. Nu înseamnă nimic. Poţi felia TFDMG oricum ai vrea şi vei sfârşi cu ceva pe care cineva îl va numi „acasă”.

Şi acum sunteţi liber să vă apuce tremuratul.

Pământul de care suntem preocupaţi aici, datorită orientării sale aparte în TFDMG, a fost lovit de un neutrino aşa cum celelalte Pământuri nu au fost lovite.

Un neutrino nu este o chestie mare în caz de impact. De fapt, nimeni nu se poate gândi la ceva mult mai mic cu care să spere să se ciocnească. Şi nu e vorba aici de faptul că o ciocnire cu neutrino reprezintă un eveniment cu totul ieşit din comun pentru ceva de dimensiunea Pământului. Nici vorbă. Cu adevărat neobişnuită ar fi o nanosecundă în care Pământul să nu fie lovit de mai multe miliarde de neutrino în trecere.

Bineînţeles că totul depinde de ceea ce înseamnă „lovit” pentru fiecare, având în vedere că materia constă aproape în întregime din nimic. Şansele ca un neutrino să lovească într-adevăr ceva pe măsură ce traversează pustietatea spaţiului sunt comparabile cu cele ca un rulment care cade întâmplător dintr-un Boeing 747 zburând la mare înălţime să lovească, să spunem, un sendviş cu ou.

În orice caz, acest neutrino a lovit ceva. S-ar putea spune că asta nu e ceva important pe scara lucrurilor. Dar problema cu o asemenea afirmaţie este că poate fi complet falsă. Odată ce se întâmplă cu adevărat ceva, undeva într-un loc atât de complicat precum universul, Kevin ştie cum se va sfârşi totul – unde „Kevin” defineşte orice entitate

întâmplătoare care nu ştie nimic despre nimic.

Acest neutrino a lovit un atom.

Atomul făcea parte dintr-o moleculă. Molecula era parte dintr-un acid nucleic. Acidul nucleic făcea parte dintr-o genă. Gena era parte dintr-o reţetă genetică de creştere… şi aşa mai departe. Rezultatul a fost că unei plante i-a crescut o frunză în plus. În Essex. Sau în ceea ce avea să devină Essex, după multe pălăvrăgeli şi dificultăţi locale de natură geologică.

Planta era un trifoi. Îşi arunca greutatea sau, mai degrabă, sămânţa în jur cu multă eficacitate, aşa că a devenit rapid genul dominant de trifoi în lume. Legătura cauzală exactă dintre acest mic accident biologic şi câteva alte variaţii minore care există în acea felie din TFDMG – cum ar fi faptul că Tricia McMillan a ratat plecarea alături de Zaphod Beeblebrox, nivelul anormal de scăzut al vânzărilor de îngheţată cu aromă de nucă şi faptul că Pământul pe care s-au întâmplat toate astea nu a fost distrus de vogoni ca să facă loc unei noi scurtături hiperspaţiale – stă actualmente la poziţia 4 763 984 132 pe lista de priorităţi de cercetare a celui care odinioară a fost Departamentul de Istorie al Universităţii Maximegalon şi nimeni dintre cei care s-au adunat acum la şedinţa de rugăciune lângă piscină nu pare să fie impacientat în privinţa acestei probleme.

4

Tricia începea să aibă impresia că toată lumea conspira împotriva ei. Ştia că e perfect normal să simtă aşa ceva după o noapte de zbor spre est, când te aşteaptă în mod brusc o nouă zi misterios de ameninţătoare cu care să te

descurci şi pentru care nu eşti absolut deloc pregătit. Şi totuşi…

Pe pajiştea casei ei se vedeau nişte urme.

Nu-i păsa foarte mult de urmele de pe pajiştea casei ei. Îşi puteau face de cap, din punctul ei de vedere. Era sâmbătă dimineaţă. Tocmai se întorsese acasă din New York simţindu-se obosită, iritabilă şi paranoică; tot ce îşi dorea era să se ducă la culcare cu radioul pornit încetişor şi să adoarmă treptat pe sunetul vocii lui Ned Sherrin cântând ceva deştept despre vreo chestie.

Dar Eric Bartlett nu avea s-o lase să scape fără o cercetare amănunţită a urmelor. Eric era bătrânul grădinar care venea din sat sâmbăta dimineaţa ca să zgârme în grădina ei cu un băţ. Omul nu-i aprecia pe cei care soseau de la New York la prima oră a dimineţii. Nu ţinea. Era împotriva firii. Cu toate astea, credea cam în orice altceva.

— Probabil că sunt extratereştrii din spaţiu, zise el, aplecându-se şi apăsând marginile urmelor cu băţul. Zilele astea se aud multe chestii despre extratereştrii din spaţiu. Mă aştept ca ei să fie de vină.

— Chiar aşa? se miră Tricia, uitându-se pe furiş la ceas.

Nu credea că mai rezistă zece minute în picioare. După aceea avea să se prăbuşească, fie pe patul din dormitor, fie aici, în grădină. Asta dacă trebuia doar să stea în picioare. Dacă era nevoită să mai dea şi din cap din când în când, rostind „Chiar aşa?”, rezistenţa ei s-ar fi redus la cinci minute.

— Oh, da, răspunse Eric. Coboară aici, aterizează pe pajiştea dumitale, apoi o şterg înapoi, uneori luând cu ei şi o pisică. Doamna Williams de la Oficiul Poştal, pisica ei – o ştiţi pe aia bej? – a fost răpită de extratereştri. Bineînţeles că au adus-o înapoi a doua zi, dar într-o dispoziţie foarte ciudată. A mieunat toată dimineaţa, apoi a dormit toată după-amiaza. Ideea e că de obicei era exact invers. Modificare de ritm biologic, înţelegeţi, din cauză că a fost

într-o navă interplanetară.
— Înţeleg, rosti Tricia.
— Doamna Williams spune că au şi vopsit-o în negru. Iar urmele astea sunt exact ca acelea pe care le-ar lăsa trenurile lor de aterizare.
— Nu crezi că le-a lăsat maşina de tuns iarba?
— Dacă urmele ar fi fost mai rotunde, aş zice, dar astea sunt la limita rotunjelii. Una peste alta, au formă mai extraterestră.
— Îmi amintesc că mi-aţi spus că maşina de tuns iarba trebuie reparată, altfel ar putea începe să facă găuri în pajişte.
— Am spus asta, domnişoară Tricia, şi susţin ce am spus. Nu afirm că în niciun caz nu este maşina de tuns, ci doar că formele găurilor par a fi mai degrabă provocate de altceva. Au venit peste copaci, înţelegeţi, cu trenurile lor de aterizare…
— Eric… rosti Tricia, dând dovadă de răbdare.
— Să vă spun eu însă ceva, domnişoară Tricia, continuă Eric. Mă voi uita la maşina de tuns, aşa cum am vrut s-o fac săptămâna trecută şi vă las să faceţi ceea ce voiaţi să faceţi.
— Mulţumesc, Eric. Acum mă duc la culcare, ca să fiu cinstită. Serveşte-te singur cu ce vrei din bucătărie.
— Vă mulţumesc, domnişoară Tricia şi vă doresc noroc.
Eric se apleacă şi culese ceva de pe pajişte.
— Uitaţi, zise el. Un trifoi cu trei foi. E de noroc, vedeţi.
Se uită la frunză cu atenţie, ca să verifice dacă era cu adevărat un trifoi cu trei foi şi nu unul obişnuit, cu patru foi, de pe care căzuse o foaie.
— În locul dumneavoastră, totuşi, aş fi atent la semne de activitate extraterestră prin zonă. Cercetă cu atenţie orizontul. Mai ales de aici înspre Henley.
— Mulţumesc de sfat, Eric, rosti Tricia. O s-o fac.
Se duse la culcare şi visă tot felul de papagali şi alte

păsări. După-amiază se sculă şi se plimbă prin casă agitată, nesigură de ce voia să facă în restul zilei sau în restul vieţii ei. Îşi petrecu cel puţin o oră vorbind cu sine, încercând să se hotărască dacă să plece în oraş şi să îşi petreacă seara la Stavro's. Era locul la modă pentru oamenii din media şi vederea câtorva prieteni acolo ar fi ajutat-o să reintre în viaţa cotidiană. Se decise în sfârşit să se ducă. Era bine. Era distractiv acolo. Ea însăşi ţinea mult la Stavro, un grec cu tată german – o combinaţie destul de ciudată. Tricia fusese cu câteva seri înainte la Alfa, clubul iniţial din New York al lui Stavro, acum condus de fratele lui, Karl, care se considera german cu mamă grecoaică. Stavro s-ar fi bucurat să i se spună că fratele lui se cam dădea în stambă cu clubul lui din New York, aşa că Tricia voia să se ducă şi să-l facă pe Stavro fericit, între Stavro şi Karl Mueller dragostea frăţească dispăruse demult.

Bun. Asta va face.

Îşi petrecu apoi o altă oră dezbătând problema îmbrăcămintei, în cele din urmă se hotărî asupra unei rochii scurte negre, pe care o cumpărase din New York. Îşi sună o prietenă ca să afle cine ar fi putut merge la club în acea seară şi i se spuse că localul era închis pentru o petrecere de nuntă privată.

Tricia se gândi că a încerca să-ţi duci viaţa conform oricărui plan pe care îl concepi este ca şi cum ai încerca să cumperi ingredientele de la supermarket pentru o reţetă culinară. Iei unul dintre cărucioarele alea mari, care pur şi simplu nu vrea să se îndrepte în direcţia în care îl împingi, şi sfârşeşti prin a fi obligat să cumperi chestii cu totul diferite. Ce să faci cu ele? Ce să faci cu reţeta? Tricia n-avea nici cea mai vagă idee.

Oricum, în acea noapte o navă extraterestră ateriză pe pajiştea ei.

5

O privi coborând dinspre Henley, la început cu o curiozitate vagă, întrebându-se ce puteau fi acele lumini. Locuind la o depărtare mai mică de un milion de kilometri de Heathrow, era obişnuită să vadă lumini noaptea pe cer. De obicei nu atât de târziu sau aşa de jos, motiv pentru care deveni vag curioasă.

Când obiectul cu pricina se apropie, curiozitatea ei începu să se transforme în buimăceală.

„Hmmm”, îşi spuse ea. Cam atât reuşi să gândească. Continua să se simtă ca drogată şi epuizată, iar mesajele pe care o parte a creierului ei le trimitea fără întrerupere celeilalte părţi nu ajungeau în mod necesar acolo la timp sau pe calea corectă. Părăsi bucătăria, unde îşi pregătea o cafea, şi se duse să deschidă uşa din spate, care dădea spre grădină. Inspiră adânc aerul răcoros de seară, păşi afară şi privi în sus.

Ceva cam de mărimea unei camionete mari era oprit la circa treizeci de metri deasupra pajiştii. Chiar era acolo. Atârna acolo. Aproape tăcut. Ceva se mişcă în măruntaiele obiectului.

Tricia îşi lăsă braţele să-i cadă încet de-a lungul trupului. Nu observă cafeaua fierbinte care îi căzu pe picior. Abia respira pe măsură ce nava coborî încet, centimetru cu centimetru, metru cu metru. Luminile ei se plimbau cu blândeţe deasupra solului, ca şi cum l-ar fi sondat şi palpat. Se jucară deasupra ei.

Părea dincolo de orice posibilitate ca ei să i se ofere din nou o ocazie. Oare el o găsise? Se întorsese?

Nava coborî tot mai mult, până ce se aşeză discret pe pajiştea ei. Nu semăna cu cea pe care ea o văzuse plecând cu atâţia ani înainte, dar formele clare sunt greu de discernut pe cerul nopţii, printre lumini licăritoare.

Tăcere.

Apoi un clic şi un hum. Apoi un alt clic şi un alt hum. Clic hum, clic hum.

O trapă se deschise, lăsând lumina dinăuntru să se furişeze peste pajişte.

Tricia aşteptă, tremurând.

O siluetă se postă, fantomatică, în lumină, apoi alta şi alta. Nişte ochi mari clipiră încet la ea. Nişte mâini se ridicară încet, în gest de salut.

— McMillan? zise în sfârşit o voce ciudată şi subţire, care rostea silabele cu dificultate. Tricia McMillan. Domnişoara Tricia McMillan?

— Da, răspunse Tricia, aproape fără glas.

— Te-am monitorizat.

— M… monitorizat? Pe mine?

— Da.

Se uitară la ea o vreme, cu ochii lor mari măsurând-o foarte încet în sus şi în jos.

— Pari mai mică în viaţa reală, zise într-un târziu una dintre creaturi.

— Ce?

— Da.

— N… nu înţeleg, zise Tricia.

Bineînţeles că nu se aşteptase la aşa ceva, dar lucrurile nu se desfăşurau aşa cum s-ar fi aşteptat ea chiar şi pentru ceva neaşteptat. În cele din urmă reuşi să îngaime:

— Sunteţi… sunteţi din partea… lui Zaphod?

Întrebarea păru să provoace oarecare consternare printre cele trei siluete. Discutară unele cu altele într-o limbă a lor, apoi se întoarseră către ea.

— Nu credem. Din câte ştim noi, nu, răspunse o siluetă.

— Unde e Zaphod? întrebă alta, privind în sus spre cerul nopţii.

— N… nu ştiu, îngăimă Tricia, lipsită de speranţă.

— E departe de aici? În ce direcţie? Noi nu ştim.

Tricia îşi dădu seama că siluetele habar n-aveau la ce făcea ea referire. Sau măcar la ce spunea. Iar ea n-avea nici cea mai vagă idee la ce anume se refereau ele. Îşi lăsă speranţele deoparte şi îşi puse creierul la lucru. N-avea niciun sens să fie dezamăgită. Trebuia să accepte faptul că era martora celei mai importante ştiri a secolului. Ce să facă? Să intre înapoi în casă şi să ia o cameră video? Oare fiinţele nu aveau să plece până la revenirea ei? Simţea o mare confuzie în privinţa strategiei de adoptat. Îşi zise că cel mai bine era să le ţină de vorbă. Avea să-şi dea seama mai târziu ce o să facă.

— M-aţi monitorizat… pe mine?

— Pe toţi. Totul de pe planeta ta. Televiziunile. Radiourile. Telecomunicaţiile. Computerele. Circuitele video. Depozitele.

— Ce?

— Parcările de maşini. Totul. Monitorizăm totul.

Tricia se holbă la acele fiinţe.

— Dar trebuie să fie tare plictisitor, nu-i aşa? izbucni ea.

— Da.

— Şi atunci, de ce…

— Cu excepţia…

— Da? Cu excepţia a ce?

— A meciurilor. Ne cam plac astfel de spectacole.

Se lăsă o tăcere cumplit de lungă în vreme ce Tricia privea la extratereştri şi aceştia se uitau la ea.

— Am nevoie de ceva din casă, rosti ea cu mare prudenţă. Vă spun eu ce facem. Vrea vreunul dintre voi, sau poate chiar toţi, să vină înăuntru cu mine, ca să arunce o privire?

— Ne-ar plăcea foarte mult, acceptară toţi cu entuziasm.

Cele trei fiinţe stăteau, uşor stingherite, în camera ei de zi, în vreme ce Tricia se grăbi să ia o cameră video, un aparat foto, un casetofon şi toate mijloacele de înregistrare pe care putu pune mâna la repezeală. Fiinţele erau toate

subţiri şi emanau un soi de lumină verzuie vagă.

— Îmi mai trebuie doar o secundă, oameni buni, rosti Tricia, în vreme ce răscolea prin toate sertarele căutând casete şi filme.

Extratereştrii se uitau la rafturile care conţineau CD-urile şi discurile ei vechi. Unul dintre ei îi înghionti foarte uşor pe ceilalţi doi.

— Uite, zise el. Elvis.

Tricia se opri şi se uită iarăşi la acele fiinţe.

— Vă place Elvis? întrebă ea.

— Da, răspunseră ei.

— Elvis Presley?

— Da.

Tricia clătină capul uluită, încercând să bage o casetă nouă în camera video.

— Unii semeni de-ai tăi, rosti un extraterestru ezitând, cred că Elvis a fost răpit de străini din spaţiu.

— Ce? făcu Tricia. A fost?

— Este posibil.

— Vreţi să-mi spuneţi că voi l-aţi răpit pe Elvis?

Încerca să-şi păstreze sângele rece suficient de bine ca să nu-şi strice echipamentele, dar chestia asta devenea tot mai năucitoare.

— Nu. Nu noi, replicară oaspeţii ei. Străinii. Este o posibilitate foarte interesantă. Vorbim adesea despre ea.

— Trebuie să înregistrez asta, murmură Tricia pentru sine.

Verifică încărcarea casetei şi faptul că lucra. Îndreptă camera spre extratereştri. Nu o duse la ochi, deoarece nu voia să-i sperie. Însă nu avea suficientă experienţă ca să o opereze de la şold.

— Bine, zise ea. Şi acum spuneţi-mi rar şi cu atenţie cine sunteţi. Tu mai întâi, o îndemnă ea pe fiinţa din stânga. Cum te cheamă?

— Nu ştiu.

— Nu ştii.
— Da.
— Înţeleg, rosti Tricia. Şi voi doi?
— Nu ştim.
— Bun. Bun. Poate că îmi spuneţi de unde sunteţi.
Extratereştrii clătinară din cap.
— Nu ştiţi de unde sunteţi?
Clătinară iarăşi din cap.
— Deci, făcu Tricia. Ce sunteţi voi… ăă…
Se bâlbâia, dar, fiind o profesionistă, menţinu camera stabilă în timpul ăsta.
— Avem o misiune, zise unul dintre extratereştri.
— O misiune? Ca să faceţi ce anume?
— Nu ştim.
Tricia continua să ţină camera stabilă.
— Şi atunci ce căutaţi aici, pe Pământ?
— Am venit să te înşfăcăm pe tine.
Stabil ca o stâncă, stabil ca o stâncă. Aparatul video s-ar fi putut foarte bine găsi pe un trepied. Tricia se întrebă dacă n-ar fi trebuit să folosească un trepied. Se întrebă asta pentru că aşa îşi oferi singură un răgaz de câteva clipe ca să digere cele auzite. Până la urmă hotărî că ţinerea camerei în mână îi oferea mai multă flexibilitate. În acelaşi timp se întrebă ce-i rămânea de făcut.
— De ce aţi venit ca să mă înşfăcaţi?
— Pentru că ne-am pierdut minţile.
— Scuzaţi-mă, zise Tricia. Va trebui să iau un trepied.
Părură suficient de mulţumiţi să rămână pe loc, nefăcând nimic, în timp ce Tricia găsi iute un trepied şi montă camera pe el. Chipul îi era perfect imobil, dar în sinea ei habar n-avea ce se întâmpla sau ce să creadă despre întreaga poveste.
— Bine, zise ea când fu gata. De ce…
— Ne-a plăcut interviul tău cu astrologul.
— L-aţi văzut?

— Noi vedem totul. Suntem foarte interesaţi de astrologie. Ne place. Este foarte interesantă. Nu totul este interesant. Astrologia este interesantă. Ce ne spun stelele. Ce prevăd astrele. Am avea ce face cu asemenea informaţii.

— Dar…

Tricia nu ştia de unde să înceapă. „Preia controlul”, îşi zise ea. „N-are sens să le dai apă la moară ăstora.” Aşa că spuse:

— Dar eu nu ştiu nimic despre astrologie.

— Ştim noi.

— Ştiţi voi?

— Da. Ne urmărim horoscoapele. Suntem avizi. Ne uităm în toate revistele şi ziarele voastre şi suntem avizi. Dar liderul nostru spune că avem o problemă.

— Aveţi un lider?

— Da.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştim.

— Cum spune el că îl cheamă, pentru numele lui Dumnezeu? Îmi pare rău că va trebui să tai remarca asta. Cum spune el că îl cheamă?

— Nu ştie.

— Şi atunci de unde ştiţi voi că e liderul?

— A preluat controlul. A zis că e nevoie să facă cineva ceva pe aici.

— Aha! exclamă Tricia, prinzând un fir. Unde este „aici”?

— Rupert.

— Ce?

— Oamenii voştri îi spun Rupert. A zecea planetă de la soarele vostru. Ne-am stabilit acolo de mulţi ani. E foarte rece şi neinteresant pe acolo. Dar e un loc bun de monitorizare.

— De ce ne monitorizaţi?

— Asta ştim să facem.

— Bine, acceptă Tricia. Corect. Care e problema pe care liderul vostru spune că o aveţi?

— Triangulaţia.

— Poftim?

— Astrologia este o ştiinţă foarte exactă. Ştim asta.

— Păi… zise Tricia, după care o lăsă baltă.

— Dar este exactă pentru voi aici, pe Pământ.

— D… d… a…

Tricia avea o senzaţie teribilă că începea să întrezărească vag ceva.

— Aşa că, de exemplu, atunci când Venus intră în Capricorn, asta se întâmplă de pe Pământ. Cum funcţionează aşa ceva de pe Rupert? Dacă Pământul intră în Capricorn? E greu pentru noi să ştim. Printre lucrurile pe care le-am uitat, iar noi credem că sunt multe şi profunde, se numără trigonometria.

— Lăsaţi-mă să înţeleg bine, zise Tricia. Vreţi să vin cu voi pe… Rupert…

— Da.

— Ca să recalculez horoscoapele voastre, ca să puteţi ţine cont de poziţiile relative ale Pământului şi planetei Rupert?

— Da.

— Primesc exclusivitatea?

— Da.

— Atunci sunt a voastră, răspunse Tricia, gândindu-se că în cel mai rău caz putea vinde povestea la National Enquirer.

În vreme ce se îmbarca pe nava care avea să o ducă până la cea mai îndepărtată limită a sistemului solar, primul lucru de care se izbi privirea ei fu un banc de monitoare video pe care jucau mii de imagini. Un al patrulea extraterestru şedea urmărindu-le, concentrat asupra unui ecran anume, pe care se vedea o singură imagine. Era o

reluare a interviului ad-hoc pe care Tricia îl avusese cu cei trei colegi ai lui. Extraterestrul ridică privirea când o zări intrând neliniştită în navă.

— Bună seara, domnişoară McMillan, rosti el. Bună treabă cu camera aia video.

6

Ford Prefect atinse solul din alergare. Acesta se găsea cam la opt centimetri mai departe de puţul de ventilaţie decât îşi amintea el. Ca atare, calculă greşit punctul în care avea să atingă solul, începu să alerge prea devreme, se împiedică prosteşte şi îşi scrânti glezna. La naiba! Porni oricum în fugă pe coridor, şchiopătând uşor.

În întreaga încăpere alarmele porneau sarabanda lor obişnuită de zgomote. Ford se ascunse pe după obişnuitele dulapuri de obiecte, privi în jur ca să se asigure că nu e văzut şi începu repede să caute în săculeţul lui lucrurile obişnuite de care avea nevoie.

Glezna îl durea în mod neobişnuit de tare. Solul nu numai că se găsea la opt centimetri mai departe de puţul de ventilaţie decât îşi amintea el, dar se afla şi pe o altă planetă decât îşi amintea el. Ceea ce îl surprinse însă erau cei opt centimetri. Birourile *Ghidului autostopistului galactic* erau adesea mutate fără avertisment pe altă planetă, pe motive de climat local, ostilitate locală, facturi de energie sau impozite, dar erau mereu reconstruite exact la fel, aproape la nivel de molecule. Pentru mulţi dintre angajaţii companiei, aranjamentul birourilor reprezenta singura constantă pe care o cunoşteau într-un univers personal puternic deformat.

Şi totuşi ceva era ciudat. În vreme ce scotea prosopul

uşor de abordaj, Ford nu consideră asta ca pe o surpriză. Practic totul în viaţa lui era straniu, într-o măsură mai mare sau mai mică. Doar că acum acest ceva era ciudat într-o manieră uşor diferită decât era el obişnuit cu ciudăţeniile, ceea ce însemna o bizarerie. Nu reuşi să-şi dea seama imediat ce era atât de ciudat.

Îşi scoase unealta de măsurare Nr. 3. Alarmele sunau la fel cum le ştia el. Emanau un soi de muzică pe ritmul căreia aproape că îi venea să fredoneze. Toate astea erau bine cunoscute. Lumea de afară era ceva cu totul nou pentru el. Nu mai fusese până atunci la Saquo-Pilia Hensha, dar îi plăcuse. Totul fusese învăluit într-un soi de atmosferă de carnaval.

Scoase din săculeţ un arc şi o săgeată de jucărie, pe care le cumpărase dintr-un bazar stradal. Descoperise că motivul atmosferei de carnaval de pe Saquo-Pilia Hensha era faptul că fiinţele de acolo celebrau sărbătoarea anuală a Presupunerii Sfântului Antwelm. Sfântul Antwelm fusese, în cursul vieţii, un rege mare şi popular care făcuse o supoziţie măreaţă şi populară. Regele Antwelm presupusese că, în condiţiile în care toate celelalte lucruri erau egale, ceea ce voia toată lumea era să fie fericită, să se distreze şi să se simtă bine împreună. După moartea lui, întreaga sa avere personală fusese destinată finanţării unui festival anual care să amintească tuturor de această presupunere, festival plin de mâncare bună, dansuri şi jocuri tâmpiţele, precum Vânătoarea Wockeţilor. Presupunerea era atât de măreaţă, că regele fusese sanctificat datorită ei. Mai mult decât atât, toate fiinţele care fuseseră sanctificate înainte pentru diverse motive, precum lapidarea cu pietre într-un mod mizerabil sau traiul cu susul în jos în butoaie cu bălegar, au fost instantaneu desanctificate şi socotite acum, mai degrabă, exemple stânjenitoare pentru comunitate.

Familiara formă de H a clădirii cu birouri a *Ghidului* se

înălţa la periferia oraşului şi Ford Prefect intrase acolo în modul bine cunoscut. Intra întotdeauna prin sistemul de ventilaţie şi nu prin holul principal, deoarece acesta era patrulat de roboţi a căror misiune era să interogheze angajaţii cu privire la conturile lor de cheltuieli. Conturile de cheltuieli ale lui Ford Prefect erau recunoscute ca fiind nişte afaceri complexe şi dificile, iar el descoperise, în esenţă, că roboţii din hol nu aveau capacitatea de a înţelege argumentele pe care ar fi vrut el să le aducă în relaţia cu ei. De aceea, prefera să îşi facă intrarea pe altă rută.

Asta însemna declanşarea tuturor alarmelor din clădire, dar nu şi a celei din departamentul contabil, adică exact aşa cum prefera Ford.

Se ghemui în spatele dulapului, linse ventuza săgeţii de jucărie şi apoi o potrivi în coarda arcului. În decurs de circa treizeci de secunde, un robot de securitate de dimensiunea unui pepene mic veni zburând pe coridor la înălţimea şoldului, inspectând în stânga şi în dreapta după orice lucru neobişnuit.

Cu o precizie implacabilă, Ford trase săgeata de jucărie. Aceasta traversă coridorul şi se prinse, vibrând, de peretele opus. În vreme ce zbura, senzorii robotului se fixară instantaneu asupra ei şi maşinăria se răsuci cu 90° ca să se ia după ea, să vadă ce naiba era şi încotro se îndrepta.

Chestia asta îi furniză lui Ford o secundă preţioasă, în cursul căreia robotul se uita în direcţia opusă. Aruncă prosopul peste el şi îl prinse. Din cauza diverselor protuberanţe senzoriale cu care era dotat robotul, acesta nu se putu manevra în interiorul prosopului, aşa că se smuci doar înainte şi înapoi, incapabil să se întoarcă şi să se confrunte cu cel care îl capturase.

Ford îl trase repede spre el şi îl ţintui de sol. Robotul începu să scâncească jalnic. Cu o mişcare expertă şi precisă, Ford îşi băgă mâna în care ţinea unealta Nr. 3 sub prosop şi smulse capacul mic de plastic de pe capul

robotului, pe unde se accesau circuitele lui logice.

Logica reprezintă un lucru minunat, dar care are, aşa cum au descoperit procesele evoluţioniste, anumite puncte slabe. Orice chestie care gândeşte logic poate fi prostită de ceva care gândeşte cel puţin la fel de logic. Cea mai uşoară cale de a prosti un robot pe deplin logic este să-l alimentezi cu aceeaşi secvenţă de stimuli la nesfârşit, până ce acesta se blochează într-o buclă. Lucrul ăsta a fost demonstrat cel mai bine de celebrele experimente Sendviş cu Hering, conduse cu mii de ani în urmă la IMDÎDES (Institutul Maximegalon de Depistare înceată şi Dureroasă a Evidenţei Surprinzătoare).

Un robot a fost programat să creadă că îi plac sendvişurile cu hering. Asta a fost, de fapt, cea mai dificilă parte a experimentului. Odată ce robotul a fost programat să creadă că îi plac sendvişurile cu hering, în faţa lui s-a aşezat un sendviş cu hering. În acel moment, robotul şi-a spus: „Ah! Un sendviş cu hering! îmi plac sendvişurile cu hering!” După care s-a aplecat şi a pus sendvişul cu hering în casoleta lui de sendviş cu hering, apoi s-a îndreptat la loc. Din nefericire pentru robot, casoleta era astfel proiectată, încât acţiunea de ridicare la loc provoca alunecarea sendvişului cu hering din casoletă şi căderea lui pe podeaua din faţa robotului. Atunci robotul şi-a spus: „Ah! Un sendviş cu hering…” şi aşa mai departe, repetând aceeaşi acţiune la nesfârşit. Singurul lucru care împiedica sendvişul cu hering să se plictisească de moarte şi să caute alte modalităţi de a-şi petrece timpul era acela că sendvişul cu hering, fiind doar o bucată de peşte mort între două felii de pâine, era mult mai puţin atent la ceea ce se întâmpla decât era robotul.

Astfel, oamenii de ştiinţă de la institut au descoperit forţa motrice de la baza tuturor schimbărilor, dezvoltării şi inovaţiei în viaţă, anume sendvişurile cu hering. Au publicat un document pe această temă, care a fost pe larg criticat

ca fiind extrem de stupid. Atunci şi-au verificat cifrele şi şi-au dat seama că ei descoperiseră, de fapt, „plictiseala” sau, mai degrabă, funcţia practică a plictiselii. Cuprinşi de emoţie, s-au pus pe lucru pentru a descoperi altele, precum „iritarea”, „depresia”, „ezitarea”, „mâncărimea” şi aşa mai departe. Următorul mare pas înainte a fost făcut atunci când nu au mai folosit sendvişuri cu hering, din acel moment fiindu-le disponibile spre studiere o nouă pleiadă de emoţii, precum „uşurarea”, „bucuria”, „teama”, „apetitul”, „satisfacţia” şi, mai importantă decât toate, dorinţa de „fericire”.

Asta a fost cea mai mare descoperire dintre toate. De-acum puteau fi înlocuite foarte simplu părţi întregi din codurile complexe ale computerelor, care guvernau comportamentul roboţilor în toate situaţiile posibile. Roboţii nu aveau nevoie decât de capacitatea de a fi plictisiţi sau fericiţi şi de câteva condiţii necesare pentru instaurarea acestor stări. Restul cădea în sarcina lor proprie.

Robotul pe care Ford îl prinsese în capcană sub prosop nu era, în acel moment, unul fericit. Era fericit când se putea mişca în voie. Era fericit când putea vedea alte lucruri. Era fericit mai ales când vedea alte lucruri mişcându-se, mai ales dacă făceau ceva nepermis deoarece, în atari circumstanţe, el putea întocmi rapoarte, cu o încântare deosebită.

Ford avea să îndrepte curând situaţia asta. Se aplecă deasupra robotului şi îl prinse strâns între genunchi. Prosopul continua să-i acopere toate mecanismele senzoriale, dar Ford reuşise să-i expună vederii circuitele logice. Robotul sfârâia nervos şi temător, dar se putea agita doar pe loc, incapabil să se mişte. Folosindu-şi unealta, Ford scoase un cip din locaşul lui. Imediat ce acest cip ieşi, robotul se potoli şi rămase prosternat pe loc, ca şi cum ar fi intrat în comă.

Cipul scos de Ford era cel care conţinea instrucţiunile

pentru toate condiţiile care trebuie îndeplinite pentru ca robotul să se simtă fericit. Robotul era fericit atunci când o mică încărcătură electrică dintr-un punct aflat la stânga cipului ajungea la un alt punct imediat la dreapta cipului. Cipul era cel care determina dacă acea încărcătură ajungea la destinaţie sau nu.

Ford scoase din prosop o bucată mică de sârmă. Prinse un capăt de gaura de sus-stânga, a locaşului pentru cip şi celălalt capăt în gaura din dreapta-jos. Asta era tot. Acum robotul putea fi fericit orice s-ar fi întâmplat.

Ford se ridică repede în picioare şi smulse prosopul de pe robot. Acesta se înălţă extaziat în aer şi porni la drum oarecum ameţit. Se întoarse şi îl zări pe Ford.

— Domnule Prefect! Sunt atât de fericit să vă văd!

— Şi eu mă bucur să te văd, micul meu prieten.

Robotul raportă imediat la sediul central de control că totul era cum nu se putea mai bine în lume, alarmele se potoliră iute şi viaţa se întoarse la normal.

Cel puţin aproape de normal.

Locul ăla avea ceva ciudat.

Roboţelul gâlgâia de încântare electrică. Ford porni grăbit pe coridor, lăsând robotul să sară în sus şi în jos în spatele lui, spunându-i cât de minunat era totul şi cât de fericit era el că poate spune asta.

Ford însă nu era bucuros. Trecu pe lângă chipuri de creaturi pe care nu le cunoştea. Nu păreau a fi genul lui. Erau mult prea bine-crescute. Ochii lor erau prea morţi. De fiecare dată când credea că vede în depărtare pe cineva cunoscut şi se grăbea să salute, se dovedea că e vorba de altcineva, de o fiinţă cu un păr mult mai îngrijit şi cu o expresie mult mai încrezătoare şi mai hotărâtă decât, în fine, decât îşi amintea Ford.

O scară fusese mutată cu câţiva centimetri spre stânga. Un tavan fusese uşor coborât. Un hol fusese remodelat. Toate aceste lucruri nu erau îngrijorătoare prin ele însele,

deşi erau un pic dezorientante. Lucrul care alarma era decorul. Obişnuia să fie sclipitor şi plin de culoare. Scump – deoarece *Ghidul* se vindea atât de bine în toată galaxia civilizată şi postcivilizată – dar scump şi distractiv. Pe coridoare stăteau aliniate maşinării de jocuri mecanice. Piane imense, pictate în culori turbate, atârnau de tavane, creaturi marine feroce de pe planeta Viv se înghesuiau în piscine în atriuri pline de copaci, roboţi-valeţi îmbrăcaţi cu cămăşi stupide umpleau coridoarele, căutând mâini în care să pună băuturi. Oamenii obişnuiau să ţină vastdragoni în lesă pe post de animale de companie şi pteropăsări pe rafturi în birouri. Oamenii ştiau cum să se distreze, iar dacă nu reuşeau, existau cursuri la care se puteau înscrie, corectând o asemenea situaţie.

Nimic din toate astea nu mai exista acum. Cineva trecuse pe acolo şi efectuase un soi curios de investigaţie, care se lăsase cu urmări.

Ford coti brusc spre un mic alcov, îşi făcu mâna căuş şi prinse roboţelul cu ea. Se aplecă şi se zgâi la cibernautul care scotea tot felul de zgomote.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Oh, doar cele mai drăguţe lucruri, domnule, doar cele mai drăguţe lucruri posibile. Pot să mă aşez în poala dumneavoastră, vă rog?

— Nu, răspunse Ford, împingând robotul cât colo.

Obiectul se bucură imens să fie tratat astfel şi începu să sară şi să bolborosească. Ford îl prinse din nou şi îl înţepeni în aer la treizeci de centimetri în faţa lui. Robotul încercă să stea unde era pus, dar nu se putea împiedica să nu tremure uşor.

— Ceva s-a schimbat, nu-i aşa? şuieră Ford.

— Oh, da, chiţăi roboţelul. În cel mai fabulos şi minunat mod. Mă simt atât de bine în privinţa asta.

— Păi, atunci, înainte cum era?

— Delicios.

— Dar îţi place modul cum s-a schimbat?

— Îmi place totul, gemu robotul. Mai ales când ţipi aşa la mine. Fă-o din nou, te rog!

— Spune-mi doar ce s-a întâmplat!

— Oh, mulţumesc, mulţumesc!

Ford oftă.

— Bine, bine, icni robotul. *Ghidul* a fost preluat. Există un management nou. Totul este atât de minunat, că m-aş putea topi. Vechiul management a fost şi el fabulos, bineînţeles, deşi nu sunt sigur că gândeam aşa în acele momente.

— Asta se întâmpla înainte să ai o sârmă înfiptă în cap.

— Cât de adevărat! Cât de minunat de adevărat! Cât de minunat, de spumant şi de exploziv de adevărat! Ce observaţie cu adevărat corect provocatoare de extaz!

— Ce s-a întâmplat? insistă Ford. Cine sunt noii manageri? Când au preluat treaba? Eu… oh, nu contează, adăugă el, în vreme ce roboţelul începu să tremure de o bucurie incontrolabilă şi să se frece de genunchiul lui. Mă duc să descopăr singur.

Ford se năpusti în uşa biroului redactorului-şef, se ghemui ca o minge când cadrul uşii se rupse şi cedă, se rostogoli repede pe podea către locul unde se odihnea căruţul cu băuturi, încărcat cu unele dintre cele mai potente şi mai scumpe licori din galaxie, se prinse de căruţ şi, folosindu-l drept acoperire, se furişă împreună cu el prin cea mai expusă parte a biroului, către locul în care se înălţa valoroasa şi extrem de necioplita statuie a Ledei cu Caracatiţa, ascunzându-se apoi în spatele acesteia. Între timp, roboţelul de securitate, intrând în birou la înălţimea pieptului, fu sinucigaş de încântat să atragă asupra lui focurile de armă îndreptate împotriva lui Ford.

Cel puţin ăsta fusese planul, unul necesar. Redactorul-şef actual, Stagyar-zil-Doggo, era un om periculos de

dezechilibrat, care privea cu ochi ucigaşi colaboratorii care intrau în biroul lui fără pagini cu informaţii noi, gata editate, şi avea la dispoziţie o baterie de arme ghidate prin laser, legate la dispozitive speciale de scanare montate în cadrul uşii, pentru a dezarma pe oricine dădea buzna acolo fără un motiv al naibii de bun pentru care nu scrisese nimic. Astfel se menţinea un nivel ridicat al productivităţii.

Din nefericire, căruciorul cu băuturi nu era acolo.

Ford se aruncă disperat în lateral şi sări către statuia Ledei cu Caracatiţa, care nici ea nu era acolo. Se rostogoli şi se aruncă prin încăpere într-un soi de panică aleatorie, se împiedică, se răsuci, lovi fereastra, care din fericire era construită ca să reziste la atacuri cu rachete, se reechilibră şi căzu cu un salt caricatural pe o canapea cenuşie din piele, care nu fusese acolo înainte.

După câteva secunde îşi îţi încet privirea peste marginea canapelei. Pe lângă căruciorul cu băuturi şi cu statuia Ledei cu Caracatiţă, lipseau în mod şocant şi focurile de armă. Ford se încruntă. Toate astea erau cumplit de eronate.

— Domnul Prefect, presupun, rosti o voce.

Vocea aparţinea unui individ cu faţă smeadă aflat în spatele unui birou mare din tec. O fi fost Stagyar-zil-Doggo un individ al dracului, dar nimeni nu i-ar fi spus, din mai multe motive, că are chipul smead. Asta nu era Stagyar-zil-Doggo.

— După modul dumitale de intrare aici presupun că deocamdată nu ai materiale noi pentru, ăă, *Ghid*, rosti tipul.

Stătea cu coatele pe masă şi cu degetele împreunate într-o manieră care, inexplicabil, nu ofensase niciodată pe nimeni în mod fundamental.

— Am fost ocupat, rosti Ford, cu voce mai degrabă slabă.

Se ridică în picioare şi se scutură. Apoi se întrebă de ce naiba vorbea atât de încet. Trebuia să preia controlul asupra situaţiei. Trebuia să afle cine era persoana aia şi se gândi brusc la o cale de a afla.

— Cine naiba eşti?

— Sunt noul tău redactor-şef. Asta dacă hotărâm să mai apelăm la serviciile tale. Numele meu este Vann Harl. Nu întinse mâna, ci se mulţumi să adauge: Ce ai făcut cu robotul ăla de securitate?

Roboţelul se învârtea foarte, foarte încet în jurul tavanului şi gemea discret pentru sine.

— L-am făcut foarte fericit, ripostă Ford. Este un fel de misiune a mea. Unde-i Stagyar? Mai concret, unde-i căruciorul cu băuturi?

— Domnul zil-Doggo nu mai lucrează în organizaţia noastră. Iar căruciorul lui cu băuturi cred că îl consolează acum în privinţa acestui fapt.

— Organizaţia? ţipă Ford. Organizaţia? Ce cuvânt stupid pentru un decor idiot ca acesta!

— Acestea sunt, exact, şi sentimentele noastre. O entitate prost structurată, cu mult prea multe resurse, prost condusă, superdotată cu alcool. Iar ăsta era doar editorul, glumi Harl.

— Eu sunt responsabil cu glumele, şfichiui Ford.

— Nu, răspunse Harl. Tu te vei ocupa de rubrica de restaurante.

Puse o bucată de plastic pe birou, în faţa lui. Ford nu se mişcă pentru a o ridica.

— Tu ce? se miră Ford.

— Nu. Eu Harl. Tu Prefect. Tu faci rubrica de restaurante. Eu editor. Eu stau aici şi spun ţie tu faci rubrica de restaurante. Tu pricepi?

— Rubrica de restaurant? întrebă Ford, încă prea uluit ca să se înfurie.

— Stai jos, Prefect, îi ordonă Harl.

Se roti pe scaunul lui cu rotile, se ridică în picioare şi se uită la siluetele mici care se bucurau de carnaval douăzeci şi trei de etaje mai jos.

— A venit timpul să punem afacerea asta pe picioare,

Prefect, răcni el. Noi, cei de la Infinidim Entreprises, suntem…

— Voi de la ce?

— Infinidim Entreprises. Noi am cumpărat *Ghidul.*

— Infinidim?

— Am cheltuit milioane cu marca asta, Prefect. Dacă nu îţi place, poţi să îţi faci bagajul.

Ford ridică din umeri. Nu avea niciun bagaj de făcut.

— Galaxia se schimbă, zise Harl. Noi trebuie să ne schimbăm odată cu ea. Piaţa merge în sus. Aspiraţii noi. Tehnologii noi. Viitorul este…

— Nu-mi povestiţi mie de viitor, ripostă Ford. Am văzut tot viitorul. Mi-am petrecut jumătate de viaţă acolo. Este la fel ca oriunde altundeva. Oricând altcândva. Aceeaşi chestie veche în maşini mai rapide şi cu aer mai aromat.

— Ăsta este un viitor, zise Harl. Dacă accepţi, ăsta e viitorul tău. Trebuie să înveţi să gândeşti în mai multe dimensiuni. Există viitoruri nelimitate întinzându-se în toate direcţiile din acest moment, din momentul următor şi după aceea. Sunt miliarde, bifurcându-se în fiecare secundă! Fiecare poziţie posibilă a fiecărui electron posibil se transformă în miliarde de probabilităţi! Miliarde şi miliarde de viitoruri strălucitoare, sclipitoare! Ştii ce înseamnă asta?

— Vi se scurg balele pe bărbie.

— Miliarde şi miliarde de pieţe!

— Înţeleg, zise Ford. Deci vindeţi miliarde şi miliarde de *Ghiduri.*

— Nu, ripostă Harl, căutându-şi batista şi negăsind-o. Scuză-mă, dar chestia asta mă excită enorm.

Ford îi dădu prosopul lui.

— Motivul pentru care nu vindem miliarde şi miliarde de *Ghiduri,* continuă Harl după ce se şterse la gură, constă în cheltuieli. Ce facem noi este să vindem un *Ghid* de miliarde şi miliarde de ori. Exploatăm natura multidimensională a universului ca să reducem costurile de producţie. Şi nu-l

vindem autostopiştilor săraci lipiţi. Ce idee tâmpită a fost şi asta! Găseşte o nişă de piaţă care, mai mult sau mai puţin prin definiţie, nu are niciun fel de bani şi încearcă să vinzi acolo. Nu. Noi vindem călătorului de afaceri influent şi nevestei lui dornice de vacanţă într-un miliard de viitoruri diferite. Este cea mai radicală, dinamică şi plină de curaj întreprindere iniţiată vreodată în întreaga infinitate multidimensională a spaţiului, timpului şi probabilităţii.

— Şi vreţi ca eu să fiu criticul de restaurante, zise Ford.

— Am aprecia opiniile tale.

— Ucide! strigă Ford.

Strigase la prosopul lui. Prosopul sări din mâinile lui Harl. Asta nu se întâmplase deoarece acesta avea o forţă motrice proprie, ci din cauză că Harl era şocat de ideea că s-ar putea întâmpla. Următorul lucru care îl contratrie fu priveliştea lui Ford Prefect aruncându-se peste birou, spre el, cu pumnii înainte. De fapt, Ford se întinsese doar după cardul de credit, dar nimeni nu ajunge să ocupe genul de poziţie pe care o ocupa Harl în organizaţie fără să dezvolte o abordare paranoică sănătoasă a vieţii. Harl îşi luă cuvenita precauţie de a se arunca înapoi şi se izbi cu capul de geamul blindat, după care alunecă într-o serie de vise extrem de personale şi de îngrijorătoare.

Ford rămase întins pe birou, surprins de cât de uşor decursese totul. Se uită repede la bucata de plastic pe care o ţinea acum în mână – era un card de credit Cina-O-Taxare cu numele lui deja gravat pe el şi cu data de expirare peste doi ani din acel moment. Probabil că era cel mai emoţionant lucru pe care Ford îl văzuse vreodată în viaţa lui – apoi sări peste birou ca să vadă ce se întâmplase cu Harl.

Individul răsufla destul de uşor. Lui Ford îi trecu prin minte că ar fi putut respira şi mai uşor fără greutatea portofelului, aşa că îl luă din buzunarul de la piept şi se uită în el. Destui bani gheaţă. Carduri de credit. Carduri de

membru al cluburilor de golf exclusiviste. Alte carduri de membru al cluburilor. Poze cu nevasta şi familia cuiva – probabil ale lui Harl, dar era greu să fii sigur în astfel de vremuri. Directorii ocupaţi nu prea mai aveau timp pentru o nevastă şi o familie permanentă, aşa că le închiriau pentru weekend.

Ha!

Nu-i venea să creadă ce descoperise.

Scoase încet din portofel o singură bucată de plastic care se odihnea lângă un teanc de chitanţe. Nu părea o nebunie să te uiţi la ea. Era o bucată banală de plastic, mai mică şi un pic mai groasă decât un card de credit şi părea semitransparentă. Dacă o ţineai în lumină, vedeai o mulţime de informaţii codate şi imagini îngropate sub suprafaţa cardului.

Era un card Ident-i-Zeu şi Harl făcuse o mare prostie băgând aşa ceva în portofel, deşi gestul lui era de înţeles. În acele zile existau atâtea modalităţi prin care ţi se putea cere o dovadă de necontestat a identităţii, încât viaţa putea deveni cu uşurinţă extrem de plictisitoare doar din pricina acestui lucru, fără să se mai pună la socoteală problemele existenţiale profunde ale tentativei de a funcţiona ca o conştiinţă coerentă într-un univers epistemologic ambiguu. De exemplu, uitaţi-vă la automatele bancare. Sunt cozi întregi de oameni care stau şi aşteaptă să li se citească amprentele, să li scaneze retinele, să li se analizeze genetic într-o fracţiune de secundă (sau aproape instantaneu – în realitate în circa şase sau şapte secunde extrem de lungi) bucăţele de piele de pe ceafă, apoi să răspundă la întrebări periculoase despre membri de familie despre care ei nici măcar nu aveau habar că există şi despre preferinţele lor oficiale pentru culorile feţelor de masă. Şi asta, doar ca să facă rost de nişte bani gheaţă pentru weekend. Dacă ai fi încercat să iei un împrumut pentru o maşină, să semnezi un tratat privind rachetele sau să plăteşti o notă la restaurant,

lucrurile ar fi devenit cu adevărat grele.

De aici şi cardul Ident-i-Zeu. Această bucăţică unică, plină de informaţii despre tine, corpul tău şi viaţa ta într-un singur card omnivalent, care putea fi purtat în portofel şi, ca atare, constituia până în acest moment cel mai important triumf al tehnologiei asupra sinelui şi a bunului-simţ.

Ford îl fură. I se părea o idee excelentă, care tocmai i se strecurase în minte. Se întrebă cât avea Harl să mai rămână inconştient.

— Hei! strigă el la roboţelul cât un pepene care încă se învârtea euforic pe tavan. Vrei să rămâi fericit?

Robotul bolborosi ceva afirmativ.

— Atunci stai cu mine şi execută fără greş tot ce-ţi comand.

Robotul răspunse că era destul de fericit acolo unde era, sus pe tavan. Nu îşi dăduse niciodată seama înainte câte senzaţii putea transmite un tavan bun şi el avea chef să exploreze mai bine senzaţiile legate de tavane.

— Stai acolo şi în curând vei fi prins din nou şi ţi se va înlocui cipul condiţional, îl avertiză Ford. Dacă vrei să rămâi fericit, trebuie să vii acum.

Robotul scoase un lung oftat de tristeţe lipsită de pasiune şi coborî de pe tavan, ezitând.

— Ascultă, zise Ford, poţi menţine restul sistemului de securitate fericit câteva minute?

— Una dintre bucuriile adevăratei fericiri, ciripi roboţelul, este aceea a împărtăşirii. Spumeg, tremur, mă încarc cu…

— Bun, îl opri Ford. Împrăştie un pic de fericire în reţeaua de securitate. Nu da niciun fel de informaţii. Doar fă reţeaua să se simtă bine şi să nu aibă nevoie să întrebe ceva.

Îşi luă prosopul şi alergă vioi spre uşă. Viaţa fusese cam plictisitoare în ultima vreme. Acum dădea toate semnele că avea să devină extrem de spumoasă.

7

Arthur Dent mai fusese în gropi ale iadului înainte, dar nu văzuse niciodată un port spaţial cu un indicator pe care scria: „Chiar şi o călătorie disperată este mai bună decât poposirea aici”. Ca să întâmpine vizitatorii, holul de la Sosiri posta o fotografie a preşedintelui de pe Acumce, zâmbind. Era singura poză disponibilă cu insul şi fusese făcută la puţin timp după ce el se împuşcase, aşa că, deşi fusese retuşată cum se putuse mai bine, zâmbetul părea mai degrabă sinistru. Mărimea capului fusese desenată din creion. Nu fusese găsită nicio altă poză care să o substituie, deoarece nu fusese găsit niciun înlocuitor pentru preşedinte. Toată lumea de pe planetă avea o singură ambiţie, anume aceea de a pleca de acolo.

Arthur se înregistră la un mic motel de la periferia oraşului şi se aşeză posomorât pe patul umed, apoi răsfoi broşura cu informaţii, şi ea umedă. Aceasta spune că planeta Acumce fusese botezată astfel după cuvintele introductive ale primilor colonişti care ajunseseră acolo după ce se străbătuseră ani-lumină prin spaţiu ca să atingă cele mai îndepărtate zone de la periferia galaxiei. Oraşul principal era denumit Ohbine. Nu mai existau alte oraşe despre care să se poată vorbi. Colonizarea planetei nu fusese un succes şi genul de fiinţe care voiau să locuiască pe Acumce nu era genul de fiinţe cu care cineva să vrea să-şi petreacă timpul împreună.

În broşură se menţiona comerţul. Principala activitate de comerţ efectuată se referea la pielea de hârciog Acumcetian, dar asta nu însemna cine ştie ce, deoarece nimeni cu capul pe umeri nu avea chef să cumpere o piele de hârciog Acumcetian. Comerţul se desfăşura totuşi cu o oarecare regularitate fiindcă exista întotdeauna în galaxie un număr semnificativ de fiinţe cu capul scos de pe umeri.

Arthur se simţi tare stingherit privind în jur la unii dintre ceilalţi ocupanţi ai micului compartiment de pasageri al navei.

Broşura descria o parte din istoria planetei. Cine o scrisese începuse evident prin a încerca să stârnească un pic de entuziasm pentru acel loc prin accentuarea faptului că nu era, de fapt, rece şi umed tot timpul, dar nu reuşise să găsească prea multe elemente pozitive pe care să le adauge acestei informaţii, aşa că tonul poveştii degenera repede într-o ironie sălbatică.

Broşura vorbea despre primii ani de colonizare. Spunea că principalele activităţi desfăşurate pe Acumce erau cele de prindere, jupuire şi consumare a hârciogilor Acumcetieni, singura formă animală de existenţă de pe Acumce, toate celelalte dispărând de mult din disperare. Hârciogii erau nişte creaturi mici şi rele, iar distanţa extrem de mică dintre comestibilitatea şi indigestibilitatea lor constituia limita de subzistenţă a vieţii de pe planetă. Aşadar, care erau motivele, oricât de vagi, pentru care viaţa de pe Acumce merita să fie trăită? Păi, nu exista aşa ceva. Nici măcar unul. Chiar şi confecţionarea unor haine protectoare din piele de hârciog constituia un exerciţiu dezamăgitor şi inutil, de vreme ce pieile erau cumplit de subţiri şi de poroase. Chestia asta provocase multe nedumeriri printre colonişti. Care era secretul hârciogului de a-şi păstra căldura? Dacă ar fi învăţat cineva limba hârciogilor, ar fi descoperit că nu exista niciun astfel de secret. Hârciogii erau la fel de înfriguraţi şi de uzi ca toată lumea de pe planetă. Nimeni nu avusese nici cea mai mică dorinţă de a învăţa limba hârciogilor din simplul motiv că aceste creaturi comunicau muşcându-se de coapsă foarte tare unul pe altul. Viaţa de pe Acumce fiind aşa cum era, cea mai mare parte a ceea ce avea un hârciog de spus în privinţa asta putea fi uşor comunicat prin astfel de gesturi.

Arthur răsfoi prin broşură până găsi ce căuta. În spate

existau câteva hărţi ale planetei. Erau ca nişte schiţe, deoarece nu se crezuse că vor interesa pe cineva, dar îi spuneau lui Arthur ceea ce voia el să ştie.

Nu recunoscu nimic la început, deoarece hărţile erau invers desenate faţă de modul în care s-ar fi aşteptat el şi, ca atare, arătau destul de necunoscute. Bineînţeles că sus şi jos, nord şi sud sunt destinaţii absolut arbitrare, dar noi suntem deprinşi să vedem lucrurile aşa cum ne-am obişnuit, aşa că Arthur fu obligat să le întoarcă cu fundul în sus ca să priceapă ceva din ele.

În partea din stânga-sus a paginii se vedea o masă mare de teren, care se strângea într-o şa îngustă, apoi se balona, exact ca o virgulă mare. Pe partea dreaptă se vedea o colecţie de forme mari adunate laolaltă în mod familiar. Contururile nu erau exact la fel şi Arthur habar n-avea dacă asta se întâmpla din cauza faptului că harta era atât de schematică sau din pricină că nivelul mării era crescut sau, în fine, pentru că lucrurile erau altfel aici. Dar evidenţa nu putea fi contestată.

Asta era în mod clar Pământul.

Sau, mai degrabă, în mod clar nu era.

Categoric semăna mult cu Pământul şi ocupa aceleaşi coordonate spaţio-temporale. Nimeni nu ştia însă coordonatele ocupate în câmpul Probabilităţii.

Arthur oftă. Îşi dădu seama că mai aproape de casă decât atât nu putea ajunge. Ceea ce însemna că era la fel de departe de casă. Posomorât, închise broşura cu zgomot şi se întrebă ce naiba urma să facă mai departe.

Îşi permise un hohot de râs fals din pricina a ceea ce tocmai gândise. Se uită la vechiul lui ceas şi îl scutură un pic pentru a-l face să meargă. Conform propriei scări temporale, îi luase un an de călătorie neîntreruptă ca să ajungă aici. Un an de la accidentul din hiperspaţiu în care Fenchurch se făcuse nevăzută. Şedea alături de el în Slumpjet; în următorul moment nava efectuase un salt în

hiperspaţiu perfect normal şi, când el se uitase din nou, fata nu mai era acolo. Locul ei nici măcar nu era cald. Numele ei nici măcar nu se regăsea pe lista pasagerilor.

Compania de călătorii spaţiale se dovedise extrem de îngrijorată când el făcuse plângere. Multe lucruri stânjenitoare se petrec în cursul călătoriilor spaţiale şi multe dintre acestea sunt adevărate mine de aur pentru avocaţi. Însă când îl întrebaseră din ce sector galactic proveneau el şi Fenchurch şi răspunsese că din ZZ9 Plural Z Alfa, indivizii se relaxaseră complet, într-o manieră care nu-i produse lui Arthur nicio plăcere. Izbucniseră în râs, chiar dacă dovedindu-şi în acelaşi timp compătimirea. Îi arătaseră clauza din contractul de călătorie care spunea că entităţile originare din orice zonă de tip Plural erau sfătuite să nu călătorească în hiperspaţiu, iar dacă o făceau, atunci se angajau să o facă pe propriul risc. Îi spuseseră că toată lumea ştia asta. Tremuraseră uşor şi clătinaseră din capete.

În vreme ce părăsea birourile companiei, Arthur descoperise că tremură uşor. Nu numai că o pierduse pe Fenchurch prin cea mai nefericită şi stupidă modalitate posibilă, dar ajungea să simtă că, odată cu petrecerea unui timp mai îndelungat prin galaxie, numărul de lucruri despre care nu ştia nimic părea să crească.

Tocmai când se afunda tot mai adânc în aceste amintiri dureroase, în uşa camerei de motel se auzi o ciocănitură. Uşa se deschise imediat. Prin ea trecu un individ gras, cu hainele în neorânduială, care căra cu el geanta de voiaj a lui Arthur. Individul apucă să rostească doar:

— Unde să pun…

În acel moment se văzu o agitaţie bruscă şi individul se prăbuşi greoi lângă uşă, încercând să alunge o creatură mică şi rea care se ivise mârâind din noaptea udă şi îşi înfipsese dinţii în coapsa lui, chiar şi prin straturile groase ale îmbrăcămintei din piele pe care o purta. Urmă un moment scurt şi urât de confuzie. Individul ţipă disperat şi

arătă spre un loc. Arthur apucă o bâtă groasă aflată lângă uşă special pentru un astfel de scop şi plesni hârciogul cu ea.

Hârciogul renunţă brusc la atac şi se dădu în spate şchiopătând, ameţit şi uluit. Se întoarse iritat în colţul camerei, cu coada încovrigată chiar sub labele din spate şi se ridică privind nervos la Arthur, smucindu-şi capul în mod repetat într-o parte. Părea să aibă falca dislocată. Ţipă puţin şi îşi târî coada umedă pe podea. La uşă, individul gras cu geanta lui Arthur stătea şi înjura, încercând să oprească şuvoiul de sânge din coapsă. Hainele îi erau deja ude din pricina ploii.

Arthur se holbă la hârciog, neştiind ce să facă. Hârciogul îl privi întrebător. Încercă să se apropie de el, scoţând mici sunete ca nişte scâncete de jale. Îşi mişcă falca dureroasă. Sări brusc asupra coapsei lui Arthur, dar mandibula lui dislocată era prea slăbită ca să mai apuce bine şi să ţină, aşa că animalul se prăbuşi la podea, continuând să scâncească jalnic. Grăsanul sări în picioare, apucă bâta, pocni capul hârciogului până ce îi împrăştie creierii pe covorul subţire din încăpere, apoi rămase locului gâfâind, ca şi cum l-ar fi provocat să mai îndrăznească să se mişte.

Un ochi se vedea uitându-se plin de reproş la Arthur, din mijlocul terciului rămas din creierul animalului.

— Ce crezi că încerca să spună? întrebă Arthur cu voce mică.

— Ah, nu prea multe, rosti individul. E doar felul lui de a fi prietenos. Iar ăsta este felul nostru de a-i răspunde cu prietenie, continuă el, apucând iarăşi bâta.

— Când pleacă următoarea navă de pe planetă? întrebă Arthur.

— Credeam că abia aţi sosit.

— Aşa e. Trebuia să fie o vizită scurtă. Voiam doar să văd dacă ăsta e locul bun sau nu. Scuze.

— Vreţi să spuneţi că aţi nimerit pe o planetă greşită?

rosti individul cu un ton lugubru. Ciudat cât de mulţi spun asta. Mai ales fiinţele care locuiesc aici.

Se uită la rămăşiţele hârciogului cu o ură profundă, ancestrală.

— Oh, nu, replică Arthur. Planeta este cea corectă. Ridică broşura umedă de pe pat şi o băgă în buzunar. E-n regulă, mulţumesc. Iau eu asta, continuă el, apucând geanta din mâna individului.

Se duse la uşă şi privi afară, prin noaptea udă şi rece.

— Mda, e planeta corectă, asta-i clar, repetă el. Planeta e bună, dar universul e greşit.

O pasăre singulară se învârti în cerc pe cer deasupra lui, în vreme ce el porni înapoi, către portul spaţial.

8

Ford avea un cod propriu de etică. Nu era cine ştie ce de capul lui, dar îi aparţinea şi el unul îl respecta, mai mult sau mai puţin în întregime. Una dintre regulile autoconcepute era să nu-şi cumpere niciodată singur băutură. Nu era convins că asta ar fi contat drept măsură etică, dar trebuia să se descurce cu ce avea. De asemenea, se opunea în mod ferm şi amarnic tuturor şi oricărei forme de cruzime faţă de orice animale, cu excepţia gâştelor. Şi, mergând mai departe, n-avea să fure niciodată de la patronii săi.

În fine, nu chiar să fure.

Dacă supervizorul lui contabil nu începea să hiperventileze şi să lanseze o alertă de blocare a tuturor ieşirilor când Ford îi înmâna nota de plată, atunci Ford simţea că nu-şi făcuse treaba cum trebuie, însă furtul însemna cu totul altceva. Însemna să muşte mâna care îl hrănea. Era în regulă dacă sugea foarte tare la ea sau chiar

dacă o rodea uşor cu dinţii într-un mod plin de afecţiune, dar niciodată nu avea voie să o înhaţe. Nu atunci când acea mână era *Ghidul. Ghidul* însemna ceva sacru şi special.

Însă asta urma să se schimbe, îşi zise Ford în vreme ce se ascundea şi îşi croia drum în jos prin clădire. Iar de vină erau doar ei. Era suficient să privească locul unde se găsea. Şiruri de birouri cenuşii frumos aranjate şi de cabinete manageriale. Întreg locul trepida de zumzetul minutelor de şedinţe traversând reţelele electronice ale clădirii. Pe străzi se juca Vânătoarea Wockeţilor, pentru numele lui Zark, dar aici, chiar în inima birourilor *Ghidului*, nimeni nu arunca măcar o minge pe coridoare sau nu purta îmbrăcăminte nepotrivită pentru plajă.

— Infinidim Enterprises, pufni Ford pentru sine în vreme ce parcurgea cu repeziciune un coridor după altul.

Ca prin minune, uşile i se deschideau în drum, una după alta. Ascensoarele îl duceau fericite în locuri în care n-ar fi trebuit. Ford încerca să urmeze cea mai întortocheată şi mai complicată rută, îndreptându-se în general în jos prin clădire. Roboţelul lui fericit avea grijă de toate, împrăştiind valuri de bucurie în toate circuitele de securitate pe care le întâlnea.

Ford îşi zise că roboţelul avea nevoie de un nume, aşa că decise să-i spună Emily Saunders, după numele unei fete despre care păstra amintiri dragi. Apoi se gândi că Emily Saunders era un nume absurd pentru un robot de securitate, aşa că decise să-l reboteze Colin, după câinele lui Emily.

Ajunsese acum adânc în pântecele clădirii, în zone în care nu mai fusese niciodată înainte, de securitate tot mai avansată. Începea să întâlnească expresii de nedumerire din partea personalului pe lângă care trecea. La acest nivel de securitate, fiinţele nici măcar nu mai puteau fi numite oameni. În plus, probabil că îndeplineau sarcini pe care numai personalul specializat le putea îndeplini. Când se

duceau seara acasă la familiile lor, deveneau iarăşi oameni, iar când copiii îi priveau cu ochii lor mici şi strălucitori şi spuneau: „Tati, ce ai făcut astăzi?”, ei răspundeau doar ceva de genul: „Mi-am îndeplinit obligaţiile” şi îngropau subiectul.

Adevărul era că multe chestii absconse se petreceau în spatele faţadei vesele şi fericite construite de *Ghid* – sau pe care *Ghidul* o construise pentru sine înainte ca această gaşcă nouă de la Infinidim Enterprises să preia controlul şi să înceapă să transforme întreaga chestie într-un lucru misterios. Strălucitorul edificiu era sprijinit de tot felul de şmecherii financiare şi de afaceri dubioase, iar undeva jos, la nivelurile sigure de cercetare şi procesare a datelor, se găseau toate răspunsurile.

La fiecare câţiva ani, *Ghidul* îşi aşeza propria afacere, ca şi propria clădire, într-o lume complet nouă, unde totul era un râs şi o lumină veselă pentru o vreme, cât timp *Ghidul* îşi înfigea rădăcinile în cultura şi economia locală, furniza locuri de muncă, un sentiment al strălucirii şi aventurii, ca apoi, la sfârşit, să se dovedească faptul că nu e un furnizor atât de mare de venituri precum speraseră localnicii.

Când se muta, cu tot cu clădire, *Ghidul* pleca oarecum ca un hoţ, noaptea. De fapt, chiar ca un hoţ, noaptea. De obicei pleca la primele ore ale dimineţii, iar ziua următoare se dovedea întotdeauna că lipsesc multe lucruri. În urma lui se prăbuşeau culturi şi economii întregi, adesea în decurs de o săptămână, pustiind şi şocând planete altădată înfloritoare, dar care continuau să rămână cu senzaţia că făcuseră parte dintr-o aventură măreaţă.

„Personalul” care arunca priviri în direcţia lui Ford în vreme ce el se deplasa prin zonele cele mai sensibile ale pântecelui clădirii era liniştit de prezenţa lui Colin, care zbura alături de Ford bâzâind de împlinire emoţională şi uşurându-i acestuia accesul la fiecare nivel.

În alte părţi ale clădirii începeau să se declanşeze

alarmele. Poate că asta însemna faptul că Vann Harl fusese deja descoperit, ceea ce putea constitui în sine o problemă. Ford sperase că va fi în stare să-i strecoare cardul Ident-i-Zeu înapoi în buzunar înainte ca Harl să-şi vină în fire. Ei bine, acum asta era o problemă de rezolvat mai târziu, iar Ford n-avea, pe moment, nici cea mai vagă idee cum anume avea s-o rezolve. Deocamdată nu avea de gând să-şi facă griji. Oriunde se ducea cu micuţul Colin, era înconjurat de un val de dulcegării şi lumină şi, mai important, de ascensoare docile şi dornice de a-i împlini voia şi de uşi cu un comportament evident pozitiv.

Ford începu chiar să fluiere, ceea ce constitui probabil o greşeală.. Nimănui nu-i place unul care fluieră, mai ales divinităţii care ne făureşte destinele.

Următoarea usă nu vru să se deschidă. Iar ăsta constituia un mare păcat, deoarece era chiar uşa dorită cel mai mult de Ford. Stătea acolo în faţa lui, cenuşie şi hotărât de închisă, cu un mesaj care spunea:

INTRAREA OPRITĂ,
INCLUSIV PERSONALULUI AUTORIZAT.
VĂ PIERDEŢI TIMPUL AICI.
PLECAŢI.

Colin raportă că uşile deveneau tot mai posomorâte în aceste măruntaie ale clădirii. Ajunseseră cam la zece etaje sub nivelul solului. Aerul era îngheţat şi modelul cenuşiu plin de bun-gust al tapetului de pe pereţi făcuse loc unor ziduri reci şi cenuşii din oţel armat. Euforia debordantă a lui Colin se temperase până la un soi de veselie hotărâtă. Roboţelul spuse că începea să cam obosească. Avea nevoie de întreaga lui energie ca să confere chiar şi cea mai vagă bonomie uşilor de aici. Ford izbi în uşă. Aceasta se deschise.

— Amestecul de plăcere şi durere, mormăi el. Întotdeauna funcţionează.

Intră şi Colin îl urmă. Chiar şi cu o sârmă înfiptă drept în electrodul plăcerii, fericirea lui era una cam nervoasă. Roboţelul se agită un pic pe loc.

Încăperea era mică, cenuşie şi zumzăia. Era centrul nervos al întregului *Ghid.* Terminalele de computer care se aliniau de-a lungul pereţilor cenuşii reprezentau nişte ferestre deschise către toate aspectele operaţionale ale *Ghidului.* Aici, pe partea stângă a camerei, se adunau rapoarte prin Sub-Etha-Net, de la cercetătorii de pe teren din fiecare colţ al galaxiei, care erau apoi trimise în reţeaua de birouri redacţionale, unde părţile cele mai suculente ale rapoartelor erau scoase de secretare, deoarece redactorii erau plecaţi să ia masa de prânz. Ceea ce rămânea era apoi trimis în cealaltă jumătate a clădirii – celălalt picior al „H"ului – unde se găsea departamentul legal. Aici se scotea tot ce mai putea avea urme de suculenţă în el şi restul era trimis înapoi către birourile redactorilor-şefi de departamente, aflaţi, de asemenea, la masa de prânz. Ca atare, secretarele lor citeau materialele, declarau că sunt nişte tâmpenii şi tăiau cea mai mare parte din ceea ce rămăsese.

Când redactorii se întorceau într-un târziu de la masă, începeau să exclame „Ce e cu porcăria asta pe care X – unde X era numele cercetătorului de teren în discuţie – ne-a trimis-o tocmai din celălalt capăt al nenorocitei de galaxii? Ce sens are să trimiţi pe cineva să petreacă trei anotimpuri orbitale în nenorocitele de Zone Mentale de pe Gagrakacka, cu toate chestiile care se petrec acolo, dacă rahatul ăsta anemic este cel mai bun lucru pe care s-a deranjat să ni-l trimită? Tăiaţi-i banii de cheltuieli!"

„Ce să facem cu materialul?" întreba apoi secretara.

„Ah, băgaţi-l în reţea. Trebuie să avem ceva marfă de acolo. M-a luat durerea de cap. Mă duc acasă."

Ca atare, materialul redactat trecea pentru ultima oară prin foarfecile de cenzură ale departamentului legal, după care era trimis înapoi la subsol, de unde era trimis prin Sub-Etha-Net pentru a fi citit de oriunde din galaxie. Povestea asta era gestionată de echipamente monitorizate şi controlate de terminalele aflate în partea dreaptă a camerei.

Între timp, ordinul de tăiere a cheltuielilor cercetătorului era trimis către terminalul aflat în colţul din dreapta al încăperii, terminal către care îşi croia acum drum Ford Prefect.

(Dacă citiţi toate astea pe planeta Pământ, atunci:

a) Să aveţi parte de mult noroc. Sunt groaznic de multe chestii despre care n-aveţi habar, dar nu sunteţi singurii. Doar că în cazul vostru, consecinţele faptului că nu aveţi habar despre multe sunt mai cu seamă teribile, însă, ce mai, doar asta e şi calea prin care se fac prăjiturile.

b) Nu vă imaginaţi că ştiţi ce este un terminal de computer. Un terminal de computer nu este vreun ecran vechi de televizor cu o maşină de scris în faţa lui. Este o interfaţă în care mintea şi trupul se pot conecta cu universul şi pot deplasa bucăţele din el prin jur.)

Ford se repezi la terminal, se aşeză în faţa lui şi se afundă cu iuţeală în universul acestuia. Nu era unul normal, cunoscut de el. Era un univers de lumi dens împachetate, de topografii sălbatice, de piscuri montane colosale, de râpe dătătoare de infarct, de luni spărgându-se de căluţi-de-mare, de crevase dureros de adânci, de oceane profunde şi tăcute şi de prăpăstii vuitoare şi fără fund.

Rămase nemişcat, ca să-şi capete echilibrul. Îşi controlă respiraţia, închise ochii şi se uită din nou. Aşadar aici îşi petreceau timpul contabilii. În mod clar, erau mulţi. Privi în jur cu atenţie, încercând să nu se lase copleşit.

Nu ştia cum să-şi croiască drum prin acest univers. Nici măcar nu cunoştea legile fizice care determinau limitele dimensionale sau comportamentale ale acestui univers, dar instinctul îi spuse să caute cea mai vizibilă caracteristică detectabilă şi să se îndrepte spre ea.

Undeva departe, la o distanţă incalculabilă – să fi fost un kilometru, un milion de kilometri sau un punct negru pe retina lui? – se găsea un vârf uluitor care se arcuia pe cer, urca şi urca şi se împrăştia în jerbe înfloritoare de aigrette[8], aglomerate[9] şi arhimandriţi[10].

Porni spre vârf, căzând şi rostogolindu-se, şi în cele din urmă ajunse la el într-o fracţiune de timp inutil de lungă. Se agăţă de el, cu braţele întinse, apucându-l strâns de suprafaţa lui pătată şi rugoasă. Imediat ce fu sigur că se află în siguranţă, comise imensa greşeală de a privi în jos.

În vreme ce cădea, se rostogolea şi se năpustea, spaţiul de sub el nu îl deranjase prea tare, dar acum, că se prinsese de vârf, distanţa îi făcea creierul să i se învârtă în ţeastă. Degetele i se albiseră de durere şi încordare. Dinţii îi clănţăneau şi i se ciocneau unul de altul dincolo de orice posibilitate de control din partea lui. Ochii i se înfundară în orbite, din pricină că îl apucase greaţa.

Cu un efort uriaş de voinţă şi credinţă, îşi dădu drumul şi împinse. Simţi că pluteşte. Se îndepărtează. Apoi, incredibil, zbură în sus. Tot mai sus. Îşi dădu umerii înapoi, lăsă braţele să-i cadă de-a lungul trupului, privi în sus şi se lăsă atras în mod liber, spre cea mai mare înălţime.

Nu peste multă vreme, orice ar fi însemnat acest termen în universul virtual, în faţa lui apăru o platformă de care se putea agăţa şi pe care se putea căţăra. Se înălţă, se prinse, se căţără. Gâfâi puţin. Chestia asta era destul de stresantă.

---

[8] Mănunchi ornamental de pene (n. tr.).

[9] Rocă formată prin acumularea de materiale provenite din explozii vulcanice (n. tr.).

[10] Un cleric cu grad inferior episcopului (n. tr.).

Se ţinu bine de platformă cât se aşeză pe ea. Nu era deloc sigur că asta se întâmpla ca să îşi oprească singur căderea sau ca să se ridice mai departe, dar avea nevoie de ceva de care să se prindă în vreme ce inspecta lumea în care se trezise. Înălţimea ameţitoare îl năucea şi îi răsucea creierul în ţeastă până ce se trezi, cu ochii închişi, că scânceşte şi îmbrăţişează zidul hidos de stâncă.

Reuşi să îşi recapete încet controlul asupra respiraţiei. Îşi spuse în mod repetat că se găsea doar într-o reprezentare grafică a lumii. Un univers virtual. O realitate simulată. Putea pleca de acolo în orice clipă.

Ieşi de acolo.

Şedea pe un scaun de birou tapiţat cu o spumă albastră asemănătoare pielii, în faţa unui terminal de computer. Se relaxă. Se ţinea de faţa unui vârf muntos imposibil de înalt, ghemuit pe o platformă îngustă, deasupra unui hău de o adâncime năucitoare.

Nu era vorba doar de peisajul aflat atât de departe sub el, ci şi de faptul că şi-ar fi dorit din suflet ca acesta să înceteze cu ondulaţiile şi cu mişcările. Trebuia să se ţină mai bine. Nu de peretele de stâncă

— Aia era o iluzie. Trebuia să se ţină mai bine de situaţie, să fie capabil să privească lumea fizică în care se afla, în vreme ce se extrăgea din ea din punct de vedere emotiv.

Se opinti în interiorul lui şi apoi, chiar în clipa în care dăduse drumul feţei de piatră, renunţă la ideea de stâncă şi se aşeză acolo clar şi liber. Privi lumea. Respira bine. Era în regulă. Controla din nou situaţia.

Se găsea în modelul topologic cvadridimensional al sistemelor financiare ale *Ghidului* şi cineva sau ceva va vrea în scurt timp să ştie ce căuta acolo.

Şi iată-le venind.

Învârtindu-se prin spaţiul virtual, de el se apropie o hoardă mică de creaturi rele, cu ochi de oţel şi capete micuţe şi ascuţite, cu mustăţi pe oală şi pretenţii de a afla

cine era el, ce căuta acolo, care îi era autorizaţia, care era autorizaţia agentului său de autorizare, cât măsura faţa interioară a coapsei lui şi aşa mai departe. De jur împrejurul lui licăreau lasere, ca şi cum el ar fi fost un pachet de biscuiţi la un punct de verificare dintr-un supermarket. Laserele de capacitate mai mare erau ţinute deocamdată în rezervă. Nu conta faptul că toate astea se petreceau în spaţiul virtual. A fi ucis în mod virtual de un laser virtual în spaţiul virtual este la fel de definitiv ca şi cum totul s-ar petrece în realitate, deoarece eşti la fel de mort pe cât crezi tu că eşti.

Cititoarele laser deveneau tot mai agitate pe măsură ce licăreau deasupra amprentelor lui palmare, a retinei şi a modelului folicular de la baza părului. Nu le plăcea deloc ce descopereau. Bălmăjeala şi scârţâiala de întrebări personale puse cu un ton insolent creşteau în intensitate. Un mic bisturiu chirurgical din oţel tocmai se îndrepta spre pielea de pe ceafa lui Ford când acesta, ţinându-şi respiraţia şi rugându-se foarte încet, scoase din buzunar cardul Ident-i-Zeu al lui Vann Harl şi îl flutură în faţa laserelor.

Instantaneu, toate laserele se abătură asupra cardului şi îl citiră de la stânga la dreapta, de sus în jos şi în diagonală, examinând şi analizând fiecare moleculă. Apoi se opriră brusc. Întreaga hoardă de inspectori virtuali luă poziţia de drepţi.

— Ne pare bine să vă vedem, domnule Harl, rostiră ei la unison. Putem face ceva pentru dumneavoastră?

Ford scoase un rânjet răutăcios.

— Ştiţi că eu cred că da? zise el.

Cinci minute mai târziu plecase deja de acolo. Îi luase cam treizeci de secunde să-şi facă treaba şi vreo trei minute şi treizeci de secunde ca să-şi acopere urmele. Ar fi putut întreprinde orice avea chef în acea structură virtuală.

Ar fi putut transfera proprietatea întregii organizaţii pe numele lui, dar se îndoia că o asemenea acţiune ar fi trecut neobservată. Oricum, nu voia aşa ceva. Ar fi însemnat responsabilitate, ore târzii de lucru la birou, ca să nu mai menţionăm investigaţii masive şi consumatoare de timp privind fraudele, precum şi petrecerea unui timp oarecare în închisoare. El voia ceva pe care doar computerul l-ar fi putut observa: asta fusese chestia care durase treizeci de secunde.

Chestia care durase trei minute şi treizeci de secunde fusese legată de programarea computerului, ca să nu constate că observase ceva.

Trebuia să-l facă să vrea să nu ştie ce are Ford de gând, apoi putea lăsa computerul să-şi ia în linişte propriile măsuri de apărare împotriva informaţiilor emise. Era o tehnică de programare care fusese creată pe invers din acel gen de blocaje mentale psihotice pe care oamenii altfel perfect normali le dezvoltă când sunt aleşi în funcţii politice înalte.

Petrecu celălalt minut constatând că acel computer dispunea deja de un blocaj mental. Şi încă de unul mare.

Nu l-ar fi descoperit niciodată dacă n-ar fi fost ocupat el însuşi cu generarea unui astfel de blocaj mental. Dăduse peste un întreg set de proceduri clare şi plauzibile de negare şi de subrutine diversioniste, exact acolo unde plănuise să instaleze propria creaţie. Computerul respinse conştientizarea lor, bineînţeles, apoi refuză să accepte că exista ceva a cărui cunoştinţă trebuia negată şi, în general, se dovedi atât de convingător, că Ford aproape se trezi gândindu-se că probabil comisese o eroare.

Era impresionat. De fapt era atât de impresionat, că nu se mai obosi să instaleze propriile sale proceduri de blocaj mental, ci doar stabili proceduri de apelare a celor existente deja, proceduri care porneau singure când erau interogate şi aşa mai departe.

Apoi începu repede să deparaziteze bucăţelele de linii de cod pe care le instalase el însuşi, ca să descopere că nu exista niciun parazit, înjurând, căută paraziţii peste tot, dar nu găsi nici urmă de ei. Tocmai se pregătea să instaleze totul de la capăt, când îşi dădu seama că motivul pentru care nu îi găsea era acela că ei lucrau deja.

Rânji de satisfacţie. Încercă să descopere la ce se referea celălalt blocaj mental al computerului, dar acesta părea să dispună, nu chiar în mod nefiresc, de un alt blocaj mental de protecţie. De fapt, era atât de bun, că nu mai putea fi depistată nicio urmă din el. Nu cumva îşi imagina el aşa ceva? Se întrebă dacă nu îşi imaginase că e ceva care are de-a face cu ceva din clădire şi cu numărul 13. Efectuă câteva teste. Da, era evident că îşi imaginase totul.

De-acum nu-i mai rămăsese timp pentru manevre elegante de evitare, căci în mod evident alerta de securitate răsuna în întreaga clădire. Ford luă liftul până la nivelul parterului, ca de acolo să ia ascensoarele expres. Trebuia cumva să pună cardul Ident-i-Zeu înapoi în buzunarul lui Harl înainte ca lipsa acestuia să fie observată. Habar n-avea cum anume avea să facă asta.

Uşile ascensorului se deschiseră, dezvăluind o haită mare de paznici şi roboţi de securitate care aşteptau liftul cu nerăbdare, plimbând în mâini tot felul de arme cu aspect lugubru. Îi ordonară să iasă.

Ridicând din umeri, Ford păşi înainte. Cu toţii trecură pe lângă el împingându-l cu brutalitate şi intrară în ascensorul care urma să-i ducă jos, pentru a-şi continua cercetările la niveluri inferioare.

Ford se simţi amuzat. Îi dădu un pumn lui Colin, în joacă. Colin era practic primul robot cu adevărat util întâlnit de Ford. Acesta sărea prin aer în faţa lui, într-o izbucnire de extaz. Ford se bucura că îl botezase după un câine.

Era extrem de tentat să lase lucrurile baltă în acel moment şi să se încreadă în şansa lui, dar ştia prea bine că

acea posibilitate urma să fie mai mare dacă Harl nu descoperea faptul că îi lipsea cardul Ident-i-Zeu. Trebuia să-l înapoieze cumva. Se duseră la ascensoarele expres.

— Bună, rosti liftul în care intrară.

— Bună, răspunse Ford.

— Unde vă duc astăzi?

— Etajul 23.

— Pare a fi un etaj căutat astăzi.

„Hmmm”, gândi Ford, deranjat de remarcă. Ascensorul aprinse beculeţul pentru etajul 23 pe panou şi începu să urce cu viteză. Ceva legat de afişajul etajului produse un gând trecător în mintea lui Ford, dar acesta nu putu pune degetul pe el, aşa că îl uită. Îl îngrijora mai tare ideea că etajul unde avea el treabă era căutat. Nu se gândise cum avea să se descurce cu ceea ce se petrecea acolo, deoarece habar n-avea ce va găsi la faţa locului. Trebuia să improvizeze.

Ajunseră. Uşile se deschiseră. O tăcere ameninţătoare. Un coridor pustiu.

Iată şi uşa biroului lui Harl, cu un mic strat de praf în jurul ei. Ford ştia că acel praf era format din miliarde de mici roboţi moleculari care ieşiseră din lemnărie, se construiseră unul pe altul, refăcuseră uşa, se dezasamblaseră reciproc şi apoi se furişaseră înapoi în lemnărie, aşteptând noi stricăciuni. Ford se întrebă ce fel de viaţă o fi fost şi aia, dar nu pentru mult timp, deoarece îl preocupa mult mai tare ce fel de viaţă avea el în acel moment.

Inspiră adânc şi îşi începu goana.

9

Arthur se simţea oarecum pierdut. Îl aştepta o galaxie

întreagă şi el se întreba dacă era corect să se plângă în sine că îi lipseau două lucruri: lumea în care se născuse şi femeia pe care o iubea. „La naiba şi la dracu'”, îşi zise el. Simţea nevoia de nişte sfaturi şi de îndrumare. Consultă *Ghidul autostopistului galactic.* Căută „îndrumare” şi găsi „Caută la SFAT”. Privi la „sfat” şi găsi „caută la ÎNDRUMARE”. Efectuase tot felul de astfel de manevre recent şi ajunsese să se întrebe dacă nu cumva totul nu era decât o bătaie de joc.

Se îndrepta spre braţul estic exterior al galaxiei unde, se spunea, se puteau găsi înţelepciunea şi adevărul, în special pe planeta Hawalius, o planetă de oracole, clarvăzători şi prezicători, precum şi o planetă de pizzerii pentru acasă, deoarece majoritatea misticilor erau incapabili să îşi gătească.

În orice caz, se părea că un soi de calamitate afectase planeta. În vreme ce se plimba pe străzile satului unde locuiau marii profeţi, Arthur observă aerul de decadenţă din jur. Dădu peste unul care îşi închidea în mod clar prăvălia şi îl întrebă ce se întâmpla.

— Nimeni nu mai are nevoie de noi, răspunse morocănos profetul, în vreme ce bătea un cui în placa de lemn care urma să astupe fereastra biroului său.

— Oh! De ce?

— Ţine de celălalt capăt al chestiei ăsteia şi o să-ţi arăt.

Arthur apucă de capătul fără cuie al plăcii şi bătrânul profet se furişă în interiorul barăcii, de unde se întoarse o clipă sau două mai târziu cu o mică staţie radio Sub-Etha. O porni, se jucă pentru o clipă cu comutatorul şi aşeză obiectul pe băncuţa de lemn unde stătea el de obicei şi prezicea. Apoi luă iarăşi placa de lemn şi reluă ciocăneala. Arthur se aşeză şi ascultă radioul.

— …confirmat, se auzi în aer. Mâine, continuă emisia, vicepreşedintele de pe Poffla Vigus, Roopy Ga Stip, va anunţa că intenţionează să candideze la preşedinţie. Într-un

discurs pe care îl va ţine mâine la…

— Găseşte alt canal, comandă profetul.

Arthur apăsă pe butonul de canale preinstalate.

— …refuză orice comentariu, se auzi în aer. Numărul total al şomerilor de săptămâna viitoare din sectorul Zabush va fi cel mai mare de când a început înregistrarea ratei şomajului. Un raport publicat luna viitoare spune…

— Găseşte altul, latră profetul.

Arthur apăsă din nou pe buton.

— …negat categoric, se auzi iarăşi la aparat. Nunta regală de luna viitoare dintre prinţul Gid al Dinastiei Soofling şi prinţesa Hooli de pe Raui Alfa va fi cea mai spectaculoasă ceremonie din istoria teritoriilor Bjanjy. Reporterul nostru Trillian Astra este acolo şi ne trimite acest raport.

Arthur clipi. Din staţia radio erupseră un zgomot de mulţimi aclamatoare şi o cacofonie muzicală. O voce foarte cunoscută spuse:

— Ei bine, Krart, scena de aici, de la mijlocul lunii viitoare, este absolut incredibilă. Prinţesa Hooli arată strălucitor într-o…

Profetul aruncă radioul de pe bancă. Staţia se izbi de sol, unde chiţăi ca un pui de găină pe un ton fals.

— Vezi cu ce ne confruntăm? mormăi profetul. Uite, ţine asta. Nu aia, asta. Nu, nu aşa. Cu capătul ăsta în sus. Cu celălalt capăt, prostule.

— Ascultam ce spunea la radio, explică Arthur, apucând neajutorat ciocanul.

— La fel ca toată lumea. De aia locul ăsta seamănă cu un oraş-fantomă.

Bătrânul scuipă în praf.

— Nu, vreau să spun că mi s-a părut că recunosc acea voce.

— Prinţesa Hooli? Dacă ar fi trebuit să salut pe toată lumea care poartă numele de prinţesa Hooli mi-ar fi trebuit

o pereche nouă de plămâni.

— Nu prinţesa, replică Arthur. Reporterul. Numele ei este Trillian. Nu ştiu de unde o mai cheamă şi Astra. E de pe aceeaşi planetă cu mine. Mă întrebam unde a mai ajuns.

— Oh, e peste tot în zilele noastre. Bineînţeles că aici nu prindem posturile TV tridimensionale, graţie Marelui Arklatac Verde, dar o poţi auzi la radio, transmiţând de pretutindeni prin continuumul spaţiu-timp. Tânăra aia vrea să se aşeze undeva şi să-şi găsească un timp al ei stabil. Totul se va sfârşi cu lacrimi. Probabil că deja s-a sfârşit.

Profetul se învârti cu ciocanul lui şi îşi lovi degetul mare destul de tare. Începu să scoată tot felul de măscări pe gură.

Nici satul oracolelor nu era cu mult mai breaz. I se spusese că, dacă voia să găsească un oracol bun, atunci cel mai bine era să se adreseze celui la care se duceau celelalte oracole, dar acolo era închis. Pe intrare era postat un semn care spunea: „Pur şi simplu nu mai ştiu nimic. Încercaţi la uşa alăturată, dar asta este doar o sugestie, nu un sfat de tip oracol oficial.”

„Uşa alăturată” era o peşteră la câteva sute de metri depărtare. Arthur se îndreptă spre ea. Fumul şi aburul ieşeau dintr-un foc mic, respectiv dintr-o oală ponosită care atârna deasupra lui. Dinspre oală venea un miros neplăcut. Cel puţin Arthur credea că emana dinspre oală. Pe o sfoară întinsă la soare zăceau la uscat băşicile întinse ale unora dintre chestiile locale asemănătoare unor ţapi şi mirosul putea proveni dintr-acolo. Totodată, la o depărtare îngrijorător de mică se vedea o stivă cu cadavre de chestii asemănătoare unor ţapi şi mirosul putea proveni şi dintr-acolo.

Însă izul putea proveni la fel de uşor de la bătrâna care se ocupa cu îndepărtarea muştelor de pe stiva de cadavre. Era un efort zadarnic, deoarece fiecare muscă era de

dimensiunea unui gât mare de sticlă, iar bătrâna nu avea ca armă decât o paletă de tenis de masă. În plus, părea pe jumătate oarbă. Din când în când, din pură întâmplare, agitaţia ei sălbatică avea ca rezultat plesnirea uneia dintre muşte cu un zgomot plin şi satisfăcător, caz în care gângania se rostogolea prin aer şi se zdrobea de pietrele aflate la câţiva metri de intrarea în peşteră. Prin comportament, bătrâna lăsa impresia covârşitoare că trăia pentru ceea ce făcea.

Arthur urmări o vreme acest spectacol exotic de la o distanţă politicoasă, apoi, într-un târziu, încercă o tuse discretă ca să atragă atenţia femeii. Menită să fie amabilă, tuşea discretă îl determină pe Arthur să inhaleze mai mult din atmosfera locului. Drept rezultat, izbucni într-un acces de tuse cu expectoraţie şi se prăbuşi pe pietre, înecându-se şi lăcrimând. Se luptă să respire, dar cu fiecare nouă inspiraţie situaţia se înrăutăţea. Vomită, se înecă iarăşi pe jumătate, se rostogoli peste propria vomă, continuă să se rostogolească doi-trei metri şi în cele din urmă reuşi să ajungă în patru labe, după care se târî, gâfâind, la un aer ceva mai proaspăt.

— Scuzaţi-mă, zise el. Îşi recăpătase ceva din respiraţie. Zău că îmi pare teribil de rău. Mă simt complet ca un idiot şi…

Făcu un gest de disperare către mica baltă de vomă care zăcea la intrarea în peştera bătrânei.

— Ce pot să mai spun? continuă el. Ce se mai poate spune?

Chestia asta cel puţin atrase atenţia femeii. Întoarse capul şi se uită suspicioasă la el, dar, fiind pe jumătate oarbă, avu dificultăţi să-l descopere în peisajul care pentru ea era ceţos şi pietros.

Arthur făcu semn cu mâna.

— Alo! strigă el.

În sfârşit bătrâna îl depistă, mormăi ceva pentru sine şi

se întoarse la treaba ei de zdrobire a muştelor. După felul cum se mişcau curenţii de aer în urma gesturilor ei, era oribil de evident că principala sursă a mirosului era ea însăşi. Băşicile puse la uscat, cadavrele în putrefacţie şi balta de vomă contribuiau în mod clar la atmosferă, dar principala prezenţă olfactivă era femeia însăşi.

Bătrâna plesni încă o muscă. Aceasta se zdrobi de pietre şi îşi întoarse maţele pe dos, într-o manieră pe care bătrâna ar fi considerat-o în mod clar satisfăcătoare, dacă ar fi fost în stare să o vadă.

Nesigur pe picioare, Arthur se ridică şi se şterse cu o mână de iarbă uscată. Nu ştia ce să mai facă pentru a se anunţa bătrânei. Pe jumătate ar fi vrut să plece mai departe, dar se simţea stânjenit să lase o baltă de vomă la intrarea în casa femeii. Se întrebă ce să facă în privinţa asta. Începu să scoată cu rădăcini cu tot mai multă iarbă uscată, care se putea găsi ici şi colo. Îl îngrijora totuşi faptul că, dacă se aventura mai aproape de băltoacă, era posibil ca mai degrabă să adauge ceva la ea decât să cureţe mizeria de acolo.

Taman când dezbătea cu sine însuşi problema celei mai potrivite acţiuni, începu să-şi dea seama că bătrâna îi spunea ceva.

— Mă scuzaţi? rosti el cu glas tare.

— Am întrebat dacă vă pot ajuta, zise femeia cu o voce subţire şi stridentă, pe care Arthur de-abia o auzea.

— Ăăă, am venit să vă cer sfatul, strigă el, simţindu-se un pic ridicol.

Bătrâna se întoarse şi se zgâi la el, într-un mod tipic pentru un miop, apoi se întoarse la loc, dădu într-o muscă şi rată.

— Despre ce? întrebă ea.

— Poftim? făcu el.

— Am spus, despre ce?

— Păi... Mai degrabă un soi de sfat general. Scria în

broşură…

— Ha! Broşură! scuipă bătrâna.

Acum părea că mai degrabă izbea la întâmplare cu paleta ei.

Arthur pescui din buzunar broşura şifonată bine. Nu era sigur de ce făcuse asta. O citise deja, iar bătrâna nu părea să aibă chef să o facă. O deschise oricum, ca să aibă la ce să se încrunte gânditor câteva clipe. Pagina din broşură bătea câmpii despre antica artă mistică a clarvăzătorilor şi înţelepţilor de pe Hawalius şi lăuda peste măsură spaţiile de cazare existente în Hawalion. Arthur continua să ţină la el un exemplar din *Ghidul autostopistului galactic,* dar descoperise, consultându-l, că intrările deveneau tot mai paranoice şi misterioase şi aveau o mulţime de „x”-uri, „j”-uri şi „ţ”-uri în ele. Ceva era putred undeva. Nu putea şti dacă era vorba despre unitatea lui, despre o greşeală cumplită făcută de cineva sau ceva ori poate doar de o halucinaţie chiar în inima organizaţiei *Ghidului.* Dar într-un fel sau altul era tot mai puţin înclinat să se bizuie pe *Ghid*, ceea ce însemna că nu mai credea deloc în el şi îl folosea în cea mai mare parte ca suport pe care îşi mânca sendvişurile atunci când şedea pe o piatră, holbându-se la ceva în zare.

Femeia se întorsese complet şi se îndreptă încet spre el. Arthur încercă, fără a o face prea evident, să estimeze direcţia vântului şi se deplasă un pic mai încolo pe măsură ce ea se apropia.

— Sfat, rosti ea. Sfat, ai?

— Ăă, da. Da, adică…

Arthur se încruntă iarăşi spre broşură, ca şi cum s-ar fi asigurat că nu citise incorect şi nu dăduse în mod prostesc peste planeta greşită sau ceva de genul ăsta. Broşura spunea: „Prietenoşii locuitori ai planetei vor împărtăşi bucuroşi cu dumneavoastră cunoştinţele şi înţelepciunea bătrânilor. Avântaţi-vă alături de ei în misterele învăluitoare

ale timpului trecut şi viitor!” Mai existau acolo şi nişte cupoane de reduceri, dar Arthur se simţise prea stingherit ca să le taie sau să încerce să le prezinte cuiva.

— Sfat, ai? repetă bătrâna. Doar un sfat de natură generală, spui tu. Despre ce? Despre ce să faci cu viaţa ta, genul ăsta de poveste?

— Da, răspunse Arthur. Genul ăsta de sfat. Mă cam trezesc în încurcături, ca să fiu foarte sincer.

Încerca disperat, cu uşoare mişcări de învăluire, să stea în cealaltă direcţie a vântului faţă de ea. Bătrâna îl surprinse îndepărtându-se brusc de el şi pornind spre peştera ei.

— Atunci va trebui să mă ajuţi cu fotocopiatorul, zise ea.

— Cee?

— Fotocopiatorul, repetă femeia cu calm. Va trebui să mă ajuţi să-l scot afară. Este alimentat cu energie solară. Trebuie să-l ţin în peşteră, ca păsările să nu îşi facă nevoile pe el.

— Înţeleg, făcu Arthur.

— În locul tău aş inspira adânc de câteva ori, îl sfătui bătrâna în vreme ce se afundă în bezna peşterii.

Arthur îi urmă sfatul. De fapt, ajunse aproape la hiperventilaţie. Când simţi că e pregătit, îşi ţinu respiraţia şi o urmă pe bătrână înăuntru.

Copiatorul era o chestie veche şi mare, montată pe un cărucior de tracţiune. Se odihnea chiar la umbra intrării în peşteră. Roţile erau înţepenite înadins în diferite direcţii, iar solul era dur şi stâncos.

— Du-te şi mai trage o gură de aer de afară, rosti bătrâna.

Arthur se înroşise deja încercând să o ajute cu mutarea din loc a maşinăriei. Auzind îndemnul, dădu din cap de uşurare. Dacă ea nu se simţea stânjenită, atunci nici el n-avea de ce să facă fasoane. Păşi afară, inspiră adânc de câteva ori, apoi se întoarse pentru alte împinsături şi

opinteli. Trebui să repete manevrele cel puţin de câteva ori până ce maşina ajunse afară.

Soarele o luă imediat în primire. Bătrâna dispăru iarăşi în peştera ei şi se întoarse cu câteva panouri metalice, pe care le conectă la maşină ca să prindă cât mai multă energie solară. Îşi ridică privirea spre cer. Soarele era destul de strălucitor, dar atmosfera era ceţoasă.

— Va dura o vreme, îl avertiză femeia.

Arthur răspunse că era bucuros să aştepte. Bătrâna ridică din umeri şi tropăi spre foc. Conţinutul oalei începea să sfârâie. Bătrâna se apucă să mestece în ea cu un băţ.

— Nu cumva vrei să mănânci de prânz? îl întrebă ea.

— Am mâncat, mulţumesc, răspunse Arthur. Nu, chiar că am mâncat.

— Sunt convinsă că ai făcut-o, replică bătrâna.

Amestecă iarăşi cu băţul. După câteva minute pescui o bucată de ceva din oală, suflă în ea ca să se răcească puţin, apoi o băgă în gură. Mestecă gânditoare. Apoi se duse încet către mormanul de cadavre de chestii asemănătoare ţapilor. Scuipă bucata din gură peste morman. Se întoarse încet spre oală. Încercă să o scoată de pe chestia ca un trepied de care atârna.

— Vă pot ajuta? întrebă Arthur, sărind politicos şi se grăbi spre femeie.

Împreună scoaseră oala de pe trepied şi o cărară cu greutate pe panta uşoară care ducea în jos, dinspre peştera bătrânei către un pâlc de copaci burzuluiţi, care marcau marginea unui şanţ puternic înclinat, dar destul de puţin adânc, din care emana o nouă gamă de mirosuri ofensatoare.

— Gata? întrebă femeia.

— Da… răspunse Arthur, deşi nu ştia pentru ce să fie gata.

— Unu, rosti bătrâna. Doi, continuă ea. Trei.

Arthur îşi dădu seama în ultima clipă care era intenţia ei.

Împreună aruncară conţinutul oalei în şanţ.

După o oră sau două de tăcere necomunicativă, bătrâna hotărî că panourile solare absorbiseră suficientă energie pentru ca fotocopiatorul să funcţioneze, aşa că dispăru să caute ceva în peştera ei. Ieşi de acolo cu câteva foi mari de hârtie şi le introduse în maşinărie. Dădu copiile lui Arthur.

— Deci, ăă, ăsta e sfatul dumitale, nu? întrebă Arthur, răsfoind nesigur printre foi.

— Nu, răspunse bătrâna. Este povestea vieţii mele. Vezi tu, valoarea oricărui sfat oferit de cineva trebuie judecată după calitatea vieţii duse de persoana care l-a dat. Ca atare, pe măsură ce vei studia acest document, vei observa că am subliniat toate deciziile majore luate de mine. Sunt toate indexate şi trecute cu referinţe. Vezi? Tot ce îţi pot sugera este că, dacă iei decizii perfect opuse genului celor luate de mine, atunci poate nu vei sfârşi, la capătul vieţii tale… Făcu o pauză şi îşi umplu plămânii pentru un strigăt sănătos:…într-o peşteră veche şi puturoasă ca asta!

Apucă paleta de tenis de masă, îşi suflecă mâneca, porni călcând apăsat spre mormanul de cadavre asemănătoare unor ţapi şi începu să plesnească muştele cu o vigoare reînnoită.

Ultimul sat vizitat de Arthur consta în întregime din stâlpi extrem de înalţi. Erau atât de înalţi, încât era imposibil de spus, de la sol, ce se găsea în vârful lor, iar Arthur fu obligat să se caţere pe trei dintre ei înainte de a găsi unul care avea altceva în vârf decât o platformă acoperită cu găinaţ de pasăre.

Nu era o sarcină uşoară. Urcai pe stâlpi căţărându-te pe nişte ieşituri înguste de lemn care fuseseră înfipte în spirale uşor ascendente. Orice turist mai puţin conştiincios decât Arthur ar fi făcut câteva poze ale ciudăţeniilor şi s-ar fi dus imediat la cel mai apropiat Bar & Grill, unde se puteau cumpăra mai multe tipuri de torturi de ciocolată pentru a le

mânca în faţa asceţilor. Numai că, în mare parte ca rezultat al unui asemenea gen de acţiune, cei mai mulţi asceţi plecaseră de acolo. De fapt, plecaseră şi înfiinţaseră centre terapeutice profitabile pe unele dintre planetele mai vizitate din partea de nord-vest a galaxiei, unde traiul era mai uşor cu un factor de şaptesprezece milioane, iar ciocolata era pur şi simplu fabuloasă. După cum s-a dovedit ulterior, cei mai mulţi dintre ei nu ştiau nimic despre ciocolată înainte de a deveni asceţi. Însă majoritatea clienţilor care veneau la centrele lor terapeutice o cunoşteau foarte bine.

În vârful celui de-al treilea stâlp, Arthur se opri pentru o pauză de respiraţie. Se încinsese foarte tare şi gâfâia puternic, din pricină că fiecare stâlp era înalt de vreo cincisprezece sau douăzeci de metri. Lumea părea să se învârtă vertiginos în jurul lui, dar asta nu îl îngrijora prea tare. Ştia că, logic vorbind, nu putea muri până ce nu ajungea pe Stavromula Beta[11] şi, ca atare, reuşise să-şi cultive o atitudine senină faţă de pericolul personal extrem. Se simţea un pic ciudat fiind cocoţat la cincisprezece metri în aer pe vârful unui stâlp, dar lupta contra senzaţiei prin înfulecarea unui sendviş. Tocmai voia să înceapă să citească istoria fotocopiată a vieţii oracolului, când fu mai degrabă uluit să audă o tuse uşoară în spatele lui.

Se întoarse atât de abrupt, că scăpă sendvişul din mână. Acesta se răsuci cu faţa în jos prin aer şi deveni un biet punct în clipa când atinse solul.

La circa zece metri în spatele lui Arthur se găsea alt stâlp, singurul într-o pădure de circa trei duzini, al cărui vârf era ocupat de un bătrân care, la rândul lui, părea muncit de gânduri profunde ce îl făceau să se încrunte.

— Scuzaţi-mă, zise Arthur.

Omul îl ignoră. Vântul bătea uşor prin preajmă. Doar datorită şansei auzise acea tuse vagă.

---

[11] Vezi *Viaţa, Universul şi tot Restul,* capitolul 18.

— Alo? strigă el. Alo!

Omul îşi întoarse în sfârşit privirea spre el. Păru surprins să îl vadă. Arthur nu îşi dădu seama dacă era surprins plăcut sau doar surprins.

— Sunteţi deschis? întrebă el.

Omul se încruntă, neînţelegând. Arthur nu îşi dădea seama dacă nu pricepe sau nu aude.

— Vin acolo, îi explică. Nu plecaţi.

Se dădu jos de pe mica platformă şi coborî iute pe treptele în spirală, ajungând jos destul de ameţit. Începu să-şi croiască drum spre stâlpul pe care şedea bătrânul, apoi îşi dădu brusc seama că se rătăcise pe drum şi nu mai ştia cu certitudine care era stâlpul în cauză. Privi în jur după repere şi reuşi să priceapă care era cel bun. Se căţără pe el. Nu era.

— La naiba, exclamă el. Scuzaţi-mă! strigă iarăşi în direcţia bătrânului, care se găsea acum chiar în faţa lui, la circa doisprezece metri depărtare. M-am rătăcit. Vin acolo într-un minut.

Coborî din nou, încingându-se tot mai tare şi fiind tot mai iritat. Când ajunse la destinaţie, gâfâind şi asudând, îşi dădu seama că bătrânul, mai mult sau mai puţin îşi bătea joc de el.

— Ce vrei? strigă el la Arthur.

Bătrânul stătea acum pe vârful stâlpului pe care Arthur îl recunoştea ca fiind cel pe care îşi mâncase el sendvişul.

— Cum ai ajuns aici? strigă Arthur la rândul lui, uluit.

— Crezi că am să-ţi spun aşa, pur şi simplu, când mie mi-au trebuit patruzeci de primăveri, veri şi toamne de stat în vârful unui stâlp ca să-mi dau seama?

— Cum rămâne cu iarna?

— Ce-i cu iarna?

— Nu aţi stat pe stâlp şi iarna?

— Dacă stau în vârful unui stâlp cea mai mare parte a vieţii nu înseamnă că sunt un idiot, zise omul. Iarna plec

spre sud. Am o casă pe plajă. Stau pe coşul sobei.

— Aveţi vreun sfat pentru un călător?

— Da. Ia-ţi o casă pe plajă.

— Înţeleg.

Individul privi în jur, la peisajul fierbinte şi arid. De acolo Arthur o putea zări pe bătrână, ca un punct în depărtare, dansând în sus şi în jos şi zdrobind muşte.

— O vezi? întrebă brusc bătrânul.

— Da, răspunse Arthur. De fapt, am şi fost la ea la consultaţie.

— Mare brânză ce ştie ea. Mi-am luat casa pe plajă deoarece a refuzat-o ea. Ce sfat ţi-a dat?

— Să fac exact opusul celor făcute de ea.

— Cu alte cuvinte, să-ţi iei o casă pe plajă.

— Presupun că da, zise Arthur. Păi, poate că o să-mi iau una.

— Hmmmm.

Orizontul înota într-o ceaţă fetidă din pricina căldurii.

— Vreun alt sfat? întrebă Arthur. Care să nu aibă de-a face cu proprietăţile imobiliare?

— O casă pe plajă nu este doar o proprietate imobiliară. Este o stare de spirit, rosti individul.

Se întoarse şi îl privi pe Arthur. Ciudat, dar chipul omului se găsea acum la doar câţiva paşi depărtare. Pe de o parte părea să aibă o formă perfect normală, dar corpul lui se odihnea cu picioarele încrucişate pe un stâlp la doisprezece metri depărtare, în vreme ce faţa îi era la niciun metru. Fără a-şi deplasa chipul şi fără să pară că întreprinde ceva anume, se ridică şi păşi pe vârful unui alt stâlp. Arthur îşi spuse că de vină era căldura sau poate că spaţiul avea o altă dimensiune pentru bătrân.

— O casă pe plajă, rosti individul, nu trebuie să fie chiar pe plajă. Deşi cele mai bune sunt acolo. Tuturor ne place să ne adunăm în condiţii-limită.

— Zău? se miră Arthur.

— Acolo unde pământul se întâlneşte cu apa. Unde solul se întâlneşte cu aerul. Unde trupul se întâlneşte cu spiritul. Ne place să fim într-o parte şi să privim în cealaltă.

Arthur deveni extrem de incitat. Era exact genul de lucru pe care i-l promitea broşura. Stătea lângă o fiinţă care părea să se deplaseze printr-un soi de spaţiu Escher, spunând tot felul de lucruri profunde despre tot soiul de chestii.

Cu toate astea, era enervant. Omul păşea acum de pe stâlp pe sol, de pe sol pe stâlp, de pe un stâlp pe alt stâlp, de pe stâlp la orizont şi înapoi. Îşi bătea joc de universul spaţial al lui Arthur.

— Vă rog să încetaţi!

— Nu suporţi, ha? zise individul. Fără a face nici cea mai mică mişcare, omul era înapoi, şezând cu picioarele încrucişate pe vârful stâlpului aflat la doisprezece metri în faţa lui Arthur. Tu vii la mine pentru sfaturi, dar nu te descurci cu ceea ce nu recunoşti. Hmmm! Deci noi trebuie să-ţi spunem ceea ce tu ştii deja, dar să facem să pară ca o noutate absolută, nu? În fine, cred că e vorba de afaceri, ca de obicei. Oftă şi se uită posomorât în depărtare. De unde eşti, băiete? întrebă apoi.

Arthur decise să fie deştept. Se săturase să fie luat drept idiot de toată lumea cu care se întâlnea.

— Vă spun eu cum facem, zise el. Sunteţi clarvăzător. Ce-ar fi să-mi spuneţi dumneavoastră?

Bătrânul oftă din nou.

— Voiam doar să fac conversaţie, zise el, trecându-şi palma prin spatele capului.

Când aduse iarăşi mâna în faţă, pe degetul lui arătător se învârtea un mic glob pământesc. Nu putea fi confundat cu altceva. Arthur fu uluit.

— Cum aţi…

— Nu-ţi pot spune.

— De ce? Am venit tocmai până aici.

— Nu poţi vedea ce văd eu, deoarece vezi doar ce vezi. Nu poţi şti ce ştiu eu, deoarece ştii doar ce ştii. Ce ştiu şi ce văd eu nu se poate adăuga la ce ştii şi ce vezi tu, deoarece nu au aceeaşi natură. După cum, ce văd şi ce ştiu eu nu poate înlocui ce vezi şi ce ştii tu, deoarece asta ar însemna să te înlocuiască pe tine însuţi.

— Staţi aşa, pot să scriu chestia asta? întrebă Arthur, căutând emoţionat în buzunar un creion.

— Poţi lua un exemplar în portul spaţial, rosti bătrânul. Au stive întregi cu chestiile astea.

— Oh, făcu Arthur, dezamăgit. Păi, nu există nimic un pic mai personalizat, pentru mine?

— Tot ce vezi, auzi sau experimentezi în orice fel îţi este specific ţie. Tu generezi un univers percepându-l, aşa că tot ce percepi în univers îţi este specific.

Arthur îl privi cu îndoială.

— Şi asta pot să iau din portul spaţial? întrebă el.

— Va trebui să verifici.

— În broşură scrie că pot avea parte de o rugăciune specială, croită individual pentru mine şi pentru nevoile mele speciale, insistă Arthur, scoţând cărţulia din buzunar şi uitându-se iarăşi la ea.

— Of, bine, acceptă bătrânul. Uite o rugăciune pentru tine. Ai un creion?

— Da.

— Este cam aşa. Să vedem: „Protejează-mă de cunoaşterea a ceea ce nu am nevoie să cunosc. Protejează-mă de cunoaşterea faptului că există lucruri de cunoscut pe care nu le cunosc. Protejează-mă de cunoaşterea faptului că am decis să nu am habar de lucrurile despre care am decis să nu ştiu nimic. Amin.” Asta e. Oricum, tu te rogi mereu în sinea ta în sensul ăsta, aşa că poate ar trebui să o rosteşti cu glas tare.

— Hmmm, rosti Arthur. Păi, mulţumesc.

— Mai există o rugăciune care o însoţeşte pe prima şi e

foarte importantă, continuă bătrânul, neluând în seamă întreruperea, aşa că ar fi bine să o notezi şi pe asta.

— Bine.

— Sună aşa: „Doamne, Doamne, Doamne...” E bine să rosteşti chiar aşa, pentru orice eventualitate. Niciodată nu poţi fi prea sigur de ceva. „Doamne, Doamne, Doamne. Protejează-mă de consecinţele rugăciunii anterioare. Amin.” Şi asta-i tot. Cele mai multe necazuri în care intră oamenii provin din necunoaşterea acestei ultime părţi.

— Aţi auzit de vreun loc pe nume Stavromula Beta? întrebă Arthur.

— Nu.

— Păi, atunci vă mulţumesc pentru ajutor.

— Pentru puţin, zise bătrânul de pe stâlp, după care dispăru.

10

Ford se năpusti în uşa biroului redactorului-şef, se transformă într-un ghem strâns când cadrul uşii se făcu fărâme şi cedă din nou, se rostogoli repede pe podea către locul unde era canapeaua din piele cenuşie şi îşi stabili baza operaţională strategică în spatele ei.

Cel puţin, ăsta era planul. Din păcate, canapeaua de piele cenuşie nu era la locul ei.

„Oare de ce”, se întrebă Ford, în vreme ce se răsuci în aer, sări şi se repezi la adăpost în spatele biroului lui Harl, „de ce au oamenii obsesia asta stupidă cu rearanjarea mobilierului din birou la fiecare cinci minute? De ce, de exemplu, să înlocuiască o canapea perfectă, chiar dacă un pic cam jerpelită, cu ceea ce pare a semăna cu un mic tanc?”

Şi cine era tipul mare cu lansatorul de rachete pe umăr? Cineva din sediu? Nu se putea. Asta era clădirea. Cel puţin, era sediul *Ghidului.* Doar Zarquon ştia de unde proveneau tipii ăştia de la Infinidim Enterprises. Probabil că dintr-un loc prea puţin însorit, judecând după tenul şi culoarea pielii lor. Ford îşi zise că lucrurile mergeau prost de tot. Oamenii care lucrau la *Ghid* ar fi trebuit să provină din locuri însorite.

De fapt, erau acolo mai multe astfel de fiinţe, toate părând mai bine înarmate şi mai blindate decât era de aşteptat de la nişte conducători de corporaţie, chiar şi în condiţiile haotice şi dure ale lumii de afaceri actuale.

Bineînţeles că Ford făcea tot felul de supoziţii. Presupuse că acei tipi mari, cu gât de taur, erau cumva legaţi de Infinidim Enterprises, dar era o bănuială rezonabilă şi el se simţea fericit în această privinţă, deoarece pe platoşele lor indivizii aveau blazoane pe care scria „Infinidim Enterprises”. Îl încerca bănuiala că asta nu era totuşi o şedinţă de afaceri. Totodată, avea un sentiment neplăcut că le ştia pe aceste creaturi de undeva. Le cunoştea, dar într-un mod nefamiliar.

Ei bine, se găsea în încăpere de peste două secunde şi jumătate şi avu impresia că venise timpul să întreprindă ceva constructiv. Putea lua un ostatic. Asta ar fi fost o măsură bună.

Vann Harl şedea pe scaunul lui rotativ, părând alarmat, palid şi zguduit. Probabil că avea nişte veşti proaste de transmis, pe lângă umflătura urâtă de la ceafă. Ford sări în picioare şi se năpusti spre el, ca să-l înhaţe.

Sub pretextul de a-l stabiliza mai bine pe scaun prinzându-l de ambele coate, Ford reuşi să strecoare cardul Ident-i-Zeu înapoi în buzunarul lui interior.

Bingo! îndeplinise misiunea. Acum trebuia să-şi negocieze ieşirea de acolo.

— Bine, rosti el. Eu…

Se opri.

Tipul mare cu lansatorul de rachete se răsucea către el şi îl ţintea cu arma, acţiune pe care Ford nu se putu împiedica să nu o caracterizeze drept comportament total iresponsabil.

— Eu... începu el din nou, după care, în urma unui impuls brusc, decise să se ascundă.

Se auzi un tunet asurzitor când flăcările ieşiră din spatele lansatorului şi o rachetă ţâşni prin partea din faţă a armei. Aceasta trecu pe lângă Ford şi lovi fereastra mare, care se sparse în afară într-o ploaie de milioane de aşchii de sticlă. În încăpere răsunară unde imense de şoc din cauza zgomotului şi presiunii aerului. Ele răsturnară şi aruncară câteva scaune, un dulap şi pe Colin, robotul de securitate, pe fereastră.

„Ah! Aşadar, nu sunt total blindate”, îşi spuse Ford Prefect. Cineva ar fi trebuit să adreseze o plângere cuiva în acest sens. Se despărţi de Harl şi încercă să-şi dea seama încotro trebuia să fugă.

Era înconjurat. Tipul mare cu lansatorul de rachete punea arma pe poziţie pentru o nouă încercare. Ford se simţi complet pierdut în acea clipă.

— Ascultă, rosti el cu voce goală.

Însă nu era deloc sigur cum aveau să-l salveze expresii de genul „Ascultă” rostite cu voce goală, iar timpul nu era de partea lui. „Ce naiba”, îşi zise el, „eşti tânăr o singură dată.” După care se aruncă pe fereastră. Astfel, cel puţin elementul surpriză rămânea de partea lui.

11

Arthur Dent îşi dădu seama cu resemnare că primul lucru

pe care îl avea de făcut era să-şi descopere o viaţă. Asta însemna să găsească o planetă pe care să-şi poată făuri aşa ceva. Trebuia să fie o planetă pe care să poată respira, unde se putea ridica şi aşeza fără să-l încerce disconfortul gravitaţional. Trebuia să fie undeva unde nivelurile acizilor să fie scăzute şi plantele să nu te atace.

— Urăsc să fiu antropic în privinţa asta, rosti el în direcţia chestiei ciudate din spatele biroului de la Centrul de Consiliere privind Recolonizările de pe Pintleton Alfa, dar mi-ar cam plăcea să stau undeva unde locuitorii arată cel puţin vag la fel ca mine. Ştiţi dumneavoastră. Să fie umanoizi.

Chestia ciudată din spatele biroului împrăştie câteva bucăţi din ea în jur şi păru mai degrabă descumpănită de o asemenea cerere. Apoi susură şi se arcui de pe locul ei, îşi linse drum încet pe podea, ingeră vechiul dulap de metal pentru acte şi, cu o imensă râgâială, excretă un sertar. Scoase două tentacule lucitoare din ureche, extrase câteva documente din sertar, supse înapoi sertarul şi vomită dulapul, îşi linse iarăşi drum pe podea, se căţără înapoi pe scaun şi trânti documentele pe masă.

— Vezi ceva ce-ţi place? întrebă ea.

Arthur răsfoi nervos câteva coli de hârtie umede şi lipicioase. Era clar că se găsea într-o zonă înapoiată a galaxiei, undeva în stânga, la limita universului cunoscut şi recunoscut de el. În spaţiul unde ar fi trebuit să se afle casa lui se găsea o planetă putredă, înecată de ploaie şi locuită de hârciogi. Nici măcar *Ghidul autostopistului galactic* nu părea să funcţioneze decât cu toane aici, motiv pentru care Arthur fusese obligat să recurgă la astfel de cercetări. Unul dintre locurile despre care întreba întotdeauna era Stavromula Beta, dar nimeni nu auzise de o asemenea planetă.

Lumile disponibile păreau destul de posomorâte. Aveau prea puţine să-i ofere, deoarece el însuşi avea prea puţine

de dat. Îşi dăduse seama cu foarte mare tristeţe că, deşi provenea de pe o lume cu maşini, computere, balet şi almanahuri, el însuşi nu ştia cum funcţionau astfel de lucruri. Nu o putea face. Lăsat de capul lui, nu ar fi fost în stare să construiască nici măcar un prăjitor de pâine. Se pricepea doar să-şi facă un sendviş şi cam asta era tot. Ca atare, nu prea exista cerere pentru serviciile lui.

Arthur simţi cum îl apucă disperarea. Chestia asta îl surprinse, deoarece credea că se află deja la cel mai coborât nivel sufletesc posibil. Închise ochii pentru o clipă. Voia foarte mult să fie acasă la el. Îşi dorea enorm o lume a lui, îşi dorea ca Pământul pe care crescuse să nu fi fost distrus. Îşi dorea enorm ca nimic din ce trăise să nu se fi petrecut. Îşi dorea atât de mult ca, atunci când va deschide iarăşi ochii, să se afle pe pragul căsuţei sale din vestul Angliei, ca soarele să strălucească peste dealurile verzi, ca maşina poştei să urce pe drumeag, ca narcisele galbene să-i înflorească în grădină, iar în depărtare localul din sat să fie deschis pentru masa de prânz. Voia enorm să ia cu el ziarul până la local şi să-l citească la o halbă de bere. Voia enorm să rezolve rebusul din ziar. Îşi dorea cumplit de tare să se împotmolească definitiv la dezlegarea lui 17 orizontal.

Deschise ochii. Chestia ciudată pulsa iritată în direcţia lui, bătând pe birou dintr-un soi de pseudodeget.

Arthur clătină din cap şi se uită la următoarea foaie de hârtie. „Posomorâtă”, îşi zise el. Următoarea. Foarte posomorâtă. Următoarea.

Oh… Asta chiar că arăta mai bine. Era o planetă pe nume Bartledan. Avea oxigen. Avea dealuri verzi. Se părea că dispune chiar de o cultură literară de renume. Dar lucrul care îi stârni cel mai tare interesul era o fotografie cu un mic grup de bartledanieni, stând laolaltă într-o piaţă de sat şi zâmbind în mod plăcut la aparatul foto.

— Ah, exclamă el, întinzând poza spre chestia ciudată din spatele biroului.

Aceasta îşi mută privirea pe foaia de hârtie, măsurând-o pe lungime şi pe lăţime şi lăsând o dâră lucitoare de bale peste tot.

— Da, rosti ea cu dispreţ. Arată exact ca tine.

Arthur se mută pe Bartledan şi, folosindu-se de nişte bani pe care îi câştigase din vânzarea unor mostre de unghii şi salivă unei bănci de ADN, îşi cumpără o cameră în satul prezentat în fotografie. Era plăcut acolo. Aerul era calm. Oamenii arătau ca el şi păreau să nu fie deranjaţi de prezenţa lui. Nu-l atacară cu nimic. Îşi cumpără nişte haine şi un dulap în care să le pună.

Îşi făcuse rost de o viaţă. Acum trebuia să găsească un rost al ei. La început încercă să stea şi să citească. Dar literatura de pe Bartledan, renumită în acest sector al galaxiei pentru subtilitate şi graţie, nu părea capabilă să-i susţină lui interesul. Problema era că acea literatură nu se referea, de fapt, deloc la fiinţe umane. Nu dezbătea ce doreau oamenii. Cei de pe Bartledan erau remarcabil de asemănători cu fiinţele umane dacă te uitai la ei, dar dacă îi spuneai unuia „Bună seara”, acesta era tentat să privească uşor surprins în jur, să adulmece aerul şi să spună că da, probabil că era o seară bunişoară, dacă asta e părerea ta.

— Nu, eu am vrut doar să vă urez o seară bună, continua Arthur, sau mai degrabă obişnuia să continue. Învăţase repede să evite astfel de conversaţii. Vreau să spun că sper să aveţi o seară bună, adăuga el.

Din nou nedumerire.

— Urez? spunea bartledanianul în cele din urmă, cu o uimire politicoasă.

— Ăă, da. Îmi exprim doar speranţa că…

— Speranţa?

— Da.

— Ce este speranţa?

„Bună întrebare”, se gândea Arthur, după care se

retrăgea înapoi în camera lui, ca să mediteze la diverse lucruri.

Pe de o parte, trebuia să aprecieze şi să respecte cele învăţate despre opinia bartledanienilor legată de univers, anume aceea că universul era ceea ce era, fără alte comentarii. Pe de altă parte, nu se putea împiedica să nu simtă că a nu dori nimic, nici măcar a ura sau a spera, era ceva cu totul nefiresc.

Firesc. Iată un cuvânt înşelător!

Îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că multe lucruri pe care el le credea fireşti, cum ar fi cumpărarea de cadouri de Crăciun, oprirea la semafor sau căderea cu o viteză de zece metri pe secundă, reprezentau doar obiceiuri din lumea lui, care nu funcţionau în mod necesar la fel în alte părţi. Dar să nu-ţi doreşti nimic – asta chiar că nu era ceva firesc, nu? Ca şi cum n-ai mai respira.

Respiraţia era un alt obicei cu care bartledanienii nu erau familiarizaţi, în ciuda oxigenului din atmosferă. Stăteau pur şi simplu acolo. Din când în când alergau roată şi jucau netball şi alte chestii (fără a-şi dori, bineînţeles, vreodată să câştige – se mulţumeau să joace şi cine câştiga câştiga), dar nu respirau niciodată. Din cine ştie ce motiv, nu aveau nevoie de asta. Arthur învăţă repede că a juca netball împreună cu ei putea deveni o chestie de speriat. Deşi arătau ca oamenii şi se mişcau şi vorbeau ca oamenii, bartledanienii nu respirau şi nu-şi doreau nimic.

Pe de altă parte, Arthur părea că toată ziua respiră şi îşi doreşte diverse chestii. Uneori jinduia după unele lucruri atât de mult, că respiraţia îi devenea agitată şi trebuia să se întindă o vreme. De capul lui. În cămăruţa lui. Atât de departe de lumea în care se născuse, încât creierul lui nici măcar nu putea procesa cifrele implicate, fără să amorţească.

Prefera să nu se gândească la asta. Prefera să stea şi să citească

— Sau cel puţin prefera asta dacă găsea ceva care să merite citit. Însă niciun personaj din poveştile bartledaniene nu voia vreodată ceva. Nici măcar un pahar cu apă. Cu siguranţă că îşi luau apă dacă le era sete, dar dacă nu se găsea în jur în astfel de momente, nu se mai gândeau la ea. Arthur tocmai citise o întreagă carte în care personajul principal efectuase, de-a lungul unei săptămâni, ceva treburi prin grădină, jucase mult netball, ajutase la repararea unui drum, îngrijise un copil şi apoi murise neaşteptat de sete, chiar înaintea ultimului capitol. Exasperat, Arthur răsfoise înapoi şi în cele din urmă găsise o referire pasageră la o problemă cu instalaţiile, în capitolul 2. Şi asta era tot. Aşadar, tipul moare. Se mai întâmplă.

Nu era nici măcar punctul culminant al cărţii, deoarece nu exista aşa ceva. Personajul murea cam la o treime din parcursul penultimului capitol al cărţii, iar restul până la final reprezenta doar nişte chestii în plus despre repararea drumurilor. Cartea se termina brusc la cuvântul cu numărul o sută de mii, deoarece asta era lungimea cărţilor de pe Bartledan.

Arthur azvârli cartea de pereţi, vându camera şi plecă. Începu să călătorească prin spaţiu cu un sentiment acut de abandon, comercializând tot mai multe mostre de unghii, salivă, sânge, păr, orice ar fi vrut oricine, contra biletelor de călătorie. Descoperi că, în schimbul spermei, putea călători la clasa întâi. Nu se stabili nicăieri, ci se mulţumi să existe în lumea bizară şi crepusculară a cabinelor de pe navele spaţiale hiperspaţiale, mâncând, bând, dormind, urmărind filme, oprindu-se în porturile spaţiale doar ca să doneze alt ADN şi să prindă următoarea cursă de mare distanţă. Aştepta şi aştepta ca un alt accident să se petreacă.

Problema cu încercarea de a declanşa un accident potrivit este că acesta nu se lasă provocat. Nu asta înseamnă „accident”. Accidentul care se petrecu în cele din urmă nu semăna deloc cu cel planificat de el. Nava pe care

se găsea ezită în hiperspaţiu, pâlpâi groaznic între nouăzeci şi şapte de puncte diferite ale galaxiei simultan, prinse atracţia gravitaţională neaşteptată a unei planete necartografiate într-una dintre pâlpâiri, se împletici în atmosfera exterioară a acesteia şi începu să coboare în picaj, scrâşnind şi rupându-se, către suprafaţa ei.

Sistemele navei rămaseră ferme pe poziţia lor, susţinând că totul este perfect normal şi sub control, pe tot parcursul căderii, dar deveni limpede pentru oricine că sistemele se înşelau amarnic atunci când nava intră într-o vrie finală haotică, se năpusti distrugând totul în cale într-o pădure pe o lungime de opt sute de metri şi în cele din urmă explodă într-o minge imensă de flăcări.

Focul cuprinse pădurea, aprinse întreaga noapte, apoi se stinse frumuşel, aşa cum cere acum legea să se întâmple cu toate incendiile neplanificate care depăşesc o anumită dimensiune. Pentru scurt timp după aceea, mici limbi de foc se mai iviră ici şi colo, pe măsură ce bucăţi de resturi explodau discret, fiecare la timpul ei. Apoi şi aceste limbi se stinseră.

Datorită purei plictiseli a călătoriei interstelare nesfârşite, Arthur Dent fu singurul pasager de la bord care se familiarizase cu procedurile de siguranţă în caz de aterizare forţată. Ca atare, fu singurul supravieţuitor al accidentului. Rămase întins şi ameţit, cu oasele rupte şi sângerând într-un soi de cocon pufos rozaliu, pe care era imprimată urarea „Să aveţi o zi bună” în peste trei mii de limbi diferite.

În mintea lui se învârteau tăceri negre şi muginde. Arthur ştia cu un soi de siguranţă resemnată că va supravieţui, deoarece încă nu fusese pe Stavromula Beta. După ceea ce păru o veşnicie de durere şi întuneric, conştientiză formele discrete care se mişcau în jurul lui.

12

Ford se rostogoli prin aer, într-un nor de cioburi de sticlă şi bucăţi de scaune. Din nou nu socotise nimic dinainte şi comisese actul la inspiraţie, ca să câştige timp. În momente de criză majoră, descoperise că îi era adesea de ajutor să-şi rememoreze viaţa într-o clipă. I se oferea astfel şansa de a reflecta asupra lucrurilor, de a le vedea într-un soi de perspectivă, astfel dându-i-se uneori câte un indiciu vital privind ceea ce avea de făcut la pasul următor.

Bineînţeles că solul se năpustea spre el cu o viteză de zece metri pe secundă, dar Ford îşi zicea că o să se ocupe de problemă atunci când avea să-i sosească sorocul. Fiecare lucru la timpul lui.

Ah, uite că sosea. Copilăria lui. Chestii de doi bani, mai trecuse prin ele şi înainte. Imaginile licăreau. Vremuri de plictiseală pe Betelgeuse V. Zaphod Beeblebrox puşti. Da, ştia toate astea. Şi-ar fi dorit să dispună în creier de un soi de buton pe care să scrie „repede înainte”. Aniversarea lui de şapte ani, când i se dăduse primul prosop. Haide, haide!

Se răsucea şi se rostogolea în jos. La o asemenea înălţime, aerul era ca un cuţit rece pentru plămânii lui. Se forţa să nu inhaleze cioburi de sticlă.

Primele voiaje către alte planete. Oh, pentru numele lui Zark, toată chestia asta părea un nenorocit de documentar înainte de filmul serii. Primele clipe de lucru la *Ghid.*

Ah! Ce zile fuseseră alea! îşi făcuseră o cabană pe Bwenelli Atoli de pe Fanalla, înainte ca riktanarqalii şi danquedii să o facă chisăliţă. Şase tipi, câteva prosoape, o mână de dispozitive digitale extrem de sofisticate şi, mai important, o mulţime de visuri. Nu. Mai important, o mulţime de rom fanallan. Iar pentru sinceritate completă, cel mai important lucru era acel Ol’Janx Spirit, apoi romul fanallan şi, de asemenea, unele dintre plajele de pe Atoli

unde se găseau fetele din partea locului; dar şi visurile erau importante. Ce se întâmplase cu toate acestea?

De fapt, nu-şi mai amintea exact la ce se refereau ele, dar în acele momente păruseră extrem de importante. Cu siguranţă nu se referiseră la această clădire imens de înaltă de-a lungul căreia cădea el acum. Toate acestea apăruseră după ce o parte a echipei originale începuse să se aşeze şi să devină lacomă, în vreme ce el şi alţii rămăseseră agenţi de teren, cercetând şi făcând autostopul, devenind treptat tot mai izolaţi de coşmarul corporatist în care se transformase inexorabil *Ghidul* şi monstruozitatea arhitecturală pe care ajunsese să o ocupe. Unde erau visurile? Se gândi la toţi avocaţii corporatişti care ocupau jumătate din clădire, la tot personalul „operaţional” care ocupa nivelurile de jos şi la toţi redactorii cu secretarele lor şi avocaţii secretarelor şi secretarele avocaţilor secretarelor şi, cel mai rău, la toţi contabilii şi la cei de la departamentul de marketing.

Se mai gândea doar cu o jumătate de minte la cădere.

Tocmai trecu de etajul şaptesprezece, unde se găsea departamentul de marketing. O mulţime de linge-blide care nu ştiau decât să se certe asupra culorii *Ghidului* şi să-şi exercite după aceea talentele infailibile de a se arăta deştepţi. Dacă vreunul de acolo ar fi hotărât să privească pe fereastră în acel moment, ar fi fost uluit de priveliştea lui Ford Prefect căzând pe lângă geam către o moarte sigură şi făcându-le semnul victoriei cu degetele.

Etajul şaisprezece. Subeditorii şi redactorii. Nemernicii. Cum rămăsese cu materialul pe care i-l tăiaseră? Cincisprezece ani de cercetări efectuaţi de el pe o singură planetă fuseseră reduşi la patru cuvinte: „în mare parte inofensivă.” Şi ăştia meritau V-ul victoriei.

Etajul cincisprezece. Administrare logistică, ce o mai fi însemnat şi asta. Aveau cu toţii maşini mari. În definitiv, la asta se reducea totul.

Etajul paisprezece. Resurse umane. Ford avea bănuiala perversă că inşii de acolo puseseră la cale exilul lui de cincisprezece ani, în vreme ce *Ghidul* se metamorfoza în monolitul (sau mai degrabă duolitul – căci avocaţii nu trebuia uitaţi) corporatist care devenise.

Etajul treisprezece. Cercetare şi dezvoltare.

Stai aşa! Etajul treisprezece. Trebuia să gândească mai repede acum, deoarece situaţia devenea tot mai dramatică.

Îşi aminti brusc panoul cu etajele din ascensor. Nu văzuse etajul treisprezece. Nu se mai gândi la asta deoarece, după ce petrecuse cincisprezece ani pe înapoiata planetă Pământ, unde toată lumea avea superstiţii legate de numărul treisprezece, se obişnuise să intre în clădiri care nu aveau etajul treisprezece. Aici însă nu exista niciun motiv pentru aşa ceva.

Nu se putu împiedica să nu observe, trecând pe lângă ferestre, că acestea erau întunecate.

Ce se întâmpla acolo? începu să-şi amintească tot ceea ce pomenise Harl în sensul ăsta. Un *Ghid* nou, multidimensional, extins într-un număr infinit de universuri. Aşa cum spusese Harl, păruse o nebunie lipsită de orice logică visată de departamentul de marketing cu sprijinul contabililor. Dacă ideea însemna mai mult de atât, atunci era bizară şi periculoasă. Să fi fost reală? Ce se întâmpla în spatele ferestrelor întunecate şi închise ale etajului treisprezece?

Ford simţi cum i se trezeşte curiozitatea, apoi cum e cuprins de panică. Era lista completă de senzaţii pe care le încerca. Din alte puncte de vedere, cădea cu foarte mare viteză. Trebuia neapărat să-şi concentreze mintea asupra scăpării cu viaţă din această situaţie.

Privi în jos. La circa treizeci de metri sub el, fiinţele se adunau în jur, unele începând să privească în sus cu anticipaţie. Îi făceau loc pentru impact. Ba chiar renunţaseră temporar la minunata şi bogata lor vânătoare

de wockeţi.

Ura să îi dezamăgească, dar la circa un metru sub el se vedea Colin. Nu îşi dăduse seama de asta înainte. În mod clar Colin fusese fericit să aştepte decizia lui Ford în privinţa acţiunilor viitoare.

— Colin! strigă.

Colin nu-i răspunse. Ford se albi. Apoi îşi dădu seama că nu-i spusese lui Colin că l-a botezat cu acest nume.

— Vino aici! strigă din nou.

Colin săltă alături de el. Se bucura enorm de acea cădere şi spera că şi Ford nutrea acelaşi sentiment. Lumea roboţelului se întunecă pe neaşteptate, atunci când prosopul lui Ford îl acoperi. Colin simţi imediat că devine mult, mult mai greu. Era încântat şi emoţionat de provocarea pe care i-o prezentase Ford. Doar că nu era sigur că se putea ridica la înălţimea cerută, asta era tot.

Prosopul atârna peste Colin. Ford atârna de prosop, strângându-l de margini. Alţi autostopişti crezuseră că e potrivit să-şi modifice prosoapele într-un mod exotic, întreţesând în ele tot felul de unelte ezoterice, utilităţi şi chiar echipamente computerizate. Ford era un puritan. Îi plăceau lucrurile simple. Avea la el unul obişnuit, de la un magazin obişnuit de obiecte casnice. Prosopul chiar avea un model floral în bleu şi roz, în ciuda tentativelor lui repetate de a-l înălbi. Cususe în el vreo două bucăţi de sârmă, un pic de cretă flexibilă şi îi înmuiase un colţ în mai multe substanţe nutritive, ca să poată suge hrană în caz de urgenţă, dar altfel era un simplu prosop cu care îţi puteai şterge faţa.

Singura modificare pe care un prieten îl convinsese să o facă era să-i întărească marginile. Acum Ford se ţinea cu disperare de aceste margini.

Continuau să coboare, dar viteza scăzuse.

— Sus, Colin! strigă el.

Nimic.

— Numele tău este Colin. Aşadar, când urlu „Sus, Colin!” vreau ca tu, Colin, să urci. Bine? Sus, Colin!

Nimic. Sau mai degrabă un soi de geamăt înăbuşit dinspre Colin. Ford devenea iritat. Coborau foarte încet acum, dar îl irita genul de fiinţe pe care le vedea adunându-se sub el. Indivizii prietenoşi din partea locului, puşi pe vânătoare de wocketi se dispersau, fiind înlocuiţi de creaturi greoaie, cu gât de taur, înarmate cu lansatoare de rachete, care apăruseră din ceea ce îndeobşte era cunoscut cu numele de „senin”. Expresia „Ca din senin”, aşa cum ştiu toţi călătorii experimentaţi prin galaxie, ascunde, de fapt, o stare de lucruri încărcată de complexităţi multidimensionale.

— Sus! urlă Ford din nou. Sus! Colin, sus!

Colin se zbătea şi gemea. Ajunseseră acum practic să plutească în aer. Ford avea senzaţia că i se rupeau degetele.

— Sus!

Rămaseră nemişcaţi.

— Sus, sus, sus!

O creatură mizerabilă se pregătea să lanseze o rachetă în direcţia lui. Lui Ford nu-i venea să creadă. Atârna în aer suspendat de un prosop şi un nenorocit se pregătea să tragă cu o rachetă în el. Începea să nu mai aibă nicio idee de acţiune şi să fie serios alarmat.

Era genul de situaţie clară în care se baza pe *Ghid* pentru sfaturi, oricât de enervante sau idioate, dar acesta nu era un moment propice ca el să caute în buzunar. Iar *Ghidul* părea să nu-i mai fie un prieten şi un aliat, ci să fi devenit în sine o sursă de pericol. Atârna suspendat lângă birourile *Ghidului,* viaţa fiindu-i ameninţată de indivizii care păreau acum să-l deţină în proprietate. Ce se întâmplase cu toate acele visuri despre care îşi amintea vag că le nutrise pe Bwenelli Atoli? Ar fi trebuit să le lase în pace. Ar fi trebuit să rămână acolo. Să fi plecat de pe plajă. Să fi iubit femei de

treabă. Să fi trăit hrănindu-se cu peşte. Ar fi trebuit să-şi dea seama că totul era o greşeală atunci când începuseră să atârne piane mari peste bazinul cu monştri marini din atrium. Se simţea deja mizerabil şi epuizat. I se părea că degetele îi luaseră foc de durere. Iar glezna continua să-l necăjească.

„Oh, mulţumesc, gleznă”, gândi el. „Mulţumesc că îmi aminteşti de problemele tale acum. Mă aştept să îţi doreşti o baie bună şi fierbinte ca să te simţi mai bine, nu? Sau cel puţin ai vrea ca eu...” îi venise o idee. Nemernicul înarmat îşi fixase lansatorul pe umăr. Era de presupus că racheta ar fi explodat la impactul cu orice s-ar fi mişcat în calea ei.

Ford se forţă să nu transpire, deoarece simţea cum încep să-i alunece degetele pe marginile întărite ale prosopului. Cu călcâiul piciorului sănătos agăţă marginea celuilalt pantof.

— Mergi în sus, luate-ar naiba! mormăi el în direcţia lui Colin, care se întindea cu veselie, dar părea incapabil să se ridice.

Între timp, continuă să lucreze la călcâiul pantofului. Încercă să evalueze momentul corect, dar n-avea niciun sens. Trebuia să încerce, fie ce-o fi. Avea o singură încercare şi asta era tot. Reuşi să-şi scoată călcâiul pantofului de pe picior. Glezna scrântită părea să se simtă ceva mai bine. Cel puţin ăsta era un lucru bun, nu? Cu celălalt picior lovi în călcâiul pantofului. Acesta alunecă şi căzu prin aer. Circa o jumătate de secundă mai târziu, o rachetă ţâşni pe ţeava lansatorului, întâlni pantoful, intră drept în el, îl lovi şi explodă cu un imens sentiment de satisfacţie şi de misiune îndeplinită. Chestia asta se petrecu cam la cinci metri de sol.

Forţa principală a exploziei se direcţionă în jos. Acolo unde, cu o secundă mai devreme, se vedea un grup mare de angajaţi ai Infinidim Enterprises cu un lansator de rachete, stând într-o piaţă elegant terasată şi pavată cu

bucăţi mari de piatră tăiate din vechile cariere de alabastru de pe Zentalquabula, se vedea acum doar un crater imens cu ceva resturi cu aspect urât în interiorul lui.

Un jet de aer fierbinte se ridică din pricina exploziei, proiectându-i cu violenţă pe Ford şi pe Colin în sus. Ford se luptă cu disperare, orbeşte, să-şi menţină echilibrul şi eşuă. Se întoarse disperat cu faţa în sus, spre cer, atinse vârful unei curbe parabolice, se opri, apoi începu să cadă din nou. Căzu şi căzu şi căzu, după care brusc se ciocni violent de Colin, care era încă pe panta ascendentă a curbei.

Se prinse disperat de roboţelul sferic. Colin se rostogoli sălbatic prin aer către turnul cu birouri ale *Ghidului*, încercând cu încântare să se controleze şi să încetinească.

Lumea se învârtea greţos în jurul capului lui Ford, în vreme ce amândoi se rostogoleau şi se învârteau unul în jurul celuilalt, după care, la fel de greţos, totul se opri.

Ford se trezi ameţit şi depozitat pe un pervaz de fereastră. Prosopul căzu pe lângă el. Reuşi să întindă mâna şi să îl prindă. Colin tresăltă în aer, la câţiva centimetri depărtare de el.

Ford se uită în jur cu o privire ameţită, sângerândă. Pervazul avea doar circa treizeci de centimetri lăţime, iar el stătea cocoţat pe el într-o poziţie precară, cu treisprezece etaje mai sus decât solul.

Treisprezece.

Ştia că erau treisprezece etaje, deoarece ferestrele erau întunecate. Ford era supărat rău. Îşi cumpărase pantofii ăia cu un preţ absurd de mare dintr-un magazin aflat în Lower East Side, în New York. Consecinţa fusese aceea că scrisese un întreg eseu pe tema bucuriilor aduse de încălţămintea de calitate, eseu care fusese complet măcelărit, rezultatul fiind acel „în mare parte inofensiv”. La naiba cu totul!

Iar acum unul dintre pantofii lui dispăruse. Îşi dădu capul pe spate şi se holbă la cer. Nu ar fi fost o tragedie atât de mare, dacă planeta în chestiune nu ar fi fost distrusă, ceea

ce însemna că n-avea să mai poată face rost de o pereche nouă de pantofi.

Desigur, dată fiind expansiunea infinită a probabilităţii, exista, în mod categoric, un multiplu aproape infinit de planete Pământ, dar dacă se luau lucrurile la bani mărunţi, o pereche de pantofi nu putea fi înlocuită pur şi simplu apucându-te să scotoceşti prin spaţio-timpul multidimensional.

Ford oftă. În fine, avea să se descurce cum putea. Cel puţin pantoful sacrificat îi salvase viaţa. Deocamdată.

Era înghesuit pe un pervaz lat de treizeci de centimetri, la etajul treisprezece al unei clădiri şi nu era deloc sigur că povestea asta merita sacrificarea unui pantof de calitate. Se zgâi prin geamul întunecat.

Înăuntru era la fel de întuneric şi de linişte ca într-un mormânt. Nu. Ce idee ridicolă! Ford avusese parte de nişte petreceri pe cinste desfăşurate în morminte.

Oare detecta ceva mişcare înăuntru? Nu era sigur. I se părea că vede o umbră ciudată, plutitoare. Poate că era doar sângele care i se scurgea printre gene. Îşi şterse fruntea cu mâna. Doamne, ce i-ar mai fi plăcut să aibă o fermă undeva, unde să se îngrijească de oi. Se zgâi iarăşi prin fereastră, încercând să-şi dea seama ce era cu acea umbră, dar avea sentimentul, atât de comun în universul de astăzi, că se zgâia la un soi de iluzie optică şi că ochii îi jucau doar nişte feste prosteşti.

Să fi fost o pasăre oarecare înăuntru? Asta să fi ascuns ăia aici, într-un etaj, în spatele unor geamuri întunecate şi blindate? Pasărea cuiva? Cu siguranţă ceva dădea din aripi acolo, dar nu părea să fie o pasăre, ci mai degrabă o gaură spaţială în formă de pasăre.

Închise ochii, gest pe care oricum voia să-l facă de mai multă vreme, pentru o perioadă. Se întrebă ce naiba să facă la pasul următor. Să sară? Să se caţere? Nu credea că putea găsi vreo cale de a sparge fereastra. Bun, bun,

geamul presupus a fi blindat se dovedise a fi mai puţin rezistent atunci când apăruse o rachetă, dar fusese vorba de o rachetă trasă de la foarte mică distanţă, situaţie care probabil nu intrase în vederile inginerilor care-l proiectaseră. Asta nu însemna că Ford putea fi în stare să spargă acel geam învelindu-şi pumnul în prosop şi lovindu-l cu putere. La naiba, încercă oricum varianta şi îl duru îngrozitor pumnul. Pe de altă parte, de unde stătea nu putea avea o alonjă prea mare. Clădirea fusese întărită serios odată cu reconstrucţia ei după atacul Frogstar şi probabil adăpostea compania de media cel mai bine blindată şi înarmată din acest domeniu de afaceri, însă Ford ştia că orice sistem proiectat de un comitet corporatist avea slăbiciuni. Deja descoperise una. Inginerii care proiectaseră ferestrele nu se aşteptaseră ca acestea să fie lovite de o rachetă de la mică distanţă, aşa că geamul cedase.

Aşadar, la ce nu se gândiseră inginerii proiectanţi că va face cineva stând pe pervazul ferestrei, în afara clădirii? Îşi stoarse creierii câteva clipe înainte de a pricepe. În primul rând, nimeni nu se aşteptase ca el să fie acolo. Doar un idiot perfect ar fi stat în acel loc, aşa că el era deja în câştig. O greşeală banală pe care o fac oamenii atunci când încearcă să proiecteze ceva blindat este să subestimeze ingeniozitatea idioţilor perfecţi.

Ford scoase din buzunar cardul de credit proaspăt dobândit, îl strecură într-o crăpătură, unde geamul se întâlnea cu cerceveaua, şi făcu ceva ce o rachetă nu ar fi putut face. Îl răsuci puţin pe loc. Simţi cum cedează o balama. Deschise fereastra şi aproape căzu de pe pervaz de râs, mulţumind în acelaşi timp Marilor Revolte ale Ventilaţiei şi Telefoniei de pe Srdt 3454.

Marile Revolte ale Ventilaţiei şi Telefoniei de pe Srdt 3454 începuseră cu eliberarea unei mari cantităţi de aer fierbinte. Bineînţeles că era de presupus că ventilaţia era

cea care trebuia să rezolve problema aerului fierbinte şi în general ea soluţionase chestiunea destul de bine, până în momentul în care cineva inventase aerul condiţionat, care rezolva problema mult mai dramatic.

Iar o asemenea soluţie părea bună şi rezonabilă, cu condiţia să poţi suporta zgomotul şi scurgerile. Asta până ce altcineva veni cu o rezolvare şi mai incitantă şi mai deşteaptă decât aerul condiţionat, botezată control climateric interior.

Asta fusese o soluţie meritorie. Diferenţele majore faţă de aerul condiţionat ordinar constau în preţul mult mai mare şi în implicarea unor echipamente sofisticate de măsură şi de reglaj, care ştiau în fiecare clipă ce gen de aer voiau să respire fiinţele, mult mai bine decât chiar aceste creaturi. Totodată, pentru ca nimeni să nu îşi bată joc de calculele sofisticate pe care sistemul le efectua în numele lor, toate ferestrele erau sigilate din construcţie. Cum nu se poate mai adevărat.

În vreme ce erau instalate sistemele, mai multe făpturi care urmau să lucreze în astfel de clădiri s-au trezit purtând conversaţii cu fitingurile pentru sisteme Respiră-O-Inteligent, conversaţii care au decurs cam aşa:

— Dar dacă vrem să deschidem ferestrele?

— Cu noile sisteme Respiră-O-Inteligent nu vreţi dori să deschideţi ferestrele.

— Da, dar dacă presupunem că vrem doar să le întredeschidem?

— Nu va trebui nici măcar să le întredeschideţi. Noul sistem Respiră-O-Inteligent va avea grijă de asta.

— Hmmm!

— Bucuraţi-vă de Respiră-O-Inteligent!

— Bun, dar dacă Respiră-O-Inteligent se strică sau o ia razna?

— Ah! Una dintre cele mai inteligente trăsături ale lui Respiră-O-Inteligent este că nu poate să o ia niciodată

razna. Aşadar, nu aveţi de ce să vă faceţi griji din acest punct de vedere. Bucuraţi-vă de respiraţia voastră acum şi să aveţi o zi bună.

(Bineînţeles, ca rezultat al Marii Revolte a Ventilaţiei şi Telefoniei de pe SrDt3454, tuturor dispozitivelor mecanice, electrice, cuanto-mecanice, hidraulice, eoliene, acţionate cu abur sau cu piston li se cere să dispună de o anumită legendă gravată undeva pe ele. Nu contează cât de mic este obiectul, proiectanţii acelui obiect trebuie să găsească o cale de a înghesui legenda undeva, deoarece, mai degrabă decât utilizatorilor, lor li se atrage atenţia mai mult decât este necesar.

Legenda sună cam aşa: „Diferenţa principală între un lucru care se poate defecta şi un lucru care nu se poate defecta este aceea că, atunci când se defectează un lucru care nu se poate defecta, de obicei se dovedeşte că el nu poate fi reparat.”)

Valurile majore de vreme călduroasă au început să coincidă, cu o precizie aproape magică, cu eşecurile de fond ale sistemelor Respiră-O-Inteligent. Chestia asta a provocat resentimente ţinute sub presiune şi doar câteva decese din pricina asfixiei.

Oroarea a izbucnit în ziua în care trei evenimente s-au petrecut simultan. Primul eveniment a fost acela că firma Respiră-O-Inteligent Inc. a emis o declaraţie prin care se spunea că rezultatele cele mai bune erau obţinute din folosirea sistemelor în climate temperate.

Al doilea eveniment a fost defectarea unui sistem Respiră-O-Inteligent într-o zi aparte de călduroasă şi de umedă, ceea ce a dus la evacuarea a sute de angajaţi pe stradă, unde aceştia s-au confruntat cu al treilea incident, care a constat în întâlnirea cu o gloată de telefoniste înfuriate atât de tare de obligaţia lor de a spune zilnic „Vă mulţumim că aţi folosit BS & S” tuturor idioţilor care ridicau un receptor, că ieşiseră înnebunite pe străzi, înarmate cu tomberoane de gunoi, megafoane şi puşti.

În zilele de carnagiu care au urmat au fost sparte toate ferestrele din oraş, blindate sau nu, de obicei ca acompaniament la diverse urlete precum „Închide linia, dobitocule! Nu-mi pasă ce număr vrei şi de la ce interior suni. Du-te şi bagă-ţi un băţ de artificii în fund! Ihaaaaaa! Hoo Hoo Hoo! Broooooomm! Pleosc!” şi o varietate întreagă de alte sunete animalice, pe care telefonistele nu aveau ocazia să le practice în munca lor de zi cu zi.

Rezultatul a fost acela că tuturor telefonistelor li s-a dat dreptul constituţional de a spune „Folosiţi BS & S şi muriţi!” cel puţin o dată pe oră atunci când răspundeau la telefon, iar toate clădirile de birouri au fost obligate să aibă ferestre care se deschid, fie şi într-o mică măsură.

Un alt rezultat, neaşteptat, a fost acela al scăderii dramatice a ratei sinuciderilor. Tot felul de funcţionari stresaţi, în ascensiune în carieră, care fuseseră obligaţi, în vremea neagră a tiraniei Respiră-O-Inteligent, să sară în faţa trenurilor sau să se înjunghie singuri, se puteau căţăra acum pe pervazurile ferestrelor ca să sară de acolo după pofta inimii. Ce s-a întâmplat, însă, a fost că în cele câteva clipe în care se uitau în jos şi se reculegeau, sinucigaşii descopereau cu surprindere că tot ce le trebuia în realitate era o gură de aer proaspăt şi o altă abordare a situaţiilor şi poate, o fermă a lor unde să crească un număr oarecare de oi.

Un alt rezultat total neprevăzut a fost acela că Ford Prefect, căţărat la etajul treisprezece al unei clădiri blindate şi înarmat doar cu un prosop şi un card de credit, a fost capabil să deschidă o fereastră presupus blindată ca să pătrundă înăuntru în siguranţă.

Ford închise geamul cu grijă, după ce-i permise mai întâi lui Colin să intre, apoi începu să caute în jur după chestia aia păsărească. Lucrul de care îşi dădu seama cu privire la ferestre fu acesta: deoarece fuseseră convertite la ferestre care se puteau deschide după ce fuseseră iniţial proiectate

să fie mereu închise, ele erau, de fapt, mult mai puţin sigure decât dacă ar fi fost construite din capul locului ca dispozitive care se deschid.

Tocmai îşi spunea că viaţa e oriunde la fel, când îşi dădu brusc seama că încăperea în care îşi dăduse atâta osteneală să pătrundă prin efracţie nu era deloc interesantă.

Se opri surprins. Unde era forma aceea ciudată care părea că fâlfâie? Unde se găseau toate acele chestii despre care auzise atâtea – vălul extraordinar de secretomanie care părea să învăluie această încăpere şi secvenţa la fel de extraordinară de evenimente care păruseră să conspire laolaltă pentru a-l face pe el să ajungă acolo?

Ca oricare altă cameră din clădire, încăperea era zugrăvită într-un cenuşiu sordid şi apăsător. Pe perete se vedeau câteva schiţe şi nişte grafice. Cele mai multe erau lipsite de sens pentru Ford, dar curând dădu peste ceva ce semăna în mod clar cu o parodie a unui poster de un anume gen.

Pe el se vedeau un soi de logo păsăresc şi un slogan care spunea *„Ghidul autostopistului galactic* Mk II: singurul lucru şocant inventat vreodată. În curând va veni într-o dimensiune apropiată dumneavoastră.” Niciun fel de alte informaţii.

Ford privi iarăşi în jur. Atenţia i se focaliză treptat asupra lui Colin, robotul de securitate cuprins în mod absurd de fericire, care se retrăsese într-un colţ al camerei şi tremura de ceea ce în mod ciudat semăna cu un sentiment de teamă.

„Ciudat”, îşi zise Ford. Privi în jur ca să vadă la ce anume ar fi putut Colin reacţiona în halul ăsta. Atunci zări ceva ce nu observase înainte, zăcând în tăcere pe un banc de lucru.

Era circular şi negru, de mărimea unui mic platou. Vârful şi fundul obiectului erau uşor convexe, astfel încât semăna cu un disc de joacă de categorie uşoară. Suprafeţele

obiectului păreau complet netede, nefisurate şi lipsite de orice însemne.

Obiectul nu făcea nimic. Apoi Ford observă că discul avea ceva scris pe el. Ciudat. Cu o clipă înainte nu fusese nimic scris pe el, iar acum era. Între cele două stări nu păruse să existe vreo tranziţie remarcabilă.

Scria acolo, cu litere mici, de avertisment, un singur cuvânt:

panică

Cu o clipă înainte nu existau niciun fel de semne sau fisuri în suprafaţa discului. Acum erau. Şi creşteau în dimensiuni. „Panică”, spunea *Ghidul* Mk II. Ford începu să facă ceea ce i se spusese. Tocmai îşi amintise de ce i se păruseră cunoscuţi nemernicii cu lansatoarele de rachete. Culoarea lor părea un soi de cenuşiu corporatist, dar din toate celelalte puncte de vedere arătau exact la fel ca vogonii.

13

Nava coborî în linişte, ca să aterizeze la marginea luminişului mare aflat la circa o sută de metri de sat. Se ivise brusc şi pe neaşteptate, dar cu un minim de zgomot emis. Acum era un sfârşit de după-amiază perfect de obişnuită pentru începutul toamnei – frunzele tocmai începeau să se coloreze în roşu şi în galben, râul începea să se umfle din nou din pricina ploilor căzute în munţii din nord, penajul păsărilor începea să se îngroaşe în anticiparea gerurilor de iarnă, din acel moment Bestiile Perfect Normale aveau să-şi înceapă oricând migraţia tunătoare peste câmpii, Bătrânul Thrashbarg începea să

mormăie pentru sine în vreme ce hălăduia prin sat, mormăială care însemna că repeta şi elabora poveştile pe care avea să le spună despre anul care trecuse, îndată ce serile se lăsau mai devreme şi oamenii nu mai aveau de ales decât să se adune în jurul focului şi să-l asculte mormăind, după care să spună că lucrurile nu se petrecuseră aşa cum îşi amintea el – iar în clipa următoare apăruse o navă spaţială, lucind în soarele cald de toamnă.

Nava zumzăi un pic, apoi se opri. Nu era una mare. Dacă sătenii ar fi fost experţi în nave spaţiale, şi-ar fi dat imediat seama că era una destul de înghesuită, un Hrundi zvelt cu patru motoare înzestrat aproape cu toate dotările suplimentare prevăzute în broşura de prezentare, cu excepţia sistemului de Stabilizare Vectorială Avansată, după care doar neajutoraţii se dădeau în vânt. Prin folosirea unui astfel de sistem nu se putea obţine o curbă strânsă, în ac de păr, în jurul unei axe trilaterale a timpului. Bun, cu sistemul lucrurile erau un pic mai sigure, dar manevrarea devenea extrem de dificilă.

Bineînţeles că sătenii habar n-aveau de aşa ceva. Cei mai mulţi de aici, de pe îndepărtata planetă Lamuella, nu văzuseră niciodată o navă spaţială, mai ales una dintr-o singură bucată. Îşi ziseră cu toţii, văzând-o cum luceşte în lumina caldă a începutului de seară, că era cel mai spectaculos lucru peste care dăduseră din ziua în care Kirp prinsese un peşte cu câte un cap în ambele părţi.

Toată lumea tăcuse.

Cu câteva clipe înainte, vreo douăzeci sau treizeci de oameni se plimbau, sporovăiau, tăiau lemne, cărau apă, se jucau cu păsările sau încercau doar cu amabilitate să nu stea în calea Bătrânului Thrashbarg, dar acum brusc toate activităţile se stinseseră şi toată lumea se întoarse să privească, uluită, ciudatul obiect.

Sau nu chiar toată lumea. Păsările aveau tendinţa de a fi uluite de lucruri cu totul diferite. O frunză absolut banală

zăcând în mod neaşteptat pe o piatră provoca agitaţia lor paroxistică din pricina confuziei; răsăritul de soare le lua complet prin surprindere în fiecare dimineaţă, dar sosirea unei nave spaţiale din altă lume pur şi simplu nu reuşea să le distragă în vreun fel atenţia. Continuară să scoată diverse sunete de cip şi cir şi rip, în vreme ce culegeau seminţe de pe sol; râul continua să bolborosească discret. De asemenea, din ultima colibă de pe stânga continua să se audă zgomotul făcut de cineva care cânta cu voce tare, complet afon.

Brusc, cu un clic uşor, o uşă ieşi în afara navei şi începu să coboare. Apoi, pentru un minut sau două, nu păru să se mai întâmple nimic în afara cântatului puternic din ultima colibă pe partea stângă, iar nava rămase acolo, nemişcată.

Unii dintre săteni, mai ales băieţii, se apropiară un pic, ca să vadă mai bine. Bătrânul Thrashbarg încercă să-i gonească de acolo. Era exact genul de lucru care nu-i plăcea moşului. Nu-l prevăzuse, nici măcar pe departe, şi chiar dacă era capabil să găsească un mod de a introduce evenimentul cumva în povestea lui, toată chestia era prea şocantă ca să procedeze astfel.

Bătrânul făcu un pas în faţă, împinse băieţii înapoi şi îşi ridică braţele şi vechiul lui baston în aer. Lumina prelungă şi caldă a soarelui de seară îl prindea bine. Bătrânul se pregăti să ureze bun venit oricăror zei ar fi coborât din drăcia aia, ca şi cum i-ar fi aşteptat demult.

Continua să nu se întâmple nimic. Treptat deveni clar pentru toată lumea că în interiorul navei se purta o discuţie aprinsă. Timpul trecu şi Bătrânul Thrashbarg începu să-şi simtă braţele dureroase.

Brusc, rampa se împături la loc. Asta uşură misiunea moşului. Aia dinăuntru erau demoni şi el singur îi respinsese. Motivul pentru care nu spusese asta înainte era acela că i-o interziceau modestia şi prudenţa.

Aproape imediat o altă rampă se desfăşură de cealaltă

parte a locului unde stătea Thrashbarg şi pe ea păşiră în sfârşit două siluete, continuând să se certe una cu alta şi ignorându-i pe toţi cei din partea locului, chiar şi pe Thrashbarg, pe care nu aveau cum să-l observe de acolo de unde se aflau.

Bătrânul îşi muşcă nervos barba. Să continue să stea cu braţele ridicate? Să îngenuncheze cu capul aplecat şi bastonul ridicat spre ei? Să cadă teatral pe spate ca şi cum ar fi fost doborât de o luptă internă amarnică? Sau poate să plece în păduri şi să locuiască într-un copac un an întreg, fără să mai vorbească cu nimeni?

Alese să-şi lase braţele în jos într-un gest teatral, ca şi cum ar fi înfăptuit ce-şi dorise. Oricum îl dureau rău, aşa că nu avea de ales. Făcu un semn mic şi secret, pe care tocmai îl inventase, în direcţia rampei care se închisese, apoi se dădu înapoi cu trei paşi şi jumătate, astfel încât cel puţin să poată privi mai bine cine erau aceste fiinţe şi apoi să decidă ce urma să mai facă.

Fiinţa mai înaltă era o femeie cu un aspect foarte atrăgător, îmbrăcată în haine boţite şi moi. Bătrânul Thrashberg nu avea de unde să ştie asta, dar erau confecţionate din Rymplon™, un nou material sintetic care părea nemaipomenit pentru călătoriile spaţiale, deoarece arăta cel mai bine atunci când era boţit şi năduşit.

Fiinţa mai scundă era o fată. Părea stângace şi avea un aer îmbufnat. Purta haine care arătau absolut jalnic când erau boţite şi năduşite. Mai interesant era că părea să ştie prea bine asta.

Toţi spectatorii se uitară la ele, cu excepţia păsărilor, care îşi vedeau de treburile lor mai importante.

Femeia se ridică pe vârfuri şi privi în jurul ei. Avea un aer de hotărâre în priviri. Era clar că îşi dorea ceva anume, dar că nu ştia exact unde să găsească acel ceva. Privi sătenii de la un chip la altul, aşa cum erau adunaţi şi curioşi în jurul ei, dar păru să nu zărească acel ceva pe care îl căuta.

Thrashbarg habar n-avea cum să joace acest joc, aşa că decise să apeleze la incantaţii. Îşi dădu capul pe spate şi începu să aştepte, dar fu instantaneu întrerupt de o izbucnire nouă de cântece dinspre coliba Făcătorului de Sendvişuri: ultima de pe stânga. Femeia îşi roti cu repeziciune privirea şi, treptat, pe chip îi apăru un zâmbet. Fără a-i arunca o privire bătrânului Thrashbarg, porni către colibă.

Prepararea sendvişurilor este o artă şi o afacere pe care puţini găsesc răgazul de a le explora în amănunţime. Este o sarcină simplă, dar oportunităţile de asigurare a satisfacţiei sunt multe şi profunde. Să luăm, de exemplu, alegerea pâinii potrivite. Făcătorul de Sendvişuri petrecuse multe luni experimentând şi consultându-se zilnic cu Grarp, brutarul, până ce, împreună, ajunseseră să genereze o pâine cu consistenţa şi densitatea exacte pentru a se tăia drept şi subţire, continuând să fie în acelaşi timp uşoară, umedă şi aromată, pentru a cuprinde şi potenţa la maximum savoarea cărnii fripte de Bestie Perfect Normală.

Apoi trebuia rafinată geometria feliei, mai exact relaţia precisă dintre lăţimea şi înălţimea feliei, ambele în raport cu grosimea, astfel ca sendvişul final să aibă greutatea corectă. Şi aici uşurinţa constituia o virtute, la fel ca fermitatea, generozitatea şi acea promisiune de suculenţă şi aromă care reprezintă marca unei adevărate experienţe de consumare a unui sendviş.

Bineînţeles că erau cruciale şi uneltele adecvate. Au fost multe zile pe care Făcătorul de Sendvişuri, dacă nu era angajat alături de brutar la cuptorul acestuia, şi le-a petrecut cu Strinder Creatorul de Unelte, cântărind şi echilibrând cuţite, ducându-le la forjă şi înapoi. Supleţea, tăria, ascuţimea tăişului, lungimea şi echilibrul au fost dezbătute cu entuziasm de cei doi, după care au fost formulate teorii, urmate de testări, rafinări şi aşa au existat

multe seri în care Făcătorul de Sendvişuri şi Creatorul de Unelte au putut fi văzuţi învăluiţi în lumina soarelui la asfinţit, în vreme ce forja Creatorului de Unelte efectua mişcări lente în aer, încercând un cuţit după altul, comparând greutăţi şi echilibre, supleţea şi buna legare a mânerelor.

Era nevoie de trei cuţite cu totul. Mai întâi era cuţitul de tăiere a pâinii: o lamă fermă, autoritară, care îşi impunea voinţa clară şi definitorie asupra bucăţii de pâine. Apoi era cuţitul de ungere cu unt, care era o chestie mică şi biciuitoare, dar cu o structură fermă. Versiunile timpurii fuseseră prea biciuitoare, dar acum combinaţia dintre flexibilitate şi un sâmbure de tărie era perfectă pentru a dobândi netezimea maximă şi graţia ungerii.

Bineînţeles că şef între cuţite era cel de sculptat. Era cel care nu numai că îşi impunea voinţa asupra mediului prin care se deplasa, aşa cum proceda cuţitul de pâine; el trebuia să lucreze cu acel mediu, să fie ghidat de firul cărnii, să taie felii cu cea mai potrivită consistenţă şi transluciditate, care trebuia să se separe în pelicule subţiri de bucata principală de carne. Făcătorul de Sendvişuri punea apoi cu o mişcare scurtă din încheietură fiecare peliculă de carne pe felia de pâine anterioară, frumos proporţionată, o tăia cu patru mişcări experte şi apoi executa magia pe care copiii din sat o sorbeau din priviri cu nesaţ, adunându-se în jur şi urmărind cu atenţie neţărmurită şi uimire. Cu doar alte patru mişcări iuţi şi experte ale cuţitului, asambla garnitura sendvişului într-un puzzle perfect, pe felia iniţială de pâine. Pentru fiecare sendviş, dimensiunea şi forma garniturilor erau diferite, dar Făcătorul de Sendvişuri le asambla mereu fără efort şi fără ezitare, într-un model care se potrivea perfect. Un al doilea strat de carne şi un al doilea strat de garnitură – şi actul de creaţie era desăvârşit.

Făcătorul de Sendvişuri dădea apoi ceea ce rezultase

asistentului său, care adăuga câteva felii de noustravete şi midiche şi un strop de sos de bure, apoi aplica a doua felie de pâine şi tăia sendvişul cu un al patrulea cuţit, mai butucănos. Nu că acestea ar fi fost operaţiuni mai puţin delicate, dar un ucenic devotat, care într-o bună zi avea să preia meşteşugul de la Făcătorul de Sendvişuri, atunci când acesta urma să-şi agaţe uneltele în cui, avea nevoie de mai puţin talent în executarea unor asemenea lucruri. Poziţia de ucenic era foarte bine cotată în sat, iar Drimple, cel care o ocupa, era invidiat de toţi consătenii lui. În sat erau oameni care tăiau fericiţi lemne, cei care cărau fericiţi apă, dar ca să ajungi Făcător de Sendvişuri însemna să te ridici mai presus de toate.

Ca atare, Făcătorul de Sendvişuri cânta în vreme ce lucra.

Folosea ultima tranşă de carne sărată din acel an. Carnea trecuse puţin de perioada cea mai bună de utilizare, dar aroma bogată a Bestiei Perfect Normale continua să rămână nealterată şi să constituie o experienţă inegalabilă pentru un sendviş. Se prevedea că, săptămâna următoare, Bestiile Perfect Normale aveau să apară din nou pentru perioada lor obişnuită de migraţie, motiv pentru care întreg satul avea să fie cuprins iarăşi de frenezia vânării şi uciderii a şase, poate şapte duzini din miile de animale care aveau să treacă mugind pe acolo. Apoi Bestiile trebuiau tranşate rapid şi curăţate, iar majoritatea cărnii sărată pentru a fi conservată pentru lunile de iarnă, până la migraţia de întoarcere din primăvară, moment în care proviziile lor aveau să fie reîmprospătate.

Cele mai bune bucăţi de carne erau fripte imediat, pentru sărbătoarea ce marca Trecerea de Toamnă. Sărbătorile aveau să dureze trei zile, fiind pline de exuberanţă, dansuri şi poveşti pe care bătrânul Thrashbarg avea să le spună despre derularea vânătorii, poveşti cu conceperea cărora avea să fie ocupat în coliba lui, în vreme ce restul satului se

ocupa de vânătoarea propriu-zisă.

Iar bucăţile cu totul speciale aveau să fie puse deoparte şi livrate direct Făcătorului de Sendvişuri. Şi Făcătorul de Sendvişuri avea să-şi exercite asupra lor talentele cu care venise de la zei şi să facă minunatele Sendvişuri ale celui de-al Treilea Sezon, din care întregul sat avea să se înfrupte înainte de a începe, ziua următoare, să se pregătească pentru rigorile iernii.

Astăzi el făcea doar sendvişuri obişnuite, dacă astfel de delicatese, atât de meşteşugit confecţionate, puteau fi denumite cu termenul de „obişnuite”. Astăzi ucenicul lui era plecat, aşa că Făcătorul de Sendvişuri aplica propriile garnituri, o acţiune pe care o îndeplinea fericit. De fapt, era fericit să cam facă orice.

Tăia şi cânta. Aplica fiecare felie de carne cu grijă pe o felie de pâine, o tăia în bucăţi şi asambla bucăţile în model. Un pic de salată, un pic de sos, o altă felie de pâine, un alt sendviş, un alt vers din *Yellow Submarine.*

— Bună, Arthur.

Făcătorul de Sendvişuri aproape că îşi tăie degetul.

Sătenii urmăriseră consternaţi cum femeia se îndreptase cu îndrăzneală către coliba Făcătorului de Sendvişuri. Acesta le fusese trimis lor de Atotputernicul Bob, într-o înfricoşătoare caleaşcă de foc. Cel puţin asta era versiunea prezentată de Thrashbarg, iar Thrashbarg reprezenta autoritatea supremă în astfel de chestiuni. Deci, Thrashbarg pretindea, iar Thrashbarg era… şi aşa mai departe. Nici măcar nu merita o dispută pe tema asta.

Câţiva săteni se întrebaseră de ce Atotputernicul Bob îşi trimisese binecuvântatul Făcător de Sendvişuri într-o caleaşcă înfricoşătoare de foc în loc de una care să fi aterizat discret, fără să distrugă jumătate de pădure, umplând-o cu fantome şi, de asemenea, rănindu-l serios chiar pe Făcătorul de Sendvişuri. Bătrânul Thrashbarg

spunea că era voinţa inefabilă a lui Bob, iar când sătenii îl întrebaseră ce înseamnă „inefabil”, el le răspunsese să caute în dicţionar.

Asta era o problemă, căci bătrânul Thrashbarg dispunea de singurul dicţionar din sat şi nu dădea voie nimănui să-l împrumute. Sătenii îl întrebaseră de ce nu-l împrumuta şi el răspunsese că ei n-aveau nevoie să cunoască voia Atotputernicului Bob, iar când îl întrebaseră din nou de ce nu, le răspunsese că „pentru că aşa spun eu”. Oricum, cineva se furişase în coliba bătrânului Thrashbarg într-o bună zi, în vreme ce el se dusese să înoate şi căutase cuvântul „inefabil”. Se părea că „inefabil” însemna „de necunoscut, indescriptibil, de nespus, despre care nu trebuie să se ştie sau să se vorbească”. Deci povestea asta lămuri lucrurile.

Cel puţin, se aleseseră cu sendvişurile.

Într-o zi Thrashbarg afirmase că Atotputernicul Bob decretase că el, Thrashbarg, trebuie să aleagă primul sendvişul. Sătenii îl întrebaseră când se întâmplase asta mai exact şi Thrashbarg susţinuse că se întâmplase cu o zi înainte, când ei nu se uitaseră.

— Fiţi credincioşi, rostise bătrânul Thrashbarg, sau ardeţi în iad!

Îl lăsară să îşi aleagă primul sendvişul. Părea cea mai uşoară cale.

Iar acum această femeie se ivise din senin şi se dusese drept la coliba Făcătorului de Sendvişuri. Faima lui se răspândise în mod evident, deşi era greu de aflat încotro, căci aşa cum susţinea bătrânul Thrashbarg, nu mai avea unde să se răspândească. În orice caz, indiferent că se auzise despre el acolo de unde venea ea, un loc presupus inefabil, femeia era acum aici şi se găsea în coliba Făcătorului de Sendvişuri. Cine era? Şi cine era ciudata care se plimba plină de toane prin faţa colibei, lovind pietrele şi

dovedind prin fiecare gest că n-avea chef să fie acolo? Părea ciudat pentru cineva să facă atâta drum, dintr-un loc inefabil într-o caleaşcă reprezentând în mod evident o îmbunătăţire a celei înfricoşătoare şi în flăcări care îl adusese la ei pe Făcătorul de Sendvişuri, dacă n-avea chef să se afle acolo?!

Se uitară cu toţii la Thrashbarg, dar el căzuse în genunchi şi mormăia ceva şi apoi se uita cu fermitate la cer, evitând privirile tuturor până ce avea să-i vină în minte o idee salvatoare.

— Trillian! exclamă Făcătorul de Sendvişuri, sugându-şi rana de la deget. Ce…? Cine…? Când…? Unde…?

— Exact întrebările pe care voiam să ţi le pun eu ţie, zise Trillian, privind interiorul colibei lui Arthur.

Era atent decorată cu ustensilele lui de bucătărie. Se vedeau câteva dulapuri şi rafturi fără fasoane şi un pat primitiv în colţ. O uşă din spatele încăperii conducea spre ceva ce Trillian nu vedea din pricină că uşa era închisă.

— Drăguţ, zise ea, dar pe un ton întrebător.

Nu-şi dădea seama la ce folosea tot acel decor.

— Foarte drăguţ, confirmă Arthur. Minunat de drăguţ. Nu mai ştiu dacă am fost vreodată într-un loc mai drăguţ. Sunt fericit aici. Oamenii mă plac, le fac sendvişuri, şi… ăăă, cam asta e totul. Mă plac şi eu le fac sendvişuri.

— Sună, ăăă…

— Idilic, rosti Arthur cu fermitate. Chiar este. Nu mă aştept să-ţi placă prea mult, dar pentru mine este… în fine, perfect. Ascultă, stai jos, te rog, simte-te confortabil. Îţi pot oferi ceva… ăăă, un sendviş?

Trillian apucă un sendviş şi se uită la el. Îl mirosi cu prudenţă.

— Încearcă-l, e bun, o îndemnă Arthur.

Trilian ronţăi din el, apoi muşcă şi mestecă gânditoare.

— E bun, zise ea, privind sendvişul.

— E opera vieţii mele, rosti Arthur, încercând să pară

mândru şi sperând să nu sune complet idiot.

Era obişnuit să fie un pic admirat şi trebuia să treacă acum prin nişte schimbări mentale neaşteptate.

— Ce carne este înăuntru?

— Ah, da, este, ăăă, carne de Bestie Perfect Normală.

— Ce?

— Bestie Perfect Normală. Seamănă un pic cu vaca sau, mai degrabă, cu taurul. De fapt, e un fel de bivol. Un animal mare, de genul impulsiv.

— Şi ce-i aşa ciudat la el?

— Nimic, este Perfect Normal.

— Înţeleg.

— E un pic ciudat doar de unde vine el.

Tricia se încruntă şi se opri din mestecat.

— De unde vine? întrebă ea cu gura plină.

Nu avea de gând să înghită până ce nu afla.

— Păi, nu este doar chestiunea de unde vine, ci şi unde se duce. E-n regulă, nu păţeşti nimic dacă înghiţi. Eu am mâncat tone întregi. Este excelent. O carne foarte suculentă. Foarte fragedă. O aromă uşor dulceagă, cu un final îndelungat şi aspru.

Trillian încă nu înghiţise.

— De unde vine şi unde se duce? întrebă ea cu insistenţă.

— Animalele vin dintr-un punct aflat uşor la est de Munţii Hondo. Sunt ăia mari din spatele nostru, probabil că i-ai văzut când ai venit. Apoi pleacă în goană cu miile peste marile câmpii Anhondo şi, ăăă, cam asta-i tot. De acolo vin. Acolo se duc.

Trillian se încruntă. Nu înţelegea nimic din toate astea.

— Probabil că nu m-am exprimat prea clar, rosti Arthur. Când spun că vin dintr-un punct aflat la est de Munţii Hondo, vreau să spun că ăla e locul unde apar ele brusc. Apoi gonesc peste câmpiile Anhondo şi, ăăă, dispar cu adevărat. Avem cam şase zile la dispoziţie ca să prindem

cât de multe putem, înainte ca ele să dispară. Primăvara fenomenul se repetă, doar că din cealaltă direcţie, înţelegi?

Trillian înghiţi cu noduri. Fie înghiţea, fie scuipa îmbucătura, dar carnea avea chiar un gust bun.

— Înţeleg, rosti ea, după ce se asigură că nu păţise nimic. Şi de ce sunt denumite Bestii Perfect Normale?

— Păi, cred că din cauză că, altfel, oamenii ar putea crede că e un pic ciudat. Eu cred că bătrânul Thrashbarg le-a botezat aşa. Cică vin de unde vin şi se duc unde se duc şi că este voinţa lui Bob şi că asta-i tot.

— Cine…

— Nici măcar nu întreba.

— Păi, arăţi bine.

— Mă simt bine. Şi tu arăţi bine.

— Mi-e bine. Mi-e foarte bine.

— Păi, asta e bine.

— Da.

— Bun.

— Bun.

— Drăguţ din partea ta că ai venit pe aici.

— Mersi.

— Ei bine, făcu Arthur, privind în jurul lui.

Incredibil cât de greu era să se gândească la ceva de spus cuiva după atâta amar de vreme.

— Cred că te întrebi cum am dat de tine, zise Trillian.

— Da! exclamă Arthur. Chiar asta mă întrebam. Cum m-ai găsit?

— Păi, aşa cum s-ar putea să ştii sau nu, acum lucrez pentru una dintre marile reţele de comunicaţii Sub-Etha care…

— Ştiam asta, răspunse Arthur, amintindu-şi brusc. Da, te-ai descurcat foarte bine. Este extraordinar. Foarte emoţionant. Bine executat. Cred că te distrezi pe cinste.

— Este epuizant.

— Cu toată agitaţia asta. Bănuiesc că este, într-adevăr,

epuizant.

— Avem acces practic la orice fel de informaţie. Ţi-am descoperit numele pe lista de pasageri a navei care s-a prăbuşit.

Arthur era şocat.

— Vrei să spui că se ştia de prăbuşire?

— Păi, bineînţeles că se ştia. O navă de croazieră nu dispare în neant fără ca nimeni să nu ştie de asta.

— Vrei să spui că se ştia unde s-a întâmplat? Se ştia că am supravieţuit?

— Da.

— Dar n-a venit nimeni să mă caute sau să mă salveze! Nu s-a întâmplat absolut nimic.

— Păi, nici nu avea cum. Este o chestie complicată legată de asigurare. De obicei astfel de chestii se îngroapă pur şi simplu. Se pretinde că nu s-au întâmplat niciodată. Acum afacerea cu asigurările s-a dus naibii complet. Ştii că s-a reintrodus pedeapsa cu moartea pentru directorii companiilor de asigurări?

— Zău? se miră Arthur. Nu, nu ştiam. Pentru ce infracţiune?

Trillian se încruntă.

— Ce vrei să spui prin infracţiune?

— Înţeleg.

Trillian se uită lung la Arthur, apoi, pe un ton schimbat, rosti:

— A sosit vremea să-ţi asumi responsabilităţi, Arthur.

Arthur încercă să priceapă remarca. Descoperise că adesea îi lua mai mult de câteva clipe ca să priceapă exact ce voiau oamenii să spună, aşa că lăsă să treacă o clipă sau două. Viaţa lui era plăcută şi relaxantă în ultima vreme şi deci avea timp suficient ca să lase lucrurile în voia lor. Lăsă lucrurile în voia lor.

Însă continua să nu priceapă ce anume voia ea să spună, aşa că în cele din urmă fu obligat să mărturisească asta.

Trillian îi oferi un zâmbet rece, apoi se întoarse către uşa colibei.

— Random? strigă ea. Intră. Intră şi cunoaşte-ţi tatăl.

14

În vreme ce *Ghidul* se împături singur la loc într-un disc neted şi întunecat, Ford îşi dădu seama de câteva chestii haotice. Sau cel puţin încercă să-şi dea seama, dar totul era prea confuz ca el să priceapă din prima. Parcă avea un ciocan în cap, glezna îl durea şi, deşi nu-i plăcea să se plângă prea tare în privinţa asta, găsea mereu că logica multidimensională intensă era ceva ce înţelegea cel mai bine în baie. Avea nevoie să se gândească la toate astea. Avea nevoie de timp, de o băutură mare şi nişte ulei spumant de baie.

Trebuia să iasă de acolo. Era necesar să scoată *Ghidul* de acolo. Nu credea că vor reuşi împreună. Privi înnebunit prin cameră.

Gândeşte, gândeşte, gândeşte! Trebuia ceva simplu şi evident. Dacă avea dreptate cu bănuielile lui întunecate, anume că avea de-a face cu vogoni răi şi periculoşi, atunci cu cât lucrurile se petreceau mai simplu şi mai evident, cu atât era mai bine.

Brusc, îşi dădu seama ce avea nevoie. Nu putea încerca să învingă sistemul, ci trebuia doar să-l folosească. Lucrul cel mai înfiorător la vogoni era hotărârea lor absolut nebunească de a executa orice lucru care trebuia executat. Nu avea niciodată sens să încerci să apelezi la raţiunea lor, deoarece nu dispuneau de aşa ceva. Oricum, dacă îţi păstrai sângele rece, uneori puteai exploata insistenţa lor enervantă de a fi enervanţi şi răi. Nu era vorba de faptul că

stânga lor nu ştia ce face dreapta, vorbind la modul metaforic. Adesea dreapta lor era la fel de ceţoasă.

Să îndrăznească să-şi trimită singur obiectul? Să îndrăznească să îl pună în sistem şi să lase vogonii să îşi imagineze cum să facă să-i parvină obiectul, în acelaşi timp fiind ocupaţi, aşa cum probabil aveau să fie, cu distrugerea clădirii, ca să descopere unde era ascuns obiectul? Da.

Cuprins de febră, îl împachetă. Îl ambală. Îl etichetă. Luând o scurtă pauză ca să se întrebe dacă făcea cu adevărat ce trebuie, încredinţă pachetul sistemului de poştă internă al clădirii.

— Colin, zise el, întorcându-se către mica bilă care tresălta. O să te abandonez în voia sorţii.

— Sunt aşa de fericit, răspunse Colin.

— Bucură-te cât mai mult, îl sfătui Ford. Pentru că vreau să scoţi pachetul ăla din clădire. Probabil că te vor incinera când te vor găsi, iar eu nu voi fi aici ca să te ajut. Va fi foarte, foarte urât pentru tine, iar asta e groaznic. Pricepi?

— Gâlgâi de plăcere, răspunse Colin.

— Du-te!

Colin se supuse şi coborî pe tubul de poştă pentru a-şi îndeplini sarcina. Acum Ford trebuia să aibă grijă doar de soarta lui, dar asta continua să însemne o grijă substanţială. Dincolo de uşă se auzeau zgomote de paşi grei. Avusese inspiraţia să încuie uşa şi să pună un dulap mare în faţa ei.

Îl îngrijora faptul că totul decursese atât de lin. Totul se potrivise prea bine. Trecuse prin acea zi cu o neglijenţă criminală, dar totul se rezolvase cu o uşurinţă nemaipomenită. Cu excepţia pantofului său. Îl întrista pierderea pantofului. Chestia asta însemna o socoteală care trebuia reglementată.

Cu un tunet asurzitor, uşa explodă spre interior. În vârtejul de fum şi praf creat, Ford zări creaturi mari şi urâte grăbindu-se să intre.

Aşadar, totul mergea bine, nu? Totul decurgea ca şi cum cel mai extraordinar noroc ar fi fost de partea lui? Urma să vadă dacă aşa stăteau lucrurile.

În spiritul cercetării ştiinţifice, sări iarăşi pe fereastră.

15

Prima lună decurse cu dificultate în încercările de a se cunoaşte unul pe altul. A doua lună trecu mult mai uşor în încercarea de a cădea de acord cu ceea ce trebuia să afle unul despre celălalt. A treia lună, când sosi cutia, deveni ciudată.

La început era o problemă să explice chiar şi ce însemna o lună. Aici, pe Lamuella, chestiunea fusese extrem de simplă pentru Arthur. Zilele erau cu puţin mai lungi de douăzeci şi cinci de ore, ceea ce în esenţă însemna o oră suplimentară de somn în fiecare zi şi, bineînţeles, obligaţia ca Arthur să îşi repotrivească ceasul în mod regulat, ceea ce pe el unul nu-l deranja deloc.

Totodată, se simţea ca acasă cu numărul de sori şi luni de pe Lamuella – câte un exemplar din fiecare – faţă de unele dintre planetele pe care fusese şi care aveau un număr ridicol de mare de astfel de corpuri cereşti.

Planeta orbita în jurul singurului ei soare la fiecare trei sute de zile, ceea ce reprezenta un număr bun, deoarece însemna că anul nu rămânea în urmă. Luna orbita Lamuella de circa nouă ori pe an, ceea ce însemna că o lună avea puţin mai mult de treizeci de zile, o chestie absolut perfectă, deoarece asta însemna mai mult timp de pus lucrurile în ordine. Situaţia nu era doar liniştitoare, ca pe Pământ, ci de-a dreptul o îmbunătăţire.

Random, pe de altă parte, credea că e prinsă într-un

coşmar care se repetă la nesfârşit. Izbucnea adesea în crize de plâns şi credea că Luna stă să o înşface. În fiecare noapte Luna era pe cer, iar când aceasta dispărea, apărea Soarele şi se lua după ea. Mereu şi mereu acelaşi lucru.

Trillian îl avertizase pe Arthur că era posibil ca Random să aibă dificultăţi în acomodarea cu un stil de viaţă mai ordonat decât cel cu care fusese obişnuită până atunci, dar el nu fusese deloc pregătit pentru manifestări precum urlatul la Lună.

Bineînţeles că, de fapt, nu fusese niciodată pregătit pentru ceva.

Fata lui?

Fata lui? El şi Trillian nu fuseseră niciodată… nu? Era absolut convins să şi-ar fi amintit. Dar dacă tatăl era Zaphod?

— Nu facem parte din aceeaşi specie, Arthur, răspunsese Trillian. Când am decis că vreau un copil, mi-au efectuat tot felul de teste genetice şi au găsit o singură potrivire în întreg universul. Abia ulterior mi-am dat seama. Am verificat de două ori şi am avut dreptate. De obicei nu ţi se spun astfel de lucruri, dar eu am insistat.

— Adică ai fost la o bancă de ADN? întrebase Arthur, cu ochii cât cepele.

— Da. Însă ea n-a apărut chiar atât de aleatoriu[12] după cum îi sugerează numele, deoarece, bineînţeles, tu erai singurul donator din specia Homo sapiens. Trebuie să recunosc însă că se pare că ai zburat destul de des.

Arthur se holbase cu ochii mari la fata cu aer nefericit, care se ghemuia stingherită în cadrul uşii, uitându-se la el.

— Dar când… cât…?

— Vrei să întrebi ce vârstă are?

— Da.

— Cea nepotrivită.

— Cum adică?

---

[12] *Random* „aleatoriu”, în limba engleză (n. tr.).

— Adică habar n-am.
— Ce?
— Păi, pe linia mea temporală au trecut cam zece ani de când o am, dar este evident că e mai matură. Vezi tu, eu îmi petrec viaţa mergând înainte şi înapoi în timp. Asta mi-e meseria. O luam cu mine de câte ori puteam, dar nu era întotdeauna posibil. Apoi am început să o duc în zonele temporale cu îngrijire pentru copii, dar acum nu mai poţi urmări cu fidelitate timpul. Laşi copiii acolo dimineaţa şi habar n-ai cât vor fi de bătrâni seara. Ţipi şi protestezi până te faci vânăt la faţă, dar chestia asta nu rezolvă nimic. Odată am lăsat-o într-un astfel de loc câteva ore şi, când m-am întors, am observat că trecuse de pubertate. Eu am făcut tot ce am putut, Arthur, acum ţi-o predau ţie. Trebuie să transmit de la un război.

Primele zece secunde scurse după plecarea lui Trillian i s-au părut lui Arthur Dent cele mai lungi din viaţa lui. Ştim că timpul este relativ. Poţi călători ani-lumină printre stele şi înapoi, dar dacă o faci cu viteza luminii, atunci, la întoarcere, e posibil să constaţi că ai îmbătrânit cu câteva secunde, în vreme ce fratele sau sora ta geamănă vor fi îmbătrânit cu douăzeci, treizeci, patruzeci sau mai mulţi ani, depinzând de distanţa pe care a trebuit să o parcurgi.
Chestia asta o veţi resimţi ca pe un profund şoc personal, mai ales dacă n-aţi ştiut că aveţi un frate sau o soră geamănă. Secundele în care aţi absentat nu pot constitui un timp suficient ca să vă pregătească pentru şocul unor relaţii de familie noi şi ciudat de diluate la întoarcere.
O tăcere de zece secunde nu putea constitui un timp suficient ca Arthur să-şi recompună întreaga viziune despre sine şi despre viaţa lui într-un mod care să includă brusc o progenitură cu totul nouă, despre a cărei existenţă nu avusese nici cea mai vagă idee sau bănuială în acea dimineaţă, la trezire. Legăturile de familie profund

emoţionale nu se pot construi în zece secunde, oricât de mult şi de repede te-ai depărta de ele, iar Arthur nu putea să se simtă altfel decât neajutorat, uluit şi amorţit în vreme ce se uita la fata care privea spre podea din cadrul uşii.

Arthur consideră că n-avea niciun sens să se dovedească plin de încredere. Se duse şi o îmbrăţişă.

— Nu te iubesc, zise el. Îmi cer scuze pentru asta. Nici măcar nu te cunosc încă. Dar lasă-mă câteva minute.

> Trăim vremuri ciudate.
>
> Totodată, trăim în locuri ciudate: fiecare într-un univers propriu. Oamenii cu care ne populăm universurile sunt umbre ale altor universuri întregi, care se intersectează cu al nostru. A fi capabil să arunci o privire în această complexitate uluitoare de recursivitate infinită şi să spui chestii precum „Oh, salut, Ed! Te-ai bronzat frumos. Ce mai face Carol?” implică un mare talent de filtrare, pentru care toate entităţile conştiente trebuie să dezvolte în cele din urmă o capacitate de protecţie proprie faţă de contemplarea haosului prin care se zbat şi se rostogolesc. Aşa că lasă-ţi copilul în pace, bine?
>
> *Extras din „Sfaturi practice pentru părinţi într-un univers fractal dement*”

— Ce e asta?

Arthur aproape că renunţase. Mai exact, nu avea de gând să renunţe. În mod categoric nu va renunţa. Nu acum. Niciodată. Dar dacă ar fi fost genul de persoană care să renunţe, probabil că acesta ar fi fost momentul în care să o facă.

Nepărându-i-se suficiente îmbufnarea, toanele, vrând să se ducă şi să se joace în era paleozoică, neînţelegând de ce trebuia să fie supusă permanent gravităţii şi să urle la Soare ca să n-o mai urmărească, Random folosise cuţitul de sculptat al lui Arthur ca să scobească pietre pe care să le arunce în păsări, din pricină că acestea se uitau la ea.

Arthur nici măcar nu ştia dacă Lamuella avea o eră paleozoică în trecutul ei. Conform celor spuse de

Thrashbarg, planeta fusese descoperită gata formată în coada unui inel gigantic, la ora 4.30 într-o după-amiază şi, deşi avea serioase dubii în privinţa asta – fiind un călător galactic experimentat, cu note bune de trecere în fizică şi geografie – considerase că ar pierde timpul încercând să îl contrazică pe Bătrânul Thrashbarg, încercare pe care nu o făcuse nici înainte de asta.

Oftă în vreme ce se aşeză să repare cuţitul ciobit şi îndoit. Avea s-o iubească pe fată chiar dacă acel cuţit l-ar fi ucis pe el, pe ea, sau pe amândoi. Nu era uşor să fii tată. Ştia că nimeni nu spusese că avea să fie uşor, dar nu asta era ideea, deoarece în primul rând el nu ceruse niciodată să fie tată.

Îşi dădea toată silinţa. Petrecea alături de ea fiecare clipă pe care o putea smulge de la confecţionarea sendvişurilor, vorbindu-i, plimbându-se cu ea, stând pe deal alături de ea şi urmărind Soarele cum coboară peste valea în care se cuibărea satul, încercând să afle mai multe despre viaţa ei, încercând să-i explice mai multe despre viaţa lui. Era o chestie riscantă. Dincolo de faptul că aveau gene aproape identice, ceea ce îi unea era cam de dimensiunea unei picături de apă. Sau, mai degrabă, era cam de dimensiunea lui Trillian, iar în privinţa ei aveau păreri oarecum diferite.

— Ce e asta?

Îşi dădu brusc seama că ea i se adresa şi el nu observase. Sau, mai degrabă, nu-i recunoscuse vocea.

În loc să folosească tonul obişnuit cu care i se adresa, adică o voce amară şi căutând pricină, fata îi punea o simplă întrebare.

El întoarse capul, surprins. Fata şedea acolo pe un scăunel, în colţul colibei, în felul ei ghemuit, cu genunchii uniţi, cu labele picioarelor întoarse în afară, cu părul negru atârnându-i peste faţă şi se uita la ceva cuibărit în palmele ei.

Arthur se duse, un pic nervos, la ea. Schimbările ei de

dispoziţie erau extrem de imprevizibile, dar până atunci se petrecuseră doar între forme diferite de stări proaste. Izbucnirile de imprecaţii amarnice lăsau loc fără niciun fel de avertisment milei de sine şi apoi unor lungi explozii de disperare îmbufnată, punctate de acte nesăbuite de violenţă împotriva unor obiecte neînsufleţite şi de cereri imperative de a merge la cluburi electrice.

Nu numai că pe Lamuella nu existau cluburi electrice, niciun fel de cluburi şi, de fapt, niciun fel de electricitate. Existau o fierărie şi o brutărie, câteva căruţe şi un puţ, dar toate astea erau ultimul răcnet tehnologic al lamuellanilor, astfel că mai multe izbucniri de furie de neînţeles din partea lui Random erau îndreptate împotriva înapoierii cumplite a acelui loc.

Fata putea prinde transmisii de televiziune Sub-Etha pe un Flex-O-Panou mic, implantat chirurgical în încheietura ei, dar asta n-o încânta deloc deoarece erau pline cu ştiri despre lucruri nesănătos de emoţionante care se petreceau în oricare altă parte a galaxiei, în afara celei în care se găsea ea. În acelaşi timp, ştirile îi ofereau frecvent veşti despre mama ei, care o părăsise ca să se ducă şi să transmită de la un război ce părea să nu se fi petrecut sau cel puţin să o fi luat-o complet razna din cauza lipsei oricăror informaţii anterioare de spionaj. În plus, îi ofereau acces la multe spectacole pline de aventuri, în care se prezentau tot felul de nave spaţiale fantastic de scumpe zdrobindu-se una de alta.

Sătenii erau absolut hipnotizaţi de toate aceste imagini minunat de magice care licăreau pe încheietura ei. Văzuseră o singură dată o navă spaţială prăbuşindu-se şi spectacolul fusese atât de înspăimântător, de violent şi de şocant, provocând în acelaşi timp atâtea distrugeri, incendii şi moarte, încât, în cel mai stupid mod, ei nu îşi dăduseră niciodată seama că era o distracţie.

Bătrânul Thrashbarg fusese atât de şocat de toate astea,

că văzuse imediat în Random un emisar al lui Bob, dar reuşise să decidă ulterior că, de fapt, ea fusese trimisă ca să-i testeze lui credinţa şi chiar răbdarea. De asemenea, bătrânul era alarmat de numărul mare de accidente cu nave spaţiale pe care urma să fie obligat să le introducă în poveştile lui sfinte, dacă voia să mai reţină atenţia sătenilor şi să nu se trezească cu ei dând fuga mereu ca să se zgâiască la încheietura fetei.

În acel moment, Random nu se uita la încheietura ei. Ecranul fusese stins. Arthur se ghemui încet alături de ea, pentru a-şi da seama la ce se uită. Era ceasul lui. Arthur şi-l scosese când se dusese să facă duş sub apele unei cascade locale, iar Random îl găsise şi încerca să-i dea de cap.

— E doar un ceas, explică el. Menirea lui este să arate ora.

— Ştiu asta, replică fata. Dar tu te tot joci cu el şi ceasul continuă să nu arate ora exactă. Sau ceva asemănător cu ora exactă.

Fata duse ecranul ceasului în dreptul ecranului de pe încheietura mâinii, care porni automat să citească ora locală. Panoul din încheietură purcesese în mod discret la măsurarea gravitaţiei şi înclinării orbitale locale şi observase unde se găsea Soarele, urmărindu-i mişcările pe cer, totul în decurs de doar câteva minute după sosirea lui Random. După aceea, culesese în grabă indicii din mediu legate de convenţiile locale privind unităţile de măsură şi se resetase în mod corespunzător. Panoul făcea genul ăsta de lucruri continuu, o acţiune extrem de valoroasă dacă efectuai o mulţime de călătorii în timp şi în spaţiu.

Random se încruntă privind ceasul tatălui ei, care nu făcea nimic din toate astea.

Arthur iubea acel ceas. Era mai bun decât orice şi-ar fi permis el. Îi fusese dăruit cu ocazia împlinirii vârstei de douăzeci şi doi de ani, de un naş bogat şi măcinat de sentimentul de vinovăţie că uitase de toate celelalte

aniversări de până atunci ale finului, uitând până şi numele acestuia. Ceasul arăta data, ziua şi fazele Lunii; pe el scria „Lui Albert, la douăzeci şi unu de ani” şi fusese gravată o dată greşită pe suprafaţa zgâriată a capacului de pe spate, cu litere abia vizibile.

Ceasul trecuse prin destule în ultimii câţiva ani, cele mai multe încercări fiind mult în afara sferei de garanţie acordate. Nu era de crezut, bineînţeles, că certificatul de garanţie menţiona în mod special că acel ceas se menţinea precis calibrat doar în limitele gravitaţionale şi magnetice specifice Pământului, doar câtă vreme ziua avea douăzeci şi patru de ore, planeta nu exploda şi aşa mai departe. Erau nişte presupuneri atât de banale, că până şi avocaţilor le-au scăpat.

Din fericire, ceasul era cu mecanism cu cheiţă sau cel puţin cu mecanism automat cu cheiţă. Arthur n-ar mai fi găsit nicăieri în galaxie baterii de dimensiunile şi specificaţiile de energie corespunzătoare standardelor de pe Pământ.

— Şi ce-i cu toate numerele astea? întrebă Random.

Arthur luă ceasul.

— Numerele astea din jurul marginii marchează ora. În fereastra mică din dreapta scrie J, ceea ce înseamnă Joi, iar numărul este 14, adică a paisprezecea zi a lunii mai, exprimată prin MAI-ul din fereastra de aici. Iar această fereastră în formă de semilună din vârf îţi arată fazele Lunii. Cu alte cuvinte, îţi arată cât din Lună este luminată noaptea de Soare, ceea ce depinde de poziţiile relative ale Soarelui, Lunii şi… ăăă, Pământului.

— Pământul, făcu Random.

— Da.

— De acolo aţi venit tu şi mama.

— Da.

Random luă înapoi ceasul şi îl privi din nou, în mod clar buimăcită de ceva. Apoi îl duse la ureche şi ascultă

nedumerită.

— Ce e cu zgomotul ăsta?

— Se numeşte ticăit. Este inima ceasului. Este alcătuit din tot felul de rotiţe şi arculeţe, care lucrează împreună ca să răsucească limbile ceasului cu viteza exactă pentru a marca orele, minutele, zilele şi aşa mai departe.

Random continuă să se zgâiască la obiect.

— Ceva te intrigă, rosti Arthur. Ce anume?

— Aşa e, confirmă Random în cele din urmă. De ce totul este mecanic?

Arthur îi propuse fetei o plimbare. Simţea că sunt lucruri pe care ar trebui să le discute. În plus, era pentru prima dată că Random părea, dacă nu amabilă şi dornică de a afla ceva nou, măcar lipsită de dorinţa de a mârâi. Şi, din punctul ei de vedere toate astea erau extrem de ciudate. Nu din cauză că ea şi-ar fi dorit să complice situaţia, ci pentru că nu ştia ce atitudine anume să adopte.

Cine era tipul ăsta? Ce era cu viaţa asta pe care trebuia ea să o ducă? Ce era cu lumea asta în care ea ar fi trebuit să trăiască? Şi ce era cu acest univers care o asalta permanent prin ochi şi urechi? Pentru ce era? Ce voia de la ea?

Random se născuse într-o navă spaţială care se deplasa de undeva altundeva, iar atunci când ajungea altundeva, acel altundeva se dovedea doar un alt undeva de unde trebuia să plece iarăşi altundeva şi aşa mai departe. Presupunea în mod firesc că trebuia mereu să fie altundeva. Era normal să simtă că se găsea într-un loc nepotrivit.

După aceea, călătoriile permanente în timp intensificaseră această problemă şi conduseseră la sentimentul că, pe lângă faptul că se găsea mereu într-un loc nepotrivit, se afla şi la momentul nepotrivit.

Nu observase că simţea asta, deoarece era singurul mod

în care se simţise vreodată, aşa cum nu i se păruse niciodată ciudat că aproape oriunde se ducea avea nevoie fie să poarte greutăţi, fie costume antigravitaţie şi, de obicei, aparatură specială pentru respiraţie. Singurele locuri unde te simţeai vreodată bine erau lumile pe care ţi le proiectai singur pentru trai – cum erau realităţile virtuale din cluburile electrice. Nu-i trecuse niciodată prin minte că universul real putea fi un loc în care chiar să te potriveşti.

Iar un asemenea univers includea şi planeta asta, Lamuella, pe care fusese părăsită de mama ei. Şi mai includea şi această persoană care o înzestrase cu acest dar preţios şi magic al vieţii, în schimbul unui loc mai bun în navele spaţiale. Era foarte bine că el se dovedise a fi mai degrabă drăguţ şi prietenos, altfel ar fi dat de necaz. În buzunar, fata ţinea o piatră special ascuţită, cu care putea provoca multe daune. Poate fi foarte periculos să vezi lucrurile din perspectiva altcuiva fără o instruire corespunzătoare.

Şedeau în locul care îi plăcea atât de mult lui Arthur, pe panta unui deal de unde se vedea întreaga vale. Soarele cobora peste sat.

Singurul lucru care nu-i plăcea chiar atât de mult lui Arthur era că putea vedea ceva din valea următoare, unde o pată întunecată de pădure marca zona în care se prăbuşise nava lui. Dar poate că tocmai acest amănunt îl aducea mereu în acel loc. Peisajul luxuriant de pe Lamuella putea fi admirat din multe locuri, dar Arthur era atras către acesta anume, cu acea zonă neagră de frică şi durere cuibărindu-se chiar la limita orizontului său vizual.

Nu mai fusese acolo după ce reuşise să scape cu viaţă din naufragiu. Nici nu se mai putea duce. Nu suporta ideea.

De fapt, pornise într-acolo chiar a doua zi după dezastru, cât mai era încă amorţit şi ameţit de şoc. Avea un picior rupt, câteva coaste fisurate, mai multe arsuri urâte şi nu gândea coerent, dar insistase ca sătenii să îl ducă într-

acolo, ceea ce ei făcuseră, nu fără dificultate. Nu reuşise să ajungă chiar în zona în care solul se contorsionase şi se topise, iar în cele din urmă preferase să nu se mai ducă la locul ororii niciodată.

Curând se răspândise zvonul că întreaga zonă era bântuită şi nimeni nu se mai aventurase acolo din acel moment. Terenul era plin de văi încântătoare, frumoase şi înverzite – aşa că n-avea niciun sens să fie preocupat de un loc plin de amintiri groaznice. Trecutul trebuia să rămână cu ale lui şi prezentul trebuia dus către viitor.

Random cuibări ceasul în palmele ei, rotindu-l încet ca să lase lumina alungită a soarelui de seară să licărească jucăuş în zgârieturile şi adânciturile sticlei groase. O fascina să urmărească limba secundarului ticăind pe cadran. De fiecare dată când ea completa un cerc, limba mai lungă se deplasa exact la următoarea dintre cele şaizeci de mici diviziuni de pe cadran. Iar când limba lungă îşi completa şi ea cercul, limba scurtă trecea la rândul ei la următoarea diviziune.

— Te uiţi la el de peste o oră, rosti încetişor Arthur.

— Ştiu, răspunse ea. O oră înseamnă când limba mare s-a învârtit complet, nu?

— Corect.

— Atunci m-am uitat timp de o oră şi şaptesprezece… minute.

Random zâmbi cu o plăcere profundă şi misterioasă şi se mişcă doar foarte puţin, aşa că ajunse să se sprijine un pic de braţul lui. Arthur simţi cum îi scapă un oftat mic, ce i se acumulase în piept de săptămâni întregi. Voia să îşi ia fata de umeri, dar simţea că e prea devreme pentru asta şi ea ar fi fugit de el. Ceva însă funcţiona. Ceva se dezmorţea în sufletul ei. Ceasul acela însemna pentru ea ceva ce nimic altceva nu reuşise până atunci să însemne. Arthur nu era convins că înţelege despre ce este vorba, dar era profund mulţumit şi uşurat că în sufletul ei se întâmpla în sfârşit

ceva.

— Explică-mi din nou, îi ceru Random.

— Nu e nimic prea complicat. Ceasornicăria a fost un meşteşug care s-a dezvoltat în sute de ani…

— Ani pământeni.

— Da. A devenit o artă tot mai rafinată şi tot mai complicată. Era o muncă extrem de delicată şi care cerea mult talent. Ceasurile trebuia să fie tot mai mici şi să continue să funcţioneze oricât de tare le scuturai sau le scăpai pe jos.

— Dar numai pe o singură planetă?

— Păi, acolo a fost creată această artă, înţelegi? Nimeni nu se aştepta să plece în alte locuri şi să aibă de-a face cu alţi sori şi alte luni, câmpuri magnetice şi alte chestii. Vreau să spun că drăcia aia continuă să meargă perfect, dar nu mai înseamnă aproape nimic la o asemenea depărtare de Elveţia.

— De ce anume?

— De Elveţia. Acolo au fost făcute astfel de ceasuri. O ţară mică şi deluroasă. Obositor de curată. Oamenii care făceau ceasuri nu ştiau că există şi alte lumi.

— O chestie cam mare ca să n-o ştii.

— Păi, cam da.

— Şi de unde veneau ei?

— Păi, noi… noi creşteam acolo. Evoluam pe Pământ. Din, habar n-am, dintr-un soi de mâl sau ceva asemănător.

— Precum ceasul ăsta.

— Hmm. Nu cred că ceasul a crescut din mâl.

— Nu înţelegi!

Random sări brusc în picioare, ţipând:

— Nu înţelegi! Nu mă înţelegi pe mine, nu înţelegi nimic! Te urăsc pentru că eşti atât de prost!

Fata începu să fugă la întâmplare în josul dealului, continuând să ţină ceasul şi strigând că îl urăşte. Arthur sări şi el în picioare, uluit şi pierdut pe moment. Începu să fugă

după ea prin iarba deasă. Pentru el era o acţiune grea şi dureroasă. Când îşi rupsese piciorul în naufragiu, fractura nu fusese curată şi nu se vindecase corect. Arthur se împiedica şi se strâmba de durere în vreme ce alerga.

Brusc, Random se întoarse cu faţa spre el, cu chipul negru de furie. Îi arătă ceasul de la depărtare.

— Nu înţelegi că ăsta aparţine unui loc? Undeva unde funcţionează? Undeva unde se potriveşte?

Se întoarse şi o rupse din nou la fugă. Era zveltă şi cu picioare puternice, iar Arthur nu putea ţine pasul cu ea. Problema nu era că nu se aşteptase să îi fie aşa de greu ca tată, ci că nu se aşteptase deloc să fie tată, mai ales într-un mod atât de brusc, pe o planetă străină.

Random se întoarse ca să strige iarăşi la el. Dintr-un motiv oarecare, el se oprea la fiecare oprire a ei.

— Cine crezi că sunt eu? ceru ea furioasă să afle. Evoluţia ta? Cine bănuieşti că a crezut mama că sunt? Vreun soi de bilet de acces la viaţa pe care ea n-a avut-o niciodată?

— Nu ştiu ce vrei să spui prin asta, icni Arthur, gemând de durere.

— Nu ştii ce vrea să spună oricine despre orice!

— Adică?

— Taci! Taci! Taci!

— Spune-mi! Te rog să-mi spui! Ce vrea ea să spună prin viaţa pe care n-a avut-o?

— Îşi dorea să fi rămas pe Pământ! Îşi dorea să nu fi plecat cu leguma aia fără pic de creier, Zaphod! Crede că ar fi avut o cu totul altă viaţă!

— Dar ar fi fost ucisă! protestă Arthur. Ar fi fost ucisă când a fost distrusă acea lume!

— Păi, asta e o altă viaţă, nu?

— Este…

— Nu ar fi trebuit să mă aibă pe mine! Mă urăşte!

— Nu se poate! Cum ar putea cineva, ăăă, adică…

— M-a avut doar pentru că menirea mea era să potrivesc

lucrurile pentru ea. Asta era treaba mea. Dar eu mă potriveam chiar mai rău decât ea! Aşa că m-a expulzat şi şi-a văzut mai departe de viaţa ei stupidă.

— Ce e stupid în viaţa ei? Are un succes fantastic, nu? E peste tot, în spaţiu şi timp, pe toate canalele TV din Sub-Etha.

— Stupidă! Stupidă! Stupidă!

Random se întoarse şi o luă iarăşi la goană. Arthur nu putea ţine pasul cu ea. Trebuia să se aşeze puţin şi să lase durerea din picior să se mai ostoiască. Nu ştia deloc însă cum să-şi calmeze vârtejul din minte.

Ajunse în sat, ţopăind, o oră mai târziu. Se întuneca. Sătenii pe lângă care trecea îl salutau, dar în aer plutea o oarecare nervozitate şi se simţea că nimeni nu ştia exact ce se petrece sau ce să facă. Bătrânul Thrashbarg fusese văzut trăgându-se puţin de barbă şi uitându-se la Lună, iar ăsta nu era nici el un semn bun.

Arthur se duse la coliba lui. Random şedea ghemuită la masă, în tăcere.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare atât de rău.

— E-n regulă, rosti Arthur cu câtă blândeţe putea. E bine să, ăăă, mai ai câte o mică discuţie. Avem atâtea de învăţat şi de înţeles unul despre celălalt, iar viaţa nu e… în fine, compusă doar din ceai şi sendvişuri…

— Îmi pare atât de rău, zise fata iarăşi, trăgându-şi nasul.

Arthur se duse la ea şi îi înconjură umerii cu braţul. Ea nu-i opuse rezistenţă şi nici nu se trase înapoi. Apoi Arthur văzu de ce îi părea ei atât de rău.

Ceasul lui zăcea într-o baltă de lumină aruncată de o lanternă lamuellană. Random forţase deschiderea capacului din spate cu lama cuţitului de întins unt şi toate rotiţele, arcurile şi levierele dinăuntru zăceau grămadă acolo unde ea se jucase cu ele.

— Voiam doar să văd cum funcţionează, explică Random,

cum se potriveşte totul laolaltă. Îmi pare atât de rău! Nu-l pot face la loc. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău. Nu ştiu ce să fac. O să-l repar eu cumva! Zău! O să-l repar!

A doua zi, Thrashbarg veni la ei şi le povesti tot felul de chestii de-ale lui Bob. Încercă să exercite o influenţă calmantă, invitând-o pe Random să-şi lase mintea să hălăduiască prin misterul inefabil al inelului gigantic, dar Random îi răspunse că nu exista niciun fel de inel gigantic, iar atunci Thrashbarg se albi, deveni rece şi spuse că fata va fi aruncată în bezna exterioară. Random îi ripostă că era de acord, acolo se născuse. În ziua următoare sosi pachetul.

Situaţia devenea cam bizară.

De fapt, odată cu sosirea pachetului, livrat de un soi de sondă robotică ivită din senin şi scoţând tot felul de sunete specifice, apăru un sentiment care treptat cuprinse întreg satul, anume că sosise vremea ca evenimentele neprevăzute să înceteze.

Nu era vina sondei robotice. Ea nu cerea decât semnătura sau amprenta lui Arthur Dent ori doar câteva fărâme de celule epiteliale de pe ceafa lui, după care avea să plece. Rămase acolo aşteptând, nesigură de ce existau atâtea resentimente în jur. Între timp, Kirp prinsese un alt peşte cu câte un cap în fiecare parte, dar la o cercetare mai atentă se dovedi că erau de fapt doi peşti tăiaţi în jumătate şi cusuţi împreună cam primitiv, de unde reieşi nu numai că Kirp nu reuşi să stârnească vreun interes major cu privire la peştele cu două capete, ci şi că izbuti să arunce o umbră serioasă de îndoială asupra autenticităţii primului eveniment de acest gen. Doar păsările păreau să creadă că totul este normal.

Sonda robotică obţinu semnătura lui Arthur şi se făcu nevăzută. Arthur duse pachetul în coliba lui şi rămase

uitându-se la el.

— Să-l deschidem! exclamă Random, care se simţea mult mai veselă în acea dimineaţă, acum că totul în jurul ei devenise bizar, dar Arthur refuză.

— De ce nu?

— Nu mi-e adresat mie.

— Ba da.

— Nu. Este adresat lui… În fine, este adresat lui Ford Prefect, prin grija mea.

— Ford Prefect? El este cel care…

— Da, răspunse Arthur, sec.

— Am auzit de el.

— Bănuiam.

— Să-l deschidem, oricum. Ce altceva să facem?

— Nu ştiu, replică Arthur, fiind sincer în replica lui.

Îşi dusese cuţitele deformate la fierărie la prima oră a dimineţii şi Strinder se uitase la ele şi îl informase că îşi va da toată silinţa să le refacă. Încercaseră metoda obişnuită de a le arunca în aer ca să simtă punctul de echilibru şi punctul de îndoire şi tot aşa, dar bucuria unei asemenea acţiuni dispăruse, iar Arthur era încercat de tristul sentiment că zilele lui de pregătit sendvişuri se apropiau de sfârşit.

Îşi lăsă capul în piept. Următoarea apariţie a Bestiilor Perfect Normale era iminentă, dar Arthur bănuia că sărbătoarea obişnuită a vânătorii şi celebrării avea să fie acum mai degrabă discretă şi nesigură. Ceva se petrecuse aici, pe Lamuella, iar Arthur avea senzaţia oribilă că era vorba de el.

— Ce crezi că e? insistă Random, răsucind pachetul în mâini.

— Nu ştiu, răspunse Arthur. Ceva rău şi îngrijorător.

— De unde ştii?

— Deoarece orice are de-a face cu Ford Prefect trebuie să fie mai rău şi mai îngrijorător decât ceva ce n-are de-a

face. Crede-mă.

— Te supără ceva, nu-i aşa?

Arthur oftă.

— Cred că mă simt un pic încordat şi agitat, mărturisi el.

— Îmi pare rău, replică Random, punând pachetul jos.

Îşi dădea seama că el ar fi fost cu adevărat supărat dacă ea deschidea acel pachet. Ca atare, trebuia să o facă atunci când el nu se uita.

16

Arthur nu era sigur pe care îl văzuse mai întâi lipsind. Când observă că unul nu se găsea acolo, gândul lui sări imediat la celălalt şi imediat îşi dădu seama că dispăruseră amândoi şi că o chestie îngrozitor de grea şi de dificilă avea să se petreacă.

Random nu era acolo. Nici pachetul nu era. Arthur îl lăsase pe un raft, la vedere, toată ziua. Considerase totul un test al încrederii. Ştia că unul dintre lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă în calitate de părinte era să dovedească încredere în copilul lui, să construiască un sentiment de încredere reciprocă între ei. Fusese cuprins de un sentiment urât că tocmai comisese o prostie, dar o făcuse oricum, iar până la urmă gestul se dovedise o idioţenie. Omul cât trăieşte învaţă. Măcar trăieşte.

Dar intră în panică. Ieşi în goană din colibă. Se înserase bine. Lumina devenea tot mai zgârcită, iar undeva se cocea o furtună. Nu o văzu nicăieri pe Random. Niciun semn. Întrebă. Nimeni nu o văzuse, întrebă din nou. Nici alţii nu o văzuseră. Oamenii se duceau acasă ca să-şi petreacă noaptea. Pe la marginea satului şuiera vântul, ridicând lucrurile şi aruncându-le alandala într-o manieră

periculoasă.

Îl găsi pe bătrânul Thrashbarg şi îl întrebă şi pe el. Acesta îl privi cu ochi de gheaţă, după care arătă într-o direcţie pe care Arthur o ura şi, ca atare, ştiuse din instinct că fata o luase într-acolo.

Aşa că acum ştia ce era mai rău. Fata se dusese acolo unde crezuse că el nu o va urmări.

Se uită la cerul îmbufnat şi livid şi se gândi că era genul de cer din care cei Patru Cavaleri ai Apocalipsei nu s-ar fi simţit nişte idioţi irecuperabili dacă s-ar fi ivit.

Cu un sentiment al celei mai profunde groaze în suflet, porni pe cărarea care ducea spre pădurea din următoarea vâlcea. Primele picături grele de ploaie începură să lovească solul când Arthur încerca să se forţeze să o ia la fugă.

Random atinse vârful dealului şi privi spre următoarea vale. Căţărarea fusese mai lungă şi mai dificilă decât anticipase ea. Era puţin îngrijorată că ideea de a efectua o astfel de călătorie noaptea nu se dovedise prea fericită, dar taică-său se învârtise toată ziua prin preajma colibei, încercând să pară că nu face pe paznicul. În cele din urmă fusese obligat să se ducă până la fierărie ca să discute cu Strinder despre cuţite, iar Random sesizase imediat oportunitatea şi fugise cu pachetul.

Era foarte clar că nu putea deschide acel pachet acolo, în colibă sau în sat. Taică-său putea să dea peste ea oricând. Ceea ce însemna că trebuia să se ducă undeva unde să nu fie urmărită.

Se putea opri acolo unde ajunsese. Venise încoace cu speranţa că el n-o va urmări, iar dacă el totuşi o va face, n-avea s-o găsească în partea împădurită a dealului, cu noaptea lăsându-se tot mai accentuat şi cu ploaia începând să cadă din cer.

Pe tot drumul de urcuş, pachetul se bălăngănise sub

braţul ei. Era o chestie cu o greutate satisfăcătoare: o cutie cu un capac pătrat, cu latura cam de lungimea antebraţului ei şi adâncă aproape cât palma ei, învelită în plasper maro cu un soi ingenios şi nou de nod care se strângea singur. Înăuntru nu se simţea nimic la zguduială, dar Random sesiză că întreaga greutate era concentrată în centru.

Totuşi, dacă venise până acolo, Random simţea un îndemn ascuns să nu se oprească acolo, ci să îşi continue drumul în jos, către ceea ce părea aproape o zonă interzisă – acolo unde se prăbuşise nava tatălui ei. Random nu era sigură de semnificaţia cuvântului „bântuit”, dar putea încerca să afle. Avea să îşi continue drumul şi să lase desfăcutul pachetului pentru mai târziu.

Numai că se întuneca tot mai mult. Random nu îşi folosise încă lanterna minusculă pe care o avea, deoarece nu voia să fie văzută de la distanţă. Acum trebuia să o folosească, dar oricum nu avea să mai conteze, căci se afla de cealaltă parte a dealului care despărţea cele două văi.

Îşi aprinse lanterna. Aproape în aceeaşi clipă un fulger bifurcat sfâşie valea către care se îndrepta şi o paraliză. Pe măsură ce întunericul o învălui din nou şi un tunet se rostogoli peste întreaga zonă, Random se simţi brusc mică şi pierdută, înarmată doar cu un creion luminos în mână. Poate că ar fi fost totuşi mai bine să se oprească şi să desfacă pachetul acolo. Sau poate ar fi trebuit să se întoarcă şi să vină din nou a doua zi. Ezitarea nu dură decât câteva clipe. Ştia că nu putea să se întoarcă în acea noapte şi avea senzaţia că nu se va mai întoarce niciodată.

Continuă să coboare panta dealului. Ploaia se înteţea. Deşi cu puţin timp înainte cădeau doar câteva picături grele, acum ploaia devenise o adevărată perdea, susurând în copaci, iar solul era alunecos sub picioarele ei.

Cel puţin ea credea că ploaia era cea care susura în copaci. Diverse umbre se alungeau ameninţătoare spre ea, în vreme ce lumina lanternei tresălta printre crengi. În sus

şi în jos.

Îşi continuă mersul alte zece sau cincisprezece minute, udă până la piele şi tremurând. Deveni treptat conştientă că în faţa ei părea să se vadă o altă lumină, undeva. Lumina părea foarte slabă şi Random nu era deloc sigură dacă nu cumva era vorba doar de imaginaţia ei. Îşi stinse lanterna ca să-şi dea seama. Chiar părea să se vadă un soi de licăr slab înainte. Nu-şi dădea seama despre ce era vorba. Îşi aprinse iarăşi lanterna şi continuă să coboare dealul, către acea lumină.

Ceva nu era deloc în regulă cu pădurea. Nu-şi dădu imediat seama ce era, dar copacii nu păreau să semene cu nişte arbori sănătoşi, care abia aşteptau întoarcerea primăverii. Se unduiau în nişte unghiuri ciudate şi aveau un soi de aspect palid, bolnăvicios. Random fu încercată de mai multe ori de senzaţia îngrijorătoare că arborii încercau să ajungă la ea, dar totul era doar un truc provocat de lumina lanternei, care determina umbrele copacilor să se alungească şi să se unduiască.

Brusc, ceva căzu dintr-un copac chiar în faţa ei. Random sări alarmată înapoi, scăpând din mâini atât lanterna, cât şi cutia. Se ghemui şi scoase piatra ascuţită din buzunar.

Chestia care căzuse din copac se mişca. Lanterna zăcea pe sol, cu fasciculul îndreptat spre acea chestie, dezvăluind o umbră grotescă şi imensă care se alungea către ea. Auzi foşnete slabe şi nişte scârţâieli peste susurul constant al ploii. Bâjbâi pe sol după lanternă, o găsi şi lumină drept spre arătare.

În acelaşi moment, o altă creatură căzu dintr-un copac aflat la doar câţiva paşi distanţă. Random răsuci lanterna imediat de la o fiinţă la alta. Îşi ridică piatra, gata să riposteze.

Creaturile era destul de mici. Unghiul fasciculului de lumină le făcea atât de mari. Nu numai că erau mici, dar mai erau şi jucăuşe şi îmblănite. Se ivi şi o a treia, căzând

dintr-un alt copac. Aceasta pică drept prin fasciculul de lumină, aşa că Random o văzu destul de clar.

Creatura căzu ca teleghidată, fără să ezite, apoi, asemenea celorlalte două, începu să avanseze încet şi cu hotărâre spre ea.

Fata rămase pironită locului. Continua să ţină piatra gata de aruncare, dar devenea cumplit de conştientă că acele chestii spre care ea era gata să arunce piatra erau nişte veveriţe. Sau, cel puţin, nişte creaturi asemănătoare veveriţelor. Nişte chestii moi, calde, jucăuşe, asemănătoare lor, care înaintau spre ea într-o manieră pe care Random nu prea o plăcea.

Împinse lanterna direct sub ochii primei creaturi. Aceasta scotea zgomote agresive, sacadate, ca nişte scârţâituri şi ducea într-unul din pumnuleţe o bucată mică şi destrămată de cârpă umedă şi roz. Random ameninţă creatura cu piatra din mâna ei, dar aceasta nu impresionă defel veveriţa, care continua să înainteze cărând bucata de cârpă.

Random se dădu înapoi. Habar n-avea cum să trateze o asemenea situaţie. Dacă ar fi fost vorba de nişte bestii rele şi urâte, cu colţi lucitori, s-ar fi aruncat asupra lor, dar nu ştia ce atitudine să ia faţă de nişte veveriţe cu un asemenea comportament.

Se dădu iarăşi în spate. Cea de-a doua veveriţă începea să efectueze o manevră de învăluire prin dreapta. Căra cu ea o ceaşcă. O chestie din ghindă. Cea de-a treia se găsea chiar în spatele celei de-a doua, înaintând la fel de hotărâtă. Asta ce mai căra? Random crezu că zăreşte o fărâmă de hârtie boţită.

Se dădu din nou înapoi, dar îşi prinse glezna de rădăcina unui copac şi căzu pe spate.

Instantaneu, prima veveriţă sări şi ajunse peste Random, înaintând peste burta ei cu o expresie de hotărâre rece în ochi şi o bucată de cârpă udă în pumn.

Random încercă să sară, dar reuşi să se ridice doar cu vreo doi centimetri. Mişcarea de surprindere a veveriţei de pe burta ei avu darul să o mire şi pe ea. Veveriţa încremeni şi apucă pielea fetei prin cămaşa udă, cu ghearele ei mici. Apoi încet, centimetru cu centimetru, se urcă mai departe pe ea, se opri şi îi oferi bucata de cârpă.

Random se simţi aproape hipnotizată de ciudăţenia întâmplării şi de ochii micuţi şi sclipitori ai animalului. Acesta îi oferi din nou cârpa. O împinse cu insistenţă, chiţăind, până ce în sfârşit, ezitând nervoasă, fata o luă. Veveriţa continuă să se uite fix la ea, urmărindu-i chipul cu privirea. Random habar n-avea ce să facă. Pe faţă îi curgea ploaia amestecată cu noroi şi pe ea stătea o veveriţă. Îşi şterse o parte din noroiul de pe ochi cu cârpa.

Veveriţa chiţăi triumfătoare, înşfăcă iarăşi cârpa, sări de pe fată, fugi repede în noaptea înconjurătoare, se căţără într-un copac, se ascunse într-o scorbură, se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

Între timp, Random încerca să se apere de veveriţa cu ceaşca plină cu apă de ploaie şi de cea cu bucata de hârtie. Se trase înapoi pe fund.

— Nu! ţipă ea. Plecaţi!

Veveriţele se dădură înapoi, înfricoşate, după care fugiră iarăşi înainte cu darurile lor. Random le arătă piatra.

— Plecaţi! urlă ea.

Animalele se opriră consternate. Apoi una dintre ele sări drept la ea, îi lăsă ceaşca în poală, se întoarse şi fugi în noapte. Cealaltă veveriţă rămase tremurând pe loc o clipă, apoi lăsă frumos bucata de hârtie în faţa fetei şi dispăru.

Random era din nou singură, dar tremura de nedumerire. Se ridică nesigură în picioare, culese piatra şi pachetul, apoi se opri şi culese şi bucata de hârtie. Era atât de boţită şi de udă, că nu putea să-şi dea seama la ce folosea. Părea să fie un fragment dintr-o revistă de aviaţie.

Exact când Random încerca să înţeleagă exact ce

însemnau toate astea, un bărbat se ivi în luminişul în care stătea ea, ridică o armă cu aspect sinistru şi o împuşcă.

Arthur se târa neajutorat la trei sau patru kilometri în spatele fetei, urcând dealul. În decurs de câteva minute după plecare se întorsese şi se echipase cu o lampă. Nu cu una electrică. Singura lumină electrică din acel loc provenea de la lanterna luată de Random. Asta era un soi de lampă de protecţie la furtună: o canistră metalică perforată de la fierăria lui Strinder, care conţinea un rezervor cu ulei de peşte inflamabil, un şomoiog de iarbă uscată şi era învelită într-o peliculă translucidă confecţionată din membranele uscate ale măruntaielor unei Bestii Perfect Normale. Acum se stinsese.

Arthur o agită în mod inutil câteva secunde. Era clar că nu putea să aprindă iarăşi chestia aia în mijlocul unei furtuni cu ploaie, dar nu se putuse abţine să nu încerce. Ezitând, aruncă lampa cât colo.

Ce să facă? Aventura devenea lipsită de speranţă. Era înmuiat până la oase, hainele îi atârnau grele pe trup şi, în plus, era pierdut în întuneric.

Pentru o fracţiune de secundă se trezi învăluit într-o lumină orbitoare, apoi redeveni pierdut în beznă. Cel puţin fulgerul îi arătase că se afla foarte aproape de sprânceana dealului. Odată ce trecea de culme... În fine, nu era sigur ce urma să facă. Trebuia să ia o decizie când ajungea acolo.

Şchiopătă mai departe, în sus. Câteva minute mai târziu îşi dădu seama că stă, gâfâind, pe culme. Sub el, în depărtare, se vedea un soi de licăr slab. Habar n-avea despre ce era vorba şi nici n-avea chef să-şi pună întrebări. Şi totuşi, era singura direcţie încotro o putea apuca, aşa că porni să-şi croiască drum, împiedicându-se, pierdut şi înspăimântat, într-acolo.

Fulgerul de lumină letală trecu drept prin Random şi,

două secunde mai târziu, la fel procedă şi individul care trăsese. Individ care nu-i acordă fetei niciun fel de atenţie. Trăsese în cineva aflat alături de Random, iar când fata se întoarse ca să vadă, bărbatul îngenunchea deja deasupra victimei şi o căuta prin buzunare.

Imaginea încremeni şi dispăru. Fu înlocuită o secundă mai târziu de o pereche gigantică de dinţi încadraţi de nişte buze imense şi sclipitor de roşii. Din senin apăru o periuţă albastră imensă şi începu să frece acei dinţi, care continuau să atârne acolo, lucind în perdeaua de ploaie.

Random clipi de două ori înainte de a pricepe.

Era o reclamă. Tipul care o împuşcase făcea parte dintr-un film holografic proiectat în nave. Probabil că se apropiase foarte mult de locul prăbuşirii navei spaţiale. În mod evident, unele dintre sistemele acesteia se dovedeau mai rezistente decât altele.

Următorii opt sute de metri ai drumului se dovediră extrem de dificili. Nu numai că Random trebuia să lupte cu frigul, ploaia şi noaptea, dar se confrunta şi cu rămăşiţele contorsionate şi rupte ale sistemului de divertisment de la bordul navei. Navele spaţiale, maşinile şi heliporturile se prăbuşeau sau explodau continuu în jurul ei, iluminând noaptea, nemernici cu pălării ciudate furau droguri periculoase, iar orchestra şi corul Operei de Stat din Hallapolis interpretau marşul de închidere Anjaqantine Star Guard din actul IV al operei Blamwellamum din Woont, de Rizgar, într-un balcon mic undeva la stânga ei.

Apoi Random se trezi că stă pe buza unui crater cu aspect extrem de ameninţător. Încă se simţea un licăr uşor călduţ venind dinspre ceea ce altfel ar fi arătat ca o bucată imensă de gumă de mestecat în centrul puţului: rămăşiţele topite ale unei nave spaţiale mari.

Random rămase locului uitându-se o vreme la scenă, apoi începu să se plimbe de-a lungul marginii craterului. Nu mai era deloc sigură ce anume caută, dar continua să se

mişte oricum, menţinând oroarea acelui puţ în stânga ei.

Ploaia începea să se mai liniştească, dar totul în jur continua să fie extrem de ud, iar cum Random habar n-avea ce se găsea în acea cutie, dacă nu cumva era ceva delicat sau perisabil, se gândi că trebuie să găsească un loc rezonabil de uscat ca să o deschidă. Spera doar că nu stricase conţinutul scăpând-o din mână.

Îşi plimbă lanterna pe copacii înconjurători, care pe solul de acolo erau rari, în cea mai mare parte carbonizaţi şi rupţi. Undeva la o depărtare medie, Random crezu că vede o bucată de stâncă unde ar fi putut găsi ceva adăpost, aşa că porni într-acolo. De jur împrejur erau împrăştiate resturile azvârlite din navă în vreme ce aceasta se sfărâma, înainte de mingea finală de foc.

După ce se depărtă vreo două sau trei sute de metri de crater, dădu peste fragmente dintr-un material pufos, ud, plin de noroi, printre copacii rupţi. Ghici, corect, că trebuia să fie vorba de rămăşiţele coconului care salvase viaţa tatălui ei. Se duse şi se uită mai de aproape, apoi observă ceva alăturat pe sol, pe jumătate acoperit de noroi.

Ridică obiectul şi îl şterse de noroi. Era un soi de dispozitiv electronic de mărimea unei cărţulii. Câteva litere mari luceau frumos în mâna ei, ca răspuns la atingere. Formau expresia nu intra în panică. Random ştia ce reprezenta acel dispozitiv. Era exemplarul tatălui ei din *Ghidul autostopistului galactic.*

Se simţi imediat liniştită, întoarse capul spre cerul înnegurat şi lăsă ploaia să-i spele chipul şi să-i clătească gura.

Scutură din cap şi porni grăbită spre stânci. După ce se căţără pe ele, găsi aproape imediat locul perfect. Gura unei peşteri. Îşi plimbă lanterna în interiorul peşterii. Părea uscată şi sigură. Alegându-şi cu grijă drumul, intră în adăpost. Era destul de spaţios, dar nu mergea prea mult în adâncime. Epuizată şi uşurată, Random se aşeză pe o

piatră de mărime convenabilă, puse cutia jos în faţa ei şi începu imediat să o desfacă.

17

Mult timp au existat speculaţii şi controverse aprinse cu privire la locul în care se afla aşa-zisa „materie lipsă” a universului. În toată galaxia, departamentele ştiinţifice ale tuturor universităţilor importante au achiziţionat echipamente tot mai sofisticate pentru a sonda şi cerceta inimile galaxiilor îndepărtate, apoi chiar centrul şi marginile întregului univers, dar când în cele din urmă s-a găsit ceva, s-a dovedit că e vorba despre ambalajul în care fuseseră împachetate acele echipamente.

În cutie exista o cantitate apreciabilă de materie lipsă, nişte bule rotunde, mici, moi şi albe de materie lipsă, pe care Random le aruncă pentru uzul unor generaţii viitoare de fizicieni care să urmărească şi să descopere din nou ceea ce generaţia curentă de fizicieni găsise, pierduse şi uitase deja.

Dintre bulele de materie lipsă, Random ridică discul negru. Îl puse pe o piatră lângă ea şi căută prin materia lipsă ca să vadă dacă mai era ceva acolo, vreun manual sau accesoriu sau ceva de genul ăsta, dar nu mai găsi nimic. Doar discul negru. Puse lumina lanternei pe el.

Făcând asta, nişte fisuri începură să apară pe suprafaţa altfel imaculată a discului. Random se dădu nervoasă înapoi, dar apoi văzu că obiectul, orice ar fi fost el, se deschidea singur.

Procesul părea minunat de frumos. Era extraordinar de elaborat, dar în acelaşi timp simplu şi elegant. Ca un origami care se deschide singur sau ca un boboc

transformându-se în trandafir în doar câteva secunde. Acolo unde cu câteva clipe înainte fusese un disc cu margini netede, acum se găsea o pasăre. O pasăre care ţopăia pe loc.

Random continuă să se dea înapoi, cu atenţie şi prudenţă.

Era o pasăre mică, puţin mai mică decât cele de pe această planetă. De fapt, era mai mare sau, ca să fim mai exacţi, exact de aceeaşi mărime sau cel puţin nu mai mult decât dublul mărimii lor. Totodată era cu mult mai albastră şi mai roz decât păsările autohtone, în acelaşi timp fiind de un negru perfect.

Mai exista ceva foarte ciudat în privinţa ei, ceva ce Random nu reuşi să sesizeze imediat. Cu siguranţă că împărtăşea cu păsările autohtone senzaţia pe care o oferea spectatorului, că privea către ceva ce acesta era incapabil să vadă.

Brusc, dispăru.

Apoi totul deveni pe neaşteptate negru. Random se ghemui şi apucă iarăşi piatra ascuţită din buzunar. Dar bezna se diminuă şi se încovrigă singură într-o minge, apoi redeveni pasăre. Atârna în aer în faţa ei, dând încet din aripi şi holbându-se la ea.

— Scuză-mă, rosti brusc pasărea, dar trebuie să mă calibrez. Mă auzi când spun asta?

— Când spui ce? se miră Random.

— Bine, rosti pasărea. Şi mă auzi când spun asta?

De această dată, tonul era mult mai ascuţit.

— Da, bineînţeles că da!

— Şi mă auzi când spun asta? continuă pasărea, de această dată pe un ton lugubru de jos.

— Da!

Urmă o pauză.

— Nu, în mod clar nu, rosti pasărea după câteva secunde. Bun, deci gama ta auditivă este situată în mod

clar între 20 şi 16 KHz. Acum te simţi bine? întrebă pasărea cu o tonalitate plăcută de tenor. Nu auzi armonici neplăcute în registrul superior? În mod clar nu. Bun. Pot folosi astea în chip de canale de date. Şi acum… Câţi de eu poţi vedea?

Pe neaşteptate aerul se umplu de păsări. Random era obişnuită cu petrecerea timpului în realităţile virtuale, dar ce se întâmpla acum era cu mult mai bizar decât tot ceea ce întâlnise ea înainte. Ca şi cum întreaga geometrie a spaţiului se redefinise în forme nesfârşite de pasăre. Fata icni şi îşi duse mâinile la faţă, braţele ei mişcându-se prin spaţiul în formă de pasăre.

— Hmmm, în mod clar sunt prea multe, constată pasărea. Acum ce zici?

Se transformă într-un tunel de păsări, ca şi cum ar fi fost o pasăre prinsă între oglinzi paralele, reflectându-se la infinit în depărtare.

— Ce eşti? ţipă Random.

— Ajungem şi la asta peste o clipă, răspunse pasărea. Câte vezi, te rog?

— Păi, eşti cam…

Random făcu un gest vag spre orizont.

— Înţeleg, încă infinită ca întindere, dar cel puţin ne încadrăm în matricea dimensională corectă. Bun. Nu, răspunsul este o portocală şi două lămâi.

— Lămâi?

— Dacă am trei lămâi şi trei portocale şi pierd două portocale şi o lămâie, cu ce mai rămân?

— Ha?

— Bine, deci tu crezi că timpul curge încolo, nu? Interesant. Mai sunt infinită? întrebă pasărea, balonându-se încoace şi încolo în spaţiu. Acum sunt infinită? Cât de galbenă sunt?

De la un moment la altul pasărea trecea prin schimbări năucitoare de formă şi extindere.

— Nu pot… îngăimă Random, uluită.

— Nu trebuie să răspunzi, îmi dau seama urmărindu-te acum. Deci. Sunt mama ta? Sunt o piatră? Par uriaşă, storcită şi sinuos întreţesută? Nu? Ce zici acum? Mă mişc înapoi?

Dintr-odată pasărea rămase perfect nemişcată şi echilibrată.

— Nu, răspunse Random.

— Păi, de fapt mă mişcăm înapoi, dar în timp. Hmmm. Păi, cred că am cam rezolvat totul. Dacă vrei să ştii, îţi pot spune că în universul tău te deplasezi liberă în trei dimensiuni pe care le denumeşti spaţiu. Te deplasezi pe o linie dreaptă în a patra dimensiune, căreia îi spui timp şi stai încremenită într-o a cincea dimensiune, care este primul fundament al probabilităţii. După asta lucrurile devin puţin mai complicate şi se întâmplă tot felul de chestii în dimensiunile de la 13 la 22, despre care n-ai vrea să afli. Deocamdată tot ceea ce trebuie să ştii este că universul e mult mai sinuos decât ai putea crede şi e al naibii de complicat chiar de la început, dacă adopţi o postură de gânditor. Pot cu uşurinţă să mă abţin de la expresii de genul „al naibii”, dacă te ofensează.

— Poţi spune ce naiba vrei.

— O voi face.

— Ce naiba eşti?

— Eu sunt *Ghidul*. În universul tău, sunt *Ghidul* tău. De fapt, moştenesc ceea ce se cunoaşte sub aspect tehnic ca fiind Tot Genul de Mişmaşuri Generale, ceea ce înseamnă… în fine, dă-mi voie să-ţi arăt.

Chestia se răsuci în aer şi ieşi din peşteră, apoi se căţără pe o stâncă, chiar sub o ieşitură a acesteia, la adăpost de ploaia care se înteţea din nou.

— Vino şi priveşte, o îndemnă pe Random.

Fetei nu-i plăcea să fie direcţionată de o pasăre, dar o urmă până la ieşirea din peşteră, continuând să mângâie piatra din buzunar.

— Ploaie, rosti pasărea. Vezi? E doar ploaie.
— Ştiu ce e ploaia.
Perdele de apă curgeau prin noapte, cu lumina lunii străpungându-le din loc în loc.
— Deci, ce este?
— Cum adică, ce este? Ascultă, cine eşti tu? Ce căutai în cutia aia? De ce mi-am pierdut o noapte alergând prin pădure şi apărându-mă de nişte veveriţe demente ca să descopăr la final că tot ce am este o pasăre care mă întreabă ce este ploaia? Este doar apă care curge prin nenorocitul de aer, asta e. Mai vrei să ştii ceva, sau putem pleca acasă acum?
Urmă o pauză lungă înainte ca pasărea să răspundă:
— Vrei să te duci acasă?
— Nu am o casă! urlă Random atât de tare, că aproape se şocă singură.
— Priveşte în ploaie… o îndemnă Ghidul-pasăre.
— Dar privesc ploaia! La ce altceva să mă uit?
— Şi ce vezi?
— Cum adică, pasăre idioată? Văd doar o mulţime de ploaie. E doar apă care cade.
— Ce forme vezi în apă?
— Forme? Nu sunt niciun fel de forme. E doar, doar…
— Doar un mişmaş, rosti Ghidul-pasăre.
— Da.
— Şi acum ce vezi?
La marginea orizontului vizual, un fascicul slab se ivi din ochii păsării. În aerul uscat de sub ieşitura stâncii nu era nimic de văzut. Acolo unde fasciculul lovea picăturile de ploaie se vedea o foaie plată de lumină, atât de vie şi de strălucitoare, că părea solidă.
— Oh, minunat. Un spectacol cu lasere, rosti Random cu dispreţ. Bineînţeles că n-am mai văzut niciodată aşa ceva înainte, decât la vreo cinci milioane de concerte rock.
— Spune-mi ce vezi!

— O foaie plată! Pasăre idioată.

— Nu e nimic acolo care să nu fi fost şi înainte. Folosesc lumina doar ca să-ţi atrag atenţia asupra anumitor picături în anumite momente. Acum ce vezi?

Lumina se stinse.

— Nimic.

— Fac exact acelaşi lucru, dar cu lumină ultravioletă. Tu nu o vezi.

— Şi atunci ce sens are să-mi arăţi ceva ce eu nu pot vedea?

— Ca să pricepi că, deşi vezi ceva, nu înseamnă că acel ceva este acolo. Iar dacă nu vezi ceva, nu înseamnă că acel ceva nu e acolo, ci doar că simţurile tale nu sesizează.

— Mă plictiseşte chestia asta, rosti Random, după care căscă gura mare.

Plutind în ploaie, se vedea o imagine tridimensională uriaşă şi foarte vie a tatălui ei, care părea uluit de ceva.

La circa trei kilometri şi jumătate în spatele fetei, luptându-se să-şi croiască drum prin pădure, Arthur se opri brusc. Fu uluit să vadă o imagine, cu el însuşi uluit de ceva, plutind strălucitoare în aerul încărcat de apă, la circa trei kilometri şi jumătate depărtare. La circa trei kilometri şi jumătate depărtare şi în dreapta, în direcţia spre care se îndrepta el.

Se rătăcise aproape complet. Convins că avea să moară de frig, umezeală şi epuizare, începea să-şi dorească să se întâmple cât mai repede. O veveriţă îi adusese o întreagă revistă pe teme de golf, iar creierul lui începea să urle şi să tremure în interiorul ţestei. Vederea unei imagini strălucitoare imense cu el însuşi pe cer îi spunea că, în schimb, avea probabil dreptate să urle şi să tremure, dar probabil se înşela în privinţa direcţiei în care se îndrepta.

Inspirând adânc, se întoarse şi porni către inexplicabilul spectacol de lumină.

— Bun, şi asta ce ar trebui să dovedească? ceru Random să afle.

O uluise mai mult faptul că imaginea era a tatălui ei, nu imaginea în sine. Văzuse prima hologramă când avea două luni şi îi fusese pusă ca să se amuze. Văzuse cea mai recentă hologramă cu circa o jumătate de oră înainte, odată cu povestea Marşului Anjaqantine Star Guard.

— Doar că imaginea aia nu este mai mult în acel loc decât a fost foaia de lumină, explică pasărea. Este doar interacţiunea cu lumina a apei căzând din cer, la frecvenţe pe care simţurile tale le pot detecta ca întrepătrunzându-se. În mintea ta se creează o imagine solidă. Dar e vorba doar despre imagini din Mişmaş. Uite încă una pentru tine.

— Mama mea! exclamă Random.

— Nu, răspunse pasărea.

— Îmi cunosc mama când o văd!

Era imaginea unei femei ieşind dintr-o navă spaţială în interiorul unei clădiri mari şi cenuşii, asemănătoare unui hangar. Era însoţită de un grup de creaturi înalte, subţiri, verzi-purpurii. În mod clar era mama lui Random. În fine, aproape în mod clar. Trillian nu s-ar fi mişcat cu atâta nesiguranţă într-un spaţiu de gravitaţie joasă şi nici nu s-ar fi uitat în jurul ei la un mediu artificial şi plictisitor cu o expresie atât de şocată pe chip şi, în fine, nu ar fi cărat cu ea un aparat foto atât de demodat.

— Deci, cine e? întrebă Random.

— Face parte din extensia mamei tale pe axa de probabilitate, răspunse Ghidul-pasăre.

— Habar n-am ce vrei să spui.

— Spaţiul, timpul şi probabilitatea au fiecare axe de-a lungul cărora este posibil să te deplasezi.

— Tot nu pricep. Deşi cred că… Nu. Explică!

— Credeam că vrei să mergi acasă.

— Explică!

— Vrei să-ţi vezi casa?

— S-o văd? A fost distrusă!

— Este un eveniment discontinuu pe axa probabilităţilor. Priveşte!

Ceva extrem de ciudat şi de minunat se ivi înotând în raza ei vizuală, prin ploaie. Era un glob imens, bleu-verzui, ceţos şi acoperit de nori, rotindu-se cu o încetineală maiestuoasă pe un fundal negru şi înstelat.

— Acum îl vezi, rosti pasărea. Acum nu.

La mai puţin de trei kilometri şi jumătate depărtare, Arthur Dent rămase nemişcat. Nu-i venea să creadă ce vedea, plutind acolo, învăluit în ploaie, dar strălucitor şi îngrozitor de real pe fundalul cerului negru – Pământul. Icni la vederea lui. Apoi, chiar atunci când icni, planeta dispăru din nou. Apoi reapăru. Apoi se transformă într-un cârnat, chestie care avu darul de a-l face să renunţe şi să-şi înfigă tot felul de beţe în păr.

Random era şi ea uluită la vederea acestui cârnat imens, albastru şi verde şi apos şi ceţos, plutind deasupra ei. Iar acum era un şir de cârnaţi sau, mai degrabă, era un şir din care lipseau mulţi cârnaţi. Întregul şir strălucitor se răsuci şi tresăltă în aer într-un dans uimitor, apoi treptat încetini, deveni tot mai estompat şi se pierdu în întunecimea lucitoare a nopţii.

— Ce a fost asta? întrebă Random, cu voce mică.

— O întrezărire, de-a lungul axei probabilităţilor, a unui obiect probabil în mod discontinuu.

— Înţeleg.

— Cele mai multe obiecte se mută şi se modifică de-a lungul axei lor de probabilitate, dar lumea din care provii face ceva uşor diferit. Zace pe ceea ce ai putea defini ca o linie eronată în peisajul probabilităţii, ceea ce înseamnă că în multe coordonate de probabilitate întregul obiect pur şi

simplu încetează să mai existe. Dispune de o instabilitate inerentă, tipică pentru orice se află în ceea ce denumim în mod generic sectoare Plurale. Are sens ce-ţi spun?

— Nu.

— Vrei să mergi să vezi cu ochii tăi?

— Spre… Pământ?

— Da.

— Este posibil?

Ghidul-pasăre nu-i răspunse imediat. Îşi întinse aripile şi, cu graţie, se înălţă în aer şi zbură prin ploaia care începu din nou să se lumineze.

Pasărea se ridică superb spre cerul nopţii. Luminile luceau în jurul ei şi dimensiunile se amestecau în urmă. Pasărea se întoarse, se răsuci, făcu un looping, apoi se răsuci din noi şi ajunse la doi paşi în faţa lui Random, cu aripile bătând lent şi tăcut.

Îi vorbi din nou:

— Universul tău este vast pentru tine. Vast în timp şi vast în spaţiu. Asta se întâmplă datorită filtrelor prin care îl percepi. Dar eu am fost proiectat fără niciun fel de filtru, ceea ce înseamnă că percep mişmaşul care conţine toate universurile posibile, dar care, în sine, nu are nicio dimensiune. Pentru mine orice este posibil. Sunt omnipotent şi omniprezent, extrem de orgolios şi, mai mult, vin într-un pachet care se cară singur. Trebuie să-ţi dai singură seama cât din ce am spus este adevărat.

Pe chipul fetei se lăţi încet un zâmbet.

— Nenorocitule! M-ai dus de nas!

— Aşa cum am spus, orice este posibil.

Random râse.

— Bine, acceptă ea. Să încercăm să mergem pe Pământ. Să mergem pe Pământ la un moment dat pe, ăăă…

— Axa de probabilitate?

— Da. Acolo unde n-a fost aruncat în aer. Bine. Deci tu eşti *Ghidul.* Cum ajung acolo?

— Prin inginerie inversă.

— Ce?

— Inginerie inversă. Pentru mine, fluxul timpului este irelevant. Tu decizi ce vrei. Eu după aceea doar mă asigur că s-a petrecut deja.

— Glumeşti.

— Orice este posibil.

Random se încruntă.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— O să reformulez, rosti pasărea. Ingineria inversă ne permite să scurtcircuităm toată aşteptarea uneia dintre oribil de puţinele nave spaţiale care trec prin sectorul tău galactic în fiecare an, ca să se hotărască dacă are chef sau nu să te ia la bordul ei. Vrei să te ia cineva, soseşte imediat o navă şi te ia. Pilotul ar putea crede că are oricare dintre cele un milion de motive necesare ca să se oprească şi să te ridice. Motivul adevărat este că eu i-am determinat voinţa.

— Asta e caracteristica ta de orgoliu extrem, nu, păsărico?

Pasărea nu răspunse.

— Bine, acceptă Random. Vreau o navă care să mă ducă pe Pământ.

— Asta merge?

Era atât de linişte, că Random nu observă nava spaţială care cobora decât atunci când aproape ajunse deasupra ei.

Arthur o observase. Era la un kilometru şi jumătate depărtare şi se apropia. Chiar după ce cârnatul luminos se estompase, observase licărele vagi ale altor lumini apărând din nori şi presupusese, la început, că e vorba de un alt spectacol de sunet şi lumini.

Îi trebui mai mult de o clipă ca să-i treacă prin minte că era vorba chiar de o navă spaţială şi de alte câteva secunde ca să priceapă că nava cobora drept peste locul

unde el presupunea că se află fata lui. În acel moment, cu ploaie sau fără ploaie, cu rană la picior sau fără, înconjurat de beznă sau nu, Arthur începu brusc să alerge cu adevărat.

Căzu aproape imediat, alunecă şi îşi juli destul de rău genunchiul de o piatră. Se ridică şi încercă din nou. Avea sentimentul oribil că era pe punctul de a o pierde definitiv pe Random. Alergă, şchiopătând şi blestemând. Habar n-avea ce se afla în acea cutie, dar numele destinatarului era Ford Prefect şi numele ăsta îl blestema el în timp ce alerga.

Nava era una dintre cele mai sexy şi mai frumoase din câte văzuse Random vreodată. Era uluitoare. Argintie, zveltă, inefabilă.

Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi spus că este o RW6. În vreme ce nava se aşeză cuminte lângă ea, Random îşi dădu seama că era într-adevăr o RW6, aşa că abia îşi stăpâni un ţipăt de emoţie. O RW6 era genul de navă care se putea vedea numai în revistele menite să provoace tulburări de natură socială.

Random era extrem de emoţionată. Maniera şi momentul sosirii navei aveau darul de a o nelinişti profund. Ori era vorba de cea mai bizară coincidenţă, ori se petrecea ceva foarte aparte şi foarte îngrijorător. Random aşteptă un pic încordată deschiderea trapei. *Ghidul* ei – despre care credea acum că îi aparţine – plutea uşor peste umărul ei drept, cu aripile abia bătând.

Trapa se deschise. Dinăuntru se ivi un fir slab de lumină. Trecură câteva clipe şi apăru o siluetă. Silueta rămase nemişcată o clipă sau două, încercând în mod evident să-şi ajusteze privirea la întuneric. Apoi o zări pe Random stând acolo şi păru un pic surprinsă. Porni către ea. Apoi, brusc, strigă surprinsă şi începu să alerge spre ea.

Random nu era genul de persoană către care să fugă cineva într-o noapte întunecoasă, mai ales atunci când nervii ei erau întinşi. În mod inconştient începuse să

mângâie piatra din buzunar din clipa în care văzuse nava coborând.

Continuând să alerge, să alunece, să se lovească de copaci, Arthur îşi dădu în sfârşit seama că întârziase prea mult. Nava stătuse pe sol doar trei minute, iar acum se înălţa încet şi graţios peste copaci, virând uşor în perdeaua fină de ploaie în care se transformase între timp furtuna. Urcă, urcă, ridicându-şi botul, după care brusc, fără efort, ţâşni printre nori.

Se dusese. Cu Random în ea. Arthur n-avea de unde şti sigur asta, dar continuă să meargă. Fata dispăruse. Avusese şansa lui de a fi părinte şi nu-i venea să creadă cât de prost se descurcase. Încercă să alerge mai departe, dar picioarele nu-l mai puteau susţine, genunchiul îl durea înfiorător şi ştia că era prea târziu.

Nu putea concepe că s-ar fi putut simţi mai nenorocit şi mai groaznic decât se simţea acum, dar se înşela.

Ajunse în sfârşit, şchiopătând, la peştera unde se adăpostise Random şi deschise cutia. Solul purta urmele navei spaţiale care aterizase acolo cu doar câteva minute înainte, dar Random nu era nicăieri. Arthur intră amărât în peşteră, găsi cutia goală şi o mulţime de bule de materie lipsă aruncate peste tot. Se simţea un pic ruşinat. Încercase să o înveţe pe Random să facă curăţenie în urma ei. Faptul că era un pic ruşinat în privinţa fetei îl ajuta să se simtă mai puţin mizerabil în privinţa plecării ei. Ştia că nu are la dispoziţie niciun mijloc de a o găsi.

Piciorul lui se lovi de ceva neaşteptat. Se aplecă să ridice acel ceva şi fu teribil de surprins să descopere despre ce era vorba. Era vechiul lui exemplar din *Ghidul autostopistului galactic.* Cum ajunsese obiectul ăsta în peşteră? Arthur nu se întorsese niciodată să îl culeagă de la locul naufragiului. Nu voia să vadă iarăşi acel loc şi nu-şi mai dorea acel *Ghid.* Acceptase că se afla aici, pe Lamuella,

pregătind sendvişuri pe vecie. Cum de *Ghidul* era în peşteră? Mai era şi activat. Literele de pe copertă luceau în direcţia lui: nu intra în panică.

Ieşi din peşteră în lumina slabă şi umedă a lunii. Se aşeză apoi pe o stâncă pentru a se uita prin vechiul *Ghid* şi descoperi că nu era o stâncă, ci o persoană.

18

Arthur sări în picioare cu un început de sentiment de frică. Era greu de spus de ce se temea mai tare: pentru că rănise creatura pe care se aşezase fără să-şi dea seama sau pentru că fiinţa pe care se aşezase avea să-i facă lui rău.

La prima inspecţie i se păru că nu există motive de alarmă pentru a doua temere. Fiinţa pe care se aşezase era inconştientă. Chestia asta explica probabil în mare măsură ce anume căuta ea acolo. Părea să respire fără probleme. Arthur îi luă pulsul. Şi acesta era normal.

Persoana zăcea pe o parte, pe jumătate făcută ghem. Trecuse atât de multă vreme şi părea atât de departe momentul când Arthur acordase primul ajutor pentru ultima dată, că nu-şi mai amintea deloc ce anume trebuie să facă. Apoi îşi aminti că primul lucru de care avea nevoie era o trusă de prim ajutor. La naiba!

Să întoarcă acea fiinţă pe spate sau nu? Dacă avea vreun os rupt? Dacă îşi înghiţise limba? Dacă avea să-l dea după aceea pe el în judecată? Mai presus de orice, cine era persoana?

În acel moment, creatura, un el, gemu şi se rostogoli.

Arthur se întrebă dacă ar fi trebuit…

Se uită la el. Se uită iarăşi la el. Se uită din nou la el, ca

să fie absolut sigur.

În ciuda faptului că se gândise că mai rău decât starea în care se afla nu era posibil, acum îl încerca un sentiment copleşitor de ameţeală.

Individul gemu iarăşi şi deschise încet ochii. Îi luă ceva timp să se concentreze, apoi clipi şi încremeni.

— Tu! exclamă Ford Prefect.

— Tu! exclamă Arthur Dent.

Ford gemu din nou.

— Acum ce mai ai nevoie să ţi se explice? întrebă el, după care închise ochii într-un soi de disperare.

Cinci minute mai târziu şedea în capul oaselor şi îşi freca partea laterală a capului, unde avea o umflătură zdravănă.

— Cine naiba era femeia aia? întrebă el. De ce suntem înconjuraţi de veveriţe şi ce vor ele de la noi?

— Am fost chinuit toată noaptea de veveriţe, răspunse Arthur. Tot încearcă să-mi ofere reviste şi alte chestii.

Ford se încruntă.

— Zău?

— Şi bucăţi de cârpe.

Ford se gândi.

— Oh. Locul ăsta este aproape de locul unde te-ai prăbuşit?

— Da, răspunse Arthur, cu vocea un pic gâtuită.

— Atunci asta trebuie să fie. Se poate întâmpla. Roboţii navelor sunt distruşi. Minţile cibernetice care îi controlează supravieţuiesc şi încep să infesteze animalele sălbatice din zonă. Pot transforma un întreg ecosistem într-un soi de industrie de gunoaie inutile, oferind prosoape fierbinţi şi băuturi trecătorilor. Ar trebui emisă o lege contra chestiei ăsteia. Probabil că există aşa ceva. Probabil că există şi o lege împotriva unei legi care e contra chestiei ăsteia, aşa că toată lumea este împăcată. Aşa deci. Ce-ai spus?

— Am zis că femeia e fata mea.

Ford se opri din frecatul capului.
— Mai spune o dată.
— Am spus că femeia este fiica mea, repetă Arthur, îmbufnat.
— Habar n-aveam că ai o fiică.
— Păi, probabil că sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti despre mine. Că veni vorba, probabil că sunt multe pe care nici eu nu le cunosc despre mine.
— Măi, măi, măi. Şi când s-a întâmplat povestea?
— Nu prea ştiu sigur.
— Acum mi se pare că te recunosc, zise Ford. Există şi o mamă?
— Trillian.
— Trillian? Nu credeam că…
— Nu. Ascultă, este un pic cam stânjenitor.
— Îmi amintesc că mi-a spus odată că are un copil, dar aşa, în treacăt. Din când în când mai iau legătura cu ea. N-am văzut-o niciodată cu copilul.
Arthur nu replică. Ford începu iarăşi să îşi frece partea laterală a capului, cu un soi de amuzament în priviri.
— Eşti sigur că asta a fost fata ta? întrebă el.
— Spune-mi ce s-a întâmplat.
— Pffff! E o poveste lungă. Veneam să ridic pachetul ăla pe care mi l-am trimis singur în grija ta…
— Hei, ce era în pachet?
— Cred că e posibil să fi fost ceva inimaginabil de periculos.
— Şi mi l-ai trimis mie? se revoltă Arthur.
— Era cel mai sigur loc la care mă puteam gândi. Credeam că mă pot baza pe tine şi pe corectitudinea ta plictisitoare, ca să nu-l deschizi. Oricum, venind aici noaptea, nu am găsit satul. Mă ghidam doar după nişte informaţii rudimentare. Nu am găsit niciun semnal de niciun fel. Cred că pe aici nu aveţi semnale şi chestii d-astea.
— Tocmai d-aia îmi şi place.

— Atunci am recepţionat un semnal slab de la vechiul tău exemplar din *Ghid*, aşa că m-am luat după el, crezând că mă va duce la tine. Am descoperit că aterizez într-un soi de pădure. Nu-mi dădeam seama ce se petrece. Ies afară şi atunci văd femeia asta stând acolo. Mă duc spre ea să o salut şi brusc observ că are chestia asta…

— Ce chestie?

— Chestia pe care ţi-am trimis-o ţie! Noul *Ghid!* Chestia păsărească! Trebuia să o păstrezi în siguranţă, idiotule, dar femeia aia avea chestia chiar lângă umărul ei. Am luat-o la fugă şi atunci m-a izbit cu o piatră.

— Înţeleg, replică Arthur. Şi tu ce-ai făcut?

— Păi, am căzut, bineînţeles. Am fost lovit foarte tare. Ea şi pasărea au plecat spre nava mea. Şi când spun nava mea, mă refer la o RW6.

— O ce?

— O RW6, pentru numele lui Zark! Acum, între cardul meu de credit şi computerul central al *Ghidului* există o relaţie excelentă. Nu-ţi poţi imagina nava asta, Arthur, este…

— Deci o RW6 este o navă spaţială?

— Da! Este – oh, las-o baltă! Ascultă, vino-ţi un pic în fire, bine? Sau cel puţin mai pune şi tu mâna pe un catalog. În acel moment am devenit foarte îngrijorat. Şi, cred, pe jumătate lovit la cap. Eram în genunchi şi sângeram din abundenţă, aşa că am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte, adică să implor. Am spus: „Vă rog, pentru numele lui Zark, nu-mi luaţi nava. Şi nu mă părăsiţi în mijlocul unei păduri fără ajutor medical şi cu o rană la cap.” Puteam intra în mare bucluc, la fel ca ea.

— Şi ea ce-a spus?

— M-a izbit iarăşi cu piatra în cap.

— Cred că pot confirma acum că era fiica mea.

— Ce copil drăgălaş!

— Trebuie să ajungi să o cunoşti, replică Arthur.

— Se lasă greu, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Arthur, dar cu ea capeţi un simţ mai ascuţit al momentului oportun când trebuie să te ascunzi.

Ford îşi ţinu capul şi încercă să privească înainte.

Cerul începea să se lumineze spre vest, de unde răsărea Soarele. Arthur nu avea chef să fie martor la acel moment. După o noapte de iad ca aceasta, ultimul lucru de care avea nevoie era apariţia zilei ca să lumineze locul ăla de coşmar.

— Ce faci într-un loc ca acesta, Arthur?

— Păi, în cea mai mare parte a timpului fac sendvişuri.

— Ce?

— Sunt, probabil am fost, Făcătorul de Sendvişuri al unui mic trib. Este un pic cam stânjenitor. Când am ajuns aici, adică atunci când m-au scos din ruinele navei supertehnologizate care s-a prăbuşit pe planeta lor, localnicii au fost foarte drăguţi cu mine şi mi-am zis că îi pot ajuta niţel. Mă ştii, sunt un tip educat dintr-o cultură de înaltă tehnologie, aşa că le puteam arăta câteva chestii. Şi bineînţeles că n-am putut. Când se pune problema, habar n-am cum funcţionează nimic. Nu mă refer la chestii precum aparatele video, căci nimeni nu ştie cum funcţionează astea. Mă refer la chestii precum un stilou sau o fântână arteziană sau ceva asemănător. Nu chestii aiuritoare. Nu le-am fost de niciun ajutor. Într-o zi m-am supărat şi mi-am făcut un sendviş. Asta i-a pus pe toţi pe jar. Nu mai văzuseră aşa ceva înainte. Era o idee care nu le trecuse niciodată prin minte, iar mie din întâmplare îmi place să fac sendvişuri, aşa că totul a pornit de aici.

— Şi ţi-a plăcut asta?

— Păi, da, cred că mi-a plăcut cu adevărat. Să am un set grozav de cuţite, chestii dintr-astea.

— Nu ai găsit, din întâmplare, că o astfel de activitate este năucitor, exploziv, şocant şi dureros de plictisitoare?

— Păi, ăăă, nu. Nu ca atare. Nu chiar dureros.

— Ciudat. Eu aşa aş fi simţit.
— Păi, cred că avem opinii diferite.
— Da.
— Cum ar fi păsările.
Ford habar n-avea la ce se referea Arthur şi nu se deranjă să întrebe. În loc de asta, rosti:
— Şi cum naiba plecăm acum de aici?
— Păi, cred că cel mai simplu mod este să coborâm pe firul văii către câmpie, ceea ce ne va lua probabil o oră, apoi ocolim de acolo. Nu cred că rezist dacă mă întorc pe unde am venit.
— Să ocolim încotro de acolo?
— Păi, înapoi în sat. Presupun, oftă Arthur, într-un fel care suna mai degrabă a nechezat.
— Nu vreau să merg în niciun blestemat de sat! mârâi Ford. Trebuie să plecăm de aici!
— Unde? Cum?
— Nu ştiu, spune-mi tu. Tu trăieşti aici! Trebuie să fie o cale de a pleca de pe planeta asta.
— Nu ştiu. Tu ce faci de obicei? Presupun că stai şi aştepţi trecerea unei nave.
— Oh, da? Şi câte nave spaţiale au vizitat recent această gaură îndepărtată de galaxie?
— Păi, cu câţiva ani în urmă a fost nava mea, care s-a prăbuşit aici din greşeală. Apoi a fost, ăăă, Trillian, apoi livrarea pachetului şi acum tu, şi…
— Da, dar dincolo de suspecţii obişnuiţi?
— Păi, ăă, cred că nimeni, din câte ştiu. E cam linişte pe aici.
Ca şi cum s-ar fi dorit negarea intenţionată a afirmaţiei lui, în acea clipă se auzi un tunet îndepărtat şi prelung. Ford sări temător în picioare şi începu să se plimbe înainte şi înapoi în lumina palidă şi dureroasă a zorilor, care se întindea pe cer ca şi cum cineva l-ar fi mânjit cu o bucată de ficat.

— Nu înţelegi cât de importantă este chestia asta, rosti el.

— Ce? Te referi la fata mea singură în galaxie? Crezi că eu nu…

— Putem să ne gândim mai târziu la galaxie? ripostă Ford. Chestia asta este foarte, foarte serioasă. *Ghidul* a fost preluat. A fost cumpărat.

Arthur sări în picioare.

— Oh, fii serios, răcni el. Ia pune-mă acum la curent cu ultimele politici editoriale! Nici nu-ţi pot spune cât de des m-am gândit la asta în ultima vreme!

— Nu pricepi! Există un *Ghid* cu totul nou!

— Oh! răcni iarăşi Arthur. Oh! Oh! Oh! Tremur de emoţie! Abia aştept să iasă pe piaţă, ca să descopăr care sunt cele mai atrăgătoare porturi spaţiale unde să mă plictisesc în vreme ce sunt pierdut în cine ştie ce constelaţie globulară de care n-am auzit niciodată. Te rog, ne putem repezi chiar în clipa asta la un magazin care să-l aibă?

Ford îşi miji ochii.

— Ăsta e comportamentul ăla pe care îl numeşti sarcasm, nu?

— Ştii că aşa e? tună Arthur. Chiar cred că s-ar putea să fie o nebunie mică denumită sarcasm în felul meu de a vorbi! Ford, am avut o noapte blestemat de proastă! Vrei să încerci să ţii seama de asta în vreme ce te gândeşti cu ce alte baliverne fascinante să mă asaltezi în clipa următoare?

— Încearcă să te odihneşti, îl sfătui Ford. Trebuie să mă gândesc.

— De ce trebuie să te gândeşti? Nu putem sta să facem budumbudumbudum din buze o vreme? N-am putea să sărim într-un picior şi să ne învârtim frumos spre stânga câteva minute? Nu mai suport, Ford! Nu mai suport chestia asta cu gânditul şi punerea la punct a unor planuri. Poate crezi că stau aici şi latru…

— De fapt, nu mi-a trecut prin minte.

— ...dar vorbesc serios! Ce sens are? Presupunem că de fiecare dată când facem ceva cunoaştem consecinţele sau, mai degrabă, ne formăm o idee despre consecinţele posibile. Iar chestia asta nu numai că nu este întotdeauna corectă. Este stupid, prostesc şi nefericit de greşită!

— Exact ce voiam să spun şi eu.

— Mersi, replică Arthur, aşezându-se la loc. Ce?

— Inginerie temporală inversă.

Arthur îşi cuprinse capul în palme şi îl clătină încet dintr-o parte în alta.

— Există vreo modalitate umană, gemu el, în care să te pot împiedica să-mi povesteşti ce dracu' e tâmpenia asta cu inversarea?

— Nu, răspunse Ford, deoarece fiica ta este prinsă în miezul evenimentelor şi chestia asta e mortal de serioasă.

În depărtare se auzi iarăşi tunetul.

— Bine, rosti Arthur. Povesteşte-mi.

— Am sărit printr-o fereastră aflată la un etaj superior.

Anunţul îl înveseli pe Arthur.

— Oh! exclamă el. De ce n-o faci din nou?

— Am făcut-o.

— Hmmm, mârâi Arthur dezamăgit. Evident că din asta n-a rezultat nimic bun.

— Prima dată am reuşit să mă salvez prin cea mai uluitoare şi, o spun cu toată modestia, fabuloasă dovadă de gândire ingenioasă rapidă, agilitate, joc bun de picioare şi sacrificiu de sine.

— La ce s-a referit sacrificiul de sine?

— Am renunţat la jumătate dintr-o pereche de pantofi mult iubită şi de neînlocuit.

— Şi de ce a fost asta o dovadă de sacrificiu de sine?

— Deoarece erau pantofii mei! exclamă Ford.

— Cred că avem sisteme de valori diferite.

— Păi, al meu este mai bun.

— Asta conform... Oh, las-o baltă. Aşadar, după ce te-ai

salvat o dată cu multă inteligenţă, ai dovedit o mare deşteptăciune şi te-ai dus să sari din nou. Te rog să nu-mi explici de ce. Doar povesteşte-mi ce s-a întâmplat, dacă trebuie.

— Am căzut chiar în habitaclul deschis al unei maşini cu reacţie, al cărei pilot împinsese din greşeală butonul de ejectare atunci când voia doar să schimbe programul combinei stereo. Nici măcar eu nu pot afirma că asta a fost o dovadă de mare deşteptăciune din partea mea.

— Oh, nu sunt aşa de sigur, replică Arthur. M-aş fi aşteptat să te fi strecurat în maşina individului cu o noapte înainte şi să pui combina stereo pe cel mai detestat program sau ceva de genul ăsta.

— Nu, n-am făcut-o, zise Ford.

— Verificam doar.

— Deşi, oricât ar părea de ciudat, altcineva a făcut asta. Iar aici e tot misterul. Tainele evenimentelor şi coincidenţelor cruciale pot fi dezlegate urmărindu-le înapoi în timp. S-a dovedit că noul *Ghid* a făcut-o. Pasărea aia.

— Ce pasăre?

— Nu ai văzut-o?

— Nu.

— Aha. E o chestie mică şi mortală. Arată drăgălaş, vorbeşte continuu şi distruge formele de undă arbitrar, după bunul ei plac.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— Inginerie temporală inversă.

— Aha, făcu Arthur. Da, da.

— Întrebarea este: pentru cine face ea toate astea?

— De fapt, am un sendviş în buzunar, rosti Arthur. Vrei o bucată?

— Mda, în regulă.

— Mă tem că e un pic storcit şi înmuiat.

— Nu contează.

Molfăiră amândoi din sendviş o vreme.

— De fapt e chiar bun, constată Ford. Ce carne are în el?

— De Bestie Perfect Normală.

— N-am dat peste aşa ceva. Deci, întrebarea e pentru cine face pasărea toate astea? Care e adevăratul joc aici?

— Mmm, mormăi Arthur, mestecând.

— Când am găsit pasărea, fapt care s-a întâmplat printr-un şir de coincidenţe interesante prin ele însele, am văzut cel mai fantastic spectacol multidimensional de pirotehnie din viaţa mea. Apoi pasărea a spus că îşi pune serviciile la dispoziţia mea, în universul meu. I-am mulţumit, dar am refuzat-o. Mi-a replicat că o va face oricum, indiferent că îmi place sau nu. Atunci am sfătuit-o să încerce, ea mi-a ripostat că va încerca şi că a făcut-o deja. I-am zis că mai vedem cum stau lucrurile în privinţa asta şi ea mi-a ţinut isonul. Atunci am decis să împachetez drăcia şi să o iau de acolo. Aşa că am trimis-o la tine, pentru siguranţă.

— Oh, da? Siguranţa cui?

— Nu te priveşte. Apoi, luându-mă cu una şi cu alta, m-am gândit că e prudent să sar din nou pe fereastră, neavând alte opţiuni în acel moment. Din fericire pentru mine, maşina era acolo, altfel ar fi trebuit să apelez din nou la gândirea rapidă, agilitate, poate la celălalt pantof sau, în lipsa altor soluţii, la sol. Însă asta însemna că, indiferent dacă îmi plăcea sau nu, *Ghidul,* în fine, lucra pentru mine, iar chestia asta are darul de a mă îngrijora enorm.

— De ce?

— Deoarece dacă pui mâna pe *Ghid,* crezi că lucrează pentru tine. Din acel moment totul a mers extrem de uşor pentru mine, până în clipa în care m-am izbit de piatră, apoi, bang, am devenit istorie. Am ieşit din circuit.

— Te referi la fiica mea?

— Cât pot de politicos. Ea e următoarea în lanţul evenimentelor, următoarea care va crede că totul îi merge fabulos de bine. Va putea face ce vrea din oricine, oricând îi place, jucându-se cu peisajul. Totul va merge strună pentru

ea, până ce termină de făcut ceea ce se presupune că are de făcut, după care totul se va sfârşi şi pentru ea. Este vorba de inginerie temporală inversă şi în mod clar nimeni nu a înţeles ce s-a dezlănţuit aici!

— Cum aş fi eu, de pildă.

— Ce? Oh, trezeşte-te, Arthur! Ascultă, am să încerc iar. Noul *Ghid* a apărut din laboratoarele de cercetare. A fost folosită noua tehnologie de Percepţie Nefiltrată. Ştii ce înseamnă asta?

— Uite ce e, eu fac sendvişuri, pentru numele lui Bob!

— Cine e Bob?

— Nu contează. Zi-i mai departe.

— Percepţia Nefiltrată înseamnă că poţi percepe totul. Pricepi? Eu nu percep totul. Tu nu percepi totul. Noi avem filtre. Noul *Ghid* nu are filtre de simţ. Percepe totul. Nu era o idee complicată din punct de vedere tehnologic. S-a pus doar problema de a lăsa un pic pe dinafară. Pricepi?

— Ce-ar fi să zic că am priceput, ca tu să mergi mai departe oricum?

— Corect. Acum, că pasărea poate percepe toate universurile posibile, este prezentă peste tot. Da?

— D… d… d… a.

— Deci se întâmplă ca idioţii din departamentele de marketing şi contabilitate să zică: „Oh, chestia asta sună bine, nu cumva înseamnă că trebuie să facem doar unul şi să-l vindem de un număr infinit de ori?” Nu te uita aşa la mine, Arthur, aşa gândesc contabilii!

— Foarte inteligent, nu?

— Nu! Este fantastic de stupid. Ascultă! Maşina este doar un mic *Ghid.* Dispune de ceva cibertehnologie deşteaptă în el, dar din pricina Percepţiei Nefiltrate, orice mişcare pe care o face are forţa unui virus. Se poate propaga prin spaţiu, timp şi un milion de alte dimensiuni. Orice poate fi concentrat oriunde, în oricare dintre universurile în care ne mişcăm tu şi cu mine. Forţa lui este recursivă. Gândeşte-te

la un program de computer. Undeva există o instrucţiune-cheie şi restul sunt funcţii care se apelează una pe cealaltă sau paranteze curgând la nesfârşit printr-un spaţiu infinit de adrese. Ce se întâmplă când parantezele se prăbuşesc? Unde este ultimul „end if”[13]? Are sens ceva din ce-ţi spun? Arthur?

— Scuze, am aţipit pentru o clipă. Ziceai ceva despre univers, nu?

— Ceva despre univers, da, rosti Ford cu mâhnire. Se aşeză la locul lui. Bine, relua el. Gândeşte-te la asta. Ştii pe cine cred că am văzut în birourile *Ghidului?* Pe vogoni. Ah! Văd că am rostit în sfârşit un cuvânt pe care îl pricepi.

Arthur sări în picioare.

— Zgomotul ăla, rosti el.

— Ce zgomot?

— Tunetul.

— Ce-i cu el?

— Nu e un tunet. Este migraţia de primăvară a Bestiilor Perfect Normale. A început.

— Ce e cu animalele astea despre care tot baţi câmpii?

— Nu bat câmpii. Doar pun bucăţele din ele în sendvişuri.

— De ce li se spune Bestii Perfect Normale?

Arthur îi explică.

Nu se întâmplase prea des ca Arthur să simtă plăcerea de a vedea ochii lui Ford măriţi de uimire.

19

Era o privelişte cu care Arthur nu se obişnuise niciodată şi de care nu se plictisea. El şi Ford îşi croiră drum cu

---

[13] Instrucţiune de program semnificând, de obicei, sfârşitul condiţionat al unei rutine de calcul (n. trad.).

dexteritate de-a lungul pârâului care curgea prin albia văii, iar când în cele din urmă ajunseră la limita câmpiei se căţărară pe ramurile unui copac mare ca să aibă o privelişte mai bună asupra uneia din cele mai ciudate şi minunate privelişti pe care galaxia le are de oferit.

Imensa turmă de mii şi mii de Bestii Perfect Normale mătura într-un şir magnific Câmpia Anhondo. În lumina palidă a dimineţii, în vreme ce imensele animale goneau prin aburul fin al sudorii eliminate de trupuri, care se combina cu ceaţa noroioasă ridicată de copite, apariţia lor părea un pic ireală şi fantomatică, dar ceea ce era cu adevărat şocant era locul de unde veneau şi încotro se duceau, adică ceea ce părea să fie, pur şi simplu, nicăieri.

Formau o falangă solidă, în plin avânt, lată cam de o sută de metri şi lungă de circa o jumătate de kilometru. Falanga nu se deplasa niciodată, ci doar plutea în derivă în lateral şi înapoi, în cele opt ori nouă zile cât apărea regulat. Dar deşi falanga rămânea mai mult sau mai puţin constantă, marile bestii din care era compusă se avântau în sus cu treizeci de kilometri pe oră, apărând ca din senin la un capăt al câmpiei şi dispărând la fel de brusc la celălalt capăt.

Nimeni nu ştia de unde veneau şi nimeni nu ştia unde se duceau. Bestiile erau atât de importante pentru viaţa lamuellanilor, că nimeni nu avea chef să afle răspunsuri. Bătrânul Thrashbarg spusese odată că, uneori, dacă primeai un răspuns era posibil ca întrebarea să-ţi fie luată. Unii săteni mărturisiseră în particular că ăsta fusese singurul lucru înţelept pe care îl auziseră de la Thrashbarg vreodată şi, după o scurtă dezbatere asupra chestiunii, lăsaseră lucrurile în voia sorţii.

Zgomotul produs de copite era atât de intens, că era greu să mai auzi altceva în afara lui.

— Ce ai spus? strigă Arthur.

— Am spus, strigă Ford, că asta e posibil să fie o dovadă a derivei dimensionale.

— Cum adică?

— Păi, o mulţime de oameni încep să-şi facă griji că spaţiul temporal prezintă semne de cedare, cu tot ce i se întâmplă. Sunt destule lumi unde se poate vedea cum masele de sol s-au crăpat şi s-au deplasat faţă de rutele bine stabilite ale animalelor migratoare. Şi chestia de aici ar putea fi la fel. Trăim vremuri contorsionate. Cu toate astea, în absenţa unui port spaţial decent…

Arthur se uită la el cu o privire îngheţată.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Cum adică, ce vreau să spun? Ştii foarte bine la ce mă refer. Va trebui să găsim o ieşire de aici.

— Şi propui la modul serios să folosim Bestiile Perfect Normale pentru asta?

— Da. Să vedem unde merg.

— Vom fi ucişi! Nu, se răzgândi brusc Arthur. Nu vom fi ucişi. Cel puţin eu nu voi fi. Ford, ai auzit vreodată de o planetă numită Stavromula Beta?

Ford se încruntă.

— Nu cred, răspunse el. Îşi scoase vechiul lui exemplar ponosit din *Ghidul autostopistului galactic* şi îl accesă. Vreo ortografie aparte?

— Nu ştiu. L-am auzit pronunţat o singură dată, de cineva cu gura plină de dinţii altora. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre Agrajag?

Ford se gândi o clipă.

— Te referi la tipul care era convins că tu îl omori la nesfârşit?

— Da. Unul dintre locurile în care pretindea că l-am ucis era Stavromula Beta. Se pare că cineva a încercat să mă împuşte. Eu m-am ferit şi Agrajag sau cel puţin una dintre nenumăratele lui reîncarnări a încasat glonţul. Se pare că povestea asta s-a întâmplat în mod clar cândva, aşa că presupun că nu pot fi ucis, cel puţin până când nu ajung pe Stavromula Beta. Doar că nimeni nu a auzit de locul ăsta.

— Hmmm!

Ford mai căută prin *Ghid*, dar nu reuşi să obţină nimic.

— Absolut nimic, rosti el. Eram doar… nu, n-am auzit niciodată de asta, zise în cele din urmă.

Se întrebă totuşi de ce îi părea foarte, foarte vag, un nume cunoscut.

— Bine, rosti Arthur. Am văzut cum lamuellanii prind Bestiile Perfect Normale în capcană. Dacă ucizi o Bestie din turmă, aceasta e călcată în picioare de celelalte, aşa că trebuie să atragi un singur animal ca să-l ucizi. Seamănă cu felul în care lucrează matadorul, ştii tu, cu o capă colorată strălucitor. Pui un animal să te atace şi apoi faci un pas în lateral şi execuţi o voltă elegantă cu capa. Ai cumva la tine ceva care să semene cu o capă colorată strălucitor?

— Ăsta merge? întrebă Ford, dându-i prosopul.

20

Călăritul pe spinarea unei Bestii Perfect Normale de o tonă şi jumătate greutate, care migrează prin lumea ta cu treizeci de kilometri pe oră, nu este o sarcină atât de uşoară cum poate părea la prima vedere. Cu siguranţă nu este la fel de uşoară cum o fac să pară vânătorii lamuellani, iar Arthur Dent era gata să descopere că o astfel de acţiune se putea dovedi un pic dificilă.

Ceea ce nu era pregătit să descopere, însă, e cât de dificil era să ajungă la partea dificilă. Mai exact, partea care se presupunea că este uşoară se dovedea practic imposibilă. Nu puteau atrage atenţia niciunui animal. Bestiile Perfect Normale erau atât de hotărâte să se menţină pe drumul lor, cu capetele plecate, cu umerii împinşi înainte, cu picioarele din spate frământând solul,

încât ar fi fost nevoie de ceva nu numai şocant, ci de-a. dreptul geologic ca să le distragă atenţia.

Zgomotul şi trepidaţia erau mai puternice decât puteau înghiţi Ford şi Arthur. După aproape două ore petrecute comiţând diverse gesturi stupide cu un prosop înflorat de mărime medie, nu reuşiră să atragă nici măcar privirea unuia dintre animalele care treceau pe lângă ei.

Se găseau la mai puţin de un metru de avalanşa orizontală de trupuri asudate. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, ar fi riscat moartea instantanee, indiferent de probabilitatea temporală. Arthur văzuse ce rămânea dintr-o Bestie Perfect Normală care, drept rezultat al unei aruncări de suliţă neprofesioniste executate de un vânător lamuellan tânăr şi neexperimentat, era călcată în copite de turma care gonea.

Era suficientă o singură împiedicare. Nicio întâlnire anterior aranjată cu moartea pe Stavromula Beta, oriunde naiba era această Stavromula Beta, nu ar fi salvat pe cineva de zdrobirea sub copitele masive ale acestor animale.

În cele din urmă, Ford şi Arthur se dădură înapoi. Se aşezară, epuizaţi şi înfrânţi, şi începură să îşi critice reciproc tehnica de folosire a prosopului.

— Trebuie să-l fluturi mai mult, se plânse Ford. Ai nevoie de gesturi mai largi din cot, dacă vrei ca aceste creaturi blestemate să observe ceva.

— Mişcări mai largi? protestă Arthur. Tu ai nevoie de mai multă supleţe în încheietura mâinii.

— Tu ai nevoie de mai multe înflorituri, contraatacă Ford.

— Tu ai nevoie de un prosop mai mare.

— Voi aveţi nevoie de o pasăre, rosti o altă voce.

— Voi ce?

Vocea se auzise din spatele lor. Cei doi se întoarseră şi îl văzură pe bătrânul Thrashbarg stând în spate, învăluit în lumina soarelui de dimineaţă.

— Ca să atragi atenţia unei Bestii Perfect Normale, explică intrusul apropiindu-se de ei, aveţi nevoie de o pasăre. Ca asta.

De sub chestia aspră, asemănătoare unei robe, pe care o purta pe trup, bătrânul scoase o pasăre mică. Aceasta stătea agitată pe braţul lui şi se zgâia atentă la chestia care lucea la un metru şi ceva în faţa ei.

Ford intră instantaneu în starea de alertă ghemuită în care intra atunci când nu era foarte sigur ce anume se petrecea sau ce avea el de făcut. Îşi flutură braţele în jurul lui, în ceea ce spera el să semene a manieră ameninţătoare.

— Cine mai e şi ăsta? şuieră el.

— E doar Bătrânul Thrashbarg, rosti Arthur încetişor. Eu nu m-aş deranja cu toate gesturile astea elegante. Este doar un jucător experimentat la cacealma, ca şi tine. Aţi putea sfârşi prin a dansa unul în jurul celuilalt toată ziua.

— Pasărea, şuieră iarăşi Ford. Ce e cu pasărea?

— E doar o pasăre! izbucni Arthur nerăbdător. E ca oricare alta. Face ouă şi se zburătăceşte la lucruri pe care tu nu le vezi. Sau face alte gesturi.

— Ai văzut chiar tu vreuna făcând ouă? rosti Ford cu suspiciune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bineînţeles că da. Şi am mâncat sute de ouă. Din ele se face o omletă destul de bună. Secretul constă în cubuleţele de unt rece şi apoi amestecarea uşoară cu…

— Nu vreau o nenorocită de reţetă, ripostă Ford. Vreau doar să mă asigur că e o pasăre reală şi nu vreun coşmar cibernetic multidimensional.

Se ridică încet din poziţia ghemuită şi începu să-şi scuture hainele. În acelaşi timp, continua să urmărească pasărea.

— Deci, zise Thrashbarg în direcţia lui Arthur. Este scris că Bob îşi va retrage iarăşi binecuvântarea dată odinioară

Făcătorului de Sendvişuri?

Ford aproape că se ghemui la loc.

— E-n regulă, îngăimă Arthur. Întotdeauna vorbeşte aşa. Cu voce tare adăugă: Ah, venerabile Thrashbarg! Ăă, da. Mă tem că va trebui să plec acum. Dar tânărul Drimple, ucenicul meu, va deveni un făcător de sendvişuri foarte bun în locul meu. Are aptitudinile necesare, iubeşte sendvişurile, iar talentele pe care şi le-a şlefuit până acum, deşi încă rudimentare, se vor perfecţiona în timp. Ăăă, cred că încerc de fapt să spun că se va descurca bine.

Bătrânul Thrashbarg se uită cu gravitate la el. Ochii lui bătrâni şi cenuşii se mişcară cu tristeţe în orbite. Îşi ţinea braţele în faţă, unul continuând să poarte pasărea, celălalt obiectele sale personale.

— O, Făcătorule de Sendvişuri trimis de Bob! intonă el. Se opri. Încruntând din sprâncene şi oftă, închizând ochii într-o contemplare pioasă. Viaţa va fi cu mult mai puţin ciudată fără tine!

Arthur era şocat.

— Ştii, cred că e cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva!

— Putem trece mai departe, vă rog? rosti Ford.

Ceva se petrecea deja. Prezenţa păsării la capătul braţului întins al lui Thrashbarg trimitea unde de atracţie în turma de animale. Şeful turmei se uită pentru o fracţiune de secundă în direcţia lor. Arthur începu să-şi aducă aminte de câteva dintre cele mai bune vânători de Bestii Perfect Normale la care asistase. Îşi aminti că, în vreme ce vânătorii-matadori îşi fluturau capele, în spatele lor stăteau mereu alte persoane cu păsări pe mâini. Arthur presupusese mereu că, asemenea lui, acei indivizi veniseră acolo cu păsările ca să urmărească vânătoarea.

Bătrânul Thrashbarg păşi în faţă, apropiindu-se de turmă. Unele dintre Bestii îşi întorceau acum capetele cu interes către pasăre.

Braţele întinse ale Bătrânului Thrashbarg tremurau. Doar pasărea părea singura pe care nu o interesa nimic din ce se petrecea acolo. Atenţia îi era mai degrabă atrasă de câteva molecule de aer de nicăieri anume.

— Acum! exclamă în sfârşit Thrashbarg. Acum le puteţi ademeni cu prosopul!

Arthur înaintă cu prosopul lui Ford, mişcându-se aşa cum se mişcau matadorii, cu un soi de gesturi elegante care nu-i stăteau deloc în fire. Însă acum ştia ce avea de făcut şi ştia că avea dreptate. Flutură şi răsuci prosopul de câteva ori, ca să fie gata pentru marea clipă, apoi urmări scena.

La o distanţă oarecare mai încolo zări Bestia pe care o voia. Cu capul jos, animalul galopa spre el, chiar la marginea turmei. Bătrânul Thrashbarg agită pasărea, Bestia ridică privirea, dădu din cap, apoi, chiar în clipa când acesta i se lăsa iarăşi în jos, Arthur flutură prosopul în raza ei vizuală. Creatura dădu iarăşi din cap şi privirea ei urmări mişcarea prosopului. Arthur atrăsese atenţia Bestiei.

Din acel moment, i se păru cel mai firesc lucru să ademenească animalul spre el. Bestia îşi ţinea capul sus, înclinat uşor într-o parte. Animalul încetini uşor până ce ajunse la un soi de trap. Câteva secunde mai târziu, imensitatea se opri între ei, pufnind, strănutând, icnind, asudând şi adulmecând nervoasă pasărea, care părea să nu fi observat deloc apariţia animalului. Cu un soi de mişcări unduitoare bizare ale braţelor, bătrânul Thrashbarg menţinu pasărea în faţa Bestiei, dar întotdeauna în afara razei de acţiune a acesteia şi ceva mai jos decât ea. Cu un alt soi de mişcări unduitoare ciudate, Arthur continua să atragă atenţia Bestiei încoace şi încolo – dar întotdeauna în jos.

— Nu cred că am mai văzut ceva atât de stupid în viaţa mea, mormăi Ford pentru sine.

În sfârşit Bestia căzu năucă, dar docilă, în genunchi.

— Duceţi-vă! şopti Thrashbarg în direcţia lui Ford. Duceţi-

vă! Duceţi-vă acum!

Ford sări pe spatele creaturii, scormonind prin blana ei ca să se ţină bine odată ce ajunse pe poziţie.

— Acum, Făcătorule de Sendvişuri! Du-te!

Bătrânul Thrashbarg făcu un gest elaborat şi îi strânse mâna ca într-un ritual pe care Arthur nu îl cunoştea din cauză că moşul îl inventase în mod evident chiar în acel moment, apoi îl împinse înainte. Inspirând adânc, Arthur se căţără în spatele lui Ford pe spinarea imensă, fierbinte şi fremătândă a Bestiei şi se prinse bine. Sub el, muşchii gigantici de mărimea unor lei-de-mare se agitau şi se încordau.

Bătrânul Thrashbarg retrase brusc pasărea. Capul Bestiei se întoarse ca să o urmărească. Thrashbarg împinse repetat în sus braţele şi pasărea. Încet, cu greutate, Bestia Perfect Normală se ridică în picioare, tremurând uşor. Cei doi călăreţi de pe spinarea ei se ţinură nervoşi şi ferm de blană.

Arthur privi peste marea de animale, întinzând capul în efortul de a vedea încotro se îndreaptă, dar nu se vedea nimic în afara ceţii generate de căldura degajată.

— Vezi ceva? îl întrebă el pe Ford.

— Nu.

Ford se răsuci ca să privească înapoi, încercând să zărească dacă exista vreun indiciu al locului din care venea turma. Nici aici nimic.

Arthur strigă spre Thrashbarg:

— Ştii de unde vin? Sau unde se duc?

— Domeniul Regelui! răspunse Bătrânul Thrashbarg.

— Regelui? Care Rege? ripostă, surprins, Arthur.

Bestia Perfect Normală se agita neliniştită sub el.

— Cum, care Rege? Acel Rege.

— Dar n-ai menţionat niciodată vreun Rege, replică Arthur, consternat.

— Ce?

Era greu de auzit peste tunetul a peste o mie de copite, iar bătrânul se concentra pe ceea ce făcea.

Continuând să ţină pasărea ridicată, el conduse încet Bestia până ce aceasta ajunse pe o poziţie paralelă cu direcţia de deplasare a turmei. Se mişcă înainte. Bestia îl urmă. Se mişcă iarăşi înainte. Bestia îl urmă din nou. Cel puţin Bestia începea să se deplaseze un pic mai repede.

— Am spus că n-ai menţionat niciodată nimic despre vreun Rege! strigă iarăşi Arthur.

— N-am spus un Rege, ripostă Bătrânul Thrashbarg. Am spus acel Rege.

Îşi trase înapoi braţul şi apoi îl împinse înainte cu toată forţa, aruncând pasărea sus în aer, deasupra turmei. Gestul păru să ia pasărea complet prin surprindere, căci în mod evident nu acordase nicio atenţie celor ce se petreceau în jurul ei. Pasărea avu nevoie de o clipă sau două ca să înţeleagă ce se întâmplă, apoi îşi desfăcu aripile micuţe, le întinse şi zbură.

— Duceţi-vă! strigă Thrashbarg. Du-te şi întâlneşte-te cu destinul tău, Făcătorule de Sendvişuri!

Arthur nu era deloc convins că vrea să-şi întâlnească destinul ca atare. Voia doar să ajungă acolo unde se duceau animalele, ca să coboare de pe spinarea creaturii. Nu se simţea deloc în siguranţă acolo sus. Bestia prindea viteză pe măsură ce urmărea drumul păsării. Apoi se trezi în mijlocul valului de animale şi peste o clipă sau două, cu capul plecat, uitând de pasăre, Bestia gonea iarăşi alături de suratele ei, apropiindu-se cu repeziciune de punctul în care turma se făcea nevăzută în aer. Arthur şi Ford se ţinură de blana monstrului cu toată forţa, înconjuraţi din toate părţile de spinări uriaşe care se agitau.

— Duceţi-vă! Călăriţi Bestia aia! strigă Thrashbarg. Vocea lui îndepărtată reverberă în urechile lor. Călăriţi Bestia Perfect Normală! Călăriţi-o, călăriţi-o!

Ford strigă în urechea lui Arthur:

— Unde zicea că ne îndreptăm?

— Spunea ceva de un Rege, răspunse Arthur, ţinându-se disperat de blana animalului.

— Ce Rege?

— Asta am întrebat şi eu. El mi-a răspuns doar „acel Rege”.

— Nu ştiam că există un acel Rege.

— Nici eu.

— Cu excepţia, bineînţeles, a Regelui, strigă Ford. Şi nu presupun că s-a referit la el.

— Ce Rege?

Punctul de ieşire era deja aproape de ei. Chiar în faţa lor, Bestiile Perfect Normale galopau către nimicnicie şi dispăreau.

— Cum adică, ce Rege? strigă Ford. Habar n-am ce Rege. Spun doar că nu se putea referi la Regele, aşa că nu ştiu la ce se referea.

— Ford, habar n-am ce spui tu acolo.

— Şi ce-i cu asta?

În acea clipă, cu un salt brusc, stelele se aprinseră, se răsuciră şi se întoarseră în jurul capetelor lor, apoi, la fel de brusc, se stinseră la loc.

21

Clădirile cenuşii şi învăluite în ceaţă se înălţau ameninţătoare şi licăreau. Săreau în sus şi în jos într-un mod neplăcut.

Ce fel de clădiri erau? La ce slujeau? De ce anume îi aminteau?

Este aşa de greu să îţi dai seama ce ar trebui să fie lucrurile când apari brusc într-o lume diferită, cu o cultură

diferită, un set diferit de concepţii despre viaţă şi cu o arhitectură incredibil de sordidă şi de lipsită de sens.

Cerul de deasupra clădirilor era de un negru rece şi ostil. În mod normal fiind nişte puncte strălucitoare de lumină la o asemenea depărtare de soare, stelele erau ceţoase şi estompate de grosimea uriaşei bule protectoare. Probabil confecţionată din perspex sau ceva asemănător. Oricum, ceva sordid şi greu.

Tricia rebobină banda la început. Ştia că era ceva uşor bizar cu banda aceea. În fine, de fapt existau un milion de lucruri uşor bizare în legătură cu banda, dar unul dintre acele amănunte nu-i dădea pace; nu reuşea să-l priceapă.

Oftă şi căscă. Aşteptând rebobinarea benzii, curăţă biroul de câteva ceşti murdare de cafea, din polistiren, şi le aruncă la coşul de gunoi.

Şedea într-un mic birou de editare al unei companii de producţie video din Soho. Lipise anunţuri cu „Nu deranjaţi” pe uşă şi blocase toate apelurile care veneau în centrala telefonică. Iniţial făcuse asta ca să-şi protejeze exclusivitatea materialului, dar acum constata că acţiunea fusese mai degrabă menită s-o protejeze pe ea de stinghereală.

Trebuia să urmărească întreaga bandă iarăşi, de la început. Dacă mai suporta. Poate că avea să deruleze repede înainte câteva secvenţe. Ceasul arăta ora 4 după-amiaza într-o zi de luni, iar ea era încercată de o senzaţie de rău. Se strădui să-şi dea seama care era cauza acesteia şi constată că posibilele cauze erau numeroase.

Mai întâi, totul se întâmplase după zborul de noapte dinspre New York. Ochii roşii. Întotdeauna o cauză ucigaşă. Apoi, fusese acostată de extratereştri pe pajiştea casei ei şi zburase către planeta Rupert. Nu avea suficientă experienţă în astfel de treburi ca să afirme cu siguranţă că asta era o cauză ucigaşă, dar putea paria că inşii care treceau în mod regulat prin astfel de situaţii înjurau de

mama-focului. În reviste erau întotdeauna publicate grafice de stres. Cincizeci de puncte de stres pentru pierderea slujbei. Şaptezeci şi cinci de puncte pentru un divorţ sau pentru schimbarea pieptănăturii şi aşa mai departe. Niciunul dintre grafice nu menţiona stresul în caz de acostare de către extratereştri pe propria pajişte şi de deplasare către planeta Rupert, dar ea era convinsă că aşa ceva merita cu adevărat câteva zeci de puncte.

În niciun caz călătoria în sine nu fusese stresantă. De fapt, se dovedise extrem de plictisitoare. Cu siguranţă că nu fusese mai plictisitoare decât cea pe care tocmai o efectuase peste Atlantic şi durase cam tot atât timp, adică aproximativ şapte ore.

Destul de şocant, nu? Să zbori către limitele exterioare ale sistemului solar în tot atât timp cât îţi ia să zbori de la New York însemna că acea navă trebuia să dispună de o formă extraordinară de propulsie. Îşi întrebase gazdele despre asta şi ele fuseseră de acord că propulsia era destul de bună.

— Dar cum funcţionează? ceruse ea, emoţionată, să afle.

Fusese emoţionată încă de la începutul călătoriei. Găsi acea parte din bandă şi o derulă pentru sine. Grebulonii, aşa cum se denumeau acele fiinţe, îi arătau politicoşi ce butoane apăsau ca să facă nava să meargă.

— Da, dar pe ce principiu se bazează funcţionarea? se auzi singură întrebând, din spatele camerei.

— Oh, te referi la vreun mecanism de tip salt în hiperspaţiu sau ceva asemănător?

— Da. Ce e?

— Probabil ceva de genul ăsta.

— De ce gen?

— Acţiune tip hiperspaţiu, motor fotonic, ceva de genul ăsta. Va trebui să-l întrebi pe Inginerul de Zbor.

— Care e?

— Nu ştim. Vezi tu, ne-am pierdut cu toţii minţile.

— Oh, da, rostise Tricia, un pic cam slab. Mi-aţi mai spus asta. Hm, atunci, cum v-aţi pierdut minţile?

— Nu ştim, îi răspunseseră ei cu răbdare.

— Deoarece v-aţi pierdut minţile.

— Vrei să te uiţi la televizor? Este un zbor lung. Noi ne uităm la televizor. Ne face plăcere.

Toate chestiile astea erau înregistrate pe bandă şi se vedeau foarte prost. În primul rând, calitatea imaginii era extrem de slabă. Tricia habar n-avea de ce se întâmplase asta. Avea senzaţia că grebulonii răspundeau la o gamă relativ diferită de frecvenţe luminoase şi că spaţiul de filmare fusese inundat de raze ultraviolete, care deranjaseră camera video. Se mai vedeau o mulţime de interferenţe pe ecran, ca şi mulţi paraziţi. Probabil totul fiind legat de viteza mare a navei, despre care nimeni nu avea habar.

Ca atare, ce avea ea pe bandă era, în esenţă, o gaşcă de fiinţe subţiri şi decolorate care şedeau urmărind la televizoare diverse transmisiuni. La un moment dat, Tricia îndreptase camera dincolo de nişa de lângă locul unde stătea ea şi obţinuse un frumos efect stelar. Ea ştia că totul era adevărat, dar pentru falsificarea unei astfel de imagini ar fi fost nevoie doar de trei sau patru minute.

În cele din urmă decisese să economisească banda pentru planeta Rupert, aşa că stătuse să urmărească programele de televiziune alături de acele fiinţe. Chiar aţipise pentru o vreme.

Aşadar o parte din senzaţia ei de rău venea de la faptul că fusese atât timp într-o navă extraterestră cu un design tehnologic şocant şi petrecuse cea mai mare perioadă moţăind în faţa reluărilor din MASH şi Cagney and Lacey. Dar ce altceva să fi făcut? Bineînţeles că mai făcuse şi nişte poze, ulterior, după ce le developase, dovedindu-se că toate erau cumplit de ceţoase.

O altă parte a senzaţiei de rău provenea probabil de la

aterizarea pe Rupert. Asta, cel puţin, fusese dramatică şi înfricoşătoare. Nava coborâse într-un peisaj întunecat şi sumbru, un teren atât de îndepărtat de căldura şi lumina soarelui de care aparţinea, încât părea harta cicatricelor psihice ale minţii unui copil abandonat.

Luminile străpungeau întunericul îngheţat şi ghidau nava către gura unui soi de peşteră care părea să se deschidă, înclinându-se, ca să accepte micul vehicul de transport.

Din nefericire, din pricina unghiului de apropiere al navei şi al adâncimii locului de filmat din navă, Triciei îi fusese imposibil să îndrepte camera de luat vederi către vreun amănunt al planetei. Parcurse acum acea porţiune de bandă.

Camera era îndreptată direct spre soare. În mod normal, ăsta este un lucru foarte rău pentru o cameră video. Dar când soarele se află cam la patru sute cincizeci de milioane de kilometri depărtare, nu are cum să provoace vreun rău. De fapt, nici măcar nu mai impresionează. Tot ce obţii este un mic punct luminos chiar în mijlocul cadrului, ceea ce ar putea însemna aproape orice. Era doar o stea mai mare dintr-o pleiadă.

Tricia derulă înainte.

Ah! Iată, următoarea porţiune fusese destul de promiţătoare. Ieşiseră din navă într-o structură vastă, cenuşie, asemănătoare unui hangar. În mod clar era vorba de tehnologie extraterestră la scară mare. Clădiri uriaşe şi cenuşii sub baldachinul întunecat al bulei din perspex. Erau aceleaşi clădiri care se vedeau la sfârşitul benzii. Luase mai multe imagini cu ele câteva ore mai târziu, când pleca de pe Rupert, exact în secundele în care urma să urce iarăşi la bordul navei pentru întoarcerea acasă. Oare de ce anume îi aminteau clădirile?

În fine, la fel ca orice altceva, îi aminteau de decorul de film al oricărei producţii de Science fiction cu buget redus turnate în ultimii douăzeci de ani. Mult mai mare,

bineînţeles, dar cu un aer desuet şi neconvingător pe ecranul video. Dincolo de calitatea groaznică a imaginii, Tricia se luptase cu efectele neaşteptate ale gravitaţiei apreciabil mai reduse decât pe Pământ, descoperind că îi este extrem de greu să mânuiască acea cameră care sărea dintr-un loc în altul într-un mod stânjenitor de neprofesionist. Ca atare, era imposibil să discearnă vreun detaliu al imaginii.

Iar acum apărea Liderul venind spre ea ca s-o salute, zâmbind şi întinzând mâna.

Aşa era el numit. Liderul.

Niciunul dintre grebuloni nu avea nume, deoarece nu le trecuse prin cap aşa ceva. Tricia descoperise că unii dintre ei se gândiseră să se boteze singuri după personajele din programele de televiziune recepţionate de pe Pământ, dar în ciuda eforturilor de a se striga unul pe altul Wayne, Bobby şi Chuck, vreo rămăşiţă oarecare, adânc ascunsă în conştiinţa lor, a culturii aduse de pe stelele îndepărtate de pe care proveneau le spusese că aşa ceva nu se face şi nu poate funcţiona.

Liderul semăna cu ceilalţi. Poate că nu era atât de slab. Îi spusese Triciei cât de mult îi plac emisiunile ei de la televizor, că era cel mai mare fan al ei, cât de bucuros era că ea fusese în stare să vină să-i viziteze pe Rupert şi cum aşteptase toată lumea cu nerăbdare vizita ei, cum el spera că zborul fusese confortabil şi aşa mai departe. Din toate astea nu se putea deduce nicicum că el ar fi fost vreun soi de emisar al altor lumi sau ceva asemănător.

Cu siguranţă, urmărind acum înregistrarea, individul arăta ca oricare alt tip în costum spaţial şi machiat, stând în faţa unui decor care nu părea să reziste prea bine dacă te sprijineai de el.

Tricia rămase holbându-se la ecran, cu faţa în palme, clătinând din cap din pricina uimirii. Era oribil.

Nu numai că partea asta era oribilă, dar ea ştia prea bine

ce urmează. Era partea unde Liderul întreba dacă îi era foame după zbor şi dacă nu voia să mănânce ceva. Puteau discuta la o mică cină.

Tricia îşi aminti ce gândise în acel moment. Mâncare extraterestră. Cum să ingurgiteze aşa ceva? Oare chiar trebuia s-o mănânce? Avea acces la vreun soi de şerveţel de hârtie în care s-o scuipe? Nu aveau să se manifeste tot soiul de probleme imunitare?

Se dovedise că mâncarea consta în hamburgeri. Nu numai că fusese vorba despre hamburgeri, dar aceştia se dovediseră foarte clar şi foarte evident a fi hamburgeri McDonald's reîncălziţi într-un cuptor cu microunde. Iar aici nu fusese implicat doar aspectul lor. Sau mirosul. Fusese vorba de pachetele din polistiren în formă de scoică în care erau înfăşuraţi şi pe care scria peste tot „McDonald's".

— Mâncaţi! Bucuraţi-vă! spusese Liderul. Nimic nu e prea bun pentru onoratul nostru oaspete!

Chestia asta se întâmplase în apartamentul lui privat. Tricia privise în jurul ei cu o uimire învecinată cu frica, dar prinsese totul pe bandă.

Apartamentul avea un pat de apă. Şi o instalaţie sonoră hi-fi. Şi una dintre chestiile alea electrice înalte din sticlă luminată care stau pe mese şi par a conţine în ele mari globule de spermă, care plutesc. Pereţii erau acoperiţi cu catifea.

Liderul se sprijinise pe o pernă maronie şi îşi împrospătase respiraţia cu spray.

Brusc, Tricia începuse să se simtă foarte speriată. Se găsea mai departe de Pământ decât oricare altă fiinţă umană, din câte ştia ea, şi stătea alături de o creatură extraterestră, care se sprijinea de o pernă maronie şi îşi împrospătase respiraţia cu spray. Nu voia să facă niciun fel de mişcări deplasate. Nu voia să-şi alarmeze gazda. Dar erau lucruri pe care trebuia să le afle.

— Cum aţi… de unde aţi luat… astea? îl întrebase,

gesticulând nervoasă în jurul încăperii.

— Decorul? întrebase Liderul. Vă place? Este foarte sofisticat. Noi, grebulonii, suntem un popor complicat. Achiziţionăm obiecte de consum durabile şi sofisticate… comandând prin poştă.

— Comandând prin poştă… îl îngânase ea.

Liderul chicotise. Fusese unul dintre acele chicote mătăsoase din reclamele la ciocolata neagră.

— Cred că vă închipuiţi că le trimit aici. Nu! Ha! Ha! Am aranjat o cutie poştală specială în New Hampshire. Ne ducem regulat să ne ridicăm comenzile. Ha! Ha!

Se lăsase înapoi relaxat pe perna lui, întinsese mâna după un cartof reîncălzit şi ronţăise capătul acestuia, cu un zâmbet amuzat pe buze. Tricia începuse să simtă cum i se învârte uşor creierul. Continuase să menţină camera video în funcţiune.

— Şi cum, ăăă, cum plătiţi pentru aceste minunate… chestii?

Liderul chicotise din nou.

— Cu American Express, rostise el ridicând din umeri nonşalant.

Tricia încuviinţase dând iarăşi încet din cap. Ştia că acum se dau astfel de carduri exclusive aproape oricui.

— Şi astea? întrebase ea ridicând hamburgerul cu care o întâmpinase el.

— E foarte simplu. Stăm la coadă.

Tricia îşi dăduse iarăşi seama, cu o senzaţie de rece pe şira spinării, că asta explica foarte multe lucruri.

Apăsă din nou pe butonul de derulare rapidă înainte. Nu putea folosi nimic de acolo. Totul era o nebunie de coşmar. Dacă ar fi contrafăcut ceva asemănător, ar fi arătat mult mai convingător. O nouă senzaţie de rău începu să i se insinueze în trup în vreme ce urmărea această bandă îngrozitoare. Cuprinsă de o groază paralizantă, începu să-şi dea seama care era răspunsul.

Trebuia… Clătină din cap şi se forţă să-şi revină.

Un zbor de noapte spre est… Pilulele de dormit pe care le luase ca să reziste. Vodca pe care o băuse ca să ia acele pilule. Ce altceva? În fine. Mai erau şaptesprezece ani de obsesii legate de faptul că un individ strălucitor cu două capete, dintre care unul era deghizat sub formă de cuşcă de papagal, încercase să o agaţe la o petrecere, dar apoi zburase nerăbdător către o altă planetă, într-o navetă spaţială. Brusc, întreaga poveste păru să comporte tot soiul de aspecte deranjante care nu-i trecuseră prin minte niciodată până atunci. Niciodată, în şaptesprezece ani.

Îşi băgă pumnul în gură.

Trebuia să facă rost de ajutor.

Apoi, mai fusese şi Eric Bartlett bătând câmpii despre nave extraterestre care aterizau pe pajiştea casei ei. Şi înainte de asta… New Yorkul fusese, în fine, foarte fierbinte şi stresant. Speranţe mari şi dezamăgiri crunte. Chestia astrologică.

Probabil că suferise o cădere nervoasă. Asta era. Era epuizată şi suferise o cădere nervoasă şi începuse să aibă halucinaţii la ceva vreme după sosirea acasă. Visase întreaga poveste. O rasă extraterestră de fiinţe deposedate de vieţile şi istoria lor, înţepenite pe o planetă îndepărtată a sistemului nostru solar, umplându-şi golul lor cultural cu mizeriile noastre culturale. Ha! Era modul prin care natura o îndemna să se ducă iute într-un centru medical scump, ca să se trateze.

Era foarte, foarte bolnavă. Se uită la câte cafele consumase şi îşi dădu seama cât de repede şi de greu respira. Îşi spuse că o parte a rezolvării oricărei probleme este să-ţi dai seama că ai o problemă, începu să-şi aducă respiraţia sub control. Observase totul la timp. Văzuse unde se afla. Se întorcea din prăpastia psihologică pe marginea căreia se găsise. Începu să se calmeze, să se calmeze, să se calmeze. Se lăsă pe spate pe scaun şi închise ochii.

După un timp, acum că respiraţia îi revenise la normal, deschise iarăşi ochii.

Şi atunci, de unde avea acea bandă video? Continua să ruleze. Bine. Era un fals. O falsificase ea însăşi. Asta era.

Trebuia să fi fost ea însăşi cea care falsificase banda, deoarece vocea ei se auzea mereu în fundal, punând întrebări. Din când în când camera se lăsa în jos la finalul unei filmări şi atunci îşi vedea propriile picioare încălţate cu propriii pantofi. O falsificase şi nu-şi amintea deloc să o fi făcut sau de ce o făcuse.

Respiraţia îi devenea iarăşi haotică în vreme ce urmărea ecranul ceţos. În mod clar, continua să aibă halucinaţii.

Clătină din cap, încercând să facă senzaţia să dispară. Nu-şi amintea nimic despre falsificarea acestei poveşti evident contrafăcute. Pe de altă parte, părea să deţină amintiri foarte asemănătoare poveştii contrafăcute. Continuă să privească în gol, ca şi cum ar fi fost în transă.

Persoana pe care ea şi-o imagina ca fiind numită Liderul o interoga despre astrologie, iar ea îi răspundea cu calm şi lejeritate. Doar că acum detecta panica tot mai intensă din vocea ei.

Liderul apăsă un buton şi un perete îmbrăcat în catifea maro se dădu la o parte, dezvăluind un panou imens de monitoare TV.

Fiecare monitor prezenta un caleidoscop de imagini diferite: câteva secunde dintr-un meci, câteva secunde dintr-o emisiune cu poliţişti, câteva secunde dintr-un sistem de securitate al unui depozit de mărfuri, câteva secunde din filmul de vacanţă al cuiva necunoscut, câteva secunde de sex, câteva secunde de ştiri, câteva secunde de comedie. Era clar că Liderul se mândrea cu toate acele chestii şi îşi flutura mâinile ca un conducător, în vreme ce continua să rostească tot felul de prostii.

O altă fluturare din mâini şi toate ecranele se albiră, pentru a deveni un ecran gigantic de computer pe care se

vedeau în forme schematice toate planetele sistemului solar, proiectate pe un fundal al stelelor în constelaţiile lor. Ecranul era static.

— Dispunem de talente măreţe, rostea Liderul. Talente minunate în informatică, calcule de navigaţie tridimensională, trigonometrie cosmologică. Talente măreţe. Talente extrem, extrem de bune. Doar că le-am pierdut. Mare păcat! Ne place să dispunem de talente, doar că ele au dispărut. Se află undeva în spaţiu, rătăcite. Cu numele noastre şi detaliile căminelor noastre şi ale celor pe care îi iubim. Vă rog, zisese el, făcându-i semn să se aşeze la consola de computer, să fiţi plină de talent pentru noi.

Evident, în momentul următor Tricia aşezase repede camera video pe trepied, ca să prindă întreaga scenă. Apoi apăruse chiar ea în cadru şi se aşezase calmă în faţa ecranului imens de computer, pierduse câteva clipe ca să se familiarizeze cu interfaţa, apoi începuse cu competenţă şi lejeritate să pretindă că avea idee în legătură cu ceea ce făcea.

De fapt, nu fusese atât de greu. În definitiv, era matematician şi astrofizician prin pregătire şi prezentator de televiziune prin experienţă, iar ştiinţa pe care o uitase de-a lungul anilor putea fi cu uşurinţă mimată prin cacealma.

Computerul în faţa căruia stătea constituia o dovadă clară că grebulonii veneau dintr-o cultură mult mai avansată şi mai sofisticată decât sugera situaţia lor actuală şi, dispunând de un asemenea ajutor, Tricia fusese capabilă, în mai puţin de jumătate de oră, să întocmească un model funcţional al sistemului solar.

Nu era foarte exact, dar arăta bine. Planetele se deplasau în simulări suficient de plauzibile ale orbitelor şi se putea urmări mişcarea întregului complex cosmic din orice punct aflat în interiorul sistemului – cu mare aproximaţie. Se putea vedea totul de pe Pământ, de pe

Marte etc. Se putea vedea totul de pe suprafaţa planetei Rupert. Tricia fusese destul de impresionată de sine, dar şi foarte impresionată de computerul la care lucrase. Folosind un computer de pe Pământ, probabil că ar fi avut nevoie de un an şi ceva de programare ca să îndeplinească sarcina.

După ce terminase, Liderul venise în spatele ei şi se uitase. Părea foarte mulţumit şi încântat de ceea ce reuşise ea să facă.

— Bun, zisese el. Şi acum, vă rog, aş vrea să-mi demonstraţi cum să folosesc sistemul pe care tocmai l-aţi proiectat, ca să translatez informaţiile în această carte.

În tăcere, lăsase o carte în faţa ei. Era un exemplar din Tu şi planetele tale de Gail Andrews.

Tricia opri din nou banda. În mod clar se simţea foarte rău. Senzaţia că avea halucinaţii se estompase, dar în locul ei nu rămăsese vreo altă senzaţie, de limpezime sau de claritate.

Se împinse cu scaunul din faţa biroului şi se întrebă ce să facă. Părăsise domeniul cercetării astronomice cu ani în urmă deoarece ştia, fără niciun fel de dubiu, că întâlnise o fiinţă de pe o altă planetă, la o petrecere. Şi mai ştiuse, tot fără niciun dubiu, că s-ar fi făcut de râsul tuturor dacă ar fi povestit asta. Dar cum să studieze cosmologia şi să nu vorbească despre cel mai important aspect pe care îl cunoştea? Făcuse singurul lucru care îi stătea în puteri. Plecase.

Acum lucra în televiziune şi aceeaşi chestie se petrecuse din nou.

Avea banda video, chiar banda video, a celei mai şocante poveşti din istoria... În fine, din întreaga istorie: o lume uitată a unei civilizaţii extraterestre înfipte pe cea mai îndepărtată planetă a sistemului nostru solar.

Avea povestea. Chiar ea fusese acolo. Văzuse totul. Avea banda video, pentru numele lui Dumnezeu!

Iar dacă ar fi arătat-o cuiva, s-ar fi făcut de râsul tuturor.

Cum putea dovedi ceva din toate astea? Nici măcar nu merita să se gândească la aşa ceva. Toată chestia era doar un coşmar, din orice unghi ar fi fost abordată. Începea să o doară tare capul.

Avea nişte aspirine în geantă. Ieşi din micul birou spre automatul de apă de pe coridor. Luă aspirina şi bău câteva ceşti de apă.

Locul părea foarte tăcut. De obicei se aflau acolo mai mulţi oameni care se ciocneau unul de altul sau cel puţin câţiva oameni ciocnindu-se unul de altul. Îşi îţi capul dincolo de uşa următorului birou, dar nu se vedea nimeni acolo.

Depăşise de mult limita menţinând lumea afară din biroul ei. Nu deranjaţi, scria pe uşă. Nici măcar nu vă gândiţi să intraţi. Nu-mi pasă despre ce e vorba. Sunt ocupată!

Când se întoarse, observă că, pe telefonul ei, ledul pentru mesaje clipea. Se întrebă de când clipea.

— Alo? rosti ea în receptor.

— Oh, domnişoara McMillan! Mă bucur enorm că aţi sunat. Toată lumea a încercat să dea de dumneavoastră. Compania dumneavoastră de televiziune. Sunt disperaţi. Îi puteţi suna?

— De ce nu mi-ai făcut legătura? întrebă Tricia.

— Mi-aţi cerut să nu vă dau legătura cu nimeni, sub nicio formă. Mi-aţi spus să neg chiar că sunteţi aici. Nu ştiam ce să fac. Am urcat să vă dau un mesaj, dar…

— Bine, rosti Tricia, blestemându-se singură.

Sună la biroul ei.

— Tricia! Unde mama mamelor naibii eşti?

— La biroul de…

— Ni s-a spus…

— Ştiu. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Doar o blestemată de navă extraterestră!

— Ce? Unde?

— În Regent's Park. O chestie mare argintie. O fată cu o pasăre. Vorbeşte engleza şi aruncă pietre în oameni şi vrea pe cineva ca să-i repare ceasul. Du-te imediat acolo.

Tricia se holbă la obiect. Nu era o navă grebulonă. Nu că ea ajunsese brusc expert în nave extraterestre, dar asta era zveltă şi de un argintiu superb, de mărimea unui iaht oceanic mare, cu care de altfel şi semăna cel mai mult. Prin comparaţie, structurile navei grebulone pe jumătate dezmembrate păreau nişte turele de tun pe un crucişător. Turele de tun. Cu asta semănau acele clădiri cenuşii. Şi ce era bizar la ele era faptul că se deplasaseră din loc până ce Tricia trecuse iarăşi pe lângă ele în drum către navă, pentru reîmbarcare. Toate aceste imagini îi trecură fulgerător prin minte în vreme ce fugea de la taxi ca să-şi întâlnească echipa de filmare.

— Unde-i fata? strigă ea peste zgomotul elicopterelor şi al sirenelor de poliţie.

— Acolo! răspunse producătorul, în vreme ce inginerul de sunet se grăbi să-i prindă Triciei un microfon de haine. Spune că mama şi tatăl ei provin de aici, dintr-o dimensiune paralelă sau ceva asemănător, şi că are ceasul tatălui ei, şi… Nu ştiu. Ce să-ţi spun? Grăbeşte-te! Întreab-o cum se simte venind din spaţiu.

— Mersi, Ted, mormăi Tricia.

Verifică prinderea microfonului, îi dădu inginerului o probă de sunet, inspiră adânc, îşi aruncă părul pe spate şi apoi intră în rolul ei de reporter profesionist, pe teren propriu, gata pentru orice.

Sau, cel puţin, aproape pentru orice. Se întoarse să o caute pe fată. Aia trebuia să fie, cea cu părul în dezordine şi cu ochi înflăcăraţi. Fata se întoarse către ea. Şi făcu ochii mari.

— Mamă! urlă ea, după care începu să arunce cu pietre în Tricia.

22

În jurul lor explodă lumina zilei. Un soare greu, fierbinte. O câmpie pustie se întindea până la orizontul cuprins de ceaţa căldurii. Goneau pe acea câmpie.

— Sări! strigă Ford Prefect.

— Ce? strigă Arthur Dent, ţinându-se cu toate puterile de blana animalului.

Nu primi niciun răspuns.

— Ce ai spus? strigă iarăşi Arthur, după care îşi dădu seama că Ford Prefect nu mai era acolo.

Privi în jur cuprins de panică şi începu să alunece. Dându-şi seama că nu se mai poate ţine mult, se împinse cât putu de tare în lateral şi se rostogoli ca o minge când atinse solul, tot mai departe de copitele tunătoare.

„Ce mai zi”, îşi spuse el, pornind să tuşească furios tot praful acumulat în plămâni.

Nu mai avusese o zi atât de proastă de când Pământul fusese aruncat în aer. Se ridică în genunchi împleticindu-se, apoi în picioare şi o luă la goană. Habar n-avea de ce fugea sau către ce fugea, dar fuga părea o acţiune prudentă.

Se ciocni chiar de Ford Prefect, care stătea acolo şi inspecta scena.

— Uite, zise Ford. Tocmai de asta aveam nevoie.

Arthur mai expectoră nişte particule de praf şi îşi şterse altele din păr şi din ochi. Se întoarse, icnind, ca să se uite către ce privea Ford.

Nu prea semăna cu domeniul unui Rege sau al acelui Rege ori al oricărui tip de Rege. Cu toate astea, părea destul de incitant. Mai întâi, contextul. Era o lume deşertică. Solul prăfos era dur şi îi provocase vânătăi pe toate părţile trupului care scăpaseră nevătămate din evenimentele nopţii trecute. La ceva distanţă în faţa lor se vedeau nişte creste înalte, care semănau cu nişte dune de

nisip erodate de vânt şi de puţina ploaie care se presupunea că pică prin aceste zone sălbatice şi fantastice, care se potriveau cu formele fantastice ale cactuşilor gigant ce se ridicau ici şi colo din solul arid şi portocaliu.

Pentru o clipă Arthur îndrăzni să spere că ajunseseră printr-o minune în Arizona sau New Mexico sau poate Dakota de Sud, dar în jur existau multe dovezi că nu asta era situaţia.

Mai întâi, erau Bestiile Perfect Normale care continuau să tropăie şi să tune. Se năpusteau cu zecile de mii dinspre orizontul îndepărtat, dispăreau complet pentru aproximativ opt sute de metri, apoi se năpusteau iarăşi, tropăind şi tunând, către orizontul îndepărtat opus.

Apoi erau navele spaţiale parcate în faţa restaurantului Bar & Grill. Aha. Domeniul Regelui Bar & Grill. „Un pic cam dezamăgitor”, îşi spuse Arthur.

De fapt, doar o singură navă era parcată în faţa Domeniului Regelui Bar & Grill. Era una care atrăgea totuşi privirea. O chestie minunată de privit. Aripi zvelte pretutindeni, mult, prea mult crom pe aripi şi pe cea mai mare parte a fuzelajului vopsit într-un roz turbat. Stătea acolo ca o insectă imensă pusă pe jelanie şi arăta ca şi cum ar fi fost gata în orice clipă să sară pe vreo victimă aflată la un kilometru şi jumătate distanţă.

Domeniul Regelui Bar & Grill era înfipt chiar în mijlocul zonei în care Bestiile Perfect Normale ar fi hălăduit dacă n-ar fi suferit o diversiune transdimensională minoră pe drum. Stătea acolo, netulburat de nimic. Un Bar & Grill ordinar. Un restaurant pentru şoferii de camion, pe marginea drumului. Undeva în plină pustietate. Tăcere. Domeniul Regelui.

— O să cumpăr nava aia spaţială, rosti încetişor Ford.

— S-o cumperi? se miră Arthur. Nu îţi seamănă. Credeam că de obicei le iei cu japca.

— Uneori trebuie să dai dovadă de puţin respect.

— Probabil şi de ceva bani gheaţă. Cât naiba poate costa

chestia aia?

Cu o mişcare scurtă, Ford scoase cardul de credit din buzunar.

Arthur observă că mâna care îl ţinea tremura foarte uşor.

— O să-i învăţ cum să mă facă critic de restaurant… icni el.

— Ce vrei să spui?

— Îţi voi arăta, răspunse Ford cu o expresie de răutate în privire. Hai să mergem şi să cheltuim câte ceva, bine?

— Două beri, comandă Ford, şi, nu ştiu, două rotocoale cu şuncă, ce aveţi acolo şi… oh, şi chestia aia roz de afară.

Puse cardul pe tejgheaua barului şi privi nepăsător în jur. Se lăsă un soi de tăcere. Nu fusese prea mult zgomot nici înainte, dar acum se lăsase în mod cert liniştea. Chiar şi tunetul îndepărtat al Bestiilor Perfect Normale care evitau cu grijă Domeniul Regelui părea brusc un pic estompat.

— Abia am venit călare în oraş, rosti Ford ca şi cum nu ar fi fost nimic ciudat în asta.

Se sprijinea de bar cu un gest extravagant de relaxat.

Înăuntru mai erau cam trei consumatori, şezând la mese şi având grijă de berile lor. Cam trei. Unii oameni ar susţine că erau exact trei, dar nu era locul pentru aşa ceva, adică nu era genul de loc unde să te simţi obligat să fii exact. Se vedea şi un tip mare care pregătea nişte chestii pe scena micuţă. Un set vechi de tobe. Două chitare. Chestii de tip country & western.

Barmanul nu se grăbea să-i aducă lui Ford comanda. De fapt, nu se mişca deloc.

— Nu sunt sigur că acea chestie roz e de vânzare, rosti el în cele din urmă, cu un accent cumplit de tărăgănat.

— Ba sigur e, contracară Ford. Cât vrei?

— Păi…

— Gândeşte-te la un număr. Îl voi dubla.

— Nu-i a mea ca s-o vând, răspunse barmanul.

— Dar a cui e?

Barmanul făcu semn spre tipul masiv de pe scenă. Un tip mare şi gras, cu chelie, care se mişca încet.

Ford dădu din cap. Rânji.

— Bine, zise el. Adu berile, adu mâncarea. Ţine casa deschisă.

Arthur şedea la bar şi se odihnea. Se obişnuise să nu ştie ce se întâmplă. Se simţea bine aşa. Berea era destul de bună şi îl făcea oarecum somnoros, ceea ce nu-l supăra deloc. Rulourile cu şuncă nu erau deloc rulouri cu şuncă. Erau rulouri cu carne de Bestie Perfect Normală. Schimbă cu barmanul câteva remarci profesionale despre confecţionarea rulourilor şi îl lăsă pe Ford să se descurce cu ce avea de gând să facă.

— Bun, rosti Ford întorcându-se la scaunul lui. E-n regulă. Am pus mâna pe chestia roz.

Barmanul păru foarte surprins.

— Ţi-o vinde?

— Ne-o dă pe gratis, răspunse el, luând o îmbucătură din ruloul lui. Hei, ţine totuşi casa deschisă. Vrem să mai cumpărăm câte ceva. Bun rulou.

Luă un gât mare de bere.

— Bună bere, adăugă el. Şi bună navă, preciză privind chestia mare, roz şi cromată, din care anumite părţi se vedeau prin ferestrele barului. Totul e destul de bun. Ştii, în momente de-astea te întrebi dacă merită să-ţi faci griji în privinţa texturii spaţio-timpului, a integrităţii aleatorii a matricei multidimensionale de probabilitate şi a colapsului potenţial al tuturor formelor de undă din întregul Gen de Mişmaş General şi tot soiul de astfel de chestii care mă irită. Poate că simt că tot ce spune tipul ăla mare este corect. Să las totul să curgă de la sine. Ce mai contează? Lasă să curgă.

— Care tip mare? întrebă Arthur.

Ford dădu din cap spre scenă. Tipul mare rostea „unu,

doi” în microfon. Acum pe scenă apăruseră alţi tipi. Cel de la baterie. Cei cu chitarele.

După ce rămăsese tăcut o clipă sau două, barmanul zise:

— Spuneţi că vă lasă să-i luaţi nava?

— Mda, răspunse Ford. Lasă lucrurile în voia lor, mi-a spus. Ia nava. Ia-o cu binecuvântarea mea. Fii bun cu ea. Voi fi bun cu ea.

Trase un nou gât din berea lui.

— Cum spuneam, reluă el, în astfel de momente îţi zici că trebuie să laşi lucrurile să curgă. Dar când te gândeşti la indivizi precum ăia de la Infinidim Enterprises îţi dai seama că ăştia nu vor lăsa lucrurile în voia lor. Vor suferi. Este datoria mea sfântă şi sacră să am grijă ca indivizii ăia să sufere. Uite, dă-mi voie să pun ceva în casă pentru solistul vocal. I-am cerut ceva anume şi el a fost de acord. Trebuie să pun banii în casă. Bine?

— Bine, acceptă barmanul cu prudenţă, după care ridică din umeri. Bine, cum vrei dumneata. Cât?

Ford rosti o cifră. Barmanul căzu printre sticle şi pahare. Ford sări repede peste tejgheaua barului, ca să verifice că omul nu păţise nimic şi să-l ajute să-şi revină. Se tăiase un pic la cot şi la deget, şi se mai simţea oarecum ameţit, dar altfel era bine. Tipul mare de pe scenă începu să cânte. Barmanul plecă cu cardul de credit al lui Ford, ca să obţină autorizarea.

— Se petrece aici ceva de care eu nu am habar? îl întrebă Arthur.

— Nu aşa stau lucrurile de obicei? replică Ford.

— Nu trebuie să stea aşa, ripostă Arthur, care începea să se trezească. N-ar fi cazul să plecăm? Ne va duce nava aia până pe Pământ?

— Cu siguranţă.

— Acolo se duce Random! exclamă Arthur. O putem urmări! Dar… ăă…

Ford îl lăsă pe Arthur să se gândească la diverse lucruri,

în vreme ce el însuşi scoase din buzunar vechiul lui exemplar din *Ghidul autostopistului galactic.*

— Dar unde suntem noi pe axa probabilităţii? întrebă Arthur. Va fi Pământul acolo sau nu? Am petrecut atât timp căutându-l! Nu am găsit altceva decât planete care semănau cu el puţin sau deloc, deşi era clar că locul era bun, datorită continentelor. Cea mai proastă versiune de numea Acumce, unde am fost muşcat de un blestemat de animal mic. Aşa comunicau ele, înţelegi, muşcându-se unul pe celălalt. Groaznic de dureros. Apoi, în jumătate dintre cazuri, bineînţeles, Pământul nici măcar nu se afla acolo din pricină că a fost aruncat în aer de nemernicii de vogoni. Cât are sens din ce spun eu?

Ford nu comentă. Asculta ceva. Îi dădu *Ghidul* lui Arthur şi arătă spre ecran. Intrarea activă spunea „Pământul. În mare parte inofensiv”.

— Adică e acolo! exclamă Arthur emoţionat. Pământul e acolo! Într-acolo se îndreaptă Random! Pasărea îi arăta Pământul în timpul ploii!

Ford îi făcu semn să vorbească mai încet. Asculta muzica.

Arthur devenea tot mai nerăbdător. Auzise formaţii interpretând pe scenă *Love Me Tender* şi înainte. Era puţin surprins să audă asta aici, în miezul a ce naiba era acolo, cu siguranţă nu Pământul, dar în ultima vreme lucrurile nu îl mai surprindeau la fel de mult ca înainte. Solistul era destul de bun, prin comparaţie cu alţi cântăreţi din baruri, însă Arthur simţea că mănâncă jar.

Se uită la ceas. Asta îi slujea doar ca să-şi amintească faptul că nu mai avea ceas. Random i-l luase sau, cel puţin, ce rămăsese din el.

— Nu crezi că ar trebui să mergem? insistă el.

— Şşşt! făcu Ford. Am plătit ca să aud cântecul ăsta.

Părea să aibă lacrimi în ochi, ceea ce Arthur găsea că e un pic deranjant. Nu-l văzuse niciodată pe Ford mişcat de

altceva decât de o băutură foarte, foarte tare. Probabil de vină era praful. Aşteptă, bătând iritat cu degetele în tejghea, complet detaşat de muzică.

Cântecul se sfârşi. Solistul trecu mai departe la Heartbreak Hotel.

— Oricum, şopti Ford, trebuie să fac o critică a restaurantului.

— Ce?

— Trebuie să scriu un articol despre restaurant.

— Să scrii o critică? Despre locul ăsta?

— Scrierea articolelor îmi justifică pretenţiile la diurnă. Am aranjat lucrurile ca ele să se petreacă perfect automat şi nedepistabil. Nota asta va avea nevoie de o justificare oarecare, adăugă el încet, privind în berea lui cu un rânjet răutăcios.

— Pentru două beri şi nişte rulouri?

— Şi un bacşiş pentru solist.

— De ce, cât i-ai dat bacşiş?

Ford rosti o cifră.

— Nu ştiu cât înseamnă asta, zise Arthur. Cât înseamnă în lire sterline? Ce ai cumpăra cu atât?

— Probabil că ai cumpăra aproximativ… ăăă…

Ford ridică privirea în vreme ce făcea calcule în gând.

— Elveţia, rosti el în cele din urmă.

Luă *Ghidul* şi începu să tasteze. Arthur dădu din cap inteligent. Existau momente când îşi dorea să înţeleagă ce naiba vorbea Ford şi alte momente, ca acum, când îşi spunea că e mai sigur ca nici măcar să nu încerce. Privi peste umărul lui Ford.

— Nu va dura mult, nu-i aşa? întrebă el.

— Nuu, răspunse Ford. Floare la ureche. Doar menţionez că rulourile au fost destul de bune, că berea a fost rece şi bună, că viaţa locală este drăguţ de excentrică, pe urmă că solistul formaţiei este cel mai bun din universul cunoscut şi cam atât. Nu trebuie mult. Doar o justificare.

Atinse o zonă de pe ecran marcată cu ENTER şi mesajul dispăru prin Sub-Etha.

— Deci crezi că solistul a fost destul de bun?

— Mda, răspunse Ford.

Barmanul se întoarse cu o bucată de hârtie care părea să-i tremure în mâini. Împinse hârtia spre Ford cu un soi de gest nervos şi plin de respect.

— Ce chestie amuzantă, rosti el. Sistemul a respins cardul de câteva ori la început. Nu pot spune că m-a surprins. Pe sprâncene i se formaseră broboane de sudoare. Apoi brusc mi-a confirmat că e în regulă şi sistemul… ăăă, l-a validat. Dintr-odată. Vreţi să-l… semnaţi?

Ford inspectă repede formularul. Îşi supse dinţii.

— Chestia asta îi va răni rău pe ăia de la Infinidim, zise el părând preocupat. Oh, în fine, dă-i dracului!

Senină cu o înfloritură şi dădu hârtia înapoi barmanului.

— Sunt mai mulţi bani, zise el, decât a făcut Colonelul în întreaga sa carieră de filme de doi bani. Doar pentru că face ceea ce se pricepe cel mai bine să facă. Să stea în picioare şi să cânte într-un bar. Şi a negociat totul singur. Cred că e un moment bun pentru el. Spune-i că îi mulţumesc şi îi fac cinste cu o băutură.

Aruncă mai multe monede pe tejgheaua barului. Barmanul le împinse înapoi, jignit.

— Nu cred că e nevoie de aşa ceva, rosti el cu vocea îngroşată.

— Pentru mine este, replică Ford. Bun, plecăm de aici.

Ieşiră în căldură şi praf şi se uitară la chestia mare, roz şi cromată, cu uimire şi admiraţie. Sau cel puţin Ford se uita la ea cu uimire şi admiraţie.

Arthur se mulţumea să se uite la ea pur şi simplu.

— Nu crezi că e puţin cam uzată?

O spuse din nou când păşiră în interiorul navei. Scaunele

şi multe dintre comenzi erau acoperite cu blană fină sau piele întoarsă. Pe panoul principal se vedea o monogramă mare, compusă din literele» EP”.

— Ştii, rosti Ford în vreme ce pornea motoarele, l-am întrebat dacă e adevărat că a fost răpit de extratereştri şi ştii ce mi-a răspuns?

— Cine?

— Regele.

— Care Rege? Oh, am mai avut această conversaţie înainte, nu?

— Nu contează, zise Ford. Dacă te interesează, mi-a răspuns că nu. A plecat de bunăvoie.

— Încă nu sunt sigur că ştiu despre cine vorbim, zise Arthur.

Ford clătină din cap.

— Uite, zise el, în compartimentul din stânga ta sunt nişte benzi. Ce-ar fi să alegi nişte muzică de acolo şi să o pui?

— Bine, acceptă Arthur, apoi răsfoi printre casete. Îţi place Elvis Presley?

— Da, chiar îmi place! Acum, sper că această maşinărie poate face salturi în spaţiu, aşa cum pare să fie în stare.

Împinse maneta principală de zbor.

— Dddddaaaaa! strigă Ford, în vreme ce ţâşniră în sus cu o viteză ameţitoare.

Putea.

23

Reţelelor de ştiri nu le plac astfel de lucruri. Privesc totul ca pe o risipă. O navă spaţială de necontestat apare din senin în mijlocul Londrei şi imediat totul devine o ştire

senzaţională de cea mai mare intensitate. O altă navă, complet diferită, ajunge acolo trei ore şi jumătate mai târziu şi, cumva, nu mai este o ştire de senzaţie.

Altă navă spaţială! scriu ziarele cu titluri de o şchioapă. Asta e roz. Dacă s-ar fi petrecut câteva luni mai târziu, ar fi scos mai multe din eveniment. La o jumătate de oră după aceea, o a treia navă spaţială, micuţa Hrundi cu patru punţi, reuşi să ajungă doar în emisiunile de ştiri locale.

Ford şi Arthur veniseră urlând prin stratosferă şi parcaseră frumos în Portland Place. Era doar cu puţin trecut de ora şase şi jumătate seara şi se găseau spaţii libere de parcare. Se amestecară în mulţimea care se adunase să caşte gura, apoi rostiseră cu glas tare că, dacă nimeni nu avea de gând să cheme poliţia, o vor face ei, astfel evadând din zonă.

— Acasă… rosti Arthur, cu o voce groasă, privind cu ochi înlăcrimaţi în jurul lui.

— Oh, nu face pe sentimentalul cu mine, replică Ford. Trebuie să-ţi găsim fiica şi mai trebuie să găsim chestia aia în formă de pasăre.

— Cum? întrebă Arthur. Asta e o planetă cu cinci miliarde şi jumătate de oameni şi…

— Da, acceptă Ford. Dar numai unul dintre ei tocmai a ajuns din spaţiu într-o navă spaţială mare şi argintie, împreună cu o pasăre mecanică. Sugerez să găsim un televizor şi ceva de băut în vreme ce ne uităm la el. Avem nevoie de un room service competent.

Luară un apartament mare cu două dormitoare, la hotelul Langham. În modul cel mai misterios, cardul de credit al lui Ford, emis pe o planetă aflată la peste cinci mii de ani-lumină depărtare, părea să fie acceptat de computerul hotelului, fără probleme.

Ford se întinse imediat după telefon, în vreme ce Arthur căută să localizeze televizorul.

— Bun, rosti Ford. Vreau nişte margarita, vă rog. La două căni. Două salate. Şi cât de mult *foie gras* aveţi. Şi, de asemenea, Grădina Zoologică a Londrei.

— E la ştiri! ţipă Arthur din camera alăturată.

— Asta am spus, zise Ford în telefon. Grădina Zoologică a Londrei. Puneţi totul pe nota de plată a camerei.

— Este… Doamne Dumnezeule! strigă Arthur. Ştii de cine e intervievată?

— Aveţi probleme cu înţelegerea limbii engleze? continuă Ford. Este Grădina Zoologică din apropiere. Nu-mi pasă dacă e închisă în seara asta. Nu vreau să cumpăr un bilet, vreau să o cumpăr pe toată. Nu-mi pasă dacă sunteţi ocupaţi. Am sunat la room service, eu stau într-o cameră şi vreau un serviciu. Aveţi o bucată de hârtie? Bun! Iată ce vreau să faceţi. Toate animalele care pot fi înapoiate în siguranţă în mediul sălbatic să fie înapoiate. Puneţi nişte echipe bune să le monitorizeze mişcările în sălbăticie, să vadă dacă se descurcă bine.

— E Trillian! urlă Arthur. Sau e… ăăă… Doamne, nu suport chestia asta cu universurile paralele. Este atât de năucitoare! Pare să fie o altă Trillian. E Tricia McMillan, aşa cum îşi spunea Trillian înainte… De ce nu vii să vezi, poate îţi dai tu seama?

— O secundă, ţipă Ford, întorcându-se la negocierile lui cu cei de la room service. Apoi vom avea nevoie de nişte rezervaţii naturale pentru animalele care nu se descurcă în sălbăticie. Puneţi o echipă să descopere cele mai bune locuri pentru aşa ceva. S-ar putea să fim obligaţi să cumpărăm o chestie precum Zairul sau poate nişte insule. Madagascar. Baffin. Sumatra. Genul ăsta de locuri. Ne trebuie o varietate mare de habitate. Ascultaţi, nu pricep de ce vedeţi asta ca pe o problemă. Învăţaţi să delegaţi. Angajaţi pe cine vreţi. Daţi-i drumul. Cred că veţi descoperi că am un card de credit solid. Şi vreau brânză albastră pe salată. Mulţumesc.

Lăsă telefonul în furcă şi se duse la Arthur, care şedea pe marginea patului şi urmărea televizorul.

— Am comandat nişte foie gras, îl informă Ford.

— Ce? replică Arthur, a cărui atenţie era în întregime captivată de televizor.

— Am spus că am comandat nişte foie gras.

— Oh! Hmm, întotdeauna am o senzaţie de amărăciune când aud de foie gras. E o cruzime faţă de gâşte, nu crezi?

— Dă-le naibii! zise Ford, prăbuşindu-se pe pat. Nu se poate să-ţi pese de orice lucru.

— Păi, ţie îţi convine să spui asta, dar…

— Las-o moartă! ripostă Ford. Dacă nu-ţi place, iau eu porţia ta. Ce se întâmplă?

— Haos! răspunse Arthur. Haos complet! Random continuă să ţipe la Trillian sau Tricia, sau cine o mai fi, că a abandonat-o şi apoi vrea să se ducă la un club de noapte. Tricia a izbucnit în plâns şi susţine că n-a cunoscut-o niciodată pe Random, darămite s-o fi născut. Apoi a început brusc să urle despre cineva pe nume Rupert şi a spus că ăla şi-a pierdut complet minţile sau ceva de genul ăsta. Ca să fiu sincer, nu prea am fost atent la partea asta. Apoi Random a început să arunce cu chestii şi regia a întrerupt transmisia introducând reclame, ca să încerce să reglementeze situaţia. Oh! Tocmai au revenit în studio! Taci şi priveşte!

Un prezentator destul de şifonat apăru pe ecran şi îşi ceru scuze pentru întrerupere. Spuse că nu mai aveau ştiri foarte clare despre incident şi că misterioasa fată, care îşi spunea Random Dent Zburătoare Frecventă Dent, plecase din studio ca să, ăăă, să se odihnească. Prezentatorul spera ca Tricia McMillan să revină a doua zi. Între timp, soseau tot felul de rapoarte proaspete despre activitatea OZN din…

Ford sări de pe pat, înşfăcă cel mai apropiat telefon şi tastă un număr.

— Recepţia? Vrei să capeţi hotelul ăsta? Este al tău dacă

îmi afli în cinci minute ce cluburi frecventează Tricia McMillan. Pune totul pe nota de plată a camerei mele.

24

Departe, în adâncimile mocirloase ale spaţiului, se comiteau tot felul de mişcări invizibile. Invizibile pentru oricare dintre locuitorii ciudatei şi temperamentalei zone Plurale în centrul căreia se găsea planeta cu infinit de multe posibilităţi denumită Pământ, dar nu fără consecinţe pentru aceştia.

La marginea sistemului solar, tolănit pe o canapea din imitaţie de piele verde, uitându-se la un şir întreg de ecrane TV şi de computer, şedea un lider grebulon foarte îngrijorat. Se juca acum cu diverse chestii. Se juca acum cu cartea lui de astrologie. Se juca acum cu consola computerului său. Se juca acum cu ecranele permanent alimentate cu informaţii de dispozitivele grebulone de supraveghere, toate fiind concentrate asupra planetei Pământ.

Era iritat. Misiunea lor era una de monitorizare. Dar în secret. Adevărul era că se cam săturase de misiunea lui. Era convins că asta trebuia să însemne mai mult decât să urmărească ani la rând ecranele de televizor. Cu siguranţă dispuneau de o mulţime de alte echipamente ce aveau un cu totul alt scop, asta dacă nu cumva, din întâmplare, pierduseră complet din vedere acest scop. Avea nevoie de un sentiment al ţelului în viaţă şi de aceea recursese la astrologie ca să umple golul căscat în miezul minţii şi al sufletului său. Chestia asta trebuia cu siguranţă să îi spună ceva.

Ei bine, îi spunea ceva. Din câte îşi dădea seama, îi spunea că era pe cale să aibă o lună foarte proastă, că

lucrurile aveau să se înrăutăţească dacă nu se controla şi nu începea să efectueze nişte mişcări pozitive şi să gândească singur.

Era adevărat. Reieşea clar din harta lui stelară pe care o întocmise utilizând cartea de astrologie şi programul de computer pe care acea drăguţă Tricia McMillan i-l proiectase ca să trianguleze toate datele astronomice potrivite. Astrologia bazată pe Pământ trebuia reproiectată în întregime ca să se obţină rezultate cu sens pentru grebulonii aflaţi aici, pe a zecea planetă de la marginea îngheţată a sistemului solar.

Reproiectările îi demonstraseră clar şi fără dubiu că avea să aibă cu adevărat o lună foarte proastă, începând de astăzi. Deoarece de astăzi Pământul intra în Capricorn, iar asta era ceva foarte rău pentru liderul grebulon care avea toate trăsăturile unui Taur clasic.

Horoscopul lui spunea că acum era timpul să ia măsuri pozitive, să adopte decizii dure, să vadă ce trebuia făcut şi ce să facă. Totul era foarte dificil pentru el, dar ştia că nimeni nu afirmase vreodată că a face chestii dure nu era dificil. Computerul deja urmărea şi prevedea locaţia Pământului, secundă după secundă. Liderul ordonă ca marile turele de tun să fie rotite.

Deoarece toate echipamentele grebulone de supraveghere erau concentrate pe planeta Pământ, nu reuşiră să depisteze că acum exista o altă sursă de date în sistemul solar. Şansele de a depista această sursă secundară de date – o navă imensă, galbenă, de construcţii – din întâmplare erau nule. Nava se găsea la fel de departe de Soare precum era Rupert, dar aproape diametral opusă, fiind aproape complet mascată de Soare.

Aproape. Imensa farfurie galbenă voia să monitorizeze evenimentele de pe Planeta Zece fără să fie ea însăşi depistată. Reuşise acest lucru până acum, cu mare succes.

Existau şi alte moduri în care această navă era diametral

opusă grebulonilor. Liderul ei, Căpitanul, avea o idee foarte clară despre scopul lui. Era simplu şi limpede şi el îl urmărea constant de o bună bucată de vreme, la fel de simplu şi de limpede. Oricine i-ar fi cunoscut scopul ar fi putut spune că era unul inutil şi urât, că nu era genul de scop care să ilumineze o viaţă, să învigoreze paşii unei fiinţe, să facă păsările să cânte şi florile să înflorească. De fapt, lucrurile stăteau chiar pe dos. Total pe dos.

Şi totuşi nu era treaba lui să-şi facă griji în privinţa asta. Treaba lui era să-şi facă treaba, adică să-şi atingă scopul. Dacă asta conducea către o anumită îngustime a viziunii şi la un anumit cerc vicios al gândirii, atunci nu era treaba lui să-şi facă griji în acest sens. Toate problemele care se iveau erau delegate altora care, la rândul lor, dispuneau de alte fiinţe cărora să le transmită.

La mulţi, mulţi ani-lumină de acolo, de fapt de oriunde, se află planeta sumbră şi de mult abandonată, pe nume Vogsphere. Undeva pe un banc de mâl fetid şi învăluit în ceaţă de pe această planetă se află, înconjurat de carapacele murdare, rupte şi goale ale ultimilor crabi, un mic monument de piatră care marchează locul unde se crede că a apărut pentru prima dată specia Vogon Vogomblurtus. Pe monumentul de acolo este sculptată o săgeată care arată spre ceaţă, sub care sunt înscrise cu litere simple cuvintele „Banul se opreşte aici”.

Aflat undeva în măruntaiele navei sale galbene, Căpitanul vogon mormăi în vreme ce se întinse după o bucată de hârtie veche şi îngălbenită, care zăcea în faţa lui. Un ordin de distrugere.

Dacă voiai să afli exact unde începea treaba Căpitanului, care trebuia să-şi facă treaba de a-şi face treaba, totul se reducea la acea bucată de hârtie care îi fusese remisă cu multă vreme înainte de superiorul lui imediat. Bucata de hârtie avea o instrucţiune scrisă pe ea, iar scopul lui era să aducă acea instrucţiune la îndeplinire şi să facă un mic

semn de bifare în caseta alăturată, la terminarea trebii.

Îndeplinise această instrucţiune o dată înainte, dar mai multe circumstanţe iritante îl împiedicaseră să bifeze caseta micuţă. Una dintre circumstanţele iritante consta în natura plurală a acestui sector galactic, unde posibilul interfera continuu cu probabilul. Simpla distrugere nu te ducea mai departe decât apăsarea unei bule de aer formate sub un tapet prost lipit pe perete. Distrugeai un lucru, dar el continua să existe. Iar de chestia asta trebuia să se ocupe o dată pentru totdeauna.

O altă circumstanţă era dată de un mic număr de oameni care refuzau mereu să se afle acolo unde ar fi trebuit să fie când trebuia să fie acolo. Şi de asta avea să se ocupe în mod definitiv.

A treia circumstanţă era dată de acel serviciu supărător şi anarhic denumit *Ghidul autostopistului galactic.* De această circumstanţă se avusese cu adevărat grijă în mod definitiv şi, de fapt, prin intermediul puterii fenomenale a ingineriei temporale inverse, devenise în sine agentul prin care se avea grijă de orice altceva. Căpitanul venise doar să urmărească actul final al acestei drame. El însuşi nu trebuia să mişte niciun deget.

— Arată-mi, zise el.

Forma fantomatică a unei păsări îşi întinse aripile şi se ridică în aer lângă el. Întunericul învăluia puntea. Lumini slabe dansară pentru scurt timp în ochii negri ai păsării, în vreme ce, adânc în spaţiul său cu adrese de instrucţiuni, o paranteză după alta se închise în sfârşit, clauzele *if* ajunseră în fine la capăt, salturile cu repetiţie se opriră şi funcţiile recursive se apelară singure pentru ultima dată.

O viziune strălucitoare se aprinse în întuneric, o viziune apoasă albastră şi verde, un tub plutind prin aer, modelat ca un şir sfârtecat de cârnaţi.

Cu un zgomot flatulent de satisfacţie, Căpitanul vogon se aşeză mai bine, ca să urmărească.

25

— Chiar acolo, numărul patruzeci şi doi, strigă Ford Prefect către şoferul de taxi. Chiar aici!

Taxiul se opri scrâşnind, iar Ford şi Arthur ţâşniră afară. Pe drum se opriseră la mai multe automate bancare şi acum Ford îi dădu şoferului prin geam un pumn de bani.

Intrarea în club era întunecată şi austeră. Numele clubului se putea citi doar pe o plăcuţă. Membrii ştiau unde se află, iar dacă nu erai membru, faptul că ştiai unde se află nu te ajuta prea mult.

Ford Prefect nu era membru Stavro's, deşi fusese odată în celălalt club Stavro's din New York. Avea o metodă foarte simplă de a se descurca în stabilimentele al căror membru nu era. Pur şi simplu intră băţos imediat ce se deschise uşa, arătă înapoi spre Arthur şi zise:

— E-n regulă, e cu mine.

Tropăi în jos pe scările întunecate şi solide, simţindu-se foarte şic în pantofii lui noi. Erau din piele întoarsă, albaştri, şi Ford era foarte mulţumit că, în ciuda tuturor celor petrecute, îşi păstrase privirea suficient de ageră ca să-i zărească în vitrina unui magazin, de pe bancheta taxiului care mergea cu viteză.

— Credeam că ţi-am spus să nu vii aici!

— Ce? exclamă Ford.

Un individ slab, cu aspect bolnăvicios, purtând haine lăbărţate cu croială italienească, trecea în sus pe scări pe lângă ei aprinzându-şi o ţigară şi se oprise brusc din drum.

— Nu tu. El.

Privi drept spre Arthur, apoi păru să devină un pic confuz.

— Scuzaţi-mă, adăugă apoi. Cred că v-am confundat cu altcineva.

Porni să urce scările la loc, dar aproape imediat se întoarse din nou, şi mai nedumerit. Se holbă la Arthur.

— Acum ce mai e? se miră Ford.
— Ce aţi spus?
— Am spus: acum ce mai e?
— Da, cred că da, zise individul, după care se clătină uşor şi scăpă din mână cutia cu chibrituri. Gura i se mişcă uşor. Apoi îşi duse palma la frunte. Scuzaţi-mă, reveni el. Încerc cu disperare să-mi amintesc ce drog am luat, dar trebuie să fi fost unul dintr-alea care te fac să nu-ţi mai aminteşti nimic.

Clătină din cap şi se întoarse iarăşi, apoi se îndreptă spre toaleta bărbaţilor.
— Hai, rosti Ford.
Se grăbi să coboare treptele, cu Arthur urmându-l nervos. Întâlnirea îl marcase profund şi nu ştia de ce anume. Nu-i plăceau astfel de locuri. În ciuda tuturor visurilor despre Pământ şi despre căminul lui, acum îi era tare dor de coliba de pe Lamuella, cu cuţitele şi sendvişurile lui de acolo. Îi era dor chiar şi de Bătrânul Thrashbarg.
— Arthur!
Era un efect absolut şocant. Numele lui strigat în stereofonie. Se răsuci să privească într-o direcţie. Sus pe scări, în spatele lui, o văzu pe Trillian coborând în fugă spre el, îmbrăcată cu minunatele ei haine din RymplonTM. Arăta îngrozită.
Se răsuci în cealaltă direcţie, ca să vadă de ce era Trillian îngrozită.
La piciorul scărilor se afla Trillian purtând... Nu... era Tricia. Tricia, pe care Arthur tocmai o văzuse la televizor cuprinsă de isterie din pricina confuziei. Iar în spatele ei era Random, părând mai scoasă din minţi ca oricând. Dincolo de ele, în sălile acestui club la modă, ceilalţi clienţi ai serii formau un tablou încremenit, privind nerăbdători confruntarea de pe scări.
Preţ de câteva secunde toată lumea rămase îngheţată pe

loc. Doar muzica din spatele barului nu-şi dădu seama de situaţie şi continuă să cânte.

— Arma pe care o ţine ea, zise Ford încetişor dând uşor din cap în direcţia lui Random, este o Wabanatta 3. Se afla în nava pe care a furat-o de la mine. Este destul de periculoasă. Stai nemişcat o clipă. Ar trebui să stăm toţi calmi şi să aflăm ce o deranjează.

— Unde mă potrivesc eu? ţipă brusc Random.

Mâna care ţinea arma tremura îngrozitor. Cealaltă mână căută în buzunarul hainelor şi scoase de acolo rămăşiţele ceasului lui Arthur. Random scutură rămăşiţele în direcţia lor.

— Credeam că mă voi potrivi aici, strigă ea, în lumea care m-a creat! Dar se dovedeşte că nici măcar mama mea nu ştie cine sunt!

Aruncă ceasul cu violenţă într-o parte şi acesta se zdrobi de sticlele din spatele barului, împrăştiindu-se în bucăţele peste tot. Toată lumea rămase tăcută încă o clipă sau două.

— Random, rosti încet Trillian din susul scării.

— Taci din gură! urlă Random. M-ai abandonat!

— Random, este foarte important să mă asculţi şi să înţelegi, insistă Trillian cu voce înceată. Nu mai avem prea mult timp. Trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm cu toţii.

— Ce tot spui acolo? Noi mereu plecăm!

Random ţinea acum arma cu ambele mâini şi amândouă îi tremurau. Arma nu era îndreptată spre nimeni anume, ci doar către lume în general.

— Ascultă, rosti iarăşi Trillian. Te-am părăsit pentru că m-am dus să transmit de la un război. Era extrem de periculos. Cel puţin, aşa credeam eu că va fi. Am ajuns acolo şi războiul brusc nu a mai avut loc. S-a întâmplat o anomalie temporală şi… Ascultă! Te rog să asculţi! Un crucişător de recunoaştere nu a mai apărut la locul stabilit, iar restul flotei s-a împrăştiat ca într-o glumă proastă. Acum se petrec mereu astfel de lucruri.

— Nu-mi pasă! Nu vreau să aud nimic despre nenorocita ta de slujbă! Vreau o casă! Vreau să mă potrivesc undeva!

— Asta nu e casa ta, zise Trillian, continuând să-şi menţină vocea calmă. Tu nu ai casă. Niciunul dintre noi nu are. Cu greu se poate spune că mai are cineva o casă acum. Nava despre care tocmai ţi-am vorbit... Fiinţele de pe acea navă nu au casă. Habar n-au de unde vin. Nici măcar nu mai au amintiri despre cine sunt sau pentru ce trăiesc. Sunt foarte pierdute şi foarte confuze şi foarte înfricoşate. Se află aici, în acest sistem solar, şi vor face ceva foarte... nepotrivit din cauză că sunt atât de confuze şi de pierdute. Noi... trebuie... să plecăm... acum. Nu-ţi pot spune unde mergem. Poate că nicăieri. Dar nu putem rămâne aici. Te rog! încă o dată. Putem pleca?

Random tremura din pricina panicii şi a confuziei.

— E-n regulă, interveni Arthur. Dacă eu sunt aici, suntem în siguranţă. Nu-mi cereţi să explic acum de ce, dar eu sunt în siguranţă, deci şi voi sunteţi în siguranţă. Bine?

— Ce tot spui acolo? întrebă Trillian.

— Haideţi să ne relaxăm cu toţii, propuse Arthur.

Se simţea foarte liniştit. Viaţa lui era fermecată şi nimic din ce se petrecea nu părea real. Încet, foarte încet, Random dădu semne de liniştire şi lăsă arma în jos, centimetru cu centimetru.

Două lucruri se petrecură simultan.

Uşa de la toaleta bărbaţilor, din capul scării, se deschise şi individul care îl acostase pe Arthur ieşi de acolo, pufnind. Uluită de mişcarea bruscă, Random ridică arma exact în clipa în care un bărbat din spatele ei sărise să o apuce.

Arthur se repezi înainte. Se auzi o explozie asurzitoare. Arthur căzu împiedicându-se, în vreme ce Trillian se aruncă asupra lui. Zgomotul se stinse. Arthur înălţă privirea şi îl văzu pe individul din capul scării holbându-se la el cu o expresie de stupefacţie pură.

— Tu... rosti el, după care, încet şi oribil, căzu.

Random aruncă arma şi căzu în genunchi, plângând.

— Îmi pare rău! exclamă ea. Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât, atât de rău…

Tricia se duse la ea. Trillian se duse la ea.

Arthur rămase pe scări, cu capul între palme. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Ford stătea pe scară, sub el. Culese ceva de jos, se uită la obiect cu interes, apoi i-l pasă lui Arthur.

— Chestia asta înseamnă ceva pentru tine? întrebă el.

Arthur luă obiectul. Era cutia de chibrituri scăpată din mână de individul care murise. Cutia avea numele clubului tipărit pe ea. Mai avea şi numele proprietarului de club tipărit pe ea. Arăta cam aşa:

Stavro Mueller
beta

Se holbă o vreme la cutie, în vreme ce lucrurile începură treptat să se aşeze în ordine în mintea lui. Se întrebă ce avea de făcut, dar o făcea doar aşa, din obişnuinţă. În jurul lui, oamenii începeau să se agite şi să strige, dar lui îi era brusc foarte clar că nu mai era nimic de făcut, nici atunci şi nici altă dată. Prin zgomotele şi luminile ciudate, abia dacă zărea silueta lui Ford Prefect stând cu capul dat pe spate şi râzând în hohote.

Fu inundat de un sentiment copleşitor de pace. Ştia că, în sfârşit, acum şi pentru totdeauna, totul se terminase. Definitiv.

În bezna punţii din inima navei vogone, Prostetnicul Vogon Jeltz şedea singur. Luminile licăreau scurt pe ecranele externe de vizualizare care se aliniau de-a lungul unui perete. În aerul de deasupra lui, discontinuităţile în formă de cârnat apos verde şi albastru se rezolvară de la sine. Opţiunile se prăbuşiră, posibilităţile se împăturiră una

în alta şi întregul ieşi singur din existenţă.

Se lăsă un întuneric extrem de profund. Căpitanul vogon rămase cufundat câteva secunde în acel întuneric.

— Lumină, rosti el.

Nu primi niciun răspuns. Şi pasărea ieşise din toate câmpurile de posibilităţi. Vogonul aprinse singur lumina. Luă iarăşi bucata de hârtie şi făcu un mic semn de bifare în casetă.

În fine, se terminase. Nava lui se avântă iarăşi în vidul spaţial întunecat.

În ciuda faptului că încheiase ceea ce el considerase a fi fost un exemplu extrem de ilustrativ de acţiune, Liderul grebulon sfârşi prin a avea totuşi o lună foarte proastă. Era cam la fel cu toate celelalte luni, numai că acum nu mai avea nimic de urmărit la televizor. Şi a ales să asculte muzică.

Sfârşit

DOUGLAS ADAMS

GHIDUL AUTOSTOPISTULUI GALACTIC

NU INTRAȚI ÎN PANICĂ!

„Ideea mea preferată era să scriu ceva care să combine comedia și genul science fiction. Această obsesie mă ducea la disperare și mă înfunda în datorii. Nimeni nu era interesat de proiectul meu. Într-un târziu a apărut un om, un producător de emisiuni de la BBC, pe nume Simon Brett, care avea aceeași idee: să combine comedia cu genul science fiction."

DOUGLAS ADAMS

Arthur Dent hoinărește prin galaxie cu un amic, intră în tot felul de încurcături și ajunge invariabil într-un talmeș-balmeș din care nu lipsește nimic. Cartea scriitorului britanic este o parodie SF inegalabilă, iar Douglas Adams este un magician de o inteligență sclipitoare. *Ghidul autostopistului galactic* rămâne lectură obligatorie pentru fanii SF, dar și pentru oricine e pasionat de sitcomurile britanice sau de Monty Python.

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-745-1
9 786065 797451

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro